

Giang Bắc Nữ Phi

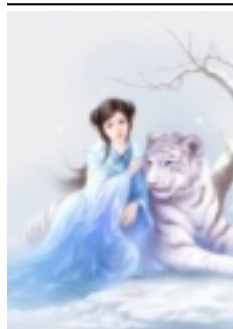
Contents

Giang Bắc Nữ Phi	3
1. Q.1 - Chương 1: Gặp Mặt Đầu Tiên Chốn Sơn Cốc	3
2. Q.1 - Chương 2: Lần Đầu Ra Quân Thất Bại	5
3. Q.1 - Chương 3: Ngược Lại Còn Rơi Vào Tay Địch	8
4. Q.1 - Chương 4: Gặp Phải Biến Cố Bất Ngờ	10
5. Q.1 - Chương 5: Xin Người Giúp Đỡ	12
6. Q.1 - Chương 6: Nghĩa Phụ Triển Việt	14
7. Q.1 - Chương 7: Nghe Được Tin Dữ Ở Dịch Trạm	16
8. Q.1 - Chương 8: Họ Tiết Ở Ký Châu	18
9. Q.1 - Chương 9: Tại Sao Lại Giết Người?	20
10. Q.1 - Chương 10: Tiến Thẳng Đến Thanh Châu	22
11. Q.1 - Chương 11: Cách Ra Khỏi Cửa Khẩu	24
12. Q.1 - Chương 12: Xông Thẳng Ra Khỏi Cửa Khẩu	27
13. Q.1 - Chương 13: Kẻ Ngoại Đạo Không Hiểu Được Đâu	29
14. Q.1 - Chương 14: Hành Hiệp Trượng Nghĩa	31
15. Q.1 - Chương 15: Con Người Dương Quý	33
16. Q.1 - Chương 16: Đột Nhập Vào Nhà Vợ Bé	35
17. Q.1 - Chương 17: Oan Gia Ngõ Hẹp	37
18. Q.1 - Chương 18: Bị Địch Khống Chế	39
19. Q.1 - Chương 19: Tạm Thời Chấp Nhận Xui Xẻo	42
20. Q.1 - Chương 20: Tạm Thời Ở Phủ Kẻ Khác	44
21. Q.1 - Chương 21: Có Ý Đồ Khác	46
22. Q.1 - Chương 22: Sinh Tử Nhất Niệm	48
23. Q.1 - Chương 23: Lời Dặn Của Nghĩa Phụ	51
24. Q.1 - Chương 24: Ở Dưới Mái Hiên Nhà Người Ta	53
25. Q.1 - Chương 25: Lý Do Tiểu Thất Tới Đây	55
26. Q.1 - Chương 26: Ký Châu Tấn Công	57
27. Q.1 - Chương 27: Rời Khỏi Thanh Châu	59
28. Q.1 - Chương 28: Nửa Đường Bị Tập Kích	61
29. Q.1 - Chương 29: Cùng Nhau Chạy Trốn.	64
30. Q.1 - Chương 30: Tìm Con Đường Sống Trong Chỗ Chết.	66
31. Q.1 - Chương 31: Đồ Vô Sĩ	69
32. Q.1 - Chương 32: Cùng Hội Cùng Thuyền.	72
33. Q.1 - Chương 33: Đồng Hành Trong Núi.	75
34. Q.1 - Chương 34: Các Loại Nhân Vật	78
35. Q.1 - Chương 35: Tiểu Viện Trong Trại.	81
36. Q.1 - Chương 36: Bị Người Khác Âm Toán.	84
37. Q.1 - Chương 37: Ính Mạng Như Mành Treo Chuông.	87
38. Q.1 - Chương 38: Lần Đầu Rung Động.	91
39. Q.1 - Chương 39: Thăm Dò Lẫn Nhau.	94
40. Q.1 - Chương 40: Tạm Thời Ở Lại Trong Sơn Trại.	97
41. Q.1 - Chương 41: Ở Chung Một Phòng.	99

42. Q.1 - Chương 42:	Rửa Tay Nấu Canh*.	101
43. Q.1 - Chương 43:	Rời Trại Tránh Nạn.	104
44. Q.1 - Chương 44:	Cưỡi Chung Một Ngựa.	106
45. Q.1 - Chương 45:	Trên Điện Tử Lương.	108
46. Q.1 - Chương 46:	Trong Ta Có Nàng, Trong Nàng Có Ta*.	110
47. Q.1 - Chương 47:	Tin Dữ Kinh Thiên.	113
48. Q.1 - Chương 48:	Tàn Bạo, Hiểm Độc.	115
49. Q.1 - Chương 49:	Nàng Không Thể Đi.	117
50. Q.1 - Chương 50:	Thiếu Niên Dị Tộc.	119
51. Q.1 - Chương 51:	Cách Để Cứu Người.	121
52. Q.1 - Chương 52:	Dời Hoa Nổi Cây*.	124
53. Q.1 - Chương 53:	Tùy Cơ Hành Sự.	126
54. Q.1 - Chương 54:	Bắt Ép Uy Hiếp.	128
55. Q.1 - Chương 55:	Ổ Nhất Tuyền Thiên.	130
56. Q.1 - Chương 56:	Liên Tục Xảy Ra Biến Cố.	132
57. Q.1 - Chương 57:	Cách Để Trốn Thoát.	134
58. Q.1 - Chương 58:	Phi Ngựa Đến Cứu.	136
59. Q.1 - Chương 59:	Đổi Trắng Thay Đen.	139
60. Q.1 - Chương 60:	Mất Rồi Lại Có Được.	141
61. Q.1 - Chương 61:	Quyển Rũ Trong Xe.	143
62. Q.1 - Chương 62:	Trả Ôn Thế Đây.	145
63. Q.1 - Chương 63:	Đúng Mà Lại Như Không Đúng.	148
64. Q.1 - Chương 64:	Thế Cục Toàn Thiên Hạ.	150
65. Q.1 - Chương 65:	Người Trong Trại Tới.	152
66. Q.1 - Chương 66:	Nản Lòng Thoái Chí.	155
67. Q.1 - Chương 67:	Ở Cùng Với Ta.	157
68. Q.1 - Chương 68:	Gặp Lại Bạn Cũ.	159
69. Q.1 - Chương 69:	Ngủ Chung Một Phòng.	161
70. Q.1 - Chương 70:	Đóa Hải Đường Chớm Nở.	163
71. Q.1 - Chương 71:	Đàn Gảy Tai Trâu.	165
72. Q.1 - Chương 72:	Mỗi Người Một Tâm Tư.	168
73. Q.1 - Chương 73:	Tình Cảm Khó Kiềm Chế. (16+)	170
74. Q.1 - Chương 74:	Triền Miên Không Dứt.	172
75. Q.1 - Chương 75:	Hạ Trạch Cửa Thái Hưng.	175
76. Q.1 - Chương 76:	Chuyện Tình Cảm.	177
77. Q.1 - Chương 77:	Gặp Dịp Thì Chơi.	179
78. Q.1 - Chương 78:	Tình Thế Xoay Chuyển.	181
79. Q.1 - Chương 79:	Quãng Thời Gian Niên Thiếu.	184
80. Q.1 - Chương 80:	Biểu Mọi Ván Sinh.	186
81. Q.1 - Chương 81:	Thần Y Như Thế Đây.	188
82. Q.1 - Chương 82:	Bệnh Không Chưa Được.	190
83. Q.1 - Chương 83:	Bóng Ma Chết Chóc.	192
84. Q.1 - Chương 84:	Phân Tranh Nổi Lên	195
85. Q.1 - Chương 85:	Đấu Võ Mồm	197
86. Q.1 - Chương 86:	Có Ẩn Tình Khác	199
87. Q.1 - Chương 87:	Lăng Nhàng Rắc Rối =”=	201
88. Q.1 - Chương 88:	Nắm Chắc Năm Phần.	204
89. Q.1 - Chương 89:	Lấy Mạng Đổi Mạng	207
90. Q.1 - Chương 90:	Đồng Sinh Cộng Tử	210
91. Q.1 - Chương 91:	Bức Độc Thế Đây	212
92. Q.1 - Chương 92:	Ngoại Truyện Về Trang Thiếu Khâm	215
93. Q.1 - Chương 93:	Gặp Lại Khâu Tam	221
94. Q.1 - Chương 94:	Lòng Thấy Tự Trách	223
95. Q.1 - Chương 95:	Rảnh Rỗi Nói Chuyện Phiếm	226

96. Q.1 - Chương 96: Người Tỏi Ta Đi	229
97. Q.1 - Chương 97: Nực Cười Đáng Thương	233
98. Q.1 - Chương 98: Ngoại Truyện Về Trang Thiếu Khâm	236
99. Q.1 - Chương 99: Chương 99: Dừng Tình Lay Động	242
100. Q.1 - Chương 100: Chương 100: Vui Quá Nên Khóc	245
101. Q.1 - Chương 101: Mỗi Người Một Tâm Tư	248
102. Q.1 - Chương 102: Khó Phân Thật Giả	251
103. Q.1 - Chương 103: Kế Hoạch Bỏ Trốn	255
104. Q.1 - Chương 104: Ngoại Truyện Về Trang Thiếu Khâm	258
105. Q.1 - Chương 105: Ngoại Truyện Về Trang Thiếu Khâm	264

Giang Bắc Nữ Phi

Giới thiệu

Tác giả Tiên Chanh đã giới thiệu đến với bạn đọc trên trang đọc truyện online một câu chuyện tình y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-bac-nu-phi>

1. Q.1 - Chương 1: Gặp Mặt Đầu Tiên Chấn Sơn Cốc

Mùa xuân ở Giang Bắc đến muộn hơn nhiều so với ở Giang Nam, mãi cho đến tận đầu tháng Ba, những khe suốt lớn nhỏ trong núi Thái Hành mới dồi dào dần lên. Bắt đầu chỉ là một thoáng xanh non mơn mơn từ hốc đá trong khe núi lộ ra, rồi âm thầm, lặng lẽ uốn lượn hướng sang hai bên sườn núi, rồi chẳng bao lâu sau, đã phủ khắp cả sơn cốc. Phóng tầm mắt ra xa, là cả một dải màu xanh lúc đậm lúc nhạt trải dài ngút tầm mắt.

Diệp Tiểu Thất dựa vào sau một tảng núi đá rất lớn, vô cùng chán nản nhẹ nhàng chọc đầu nhọn của con dao xuống chỗ đất đang có vài mầm cỏ xanh non vừa mới mọc, nhỏ giọng hỏi Thần Niên đang đứng bên cạnh: “Tiểu Tứ gia, tin tức thăm dò được có chuẩn không? Nhất định bọn họ sẽ đi con đường đó chứ?”

Trong miệng Thần Niên đang ngậm một ngọn cỏ, không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào cốc khẩu (Con đường dẫn vào khe núi) ở đằng xa, chậm rãi gật đầu.

Diệp Tiểu Thất vốn không ngồi yên được một chỗ, khó khăn lắm mới kiềm chế được một lát, lại không nhịn được nhỏ giọng thì thào: “Tiểu Tứ gia, không phải tôi nói gì cô đâu, nhưng tôi thấy cô thật sự không nên ôm đồm vụ “mua bán” này vào người. Tôi nghe nói bên trong sẽ có quan binh âm thầm bảo hộ, xem ra khí thế không nhỏ đâu. Có vớ bẫm được hay không còn chưa biết, chỉ thấy độ khó nhằn thì rõ mồn một, Tứ gia giờ lại không có ở đây, chỉ có vài người chúng ta, đừng để rồi cả hàm răng cũng đi tong luôn.”

(Mua bán: tiếng lóng chỉ việc cướp bóc của thổ phi)

Trong lòng Thần Niên vốn đã rất rối rắm, giờ nghe hắn nói thế lại càng sốt ruột, bực mình liếc nhìn hắn, hỏi: “Cái miệng của cậu có thể nghỉ một lát được không?”

Lúc ấy Diệp Tiểu Thất mới lúng búng ngậm miệng vào, trong thoáng chốc lại nhìn thấy bóng Hà Nhị đang dè dặt thận trọng thăm dò núp ở một chỗ không xa, vươn dài cổ ra nhìn. Trong lòng hắn đang bực bội muốn tìm nơi xả bớt, bèn nâng cánh tay đang cầm con dao lên chỉ thẳng vào Hà Nhị, dè dặt giọng mắng: “Nhìn cái mẹ nhà ngươi ấy mà nhìn? Lát nữa để người khác nhìn ra sơ hở, thì lão tử sẽ làm thịt ngươi.”

Hà Nhị vốn là người nhút nhát, bị Diệp Tiểu Thất mắng ột trận, sợ hãi co người lại, rồi biến mất sau tảng núi đá.

Diệp Tiểu Thất ở bên này vẫn chưa chịu bỏ qua, trong miệng vẫn lầm bầm mắng mỗ, thì Thần Niên ở bên kia lại đột nhiên thấp giọng quát: “Đừng lên tiếng, tới rồi!”

Diệp Tiểu Thất vội vàng ngậm miệng lại, quay đầu nhìn về hướng sơn cốc. Chỉ thấy có hai khinh kị đang tiến vào từ cốc khẩu, thúc ngựa rào quanh trong cốc một vòng, sau đó một kị binh dừng lại ở một bên lối ra, kị binh kia lại men theo con đường cũ quay ngược lại.

(Là những kị binh được trang bị gọn gàng tiện lợi, tốc độ hành động lại rất nhau lệ, còn gọi là kị binh hạng nhẹ)

Một lát sau, tuy rằng vẫn chưa nhìn thấy bóng người, nhưng đã có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng lộc cộc của bánh xe, hòa lẫn với tiếng vó ngựa tốc tốc, từ xa vọng lại gần. Âm thanh ấy vang vọng khắp sơn cốc, dần dần trở nên to hơn, càng lúc càng rõ ràng lên. Lại qua thêm một lúc nữa, thì đã có thể nhìn thấy một toán người ngựa đi theo bảo vệ mấy chiếc xe ngựa, không rời không vội tiến vào trong cốc.

Đi vượt hẳn lên đầu là một nam tử trẻ tuổi cười trên con ngựa màu đỏ, có một vài kị sĩ thân hình trắng kiện túm tụm lại với nhau, chậm rãi đi men về phía sơn đạo có khe nước chảy quanh co. Mấy chiếc xe ngựa đều được kẹp đi ở giữa đội ngũ, cuối cùng mới là một chiếc xe lớn chở đầy hàng hóa.

Cặp mắt của Diệp Tiểu Thất rất tinh, cẩn thận xem xét một hồi, rồi lặng lẽ sấn lại gần bên cạnh Thần Niên, hạ giọng nói: “Cô xem toán kị mã kia đi, trang phục mặc tuy rằng không giống nhau, nhưng mấy thứ như yên ngựa, bàn đạp đều cùng một loại, rõ ràng là đồ được chế tạo riêng trong quân đội. Nhìn tình hình thế này, quả thật là có quan binh hộ tống rồi. Tiểu Tứ gia, chúng ta có xuống tay không?”

Hắn đang nhỏ giọng thì thào bên tai của Thần Niên, thì chàng trai trẻ đang ở dưới đáy cốc đột nhiên ghìm cương ngựa, ngẩng đầu lên nhìn đến chỗ Thần Niên đang ẩn mình.

Thần Niên hoảng hốt, vội theo bản năng kéo người Diệp Tiểu Thất cúi thấp xuống, trong lòng cũng thầm kinh ngạc, con người này sao lại cảnh giác thế chứ? Cách một quãng xa như vậy, lẽ nào nào hắn có thể nghe được âm vang của mình ở chỗ này sao? Nàng thoáng suy nghĩ trong giây lát, rồi bí mật ra ám hiệu về phía sau lưng, có ý bảo đám người phía sau cứ án binh bất động trước đã.

Diệp Tiểu Thất mở miệng muốn nói vài câu, nhưng bị Thần Niên liếc xéo một cái, hoảng sợ vội vàng dùng tay bịt chặt miệng mình lại.

Thần Niên từ trong khoang mũi khẽ hừ lạnh một tiếng, mượn mấy tảng đá để che giấu thân mình, yên lặng không một tiếng động lần mò một chỗ ẩn náu khác cách đó năm sáu trượng. Cỏ dại chỗ này rậm rạp tươi tốt, che kín hoàn toàn thân hình vốn đã thuộc dạng mảnh mai của Thần Niên. Nàng vạt một đám cỏ dại xanh mướt đang chắn trước mặt ra, lại chăm chú quan sát động tĩnh dưới cốc, nhìn thấy chàng trai ấy tuy rằng vẫn ngẩng đầu đánh giá xung quanh, nhưng ánh mắt đã không còn rơi xuống chỗ nàng đang ẩn thân nữa.

Thần Niên không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Trên con đường dưới đáy cốc, có một thị vệ thúc ngựa tiến gần đến bên chàng trai, cung kính hỏi: “Thế tử gia, có điều gì không ổn sao?”

Chàng trai trẻ tuổi nghe xong chỉ cười lãnh đạm, ánh mắt vẫn đặt ở hai bên vách đá của sơn cốc, nhưng hỏi một đằng lại trả lời một nẻo: “Phong cảnh của núi Thái Hành quả nhiên hoàn toàn không giống với Giang Nam, núi không mềm nước không mị, nhưng lại mang vẻ phóng khoáng tiêu sái rất riêng.”

Đang nói, thì có một người từ phía sau phi ngựa đến gần, chuyển lời: “Thế tử gia, biểu tiểu thư hỏi tại sao lại dừng xe, có phải xảy đã ra chuyện gì không?”.

Chàng trai quay người lại xem, quả nhiên có một tiểu a hoàn đang thò người ra trên chiếc xe ngựa đứng giữa đội ngũ, còn hướng ánh mắt nhìn về phía này. Hắn khẽ cười, thúc ngựa quay đầu lại, đi đến chỗ xe ngựa.

Tiểu a hoàn đang vén rèm xe ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt, lại thấy chàng trai ấy đang thúc ngựa đến gần, miệng khẽ kêu lên “Ai da” một tiếng, liền vội vàng rụt cổ vào trong xe, cuống quýt kêu lên: “Tiểu thư! Tiểu thư! Thế tử gia đến bên này rồi!”.

Đúng lúc đang thông báo, thì chàng trai đã đứng ở trước xe, giả vờ như không phát hiện ra động tĩnh ở bên trong, chỉ cười hỏi: “Lại ngồi không yên nữa sao?”.

Lời vừa dứt, lớp màn ngăn cách với bên ngoài bị người bên trong vén lên, lộ ra một thiếu nữ có hàng mày xanh và đôi mắt sáng, cả khuôn mặt mang theo vẻ lấy lòng nhìn về phía chàng trai trẻ tuổi: “Biểu ca tốt bụng, huynh để muội ra ngoài hít thở không khí thêm lần nữa đi mà, ngồi trong xe hơn nửa ngày trời, muội sẽ chết vì ngột ngạt mất.”

Chàng trai không hề bị thuyết phục, chỉ khẽ cười lắc lắc đầu, từ chối: “Nơi này địa hình hiểm yếu, lại là nơi bọn thổ phỉ lúc ẩn lúc hiện, phải sớm ra khỏi chỗ này mới yên tâm được. Đợi đến khi ra được sơn cốc rồi, muội hãy ra ngoài.”

Thiếu nữ nghe vậy lập tức xị mặt xuống, bất mãn lắm lắm: “Biểu ca toàn nói dối muội thôi, từ lúc đặt chân lên đèo Phi Long, cứ hết sơn cốc này lại đến sơn cốc khác, không phải vào sơn cốc thì là ra sơn cốc! Người ta nói quang cảnh ở đèo Phi Long rất hùng vĩ, đáng thương uội mất công đi một chuyến, cuối cùng lại phải ngồi trong xe!”.

Thiếu nữ vừa nói vừa nhìn trộm vẻ mặt chàng trai, thấy trên mặt chàng vẫn nở nụ cười, giống như đang rất chăm chú lắng nghe lời mình, bèn đổi giọng, nũng nịu nói: “Biểu ca, huynh để muội ra ngoài cưỡi ngựa một lúc thôi. Để khi đến Ký Châu đỡ bị Nhân Nhi chê cười, khi muội ấy đến Thái Hưng lúc nào cũng kể với muội phong cảnh đèo Phi Long đẹp vô cùng, muội ấy còn nói lần ấy còn được cưỡi ngựa đi qua đèo Phi Long nữa kìa.”

Khóe miệng chàng trai nhếch lên cười khẽ, nhẹ nhàng bình tĩnh nói: “Lần đó Tiết tướng quân mang theo một ngàn binh sĩ, tình hình lúc ấy đương nhiên không giống với chúng ta bây giờ.”

Thiếu nữ nghe vậy không nói thêm lời nào nữa, giận dỗi buông rèm xe xuống. Chàng trai thấy nàng như vậy, nở nụ cười bất lực, thúc ngựa đi về vị trí dẫn đầu hàng ngũ.

Phía trên sườn dốc, Thần Niên chờ đợi sớm đã mất sạch kiên nhẫn, lại thêm Diệp Tiểu Thất cứ luôn truy hỏi nàng nên làm thế nào. Thần Niên nhìn một lượt đám hộ vệ đang ngồi trên lưng ngựa, lại nhìn đến mấy chiếc xe chở đầy hàng hóa ở phía sau, sau một thoáng do dự, lòng tham rốt cuộc cũng đánh bại được chút sợ hãi trong người.

2. Q.1 - Chương 2: Lần Đầu Ra Quân Thất Bại

“Chuẩn bị động thủ.” Thần Niên nhẹ giọng ra lệnh, thuận tay rút một cọng cỏ thon dài, đặt nhẹ giữa môi rồi mím chặt. Một chuỗi những tiếng chim hót du dương từ giữa môi nàng phát ra, giống như chim tước trong núi bị người ngựa trong sơn cốc làm cho giật mình, âm thanh lạnh lạnh trong phút chốc vang vọng khắp ngọn núi, bay tới tận mây xanh.

Rất nhanh, tiếng chim tước từ những nơi khác gọi nhau cũng vang lên, một loạt những tiếng chim kêu liên tục không ngừng nghỉ, phối hợp chặt chẽ với nhau âm vang khắp sơn cốc.

Đoàn người đang đi ở dưới đường đều bị tiếng chim kêu đột ngột làm cho bất ngờ, liền ngẩng đầu theo phản xạ tìm nguồn gốc nơi phát ra âm thanh. Sắc mặt tên hộ vệ đang đi sát bên chàng trai khẽ biến, “Thế tử gia, tình hình không ổn rồi.”

Chàng trai đặt tay lên chuôi kiếm đeo bên người, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh, chỉ lạnh lùng dặn dò: “Dẫn theo người bảo vệ cẩn thận xe của biểu tiểu thư.”

Tên hộ vệ tuân lệnh đang định đi, thì đột nhiên lại nghe thấy một loạt những tiếng ầm ầm cực lớn từ trước mặt truyền tới, chỉ thấy cách mười mấy trượng về phía trước, một thân gỗ rất to kèm theo những tảng đá lớn lăn từ trên đỉnh xuống, trong nháy mắt đã chặn kín hoàn toàn con đường qua núi.

Cả đoàn người ngựa còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau loạt biến cố tập kích, thì Thần Niên từ trong chỗ ẩn náu đã đứng bật dậy, tay nắm chặt con dao bằng thép, có đôi chút khấn trương quát lớn: “Núi này do ta trồng, cây này do ta mở, muốn đi qua đây phải để lại tiền mãi lộ.”

Diệp Tiểu Thất lấy tay che mặt, vô cùng bất lực sửa chữa sai lầm cho nàng: “Sai rồi, Tiểu tứ gia, nói ngược, cô lại nói ngược rồi!”

Chàng trai đó ngẩng mặt lên lặng lặng nhìn Thần Niên hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được nữa liền bật cười.

Thấy chàng ta cười như vậy, Thần Niên lại đột nhiên cảm thấy dung mạo con người này quả thật rất tuấn tú, nhất thời không khỏi ngẩn người ra nhìn, mãi đến khi Diệp Tiểu Thất ở bên cạnh khẽ chọc chọc vào người, nàng mới lấy lại được tâm trí, liền đó cảm thấy mặt mình nóng ran, vội vàng vung vẩy con dao trong tay phô trương thanh thế, lớn giọng nói: “Cười cái gì mà cười? Thành khẩn để lại ngựa xe của cải tiền bạc, bọn ta sẽ giơ cao đánh khẽ tha cho các người một mạng. Nhược bằng không, đừng trách Tiểu tứ gia ta nhẫn tâm ra tay tàn độc.”

Nàng tuy giả trai, nhưng giọng nói trong trẻo lại hoàn toàn làm lộ ra giới tính thật của mình. Chàng trai khẽ nheo mắt lại, đã có thể xác định được thân phận của tên thiếu niên trước mặt là một cô gái, lại nhìn thấy dáng vẻ bên ngoài oai phong nhưng bên trong sợ sệt của nàng, không những không bị những lời nói đó dọa cho sợ, mà ngược lại còn cảm thấy cô nàng thổ phỉ này rất thú vị, không nhịn được khẽ cong môi lên.

Bên này, Diệp Tiểu Thất chỉ sợ Thần Niên ngay trong vụ “mua bán” đầu tiên lại gây ra thêm những chuyện đáng buồn cười khác nữa, liền ở bên cạnh bổ sung thêm vài câu: “Các huynh đệ phía dưới, bọn ta là người ngựa của trại Thanh Phong núi Thái Hành, Đại trại chủ của chúng ta là người tính tình hiền lành ăn chay niệm Phật, chỉ cần mọi người ngoan ngoãn nghe lời, thì sẽ không làm tổn hại đến tính mệnh của các người, tất cả không việc gì phải sợ hãi.”

Tuy hắn nói là vậy, nhưng cũng nhìn ra được đám người đang đứng phía dưới kỳ thật chẳng có chút mấy may sợ hãi nào. Đám hộ vệ đã được huấn luyện từ trước đang chia nhau ra thành từng nhóm, bảo vệ những chiếc xe ngựa rất cẩn thận. Trong bụng hắn dấy lên một mối nghi ngờ, không nhịn được khẽ động đậy môi, thấp giọng nói với Thần Niên: “Quả là cũng khó nhằn thật....”

Cùng lúc đó, tên thủ vệ bên cạnh chàng trai cũng bấm báo với chàng ta: “Trong núi Thái Hành, người của trại Thanh Phong vốn không phải loại dễ dây vào, nhưng nhìn tên đứng đầu rõ ràng chỉ là một con chim non, không phải là đang giả danh người đứng đầu của trại Thanh Phong đây chứ?”

Chàng trai đó không nói lời nào.

Tên thủ vệ lại nhỏ giọng nói tiếp: “Thế tử gia, phải đề phòng bọn chúng ở trên dốc đẩy đá lớn xuống làm bị thương người của chúng ta.”

Đến lúc đó chàng ta mới khẽ gật gật đầu, rồi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Thần Niên, giọng nói sang sảng: “Để lại của cải tiền bạc thì được, nhưng các hạ không được làm bị thương người trong đoàn của ta, đặc biệt là không được làm quấy nhiễu nữ quyền trong xe.”

Lời vừa thốt ra, cả Thần Niên và Diệp Tiểu Thất không hẹn mà cùng quay ra nhìn nhau, cả hai đều đọc được một thoáng ngạc nhiên trong mắt đối phương, cứ nghĩ rằng cục xương này khó mà gặm được, nhưng không ngờ tên này lại là một cục xương mềm, bộ dạng trắng trẻo mà hơi hợt quá.

Thần Niên đưa mắt ra hiệu với Diệp Tiểu Thất, lúc này Diệp Tiểu Thất liền nói: “Nói hay, nói hay, các người bỏ dao kiếm xuống dưới đất trước đi.”

Chàng trai quả thật ra lệnh cho đám thuộc hạ vứt hết đao kiếm trên ngựa xuống.

Trong lòng Thần Niên như được thả lỏng, quay đầu thấp giọng bàn giao cho Diệp Tiểu Thất: “Cậu cùng mọi người chờ ở trên, tôi dẫn theo vài người xuống dưới.”

Nói xong không đợi Diệp Tiểu Thất phản đối, liền tự mình rút dao dẫn theo mười mấy người nhảy vọt xuống núi. Nàng đi thẳng đến trước ngựa của chàng trai, mang theo giọng nói đánh thếp quát lớn: “Xuống ngựa mau!”

Ai ngờ chàng ta lại từ trên lưng ngựa cúi người xuống, cười mà như không cười nhìn nàng, hỏi: “Cô nương, cô chỉ cướp của thôi à? Có cướp sắc luôn không?”

Thần Niên bất ngờ bị hỏi liền ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn người đó một lúc lâu, mãi sau mới phản ứng lại được, nàng đang bị tên này trêu ghẹo. Nàng lớn lên trong hang ổ thổ phỉ của ngọn núi này suốt mười sáu năm nay, chưa từng có ai dám nói với nàng những lời suông sã không đứng đắn như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày bị người ta trêu ghẹo giống như hôm nay.

Thần Niên không nói nên lời, nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi niềm phức tạp khó giải thích, cũng không thể nói rõ được rốt cuộc đó là vui hay tức, là buồn hay giận.

Nàng lặng người nhìn chàng trai trẻ, chàng ta cũng nhìn lại nàng.

Hai người mắt to mắt bé nhìn nhau trừng trừng như vậy cả nửa ngày trời, mãi sau Thần Niên then quá hóa giận liền ra tay trước tiên, dùng cổ tay xoay lưỡi dao lướt qua người chàng trai. Cùng lúc đó, chàng ta cũng nhanh chóng duỗi tay ra, dùng ngón tay búng lên lưỡi dao, làm vang lên một tiếng “keng” đồng thời khiến lưỡi dao văng ra xa, sau đó lòng bàn tay đánh thẳng vào hai mạch vân môn và trung phủ ở đầu vai Thần Niên.

Thần Niên tuy thường luyện võ cùng với sư bá của nàng, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại rất ít, cú tấn công lúc ban nãy không những không trúng đích mà ngược lại còn bị phản đòn bất ngờ, trong lòng nàng khó tránh khỏi vài phần hoảng hốt sợ hãi. Nàng vô thức nghiêng người tránh một chiêu này của hắn, còn chưa kịp phản kích, thì ngay lập tức hắn đã tung ra chiêu tiếp theo, chiêu phong mạnh mẽ hướng tới phần dưới eo phía sau của Thần Niên, nhưng được nửa đường đột nhiên lại biến chiêu thành trào, lệch người sang một bên rồi giữ chặt lấy thắt lưng nàng.

Thần Niên chỉ cảm thấy phần eo bị siết chặt, cả người bị chàng ta nhấc hẳn lên khỏi mặt đất, nhưng rất nhanh sau đó lại bị chàng ta quăng đi. Một chuỗi các động tác diễn ra liên tiếp, khiến cho đám người Diệp Tiểu Thất đang ở phía trên sườn núi nhìn đến đờ cả người, trơ mắt đứng ngẩn Thần Niên sau khi được cưỡi mây đạp gió “bay” trong không trung một đoạn khá xa, thì va thẳng vào một hộ vệ bên phía đối phương.

Mặt của Thần Niên lúc này đang hướng xuống dưới, va vào phần lồi lên trước yên ngựa của tên hộ vệ khiến nàng thiếu chút nữa là học máu, ngay cả con dao trong tay cũng bị văng đi mất.

Tên hộ vệ đè chặt Thần Niên xuống, cũng không biết rút từ đâu ra một thanh chủy thủ, trong nháy mắt đã kề lên gáy nàng.

Đây quả thật là một chiêu cơ bản trong binh pháp: Bắt giặc thì phải bắt vua trước!

Cục diện đột nhiên đảo chiều, Diệp Tiểu Thất vừa cuống vừa hoảng khóc không ra nước mắt, chỉ hận lúc bước chân ra khỏi cửa đã không xem lịch. Hắn cố ý không nhìn đến Thần Niên đang bị người ta khống chế trước ngựa, mà cao giọng phô trương thanh thế: “Các người chán sống rồi hả? Ngay cả người của trại Thanh Phong cũng dám dám động vào! Mau thả cô ấy xuống, nếu không các người chết không có chỗ chôn đâu!”

Đoàn người phía dưới để ngoài tai những lời thuyết phục không hề có chút uy hiếp nào của Diệp Tiểu Thất, bình tĩnh nhặt đồng binh khí đã vút xuống đất lúc trước lên. Chàng trai trẻ lại càng ung dung bình thản sửa sang lại tay áo, gót chân khê thúc vào bụng ngựa đi đến trước mặt Thần Niên, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn thoáng mang theo ý cười, với vẻ vô cùng quan tâm kiến nghị với Thần Niên: “Cô nương, bảo mọi người đang ở trên sườn núi xuống dưới đây đi, núi cao sườn dốc như vậy, đừng để ngã rồi lại bị thương đấy.”

3. Q.1 - Chương 3: Ngược Lại Còn Rơi Vào Tay Địch

Thần Niên nâng mặt lên nhìn chàng trai trẻ, tức đến thiếu điều thổ huyết, chỉ vào mặt chàng ta buông lời mắng chửi: “Tiểu tử, ngươi đừng ngông cuồng! Đợi Tứ gia đến, người sẽ cho các ngươi biết tay!”.

Mắng xong, lại rướn cổ về phía Diệp Tiểu Thất hét lớn: “Tiểu Thất! Không cần lo cho tôi, dẫn các huynh đệ hạ màn đi!”

Nhưng Diệp Tiểu Thất lại không chịu nghe, vẻ mặt xoắn xuýt hết cả lại: “Tiểu Tứ gia!”.

Thần Niên nôn nóng đỏ hồng cả mặt, tức giận quát: “Hạ màn đi! Kéo mạnh vào!”.

Chàng trai trẻ và đoàn người không biết những lời Thần Niên nói là tiếng lòng thường dùng của toán cướp trên núi, nghe xong còn tưởng nàng sai thuộc hạ không cần phải kiêng dè gì, cứ trực tiếp động thủ đi. Cả đoàn người đều vội vã cầm binh khí chắn trước người bày ra tư thế như đang phòng vệ, chỉ thấy tên cướp lúc đầu thở dài nặng nề, lại oán hận giậm chân liên tục, cuối cùng giậm dữ thổ hồng hển hết: “Hạ màn đi!”.

Sau đó liền dẫn đầu rồi..... biến luôn, ngay cả mười mấy tên lao xuống sườn núi lúc đầu cùng Thần Niên cũng hò hét gọi nhau rồi loáng cái đã tản ra chạy mất hút.

Chàng trai trẻ lặng lẽ không nói một lời hồi lâu, cúi đầu nhìn Thần Niên, rất có tình thần hiếu học hỏi nàng: “Hạ màn có nghĩa là gì vậy?”.

Thần Niên vẫn đang vắt người trên lưng ngựa, sau gáy còn đang bị người ta dí thanh chùy thủ sắc lêm, nàng dẫn đo tình thế trước mắt, cuối cùng thành thật trả lời: “Là rút lui.”

Chàng trai trẻ chậm rãi gạt đầu, lại hỏi tiếp: “Vậy kéo mạnh vào thì sao?”.

“Là chạy nhanh lên.”

Chàng trai không kìm được khoe miệng liền cong lên: “Vậy cô thì xử lý thế nào?”.

Thần Niên nhìn hắn, uy hiếp một cách rất nghiêm trọng: “Tốt nhất ngươi nên thả ta ra, nếu không các ngươi chắc chắn không ra khỏi đèo Phi Long này được đâu.”

Chàng trai trẻ tặng cho Thần Niên một nụ cười nhẹ nhàng lãnh đạm, quay đầu dặn dò tên thủ vệ: “Trước tiên trói cô ta lại, rồi buộc đi phía sau đuôi ngựa.”

Tên thủ vệ này cũng là người có tài, một tay ấn Thần Niên xuống, tay kia dùng một sợi dây thừng, nhanh chóng trói chặt tay Thần Niên, sau đó tiện tay ném ra phía sau, nàng vững vàng rơi hai chân xuống đất.

Chàng trai trẻ còn có lòng tốt quan tâm đến nàng: “Nếu như thấy không theo kịp, thì cứ nói một tiếng, bảo Trịnh Luân đi chậm lại nhé.”

Thần Niên ở đằng sau nghiêng răng kêu kèn kẹt, trừng mắt nhìn hắn ta đầy oán hận, đáp trả: “Đa tạ đã quan tâm, ta sẽ ghi nhớ.”

“Đừng khách sáo.” Chàng trai cười cười không để ý tới nữa, quay người thúc ngựa đi về phía trước. Chàng ta vừa đi, đám hộ vệ ở đằng sau cũng nối đuôi đi theo, Thần Niên bị sợi dây thừng kéo cho loạng choạng, cũng chỉ còn cách cùng chạy về đằng trước.

Lần này, tốc độ di chuyển của đoàn người nhanh hơn nhiều so với lúc trước, không cần nói cũng biết, là để phòng toán cướp trên núi quay lại báo thù, nên phải nhanh chóng rời khỏi đèo Phi Long. Chỉ là cứ như vậy, thì Thần Niên chính là người khổ sở nhất. Hai cánh tay của nàng bị trói cùng với cả người, cứ chạy như vậy thì rất khó để giữ được thăng bằng, nếu đổi lại là những người bình thường thì đã bị kéo cho ngã từ lâu rồi, cũng may nàng là người nhanh nhẹn lại biết công phu, lúc lâm trận đối địch tuy rằng vẫn còn rất non tay, nhưng chạy bộ thì cũng không tồi chút nào.

Thần Niên ở phía sau móng ngựa hết chạy lại đến nhảy, lần nào lần ấy tuy có phần phiêu lưu nhưng không có gì nguy hiểm cả, trừ việc bị một đám đất cát phủ khắp đầu cổ mặt mũi, và miệng được nếm không ít đất hoang thổ ra, thì trên người cũng không bị vết thương nào.

Suốt cả đoạn đường, chàng trai trẻ chỉ thúc ngựa đi nhanh, đầu cũng không hề ngoái lại nhìn lấy một lần, đủ để thấy con người này tuy rằng trên mặt luôn mang theo ba phần ý cười, nhưng lại là kẻ lòng dạ âm hiểm sắt đá, hoàn toàn không có chút suy nghĩ mảy may thương hoa tiếc ngọc. Cứ đi như vậy một hơi chạy liền hai mươi dặm, thế núi ở hai bên đường càng lúc càng bằng phẳng hơn, mắt thấy sắp ra được đèo Phi Long, chàng trai mới chậm rãi ghìm cương cho ngựa dừng lại.

Chàng ta vừa dừng, cả đoàn người cũng đứng lại.

Thần Niên cũng dừng chân lại theo, ngồi phệt luôn mông xuống đất, miệng há to bùng bùng tức giận, lồng ngực thở hổn hển tựa như đang nhóm lửa lò bễ. Lại nhìn đến khuôn mặt toàn bùn đất và mồ hôi, cũng giống như một bên là bùn bên kia là nước, bôi trát lên thành một bức tường da người vậy, ngay cả hàm răng trắng bóc cũng biến thành màu vàng của đất hoàng thổ, chỉ có con ngươi là còn có thể nhìn ra chút sắc trắng trong đó.

Chàng trai quay đầu lại liếc nhìn, lúc ánh mắt rơi trên người Thần Niên, lông mày khẽ nhăn lại. Nhưng chỉ trong thoáng chốc biểu hiện đó lập tức biến mất, cũng không kịp để người ta nhìn cho rõ, thì hàng mày đã khôi phục lại vẻ ôn hòa như cũ, khóe miệng khẽ cong lên, rồi giật cương quay đầu ngựa đi đến chỗ Thần Niên.

“Đứng lên”. Chàng trai bình thản nói.

Hai chân Thần Niên nặng như đeo chì, từ lâu đã không còn tuân theo sự sai khiến nữa, nghe những lời này chỉ ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào chàng ta.

Khuôn mặt chàng trai vẫn mang theo nụ cười lãnh đạm, nhưng tay chàng ta thì không hề nhụt nhèo như thế, một cái roi trong tay vung lên cao, quát “chát” một tiếng xuống bên cạnh chân Thần Niên. Thần Niên lập tức nhảy dựng lên khỏi mặt đất, nếu như không phải hồi nhỏ nàng được dạy dỗ trở thành người tàn nhẫn biết nhẫn nhục, không cho phép nàng dùng lời nói thô tục mắng người, thì giờ phút này sợ rằng nàng đã hỏi thăm mười mấy đời tổ tông của chàng ta rồi.

“Đứng dậy đi tiếp.” Chàng trai trẻ cười, lại dặn dò tên thị vệ vẫn đang nắm đầu kia của sợi dây: “Trịnh Luân, dắt nàng ta từ từ đi dạo.”

Câu nói này thật quá sức khó nghe! Thần Niên thực sự không nhịn được nữa, mở miệng mắng: “Ngươi....”

Chàng trai hơi nheo mắt lại, hỏi: “Ngươi làm sao?”

Thần Niên từ nhỏ ngang ngược bá đạo trong trại Thanh Phong, chưa từng biết sợ ai, hôm nay rơi vào tay con người này nàng ấn tượng cũng đã đủ lắm rồi, ai ngờ còn bị chàng ta bốn cột như vậy nữa, đầu nàng nóng bừng bừng, một luồng sức mạnh bất cần lại xông lên, lập tức mắng: “Tên khốn kiếp nhà ngươi!”

Khuôn mặt chàng trai liền trở nên lạnh lùng, lại vung roi lên, nhưng lần này là rơi xuống đỉnh đầu của Thần Niên.

Trong lòng Thần Niên hoảng hốt, khổ nỗi cả hai cánh tay đều bị trói không thể ngăn cản được, chỉ còn cách nghiêng hẳn người ra sau, cố gắng tránh xa sợi roi. Sợi roi mang theo luồng gió nhanh, mạnh lướt qua trước mặt, Thần Niên chỉ cảm thấy đầu mũi đau buốt, liền nhắm mắt xuống nhìn, thấy trên chóp mũi đã đỏ ửng cả lên. Nàng chẳng qua cũng chỉ là một cô bé mười sáu, mười bảy tuổi, là một cô gái đang trong cái tuổi yêu cái đẹp, nhìn thấy người ta quát roi lên phá hỏng khuôn mặt mình, nhất thời ngơ ngẩn, cặp mắt đỏ hoe, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Chàng trai không ngờ Thần Niên lại khóc, nhất thời có chút ngạc nhiên, dờ khóc dờ cười nói: “Cô khóc cái gì? Ta cũng đâu thật sự có ý định đánh chết cô.”

Thần Niên cũng không biết mình tại sao lại khóc nữa, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa tủi thân, muốn nhanh chóng chùi sạch hết nước mắt vương trên mặt đi, nhưng hai tay lại bị trói chặt, vốn dĩ không giãy ra được, chỉ đành để nước mắt lã chã, lã chã tuôn rơi, công sức khóc lóc một hồi chính là đào ra hai con mương bằng bùn trên mặt, để lộ ra làn da trắng trắng hồng hồng dưới lớp bụi đất.

Chàng trai trẻ vẫn đang cúi đầu nhìn nàng, Thần Niên càng cảm thấy mình thật mất mặt, nàng không chịu yếu thế, nâng cằm lên cảm hận nhìn trừng trừng chàng ta, gào lớn: “Tiểu Tứ gia ta nhất định sẽ trả mối

thù này, có bản lĩnh thì nói tên họ của người ra đi.”

Chàng trai nghe vậy không nhịn được cười, nói: “Ngay cả tên mình cô còn không dám nói, giờ lại muốn hỏi tên ta sao?”

Thần Niên nghiêng răng kèn kẹt, lạnh lùng nói: “Tạ Thần Niên, Tạ Thần Niên của trại Thanh Phong!”

“Tạ Thần Niên?” chàng trai lẩm bẩm nhắc lại cái tên này, rồi chậm rãi gật đầu, sau đó từ trên lưng ngựa cúi người nhìn thẳng vào mắt Thần Niên, vừa nhìn chăm chăm vừa nói: “Phong Quân Dương, cô hãy nhớ cho kỹ vào, tên ta là Phong Quân Dương, sau này nếu muốn báo thù thì nhất định đừng có tìm sai người.”

4. Q.1 - Chương 4: Gặp Phải Biến Cố Bất Ngờ

Nói xong chàng ta lại cười cười với Thần Niên, nhưng cũng không làm khó Thần Niên thêm nữa, chỉ dặn dò Trịnh Luân đưa nàng lên lưng ngựa, cả đoàn người lại tiếp tục xuất phát.

Tuy rằng Thần Niên vẫn bị trói, nhưng suy cho cùng không cần phải chạy đuổi theo cái mông ngựa, lại thấy máu mũi mình đã ngừng chảy, cũng không thấy đau đớn gì lắm, cũng biết rằng đây là chỉ là vết thương ngoài da, không cần phải lo lắng sau này không có mũi để thở. Nghĩ vậy rồi, lo lắng trong lòng cũng vơi đi nhiều, liền mau chóng suy nghĩ tính kế để thoát khỏi tình hình trước mắt.

Chỉ cần Diệp Tiểu Thất gửi thư về, trong trại nhất định sẽ phái người tới cứu nàng, nhưng sẽ là ai xuất trận đây? Nhị đương gia hay Tam đương gia? Hay là cả hai người cùng tới? Chỉ tiếc là giờ nghĩa phụ không ở trong trại, nếu người ở đó, còn cần gì tới người khác động thủ ư! Nhưng, cũng may là người không ở đó, nếu như người biết nàng dẫn thuộc hạ của mình đi “mua bán”, nhất định sẽ nhốt nàng nửa năm trong phòng cũng nên.

Thần Niên nằm bò ra trên lưng ngựa, đầu óc suy nghĩ lung tung, thoát buồn rồi lại thoát vui.

Đoàn người ngựa đi thêm non nửa canh giờ nữa, thì đã ra khỏi đèo Phi Long, con đường cái vừa lộ ra rất rộng rãi và bằng phẳng, mọi người đều âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ cần ra khỏi núi Thái Hành, thì không cần phải sợ toán thổ phỉ đó nữa.

Phong Quân Dương nhận ra được suy nghĩ của mọi người, nhưng cũng không nói gì, chỉ khẽ nhếch khóe môi, quay đầu dặn dò với tên thủ vệ bên cạnh: “Đi ra sau nói với biểu tiểu thư, nếu như muội ấy vẫn còn muốn cưới ngựa, thì giờ có thể ra ngoài được rồi.”

Tên thủ vệ tuân lệnh đi về phía sau, một lát sau, một thiếu nữ mặc một bộ quần áo màu xanh lục nhạt thúc ngựa đi lên, đó chính là di thân biểu muội của Phong Quân Dương, Vân Sinh. Vân Sinh tiến lên phía trước cười hi hi chào hỏi với Phong Quân Dương, lại cố ý chậm rãi ghìim dây cương rớt lại phía sau một bước, trông mắt đảo tới đảo lui trên người Thần Niên.

(Di thân biểu muội là chỉ con gái của di ruột)

Phong Quân Dương cảm nhận được tâm tư của nàng, chỉ khẽ cười nhạt, lắc đầu đầy vẻ bất đắc dĩ. Vân Sinh thấy vậy lá gan lại càng được thể to ra, lập tức ghìim cương lại gần con ngựa của Trịnh Luân, nghiêng đầu đầy vẻ hiếu kỳ đánh giá Thần Niên. Đang nhìn, thì Thần Niên liền ngẩng phắt đầu lên, tức giận trừng mắt lên nhìn nàng ta, nhe răng gầm gừ.

Vân Sinh bị Thần Niên dọa cho giật nảy mình, liền bật cười ha hả, chỉ vào Thần Niên rồi lớn tiếng nói với Phong Quân Dương: “Biểu ca, biểu ca, khuôn mặt nàng ta tròn tròn mũm mũm, giống hệt với Đại A Phúc (1), đáng yêu quá, nàng ta thật sự là thổ phỉ sao?”

Những lời này chẳng qua cũng chỉ là nàng ta vô tâm mà nói ra thôi, nhưng lại không tưởng tượng được rằng mình đang đâm vào nỗi đau trong lòng Thần Niên. Thật ra Thần Niên trông không béo chút nào, nhưng khuôn mặt lại rất đầy đặn, nói dễ nghe thì là mặt trái táo, còn nói trắng ra thì là mặt tròn xoe, khuôn mặt hồng hồng trắng trắng này tuy rất được các bậc trưởng bối yêu quý, nhưng lại chẳng có chút quyến rũ nào.

Hiện giờ đang thịnh hành kiểu mỹ nhân dụ dằng mong manh, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn mới là gọi là hợp thời. Con gái của Nhị đương gia trong trại, Tiểu Liễu, rõ ràng không trắng trẻo bằng nàng, ngũ quan

cũng không đẹp bằng nàng, nhưng vì có một thân hình tựa cành liễu nghiêng mình đón gió lại thêm chiếc cầm thon nhỏ, nên dù chưa đến mười bốn nhưng đã có bà mai đến cửa xin hỏi cưới, còn Tạ Thần Niên nàng đã tròn mười sáu tuổi rồi, mà từ trước tới giờ chẳng có bà mai nào bước qua ngưỡng cửa nhà nàng cả. Ngay cả những thiếu niên trong trại cũng đứng từ xa mà ngắm nhìn Tiểu Liễu, lời còn chưa kịp nói ra thì mặt đã đỏ bừng cả lên, nhưng nếu đổi lại là nàng, phản ứng đầu tiên của bọn họ hầu như đều là quay người bỏ chạy hết.

Thần Niên càng nghĩ càng lo lắng, trong lòng thầm kêu xui xẻo mãi không thôi. Phải nói rằng hôm nay nàng quả thật xui xẻo quá mức, lần đầu ra quân thất bại thì coi như không tính, lại còn gặp phải một đôi huynh muội này nữa, ông anh dùng lời nói giễu cợt nàng, em gái lại dẫm lên nỗi đau của nàng, thật là đáng hận.

Ở phía trước Phong Quân Dương nghe thấy những lời của Vân Sinh, liền quay đầu ngựa lại đến bên cạnh Thần Niên, đột nhiên vươn tay ra nâng mặt nàng lên ngắm soi. Thần Niên ngạc nhiên, bắt gặp ánh mắt hân như đang tuần phòng canh gác lướt lên mặt mình, rồi lại móc ra một chiếc khăn tay cẩn thận lau sạch bùn đất trên mặt nàng, lúc ấy mới khẽ nhượng nhượng mày, xoa mặt nàng về phía Vân Sinh, cười nói: “Nhìn thế này thì quả thật là rất giống.”

Vân Sinh vỗ tay cười, nói: “Biểu ca, vậy thì để nàng ta uội đi, làm Đại A Phúc của muội.”

Phong Quân Dương bật cười, đang muốn mở miệng nói, thì ở bên kia Thần Niên đã tức giận không kìm lại được, ngoác miệng định cắn một miếng lên tay hắn. Cũng may hắn thu tay lại nhanh, nên mới tránh được pha cắn hiểm của nàng, chỉ để lại dấu răng nhàn nhạt. Phong Quân Dương giật nảy mình, bực bội cười hỏi Thần Niên: “Cô cầm tinh con chó sao?”

Đôi mắt tròn của Thần Niên trợn lên, nghiêng răng giận dữ nhìn chăm chăm về phía hắn, càng để lộ ra hai gò má phúng phính toàn thịt, khiến người ta không nhìn được muốn thò tay ra véo một cái. Ánh nhìn của Phong Quân Dương dừng trên mặt nàng hồi lâu, rồi khẽ cười nhạt một tiếng, đưa ánh mắt đi chỗ khác.

Vân Sinh ở một bên thấy Thần Niên đỏ mặt tía tai, lại đang bực bội nằm bò lên lưng ngựa, không kìm được có ý tốt nói: “Biểu ca, huynh xem mặt nàng ta đỏ bừng lên rồi kìa, nhất định là rất khó chịu, đừng để nàng ta nằm trên lưng ngựa nữa, chi bằng để nàng ta ngồi dậy đi.”

Phong Quân Dương liếc mắt nhìn Thần Niên một cái, khẽ gật đầu ra hiệu với Trịnh Luân, nói: “Cứ nghe theo lời biểu tiểu thư đi.” Nói xong cũng không quan tâm đến bọn họ nữa, thúc ngựa đi về phía trước trước tiên.

Trịnh Luân không nói hai lời nhắc nàng đặt lên ngồi đằng trước người mình. Nhưng hai tay của Thần Niên bị trói rất chặt, căn bản không thể giữ được thăng bằng, sao có thể ngồi vững trên ngựa được, thân thể lung lay mấy bận không những không ngồi chắc được, mà còn nghiêng trước ngã sau suốt. Trịnh Luân vội giơ tay ra kéo nàng lại, nhưng không ngờ rằng lực tay quá mạnh, lại kéo khiến nàng ngã luôn vào lồng ngực mình. Hắn bất giác vô cùng lúng túng, lo lắng lại vội đẩy Thần Niên ra xa.

Hắn cứ vừa kéo vừa đẩy liên tục mãi như vậy, khó khăn lắm mới đỡ được Thần Niên ngồi chắc chắn lại, nhưng Thần Niên lại không kìm được tức giận, bực mình hỏi hắn: “Rất cuộc là ngươi đã xong chưa? Không phải chỉ đùng vào người có chút xiu thôi sao? Người cũng chẳng phải là đại cô nương, xô xô đẩy đẩy cái gì chứ?”

Thần Niên ngồi ở phía trước của Trịnh Luân như vậy, thân thể hai người khó tránh khỏi chà sát vào nhau, Trịnh Luân vốn đã rất mất tự nhiên, nghe thêm những lời này lại càng cảm thấy ngượng ngập. Nhưng hắn phải giữ gìn thân phận, khinh thường việc đấu võ mồm với một tiểu cô nương, nên cũng chỉ lạnh mặt xuống, mím chặt môi không nói một lời.

Vân Sinh nhìn bộ dạng hai người bọn họ, cảm thấy vô cùng thú vị, không nhịn được che miệng cười, cố ý trêu Trịnh Luân: “Trịnh Luân, ngươi đường đường là một trang nam tử, nhưng tính tình lại không hào sảng thẳng thắn bằng cô nương nhà người ta chút nào.”

Phong Quân Dương đi đằng trước cũng chưa hề quay đầu lại nhìn, giờ lại đột nhiên lên tiếng: “Trịnh Luân, cứ để cho nàng ta tự mình cười một ngựa đi.”

Trịnh Luân như được đại xá, vội vàng kêu một hộ vệ bên cạnh để ra một con ngựa, rồi dời Thần Niên qua đó. Dây trói trên người Thần Niên tuy rằng vẫn chưa được cởi ra, nhưng tốt xấu gì cũng một mình cưỡi một ngựa, lại có Trịnh Luân ở bên cạnh kéo dây cương điều khiển ngựa cho, tình hình so với lúc trước tốt hơn nhiều.

Trên đường liên tiếp xảy ra thêm biến cố, hành trình của cả đoàn người bị chậm lại không ít, mắt thấy những áng mây trên trời đang ôm lấy vàng thái dương lặn dần về phía Tây, có một hộ vệ thông thuộc con đường ở đây tiến lên phía trước hỏi xin chỉ thị của Phong Quân Dương: “Thế tử gia, trước khi trời tối sợ là không đến được trạm dịch, phải làm thế nào đây?”.

Phong Quân Dương nghe vậy khẽ nhíu mày, Vân Sinh ở bên cạnh lại rất thích thú, hỏi: “Vậy thì tôi nay không phải sẽ được ngủ ở ngoài trời sao?”.

5. Q.1 - Chương 5: Xin Người Giúp Đỡ

Phong Quân Dương không trả lời, ngược lại còn hướng ánh mắt về phía Thần Niên. Đúng lúc Thần Niên cũng đang nhìn về phía hắn, ánh mắt hai người vừa hay gặp nhau. Thần Niên không kịp tránh, bực mình nói: “Người đừng có nhìn ta, ta cũng đâu có biết khi nào thì người trong trại tới cứu mình”

Phong Quân Dương không ngờ những lo lắng trong lòng hắn lại bị Thần Niên nói thẳng ra như vậy, bất giác vô cùng ngạc nhiên. Thần Niên nhìn bộ dạng hắn ta như vậy, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, liền nói: “Chỉ bằng người thả ta ra, chúng ta không ai ghi hận ai nữa, bỏ qua chuyện cũ kết thành bằng hữu. Sau này chỉ cần người đi qua đèo Phi Long, thì cũng chính là gánh núi vàng tới đây, trại Thanh Phong ta tuyệt nhiên sẽ không đụng tới một mảy may của người, thế nào?”.

Phong Quân Dương nhìn Thần Niên cười cười, lãnh đạm nói: “Không hay cho lắm.”

Con mắt rạch ròi rõ ràng của Thần Niên đảo tròn, cũng cười theo hắn, hỏi lại: “Sao nào? Người nhất định muốn bắt trói ta dẫn đến quan phủ ở Ký Châu trị tội hả?”.

Phong Quân Dương còn chưa kịp mở lời, Vân Sinh đã vội vàng van nài hắn: “Biểu ca, nàng ta chỉ là một tiểu cô nương, nhất định là bị dòng đời xô đẩy mới bất mãn bỏ vào núi làm thổ phỉ, vô cùng đáng thương, chúng ta giáo huấn một trận là được rồi, hà tất phải đưa nàng ta tới chỗ quan nha.”

Thần Niên rất đỗi ngạc nhiên, tự nhủ thầm mấy nàng thiên kim tiểu thư hiếm ai có lòng tốt lắm.

Đang lúc nói chuyện, thì từ đằng trước vọng lại một loạt tiếng vó ngựa lộc cộc, Thần Niên cùng đám người không khỏi ngược nhìn về hướng ấy, chỉ thấy từ xa có một người dẫn đầu phi ngựa lại gần, không bao lâu sau đã đứng ngay trước mặt bọn họ. Người trên ngựa mặc một bộ quần áo màu đen, dáng người thẳng tắp, thắt lưng giắt một thanh đao, bởi vì trên đầu có đội mũ, nên không nhìn rõ được tướng mạo, chỉ lộ ra dưới vành mũ một ít tóc, lại là tóc màu đen trắng lẫn vào nhau, phát ra thứ ánh sáng bằng bạc loang loáng.

Mọi ánh mắt đều bị hút về phía người đàn ông ấy, Vân Sinh không kiềm chế được mở to mắt nhìn chăm chăm, hận không thể kéo chiếc mũ của ông ta xuống, xem xem rốt cuộc thì tướng mạo của người đàn ông ấy như thế nào. Chỉ duy nhất có Thần Niên sau khi lướt mắt nhìn qua liền nhanh chóng cúi thấp đầu, ngay cả ngực cũng khom hẳn xuống, chỉ muốn chôn luôn đầu mình vào trong ngực cho xong.

Bởi người vừa đến không phải ai xa lạ, chính là nghĩa phụ của Thần Niên, Mục Triễn Việt.

Khóe mắt Phong Quân Dương liếc nhìn tình trạng của Thần Niên, trong lòng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, bình tĩnh lặng lẽ ấn tay xuống thắt lưng. Ai ngờ Mục Triễn Việt lại ghim cương dừng ngựa cách đó vài trượng, ngẩng đầu nhìn về phía đoàn người bên này, nói: “Thả con bé ra.”

Phong Quân Dương cười cười nói: “Ngữ khí của các hạ đây không giống với ngữ khí nên có lúc đi cầu xin người khác.”

Mục Triễn Việt không nóng cũng không tức giận, thản nhiên nói: “Ta không cầu xin người.”

Lông mày Phong Quân Dương khẽ nhướng lên, hỏi lại: “Vậy các hạ đang ra lệnh cho ta sao?”.

Mục Triễn Việt lạnh giọng đáp: “Phải.”

Có một kẻ trong đoàn hộ vệ thấy ông ta vô lễ như vậy, không nhịn được lớn tiếng quát: “Láo xược....”

Hắn còn chưa dứt lời, Mục Triễn Việt đột nhiên từ trên mình ngựa vọt lên không trung, bay xẹt tới hướng này. Thân ảnh của ông ta rất nhanh, trong nháy mắt đã đứng trước mặt tên hộ vệ vừa nãy lớn tiếng quát, mọi người chỉ nhìn thấy một tia sáng lạnh lóe lên, trước mặt như hoa lên, còn chưa kịp phản ứng, cái đầu ngựa của tên hộ vệ đã rơi rầm xuống đất, mà phần thân cưỡi to lớn vẫn còn đứng được trong một lúc lâu, rồi mới ngã xuống theo chiếc đầu vừa bị chém lúc trước, còn tên hộ vệ thậm chí còn chưa kịp rút đao ra khỏi vỏ, trong lúc hoảng loạn chỉ có thể thuận thế lăn xa sang một bên.

Mọi người nhất thời nhìn đến ngật ngửa cả người, sau một thoáng sững sờ liền đồng loạt rút đao ra, chỉ có một mình Phong Quân Dương vẫn không mảy may nhúc nhích, chỉ trầm mặc nhìn tình huống đang diễn ra trước mắt.

Mục Triễn Việt đã quay trở lại ngồi trên lưng ngựa của mình từ lâu, trên quần áo không hề thấy có vết máu nào bắn lên, giống như vẫn luôn ở trên mình ngựa chưa từng làm ra hành động gì hết. Ông chậm rãi giơ tay lên cao, trường đao trong tay chỉ thẳng về hướng Phong Quân Dương lạnh lùng: “Thả người, nếu không kẻ rơi đầu tiếp theo sẽ là người đấy.”

Toán hộ vệ nghe vậy nhất loạt biến sắc, không đợi ra lệnh đã tự động thúc ngựa biến trận, phân ra một số người ngựa đứng chắn phía trước bảo vệ Phong Quân Dương và Vân Sinh, số còn lại cứ năm sáu người ghép thành hình rẽ quạt, cầm chặt binh khí từ từ gây áp lực về phía Mục Triễn Việt.

Trong lúc bầu không khí đang rất nặng nề căng thẳng, Thần Niên trước giờ vẫn luôn trốn ở phía sau đột nhiên ngồi thẳng lên, cũng không quan tâm đến lưỡi đao của Trịnh Luân vẫn đang đe dọa lên cả vai mình, chỉ dướn cổ lên hoảng hốt gào to: “Đừng động thủ, tất cả đừng động thủ, có gì từ từ nói! Hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài!”

Phong Quân Dương có hơi bất ngờ, nhưng Thần Niên lại ở sau lưng hắn đè thấp giọng vô cùng lo lắng nói: “Ấy da! Các người ngàn vạn lần đừng chọc giận ông ấy, ta nhờ người, van người đấy.”

Phong Quân Dương bị những lời lẽ lộn xộn của nàng làm cho dở khóc dở cười, Mục Triễn Việt nghe vậy lạnh giọng quát: “Thần Niên, con qua đây!”

Thần Niên cả người bị trói rất chặt, dây cương của con ngựa đang cưỡi vẫn được Trịnh Luân nắm trong tay, lại có rất nhiều hộ vệ của Phong Quân Dương đang đứng chắn ở trước mặt, làm sao có thể đi qua được! Nhưng nàng không dám nói thẳng với Mục Triễn Việt điều đó, còn nói giọng lấp liếm: “Nghĩa phụ, đợi một lát đã, con có vài câu muốn nói với người này.” Nói xong bèn nhìn về phía Phong Quân Dương, không hề khách khí nói: “Người qua đây.”

Phong Quân Dương có chút ngạc nhiên, không khỏi nhướn nhướn lông mày, nhưng vẫn thúc ngựa đi tới gần Thần Niên thêm vài bước, dừng ngựa ở ngay bên cạnh nàng, khẽ mỉm cười hỏi: “Cô có chuyện gì cần nói với ta?”

Thần Niên lại nghiêng thân mình về phía trước, phát hiện khoảng cách vẫn còn khá xa, lại nói tiếp: “Người lại gần đây thêm chút nữa đi!”

Phong Quân Dương lại tiến gần thêm chút nữa, cho đến khi hai con ngựa tựa hồ như bị dính vào với nhau, Thần Niên lúc này mới sán lại gần bên tai hắn nhỏ giọng thăm thò: ‘Nghĩa phụ ta không tùy tiện ra tay giết người, nhưng một khi đã hạ đao đại khai sát giới, thì sẽ không để lại nhân chứng sống đâu, người đừng nên chọc giận ông ấy.’

Phong Quân Dương hơi nghiêng mặt sang, liếc nhìn Thần Niên, cười khê rồi hỏi: “Đây là cô đang giúp ta sao?”

Cũng không biết là tại sao, khi ánh mắt hắn rơi trên khuôn mặt Thần Niên, lại khiến nàng cảm thấy da mặt mình nóng bừng cả lên, nàng vội che giấu bằng cách hừ lạnh một tiếng, hắt hắt cảm về phía Vân Sinh, “Ta chỉ không nhẫn tâm nhìn nàng ta tuổi còn trẻ mà phải ngọc nát hương tan, hơn nữa ta cướp của các người chẳng qua vì muốn chút tiền của, cũng chẳng phải là thâm thù đại hận gì, hà cớ gì phải gây ra sát nghiệp lớn như vậy.”

Khóe miệng Phong Quân Dương giật giật, nhỏ giọng nói: “Cô chắc chắn rằng ta không phải là đối thủ của nghĩa phụ cô ư?”

Thần Niên nhìn hắn như thể là người không biết tốt xấu, dứt khoát không khuyên nhủ thêm nữa, cố gắng giữ thẳng bằng ngồi thẳng người dậy, không nóng không lạnh nói: “Nếu như người không tin, thì cứ thử đi.”

Phong Quân Dương nhìn nụ cười tươi sáng rực rỡ của nàng, liền vươn tay ra cầm lấy sợi dây thừng trên bả vai nàng, ngón tay chỉ hơi dùng chút lực, sợi dây thừng đã đứt “xoạch” một tiếng. “Đi đi,” hắn cười nói, “cô nói không sai, cũng chẳng phải thâm thù đại hận gì, hà cớ gì phải liều mạng đến mức ta sống người chết.”

Thần Niên hơi có chút kinh ngạc, vốn dĩ nàng cứ tưởng sẽ phải tổn kha khá miệng lưỡi, không ngờ lại dễ dàng thuyết phục được hắn ta đến vậy. Nàng vừa xoa xoa cổ tay đã tê cứng của mình, vừa liếc trộm sắc mặt Phong Quân Dương, chỉ thấy nụ cười của hắn ôn hòa, quả thực là phong thái ung dung bình thản. Nàng thấy vậy cũng cười theo, lời khen còn mang theo vài phần mỉa mai: “Biết co biết duỗi mới là bậc trượng phu, các hạ quả nhiên không hổ là đại trượng phu.”

Phong Quân Dương chỉ cười cười, không đáp lại.

6. Q.1 - Chương 6: Nghĩa Phụ Triển Việt

Thần Niên hừ lạnh một tiếng, giật lấy dây cương ở trong tay Trịnh Luân đang đứng bên cạnh, sống lưng thẳng tắp nghênh ngang tự mãn đi về phía Mục Triển Việt. Đến khi người đã về đứng bên cạnh Mục Triển Việt rồi, khí thế liền mất sạch, cúi đầu khom lưng, gọi một tiếng vô cùng lấy lòng: “Nghĩa phụ.”

Nhưng Mục Triển Việt thậm chí còn không thèm để ý gì tới nàng, tra trường đao vào trong vỏ, giật dây cương thúc ngựa rồi phi nhanh về phía trước. Nhìn thấy tình cảnh đó, Vân Sinh đang ở bên trong cũng không nhịn được, bật cười “Hi hi”. Thần Niên vô cùng bức mình trừng mắt lên nhìn nàng ta, nhưng lại không dám gây thêm phiền phức dưới vành mắt Mục Triển Việt, chỉ đành làm một bộ mặt hung dữ hướng về phía Vân Sinh, rồi sau đó vội vàng thúc ngựa đuổi theo Mục Triển Việt.

Đội hai người đã đi xa, Trịnh Luân không kìm được mới hỏi: “Thế tử gia, tại sao lại thả bọn họ đi như vậy?”

Ánh mắt của Phong Quân Dương nhìn tới con chiến mã đã chết từ đời nào nằm ngã trên đất, chỉ một đường đao đã chém đứt hẳn đầu con ngựa, bề mặt vết chém rất phẳng, tựa như đang dùng dao thái đậu phụ, không để lại một vết gợn nào cả. Một đường đao này tuy rằng chỉ có ý ra oai, nhưng với tốc độ rút đao cực nhanh, lực đao lại lớn, cũng đã quá đủ để khiến cho người khác phải run lên vì sợ rồi. Tà Thần Niên nói không sai, trong đoàn người của bọn hắn không có ai là đối thủ của ông ta cả. Nếu đã như vậy rồi, hà tất phải để xảy ra một cuộc chém giết không cần thiết?

Phong Quân Dương giật giật dây cương, lãnh đạm dặn dò: “Đi thôi, bất luận thế nào đi nữa tối nay cũng phải đến được đích trạm.”

Phía sau lưng hắn, tịch dương đã sắp chìm dần xuống trong bóng đen của những dãy núi nằm nối tiếp nhau, cùng với đó là những ánh lửa lập lòe, vô số những ánh lửa đó tỏa ra ở nơi giao nhau giữa trời và đất, từ đó dần dần chuyển sang màu tím, lại không biết bắt đầu từ đâu trở nên nặng nề hơn rồi biến thành màu xanh, cuối cùng tụ lại trong sắc trời lam nhạt của thiên không.

Vân Sinh không nhịn được quay đầu lại nhìn, không biết tại sao, trong thoáng chốc có một loại cảm giác buồn thương trào lên trong trái tim nàng. Cùng lúc đó, Thần Niên lại chẳng có tâm trí đâu để đa sầu đa cảm đến thế, nàng vẫn luôn thúc ngựa đi theo phía sau Mục Triển Việt không xa cũng không gần, trong đầu chỉ nghĩ làm sao để không phải nói dối, lại vẫn có thể đẩy trách nhiệm sang cho người khác.

Hai người bọn họ một trước một sau đi về phía Tây chưa được bao xa, còn chưa vào được đến đèo Phi Long, thì đã gặp Đại đương gia của trại Thanh Phong Trương Khuê Túc cùng một toán người ra nghênh đón. Trương Khuê Túc nhận được tin báo của Diệp Tiểu Thất, biết Thần Niên bị người ta bắt đi, liền vô cùng hoảng sợ, một mặt sai người nhanh chóng thả chim bồ câu đưa tin cho Mục Triển Việt, mặt khác đích thân dẫn mười mấy cao thủ trong trại nghĩ cách đi giải cứu Thần Niên.

Diệp Tiểu Thất vẫn theo sát bên cạnh ngựa của Trương Khuê Túc, thấy Mục Triễn Việt đưa được Thần Niên trở về, trong lòng liền thở một hơi dài nhẹ nhõm, đang muốn đến trước mặt Thần Niên nói vài câu, lại ngó thấy nàng đang ra sức nhú mào nháy mắt liên hồi, hiển nhiên là đang dùng mắt ra hiệu với mình. Diệp Tiểu Thất ngẩn người ra, liền vô thức ghì cương ngựa lại.

Trương Khuê Túc vội vàng tiến về trước để đón, xem xét Thần Niên cẩn thận, hỏi với giọng vừa lo lắng lại vừa quan tâm: “Có bị thương ở đâu không?”

Thần Niên cẩn thận nhìn trộm về phía Mục Triễn Việt, tấm vải đen rủ xuống từ chiếc mũ tuy rằng che được vẻ mặt, nhưng lại không giấu được luồng lãnh ý toát ra từ trên người ông, nàng nuốt nước bọt, sợ sệt trả lời: “Không ạ, tất cả đều ổn cả.”

Về mặt Trương Khuê Túc rõ ràng nhẹ nhõm hẳn đi, nhưng còn chưa kịp nói tiếp, thì Tam đương gia Lưu Trung Nghĩa từ phía sau lưng ông ta đã thúc ngựa đi lên, cướp lời: “Không sao là tốt rồi, chuyện hôm nay đã dọa chết mấy người chúng ta đấy. Ta phải nói con nha đầu nhà cháu ấy, hành sự thật quá lỗ mãng, từ lâu đã nói với cháu là không được ôm đồm vợ lấy vụ “mua bán” này, cháu lại càng muốn thể hiện mình mạnh, cướp lệnh bài rồi chạy đi luôn, cũng không đợi Đại đương gia sắp xếp bố trí cho thỏa đáng. May mà không xảy ra chuyện gì, ngộ nhờ có sự cố nào, cháu bảo chúng ta phải ăn nói sao với Mục huynh đệ hả?”

(Mua bán: tiếng lóng để chỉ việc cướp bóc của thổ phỉ)

Thần Niên càng nghe càng cảm thấy những lời ông ta nói thật khó nghe, đúng là nàng sợ nghĩa phụ, cũng có lòng tôn kính Trương Khuê Túc, nhưng như thế không có nghĩa rằng nàng là một người dễ bị bắt nạt. Nàng thay đổi hẳn cái bộ dạng như chuột thấy mèo lúc trước, nở nụ cười vô cùng thoải mái, không nhanh không chậm nói: “Tam đương gia nói nặng lời rồi, khoan nói đến việc Thần Niên dám hay không dám hỗn xược trước mặt Đại đương gia, chỉ riêng nói đến công phu của Tam đương gia người thôi, nếu như thật sự không muốn để Thần Niên làm vụ “mua bán” này, thì Thần Niên có thể cướp được thẻ bài dưới vành mắt người ư? Người có hơi quá coi trọng Thần Niên này rồi!”

Miệng lưỡi nàng vốn lưu loát, đoạn đối đáp này lại nói rất nhanh, bất tanh tách như đậu nảy, nhất thời khiến Lưu Trung Nghĩa nghẹn đến đỏ cả mặt.

Mục Triễn Việt vẫn luôn trầm mặc không nói gì.

Trương Khuê Túc nhận ra trong lòng Mục Triễn Việt không vui, lại nhìn sang phía Lưu Trung Nghĩa vẫn còn đang muốn biện bác với Thần Niên, vội vàng lên tiếng quát ngăn ông ta lại: “Lão Tam, im miệng đi!”

Thấy vậy, Nhị đương gia Văn Phượng Minh đứng bên cạnh suốt từ này tới giờ vẫn chưa lên tiếng liền vội vàng nói vài câu hòa giải, về mặt vô cùng thành khẩn xin lỗi Mục Triễn Việt: “Triễn Việt, người đừng tính toán với Lão Tam, tính tình đệ ấy trước giờ vẫn vậy, tuy độc miệng nhưng tâm không xấu. Bất luận thế nào đi nữa, chuyện này cũng đều do bọn ta suy nghĩ không chu đáo, không nên để con bé một mình ra ngoài gánh vác vị trí trụ cột này. Đại đương gia sau khi biết con bé bị người ta bắt đi, nóng lòng như lửa đốt, lập tức dẫn theo mấy người bọn ta đi ứng cứu, còn nói rằng lỡ như lần này Thần Niên có mệnh hệ gì, huynh ấy thật sự không biết phải ăn nói sao với người nữa.”

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn về hướng Thần Niên, dùng giọng điệu trưởng bối để quở trách nàng: “Thần Niên, trong chuyện này cháu cũng sai, tuy rằng Tam đương gia trong lúc lo lắng có nói nặng nề lời, nhưng lần này cháu ham lập công mà khinh địch, thậm chí còn để rơi vào tay địch, đây hoàn toàn là lỗi của cháu.”

Miệng Văn Phượng Minh tuy rằng chia đều lỗi sai cho Lưu Trung Nghĩa và Thần Niên mỗi người một nửa, nhưng trong lời nói rõ ràng là thiên vị cho phía Lưu Trung Nghĩa hơn. Thần Niên trong lòng cười lạnh, cực lực đè nén cơn giận trong lòng xuống, cười hi hi nói: “Vấn cứ là Nhị đương gia công bằng nghiêm minh, nói khiến Thần Niên phải tâm phục khẩu phục. Tam đương gia chính là như vậy, bụng dạ rõ ràng là người tốt, nhưng lại cố cố giả vờ làm người xấu để dọa cho kẻ khác phải sợ. Lần đầu tiên Thần Niên ra ngoài “mua bán” kỳ thật lo lắng vô cùng, vốn dĩ muốn xin lão nhân gia người tới giúp một tay, nhưng chỉ nhìn thấy bộ dáng đáng sợ đó ngay cả lời còn chẳng dám thốt ra, huống hồ là mở miệng cầu xin ông ấy. Hôm nay nếu có Tam đương gia ở bên cạnh quân sư cho Thần Niên, thì Thần Niên đâu chỉ có dừng lại ở mức thế này!”

Trương Khuê Túc nghe ra trong lời lẽ của bọn họ đều để lộ gai nhọn, cũng đoán được bên trong sự việc xảy ra ngày hôm nay nhất định có điểm kỳ quặc, nhưng trước mắt không phải là lúc để nghiên cứu việc này, nên

càng không chú ý đến mấy người bọn họ nữa, chỉ ôm hai nắm tay lại vái một cái về phía Mục Triển Việt. thành tâm thành ý nói với ông: “Mục huynh đệ, lần này là lỗi của Lão Đại ta hành sự không chu toàn, Lão Đại tại đây nhận lỗi với đệ.”

Mục Triển Việt xoay đầu ngựa sang hướng khác tránh cái vái này của ông ta, chỉ giật từ bên hông ngựa một cái tay nải dính đầy máu đưa cho Trương Khuê Túc, nhân nhát nói: “Trương Đại đương gia, đây là đầu của Tiết Trục ở Ký Châu, Mục mỗ đã từng đồng ý thay ông giết mười người, đây chính cái thứ mười, ân tình của Trương Đại đương gia, đến giờ Mục mỗ đã trả xong rồi.”

Lời vừa nói ra, trừ Đại đương gia Trương Khuê Túc ra, tất cả những người còn lại đều vô cùng kinh hãi. Mọi người tuy rằng chỉ là toán cướp trên núi, nhưng những chuyện ngoài núi đại khái cũng biết được khá nhiều, đại danh của Tiết Trục cũng đã từng nghe qua, người này xuất thân trong một gia tộc lớn chuyên về binh nghiệp, từ năm Vĩnh Bình thứ tư trở đi đảm nhận chức tướng giữ thành Ký Châu, trong tay nắm giữ đến mấy vạn quân tinh nhuệ. Sau chiến loạn ở Thịnh Đô năm Vĩnh Bình thứ chín, sự khống chế của triều đình với các nơi của vùng Giang Bắc ít hơn so với trước kia, Tiết Trục cũng nhân cơ hội này chiêu binh mãi mã tăng cường thực lực, tuy rằng vẫn lấy danh nghĩa là nhận lệnh của triều đình, nhưng trên thực tế đã trở thành kẻ có thực tài và dã tâm.

7. Q.1 - Chương 7: Nghe Được Tin Dữ Ở Dịch Trạm

Vậy mà giờ đây, đầu của kẻ có thực tài và dã tâm lại đang nằm trong cái tay nải này.

Trương Túc Khuê không chịu nhận chiếc tay nải, chỉ trầm giọng hỏi lại: “Ý của Mục huynh đệ là gì?”

Mục Triển Việt thấy vậy liền ném cái tay nải về phía Tam đương gia Lưu Trung Nghĩa, Lưu Trung Nghĩa theo phản xạ bèn bắt lấy, đợi đến lúc phản ứng lại được lại hận không thể quăng ngay lập tức cái tay nải về chỗ cũ, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, chỉ nhìn về phía Trương Túc Khuê.

Nhưng Trương Túc Khuê lại không để ý đến ông ta, mắt không hề chớp vẫn nhìn chăm chăm vào Mục Triển Việt, “Mục huynh đệ, Lão Đại cũng có chỗ nào không phải với đệ ư?”

Mục Triển Việt chậm rãi lắc đầu, nói: “Đại đương gia chẳng có gì không phải với ta hết.”

Nghe xong những lời này sắc mặt Trương Túc Khuê liền khê dẹt đi, nhưng lại nghe thấy Mục Triển Việt nói tiếp: “Nhưng Mục mỗ cũng không có gì phải hổ thẹn với Đại đương gia cả.”

Vừa mới dứt lời, Lưu Trung Nghĩa đứng ở bên cạnh đã nóng nảy lên tiếng: “Mục Triển Việt, sao ngươi có thể vong ân bội nghĩa như vậy được? Mười sáu năm trước ngươi bị người ta truy sát, bỏ vợ không nơi nương tựa, nếu không phải có Đại đương gia thu nhận ngươi, thì hai cha con ngươi đã chết trên núi Thái Hành này từ lâu rồi. Là chúng ta đã bảo vệ cha con ngươi suốt mười sáu năm trời, chăm sóc nuôi nấng Thần Niên giống hệt một thiên kim tiểu thư, sao hả? Bây giờ ngươi quăng một câu rồi muốn đi là luôn sao?”

Thần Niên nghe vậy vô cùng khó chịu, đang muốn vươn người lên để tranh luận với ông ta, nhưng Mục Triển Việt ở bên cạnh đã giơ tay ngăn nài lại, chỉ nhìn Trương Túc Khuê đang đứng trước mặt rồi nói: “Đại đương gia, ngày ấy ta đã giao hẹn trước, bất luận có ở trại Thanh Phong lâu đến đâu, rồi cũng có một ngày sẽ ra đi.”

Trương Túc Khuê trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thở dài nói: “Không sai, đúng là đệ đã từng nói những lời đó.”

Mục Triển Việt nghe vậy thì không nói thêm gì nữa.

Trương Túc Khuê lại nói thêm: “Đã như vậy rồi, Trương mỗ cũng không nín kéo Mục huynh đệ thêm nữa, nhưng ta và đệ tốt xấu gì cũng là huynh đệ kết giao, Thần Niên lớn lên ở trại Thanh Phong, cũng coi như ta nhìn thấy con bé trưởng thành từng ngày, ta coi nó như con gái mình vậy. Sau này Mục huynh đệ đi đến đâu, cũng đừng cắt đứt liên lạc với trại Thanh Phong. Nếu như thuận lợi, thì cũng báo cho ta một tiếng tốt lành là được, còn nếu như xảy ra chuyện, chỉ cần nói một câu, trại Thanh Phong của ta nhất định sẽ dốc lòng tương trợ.”

Nói xong, Trương Túc Khuê thúc ngựa mở đường đầu tiên, nắm hai tay lại nói với Mục Triển Việt: “Mục huynh đệ, sau này gặp lại.”

Mục Triển Việt cũng nắm hai tay lại hướng về phía ông ta, rồi quay đầu nói với Thần Niên: “Đi thôi.”

Thần Niên đương nhiên nhớ rõ những chuyện ở trại Thanh Phong, nhưng lại không hiểu tại sao nghĩa phụ lại chọn rời đi vào ngày hôm nay, biến cố đến quá đột ngột, khiến nàng nhất thời không có cách nào tiếp nhận được, ngăn người hồi lâu mới thúc ngựa đuổi theo Mục Triển Việt.

Phía bên này Diệp Tiểu Thất vẫn chưa xen vào được câu nào cũng lơ mơ không hiểu gì, nhìn thấy Thần Niên ra đi như vậy, không nhịn được kêu lên: “Thần Niên!”

Ở bên đó Thần Niên ghìm ngựa lại, hơi do dự một chút rồi vẫn giục ngựa quay đầu lại, vội vàng dặn dò Diệp Tiểu Thất: “Tiểu Thất, tôi đi trước, cậu phải bảo trọng, số bảo bối của tôi tặng hết lại cho cậu, cậu phải cất giữ cho kỹ. Còn đôi thỏ tôi nuôi ở phía sau nhà nữa, sau khi quay về rồi cậu thả chúng ra sau núi. Nhất định không được quên nhé, cũng không được lên lút giết thịt chúng, nếu không tôi nhất định sẽ không tha cho cậu đâu đấy!”

Diệp Tiểu Thất cứ một mực gật đầu, bản thân còn chưa kịp nói câu nào, thì Thần Niên đã quay đầu ngựa, trong nháy mắt đã mất hút vào trong bóng đêm, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa chậm chậm xa dần, cuối cùng chìm vào yên lặng.

Bên ngoài đèo Phi Long, trên con đường lớn từ phía Tây về phía Đông, Phong Quân Dương và đoàn người cũng đi suốt cả đêm. Cả đoạn đường thúc ngựa phi nhanh, mãi đến nửa đêm mọi người mới đến được dịch trạm. Đương nhiên đã có hộ vệ sắp xếp vấn đề cảnh vệ, Phong Quân Dương cùng Vân Sinh và đoàn người hầu bước xuống từ trên xe ngựa rồi đi thẳng vào trong dịch trạm nghỉ ngơi. Ai ngờ còn chưa kịp nghỉ, đã lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ồn ào huyền ảo.

Phong Quân Dương đang rửa mặt, nghe thấy vậy không khỏi nhú mày, phân phó tên vệ sĩ bên cạnh: “Ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì.”

Tên hộ vệ vội vã đi ra, một lát sau liền trở lại, vẻ mặt vô cùng khẩn trương bẩm báo lại với hắn: “Là quân của bên Ký Châu tới, nói rằng Tiết tướng quân ở Ký Châu bị ám sát đã chết rồi, bọn họ đường đuổi theo thích khách từ phía Tây cho đến tận đây.”

Bàn tay Phong Quân Dương đang ngâm trong nước dừng lại trong thoáng chốc, “Tiết tướng quân bị ám sát đã chết rồi ư?”

Tên hộ vệ chần chừ, cẩn thận quan sát sắc mặt của Phong Quân Dương, thấp giọng nói tiếp: “Vâng, nghe nói.....thủ cấp còn bị thích khách chặt xuống rồi mang đi mất.”

Phong Quân Dương không nói gì thêm nữa, chỉ trầm mặc đứng im. Lần này hắn tới Ký Châu là thay mặt Phong gia kết đồng minh với Tiết Trục, nhưng nào ngờ người còn chưa đến được thành Ký Châu, thì Tiết Trục đã chết như vậy rồi. Đây là thủ đoạn của ai? Là tư thù hay có thế lực nào đó âm thầm thao túng? Tiết Trục chỉ có hai người con trai, nhưng lại không phải cùng một mẹ sinh ra, từ trước tới nay chỉ bằng mặt mà không bằng lòng, hiện giờ Tiết Trục đã chết, Ký Châu rồi sẽ rơi vào tay người nào? Thế cục liệu có xảy ra chuyện gì rồi ren không?

Một loạt vấn đề đổ ập thẳng xuống ngập đầu, khiến đôi mày kiếm của Phong Quân Dương không khỏi cau lại, hắn đang cân nhắc xem bước tiếp theo nên hành động thế nào, thì lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân gấp gáp, lát sau, “Ầm” một tiếng cửa phòng bị người bên ngoài đẩy mạnh, Vân Sinh như một cơn gió cuốn tới, hỏi hắn: “Biểu ca, di phu của Tiết gia thật sự đã bị giết rồi ư?”

(Di phu là để chỉ chồng của di)

Hàng lông mày của Phong Quân Dương liền giãn ra ngay, nhận lấy chiếc khăn tên thị vệ đưa tới, không nhanh không chậm lau khô hai tay, rồi mới tiện tay ném chiếc khăn vào chậu nước, quay người nhìn Vân Sinh nói: “Đám người bên ngoài nói vậy, còn tình hình cụ thể phải đợi chúng ta đến Ký Châu mới biết được.”

Hốc mắt Vân Sinh đã đỏ hồng cả lên, nhưng vẫn không dám tin chuyện này là thật, lẩm bẩm nói: “Di phu của Tiết gia là một nhân vật anh hùng như vậy, sao lại bị kẻ xấu ám toán được? Cũng không biết hiện giờ Nhàn Nhi ra sao rồi, có chịu đựng biến cố này không?”

Thấy nàng như vậy, trên mặt Phong Quân Dương hiện lên một thoáng dịu dàng, ôn tồn nói: “Vân Sinh, giờ có nghĩ đến những thứ này cũng vô dụng, sáng sớm mai ta sẽ lập tức khởi hành tới Ký Châu, nếu như muội muốn cùng ta đi tới đó, thì lúc này mau quay về phòng nghỉ ngơi một lát đi, sợ rằng ngày mai sẽ phải ngồi trên lưng ngựa cả ngày đấy.”

Vân Sinh nghe vậy, trong lòng tuy nhớ thương Nhàn Nhi vô cùng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, ôm nỗi lòng đầy lo lắng quay về phòng nghỉ. Nhưng quay về rồi lại có thể ngủ ngon được ư, nàng nằm trên giường trần trọc suốt cả đêm, sắc trời bên ngoài vừa tang tảng sáng thì không thể nằm thêm được nữa, dứt khoát gọi thị nữ đến hầu nàng rời giường, lẳng lặng ngồi trong phòng chờ động tĩnh bên phòng Phong Quân Dương.

Cứ như vậy chờ cho đến đúng giờ Dần hai khắc, bên ngoài có người tới mời Vân Sinh tỉnh giấc.

Vân Sinh nghe thấy tiếng liền vội vã mở cửa bước ra, đã thấy Phong Quân Dương quần áo chỉnh tề đợi ở dưới lầu, đang nghiêng mặt nhỏ giọng dặn dò Trịnh Luân điều gì đó, “.....thành Ký Châu hiện giờ nhất định là bên ngoài nổi loạn bên trong siết chặt, cho vào chứ không cho ra. Người không cần phải theo chúng ta vào thành, mà hãy dẫn người đóng quân ở ngoài thành, phải luôn chú ý tới động tĩnh của Thanh Châu và Nghi Thành, chuyện Tiết Trực bị ám sát đã chết không thể giấu được, hai nơi này sẽ sớm có phản ứng thôi.”

Nghe thấy có tiếng bước chân, Phong Quân Dương liếc mắt nhìn về phía cầu thang, thấy Vân Sinh đang bước xuống, chỉ khẽ gật cằm xuống với nàng, rồi lại quay đầu lại nói với Trịnh Luân: “Đi đi, cẩn thận đừng để lộ thân phận.”

8. Q.1 - Chương 8: Họ Tiết Ở Ký Châu

Trịnh Luân gật đầu, nhận lệnh rồi nhanh chóng lên đường.

Phong Quân Dương lúc này mới quay đầu nhìn về phía Vân Sinh, nói: “Đi thôi.”

Vân Sinh vội vàng theo hần ra khỏi dịch trạm, bỏ xe lại chỉ cưỡi ngựa, dẫn theo rất đông hộ vệ thẳng hướng đến Ký Châu. Đoàn người quát roi phi ngựa rất nhanh, chạy suốt một ngày, đến khi trời tối mới đến được thành Ký Châu. Phó tướng Ký Châu Lý Sùng nhận được tin báo từ trước, đã dẫn người ra ngoài thành nghênh đón, Phong Quân Dương không thiết tha gì việc hàn huyên với ông ta, thúc ngựa thẳng tiến vào thành Ký Châu.

Trong thành mang theo vẻ xơ xác điêu tàn, không chỉ lập trạm kiểm soát ở những cứ điểm giao lộ quan trọng, mà mọi con đường trên phố đầu đầu cũng nhìn thấy các đội binh sĩ tuần tra trên người mặc toàn áo giáp. Dân chúng trong thành bị bầu không khí nặng nề này đè nén, nhà nào nhà nấy đã đóng cửa cài then từ rất sớm, ngay cả đèn cũng không dám thắp. Duy nhất chỉ có trong ngoài thủ phủ thành là đèn đóm sáng trưng, từng chiếc đèn lồng màu trắng rất to treo trên cao, chiếu ánh sáng trắng xuống cả một vùng tối tăm.

Bên trong linh đường, hai người con trai của Tiết Trực là Tiết Thịnh Anh và Tiết Thịnh Hiển chia nhau quỳ ở hai bên đối diện, thấy Phong Quân Dương cùng Lý Sùng bước vào, cả hai không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn. Vì Vân Tây vợ kế của Tiết Trực là con gái của Phong gia, vì thế tuy không phải là dòng đích, nhưng tính về vai vế thì lại là cô họ của Phong Quân Dương, nên hần cùng dùng thân phận con cháu bái lạy Tiết Trực, cả Tiết Thịnh Anh và Tiết Thịnh Hiển nghẹn ngào khấu đầu trả lễ, sau khi hành lễ xong đều đứng cả dậy đón người bước vào trong.

Tiết Thịnh Anh gọi một tiếng “Thế tử”, rồi chẳng kịp nói gì thêm nước mắt đã chảy xuống.

Phong Quân Dương ôn tồn nói vài lời an ủi hần, lại hỏi tiếp về tình hình của quả phụ Phong phu nhân, Tiết Thịnh Anh chùi nước mắt, đáp: “Kể từ khi nghe được tin dữ, gia mẫu liền đổ bệnh, Nhàn Nhi đang ở phía sau chăm sóc.”

Nỗi lo lắng nhất của Vân Sinh chính là hai mẹ con Nhàn Nhi, nghe thấy vậy liền nói: “Muội muốn đi thăm dì.”

Tiết Thịnh Anh liền quay sang nhìn Phong Quân Dương, thấy hắn không có biểu hiện gì, bèn sai người đưa Vân Sinh đến hậu viện thăm Phong phu nhân.

Phong Quân Dương dặn dò Vân Sinh vài câu, đợi nàng cùng người hầu đi xa rồi, mới quay người lại hỏi chuyện Tiết Trục bị ám sát. Tiết Thịnh Anh cảm hận nói: “Lúc đó phụ thân vừa mới đi tuần tra ở đại doanh trở về, còn chưa kịp vào thành đã bị sát hại. Những thị vệ đi cùng phụ thân quyết trung thành cho đến chết, liều mạng bảo vệ người, toàn bộ đều bị giết rất tàn độc. Thủ vệ đứng trên tường thành tuy rằng nhìn thấy từ đằng xa, nhưng lại không thể thấy rõ được khuôn mặt của thích khách, chỉ biết người đó sử dụng đao, chiêu thức rất độc ác tàn nhẫn, mỗi đao chém xuống đều vào chỗ trí mạng, đợi đến khi quân lính trong thành đuổi kịp tới nơi để cứu viện, thì thích khách đã chạy thoát rồi.”

Hóa ra không phải là ám sát, mà là thích sát giữa thanh thiên bạch nhật trên phố, hơn thế còn giết sạch tất cả hộ vệ bên cạnh Tiết Trục, thích khách có võ lực dũng mãnh không kiêng nể gì thế này.....Trong lòng Phong Quân Dương liền rung động, hỏi lại: “Khẳng định là thích khách chạy về phía Tây?”

Tiết Thịnh Anh gật gù đầu: “Vâng, đã phái mấy đội binh sĩ truy đuổi rồi, cũng thả chim bồ câu gửi thư thông báo đến Thanh Châu, bảo bọn họ phong tỏa Tây khẩu ở đèo Phi Long, kiểm tra nghiêm ngặt tất cả người qua đường.”

Thanh Châu nằm ở phía Tây của Ký Châu, ở giữa hai vùng này chính là dãy núi Thái Hành, mà ngọn đèo Phi Long lại nằm vắt ngang qua dãy Thái Hành, đây là con đường giao thông quan trọng nối giữa Thanh Châu và Ký Châu, chỉ cần thích khách định đi về phía Tây, thì nhất định sẽ phải vượt qua ngọn đèo Phi Long này.

Nhưng nếu tên thích khách đó lại không chạy về Thanh Châu thì sao? Nếu hắn chỉ muốn tiến vào núi Thái Hành thôi thì sao? Ví dụ như.....trại Thanh Phong trong núi Thái Hành chẳng hạn! Ấn đường của Phong Quân Dương khẽ chau lại, chỉ trong thoáng chốc mà suy nghĩ đã xoay đi xoay lại đến mấy bận. Người đàn ông đến cứu Tà Thần Niên đi từ hướng Ký Châu tới, cũng sử dụng đao, đao pháp cũng rất tinh thông.....Lẽ nào ông ta là thích khách đã giết chết Tiết Trục? Nhưng, trại Thanh Phong chẳng qua cũng chỉ là hang ổ của một bọn phỉ man rợ mà thôi, hà cớ gì lại muốn lấy tính mạng của Tiết Trục?

Tiết Thịnh Hiền vẫn luôn ở bên cạnh chưa lên tiếng chợt nhận ra trên mặt Phong Quân Dương có điều kỳ lạ, đột nhiên nhớ ra hắn đến từ Thanh Châu, trên đường sẽ phải đi qua đèo Phi Long, nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi: “Thế tử gia từ Thanh Châu đến, trên đường có gặp người nào khả nghi không?”

Phong Quân Dương thoáng trầm ngâm, trả lời: “Có chạm trán với một đao khách rất cổ quái, còn bị một đao của ông ta chém đứt đầu một con chiến mã, thủ pháp rất tàn nhẫn.”

Sắc mặt cả Tiết Thịnh Anh và Tiết Thịnh Hiền đều thay đổi, vội vàng hỏi lại: “Gặp ở đâu? Hiện giờ người đó ở chỗ nào?”

Dường như trong đáy mắt Phong Quân Dương vừa thoáng lóe lên một tia sáng, hắn hơi khép tầm mắt lại, rồi mới nâng mắt lên nhìn Tiết Thịnh Hiền, nói: “Người đó tiến vào đèo Phi Long, chắc là tới Thanh Châu.”

Trong mắt Tiết Thịnh Anh ý muốn giết người tăng vọt, oán hận nói: “Đã chạy về hướng Thanh Châu, tên tặc tử này không thoát được đâu, đợi đến lúc bắt được hắn, nhất định phải rút gân lột da băm thành muôn đoạn.”

Tiết Thịnh Hiền cùng trầm giọng dặn dò thuộc hạ bên cạnh: “Truy đuổi tới Thanh Châu ngay trong đêm, xin Dương tướng quân trấn giữ cửa khẩu truy hỏi kỹ càng tất cả những thương nhân từ nơi khác đến, tuyệt đối không được để tên tặc tử đó chà trộn rồi trốn thoát.”

Giọng nói và vẻ mặt của cả hai người đều rất nghiêm trọng, nhưng lại không ai tự nguyện đích thân dẫn người đến Thanh Châu tìm bắt thích khách, chẳng qua cũng là vì sợ sẽ mất đi sự khống chế đối với Ký Châu mà thôi. Phong Quân Dương cúi thấp đầu xuống, giấu đi nụ cười mỉa mai đang trực chờ nơi khóe miệng.

Tiết Thịnh Anh nhìn thấy hắn ta như vậy, chỉ nghĩ rằng hắn đang mệt mỏi, vội vàng nói: “Thế tử gia từ xa đến chắc đã mệt rồi, ta đưa Thế tử gia đi nghỉ ngơi một lát.”

Về mặt Phong Quân Dương rất thẳng thắn, liền nói luôn: “Vì đây dựa ở đèo Phi Long lâu, đến nửa đêm hôm qua mới tới được dịch trạm, không ngờ lại nghe được tin dữ Tiết tướng quân gặp phải thích khách,

trong lòng ta vừa kinh sợ lại vừa buồn thương, cả đêm không thể chợp mắt được, sáng sớm hôm nay để lại đại đội mà thẳng hướng đến Ký Châu, lúc này quả thật có chút mệt mỏi, thứ cho ta lui xuống nghỉ ngơi trước, lát nữa sẽ quay lại nói chuyện kỹ hơn với hai vị công tử.”

Tiết Thịnh Anh và Tiết Thịnh Hiển nghe thấy vậy đều rất cảm động, đích thân tiễn hân ra khỏi linh đường, sắp xếp một sân viện tốt nhất cho hân nghỉ ngơi.

Phong Quân Dương cũng không khách khí với bọn họ, dẫn theo người của mình tiến vào trong, đợi người của Tiết phủ đều lui xuống cả rồi, mới gọi hộ vệ tâm phúc vào, nhỏ giọng dặn dò: “Kín đáo điều tra, xem xem giữa Tiết Trục và trại Thanh Phong trên núi Thái Hành có mối hiềm khích nào không.”

Trong bóng đêm, gió thổi đưa làn hương mát lạnh tới, Phong Quân Dương khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn cây Tây Phủ Hải Đường đang nở hoa rực rỡ đến mức xuất thần. Trại Thanh Phong không thể vô duyên vô cớ giết hại Tiết Trục được, nếu giết, ắt phải có lý do, vậy rốt cuộc lý do đó là gì? Cũng chỉ là một nhóm sơn phỉ phía Nam núi Thái Hành thôi, tại sao lại dám thích sát một vị tướng giữ thành trong tay nắm đến mấy ngàn binh sĩ.

Trong thoáng chốc, Phong Quân Dương cảm thấy rối rắm vô cùng.

Ở một khe núi nhỏ gần cửa khẩu về phía Tây của đèo Phi Long, Thần Niên cũng đang vô cùng rối rắm.

Vì liên tiếp nhận được bồ câu đưa thư từ Ký Châu, tướng giữ thành Thanh Châu Dương Thành đích thân dẫn người trấn giữ tại đèo Phi Long, phong tỏa nghiêm ngặt nơi cửa khẩu, kiểm tra cẩn thận tất cả các thương nhân từ nơi khác đến và những người qua đường. Mục Triễn Việt và Thần Niên thấy cảnh ấy liền không tiến về phía trước nữa, phi ngựa quay ngược trở lại hơn ba mươi dặm, sau đó dựa vào sự thông thuộc địa thế đèo Phi Long, hai người không ngừng xuyên trái rẽ phải, cuối cùng ẩn mình trong một khe núi bí mật.

Tuy rằng đang ở bên ngoài, nhưng thức ăn lại không hề thiếu thốn, võ công Mục Triễn Việt lại cao cường, việc bắt mấy con thú hoang là chuyện quá dễ dàng đơn giản, còn Thần Niên tuy công phu không học đến nơi đến chốn, nhưng vì từ nhỏ đã theo Diệp Tiểu Thất chạy vào trong núi, nên cũng luyện được kỹ nghệ nướng thịt rất thành thực. Hai cha con liền thi triển sở trường, rất nhanh bữa tối đã được giải quyết gọn ghẽ.

Mục Triễn Việt đã tháo mũ ra từ lâu, mái tóc đen tuy lấm không ít những sợi tóc bạc, nhưng khuôn mặt cũng không thể coi là già được, nhìn sao cũng thấy chỉ tầm trên dưới ba mươi tuổi mà thôi, ngũ quan đứng đắn, chỉ là vẻ mặt mang theo thoáng lạnh lùng cứng rắn, giống như không bao giờ biểu lộ tình cảm ra bên ngoài.

Thần Niên vừa thêm củi vào đồng lửa đang cháy trước mặt, vừa cẩn thận nhìn trộm Mục Triễn Việt đang ngồi đối diện, sau mấy lần chần chừ cuối cùng cũng lấy được dũng khí lên tiếng hỏi: “Nghĩa phụ, tại sao Đại đương gia lại muốn giết Tiết Trục?”

Mục Triễn Việt khẽ nâng mí mắt lên, nhìn về phía Thần Niên.

Thần Niên bắt gặp ánh mắt rất căng thẳng, vô thức nín thở, chờ đợi câu trả lời của ông.

9. Q.1 - Chương 9: Tại Sao Lại Giết Người?

Ai ngờ ánh mắt của Mục Triễn Việt lướt qua khuôn mặt nàng, nhưng trong sắc lam trầm tối của bầu trời đêm, ông lại chỉ trả lời vô cùng ngắn gọn: “Ta không biết.”

Thần Niên nghe xong thiếu điều là ngã ngựa người ra sau, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào Mục Triễn Việt hồi lâu, cuối cùng thấy ông vẫn lặng lẽ không nói gì chỉ ngẩng mặt lên nhìn trời thì mới tin rằng ông không biết gì thật. Bất giác nàng cảm thấy hơi thất vọng, rất muốn thở dài nhưng lại không dám, nghĩ thầm trong đầu một lát, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Việc này không giấu được đâu.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Mục Triễn Việt, cũng không quan tâm xem ông có nghe lời mình nói hay không, chỉ thẳng thắn nói tiếp: “Hôm qua có rất nhiều người ở đó, đều nhìn thấy nghĩa phụ giao đầu của Tiết Trục cho Đại đương gia. Tục ngữ thường nói lắm người nhiều miệng, Tiết Trục lại chẳng phải là nhân vật tầm

thường không tên không tuổi, nên việc này chắc chắn không thể giấu được, sợ rằng chỉ vài ngày nữa thôi tin tức sẽ bị lộ ra ngoài, đến lúc đó Ký Châu nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đâu.”

Lúc này Mục Triễn Việt mới chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng hỏi: “Vậy thì sao?”

Thần Niên bỗng nhiên cảm thấy rất căng thẳng, hỏi: “Nghĩa phụ, Ký Châu liệu có phái đại quân tới tấn công trại không? Tiết Trục chết như vậy, bọn họ nhất định sẽ báo thù cho ông ta!”

Nghĩ đến đây, Thần Niên không ngừng lo lắng cho trại Thanh Phong, trong núi Thái Hành trại Thanh Phong có thể lực lớn mạnh đến thế nào đi nữa, thì chung quy lại cũng chỉ là một toán sơn phỉ mà thôi, sao có thể chống lại được quân đội chính quy? Nếu như Ký Châu thực sự nhẫn tâm muốn báo thù cho Tiết Trục, vậy thì trại Thanh Phong nhất định sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Đó là nơi nàng đã lớn lên, nơi đó có bạn bè của nàng!

Thần Niên đứng bật dậy, nói: “Nghĩa phụ, chúng ta mau quay trở về trại Thanh Phong thôi, thương lượng đối sách với Đại đương gia, nếu thật sự không được nữa thì bảo mọi người trong trại trốn đi nơi khác trước đã, cứ cho là quân Ký Châu có tới, cũng không thể ở trên núi lâu được, đợi qua cơn sóng gió này rồi mọi người lại quay về sau!”

Nàng vừa nói, vừa nhanh chóng thu dọn hành lý, nhưng Mục Triễn Việt lại vẫn ngồi im bất động, Thần Niên ngừng tay quay lại nhìn ông, thấy ông như vậy không khỏi sốt ruột, lớn tiếng gọi: “Nghĩa phụ!”

Mục Triễn Việt khẽ cử động, đáp: “Vô dụng thôi.”

Thần Niên liền sững người, lại nghe thấy Mục Triễn Việt không nhanh không chậm nói tiếp: “Con có thể nghĩ đến chuyện này, thì đương nhiên Trương Khuê Túc cũng có thể lường trước được, lúc này cứ cho là con trở về đó, cũng chẳng có tác dụng gì đâu.”

Thần Niên đứng im lặng một lúc lâu, đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Mục Triễn Việt, hỏi: “Nghĩa phụ, người thật sự không biết tại sao Đại đương gia muốn giết Tiết Trục sao?”

Mục Triễn Việt lắc lắc đầu: “Ta không biết.”

Đôi mắt đẹp của Thần Niên nhìn chăm chăm vào ông, lại hỏi tiếp: “Vậy tại sao chúng ta lại đột nhiên rời khỏi trại Thanh Phong? Tại sao sớm không đi muộn không đi, lại đợi người giết xong Tiết Trục rồi mới đi?”

Mục Triễn Việt nhìn thẳng vào nàng rất lâu, thờ ơ đáp: “Thần Niên, con hỏi nhiều quá rồi đấy.” Nói xong liền nhẹ nhàng ngã lưng dựa vào tảng đá phía sau, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Thấy ông như vậy, Thần Niên hiểu ngay ông sẽ không bao giờ nói đáp án ỉn ỉn nghe, trong lòng nàng thầm nghĩ sẽ lén lỉnh về trong trại, nhưng lại nhận ra mình không có được cái bản lĩnh trốn đi ngay dưới vành mắt Mục Triễn Việt như thế, chỉ đành bất lực bủn rủn môi, làm bộ mặt quỷ trên Mục Triễn Việt, rồi mới chạy đi gõ đồng hành lý xuống chuẩn bị đi ngủ.

Ở bên này nàng vừa mới trải ỉn một cái giường đệm đơn giản, đang chuẩn bị nằm xuống đánh một giấc, thì đột nhiên nghe thấy Mục Triễn Việt ở đằng kia lên tiếng: “Bài luyện công hôm nay còn chưa làm đâu đấy.”

Trong lòng Thần Niên khổ sở không nói nên lời, nhưng lại không dám không đứng dậy, đành lúng búng trong miệng đi đến bên cạnh tập đứng tấn. Hai ngày qua của nàng đều trải qua trên lưng ngựa, hai chân đã vừa mỏi lại vừa đau từ lâu, khụy chân chưa được bao lâu thì không thể kiên trì thêm được nữa.

Mục Triễn Việt nhắm mắt ngồi yên, tựa như đang ngủ.

Thần Niên len lén thở một hơi dài nhẹ nhõm, muốn đứng thẳng chân nên một chút, ai ngờ ý nghĩ vừa mới manh nha, thì đã bị một viên đá ném trúng vào khuỷu chân. Nàng không nhịn được ai da một tiếng, quay đầu lại nhìn Mục Triễn Việt, thấy ông vẫn đang nhắm mắt, hai tay vẫn nhẹ nhàng gác lên đầu gối, giống như chưa từng cử động tí nào.

Nhưng Thần Niên lại không dám lười biếng nữa, cắn răng kiên trì trong suốt một khắc, sắp đến lúc được đứng thẳng người dậy, thì đột nhiên nghe thấy Mục Triễn Việt ở phía sau hỏi: “Trước lúc ta ra khỏi trại đã nói với con thế nào?”

Nghĩa phụ đã nói thế nào à? Đương nhiên là dặn nàng phải biết nghe lời ở lại trong trại, không được chạy ra ngoài gây chuyện. Thần Niên không dám trả lời, chột dạ cúi thấp đầu.

Giọng nói của Mục Triễn Việt vẫn bình thản không hề giận dữ, lại hỏi tiếp: “Con đã hứa với ta thế nào?”.

Thần Niên đã hứa với ông thế nào ư? Tất nhiên là vỗ ngực cam đoan với ông, rằng nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn ở trong trại cùng Tiểu Liễu làm một cô gái hiền lành đảm đang, tuyệt đối không chạy ra ngoài chơi cùng Diệp Tiểu Thất. Thần Niên sao còn dám trả lời, chỉ có thể ép đầu xuống càng thấp hơn, hận không thể giấu luôn mặt mình vào trong bộ quần áo.

“Con lại làm như thế nào hả?” Lúc này Mục Triễn Việt mới mở mắt, lẳng lặng quan sát Thần Niên.

Nàng không những theo Diệp Tiểu Thất ra ngoài chơi, mà còn tranh lấy lệnh bài của Trương Khuê Túc, dẫn theo một đám người xuống núi làm một cuộc “mua bán”, kết quả cuộc “mua bán” còn chưa thành, bản thân lại còn bị người ta bắt giữ, nếu không phải nửa đường gặp được Mục Triễn Việt cứu nàng về, thì giờ này không biết nàng đang ở đâu nữa!

Thần Niên vô cùng đáng thương ngược nhìn Mục Triễn Việt, nhỏ giọng nói: “Nghĩa phụ, người đừng nói nữa, con tiếp tục đứng tấn là được mà.”

Quả nhiên Mục Triễn Việt không nói gì thêm.

Thần Niên không dám đùa giỡn giờ trò tình quái nữa, nghiêm túc đứng luyện tấn thêm nửa canh giờ, mới nghe thấy giọng Mục Triễn Việt nhàn nhạt dặn dò: “Ngủ thôi.”

Thần Niên liền hiểu ngay đây coi như là đã tha thứ cho nàng, trong lòng thầm nhủ A di đà phật, không dám phí lời thêm nữa, vội vàng bò về chỗ ngủ. Có cảm giác như vừa đặt lưng xuống ngủ thì trời đã hừng đông ngay được, lúc nàng tỉnh lại, đám lửa ở bên chân đã tàn từ lâu, Mục Triễn Việt đang lặng lẽ ngồi ở bên cạnh, thấy nàng tỉnh liền quay đầu lại hỏi: “Lát nữa trực tiếp xông vào cửa khẩu, hay đi vòng qua núi?”.

Giọng nói của ông bình thản, giống như đang hỏi Thần Niên một vấn đề hết sức bình thường, kiểu: “Sáng nay ăn bánh bao có nhân hay bánh bao không nhân?”.

Đầu óc Thần Niên tuy rằng vẫn còn đang mơ màng, nhưng lại hiểu rõ vấn đề này tuyệt đối không đơn giản như việc chọn ăn bánh bao có nhân hay bánh bao không nhân, theo bản năng hỏi lại: “Gì cơ ạ?”.

Tâm trạng của Mục Triễn Việt xem ra rất thoải mái, thậm chí còn có kiên nhẫn trả lời câu hỏi của Thần Niên: “Cửa khẩu bị chặn, nếu không xông thẳng vào, thì chỉ có thể đi vòng qua núi thôi.”

Cuối cùng Thần Niên cũng có thể chắc chắn rằng vừa nãy mình không hề nghe nhầm, nàng ngẩng mặt lên dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Mục Triễn Việt rất lâu, rồi mới hỏi một câu ngơ ngẩn: “Cửa khẩu ở đèo Phi Long cũng có thể trực tiếp xông thẳng vào được sao?”.

Nàng đã từng nghe nói uy danh của cửa khẩu đèo Phi Long, cũng đã từng đích thân đi qua đó hai lần, địa thế của cửa khẩu đó không phải đã có câu nói rằng: “Ái một người đối mặt với muôn người” đó sao, chỉ cần bất chấp tất cả quyết tử thủ, thì việc chặn mấy vạn đại quân trong vòng một tháng cũng không thành vấn đề. Một cửa khẩu như vậy cũng có thể xông thẳng vào được sao?

Mục Triễn Việt gật gật đầu, “Chắc chắn là có thể.”

Thần Niên ngạc nhiên há hốc cả miệng, đưa tay chỉ chỉ vào người ông, rồi lại chỉ vào mũi mình: “Chỉ với hai người chúng ta thôi ạ?”.

Mục Triễn Việt hỏi ngược lại nàng: “Con còn muốn ai nữa?”

10. Q.1 - Chương 10: Tiến Thẳng Đến Thanh Châu

Vấn đề không phải ở việc nàng muốn có thêm ai, mà vấn đề là ở chỗ chỉ dựa vào hai người bọn họ thì về cơ bản không thể nào xông vào được cửa khẩu đèo Phi Long! Đừng nói là chỉ hai người bọn họ, cho dù toàn bộ người của cả trại Thanh Phong cũng chưa chắc đã xông qua được cửa khẩu. Cửa khẩu này cách Thanh Châu khoảng tầm hơn hai mươi dặm, quát ngựa phi nhanh thì thoáng cái là tới, chỉ cần lính canh giữ cửa

khẩu có thể cầm chân trong khoảng nửa canh giờ, thì đại quân của Thanh Châu sẽ kịp tới cứu viện, đến lúc ấy có muốn chạy cũng không thể chạy nổi. Đây không phải vùng núi Thái Hành nơi trại Thanh Phong có thể xưng vương xưng bá, một khi đụng phải đại quân ở cửa khẩu, dù đám thổ phỉ có hung hãn đến thế nào đi chăng nữa cũng không phải là đối thủ của quân đội.

Thần Niên biết nghĩa phụ của mình không phải là người thích nói đùa, ông đã nói như vậy, nghĩa là thực sự có ý định xông thẳng qua cửa khẩu. Nàng nuốt nước bọt, cẩn thận thử thăm dò: “Nghĩa phụ, có thể để con nói vài câu không?”.

Tuy rằng lông mày của Mục Triễn Việt hơi nhíu lại, nhưng cũng không phản đối.

Thần Niên quá hiểu thói quen của ông, hiểu rằng phản ứng này coi như là câu trả lời đồng ý, nên vội vàng phân tích cẩn thận địa thế cửa khẩu cho ông nghe, giọng nói của nàng giòn tan, tốc độ lại nhanh, Mục Triễn Việt mấy lần muốn nói, nhưng miệng còn chẳng kịp há ra, thì Thần Niên đã lại nói tiếp nửa câu sau, ngay cả cơ hội để người khác có kẻ hở để nói xen vào cũng không có. Sau cùng, nàng rút cuộc cũng nói xong, kết luận lại một câu: “Nghĩa phụ, cửa khẩu này chúng ta không thể xông vào được đâu.”

Đến lúc này Mục Triễn Việt mới có chỗ trống để nói, trước tiên ông hỏi Thần Niên: “Nói xong hết chưa?”.

Thần Niên suy nghĩ một lát, đang muốn bổ sung thêm vài câu, thì Mục Triễn Việt đã lạnh lùng cướp lời ngay trước mặt nàng: “Bất kể là đã nói xong hay chưa, con cứ ngậm miệng lại trước đi đã.”

Thần Niên hơi ngượng, cười khan hai tiếng hì hì, hùng hổ ngậm chặt miệng lại.

Mục Triễn Việt liếc nhìn nàng một cái, rồi nói: “Bọn chúng ở cửa khẩu kiểm tra nghiêm ngặt suốt mấy ngày liền không thấy bóng dáng thích khách đâu, tinh thần nhất định sẽ lơ là, thậm chí còn đoán rằng vì ta sợ thanh thế của bọn chúng mà ẩn thân trong đèo Phi Long. Vì thế, rất có thể hôm nay bọn chúng sẽ bắt đầu lùng sục gắt gao trong đèo Phi Long. Mà hiện giờ không phải lúc chiến loạn, quân canh giữ cửa khẩu không có nhiều, lại thêm việc phải chia nhỏ binh lính ra, người ở cửa khẩu sẽ lại càng ít đi, chỉ cần chúng ta chà trộn vào đám người đi đường tiến gần đến chỗ đó, rồi đột nhiên gây náo loạn, thì không một ai có thể chặn được cả.”

Thần Niên là người thông minh, phản ứng rất nhanh nhẹn, ngay lập tức đặt câu hỏi: “Vậy còn đại quân ở Thanh Châu thì sao, cứ cho là chúng ta có thể xông vào được cửa khẩu đi, nhưng nếu gặp phải đại quân tới đánh chặn thì phải làm thế nào?”.

Mục Triễn Việt bình thản nói: “Chỉ có hai người chúng ta, binh lính trấn giữ cửa khẩu sẽ không vì chúng ta mà kinh động tới đại quân ở Thanh Châu đâu.”

Những điều ông nói đều có lý, chỉ là Thần Niên vẫn cứ cảm thấy làm vậy không đáng tin, nhưng nàng lại không có gan chỉ thẳng những điều đó ra với Mục Triễn Việt, đành ôm lấy phần trách nhiệm của mình, vô cùng khéo léo nhắc nhở Mục Triễn Việt: “Nghĩa phụ, công phu của con vẫn chưa luyện tới nơi tới chốn, tới lúc đó không những không thể giúp gì cho người, mà sợ rằng sẽ còn làm vướng chân người nữa. Huống hồ,” nàng lại chỉ vào hai con ngựa bên cạnh, “ngựa của chúng ta cũng không đủ tốt, cứ cho là may mắn xông được vào cửa khẩu, thì cũng không thể nào cắt đuôi được truy binh phía sau.”

Về mặt Mục Triễn Việt không hề thay đổi nhìn Thần Niên hỏi: “Con cho rằng trực tiếp xông vào cửa khẩu là chuyện không thể?”.

Thần Niên gạt mạnh đầu, há chỉ là không thể thôi ư, dứt khoát là tự mình đi vào chỗ chết ấy chứ!

Mục Triễn Việt nghĩ ngợi một lát, rồi lại hỏi: “Vậy con muốn đi vòng qua núi à?”.

Thần Niên nghe vậy khóc không ra nước mắt, nàng nói trực tiếp xông qua cửa khẩu là chuyện không thể thực hiện được nhưng như thế đâu có nghĩa là đi vòng qua núi là chuyện có thể thực hiện được. Núi Thái Hành đông thoải tây dốc, vượt qua Thanh Châu sang được bên này thế núi dốc vô cùng, không cần phải nói cũng biết đường hẹp khúc khuỷu khó đi đến mức nào, thậm chí ở nhiều chỗ còn là vách đá, có muốn đi cũng không đi được! Nếu như không phải có địa thế như vậy, đèo Phi Long sẽ không thể trở thành nút giao thông quan trọng nối giữa Thanh Châu và Ký Châu.

Nàng ngược ánh mắt trông chờ nhìn Mục Triễn Việt, thương lượng: “Nghĩa phụ, chúng ta nhất định phải đến Thanh Châu sao? Đi hướng Nam hướng Bắc đều tốt hơn đi về hướng Tây nhiều, nếu thật sự không được nữa thì chúng ta có thể quay về trong trại trước, sau đó đi về phía Nam đến Nghi Thành, cùng lắm thì vượt Uyển Giang rồi lại quay trở lại hướng Tây, cũng chỉ là đi đường vòng xa thêm một chút thôi, nhiều thì cũng mất tầm hơn một tháng chứ mấy.”

Ánh mắt Mục Triễn Việt rất kiên định, lạnh lùng đáp: “Nhất định phải đến được Thanh Châu, hơn nữa còn không được chậm trễ.”

Vậy thì cũng chỉ còn có thể chọn hoặc là xông thẳng vào cửa khẩu hoặc đi vòng qua núi, Thần Niên khoanh chân ngồi xuống đất, cúi đầu cân nhắc thiệt hơn giữa hai phương án, rồi ngẩng đầu nói: “Đã như vậy rồi, chúng ta đi vòng qua núi vậy.”

Đi vòng qua núi, tuy rằng sẽ tốn thời gian hơn, cũng sẽ vất vả hơn, nhưng so với việc xông thẳng vào cửa khẩu mà nói, những mối nguy hiểm mà Mục Triễn Việt gặp phải sẽ ít hơn rất nhiều. Chỉ là, kinh công của nàng không được thành thạo lắm, sợ là sẽ phải ném không ít khổ cực. Thần Niên thở dài, chấp nhận số phận từ dưới đất bò dậy, nhanh chóng thu xếp hành lý xong xuôi, liền quay đầu lại hỏi Mục Triễn Việt: “Nghĩa phụ, hai con ngựa này thì tính sao ạ?”

Người thì còn có thể miễn cưỡng đi vòng qua núi được, chứ ngựa thì không thể, con ngựa này của Thần Niên cũng không tồi, phải cái lại là thứ cướp được từ đám của Phong Quân Dương, bỏ thì cứ bỏ vậy thôi, nhưng con ngựa của Mục Triễn Việt đã đi theo ông bao nhiêu năm nay, tuy rằng cũng chẳng phải loại bảo mã ngàn dặm gì, nhưng cũng là con tuấn mã rất tốt, nếu cứ bỏ đi như vậy thì quả thật không nỡ.

Mục Triễn Việt nhẹ nhàng vỗ lên cổ con ngựa, im lặng hồi lâu mới nói: “Thả hết cả đi.”

Thần Niên gật gật đầu, lặng lẽ dỡ hết những thứ đồ linh tinh trên lưng ngựa xuống, chọn những thứ hữu dụng thì mang theo bên người, còn lại thì đều giấu vào trong một khe núi đá. Vì sợ để lại dấu vết khiến đối phương điều tra ra, hai người còn cố ý cuội ngựa quay trở lại con đường chính trên đèo Phi Long, tìm một nơi rộng rãi ở phía Tây, buộc ngựa dưới một gốc cây cổ cong, rồi mới đi về hướng ngược lại. Thần Niên đi chưa được bao xa không nhận được quay đầu nhìn, miệng nói lầm bầm: “Ông trời phù hộ cho bọn mày gặp được một người chủ mới tốt bụng, có chỗ ăn chỗ ngủ, không phải làm việc và ít chịu vất vả.”

Mục Triễn Việt liền dừng chân lại một lát, nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi: “Đó là nuôi ngựa hay chăm heo?”

Thần Niên liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Hai người lại đi về phía Đông hai mươi dặm, từ đèo Phi Long đi ngược lại về phía Nam Bắc có một hẻm núi dài và rất hẹp. Hẻm núi này cực kỳ bình thường, cũng không sâu lắm, một đầu nối với đèo Phi Long, đầu kia lại nối thẳng đến một vách đá, dường như chỉ dùng mắt thường thôi cũng có thể thấy được đầu bên kia. Chỉ có những người lớn lên trong núi Thái Hành mới biết, men theo hẻm núi này đến tận cùng, dưới vách đá dựng đứng ấy sẽ có một con đường mòn nhỏ quanh co có thể di chuyển được sang hướng Tây, sau đó lại vòng qua vài dãy núi dựng đứng nữa, thì có thể ra được núi Thái Hành, đến được ngoại thành Thanh Châu.

Mục Triễn Việt và Thần Niên vừa mới tiến vào trong hẻm núi, còn chưa đi được bao xa, thì nghe thấy từ xa xa trong đèo Phi Long có tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới. Lúc đầu hai người cũng không để ý lắm, mãi cho đến khi tiếng vó ngựa mạnh mẽ dừng lại ở ngay trước miệng của hẻm núi, thì trong đầu bọn họ mới nảy sinh cảnh giác, hai người liếc nhìn nhau, rồi tản ra hai bên, ẩn mình phía sau núi đá, chỉ một lát sau, tiếng vó ngựa đã truyền tới tận trong hẻm. Thần Niên là người thiếu kiên nhẫn, không nhận được liền len lén thò đầu ra nhìn, chỉ thấy một người mặc bộ quần áo quân sĩ, vừa khống chế cho ngựa chạy chậm lại, vừa quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, không thể tượng tượng được, người đó lại chính là Diệp Tiểu Thất!

Thần Niên ngạc nhiên, không nghĩ ngợi gì liền đứng bật dậy, hét to: “Tiểu Thất!”

11. Q.1 - Chương 11: Cách Ra Khỏi Cửa Khẩu

Diệp Tiểu Thất nghe thấy tiếng gọi liền quay lại, nhìn thấy Thần Niên, trên mặt hắn liền mang theo vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, vội vàng lật mình nhảy từ trên lưng ngựa xuống, chạy đến chỗ Thần Niên, “Thần Niên, cuối cùng cũng đuổi kịp cô rồi, Mục gia đâu?”

Thần Niên nháy nháy mắt với Diệp Tiểu Thất, chỉ về phía sau lưng hắn.

Diệp Tiểu Thất vô cùng ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Mục Triễn Việt không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đứng đằng sau lưng mình, cách hắn không qua bốn năm thước. Tuy trong bụng Diệp Tiểu Thất rất kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, vội vàng quay người cung kính hành lễ với Mục Triễn Việt, nói nhỏ: “Mục gia, hôm qua tiểu nhân phụng lệnh Đại đương gia đi tìm người và Thần Niên, đợi ở cửa khẩu suốt nhưng không thấy mọi người, liền vội vàng quay lại tìm, lại thấy hai con ngựa ở phía trước mặt, mới đoán được mọi người có thể sẽ đi đường vòng qua núi, bèn vội vã đuổi theo hướng này.”

Về mặt Mục Triễn Việt không chút thay đổi, hỏi: “Có chuyện gì?”

Thần Niên cũng nhảy ra từ sau tảng đá, đi vòng tròn xung quanh hắn, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, hiểu kỳ hỏi: “Tiểu Thất, sao cậu lại ăn mặc thế này? Đây là quân phục của quân Ký Châu đúng không?”

“Là Đại đương gia bảo tôi mặc thế,” Diệp Tiểu Thất trả lời Thần Niên, rồi móc trong người ra một tấm lệnh bài nhỏ bằng đồng, cầm bằng hai tay đưa đến cho Mục Triễn Việt, “Mục gia, đây là thứ Đại đương gia bảo tiểu nhân giao cho người, nói rằng ông ấy và tướng giữ thành Thanh Châu Dương Thành từng có giao tình, chỉ cần nhìn thấy tấm lệnh bài này, Dương Thành nhất định sẽ không làm khó Mục gia.”

Mục Triễn Việt nhận lấy rồi liếc mắt xem qua, thấy Thần Niên ở bên cạnh đang chau đầu lại nhìn, liền tiện tay vút luôn tấm lệnh bài bằng đồng cho nàng.

Thần Niên cầm tấm lệnh bài xem xét tỉ mỉ, thấy nó chỉ rộng khoảng hơn một tấc, dài tầm hai tấc, mặt ngựa khắc bốn chữ: “Bảo quốc hộ dân”, mặt kia khắc một cái tên “Trương Sĩ Cường”, và một chuỗi số “Thanh nhất thất tứ cửu”. Trên bề mặt miếng lệnh bài tuy rằng vẫn nhẵn bóng, nhưng giữa các chữ viết đã bị han gỉ, có lẽ đã có tuổi đời rất lâu rồi.

“Đây là cái gì vậy?” Thần Niên hỏi Diệp Tiểu Thất.

Diệp Tiểu Thất lắc lắc đầu, “Tôi cũng không biết, là Đại đương gia trao riêng cho tôi, bảo tôi ra khỏi trại phi ngựa suốt đêm đi tìm hai người.”

Đã mất công giao như vậy, thì nhất định phải là một vật gì đó rất quan trọng, Thần Niên lại cúi đầu xuống nhìn lại chiếc lệnh bài, Mục Triễn Việt ở bên cạnh đột nhiên nói: “Đó là quân bài, thể hiện thân phận của binh sĩ trong quân đội, đây là lệnh bài của quân Thanh Châu.”

Thần Niên rất ngạc nhiên, hiểu kỳ hỏi lại: “Vậy Trương Sĩ Cường này là ai ạ? Trong quân Thanh Châu có nhân vật này sao? Tại sao đem thứ này thì sẽ qua được cửa khẩu, chức quan của ông ta còn to hơn Dương Thành sao?”

Những vấn đề này đừng nói là Diệp Tiểu Thất không thể trả lời được, mà ngay cả Mục Triễn Việt cũng chỉ khê khàng lắc đầu, “Không biết.”

“Trương Sĩ Cường, Thanh nhất thất tứ cửu,” Thần Niên lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại, rồi đột nhiên kêu to: “Không phải là thân thích của Đại đương gia đấy chứ, cùng mang họ Trương mà, thứ này trông cũng có vẻ cũ rồi, liệu có phải là tổ tông mười mấy đời trước của Đại đương gia không nhỉ.”

Diệp Tiểu Thất vẫn còn nhớ chuyện Đại đương gia Trương Khuê Túc dặn dò mình, lại thấy hai người bọn họ chỉ quan tâm thảo luận lai lịch của tấm lệnh bài, bất giác vô cùng lo lắng, vội vàng cắt ngang lời Thần Niên, nói với Mục Triễn Việt: “Đại đương gia còn dặn tiểu nhân đối bộ quân phục này cho Mục gia, cũng đổi luôn cả ngựa nữa, xin người dùng tấm lệnh bài này ra khỏi cửa khẩu trước, tiểu nhân sẽ cùng Thần Niên đi tìm người sau.”

Mục Triễn Việt im lặng không nói, nhưng Thần Niên lại thấy có chỗ kỳ lạ, liền hỏi Diệp Tiểu Thất: “Đã đem theo quân bài của quân Thanh Châu rồi, tại sao còn phải mặc quần áo của quân Ký Châu nữa? Lẽ nào muốn bị người ta nói toạc ra sao?”

Diệp Tiểu Thất đáp: “Đại đương nói chỉ có thể giả làm sứ giả từ Thanh Châu tới đưa tin, như vậy mới có thể trực tiếp cầu kiến Dương Thành.”

Thần Niên suy nghĩ một hồi quả thật là nên như vậy, nếu là binh sĩ trong quân Thanh Châu, nhất định phải có người trong đám quân trấn giữ cửa khẩu nhận ra mới hợp lý, còn không thì chỉ bằng đồng giả làm

sứ giả Ký Châu, nói rằng Ký Châu có tin tức khẩn phải giao cho Dương Thành, sẽ khiến người ta khó lòng nghi ngờ.

Nàng nhanh chóng sắp xếp nguyên nhân hậu quả của chuyện này trong bụng thêm lần nữa, tự nhủ mặc dù Tiết Trực chết dưới tay nghĩa phụ, nhưng lại do Trương Khuê Túc bày mưu tính kế, nếu như nói cho đến cùng, thì ông ta mới là “đầu sỏ gây tội”. Huống hồ, từ trước tới nay Trương Khuê Túc là người coi trọng lời hứa và rất giữ chữ tín, nhất định sẽ không cố ý bày mưu hãm hại nghĩa phụ đâu, đứng từ phía lợi ích của riêng Trương Khuê Túc lại càng không cần phải nói, ông ta cũng không muốn nghĩa phụ nắm được thóp của mình.

Mà đám binh lính ở cửa khẩu chỉ muốn điều tra tên thích khách đã thích sát Tiết Trực, nếu như nghĩa phụ có thể sử dụng cách này an toàn ra khỏi cửa khẩu, thì Diệp Tiểu Thất và mình có trà trộn đi qua cửa khẩu cũng không phải chuyện quá khó khăn, sau đó ba người sẽ hẹn gặp nhau ngoài cửa khẩu là được rồi, các này so với việc xông thẳng qua cửa khẩu, hay đi đường vòng qua núi, thì đều đơn giản hơn nhiều.

Thần Niên cân nhắc một lúc, rồi nói: “Nghĩa phụ, con thấy cách này có thể thực hiện được.”

Mục Triển Việt hiển nhiên cũng đã nghĩ đến đây, đáp: “Được.”

Diệp Tiểu Thất nghe vậy liền vội vàng cưỡi bộ quân trang trên người mình ra, trước khi xuất phát hẳn nghĩ tới thân hình của Mục Triển Việt cao to hơn mình rất nhiều, nên đã cố ý mặc một bộ quân trang rộng thùng thình đi, giờ mặc trên người Mục Triển Việt, ngược lại kích thước vô cùng vừa vặn.

Mục Triển Việt sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề rồi lật người leo lên lưng ngựa, Diệp Tiểu Thất lại bước lên trước trịnh trọng dặn đi dặn lại: “Đại đương gia có nói, rằng lúc Mục gia đến cửa khẩu rồi thì nói thẳng với bọn họ rằng Tiết Thịnh Anh của Ký Châu có một bức thư muốn giao cho Dương Thành, đợi đến khi gặp mặt Dương Thành rồi hãy giao tin vật này cho ông ta xem, rồi hỏi ông ta một câu: ‘Vẫn còn nhớ tình đồng đội của tổ tiên chúng ta năm đó chứ?’”

Mục Triển Việt chậm rãi gật đầu, liếc nhìn Thần Niên, nói: “Con và Diệp Tiểu Thất đi trước đi, ta sẽ nhìn hai đứa ra khỏi cửa khẩu trước.”

Thần Niên hiểu dụng ý của ông, nên cũng không nhiều lời vô ích thêm nữa, chỉ nói với Mục Triển Việt một câu, “Nghĩa phụ phải bảo trọng đấy,” rồi cùng Diệp Tiểu Thất đi như bay về hướng cửa khẩu đèo Phi Long. Trên con đường buộc hai con ngựa lúc trước, đã có rất nhiều binh sĩ Thanh Châu đang bao vây, hai người bọn họ nào dám tiến về phía đó nữa, vội vàng đi đường vòng để tránh đi, nào ngờ đi chưa được bao xa, vẫn bị binh lính tuần tra chặn đường.

Diệp Tiểu Thất giả vờ run rẩy sợ sệt, lại không hề để lộ ra việc mình đang che chắn trước người cho Thần Niên, khom lưng cúi đầu nói với tên binh sĩ phía trước đang muốn lục soát cả hai người: “Quân gia, quân gia, hai người chúng tiểu nhân là dân thường ở trong núi, hôm nay muốn vào trong thành để đến nhà một người bà con, nên xin mấy vị quân gia đây giờ cao đánh khê, giờ cao đánh khê.”

Vừa nói vừa móc ra một ít bạc vụn trong ống tay áo, len lén nhét vào tay người nọ, lại nhỏ giọng cầu xin: “Người ở phía sau là em gái tiểu nhân, vì ra ngoài không tiện, nên mới mặc quần áo của em tiểu nhân, xin quân gia thương tình giúp cho, đừng dọa mọii ấy sợ.”

Tên binh sĩ kia vừa lục soát trên người Diệp Tiểu Thất xong, thấy hắn không mang theo binh khí cũng yên tâm được già nửa, nghe Diệp Tiểu Thất nói vậy, liền ngẩng mặt lên nhìn Thần Niên đang đứng ở phía sau, đánh giá cẩn thận, quả nhiên là một cô gái trẻ tuổi cải trang thành con trai. Hắn nhìn nhìn Diệp Tiểu Thất, lại liếc mắt nhìn Thần Niên đang cúi đầu co rúm người lại sau lưng hắn, vẻ mặt như vừa hiểu ra điều gì đó, cười hỏi Diệp Tiểu Thất: “Này, tiểu tử, đây không phải nhân tình của người đấy chứ? Lừa dẫn khuê nữ nhà người ta bỏ trốn hả?”

“Em gái, thật sự là em gái của tiểu nhân mà!” khuôn mặt Diệp Tiểu Thất mang theo vẻ xấu hổ, rồi luôn miệng nói những lời nhún nhường dễ nghe.

Tên binh sĩ quay lại không biết đã thì thầm nói gì với đám binh sĩ đi cùng, mà khiến cả toán cùng nhau cười phá lên, nhưng cũng không làm khó hai người bọn Thần Niên thêm nữa, xua xua tay thả hai người đi.

12. Q.1 - Chương 12: Xông Thẳng Ra Khỏi Cửa Khẩu

Thần Niên và Diệp Tiểu Thất đi rất nhanh, qua giờ Ngọ thì đã tới được cửa khẩu. Vì có Dương Thành đang đóng quân ở đây, nên việc kiểm tra truy hỏi tuy nghiêm ngặt, nhưng đám binh lính giữ thành cũng không dám tự ý làm bừa, chỉ giam giữ tạm thời những thanh niên trai tráng có vẻ khả nghi, còn những người qua đường khác đều được thả cho đi. Thần Niên và Diệp Tiểu Thất đi sau một đoàn thương buôn, rất dễ dàng trà trộn ra được khỏi cửa khẩu.

Sau khi ra khỏi cửa khẩu hai người chưa chia nhau ra ngay lập tức, mà tìm một nơi hẻo lánh để ẩn náu, đợi Mục Triễn Việt đi sau vượt qua được tới tụ hội. Nhưng không ngờ đợi hơn một canh giờ, mặt trời đã ngả về phía Tây, mà vẫn không thấy bóng dáng Mục Triễn Việt đâu. Thần Niên dần dần cảm thấy lo lắng, quay đầu lại thì thầm hỏi Diệp Tiểu Thất: “Đã xảy ra chuyện gì rồi? Sao nghĩa phụ của tôi vẫn chưa xuất hiện, lệnh bài của cậu liệu có vấn đề gì không?”.

Trong lòng Diệp Tiểu Thất cũng tràn đầy nghi ngờ, Mục Triễn Việt cười ngửa, theo lý mà nói không thể rút lại quá xa hai người đi bộ như bọn họ được, nên sớm phải đến đây rồi mới phải chứ. “Không thể nào, hay là vì có chuyện gì đó nên chậm trễ chăng?”.

Hai người đang nói chuyện, thì đột nhiên nhìn thấy từ đằng xa chỗ cửa khẩu đang hỗn loạn, những người đi đường vừa ra khỏi cửa khẩu không biết vì lý do gì giờ đang bỏ chạy khắp tứ phía, la hét ầm ĩ, nhưng quân lính trông giữ thành từ khắp nơi lại ngược dòng người tụ tập lại về phía cửa khẩu, ngay cả đám binh sĩ ở trên lầu quan sát cũng đều giương cung nhắm tên về phía đó, trong cảnh hỗn loạn ấy, tiếng binh khí va vào nhau truyền đi, rõ ràng là có người đang xông vào cửa khẩu!

Trong lòng Thần Niên vô cùng hoảng hốt, vội vàng đứng thẳng người lên chạy nhanh về phía đó, nhưng vừa chạy được hai bước đã bị Diệp Tiểu Thất ở đằng sau giữ lấy, giọng nói của hắn vô cùng gấp gáp: “Thần Niên, cô muốn làm gì vậy?”.

Nàng muốn làm gì ư? Đương nhiên là nàng muốn chạy tới đó cứu nghĩa phụ rồi. “Bỏ ra!” Thần Niên tức giận quát lớn, dùng sức giằng ra khỏi tay Diệp Tiểu Thất.

Đầu óc Diệp Tiểu Thất vẫn có phần tỉnh táo hơn nàng, kiên quyết giữ chặt lấy cánh tay nàng không chịu buông, trong lúc cấp bách vội nói: “Thần Niên, cô bình tĩnh lại đi, cứ cho là Mục gia xông qua cửa khẩu, chúng ta chạy tới đó không những không thể giúp được gì, ngược lại còn trở thành gánh nặng cho ông ấy mất.”

Thần Niên nghe xong liền khựng người lại, đầu óc bỗng nhiên tỉnh táo hơn, bình thường nàng rất lười luyện công, công phu quả thật không thể coi là giỏi được, cứ liều mạng cầm đầu cầm cổ quay lại đó, sợ rằng không những không cứu được nghĩa phụ, mà còn khiến ông phải bận tâm để mất tới nàng. Huống hồ ông vốn dĩ đã có ý định xông thẳng qua cửa khẩu rồi, có thể thấy ông tự tin sẽ xông ra được.

Tuy nàng còn trẻ, nhưng lại là một cô gái rất lý trí, lập tức ổn định lại đầu óc vừa hoang mang kích động lúc trước, quay người hỏi Diệp Tiểu Thất: “Chúng ta nên làm thế nào đây?”.

Kì thực tâm trí Diệp Tiểu Thất đã hoảng loạn từ lâu, vừa nảy chằng qua chỉ dựa vào sự nhanh trí đột xuất nên mới nói ra mấy lời đó, giờ Thần Niên lại hỏi hắn nên làm thế nào, hắn biết trả lời sao. Nhưng Thần Niên hỏi hắn câu này, chằng qua cũng chỉ thuận miệng hỏi trong lúc tâm tình đang rối loạn, chứ cũng không thật sự hi vọng hắn có thể nghĩ ra được cách gì hay, thấy hắn không trả lời được, ngược lại tự nàng còn tiếp lời: “Chúng ta cứ đợi ở đây đã, xem xem quân giữ thành có định gửi thư xin cứu viện đến Thanh Châu không, nếu như có, chúng ta sẽ giết bọn chúng cướp thư.”

Diệp Tiểu Thất nghe thấy nàng có ý muốn ở lại đây giết chết sứ giả đưa tin của quân giữ thành, bị dọa ặt mũi biến sắc, vội vàng khuyên can: “Không được đâu, nơi này rất gần cửa khẩu, chỉ cần hơi có động tĩnh gì là sẽ thu hút sự chú ý của quân giữ thành ngay, tuyệt đối không thể động thủ ở đây được, chi bằng lại đi tiếp về phía Tây.”

Trong lúc nói những lời này, cuộc chiến nơi cửa khẩu đang diễn ra càng lúc càng ác liệt, cánh tay của tướng giữ thành Thanh Châu Dương Thành bị thương, được hộ vệ thân tín dìu lui về lầu quan sát, thấy Mục Triễn

Việt một người một đao như sắp phá tan cửa khẩu xông ra được bên ngoài đến nơi, Dương Thành thoáng do dự, nhưng rồi vẫn cứ lạnh lùng ra lệnh: “Bắn tên!”.

Làn mưa tên trong nháy mắt đổ ụp xuống, ngay lập tức đã chặn được tốc độ của Mục Triển Việt.

Ở phía bên sườn cửa khẩu, lại có thêm một người cưỡi ngựa từ phía Đông chạy như bay tới, người này phi tạt cửa khẩu mới nhảy từ trên lưng ngựa xuống, đi theo một người hầu chạy đến trước mặt Dương Thành, quỳ rạp xuống đất gấp gáp bẩm báo: “Tướng quân, thích khách còn có hai kẻ đồng bọn nữa, một nam một nữ, kiểu ăn mặc đều còn rất trẻ, sợ là đã trà trộn trốn thoát ra khỏi cửa khẩu rồi, xin ngài nhanh chóng phái người đi truy bắt!”.

Khuôn mặt Dương Thành trầm tĩnh như mặt nước, nghe tin đó cũng chỉ gật gật đầu, tên binh sĩ tâm phúc bên người liền lui xuống bố trí, lát sau liền có một đội kỵ mã từ trong cửa khẩu đi ra, đuổi về hướng Thanh Châu.

Ở bên trong Mục Triển Việt vì mất ngựa, lại bị làn mưa tên ngăn cản, nên tốc độ liền chậm lại rất nhiều, chỉ có thể từ từ đánh ra cửa khẩu. Đến khi ông phá tan được cửa khẩu, lại cướp được một con chiến mã từ tay một tên binh sĩ giữ thành, thì đội kỵ mã đi trước đã phi nước đại bỏ lại rất xa rồi.

Trong lòng Mục Triển Việt vô cùng hoảng sợ, đoán rằng đội kỵ binh này rất có thể đang chạy tới chỗ Thần Niên và Diệp Tiểu Thất, liền bắt chấp tất cả, một đường đao chém đứt đôi tên binh sĩ truy đuổi dai dẳng phía sau, để khí rồi mạnh mẽ gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm rất lớn âm vang cũng rất xa, như một mũi tên xuyên thủng bầu trời xanh. Thần Niên nghe thấy trong lòng liền chấn động, lập tức phản ứng lại ngay, nàng vội vàng kéo tay Diệp Tiểu Thất quay người bỏ chạy.

Ra khỏi đèo Phi Long chẳng khác nào ra khỏi núi Thái Hành, địa thế trong chốc lát vô cùng bằng phẳng, đường xá cũng rộng rãi dễ đi hơn rất nhiều, nhưng Thần Niên lại không dám so tốc độ đi trên đường lớn với chiến mã, nên chỉ còn cách kéo Diệp Tiểu Thất chui vào đi trong rừng rậm. Cũng may là hai người đều là những đứa trẻ lớn lên trong núi, đã quen với việc đi lại trên những con đường mòn trong đó, con đường nhỏ sâu trong rừng đương nhiên không thể làm khó được họ, sau một hồi dậm ngang rẽ dọc cuối cùng cũng đã cách xa được con đường lớn.

Chỉ cần không phải ở nơi trống trải, dựa vào thân thủ của hai người thì không sợ sự truy sát của kỵ binh, nếu như có kỵ binh đuổi tới, không chừng còn có thể có hai con ngựa tốt thay thế chân đi đường ấy chứ. Diệp Tiểu Thất nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm, tinh thần có phần buông xuôi, thì ngay lập tức cảm thấy cơ thể không còn chút sức lực nào nữa. Hắn chỉ thấy hai chân như mềm nhũn ra, và chỉ lát sau thì ngã phịch xuống đất, thử mấy lần cũng không thể đứng lên được, thế là dứt khoát ngồi phệt luôn mông xuống, thở hổn hển nói với Thần Niên: “Không được rồi, tôi chạy không nổi nữa rồi, Thần Niên, chúng ta nghỉ một lát đã.”

Thần Niên cũng dừng lại, quay đầu lại nhìn Diệp Tiểu Thất, nhỏ giọng “Ừ” một tiếng, sau đó tập tễnh quay trở lại bên Diệp Tiểu Thất, đặt một tay lên bả vai hắn, xem dáng vẻ như đang muốn ngồi xuống bên cạnh, nhưng không ngờ bàn tay nàng đi được nửa đường liền đột nhiên lật ngửa lại, kề mạnh vào cổ họng Diệp Tiểu Thất.

Từ trong lòng bàn tay không biết từ bao giờ đã có một thanh chùy thủ nhỏ nhắn, lưỡi đao vô cùng sắc bén dính sát vào yết hầu Diệp Tiểu Thất, Thần Niên nhìn chăm chăm vào mặt hắn, hô hấp có phần dồn dập, chỉ lạnh lùng hỏi: “Nói! Chuyện này là sao?”.

Thân hình Diệp Tiểu Thất liền cứng đờ, trố mắt ra nhìn nàng hồi lâu mới phản ứng lại được, cơ thể theo bản năng ngửa ra sau, có ý muốn tránh xa lưỡi đao ra một khoảng, giọng run run nói: “Thần Niên, cô đang làm gì vậy? Cô đừng có đùa tôi, gan tôi bé lắm!”.

Thanh chùy thủ trong tay Thần Niên liền di chuyển theo động tác của Diệp Tiểu Thất, không rời khỏi chỗ hiểm trên cổ họng hắn một phút nào. Không biết vừa rồi do chạy trốn gấp gáp, hay tâm trí hiện giờ đang quá khẩn trương, mà giọng nói của nàng cũng hơi khàn khàn, nhưng lại mang một theo luồng sát khí vô cùng mạnh mẽ: “Tôi không có thời gian để đùa đùa với cậu, là ai đã sai người tới hại nghĩa phụ tôi? Nếu như dám có nửa lời dối trá, tôi sẽ giết chết cậu ngay lập tức!”.

13. Q.1 - Chương 13: Kẻ Ngoại Đạo Không Hiểu Được Đâu

Diệp Tiểu Thất tự cảm thấy vô cùng oan ức, vừa sợ lại vừa giận dữ, nhất thời nước mắt rơi đầy mặt, phân tích: “Tôi và cô làm bạn suốt mười mấy năm nay, Diệp Tiểu Thất tôi là người thế nào hả, người khác có lẽ không biết, nhưng Tạ Thần Niên cô còn không rõ ư? Tôi đã từng làm chuyện gì bất nghĩa với bạn bè chưa? Lệnh bài là của Đại đương gia đưa cho tôi, bảo tôi tới giúp cô và Mục gia thoát ra khỏi cửa khẩu, nên tôi mới rời khỏi trại phi ngựa suốt cả đêm đi tìm hai người. Nếu như Diệp Tiểu Thất tôi có nửa lời dối trá, thì sẽ bị thiên lôi giáng xuống đầu chết không được tử tế.”

Nhưng Thần Niên vẫn không động đậy, thanh chùy thủ vẫn đề chặt lên yết hầu Diệp Tiểu Thất, Diệp Tiểu Thất thấy thế lại càng nóng nảy, cắn răng hét toáng lên: “Nếu như tôi nói dối, thì tôi, thì Tiểu Liễu cả đời này sẽ không bao giờ chú ý gì đến tôi nữa vậy được chưa!”

Từ nhỏ hẳn đã thầm thích Tiểu Liễu, Thần Niên biết chuyện này từ rất lâu rồi.

Nàng và Diệp Tiểu Thất từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tình cảm vô cùng thân thiết, vốn dĩ cũng không tin hẳn sẽ phản bội mình, giờ lại nghe hẳn dùng Tiểu Liễu để thề, nên cũng tin lời hẳn thêm vài phần, thậm chí lẽ nào thật sự là do Trương Khuê Túc lợi dụng Diệp Tiểu Thất ư? Lợi dụng sự tín nhiệm của nàng và nghĩa phụ giành cho hẳn?

Thần Niên cũng không có manh mối nào, nên rút lại thanh chùy thủ, đặt móng xuống ngồi cạnh Diệp Tiểu Thất, có chút hoảng loạn hỏi: “Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Không phải Dương Thành nhìn thấy lệnh bài sẽ thả nghĩa phụ ra khỏi cửa khẩu sao? Cuối cùng là do Dương Thành thất tín bội nghĩa, hay do Trương Khuê Túc cố tình bày mưu hãm hại?”

Diệp Tiểu Thất vốn dĩ vô cùng phẫn nộ với hành vi lúc này của nàng, nhưng giờ thấy bộ dạng nàng như vậy, bất giác trái tim lại mềm đi, nghĩ ngợi một lát liền nói: “Tôi cảm thấy vấn đề không phải ở Đại đương gia, nếu ông ấy thật sự muốn hại hai người, chỉ cần bí mật báo tin cho Dương Thành là được, hà tất phải sai tôi đến đưa lệnh bài làm gì? Huống hồ, Mục gia bị bắt, thì có lợi gì cho ông ấy chứ?”

Mấy vấn đề này lúc trước Thần Niên cũng đã nghĩ tới cả rồi, nàng cũng không thể nghĩ ra được lý do gì khiến Trương Khuê Túc phải hãm hại bọn họ, cho dù có muốn giết người diệt khẩu, để đến lúc này không phải đã quá muộn rồi ư? Nếu đã không phải do Trương Khuê Túc bày mưu hãm hại, vậy thì chính là do Dương Thành thất tín bội nghĩa kia chẳng?

Thần Niên cúi đầu lặng yên không nói, Diệp Tiểu Thất ngồi bên cạnh thấy vậy vô cùng sốt ruột, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Thần Niên, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

Thần Niên nghe xong trong lòng cảm thấy rung động, mới nghi ngờ lại dấy lên, ngược mắt lên hỏi lại hẳn: “Vậy cậu bảo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Diệp Tiểu Thất gãi gãi đầu, đáp: “Hiện giờ cũng không biết Mục gia thế nào, nhưng tôi cảm thấy dựa vào công phu của ông ấy, sẽ không ai làm gì được đâu. chúng ta tìm được ông ấy là tốt nhất, còn nếu không tìm thấy, vậy thì sẽ rắc rối to đấy, cô muốn đi đâu trước?”

Mục Triển Việt đã từng nói muốn đi Thanh Châu, nhưng lúc này trong lòng Thần Niên vẫn còn che giấu sự cảnh giác, nghe vậy liền lắc lắc đầu, “Nghĩa phụ không nói cho tôi biết, chỉ nói muốn dẫn tôi ra khỏi cửa khẩu thôi.”

“Ừ, vậy thì khó rồi đây.” Diệp Tiểu Thất đang phiền não, thì đột nhiên nghĩ ra một cách, hẳn nói: “Đúng rồi, chỉ bằng chúng ta quay về trại Thanh Phong trước, sau đó để lại ám hiệu cho Mục gia, bảo ông ấy qua về trại tìm chúng ta được không?”

Nghe hẳn kiến nghị mình quay trở về trại Thanh Phong, trên mặt Thần Niên vẫn không có phản ứng gì, nàng cố thăm dò: “Trước mắt trở về trại cũng không phải chuyện dễ dàng nữa rồi, cửa khẩu kiểm tra nghiêm ngặt như vậy, nếu để tôi nói thì chỉ bằng chúng ta đi Thanh Châu, cũng tiện thể tìm hiểu thêm tin tức về nghĩa phụ.”

Ai ngờ Diệp Tiểu Thất suy nghĩ một lát rồi vỗ đùi đánh đét một cái, tán thành ý kiến của nàng ngay: “Đúng! Đi Thanh Châu, Thanh Châu là địa bàn của Dương Thành, có đánh chết ông ta cũng không ngờ

chúng ta lại dám cả gan chui vào nơi đầu sóng ngọn gió như thành Thanh Châu! Chỉ là.....” Hắn sờ soạng khắp người cũng chỉ móc được có vài đồng xu lẻ, cuối cùng ngược ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Thần Niên, “tôi qua đi vội quá, chỉ tiện tay cầm theo một ít bạc vụn, vừa nãy cũng đưa hết cho tên lính kia rồi, trên người cô có tiền không?”

Thần Niên lục khắp túi trên túi dưới, kết quả còn không bằng Diệp Tiểu Thất, ngay cả một xu cũng chẳng có, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, “Lúc ấy chỉ nghĩ ra ngoài làm một vụ mua bán, không nghĩ sẽ có lúc cần dùng đến tiền.”

Diệp Tiểu Thất cau mày suy nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên cười khùng khục hai tiếng, hai hàng lông mày nhướng nhướng về phía Thần Niên, khuôn mặt trông vô cùng xấu xa nói: “Chúng ta làm tầm hai vụ ‘mua bán’ ở Thanh Châu này là sẽ ổn ngay thôi.”

Thần Niên nghĩ đi nghĩ lại, thấy trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy. Hai người trốn ở trong rừng sâu thêm một đêm, ngày hôm sau dậy sớm chặt hai bó củi từ trong rừng, đóng giả làm những đứa trẻ trong các thôn làng bình thường, gánh củi từ con đường mòn vòng đến ngoài thành Thanh Châu. Có lẽ Dương Thành cũng không ngờ bọn Thần Niên lại dám cả gan vào thành vào lúc này, nên thủ vệ bên ngoài cổng thành quả nhiên khác hẳn so với hôm trước, cũng không thấy kiểm tra nghiêm ngặt lắm. Thần Niên và Diệp Tiểu Thất hòa vào cùng mấy người gánh củi mang đi bán, cũng có thể coi là vào thành trót lọt.

Thành Thanh Châu mặc dù đất đai cằn cỗi, nhưng do nhiều năm chưa xảy ra chiến tranh loạn lạc, nên trong thành cũng khá phồn hoa, chỉ là giờ vẫn còn quá sớm, hàng quán trên đường phần lớn vừa mới mở cửa, cũng chưa có khách mấy, chỉ có vài sạp bán hàng sớm mới thấy náo nhiệt được một chút.

Vì đã nhịn đói mấy bữa liền, nên bụng dạ hai người đã kêu ùng ục từ lâu. Diệp Tiểu Thất lấy số tiền ít ỏi của mình ra mua hai chiếc bánh bao nhân thịt, rồi quay lại đưa cả cho Thần Niên, còn mình thì nuốt nước bọt nói: “Cô ăn cho no bụng trước đi, đợi lát nữa trên phố đông đúc hơn, chúng ta làm một vụ ‘mua bán’ lớn, có tiền rồi sẽ làm một bữa ra trò ở lầu Hồng Phúc cho thỏa.”

Thần Niên không nói lời nào, nhét trả lại số bánh bao vào tay Diệp Tiểu Thất, rồi tự mình nhấc gánh củi của hắn, và cả của mình lên bước về phía cửa hàng bánh bao bên đường, sau khi cò kè mặc cả với chủ quán, đổi hai gánh củi lấy bốn chiếc bánh bao quay về.

Diệp Tiểu Thất liền ngượng ngừng gãi gãi đầu, Thần Niên nhỏ giọng mắng hắn một câu “Đầu gỗ”, rồi lại chia hai cái bánh bao cho hắn, nói: “Mau ăn đi!”

Hai người ngồi dàn hàng ngang bên đường ăn bánh bao, ăn xong cũng không di chuyển đến chỗ khác, chỉ ngồi im lặng ngẩng mặt lên đánh giá những lái buôn đi qua đi lại trên đường. Thỉnh thoảng cũng có một vài người mặc quần áo sáng sủa đẹp đẽ đi qua, Diệp Tiểu Thất cũng lén lút đi theo sau mấy bận, nhưng đáng tiếc không lần nào cũng tìm được cơ hội để xuống tay.

Thần Niên thấy vậy sốt hết cả ruột, nhỏ giọng mắng: “Cậu ngốc quá, nhìn tôi đây này!” nói rồi liền đi theo một người đàn ông trung niên mặc trường sam làm bằng lụa tơ tằm dự định sẽ ra tay, nhưng đi theo từ đầu phố đến cuối phố, rốt cuộc cũng ử rử bơ phờ trở về tay trắng.

Trong lòng Diệp Tiểu Thất vừa thấy thất vọng lại vừa thấy nhẹ nhõm, biểu hiện trên mặt nhất thời vô cùng rối rắm.

Thần Niên quả có chút xấu hổ, thì thầm tiếc rẻ: “Lúc trước không vừa mắt với mấy cái trò lén lút vụng trộm này chút nào, cảm thấy đó là những chuyện rất mất mặt, giờ mới biết người ta cũng phải có tay nghề chuyên môn lắm mới làm được đấy!”

Khác biệt ngành nghề thật sự quá lớn, hai người bọn họ đều quen với việc cướp đường trót lọt mạnh mẽ thoải mái rồi, giờ quả thật không thể làm được những thứ kỹ thuật sống cần vừa tới sự bạo gan lại vừa cần sự đến tận trọng như thế này!

Hai con người đáng thương ngồi chồm hổm bên vệ đường mắt to trừng mắt bé, thấy mặt trời dần dần lên cao, mấy cái bánh bao ăn lúc sáng đã tiêu hóa hết từ lâu, Diệp Tiểu Thất đói đến mờ cả mắt, nhìn trái ngó phải, thấy đám trẻ ăn xin trên đường đã bắt đầu nghĩ để ăn trưa, càng không thể chịu đựng được thêm nữa,

thì thầm kiến nghị: “Thần Niên, hay là chúng ta ra khỏi thành đi, làm một vụ “mua bán” rồi lại quay lại cũng chưa muộn mà.”

14. Q.1 - Chương 14: Hành Hiệp Trượng Nghĩa

Thần Niên khó khăn lắm mới trà trộn vào được bên trong, đương nhiên không muốn cứ như vậy mà rời khỏi đây, nhưng trên người không có tiền lại không có cách nào để tiếp tục ở lại trong thành, nằng cần môi suy nghĩ một lúc, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng, lập tức đứng bật dậy, vô cùng hào hứng nói với Diệp Tiểu Thất: “Không cần phải ra khỏi thành chúng ta cũng có thể làm một vụ ‘mua bán’!”

Diệp Tiểu Thất sững người ra một lát, tưởng lầm rằng Thần Niên muốn thực hiện việc cướp bóc ngay trong thành, bị dọa cho sợ cuống lên vội vàng giữ chặt lấy người nằng, đề thấp giọng xuống nói: “Không được, không được, ở chỗ chúng ta khuya chiêng gõ trống để cướp bóc cũng không có vấn đề gì, nhưng trong thành không như ở trong núi. Cô nhìn bên kia xem, ở đó chuyên có quan sai đi tuần tra đường phố, lén lút vụng trộm lấy mấy cái túi tiền gì gì đó, bọn họ có đến bắt hay không còn chưa nói, nhưng nếu ra tay cướp bóc trắng trợn, thì chắc chắn sẽ kéo bọn họ tới đây đây. Hiện giờ chúng ta là tội phạm bỏ trốn, ngộ nhỡ bị bọn họ quán lấy thì phiền phức lắm!”

“Đương nhiên là không phải trộm cướp trắng trợn trên phố rồi.” Thần Niên giải thích.

Diệp Tiểu Thất cảm thấy vô cùng khó hiểu, hỏi: “Không cướp trắng trợn? Vậy thì trộm lén lút hả? Nhưng cả hai chúng ta chẳng ai có tài năng trong cái nghề này cả!”

Thần Niên nhìn hần cười hì hì, chớp chớp mắt, nói: “Lần này chúng ta không làm trộm, mà là bắt trộm!”

Diệp Tiểu Thất liền choáng váng ngay lập tức: “Bắt trộm?”

“Đúng!” Thần Niên kéo hần đến một đoạn đường vô cùng náo nhiệt, vừa đi vừa thì thầm: “Chúng ta không làm trộm, lẽ nào không thể bắt trộm ư? Tôi và cậu lần này sẽ là ăn trộm trấn lột của ăn trộm!”

Sự thật đã chứng minh, đối với hai người bọn họ mà nói, bắt trộm hiển nhiên là dễ dàng hơn nhiều so với làm trộm. Nhân quang của Diệp Tiểu Thất vô cùng lợi hại, rất nhanh đã nhìn ra được mấy tên lưu manh mặt mũi la lăm lét đang trà trộn vào trong đám đông. Hần và Thần Niên hai người sợ đánh rần động cổ, nên chỉ lặng lẽ bám theo từ đằng sau, sau đó thừa lúc bọn chúng chia nhau số chiến lợi phẩm cướp được, liền bao vây chặn từ hai đầu của một con phố vắng vẻ yên tĩnh.

Hai người dùng khăn vải che kín mặt, chẳng nói chẳng rằng xông thẳng vào đánh đám túi bụi, sau đó không đợi mấy tên lưu manh kịp phản ứng, cướp sạch tiền bạc rồi bỏ đi luôn. Mấy tên lưu manh bị đánh cho đờ cả người, cứ ngồi ngẩn ra nhìn hai người đi xa dần, lúc ấy mới hoàn hồn, cả đám quay ra nhìn nhau, la hét ầm ĩ, tên nào tên ấy đều bị đánh cho tím bầm sưng vù hết cả mặt mũi. Tên cầm đầu đám lưu manh khỏe miệng bị đánh cho rách toạc, nói cũng không tiện, mồm miệng mắng chửi không được rõ ràng: “Mẹ nó chứ! Chuyện gì thế này? Thành Thanh Châu từ bao giờ lại xuất hiện hai cái tên này thế?”

Trong khi mấy người bọn chúng ở bên này mắng chửi không ngớt, thì ở bên kia Thần Niên và Diệp Tiểu Thất lại kích động và vui sướng không kìm chế được, hai người liên tục đi vòng quanh mấy con phố nhỏ, thấy phía sau không có ai đuổi theo, lúc ấy mới thả chậm bước chân lại, lúi súi tiền vừa cướp được lúc này ra đếm cẩn thận, không ngờ lại cướp được đến tận hơn mười lượng bạc vụn.

Diệp Tiểu Thất ngạc nhiên đến lú cả lưỡi: “Làm mua bán trong thành vẫn là tốt nhất! Còn sang khoái nữa chứ!”

Thần Niên đang tung hứng một chiếc túi tiền thêu bằng tay rất tinh tế, nghe vậy liền liếc mắt nhìn hần, mỉm cười hỏi: “Thế nào? Làm mua bán ở trong núi thì không sang khoái à? Chỗ bạc này mới chỉ có tí chút thôi, có lần nào trại Thanh Phong chúng ta làm một vụ mua bán mà ít hơn một ngàn lượng đâu!”

“Không giống nhau,” Diệp Tiểu Thất cân nhắc lựa chọn từ muốn nói, lý giải một cách rất nghiêm túc: “Mua bán trong núi tuy rằng cũng sang khoái đấy, nhưng dựa vào tình vào lý mà nói, vẫn cứ có cảm giác có chút gì đó không được quang minh chính đại, không giống như lần này, giống như đang hành hiệp trượng nghĩa, lần đầu tiên cướp một thứ mà còn được cướp một cách đường đường chính chính như thế!”

Thần Niên nghe xong không nhịn được cười, cố tình trêu Diệp Tiểu Thất: “Ườn ngực! Ngẩng đầu! Để tôi xem thử tư thế oai hùng của Diệp đại hiệp của chúng ta nào!”

Diệp Tiểu Thất cũng thật sự bày ra vài tư thế phối hợp đùa cùng với nàng, hai người cười nói hi hi ha ha một lúc, rồi bàn nhau xem nên dùng số tiền này thế nào. Diệp Tiểu Thất đói bụng vô cùng, đương nhiên là muốn đến tửu lầu ăn một bữa no say trước. Thần Niên suy nghĩ rất lung, chỉ dùng một chút tiền mua vài cái bánh bao ăn cho đỡ đói, sau đó dẫn Diệp Tiểu Thất đi tìm một hiệu may quần áo, chi một số tiền lớn may hai bộ quần áo giày tất đầy đủ từ trên xuống dưới.

Đợi đến lúc từ hiệu may đi ra, trên người Diệp Tiểu Thất đã mặc một bộ trường sam tay cầm một chiếc quạt xếp, lắc mình biến thành một anh chàng thư sinh mặt mày thanh tú, còn Thần Niên thì hóa thành một tiểu thư đồng răng trắng môi hồng. Diệp Tiểu Thất nhìn lại đồng quần áo của mình, lại ngó sang Thần Niên, cảm thấy vừa buồn cười vừa khó hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta đang làm gì đây thế này? Muốn giả làm thư sinh và thư đồng lên kinh dự thi à?”

Thần Niên trả lời: “Có câu rỗng miệng không đề nổi rắn bản địa. Chúng ta cướp tiền của mấy tên lưu manh đó, bọn chúng đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, không chừng còn đang lùng sục tìm kiếm chúng ta khắp nơi cũng nên, chi bằng đóng giả thành thế này, tìm nhà trọ nghỉ lại cũng tiện hơn.”

(Nguyên văn câu trên là “Cường long bất áp địa đầu xà” hiểu theo nghĩa đen là một con rồng dù có to lớn hung bạo đến đâu cũng không áp chế được một con rắn khi nó đang ở trên địa bàn của mình, ẩn dụ ột người có thực lực to lớn cũng khó mà đối phó được với thế lực bản địa. P/S: Liệu có giống như câu “Chó cạy gần nhà” của mình không nhờ??)

Ngay từ nhỏ nàng nói gì thì hắn sẽ nghe nấy, nghe nàng giảng giải đâu ra đấy, hắn lập tức không hỏi gì thêm nữa, chỉ mân mê cái túi tiền thêu tay, lo lắng nói: “Được mặc quần áo mới đương nhiên là thích rồi, nhưng bạc của chúng ta cũng sắp dùng hết, sao còn đủ để thuê nhà trọ đây?”

Con mắt Thần Niên xoay tròn, cười nói: “Trước tiên chỉ cần đủ dùng cho ngày hôm nay là được rồi, ngày mai tôi và cậu lại đi ‘hành hiệp trượng nghĩa’ tiếp là xong thôi mà.”

Hai người bàn bạc xong xuôi, liền tìm một nhà trọ tầm trung, giả vờ là học trò từ nơi khác tới tìm thầy bá sư để thuê trọ. Ngày thường hai người đi khắp nơi dò hỏi về tin tức của Mục Triển Việt, khi nào tiền hết lại lên lút thay quần áo ra ngoài “hành hiệp trượng nghĩa”. Cứ như vậy suốt mười mấy ngày liền, vẫn không tìm thấy Mục Triển Việt, còn mấy tên lưu manh quen hành nghề trộm cắp bên trong thành Thanh Châu thì bắt đầu nóng nảy.

Đã thấy loại hành hiệp trượng nghĩa nào cứ đợi lúc người ta phân chia chiến lợi phẩm thì mới xuất hiện chưa? Đại hiệp gì cái ngữ ấy, rõ ràng là cường đạo thì có! Đã vậy bọn chúng tuy bị cướp, bị đánh, nhưng ngay cả quan phủ cũng không thể đi báo án, khổ sở thế nào đi nữa cũng chỉ còn cách cắn răng nuốt vào trong bụng, thật là bắt nạt người ta quá rồi!

Tên cầm đầu đám lưu manh khóc không ra nước mắt, trong một lần lại bị “hành hiệp trượng nghĩa”, không nhịn được giữ chặt Diệp Tiểu Thất và Thần Niên lại, dè dặt hỏi: “Hai vị đại hiệp, không biết bọn ta có chỗ nào đắc tội với hai vị, có thể nói rõ ra được không? Để bọn ta có chết cũng được biết rõ ràng.”

Suốt mấy ngày nay Thần Niên không tìm được tin tức nào về Mục Triển Việt, trong lòng như đang có lửa, nghe vậy liền đáp: “Các người chẳng có chỗ nào đắc tội với bọn ta cả.”

Tên cầm đầu đám lưu manh liền nói: “Nếu đã không thù không oán, tại sao hai vị lại cứ luôn gây khó dễ cho bọn ta như vậy?”

Bên này Thần Niên còn chưa kịp trả lời, Diệp Tiểu Thất ở bên kia đã mất kiên nhẫn đáp: “Vì bọn ta thiếu tiền tiêu.”

Máu trong người tên cầm đầu mắc nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa thì phun ra ngay tại trận, lòng thầm nghĩ hai người này đúng là không biết nói đạo lý, ai mà chả thiếu tiền? Bọn ta không thiếu tiền thì tựưng đi ăn trộm làm gì? Cứ thiếu tiền thì đi chặn đường cướp của bọn ta à? Thế thì nói hay không nói đạo nghĩa làm cái quái gì nữa? Vả lại, các người muốn cướp thì chỉ cướp tiền thôi, đừng có động tí là đánh người, lần nào đánh mà mặt mũi không bầm dập sưng tím lên thì không chịu được hả?

Hắn suy nghĩ một lát, rồi gọi Thần Niên bằng hai tiếng trái với lương tâm mình “đại hiệp”, dùng những lời nói dễ nghe thương lượng với bọn họ: “Có thể lắng nghe vài lời của tiểu nhân không? Chúng ta đều là những người làm ăn nho nhỏ, cũng chỉ vì muốn chăm lo cho gia đình để sống tạm qua ngày mà thôi. Nếu như hai vị thực sự thiếu tiền, bọn tiểu nhân sẽ nghĩ cách làm một vụ mua bán lớn cho hai vị, chúng ta đừng làm mấy vụ làm ăn vụn vặt này làm gì, được không?”.

Thần Niên nhấp nháy mắt, thờ ơ hỏi lại: “Vụ làm ăn lớn nào kia?”.

15. Q.1 - Chương 15: Con Người Dương Quý

Tên cầm đầu đám lưu manh cẩn thận ngắm nghía khuôn mặt nàng, nói: “Tiểu nhân biết một nhà, tuy rằng không thuộc dạng nhà cao cửa rộng, nhưng tiền bạc của cải cất giữ trong nhà lại rất nhiều, nếu như chúng ta có thể làm trót lọt vụ mua bán này, thì cuộc sống của hai vị đại hiệp nhất định sẽ giàu có dư dật ngay thôi.”

Khóe môi Thần Niên giật giật, cười mà như không cười nhìn hắn, chậm rãi nói: “Xông vào nhà người ta cướp của, thế không gọi là trộm, thì cũng coi là cướp. Sao? Người muốn lừa bọn ta làm cường đạo hả? Rồi sau đó lên đi tố cáo, để quan sai tới bắt gọn bọn ta luôn chứ gì?”.

“Không dám, không dám, tiểu nhân không dám đâu!” Tên cầm đầu đám lưu manh vội vàng nói, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ hành vi hiện giờ của hai người các người thì có khác gì trộm cướp đâu, sao còn phải để ý mấy cái thanh danh đó làm gì.

Thần Niên cười cười, làm như vô tình liếc ánh mắt về phía Diệp Tiểu Thất, sau đó tự tìm một chiếc bệ gỗ ngồi xuống.

Diệp Tiểu Thất đã lớn lên cùng Thần Niên suốt mười mấy năm, giữa hai người luôn có một sự ăn ý không cần phải nói rõ thành lời, lúc này liền bước lên phía trước vài bước, hai tay chống vào thắt lưng uốn thẳng ngực hỏi tên cầm đầu đám lưu manh: “Ngôi nhà người vừa nói nằm ở đâu? Sao người biết trong nhà đó có cất giữ tiền của?”.

Tên cầm đầu đám lưu manh cũng là một người có con mắt tinh tường, hắn nhìn ra Thần Niên mới là người nắm quyền quyết định, vì thế tuy rằng Diệp Tiểu Thất là người hỏi, nhưng hắn lại khom người về phía Thần Niên trả lời rất tường tận: “Đó là căn nhà giành cho nàng vợ bé của Dương Quý, Đại quân gia của Thủ phủ thành, con người tên Dương Quý này gian trá xảo hoạt, lại lấy phải một bà vợ rất ghê gớm, nghiêng răng nghiêng lợi không cho phép hắn ta nạp thiếp, Dương Quý liền lên bố trí cho nàng vợ bé này ở bên ngoài. Nàng vợ bé này tuổi còn trẻ dung mạo lại xinh đẹp nên được hắn ta yêu chiều hết mực, hai năm trước còn sinh cho hắn một thằng con trai, nên hai mẹ con nàng ta là bảo vật trong lòng Dương Quý, hắn ta tặng bọn họ không ít tiền bạc làm vốn riêng.”

Vừa nghe thấy ba chữ “Thủ phủ thành” Thần Niên liền chú ý tới ngay, nhưng trên mặt lại giả vờ như chẳng chút hứng thú nào, làm bộ làm tịch nói: “Đã là Đại quân gia của Thủ phủ thành, tất nhiên là người có quyền có thế rồi, thiết nghĩ ngôi nhà của bà vợ bé này cũng không thể nhỏ được, sợ là có thuê người bảo vệ. Không đi, không đi, không thể vì chút tiền lẻ mà chặt đứt đường lui của bản thân mình được.”

“Không có bảo vệ đâu, đây là một ngôi nhà nhỏ rất kín đáo, đằng trước có một đôi vợ chồng già trông coi nhà cửa, còn mẹ con nàng ta cùng với hai con bé nha hoàn thì ở phía sau. Bà cạp mẹ trong nhà Dương Quý rất ghê gớm, hắn ta nào dám công khai trắng trợn cho hai người họ ở nhà cao cửa rộng được.”

“Ồ?” Thần Niên nhướn nhướn lông mày, khóe mắt liếc xéo hắn một cái, “sao người lại biết rõ ràng mọi chuyện vậy?”.

Nàng hỏi câu này, không ngờ lại chạm vào nỗi đau trong lòng tên cầm đầu, hắn thở dài một tiếng, tỏ khổ: “Không giấu gì đại hiệp, đám người bọn tiểu nhân cũng chỉ vì trong nhà nghèo đói không chịu được nữa, mới phải ra ngoài đường làm mấy việc lén lút vụng trộm này. Cũng chỉ mong được no bụng thôi, chứ bọn tiểu nhân nào dám làm những chuyện thương thiên hại lý, có chọn thì cũng chỉ chọn những gia đình ăn no mặc ấm, gia cảnh giàu có, vay mượn ít tiền lẻ của bọn họ rồi tiêu bớt đi, chứ không hề đánh đập giết hại gì, mà thậm chí còn giúp họ gánh đỡ mấy cái tai ương nho nhỏ nữa kia.”

Thần Niên nghe đến đây liền bị mấy lời giải thích của hắn làm cho bật cười, ngược mắt lên cẩn thận đánh giá tên cầm đầu, trông mặt mũi hắn ta cũng không quá hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, lông mày chữ bát, đôi mắt hẹp dài, sống mũi vừa cao lại vừa nhỏ, môi mỏng mà rộng, con người này hề cười lên, là trên mặt chỉ còn lại mấy nếp nhăn, thêm vào mấy vết bầm tím ở khóe miệng và đuôi mắt, nhìn vào càng thấy buồn cười hơn.

Hắn ta bị nàng nhìn chằm chằm như vậy cũng cảm thấy xấu hổ, cười khan hai tiếng, rồi cẩn thận giải thích: “Không phải người xưa vẫn thường nói đó sao, của đi thay người, bọn tiểu nhân lấy của bọn họ chút tiền, cũng giống như gánh luôn cho bọn họ chút chút tai ương thôi mà.”

Diệp Tiểu Thất thấy hắn ta thao thao bất tuyệt, liền lạnh lùng quát: “Ở đâu ra mấy lời vớ vẩn đó vậy!”

Hắn bị dọa khiến cả người run lên, vội vàng khép miệng không dám nói tiếp.

Thần Niên giật giật khóe miệng, giơ tay lên ngăn Diệp Tiểu Thất lại, quay đầu hỏi tên cầm đầu: “Lão huynh đệ tên họ là gì vậy?”

Tên cầm đầu sợ sệt liếc nhìn Diệp Tiểu Thất trước, rồi mới dè dặt trả lời: “Miễn Quý, Miễn Quý, tiểu nhân họ Khâu, xếp thứ ba trong nhà, mọi người cất nhắc tiểu nhân, nên đều gọi một tiếng Khâu Tam ca.”

Diệp Tiểu Thất đột nhiên nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất một cách đầy oán hận, thầm nghĩ lão tử là Diệp Tiểu Thất, người lại Khâu Tam, sao hả? Người còn muốn đứng trước cả lão tử nữa cơ à?

Khâu Tam không biết mình đã nói câu gì chọc giận đến Diệp Tiểu Thất, thấy hắn đột nhiên nổi khùng, sợ hãi vội vàng ngậm miệng lại.

Thần Niên cười rất thản nhiên, học điệu bộ mỗi khi nói chuyện của Nhị đương gia Văn Phượng Minh của trại Thanh Phong, nói: “Khâu tam ca rất có tài ăn nói, sau này nhất định sẽ trở thành người có tiền đồ xán lạn. Hôm nay chúng ta tạm thời không nói tới những chuyện linh tinh này nữa, cứ nói về việc của Đại quân gia Dương Quý kia đi đã, sao Khâu tam ca lại biết rõ chuyện về phòng nhì của hắn ta vậy?”

Khâu Tam nghe vậy liền vội vàng gật đầu, mở miệng muốn nói nhưng rồi lại thở dài, sau đó chỉ vào đứa bé tầm mười tuổi ở bên cạnh, nói: “Đứa bé này tên là Tiểu Bảo, anh trai của nó tên là Đại Bảo sống cùng với cả đám người bọn tiểu nhân, nửa năm trước không cẩn thận trộm tiền của Dương Quý, bị hắn bắt được đánh ột trận rất thừa sống thiếu chết, còn chặt đứt hai tay thẳng bé. Thật ra bọn tiểu nhân hành nghề này, không ít lần bị người ta bắt được, bị ăn no đòn, cũng từng bị tóm giải lên quan phủ, nhưng hiếm có người nào lại nhẫn tâm như Dương Quý. Trong cái túi tiền đó chẳng qua cũng chỉ có khoảng hai lượng bạc vụn, vậy mà hắn lại đòi trả lại bằng hai bàn tay của Đại Bảo! Giờ Đại Bảo đã trở thành một phế nhân, cả nhà trừ Tiểu Bảo ra chỉ còn một người mẹ góa, thân còn đang mang bệnh tật, chẳng còn cách nào khác, Tiểu Bảo chỉ có thể đi theo bọn tiểu nhân mà thôi.”

Nói đến đây, hai hốc mắt của Khâu Tam đã đỏ hồng cả lên, đứa trẻ tên là Tiểu Bảo cùng “òà” lên khóc nức nở. Diệp Tiểu Thất nhìn cảnh ấy trái tim liền thấy chua xót biết bao, hắn lại nhớ tới thân thể của bản thân, suýt chút nữa cũng rơi lệ theo rồi, liền không khỏi thở dài.

Nhưng Thần Niên lại chẳng có phản ứng gì, bản thân nàng cũng là một người mồm miệng lanh lợi, biết nói những lời có thể thu hút được nhiều sự chú ý, có thể nói một việc chỉ có ba phần thành chín phần, mà Khâu Tam lại là người có thói quen nói chuyện kèm thêm trích dẫn đạo lý, trong lời nói sợ rằng phần nhiều là mang theo sự khoa trương thiếu thực tế. Nàng liếc ngang nhìn Diệp Tiểu Thất một cái, rồi xoay sang hỏi Khâu Tam: “Nói như vậy, Khâu Tam ca đã nắm tên Dương Quý này rất lâu rồi đúng không?”

Khâu Tam gật đầu: “Không sai, bọn tiểu nhân vẫn luôn muốn báo thù thay cho Đại Bảo, chỉ hiềm nỗi Dương Quý mỗi lần ra ngoài đều có người đi theo, mấy người bọn tiểu nhân lại không có được công phu như hai vị đại hiệp đây, nên mãi không thể ra tay được. Sau này mới biết hắn nuôi nàng vợ bé này ở bên ngoài, tuy rằng rất kín kẽ, nhưng cũng không thoát khỏi ánh mắt của bọn tiểu nhân, chỉ cần tranh thủ lúc hắn không đề phòng tai họa là sẽ xong ngay! Giờ đã có vị đại hiệp sung sức đang ở ngay đây, chỉ bằng bắt đầu ra tay từ trên người hắn đi, hai vị thấy sao?”

Thần Niên đảo đảo tròn mắt, cười nói: “Khá khen cho Khâu Tam người, giờ lại muốn lợi dụng bọn ta để báo thù cho người của bọn người nữa sao?”

Khâu Tam sợ tới mức quỳ sụp xuống, chỉ tay lên trời buông lời thề thốt: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân thật sự là nghĩ cho hai vị đại hiệp mà. Tiểu nhân sẽ đi trình sát trước và canh chừng cho hai vị, võ nghệ của hai vị cao cường như vậy, trèo tường vào trong cướp tiền bạc đồ đạc rồi lập tức rút lui là chuyện trong tầm tay.”

Thần Niên quay ra nhìn Diệp Tiểu Thất, rồi lại hỏi Khâu Tam: “Vụ này thành công thì người sẽ được lợi gì?”

16. Q.1 - Chương 16: Đột Nhập Vào Nhà Vợ Bé

Lúc đầu Khâu Tam còn ấp úng không dám mở miệng, nhưng thấy Thần Niên cứ nhìn hẩn rồi cười tít mắt, liền bạo dạn nói: “Tiểu nhân không dám mong muốn thứ gì to tát cả, nhưng nếu đại hiệp có thể thuận lợi thực hiện được vụ mua bán này trót lọt, thì cũng xin đại hiệp thưởng cho bọn tiểu nhân chút ‘nước canh’, chỉ vài đồng bạc vụn thôi cũng được, cũng là để cho Tiểu Bảo cảm về cho bà mẹ già của nó chi dùng.”

Thần Niên chậm rãi gật đầu, đồng ý nói: “Thương lượng xong, nếu cuộc mua bán này thành công, ta đương nhiên cũng không thể để các người thiệt thòi được.”

Nghe thấy những lời này của nàng, trên mặt Khâu Tam lộ ra vẻ vui mừng, nói liên mồm: “Đa tạ đại hiệp, đa tạ đại hiệp.”

Thần Niên trầm ngâm trong thoáng chốc, rồi nói tiếp: “Thế này đi, trước tiên mấy người các người theo dõi động tĩnh của Dương Quý, xem xem chính xác là hôm nào thì hẩn đến căn nhà của vợ bé, rồi bọn ta sẽ ra tay.”

Khâu Tam nghe xong lại cảm thấy khó hiểu, nghi ngờ hỏi lại: “Tại sao phải đợi lúc Dương Quý đến thăm căn nhà của vợ bé mới ra tay? Bên cạnh hẩn còn có đám tay chân đi theo nữa, ngộ nhỡ....”

Thần Niên cắt ngang lời hẩn, “Ta tự có tính toán của mình, người không cần phải hỏi nhiều, cứ làm theo là được.”

Khâu Tam đứng là không hỏi nhiều thêm nữa, đồng ý trong nỗi niềm bán tín bán nghi, sau đó lại cùng Thần Niên bàn bạc phương thức liên lạc, rồi mới dẫn mấy tên đồng bọn rời đi. Ai ngờ đi được mấy bước, lại nghe thấy Thần Niên ở đằng sau gọi hẩn lại. Hẩn dè dặt quay người ra sau, nhìn thấy trên tay Thần Niên không biết từ bao giờ đã có rất nhiều những tấm phi tiêu nho nhỏ, tựa như chú cá đang nhanh nhẹn bơi lội ca múa dưới ánh trăng giữa những ngón tay nàng.

“Khâu Tam ca, tặng người thứ này chơi cho đỡ buồn!” Thần Niên nở nụ cười, khẽ nâng cổ tay lên, tấm phi tiêu hóa thành một luồng sáng bay thẳng về phía Khâu Tam, đi sát vào da đầu hẩn rồi cắm thẳng vào búi tóc trên đầu.

Khâu Tam chỉ cảm thấy da đầu mình như căng ra từng hồi, hẩn bị dọa cho choáng váng từ lâu, nửa ngày sau mới định thần lại được, nở nụ cười đầy miễn cưỡng, luôn miệng nói lời cảm ơn: “Đa tạ đại hiệp, đa tạ đại hiệp.”

Thần Niên xua xua tay một cách thản nhiên, cười nói: “Đi đi.”

Đội đám người của Khâu Tam đã đi xa rồi, Diệp Tiểu Thất liền tiến lại gần nàng, có chút nghi hoặc hỏi lại Thần Niên: “Cô đi tìm phiền phức từ cái tên Dương Quý đó làm gì? Chúng ta trốn tránh người trong Thủ phủ thành còn không kịp, sao lại còn đi dây vào bọn chúng nữa?”

Lúc này Thần Niên mới kéo chiếc khăn đen che mặt xuống, không nhìn được thở dài một hơi nhẹ nhõm, vừa cùng đi với Diệp Tiểu Thất, vừa nhỏ giọng giải thích: “Chỉ với hai người chúng ta, đương nhiên không dám tùy tiện bước chân vào Thủ phủ thành, nhưng lại không tìm được người quen để nghe ngóng tin tức, muốn tìm được tung tích của nghĩa phụ tôi quả thật rất khó. Mà Dương Quý lại là Đại quản gia của Thủ phủ thành, đương nhiên sẽ biết rõ những chuyện xung quanh Dương Thành, đến lúc đó chúng ta khống chế

hắn, nhất định sẽ moi được nhiều thứ từ miệng hắn, ít nhất cũng phải hỏi được một câu hôm đó ở cửa khẩu rốt cuộc nghĩa phụ đã đi đâu.”

Diệp Tiểu Thất chăm chú lắng nghe chủ ý của Thần Niên, liền gật gật đầu: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CHỈ SỢ TÊN KHÂU TAM ĐÓ BÀY KẾ HÂM HẠI CHÚNG TA THÔI, ĐỪNG ĐỂ CHƯA TÓM DƯƠNG QUÝ, THÌ ĐÃ LIÊN LUYẾN ĐẾN CHUYỆN TIỀN LỬ CỦA BẢN THÂN.”

Thần Niên đương nhiên đã có tính toán riêng, lập tức nói ngay: “Hai người chúng ta phải cẩn thận hơn mới được, đến lúc ấy chỉ một mình tôi vào thôi, cậu ở bên ngoài trông chừng tên Khâu Tam đó, chỉ cần cái mạng nhỏ của hắn còn nằm trong tay chúng ta, thì nhất định hắn ta không có gan dám giở trò đâu.”

Hai người thì thâm bàn bạc, rồi tìm một chỗ vắng người thay bộ quần áo trên người ra, sau đó mới quay về nhà trọ nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau, bọn họ tự mình bí mật điều tra về Dương Quý Đại quản gia của Thủ phủ thành, cuối cùng cũng có được những thông tin cần thiết, về căn bản thì không có khác biệt nhiều lắm với những gì Khâu Tam đã nói, tên Dương Quý này là người bên ngoài thiện lương bên trong âm hiểm, lại được Dương Thành rất mực tín nhiệm, không chỉ quản lý mọi việc trong nội phủ của Dương Thành, mà còn nhúng tay vào cả việc quân sự và chính trị của Thanh Châu.

Thần Niên đã từng quan sát ông ta ở trên phố từ đằng xa, ông ta tuổi tác tầm trên dưới bốn mươi, dáng người không cao, thân hình có hơi béo một chút, thoạt nhìn thể nào cũng thấy có dáng vẻ của một người lương thiện, chỉ là nụ cười trên mặt ông ta hình như rất quen, nghĩ kỹ lại thì có nhiều nét giống với Văn Phụng Minh, Nhị đương gia của trại Thanh Phong.

Bên phía Khâu Tam báo tin đến nói rằng trong Thủ phủ thành hình như có một đại nhân vật nào đó, mấy ngày nay Dương Quý đều bận rộn vì chuyện này, nên không đến căn nhà của vợ bé được. Thần Niên tuy rằng chờ rất sốt ruột, nhưng rốt cuộc vẫn không dám xông thẳng vào Thủ phủ thành, chỉ đành tự kìm nén tâm tình của bản thân kiên nhẫn chờ đợi cơ hội tới.

Đợi mãi cho đến hai ngày sau, Khâu Tam mới đưa thư đến nói rằng lúc nhá nhem tối nhìn thấy bà lão ở căn nhà của vợ bé đi ra ngoài mua rượu, đoán rằng tối nay Dương Quý sẽ tới đó. Thần Niên và Diệp Tiểu Thất nghe vậy trong lòng vui không để đâu cho hết, liền chuẩn bị thay quần áo để tiện hành động vào buổi tối, rồi kiên nhẫn đợi đến lúc trời đêm yên tĩnh, mới đi tới ngôi nhà nơi vợ bé của Dương Quý ở mà Khâu Tam đã mò ra được.

Vì bà vợ chính của Dương Quý rất ghê gớm, nên căn nhà mà vợ bé của hắn ở cũng được che giấu rất kỹ, Thần Niên đi theo con ngõ nhỏ quanh co lòng vòng hồi lâu, mãi cho đến khi sắp tới đầu bên kia của phía Đông thành, tên Khâu Tam đi trước mới dừng bước, chỉ vào căn nhà nằm ở phía bên trái nói nhỏ: “Đại hiệp, đây chính là căn nhà mà vợ bé của Dương Quý ở”.

Hắn nói xong liền đưa bàn tay áp lên miệng, một loạt những tiếng chuột “chít chít” liền phát ra, sau đó lại có thêm hai tiếng mèo kêu vang lên, hai loại âm thanh này đúng thật là rất kỳ diệu, người nào không biết còn tưởng rằng ở đây thật sự có một con mèo đang rình bắt chuột. Trong lúc Thần Niên và Diệp Tiểu Thất đang rất kinh ngạc, thì nhìn thấy trong bóng tối có một bóng người nhỏ bé đang vội vàng chạy tới, đến khi người đó đứng trước mặt rồi mới nhận ra đó chính là thằng bé Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhỏ giọng nói: “Tam ca, Dương Quý vào cửa rồi, chỉ có một mình thôi, ngay cả tên hầu cũng đã đuổi về rồi.”

Khâu Tam quay đầu lại nói với Thần Niên: “Đại hiệp, căn nhà này tổng cộng có hai lối vào, ở đằng trước là một bà cụ và cổng của bà ta, Dương Quý ở trong căn nhà phía sau kia.”

Thần Niên khẽ gật đầu, giống như đang dặn dò Diệp Tiểu Thất: “Một mình tôi vào là được rồi, cậu và Khâu Tam ca đợi ở đây đi, ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì, đốt lửa làm ám hiệu nhé, đến lúc đó cứ theo quy tắc cũ, không cần để ý gì đến tới đâu, nhất định đừng quên chăm sóc chu đáo cho Khâu Tam ca đấy.” Nàng vừa nói, vừa móc từ trong người ra một viên thuốc, không đợi Khâu Tam kịp có phản ứng đã nhét luôn vào miệng hắn, rồi lấy tay đẩy mạnh cằm của hắn lên, ép cho viên thuốc chui thẳng xuống cổ họng.

Thần Niên cười khê nói: “Khâu tam ca đừng hoảng sợ, chỉ là một viên thuốc trấn tĩnh thần thôi, để lát nữa huynh đỡ bị hoảng sợ, tránh đến lúc đang hỗn loạn lại chạy lung tung.”

Những lời nàng nói, Khâu Tam không tin lấy nửa chữ, trong lòng chắc chắn viên thuốc đó có độc, bọn họ sợ hãi lật lọng, nên dùng thuốc độc khổng chế hấn trước. Khâu Tam vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, vẻ mặt khổ sở nói: “Đại hiệp yên tâm đi, tiểu nhân nhất định sẽ chờ ở đây mà, xin đại hiệp sớm thường thuốc giải độc cho tiểu nhân.”

Thần Niên không quan tâm tới hấn nữa, giơ tay ra vỗ vỗ lên vai Diệp Tiểu Thất, nhỏ giọng dặn dò: “Cẩn thận một chút.”

Diệp Tiểu Thất gật gật đầu: “Yên tâm đi.”

Thần Niên quay người nhìn bức tường bao quanh, lùi lại đằng sau hai bước, nương theo đà chạy nhảy lên trên hai tay bám vào đầu tường, thân mình nhẹ nhàng khéo léo cuộn lại thành một vòng, nháy mắt người đã ngồi vững trên bờ tường mà không phát ra một tiếng động nào, lúc này mới ra hiệu bằng tay mọi việc vẫn ổn với Diệp Tiểu Thất ở phía dưới, sau đó thân người như một chiếc lá, nhẹ nhàng rơi xuống bên trong căn nhà.

Hai người Diệp Tiểu Thất và Khâu Tam ở bên kia bức tường không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, một người thì nhớ đến lúc chặn đường cướp tiền giữa thanh thiên bạch nhật trên phố nếu lúc ấy như nàng có được sự thông minh bình tĩnh như lúc này, còn không được gọi là người bất trộm ư; người kia lại nghĩ đại hiệp ở đâu ra, rõ ràng là ứng viên hoàn hảo cho việc cầm đầu một toán cướp mà!

Tạm thời không nhắc tới hai người ở đây lo lắng chờ đợi, chỉ nói tới Thần Niên đang ở bên trong, lúc còn ở trên bờ tường nàng đã quan sát cẩn thận tình hình bên trong nhà một lượt. Căn nhà này không lớn, ở phía Bắc là một căn nhà ba gian nằm chính giữa, hai bên trái phải đều có hai gian đối diện nhau, trừ căn phòng ở mé sườn phía Đông là vẫn còn sáng đèn, thì những căn phòng khác đều tối đen như mực.

Thần Niên nhảy xuống dưới đất, lặng lẽ kín đáo tiến thẳng đến dưới cửa sổ gian phòng chính, nhìn xuyên qua ô cửa sổ vào trong nhà, thấy bên trong chỉ có mình Dương Quý, trên mặt không còn mang vẻ tươi cười lúc ban sáng nữa, mà là vẻ mặt trầm lặng ngồi bên mấy món rau dưa tự ăn tự rót rượu một mình. Thần Niên nghĩ ngợi một hồi, liền đi tìm căn phòng người đầy tớ của hai mẹ con người vợ bé Dương Quý ở, sau đó thổi vào hai luồng khói thuốc mê, cho đến khi mấy nàng a hoàn đó ngủ mê mết rồi, mới quay trở lại căn phòng của Dương Quý.

Vì trong căn phòng vẫn còn sáng đèn, nên Thần Niên không tiện thổi hơi thuốc mê nữa, bèn dứt khoát đẩy thẳng cửa bước vào trong, ai ngờ Dương Quý kia đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên nhìn, chỉ nói với vẻ rất tức giận: “Đã bảo với nàng ngoan ngoan ở trong phòng đừng đi ra ngoài, tại sao lại không nghe lời vậy!”

Thần Niên có chút bất ngờ, ngăn người ra một lát cười hỏi: “Sao Dương Đại quan gia lại nổi giận dùng đòn lên thế?”

17. Q.1 - Chương 17: Oan Gia Ngõ Hẹp

Dương Quý bị giọng nói của nàng dọa cho sợ nhảy dựng lên, liền đứng bật dậy xoay người lại, nhưng vừa hay nghênh đón ông ta lại là thanh đao sáng loáng trong tay Thần Niên, ông ta vội vàng ngửa người ra sau, sợ hãi nhìn Thần Niên trong bộ trang phục đen che kín mặt hỏi: “Người là ai? Người muốn làm gì?”

Thần Niên dùng sống dao vỗ nhẹ lên vai ông ta, có ý bảo ông ta ngồi lại xuống ghế, nàng nói: “Tôi chẳng là ai cả, tôi chỉ muốn tìm Dương Đại quan gia để hỏi vài câu thôi.”

Hồi lâu sau, khi Dương Quý đã bình tĩnh lại, trên trán tuy vẫn lấm tấm mồ hôi, nhưng giọng nói cũng có thể coi như đã trấn tĩnh, lạnh lùng hỏi: “Các hạ muốn hỏi chuyện gì?”

“Được, thăng thần lắm.” Thần Niên cười cười, hỏi thẳng vào vấn đề: “Trước tiên tôi muốn hỏi ông, hôm đó ở cửa khẩu đèo Phi Long Dương Thành bày kế chặn người, có bắt được người xông qua cửa khẩu đó không?”.

“Không.” Dương Quý đáp.

Trong lòng Thần Niên bất giác nhẹ nhõm hẳn, nàng lại trầm giọng hỏi tiếp: “Vậy ông ấy đi đâu?”.

Dương Quý lắc đầu: “Việc này ta không biết.”

“Hả? Ông không biết?” Thần Niên ngồi xuống đối diện với ông ta, vô ý nghịch nghịch ly rượu bạch ngọc trước mặt. Ly rượu được chế tác vô cùng khéo léo và tinh tế, nàng vừa nhìn là đã thấy thích ngay, tiện tay nhét luôn vào trong người, cười nói với Dương Quý: “Tôi nghe nói Dương quân gia là tâm phúc bên cạnh Dương tướng quân, vậy mà chuyện này ông lại có thể không biết được sao? Dương quân gia không phải đang khách khí với tôi đấy chứ? Nếu đã vậy, đừng trách tôi xuống tay tàn nhẫn với ông.”

Nàng nói xong liền cười hì hì nhìn Dương Quý, ai ngờ Dương Quý còn chưa mở miệng, thì bên ngoài cửa sổ đã truyền đến tiếng cười trầm thấp của một người đàn ông, trong lòng Thần Niên liền giật mình kinh sợ, lại nghe người đó hỏi: “Tạ cô nương, rốt cuộc cô là cướp hay là trộm? Sao lần nào gặp cô cũng thấy không giống nhau vậy?”.

Người đó nói chuyện tuy rằng ung dung bình thản, nhưng thân hình thì lại rất nhanh, trong nháy mắt giọng nói đã đến trước cửa chính. Tay Thần Niên vừa mới chống xuống mặt bàn, người còn chưa kịp bật dậy, thì người đó đã đẩy cửa bước vào. Nàng nhìn chăm chú, chỉ thấy một nam tử mặc áo đen đứng chắn trước cửa, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao ráo thẳng tắp, chính là kẻ đã đụng độ với nàng ở đèo Phi Long – Phong Quân Dương.

Thần Niên nắm chặt trường đao trong tay, im lặng lùi dần về phía cửa sổ, nhìn chăm chăm vào chàng từ tốn nói: “Là cướp hay là trộm, chẳng qua cũng chỉ vì mong một cuộc sống no đủ thôi, vậy thì có gì lạ đâu?”.

Chàng cười cười nhìn nàng, chấp tay sau lưng bước từ ngoài cửa vào, “Tạ cô nương, tại hạ khuyên cô.....”.

Cái Thần Niên đợi chính là một cơ hội như thế này, ngay lập tức nàng nhún mình rồi bật nhảy qua cửa sổ, dự định là sẽ xông qua ô cửa thoát ra ngoài. Nhưng không ngờ người vừa phá được cánh cửa, thì nghênh đón lại là một loạt ánh đao rợp trời kín đất chia về phía nàng. Thần Niên vô cùng hoảng sợ, vội vàng dùng trường đao trong tay che chắn thân thể, dựa vào thủ pháp khéo léo của bản thân, lật mình ở giữa không trung lộn trở lại, ngồi phệt mông trở lại trong phòng. Cú ngã này quả thật rất đau, lại vừa hay trúng vào phần xương cụt, khiến Thần Niên thật sự cảm nhận được cái gì gọi là nổi đau thấu xương, nhất thời ngay cả cử động cũng không dám, chỉ đành ngồi bệt dưới đất gượng chịu đựng cơn đau tê tái này.

Phong Quân Dương cười khê: “Tính tình Tạ cô nương nóng vội quá, cũng không để tại hạ nói cho hết lời. Tại hạ vừa định nói với cô rằng đừng đi theo lối cửa sổ, vì bên ngoài đang có Trịnh Luân trấn giữ.”

Chàng đã bước vào phòng, dừng bước ngay trước mặt nàng, cúi xuống nhìn, khoe miệng cong lên tạo thành hình vòng cung tuyệt đẹp: “Tạ cô nương, ngã có đau không?”.

Thần Niên cắn chặt răng không hé miệng nói lấy một lời, chỉ ngược đôi mắt đầy oán hận lên nhìn hắn, nhưng trong lòng lại đang tính toán làm thế nào để thừa dịp hắn không để ý tặng cho hắn một đao. Lúc chạm mặt ở đèo Phi Long nàng đã từng giao đấu với hắn, nên biết rõ võ công của người này hơn mình rất nhiều, nếu như cứ cứng đầu liều mạng thì chắc chắn không có cửa giành phần thắng, cách duy nhất hiện giờ chính là tỏ ra yếu đuối trước mặt hắn, sau đó bắt ngờ đánh úp.

Ý cười bên môi Phong Quân Dương càng đậm, một chân làm như vô tình bước lên trước, nhưng lại vừa hay dẫm lên thanh trường đao Thần Niên đặt trên đất. Phản ứng của Thần Niên rất nhanh, thấy vậy liền nhanh nhẹn xoay cổ tay lại, để lưỡi đao quét nghiêng về phía hắn. Nhưng không ngờ động tác của hắn còn nhanh hơn nhiều, chân vừa lắc một cái, thậm chí nàng còn chưa kịp nhìn rõ, thì đã nghe thấy một tiếng “bang” giòn tan vang lên, thân thanh đao được rèn bằng thép tinh luyện đã bị một cước của hắn đá gãy lìa.

Thần Niên vừa sợ lại vừa tức, vừa nhìn thanh trường đao của mình, lại liếc sang phía Phong Quân Dương, khuôn mặt trong thoáng chốc đỏ bừng lên, gơ tay chỉ vào thanh trường đao chỉ còn một nửa rồi lại chỉ vào Phong Quân Dương, giọng nói run run quát lớn: “Người! Người bắt nạt người khác quá lắm! Muốn chém

muốn giết thế nào thì tùy người, tại sao lại đá gãy trường đao của ta? Đó là, đó là di vật duy nhất cha để lại cho ta.”

Nàng nói xong mấy lời cuối, hốc mắt đã chứa chan đầy lệ, giọng nói cũng mang theo vẻ nức nở nghẹn ngào. Lúc bình thường đa phần nàng mặc quần áo con trai, lời nói cử chỉ cương cường nhấn tâm, giờ khóc lóc thế này lại lộ ra chút yếu đuối mỏng manh, khiến người ta nhìn vào thấy rất đáng thương, không khỏi quên sạch những hành động ác độc lúc bình thường của nàng, chỉ nghĩ nàng cùng lắm cũng chỉ là một thiếu nữ ngây thơ mười năm mười sáu tuổi mà thôi.

Phong Quân Dương thấy vậy liền khẽ ngẩn người ra, chàng có hơi xấu hổ liếc nhìn Dương Quý đang đứng cạnh bàn ăn, rồi mới nhẹ giọng nói với Thần Niên: “Xin lỗi, ta không biết thanh đao này này quan trọng với cô như vậy.”

Thần Niên hừ lạnh một tiếng, tính khí trẻ con nổi lên liền quay ngoắt đầu sang hướng khác, trên tay vẫn nắm chặt phần chuôi đao bị gãy, tay kia giơ lên lau nước mắt trên mặt. Phong Quân Dương lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười, khóe môi cong cong như muốn nói điều gì đó, đột nhiên sắc mặt liền thay đổi, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng nghiêng người, hai thanh phi tiêu bay nhanh lướt qua áo của chàng, cắm sâu vào cánh cửa chính sau lưng.

Ngay sau đó lại thêm hai thanh phi tiêu có độ dài độ một ngón tay từ trong tay Thần Niên bay tới, một trên một dưới phóng thẳng đến những yếu huyệt nằm trên yết hầu và thắt lưng của Phong Quân Dương. Cùng lúc đó, chính nàng cũng cuộn tròn thân mình lại lao thẳng vào Dương Quý đang ngồi ngây người bên bàn ăn. Đợi đến khi Phong Quân Dương tránh được cả hai thanh phi tiêu, thì thanh đao gãy trong tay Thần Niên đã kề lên cần cổ Dương Quý rồi.

Dương Quý bị dọa cho cứng đờ cả người, chỉ hận bản thân mình lúc này mãi lo xem kịch hay, lại quên mất việc trước tiên là phải trốn đến một nơi an toàn. Ông ta cố ý nhìn về phía Phong Quân Dương cầu cứu, nhưng lại sợ bị Thần Niên lợi dụng mình làm điều kiện để đàm phán, nên lúc này chỉ còn cách ngậm chặt miệng cương cường làm một trang hảo hán.

Tình thế xảy ra đột biến như vậy, khiến ngay cả Phong Quân Dương, cũng không khỏi thẹn quá hóa giận, lạnh lùng châm biếm nói: “Không ngờ một thanh đao gãy cũng có tác dụng kì diệu đến thế.”

Thần Niên nắm chặt chuôi đao từ từ đứng lên, trong mắt thoáng lộ ra vẻ đắc ý, đáp: “Đúng vậy, đao gãy cũng có thể giết người.”

Tâm trạng của Phong Quân Dương rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, hắn nhướn nhướn mày, chắp hai tay vào nhau khẽ cười nói: “Vậy thì cứ giết đi, lẽ nào Tà cô nương không nhìn ra tại hạ cũng đang mặc quần áo đi đêm sao? Mục đích tại hạ tới đây sợ là cũng không khác gì mục đích của Tà cô nương đâu.” Tuy rằng hắn không che mặt, nhưng đúng là cả người cũng mặc bộ quần áo bằng lụa đen, lại chọn đúng lúc đêm khuya yên ắng để tới, rõ ràng là không muốn bị người ta phát hiện ra hành tung của mình, giống như chẳng có chút quan hệ nào với Dương Quý.

Thần Niên liếc nhìn chàng, lời ly rượu bạch ngọc từ trong người vút lên mặt bàn, cười lạnh nói: “Đêm hôm khuya khoắt Dương Đại quân gia ở đây một mình uống rượu, nhưng trên bàn lại bày đến hai chiếc ly, ông ta rõ ràng không phải đợi ta đến uống rượu cùng, các hạ thử nói xem ông ta đang đợi ai?” Nói rồi, thanh đao gãy trong tay nàng lại ép sát vào cổ Dương Quý thêm mấy phần, quay qua hỏi ông ta: “Dương Đại quân gia, ông định mời ai trong số chúng tôi uống rượu thế?”

18. Q.1 - Chương 18: Bị Định Khống Chế

Lưỡi dao lạnh lẽo dính chặt lên yết hầu, đã cứa rách da thịt rồi, cả người Dương Quý toát mồ hôi lạnh, nhưng một chữ cũng không dám kêu, chỉ hướng ánh mắt cầu cứu về phía Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương nở nụ cười thản nhiên, ngồi xuống đối diện bên chiếc bàn vuông, nói: “Không giấu gì Tạ cô nương, bàn rượu này đúng là Dương quân gia chuẩn bị cho tại hạ. Nhưng những gì vừa nãy tại hạ nói cũng không thể coi là nói dối được, tại hạ tới đây đúng là vì muốn hỏi về tung tích của người ngày hôm đó đã xông vào cửa khẩu. Mục đích của cô và ta đã giống nhau như vậy rồi, sao không cùng ngồi xuống nghe thử xem Dương quân gia sẽ nói gì?”.

Thần Niên nghi ngờ nhìn hắn, nhưng lại không hề di chuyển vị trí.

“Tạ cô nương đã có ý muốn đứng nghe, thế thì cũng đành vậy.” Phong Quân Dương cười cười, xoay sang nhìn Dương Quý, hỏi: “Dương quân gia, người hôm đó xông vào cửa khẩu thật sự không ở Thanh Châu sao?”.

Dương Quý muốn lắc đầu, nhưng hễ cử động thì lại nhớ tới trên cổ vẫn còn có một lưỡi dao, nên lại vội vàng dừng lại, dùng lực nâng cằm lên trả lời: “Bẩm Thế tử gia, người đó sau khi xông vào cửa khẩu đền Phi Long chưa từng tiến vào thành Thanh Châu, mà tiến về phía Bắc vượt qua sông Tử Nha, tướng quân của tiểu nhân đã phái người truy kích, nhưng lại để hắn ta chạy thoát.”

Thần Niên bất giác thấy hơi ngạc nhiên, nói thầm trong bụng từ trước tới nay nghĩa phụ là người lời nói và hành động rất cứng nhắc, đã nói rằng muốn tới Thanh Châu, thì nhất định sẽ phải tới được đó, sao giờ lại chuyển sang hướng Bắc?

Phong Quân Dương lặng lẽ quét ánh mắt nhìn Thần Niên đang trầm mặc không nói câu nào, lại hỏi tiếp: “Tướng quân của người có biết gì về lai lịch của người này không?”.

Dương Quý chần chờ một lát, rồi đáp: “Ban đầu thì không biết, nhưng về sau trong nội bộ trại Thanh Phong có đưa tin tới, nói rằng người này từng là người của trại Thanh Phong, họ Mục, bình thường không quản lý sự vụ gì trong trại cả, nhưng vì võ công cao cường, nên người trong trại Thanh Phong đều gọi ông ta là Mục Tứ gia, địa vị chỉ đứng dưới ba vị đương gia thôi.”

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, hỏi Thần Niên: “Tạ cô nương, cô có còn gì muốn hỏi nữa không?”.

Thần Niên cũng không khách khí với hắn, thoáng cân nhắc một lượt rồi hỏi Dương Quý: “Là ai trong trại Thanh Phong đã đưa tin đến cho các ông?”.

Khuôn mặt Dương Quý lúc này rất lúng túng, nhìn về phía Phong Quân Dương rồi trả lời: “Thế tử gia, tiểu nhân quả tình không biết. Tiểu nhân chỉ thay Dương tướng quân quản lý những việc vặt vãnh trong phủ thôi, đúng là có một vài việc trong quân có giao cho tiểu nhân làm, nhưng đa phần đó đều là những việc nhỏ không quan trọng, còn những vấn đề cơ mật thì không bao giờ đến lượt tiểu nhân được biết đâu.”

Phong Quân Dương cười khê, nói: “Lời của Dương quân gia ta tin, nhưng sợ là vị Tạ cô nương ấy thì không.”

Dương Quý nghe vậy liền chấp tay hướng về phía Thần Niên, trầm giọng nói: “Vị nữ hiệp này, tất cả những gì Dương mỗ biết đều đã nói ra cả rồi, dù các hạ có giết chết Dương mỗ, Dương mỗ cũng chẳng còn gì để nói nữa cả.”

Tâm tư Thần Niên xoay chuyển rất nhanh, thầm nghĩ nếu cứ ở đây hỏi Dương Quý cũng chẳng thu được gì, tiếp theo phải nghĩ cách thoát khỏi tay của Phong Quân Dương đã. Con mắt của nàng đảo một vòng, hỏi Phong Quân Dương: “Ta cũng đã hỏi xong rồi, không biết Thế tử gia còn có gì muốn hỏi người này nữa không?”.

Phong Quân Dương mỉm cười nhìn nàng, lắc lắc đầu, “Tại hạ cũng không còn gì muốn hỏi nữa cả.”

Thần Niên đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: “Vậy thì tốt, đã thế, ta sẽ thay Thế tử gia giết ông ta diệt khẩu.”

Nàng vừa nói xong, Dương Quý lập tức cuống quýt hét lên: “Không được!”.

Thần Niên cũng không để ý gì tới ông ta, chỉ theo dõi phản ứng của Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương cười cười, bình thản nói: “Đúng là nên diệt khẩu thật, không chỉ có ông ta, mà còn cả hai người ở phía ngoài bức tường kia nữa.” nói xong liền khẽ vỗ tay về hướng ngoài cửa sổ, chỉ một lát sau,

hai người Diệp Tiểu Thất và Khâu Tam tay bị trói quặt ra đằng sau được Trịnh Luân đẩy từ bên ngoài vào phòng.

Thần Niên nhìn thấy bộ dạng tơi tả của hai người bọn họ, liền cảm thấy vô cùng chán nản. Vốn dĩ nàng muốn dùng Dương Quý để uy hiếp Phong Quân Dương, ai ngờ cả hai người bên mình lại rơi vào trong tay của đối thủ. Tên Khâu Tam này không thân thiết với nàng lắm, cho qua được thì cứ cho qua, nhưng Diệp Tiểu Thất lại là người bạn lớn lên từ nhỏ với nàng, tình cảm tựa anh em một nhà, bảo nàng làm sao có thể không màng đến tính mạng của hắn được đây.

Phong Quân Dương chỉ khẽ khoát khoát tay, Trịnh Luân liền gỡ chiếc giẻ bịt mồm của Khâu Tam ra, đẩy hắn ta lên trước. Khâu Tam nhất thời liền quỳ sụp xuống dưới đất, khóc lóc nước mắt nước mũi giàn dụa: “Cầu xin mấy vị đại gia tha cho cái mạng quèn của tiểu nhân! Tiểu nhân cũng là bị ép buộc đến đây trông chừng cho bọn họ, chứ không phải cùng một nhóm với bọn họ đâu! Mấy đời nhà tiểu nhân đều sống ở thành Thanh Châu, vẫn luôn là một người dân biết tuân thủ luật pháp mà!”

Thần Niên nghe xong tức đến đen sì cả mặt mũi, quay đầu lạnh lùng nói với Phong Quân Dương: “Người giết hắn ta diệt khẩu luôn đi.”

Nhưng Phong Quân Dương lại nhướng mày cười khê, xoay người hỏi Khâu Tam: “Người thật sự không cùng một nhóm với hai người bọn họ hả?”

Khâu Tam nghe xong vội vàng đưa tay chỉ lên trời thề: “Thật sự không phải mà, mấy ngày trước tiểu nhân mới gặp phải hai người bọn họ, không những bị bọn họ cướp sạch tiền bạc, mà còn bị đánh ầy trận bầm dập cả người, hoàn toàn là bị ép buộc!”

“À, ra là vậy.” Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, mỉm cười liếc mắt nhìn Thần Niên, rồi lại hỏi Khâu Tam: “Nàng ta đã từng cướp tiền của người đứng không?”

Khâu Tam gật đầu lia lịa, lại vừa quỳ vừa dùng đầu gối lết đến trước mặt Phong Quân Dương, ngẩng mặt lên cho hắn nhìn, “Là đánh thật đấy ạ, ngài nhìn thử xem, những vết bầm tím trên mặt tiểu nhân giờ vẫn chưa tan đây này!”

Phong Quân Dương cũng cẩn thận nhìn khuôn mặt của hắn, cố nhịn để không phì cười: “Nàng ta cướp của người bao nhiêu tiền?”

Trước sau tổng cộng là hơn hai mươi lượng bạc!” về mặt Khâu Tam vô cùng đau khổ.

Phong Quân Dương quay đầu lại nhìn Thần Niên, hỏi một cách rất nghiêm túc: “Tình trạng kinh tế của Tạ cô nương lại túng thiếu đến độ như thế sao?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thần Niên vì tức giận mà đen sì, cũng không thèm trả lời Phong Quân Dương, chỉ nắm chặt nửa thanh đao bằng thép trong tay, lạnh giọng nói: “Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, nói đi, người muốn thế nào?”

Lời còn chưa nói xong, đã lại nhìn thấy Khâu Tam hai tay trước giờ vẫn bị trói quặt ra đằng sau không biết từ bao giờ đã tháo được dây trói, đột nhiên rút từ ủng của mình ra một thanh chùy thủ sáng loáng, phi thẳng về phía bụng của Phong Quân Dương. Trong lòng Thần Niên kinh sợ, thầm kêu lên hồng rồi, quả nhiên ngay cả động tác của Phong Quân Dương còn chưa kịp nhìn rõ, đã thấy cả người Khâu Tam bay ngược về phía sau.

Thần Niên nhất thời không nhần tâm, nên không dám quay lại nhìn, chỉ nghe thấy một tiếng “ầm” cực lớn vang lên, sau đó Khâu Tam vốn dĩ đang kêu la thảm thiết giờ im bật, lại qua thêm một lúc nữa, mới phát ra tiếng rên rĩ đứt quãng. Thần Niên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trịnh Luân không biết từ lúc nào đã đứng ngay bên cạnh Khâu Tam, lưỡi đao trong tay đang chìa về phía ngực của hắn.

Máu rỉ ra từ khoe miệng của Khâu Tam, hắn xoay mặt về phía Thần Niên, gắng gượng nói: “Đại hiệp, tiểu nhân quả thật là cố hết sức rồi, tiểu nhân đi trước một bước vậy.” Nói xong mắt tròn mắt liền trợn trắng lên rồi chết ngất đi.

Trong lòng Thần Niên như bị một sợi dây siết chặt, kêu lên thất thanh: “Khâu Tam!”

Phong Quân Dương ở phía đối diện lại hừ lạnh một tiếng, dặn dò Trịnh Luân: “Người này đã không còn sống nữa, ngươi bồi thêm cho hắn ta một đao đi, coi như làm chuyện tốt tiền hắn ta lên đường, cũng để hắn ta ít phải chịu khổ sở.”

Trịnh Luân trầm giọng tuân lệnh, nhắc lưỡi đao lên định đâm xuống, thì bất ngờ tên Khâu Tam kia lại đột nhiên mở mắt ra, hai tay che trước ngực, liên tục cầu xin tha mạng: “Đại gia, đại gia, tiểu nhân vẫn còn sống, vẫn còn sống mà, không cần phiền đại gia vất vả tiễn tiểu nhân đâu, đại gia tha mạng, tha mạng!”

Trịnh Luân quay đầu nhìn về phía Phong Quân Dương, chờ mệnh lệnh tiếp theo của hắn. Nhưng Phong Quân Dương lại hỏi Thần Niên: “Tạ cô nương, cô nói nên làm thế nào đây?”

19. Q.1 - Chương 19: Tạm Thời Chấp Nhận Xui Xẻo

Hiện giờ đầu óc Thần Niên vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn hết cách. Độ về võ công, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của Phong Quân Dương, độ về con tin, người trong tay nàng chẳng có chút giá trị nào, một mình nàng chạy trốn thôi cũng đã khó như lên trời, còn nói gì đến chuyện mang theo cả Diệp Tiểu Thất và Khâu Tam?

Nàng suy nghĩ hồi lâu, ngược mắt lên nhìn Phong Quân Dương: “Thế tử gia, chúng ta đừng vùng vằng gươm múa kiếm, từ từ nói chuyện có được không?”

Phong Quân Dương khẽ gật đầu nói: “Tạ cô nương, xin mời.”

Biểu hiện đầu tiên của Thần Niên rất tốt, nàng lấy thanh đao ra xa khỏi cổ Dương Quý, nhưng tay kia lại ấn lên yếu huyệt sau lưng ông ta, rồi vừa cười vừa thương lượng với Phong Quân Dương: “Thật ra giữa ta và Thế tử gia trước cũng chẳng có thù hận gì, hiện giờ chẳng qua bọn ta cũng chỉ tới hỏi thăm Dương quân gia chút chuyện nhỏ mà thôi, vừa khéo lại gặp nhau ở đây, hỏi thì cũng đã hỏi xong rồi, chỉ bằng ai về nhà người ấy, Thế tử gia thấy sao?”

Phong Quân Dương chậm rãi lắc đầu: “Không ổn lắm.”

Thần Niên cảm thấy không thể giữ nụ cười trên mặt lâu hơn được nữa, nhưng vẫn miễn cưỡng nén giận hỏi: “Vậy Thế tử gia nói xem nên làm thế nào?”

Phong Quân Dương nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Ta sẽ thả hai cho người họ đi, nhưng cô phải đi theo ta.”

Thần Niên dù sao cũng còn trẻ tính khí bốc đồng, nghe xong lập tức nổi nóng, đập thanh đao kêu đánh “bốp” một tiếng lên lưng Dương Quý, giận dữ nói: “Thế thì thả để ta giết chết hắn ta trước, sau đó hai người chúng ta đánh tiếp một trận, nếu như người thắng được ta, thì ta sẽ đi theo người!”

Đây là những lời nàng thốt ra trong lúc nhất thời giận dữ, không ngờ Phong Quân Dương lại từ trước bàn thật sự đứng dậy, cười khẽ rồi đáp: “Được.”

Nàng tức đến độ thiếu điều lẫn ra ngất, đúng là nàng có ý định giết Dương Quý, nhưng Dương Quý vốn không có thù oán gì với nàng, nên chân chừ suốt mấy bận cũng không thể xuống tay được. Nàng thở hồng hộc trừng mắt nhìn Phong Quân Dương một lúc lâu, rồi đột nhiên rút thanh đao gây xuống đất, oán hận nói với hắn: “Ta đi theo ngươi là được chứ gì!”

Dương Quý nghe vậy tinh thần như được thả lỏng, cả người liền thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, tiện đà nhanh chóng lẫn ra xa tránh khỏi người Thần Niên.

Phong Quân Dương cười cười, cũng ra hiệu bảo Trịnh Luân cời trói cho Diệp Tiểu Thất.

Hai tay Diệp Tiểu Thất vừa giải thoát, ngay lập tức rút chiếc giẻ nhét trong mồm mình ra, vội vàng đi đến bên cạnh Thần Niên, thì thầm: “Thần Niên, bắt chấp tất cả liều mạng với bọn chúng.”

Thần Niên lắc lắc đầu, chỉ trầm mặc nhìn Phong Quân Dương, thấy hân thông dong đi đến trước mặt Dương Quý, tự tay nâng ông ta dậy, lời nói ấm áp: “Đã để Dương quân gia đã phải sợ hãi rồi.”

Dương Quý thụ sủng nhược kinh, vội vàng lui lại vài bước, vén gấu áo lên quỳ lạy Phong Quân Dương, nói lời cảm tạ: “Đa tạ ơn cứu mạng của Thế tử gia.”

Phong Quân Dương nở nụ cười nhàn nhã, không chút khách khí nhận cái vái lạy này của ông ta, còn nói thêm: “Dương quân gia mau đứng lên đi, ta còn có vài câu muốn dặn dò Dương quân gia.”

Dương Quý vẫn không đứng dậy, chỉ ngẩng đầu lên nhìn hân, nói bằng giọng vô cùng cung kính: “Xin Thế tử gia cứ nói.”

“Quên hết mọi chuyện đêm hôm nay đi, bản Thế tử đêm nay vẫn luôn ở trong phủ đệ mà Dương tướng quân đã sắp xếp cho, chưa từng gặp mặt ông. Hơn nữa,” Phong Quân Dương dừng lại giây lát, liếc nhìn Thần Niên, rồi nói tiếp: “Dương quân gia cũng chưa từng gặp vị Tạ cô nương này.”

Dương Quý vội vàng đồng ý: “Tiểu nhân hiểu rồi, xin Thế tử gia yên tâm.”

Phong Quân Dương xoay người nhìn Thần Niên, khách khí nói: “Tạ cô nương, xin mời.”

Thần Niên kéo Diệp Tiểu Thất đi ra ngoài, nhưng mới đi được hai bước lại nhìn thấy Khâu Tam đáng thương vẫn đang ở một bên đang xem xét vết thương trên người mình. Nàng liền dừng chân lại, chần chừ một lát rồi đi đến ngồi xổm xuống cạnh Khâu Tam, vươn tay ra đặt lên mạch môn của hân, kích phát nội tức chạy nhanh một lượt trên kinh mạch, thấy trên người hân không có dấu vết của việc bị nội thương, mới thấp giọng nói: “Người đi đi, quên hết mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày nay đi.”

Khâu Tam tuy rằng sống ở nơi chợ búa, nhưng đầu óc trước giờ rất linh hoạt, trong lòng đã sớm hiểu ra hôm nay muốn giữ được cái mạng này của hân, cách duy nhất là bám chặt lấy vào cọng rơm Thần Niên, nếu không vừa nãy hân cũng không mạo hiểm lén tấn công Phong Quân Dương như thế. Giờ mắt thấy nàng sắp phải đi, hân vội vàng túm chặt lấy góc áo của nàng, nói: “Tạ đại hiệp, tiểu nhân đồng sinh cộng tử với người!”

Thần Niên không ngờ Khâu Tam lại nói ra những lời như vậy, sau khi ngạc nhiên thì không biết nên khóc hay nên cười, nàng quay đầu liếc mắt nhìn Phong Quân Dương một cái, rồi cố ý nói to: “Người yên tâm, bọn họ đã đồng ý thả người ra, thì nhất định sẽ giữ chữ tín.”

Khâu Tam than thầm bà trẻ của tôi ơi, lời của quan phủ nói sao có thể tin là thật được, việc bọn họ làm giỏi nhất chính là đổi trắng thay đen! Hôm nay Dương Quý đồng ý thả hân ra, nhưng ngày mai sẽ lại dẫn người đi bắt hân, nếu thật sự rơi vào tay Dương Quý, thì hân chỉ có duy nhất một con đường chết mà thôi!

Nghĩ vậy, Khâu Tam siết chặt nắm tay lại, đau khổ cầu xin Thần Niên: “Trong nhà tiểu nhân vẫn còn mẹ già mù lòa, chỉ trông chờ vào một mình tiểu nhân để sống qua ngày, nếu như tiểu nhân không còn, bà ấy cũng không sống nổi đâu.” Hân lén liếc mắt nhìn Dương Quý, lại nhỏ giọng thì thào: “Bọn họ nhất định đã muốn giết tiểu nhân diệt khẩu từ lâu rồi, xin đại hiệp cứu cái mạng nhỏ này của tiểu nhân.”

Thần Niên bất giác thấy mềm lòng, nghĩ ngợi một hồi rồi nói với hân: “Vậy người cùng Diệp Tiểu Thất trở về trong trại đi.” Khâu Tam đang muốn nói tiếp, thì Thần Niên đã đoán được tâm tư hân, nhẹ nhàng lắc đầu, “Bản thân ta sống chết ra sao còn chưa biết, người đi theo ta không ổn đâu.”

Nàng nói xong liền đứng dậy, nói với Phong Quân Dương: “Đi thôi.”

Phong Quân Dương ra hiệu cho Trịnh Luân đi trước, đợi Thần Niên cùng Diệp Tiểu Thất và đoàn người đều đi ra theo Trịnh Luân rồi, lúc ấy hân mới quay đầu lại ung dung liếc nhìn Dương Quý một cái, nói hai tiếng “cáo từ”, rồi đi theo mọi người.

Lúc đầu Thần Niên còn tự hỏi tại sao Phong Quân Dương lại yên tâm để ba người bọn họ đi sau lưng Trịnh Luân, đến lúc ra khỏi cửa nhìn thấy đám thị vệ to cao cải trang ở bên ngoài, ý định chạy trốn mới bị dập tắt hoàn toàn, ngoan ngoãn đi theo Trịnh Luân. Cả đoàn người không trào tường để ra ngoài nữa mà đi đường vòng từ cổng nhỏ để ra.

Có một người lặng lẽ dắt một con ngựa đến, Phong Quân Dương lật người ngồi trên lưng ngựa, quay đầu lại nhìn Thần Niên. Dưới cái nhìn của hân Thần Niên kéo Diệp Tiểu Thất lại gần, nhỏ giọng dặn dò: “Hễ trời

sáng thì cùng Khâu Tam hòa lẫn vào dòng người rời ra khỏi thành ngay, mang hấn ta quay về trại Thanh Phong.”

Diệp Tiểu Thất gật gật đầu: “Được, cô phải bảo trọng, sau khi tôi quay về trong trại sẽ lập tức xin Đại đường gia phái người tới cứu cô.”

Thần Niên không muốn kéo trại Thanh Phong dính vào chuyện này, nên nhẹ nhàng lắc đầu: “Cậu không cần phải lo cho tôi, tự tôi sẽ có cách thoát thân.”

Hai người đang nhỏ giọng thì thầm, Phong Quân Dương ở bên kia nắm tay lại đặt dưới môi thấp giọng ho khan hai tiếng. Thần Niên quay đầu lại nhìn hấn, lại ra hiệu bằng mắt cho Diệp Tiểu Thất, có ý bảo hấn đi trước. Diệp Tiểu Thất kéo Khâu Tam lẫn vào trong bóng đêm, không ngờ Khâu Tam lại giẫy ra khỏi tay hấn, vô cùng ngượng ngùng nói với Thần Niên: “Tạ nữ hiệp, người....có thể đưa thuốc giải cho tiểu nhân không?”

Thần Niên ngăn người hồi lâu mới phản ứng lại được, lúc này có chút bối rối, vội vàng thò tay vào trong người móc ra một chiếc bình sứ men xanh, định vứt luôn cho Khâu Tam, nhưng rồi lại đột nhiên đổi ý, mở nắp rồi dốc chiếc bình lấy ra một viên thuốc tròn đưa cho Khâu Tam, “Cho người.”

Khâu Tam vội vàng nhận lấy rồi nhét vào miệng, sau khi nuốt xong không nhận được cẩn thận phân biệt mùi vị, ngạc nhiên hỏi: “Sao mùi vị viên này và viên thuốc uống lúc trước không khác nhau mấy nhỉ?”

Diệp Tiểu Thất nghe xong thiếu chút nữa là phì cười, nói thầm trong bụng hai viên thuốc đó đều là thuốc tiêu hóa, mùi vị đương nhiên là phải giống nhau rồi. Nhưng lại nghe Thần Niên nghiêm trang nói: “Viên thuốc giải và viên thuốc độc của ta vốn dĩ được làm giống như như đúc, chính là để cho kẻ khác không phân biệt được, như vậy cho dù có bị người ta lấy mất cũng không sao cả.”

Khâu Tam nghe xong liền thấy hối hận, tự nhủ may mà mình không định lên ăn trộm thuốc giải trên người nàng, nếu không ăn nhầm phải viên thuốc độc, sợ rằng giờ này đã đi gặp Diêm Vương rồi. Diệp Tiểu Thất sợ Khâu Tam lại hỏi han nhiều lời, nên vội vàng kéo hấn đi. Thần Niên cứ nhìn mãi theo bóng dáng hai người cho đến khi họ biến mất ở nơi xa, mới quay người lại nhìn về phía đám người của Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương liếc nhìn nàng, rồi nhẹ giọng nói: “Tạ cô nương, tại hạ khuyên cô bỏ ý định chạy trốn đi, đây là thành Thanh Châu, tại hạ chẳng qua cũng chỉ là một vị khách qua đường, ngộ nhờ xảy ra biến cố gì, dù cho trong lòng tại hạ có mười phần không nỡ, nhưng để tránh phiền phức cũng chỉ có thể trở mắt để người ta giết chết cô nương thôi.”

20. Q.1 - Chương 20: Tạm Thời Ở Phủ Kẻ Khác

Thần Niên nghe ra sự uy hiếp hiển hiện trong lời nói của hấn liền nổi cáu, lạnh lùng đáp: “Ta biết rồi.”

Phong Quân Dương cười cười, nói tiếp: “Vậy thì xin Tạ cô nương tạm thời giao hết đồng phi đao ra đây, để tránh lúc không cẩn thận làm bị thương người khác.”

Thần Niên sầm mặt xuống lời từng thanh phi đao trên người ra, vứt cho tên thị vệ đang đứng chờ bên cạnh, cuối cùng còn gơ tay vỗ vỗ lên thắt lưng mình, nói: “Hết rồi.”

“Trong giày.” Phong Quân Dương nhắc.

Thần Niên oán hận nhìn hấn một cái, ngoan ngoãn cúi xuống lôi từ trong giày ra một thanh chùy thủ, rồi vứt sang một bên. Lúc ấy Phong Quân Dương mới hài lòng gật gật đầu, dặn dò: “Trịnh Luân, người dẫn Tạ cô nương đi đi.”

Trịnh Luân thúc ngựa đi tới trước mặt Thần Niên, từ trên lưng ngựa vươn tay về phía nàng với vẻ mặt không muốn chút nào, hấn nói: “Lên đây.”

Nhìn bộ dạng hấn như vậy, Thần Niên không nhận được phá ra cười, còn cố ý há miệng cười toe toét với hấn, rồi mới nắm tay Trịnh Luân mượn lực nhảy lên, nhẹ nhàng khéo léo rơi xuống phía sau lưng hấn. Bên này Phong Quân Dương thúc ngựa đi đầu, Trịnh Luân giật dây cương theo sát phía sau, nhưng thị vệ khác cũng lần lượt thúc ngựa đi theo.

Vì móng ngựa đều được bọc một lớp vải dày, nên mọi người tuy thúc ngựa phi nhanh, nhưng âm thanh phát ra không to lắm. Không bao lâu sau đã đến trước một ngôi nhà rất lớn, đám người Phong Quân Dương ghì cương ngựa lại, có một thị vệ tiến lên phía trước gõ nhẹ hai cái lên cửa ngạch, cánh cửa liền được người ở bên trong mở ra, có một người từ bên trong bước nhanh ra đón, nhỏ giọng nói: “Thế tử gia, mọi chuyện có ổn không?”.

Phong Quân Dương khẽ gật đầu, rồi quăng dây cương cho tên thị vệ bên cạnh. Trừ Trịnh Luân ra, một vài thị vệ khác không theo hắn tiến vào nhà ngay, mà quay đầu ngựa đi về hướng khác, bóng lưng của đám kỵ mã ấy rất nhanh đã mất hút trên con đường cuối phố. Lúc này Phong Quân Dương mới quay đầu nhìn Thần Niên, giọng nói vô cùng khách khí thương lượng với nàng: “Tạ cô nương, thời gian không còn sớm nữa, chi bằng chúng ta quay về nghỉ ngơi sớm đi, có chuyện gì để ngày mai từ từ nói tiếp, được chứ?”.

Trong lòng Thần Niên mắng thầm một tiếng, nhưng cũng chỉ còn cách gật đầu, “Cứ nghe theo sự sắp xếp của người là đi.”

Phong Quân Dương lại dặn dò Trịnh Luân: “Người dẫn Tạ cô nương xuống dưới nghỉ ngơi, chú ý đừng để người khác quấy rầy cô nương ấy.”

Trịnh Luân tuân lệnh bước đi, dẫn Thần Niên đến một cái đình viện yên tĩnh và sắp xếp để nàng nghỉ lại đó. Thần Niên lén đánh giá đình viện này một lượt, nơi này tuy rằng không lớn lắm, nhưng bố cục lại hết sức tinh tế, ngoại trừ vài bà vú già và a hoàn bị Trịnh Luân xua ra ngoài ra, bên trong đình viện không còn ai khác nữa, ngay cả một người gác nơi cửa viện nơi cũng chẳng có.

Trong lòng nàng bất giác thấy rất ngạc nhiên, thầm nghĩ Phong Quân Dương đã chạm trán với mình mấy lần, phải hiểu rõ công phu của mình rồi chứ sao còn sắp xếp để một mình nàng ở trong cái đình viện trống không thế này, không sợ nàng nửa đêm lén trốn đi sao?

Phía bên này Trịnh Luân giúp nàng mở cửa phòng, lạnh mặt nói với nàng: “Cô cứ ở đây trước đi đã.”

Thần Niên nhắc chân bước vào phòng, dạo được vài bước bên trong nàng lại quay người ra ngoài, dựa người vào cánh cửa liếc hai mắt ra bên ngoài thăm dò, hỏi Trịnh Luân: “Tối nay người canh ở bên ngoài hả?”.

Trịnh Luân đáp: “Phải.”

Thần Niên thấy hắn trả lời chắc nịch như thế, liền tiến thêm vài bước dò hỏi: “Vị tráng sĩ này, người nói xem nếu như ta định canh ba nửa đêm lén trốn đi, thì có bao nhiêu phần thành công?”.

Trịnh Luân cứng họng, một lúc lâu sau mới vẻ mặt không chút thay đổi trả lời: “Cô có thể thử xem sao.”

Thần Niên cẩn thận đánh giá hắn hồi lâu, rồi sảng khoái cười đáp: “Ta đánh không lại được người, đêm nay nhất định ngoan ngoãn đi ngủ, người cứ yên tâm đi.”

Nói xong liền đóng cửa phòng lại, chỉ lát sau, đèn trong phòng cũng được thổi tắt.

Nhưng Trịnh Luân biết nha đầu này lắm mưu nhiều kế, không dám có chút mấy may sơ suất, quả thật dựa vào cây cột ở bên ngoài cửa canh giữ suốt một đêm, cho đến tận ngày hôm sau thấy sắc trời tang tảng sáng, mới vẫy tay gọi hai tên thị vệ tới gần, nhỏ giọng dặn dò: “Hai người các người ở đây canh, bất luận cô ta nói gì, cũng không được thả cô ta ra khỏi cái đình viện này.”

Hai tên thị vệ cùng gật đầu, chia nhau ra đứng canh hai bên trái phải trước cửa phòng. Trịnh Luân im lặng lắng nghe động tĩnh trong phòng, chắc chắn rằng bên trong không có điều gì kỳ lạ, mới yên tâm đi tìm Phong Quân Dương. Lúc đó tuy vẫn còn sớm, nhưng Phong Quân Dương đã ở trong sân luyện kiếm trở về, đang có tên đầy tớ hầu rửa mặt, nhìn thấy Trịnh Luân trở về, thờ ơ hỏi: “Thế nào rồi?”.

Trịnh Luân cung kính đáp: “Đêm qua rất bình thường, cả đêm không thấy có bất cứ động tĩnh gì, trước khi tiểu nhân đến đây nàng ta vẫn còn chưa dậy.”

Phong Quân Dương khẽ gật đầu: “Tiểu nha đầu đó đúng là rất thú vị.”

Trịnh Luân do dự một lát, cuối cùng vẫn không kìm được hỏi: “Thế tử gia, chúng ta giữ cô ta ở lại đây, sợ là không tránh được tai mắt của Dương Thành, dù sao đây cũng là địa bàn của ông ta.”

Phong Quân Dương nghe xong những lời này liền quay người lại nhìn hấn, cười thản nhiên, chàng nói: “Ta cũng không có ý định giấu Dương Thành.”

Trịnh Luân hoang mang khó hiểu, không đợi hấn hỏi, Phong Quân Dương đã lại trả lời: “Nếu như ngay cả Hoàng đế của đất Thanh Châu còn không biết nha đầu đó đang ở trong tay ta, thì họ Mục kia sao có thể tìm đến đây được?”

Lúc này Trịnh Luân mới đột nhiên hiểu ra, ngạc nhiên hỏi: “Thế tử gia định dùng nha đầu đó để dụ ông ta xuất đầu lộ diện?”

Phong Quân Dương gật gật đầu, nói: “Cũng là do chúng ta may mắn thôi, vốn dĩ ta muốn đến nhà tên Dương Quý dò hỏi một vài manh mối, không ngờ đánh bữa mà lại trúng tóm được nha đầu đó. Đã vừa khéo như vậy rồi, chúng ta cũng không cần phải phí công đoán xem rốt cuộc Dương Quý là người của ai nữa, cứ yên tâm ngồi đợi họ Mục kia tới là sẽ xong thôi.”

Trịnh Luân trước giờ luôn bội phục tài trí ở vị chủ nhân của hấn, nghe xong không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ nói: “Vậy được, tiểu nhân sẽ lui xuống bố trí cẩn thận, nhất định sẽ khiến ông ta có đi mà không có về.”

Phong Quân Dương thấy mắt hấn mang theo tơ đỏ, biết chắc cả đêm qua hấn không ngủ, bèn nói: “Tạm thời trong hai ngày này sẽ không có động tĩnh gì đâu, ngươi không cần phải khẩn trương như vậy, lui xuống nghỉ một lát đi đã.” Hấn nói xong, lại dặn tên hầu bên cạnh mình: “Thuận Bình, người đi xem nha đầu đó đã tỉnh chưa, nếu như tỉnh rồi, thì dẫn người đến chỗ ta.”

Trịnh Luân vốn dĩ định cáo lui, nghe thấy vậy liền dừng lại, nói: “Vẫn nên để tiểu nhân đi thì hơn.”

Nhưng Phong Quân Dương lại cười đáp: “Yên tâm, quyền cước của nàng ta chỉ được cái mã bên ngoài còn bên trong thiếu tính thực tế, chỉ bắt nạt được đám lưu manh vô lại thôi. Hơn nữa, nha đầu ấy thông minh như vậy, chưa nắm chắc được mọi việc, nàng ta sẽ tuyệt đối không bỏ trốn đâu.”

Trịnh Luân bước ra ngoài trong lòng nửa tin nửa ngờ.

Một lát sau, Thần Niên quả thực đi phía sau tên đầy tớ Thuận Bình. Trên người nàng vẫn mặc bộ quần áo đi đêm màu đen hôm qua, nhưng mái tóc đen dài lại không buộc lên, mà chỉ được tết sơ sài ở phía sau đầu, cả người ăn mặc nam không ra nam nữ không ra nữ, nhìn vào thấy vô cùng kỳ quái.

Phong Quân Dương bắt giác phì cười, hỏi: “Đêm hôm qua ngủ có ngon không?”, “Rất ngon, mấy ngày rồi chưa được ngủ ngon như thế.” Thần Niên thành thật không khách khí tìm một chỗ rồi ngồi xuống, ngược mắt lên hỏi: “Thế tử gia, chỗ này của ngươi có người nấu cơm không?”

Phong Quân Dương biết nàng nhỏ người nhưng lá gan lại to, nhưng cũng không ngờ nàng lại không có chút ngại ngùng nào như thế, liền ngăn người hỏi lâu, rồi mới dặn dò Thuận Bình: “Bảo bọn họ mang cơm lên.”

21. Q.1 - Chương 21: Có Ý Đồ Khác

Thuận Bình dạ một tiếng rồi lui ra ngoài, lát sau có một thị nữ bưng đủ loại đồ ăn bước vào, lặng lẽ đặt chúng xuống bàn. Thần Niên cũng không thèm khách khí với Phong Quân Dương, chẳng đợi hấn mời đã đi tới ngồi xuống bàn, một mình ăn lấy ăn để. Thuận Bình và vài thị nữ khác đứng hầu trong phòng chưa từng thấy người nào dám hành sự như vậy trước mặt Phong Quân Dương, nhất thời nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Phong Quân Dương cười coi như không để ý, vẫy tay bảo hạ nhân trong phòng lui ra, rồi ngồi xuống trước mặt Thần Niên, rất tự nhiên múc một bát cháo đầy đưa qua cho nàng, hỏi bằng giọng rất ấm áp: “Mấy ngày qua nhất định là rất khó khăn?”

Thần Niên chỉ mãi ăn, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên đáp: “Nếu như không khó khăn, thì Khâu Tam đáng để ta chặn đường cướp tiền của hấn ư?”

Phong Quân Dương mỉm cười, không nói gì thêm nữa, cũng bưng bát đưa lên ăn. Thần Niên lén nhìn trộm hấn, thấy dáng vẻ lúc ăn của hấn vô cùng thanh nhã, so với Tiểu Liễu trong trại Thanh Phong chỉ hơn chứ không kém. Nàng thật muốn khiến Phong Quân Dương chán ghét, bèn cố ý dùng đũa có dính nước miếng

của mình bới bới chọn chọn ở trong mấy đĩa thức ăn, lại còn bưng bát cháo lên húp phát ra tiếng rồn rột rõ to.

Phong Quân Dương quả nhiên ngừng đũa, chỉ ngẩng đầu lên yên lặng nhìn nàng, thấy nàng tuy mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mấy đĩa thức ăn trên bàn, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ rất đặc ý, khuôn mặt tròn tròn đỏ hồng hoàn toàn lộ ra tính khí trẻ con. Hắn nhìn nàng rất lâu, không nhịn được liền bật cười, rồi hỏi: “Cô chắc chắn rằng ta sẽ không giết cô ư?”

Đến lúc này Thần Niên mới bỏ bát đũa xuống, liếc nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Nếu như người giết ta thì lấy ai ra để dụ nghĩa phụ của ta tới?”

Phong Quân Dương có hơi bất ngờ, nhướn mày nói: “Cô biết mục đích của ta là gì sao?”

Cả đêm qua Thần Niên đã nghĩ về những vấn đề này rồi, sao có thể không đoán được ra ý đồ của Phong Quân Dương chứ, nàng chẳng qua cũng chỉ thuộc hàng tôm tép, hắn cứ giữ nàng bên cạnh không thả đương nhiên là vì muốn dụ Mục Triễn Việt ra mặt. Nàng chùng mắt lên nhìn hắn, tức giận nói: “Người ít coi thường người khác thôi, tưởng rằng tất cả mọi người đều là kẻ ngốc chắc. Người cũng không phải là sơn phỉ, bắt ta lại lẽ nào là vì muốn đòi tiền chuộc?”

Phong Quân Dương khẽ cười lắc lắc đầu, hỏi nàng: “Cô và nghĩa phụ cô đều là người của trại Thanh Phong à?”

Thần Niên lại nhàn nhã nhặt chiếc đũa lên ăn tiếp, nàng nói: “Trước đây thì đúng vậy.”

“Ồ? Nói như vậy thì hiện giờ là không phải?” Phong Quân Dương hỏi.

“Không phải, hôm đó sau khi gặp người ở đèo Phi Long, nghĩa phụ đã giao thủ cấp của Tiết Trục cho Đại đương gia, sau đó dẫn ta rời khỏi trại Thanh Phong.” Thần Niên nói đến đây không nén nổi liền thở dài, nói với giọng vô cùng tiếc nuối, “ngày đó là lần đầu tiên ta xuống núi làm mua bán, không ngờ lại bại trong tay người, lần đầu tiên cũng trở thành lần cuối cùng.”

Phong Quân Dương trầm mặc, nói: “Thật lòng xin lỗi, vì đã không thể để cô thành công trong cuộc mua bán đó.”

Thần Niên rộng lượng phát tay, “Bỏ đi, là tài năng của ta không bằng người khác, không trách được ai hết.”

Phong Quân Dương nghe vậy không biết nên khóc hay nên cười, lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, mới hỏi tiếp: “Vì sao các người lại giết Tiết Trục?”

Thần Niên nghe vậy ngược mắt lên nhìn hắn, nàng nói: “Nếu ta nói ta không biết, người có tin không?”

Phong Quân Dương cười nhẹ: “Ta tin.”

Thần Niên không ngờ hắn sẽ nói câu này, liền nhìn hắn với ánh mắt rất ngạc nhiên.

Khóe môi Phong Quân Dương khẽ cong lên, mỉm cười, nói: “Cô chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện, nhưng chuyện thế này bọn họ đương nhiên sẽ không nói cho cô nghe.”

Thần Niên bị nụ cười tuần tú rục rờ của hắn làm cho thất thần, lúc tinh thần đã quay trở về lại bất giác cảm thấy rất xấu hổ, liền hạ tầm mắt xuống lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Người ít dùng cái kế khích tướng này đi, ta nói không biết thì nghĩa là không biết.”

Phong Quân Dương cười thản nhiên, nói như đang dỗ trẻ con: “Được, không biết thì không biết, cô mau ăn cơm đi.”

Thần Niên cũng không biết tại sao mặt mình lại nóng bừng lên từng trận, nhưng trong lòng lại càng thêm cáu giận với người đang ngồi trước mặt, tính khí con gái lại nổi lên nàng dần mạnh bát cơm xuống bàn, đứng dậy nói: “Ta no rồi, không ăn nữa!”

Phong Quân Dương sao có thể hiểu được tâm tư của con gái, thấy nàng như vậy không khỏi có chút kinh ngạc, thầm nghĩ vừa nãy vẫn còn nói chuyện rất tốt mà, sao tự dưng lại thay đổi sắc mặt thế? Hắn thân là Thái tử Vân Tây Vương tôn quý, từ nhỏ đã lớn lên trong sự tán tụng của mọi người, hôm nay mở miệng đồ dành một tiểu nha đầu xuất thân từ hang ổ của sơn phỉ đã là rất hiếm thấy rồi, nhưng nhìn thấy nàng vui

vẻ thất thường như vậy, chút đùa vui trong lòng hẳn cũng tan biến hết sạch, bèn sầm mặt xuống nói: “Ăn no rồi, vậy thì quay về phòng đi.”

Thần Niên chỉ sợ hắn cười với mình, thấy hắn lạnh mặt như vậy ngược lại còn thấy thoải mái hơn nhiều, nằng nằng bước chân lại hỏi hắn: “Ta nghe bọn họ gọi ngươi là Thế tử gia, rốt cuộc ngươi là ai? Có liên quan gì đến Tiết Trục?”

Phong Quân Dương thờ ơ trả lời: “Gia phụ là Vân Tây Vương, vợ thứ hai của Tiết Trục là con gái của Vân Tây gia.”

Thần Niên nghe xong cả người sững sờ, tuy rằng nằng lớn lên ở trại Thanh Phong, nhưng ít nhiều cũng biết chút ít thế cục trong hiện tại. Vân Tây nằm ở Tây Nam, vốn là một nước độc lập. Hơn hai trăm năm trước nhà Hạ xuất hiện một vị vua vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi đã thống nhất được thiên hạ, từ đó trở đi Vân Tây trở thành thuộc quốc của Đại Hạ. Sau đó Đại Hạ từ hưng thịnh dần suy vong, quốc lực ngày một yếu nhược, sự khống chế đối với các thuộc quốc không còn được như trước. Nhất là kể từ sau cuộc chiến loạn ở Thịnh Đô năm Vĩnh Bình thứ chín, mấy thành phố và thị trấn quân sự quan trọng của Giang Bắc đều ngầm ngầm hình thành thế cát cứ, Vân Tây và bộ lạc du mục của Mạc Bắc cũng được đà nổi dậy.

Vân Tây Vương đúng là mang họ Phong, chỉ là Thần Niên ngàn vạn lần không ngờ rằng Vân Tây Thái tử đột nhiên chạy tới Giang Nam, hơn thế lại chỉ dẫn theo có chút ít hộ vệ như vậy mà dám vênh vang đi qua đèo Phi Long. Nằng không khỏi nhớ tới nằng biểu muội hoạt bát của hắn, trong lòng thầm suy tính mối quan hệ thân thích giữa hai người, bất giác có chút chột dạ, hỏi nhỏ: “Nằng biểu muội kia của ngươi là con cái nhà ai? Không phải là con của Tiết Trục chứ?”

Phong Quân Dương lắc đầu: “Không phải, Vân Sinh là con gái của cô mẫu ta, là người của Hạ gia ở Thái Hưng.”

(Cô mẫu là để chỉ em gái của cha)

Đầu óc Thần Niên bị mối quan hệ thông gia chồng chéo phức tạp này làm cho phình to ra, chỉ nghe hiểu được rằng nằng biểu muội đó không phải người của Tiết gia. Nằng âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, lòng nghĩ may mà không phải là con gái của Tiết Trục, nếu không sẽ có đại thù với mình mất!

Phong Quân Dương chỉ liếc nhìn vẻ mặt nằng là đã đoán ra trong lòng nằng đang nghĩ gì, không nhịn được phì cười, giải thích cho nằng: “Nữ nhi của Phong gia rất nhiều, mẫu thân của Vân Sinh là cô mẫu ruột của ta, còn vợ hai của Tiết Trục lại là con gái thuộc chi khác của Phong gia, mặc dù theo vai vế cũng phải gọi là cô mẫu, nhưng huyết thống đã cách nhau rất xa rồi.”

Thần Niên nghe vậy càng thấy kỳ lạ, hỏi lại: “Nếu quan hệ thân thích đã xa đến mức không thể xa hơn như vậy rồi, thì tại sao ngươi vẫn còn muốn báo thù cho Tiết Trục?” Phong Quân Dương khẽ cười, “Ai nói ta muốn báo thù cho Tiết Trục?”

Thần Niên lập tức trừng to hai mắt, ngạc nhiên nói: “Nếu không phải để trả thù cho Tiết Trục thì ngươi nhất quyết muốn bắt được nghĩa phụ ta làm gì? Thừa lúc náo nhiệt ngươi định làm gì?”

Lần này Phong Quân Dương lại không trả lời, chỉ cười nói: “Ta tự có lý do của mình, nhưng giờ thì chưa thể nói với cô được.”

Thần Niên suy nghĩ một lát rồi gật đầu, tròn mắt đảo tròn một lượt, rồi lại đột nhiên hỏi hắn: “Biểu muội Vân Sinh của ngươi đang ở đây à? Ta có thể tìm cô ấy để nói chuyện không?”

Phong Quân Dương khẽ nheo mắt nhìn nằng, im lặng đánh giá một lúc rồi lắc đầu nói: “Không được, cô chỉ có thể ở trong tiểu viện đó thôi.”

22. Q.1 - Chương 22: Sinh Tử Nhất Niệm

“Không thể thì không thể,” Thần Niên bĩu môi như một đứa trẻ bướng bỉnh, “ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu vậy thôi, ngươi có bảo ta đi thật ta cũng không thềm đâu, ai mà thích đi quan tâm đến kiểu thiên kim đại tiểu thư đó chứ.”

Phong Quân Dương mỉm cười không nói, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Thần Niên bất giác có hơi chột dạ, lại sợ mình diễn kịch quá mức ngược lại sẽ khiến hắn nhìn ra sơ hở, vì thế cũng không dám tiếp tục quấy rầy hắn thêm nữa, chỉ lạnh mặt không nói thêm câu nào.

Phong Quân Dương cười cười, gọi Thuận Bình vào, dặn dò: “Đưa Tà cô nương về phòng đi.”

Thần Niên đi theo Thuận Bình quay về tiểu viện, cứ tiếp tục ở trong đó. Phong Quân Dương cũng không hề đến tìm nàng, một ngày ba bữa cơm tiếp đãi rất chu đáo. Được ăn uống ngon lành như vậy suốt mấy ngày, lúc khuôn mặt của nàng càng lúc càng tròn, thì trong tiểu viện cuối cùng cũng có người đến.

Diệp Tiểu Thất nhân lúc đêm khuya, thuận lợi trèo được vào tiểu viện, lẻn vào trong phòng Thần Niên, nhẹ nhàng cẩn thận sờ vào đầu giường, đang muốn vén tấm màn trướng lên, thì đột nhiên trên xà nhà phía sau lưng hắn có một người lẳng lặng không một tiếng động lật người nhảy xuống, nhanh nhẹn khéo léo như một con mèo bỏ nhào lên người hắn.

Diệp Tiểu Thất còn chưa kịp phản ứng lại, thì yết hầu đã bị người đó khống chế, sau đó không đợi hắn làm ra những hành động tự vệ trong lúc khẩn cấp, người đó đã lại buông hắn ra.

Thần Niên không khỏi khẽ nhíu nhíu mày, nhỏ giọng hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Diệp Tiểu Thất trong lúc kinh ngạc hồn vía cũng đã kịp quay về, quay người lại nói: “Tôi tới tìm cô, Mục gia bảo tôi tới tìm cô.”

“Nghĩa phụ? Cậu gặp ông ấy rồi à? Ông ấy đang ở đâu?” Thần Niên cuống quýt hỏi.

Diệp Tiểu Thất đang muốn trả lời, thì đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng bước chân gấp gáp dồn dập, ngay sau đó, tất cả cửa ra vào và cửa sổ nhất loạt bị người ở bên ngoài dùng vật cứng cạy phá ra. Trong tiểu viện không biết từ lúc nào đã có vô số những ngọn đuốc được thắp sáng choang, khiến trong và ngoài phòng sáng như ban ngày, mười mấy thị vệ mặc quần áo đen tay cầm nỏ cứng, ngồi có đứng có, phong tỏa kín mít cửa chính và cửa sổ.

Diệp Tiểu Thất nhất thời bị dọa cho choáng váng, ngăn người ra đứng hồi lâu, rồi mới lắp bắp nói: “Lúc tôi trèo vào thấy rất dễ dàng, cũng không phát hiện ra bên trong có nhiều người như vậy....”

Thần Niên liếc nhìn hắn một cái, bực mình nói: “Nếu thật sự ra vào mà dễ dàng như vậy, thì tôi đâu đến mức phải ở trong đây suốt như thế?”

Diệp Tiểu Thất im lặng đứng ở phía trước, chần chừ hơn nửa người Thần Niên, nghiêng mặt thì thầm hỏi nàng: “Vậy giờ nên làm gì đây?”

Thần Niên cười hì hì, nói: “Còn có thể làm gì được nữa? Chúng ta chẳng làm gì cả, chẳng qua là có thêm một người nữa để lừa bịp cùng thôi.”

Lời nói vừa dứt, đám thị vệ áo đen ở trước cửa lặng lẽ chia sang hai bên sườn, Phong Quân Dương chậm rãi từ đằng sau đi lên, vẻ mặt bình tĩnh quan sát Diệp Tiểu Thất và Thần Niên rất lâu, rồi khẽ cười, nói: “Còn tưởng là vị khách nào tới, không ngờ lại là người quen cũ.”

Thần Niên nghiêng người từ phía sau lưng Diệp Tiểu Thất thò đầu ra, cũng nở nụ cười tươi tắn nói: “Thế tử gia, sợ là người lại phải nuôi thêm một kẻ rảnh rỗi rồi.”

Nhưng Phong Quân Dương lại lắc lắc đầu, cười hỏi lại: “Cô đã thấy kẻ nào đi câu mà móc một lúc hai mồi câu bao giờ chưa? Chỗ của ta không phải là Thiện từ đường, bất kể ai đến cũng phải nuôi.”

Diệp Tiểu Thất không ngốc, hắn nghe ra được ý trong câu nói của Phong Quân Dương là muốn giết mình, nhất thời vừa sợ lại vừa tức, đang định nói mấy lời cương cường, thì Thần Niên ở đằng sau lại lên lút giắt giắt áo hắn. Nàng vươn tay đẩy Diệp Tiểu Thất đang đứng dang trước ra, đứng đối mặt với Phong Quân Dương nói: “Cậu ấy còn thì ta còn, cậu ấy chết ta cũng chết.”

Sắc mặt Phong Quân Dương lộ ra một thoáng kinh ngạc, nhìn nhìn Thần Niên, lại đánh giá Diệp Tiểu Thất, cố ý hỏi Thần Niên: “Sao nào? Tà cô nương định cùng với vị tiểu ca này đồng sinh đồng tử sao?”

Thần Niên nhìn thẳng vào hắn, chậm rãi gật đầu, “Đúng vậy.”

“Được lắm.” Phong Quân Dương khẽ cười tán thưởng, Vì một tên Diệp Tiểu Thất, không những công sức của tất cả mọi người thành dã tràng, mà tin tức sợ là cũng đã rò rỉ ra ngoài rồi, sau này không thể dùng cách này để bắt Mục Triễn Việt được nữa. Trên mặt hắn tuy không để lộ ra điều gì, nhưng trong lại vô cùng tức giận. Nếu như lúc này Thần Niên nói vài lời dễ nghe cầu xin thì cũng cho qua, nhưng nàng ta lại cứ nhất mực lấy chuyện sống chết ra để uy hiếp hắn, hiện giờ cơn giận trong lòng Phong Quân Dương lại càng được thể tăng thêm. Chỉ là từ nhỏ hắn đã chịu sự giáo dưỡng không được phép để lộ cảm xúc dù buồn vui hay tức giận ra bên ngoài, vì vậy tuy rằng trong bụng sát ý đang nổi lên, nhưng nụ cười trên mặt không hề nhạt bớt, chỉ có đôi mắt âm áp dịu dàng đang dần lạnh đi.

Thần Niên tuy không đoán được những suy nghĩ trong lòng Phong Quân Dương, nhưng lại cảnh giác trước đôi mắt đang dần biến đổi của hắn, trong lòng nàng thâm sợ hãi, vô thức kéo Diệp Tiểu Thất ra sau lưng mình.

Diệp Tiểu Thất theo bản năng giãy ra khỏi tay nàng: “Thần Niên....”

Chỉ mới nói đến đây, Thần Niên đã lớn tiếng quát: “Im miệng!”

Thấy nàng như vậy, Phong Quân Dương liền nở nụ cười lạnh nhạt, hắn nói: “Tạ cô nương, ta nghĩ có một chuyện có lẽ đến giờ cô vẫn chưa hiểu, cô còn sống đương nhiên là rất tốt, nhưng nếu cô chết, chỉ cần ta bưng bít thông tin lại, cũng vẫn có thể dụ được nghĩa phụ cô tới đây như thường. Vậy nên, việc sống hay chết của cô đối với ta mà nói không hề quan trọng.”

Thái độ của Phong Quân Dương khi nói những lời này không có gì khác so với mấy ngày trước, nhưng Thần Niên lại nhìn ra được hắn không hề dọa suông, trong lòng nàng cũng không khỏi hoảng loạn, nhưng bản tính kiêu ngạo lại không cho phép bản thân trong giờ phút này tỏ ra yếu thế, mà ngược lại sống lưng càng đứng thẳng hơn, lạnh lùng nói: “Nếu người dám lấy mạng ta, nghĩa phụ ta nhất định sẽ giết sạch phủ Vân Tây Vương của người để báo thù cho ta.”

“Ồ? Giết sạch cả phủ Vân Tây Vương của ta sao?” Phong Quân Dương cười giễu cợt, sắc mặt đã lạnh lẽo đến cực điểm, hắn khẽ nghiêng mặt như nhìn Thần Niên, sát ý trong mắt lóe lên, nói một cách mỉa mai: “Cô có biết trên dưới Vân Tây Vương phủ có bao nhiêu người không, mà dám nói sẽ giết sạch Vân Tây Vương phủ của ta? Chỉ dựa vào một tên thích khách trong hang ổ của bọn sơn phỉ thôi ư? Sợ là ông ta không có được cái bản lĩnh đó đâu!”

Vào thời khắc này, lời cũng đã nói đến đây, Thần Niên có muốn cũng không thể lùi bước được nữa, nên chỉ cần rằng nói cứng: “Vậy người cứ thử xem, nếu như có ngày đó, nghĩa phụ ta nhất định sẽ giết sạch từ cửa lớn của Phong phủ giết đi, lấy mạng của người báo thù cho ta!”

Phong Quân Dương cười, nhượng mảy đáp: “Được, vậy thì thử xem.”

Hắn nói xong liền chậm rãi lùi về phía sau vài bước, ngay lập tức có một vài thị vệ cầm cung nỏ tiến lên chắn kín cửa ra vào chỉ đợi hắn hạ lệnh, thì sẽ lập tức dùng tên bắn chết cả Thần Niên và Diệp Tiểu Thất.

Từ lúc Thần Niên bắt đầu hiểu chuyện đến giờ chưa từng rơi vào tình cảnh nguy hiểm thế này, dù nàng có thông minh lanh lợi đến thế nào đi nữa, giờ phút này tâm trí cũng đã hoảng loạn lắm rồi. Căn phòng rộng lớn như vậy, giấu cũng không thể giấu ẩn cũng chẳng thể ẩn, chỉ cần đám người bên ngoài cùng lúc giương cung nỏ bắn tên, nàng và Diệp Tiểu Thất tuyệt nhiên không có cơ hội sống sót. Càng đừng nói đến những thị vệ người nào người nấy võ nghệ cao cường kia, cho dù có may mắn tránh được làn tên, cũng sẽ mất mạng dưới đao của bọn họ.

Nàng chỉ cảm thấy chân tay mình lạnh toát, khó khăn nuốt nước bọt, ép mình phải nhìn thẳng vào mắt Phong Quân Dương, không may may thoát nhượng. Đây là trận chiến giữa nàng và Phong Quân Dương, cái thắng được sẽ là khí tiết của nàng, nhưng thứ đem ra trao đổi lại là tính mạng của bản thân. Việc đến nước này, đã không còn đường lui nữa rồi.

Diệp Tiểu Thất vẫn bị Thần Niên che ở đằng sau, nghe nàng đối đầu kịch liệt với Phong Quân Dương, nhưng không ngờ cả hai người lại nói đến nước này. Từ nhỏ hắn đã luôn chạy theo sau lưng Thần Niên, sau này lớn hơn một chút Thần Niên nói gì hắn nghe nấy, vừa nãy nàng quát hắn im, hắn liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Nhưng việc đang diễn ra trước mắt lại liên quan đến sự sống chết, hắn có muốn nhẫn cũng không nhẫn được, vội vàng kéo Thần Niên lùi xuống, nói: “Thần Niên, cô nghe tôi nói đã.”

Nhưng Thần Niên ngoan cố lại cứ vươn lên, nghe thấy hấn nói cũng không thèm quay đầu lại, chỉ nghiêng chặt rằng nhìn chăm chăm vào mắt Phong Quân Dương. Dù chỉ là một thoáng biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt nàng thôi cũng đều rơi vào tầm mắt của Phong Quân Dương, hấn thấy vậy liền nhếch nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đôi môi mỏng khẽ mở, nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

“Giết.”

23. Q.1 - Chương 23: Lời Dặn Của Nghĩa Phụ

Thần Niên nhìn kịp thấy khóe môi hấn cong lên đồng tử đột nhiên co lại, đợi đến khi chữ “Giết” kia được thốt ra, nàng đã kéo Diệp Tiểu Thất nhún người nhảy vọt lên, thân thể mảnh mai mềm mại như một cành liễu cuốn trên xà nhà.

Xung quanh bỗng nhiên vang lên tiếng của một làn mưa tên xé gió lao tới, ngoài một số chỗ trên trần nhà ra, thì đa số đều cắm ngập vào xà nhà, cũng may căn phòng được xây dựng cao và rộng, xà nhà cũng rất to và chắc, nên mới miễn cưỡng che được cho thân hình gầy nhỏ của Thần Niên. Ngược lại, người của Diệp Tiểu Thất lại cao to tráng kiện nên không có được may mắn ấy, rất nhiều những mũi tên bay sượt qua người, dọa hấn sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng gào to: “Mau dừng lại! Ta tới để truyền tin! Á – ”.

Diệp Tiểu Thất hét lên một tiếng thảm thiết, Phong Quân Dương nhẹ nhàng nâng tay lên, lúc ấy Trịnh Luân mới nói “Dừng”, làn mưa tên trong nháy mắt liền dừng hấn lại. Lúc ấy Diệp Tiểu Thất lấy tay ôm lấy đùi không ngớt kêu “Ai da”, nếu không phải Thần Niên giữ hấn rất chặt, thì lúc này sợ là đã lăn thẳng từ trên xà nhà xuống rồi.

Phong Quân Dương chậm rãi bước từ bên ngoài vào trong phòng, bình tĩnh ngửa đầu nhìn Thần Niên đang ngồi trên xà nhà.

Trong tay Thần Niên lén cầm một cái trâm đã được mài sắc, nhìn chăm chăm xuống mặt Phong Quân Dương, hận không thể đâm một lỗ lên cái khuôn mặt đứng đưng bình thản kia của hấn.

Phong Quân Dương sao lại không nhìn ra hận ý trong lòng nàng chứ, những khóe miệng hấn chỉ khẽ nhếch lên, nhàn nhã hỏi: “Còn không mau xuống đây?”.

Những suy nghĩ liên tiếp đảo tròn trong đầu Thần Niên, phải tính toán làm sao để chỉ dùng một chiêu là có thể khống chế được Phong Quân Dương. Trước đây nàng học công phu thường gỡ mảnh lối để tránh phải học những bài võ khó, ngoài trừ khinh công là học rất giỏi ra, những môn khác đều học rất sơ sài, lúc bình thường dùng để dọa người thì còn được, chứ một khi gặp phải cao thủ đích thực như Phong Quân Dương thì chỉ qua vài chiêu, lập tức bị rơi xuống thế hạ phong ngay.

Trong lòng Thần Niên lúc này cảm thấy vừa hối hận lại vừa ảo não, cắn chặt môi do dự mấy lần, cuối cùng mới kéo Diệp Tiểu Thất từ trên xà nhà nhảy xuống.

Trên đùi của Diệp Tiểu Thất bị trúng một mũi tên, chân vừa chạm đất đã kêu la thảm thiết ngã lăn ra sàn. Thần Niên vội vàng ngồi xổm xuống bên cạnh xem xét vết thương của hấn, chỉ nhìn thấy trên quần áo hấn bị thủng lỗ chỗ, vài nơi như bả vai và một bên chân đã chảy máu. Trong đó nặng nhất một vết thương lớn ở trên đùi, một mũi tên đã bắn vào phần sườn đùi của hấn, đầu tên còn lộ ra ở đằng sau, giống như bắn xuyên hấn qua đùi vậy. Càng nghiêm trọng hơn là trên đầu mũi tên thấp thoáng mang theo màu xanh lam, rõ ràng là được tẩm thuốc độc.

Trái tim nàng vừa đau lại vừa tức, nhất thời trong mắt đầy lệ: “Tiểu Thất!”.

Sắc mặt Diệp Tiểu Thất trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi trên trán to tựa như những hạt đậu, nếu vẫn còn ở trong trại Thanh Phong như ngày trước, thì hấn là đã sợ đến mức kêu cha gọi mẹ từ lâu rồi. Nhưng giờ đang ở trong địa bàn của Phong Quân Dương, hấn không muốn bị người khác coi thường, nên gắng nín nhịn cơn đau ở chân, ngẩng đầu nhìn Phong Quân Dương, run giọng nói: “Mục gia bảo ta mang lời nhắn tới cho người.”

Phong Quân Dương khẽ nhướn mày, có phần bất ngờ về việc Mục Triển Việt gửi lời nhắn ỉn, “Lời nhắn thế nào?”.

Diệp Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, đôi môi dày run run mấy bận, mới có thể nói được ra tiếng: “Mục gia nói hiện giờ ông ấy có việc trên người, không thể đến theo lời mời của Thế tử gia được, Thần Niên trước tiên cứ để lại chỗ của người, mong Thế tử gia quan tâm chăm sóc con bé một thời gian, ngày sau ông ấy sẽ tới dâng môn nói lời cảm tạ.”

Mấy câu hần nói nửa kiêu văn chương nửa kiêu thôn dã, nghe không thuận tai chút nào. Phong Quân Dương nghe xong ngẩn người hồi lâu, tuy tức giận nhưng vẫn nở nụ cười, hỏi lại: “Đây không phải là đang phớt lờ cô nương cho ta sao?”

Chân của Diệp Tiểu Thất bị thương nặng, nhất thời đau đến nỗi không thốt nổi lên lời, chỉ biết ôm chân nhỏ giọng rên rĩ. Thần Niên tuy cũng ngạc nhiên về việc tại sao nghĩa phụ lại bảo Diệp Tiểu Thất nói những lời này, nhưng nàng lại càng nóng lòng lo cho thương thế của Diệp Tiểu Thất hơn, liền quay đầu lại hét lên với Phong Quân Dương: “Nhanh mời đại phu cho hần đi!”

Phong Quân Dương lạnh lùng hỏi lại nàng: “Trước giờ cô đều cầu xin người khác với cái giọng điệu đó sao?”

Thần Niên cắn môi, oán hận nhìn hần. Nếu như giờ phút này người trúng tên là nàng, đừng nói là cầu xin người khác, nàng sợ là mình sẽ lao bổ về phía hần, dù có liều mạng cũng phải đâm lên người hần một lỗ. Nhưng giờ người bị thương nặng lại là Diệp Tiểu Thất, sao nàng lại có thể nhẫn tâm bỏ mặc sự sống chết của hần được.

Phong Quân Dương vẫn đứng ở trên cao nhìn xuống nàng.

Cánh môi của Thần Niên đã bị cắn cho bật máu, cuối cùng vẫn là chậm rãi cúi người xuống, đầu chạm đất, khỏ sở cầu xin: “Xin Thế tử gia cứu lấy Tiểu Thất.”

Phong Quân Dương rõ ràng là cố ý muốn bẻ gãy sự kiêu ngạo của nàng, nhưng khi thật sự nhìn thấy nàng cúi đầu vì tên Diệp Tiểu Thất kia, thì trong lòng hần lại có chút không thoải mái, không nhịn được khề hừ lạnh một tiếng, “Sớm biết như vậy, sao vừa nãy còn phải sống chết cương cường làm gì!”

Thần Niên chưa từng phải chịu nỗi nhục nhã như thế này bao giờ, nàng cúi đầu sát mặt đất, cắn chặt khóe hàm, lửa giận trong lòng không có nơi nào để xả, hận không thể mở to miệng cắn mấy viên gạch trên sàn nhà cho bở tức.

Lại nghe thấy tiếng Phong Quân Dương nói: “Trịnh Luân, gọi người tới xem xét vết thương cho hần ta đi.”

Trong đám tùy tùng của Phong Quân Dương có người biết y thuật, nên không cần phải ra ngoài mời đại phu nữa. Chỉ lát sau, Trịnh Luân dẫn một người đàn ông trung niên bước vào trong phòng. Người này trước tiên hành lễ với Phong Quân Dương, rồi mới tới xem xét vết thương cho Diệp Tiểu Thất, ông ta nói: “Tuy rằng có chạm vào xương, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút thì vài ngày sau là có thể đi lại được bình thường.”

Diệp Tiểu Thất đau đến nỗi toàn thân vã mồ hôi lạnh, quần áo cũng bị thấm ướt đẫm, hoàn toàn dựa vào sự kiên cường để chống đỡ thể diện, giờ nghe bảo chân mình sẽ không bị phế, trong lòng nhất thời vui mừng khôn xiết, vội vàng hỏi lại: “Sau này sẽ không bị què chứ?”

Người này không đáp, đưa cho hần một viên đan dược, “Ăn cái này trước đi, ta sẽ rút mũi tên ra cho cậu.”

Diệp Tiểu Thất liếc nhìn Thần Niên trước, thấy nàng khe khẽ gật đầu, mới nhận lấy viên đan dược nhét vào miệng, lát sau liền cảm thấy đầu óc mình trở nên mơ màng. Vị đại phu chỉ đạo mọi người tiến vào đỡ Diệp Tiểu Thất lên giường, Thần Niên muốn đi theo giúp một tay, nhưng mới đi được vài bước đã bị Phong Quân Dương gọi lại.

Hần lạnh nhạt nói: “Cô đi theo ta.”

Thần Niên nhìn về phía hần, rồi lại quay đầu nhìn Diệp Tiểu Thất đang hôn mê bất tỉnh, nhẹ giọng năn nỉ hần: “Ta đợi Diệp Tiểu Thất không sao nữa rồi sẽ đi theo người được không?” Phong Quân Dương chậm rãi lắc đầu: “Không được.”

Thần Niên hận hần, hận đến nghiến răng, nhưng tính mạng của bản thân và Diệp Tiểu Thất lại ở trong tay hần, không dám không nghe lời, chỉ có thể sầm mặt đi theo hần ra ngoài.

Đám thị vệ mặc áo đen trong sân đã lui ra khá nhiều, chỉ còn lại Trịnh Luân và một vài thị vệ thân cận vẫn đang ở lại. Phong Quân Dương cũng không nói lời nào, chỉ chấp tay sau lưng ung dung bước đi. Thần Niên đợi mãi, không thấy Trịnh Luân và đám người kia có ý rời khỏi chỗ đứng, đành phải tự mình đi theo sau lưng hắn. Đi rất lâu cũng không thấy Phong Quân Dương có ý định dừng lại, nàng không nhịn nổi lớn tiếng hỏi: “Người định dẫn ta đi đâu?”.

Phong Quân Dương liền dừng bước, quay người lại nhìn Thần Niên, hỏi lại nàng: “Tiểu viện kia cô không thể ở tiếp được nữa, cô nói thử xem ta có thể dẫn cô đi đâu được?”.

Thần Niên liếc nhìn một cái sân cách đó không xa, thấp thoáng nhận ra đó là nơi ở của Phong Quân Dương. Nàng lập tức nghiêm mặt, trong lời nói mang theo một nửa uy hiếp: “Nếu như nghĩa phụ muốn tới đây cứu ta ra, thì người có giấu ta ở đâu cũng vô dụng thôi.”

24. Q.1 - Chương 24: Ở Dưới Mái Hiên Nhà Người Ta

Phong Quân Dương nhìn vị tiểu cô nương đang khẽ nheo nheo đôi mắt trước mặt mình, nhất thời có chút dở khóc dở cười, hắn có chút bất lực đánh giá nàng hồi lâu, thấy bộ dạng nàng chẳng có chút tự giác nào, trong lòng nổi lên ý trêu đùa, mang theo nụ cười khẽ hắn hỏi nàng: “Tạ cô nương, cô đã từng nghe qua một câu như thế này chưa?”.

Thần Niên quả nhiên bị lừa, theo bản năng hỏi lại: “Câu gì?”.

Phong Quân Dương cười cười, không nhanh không chậm trả lời: “Đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, đã từng nghe qua chưa?”.

Thần Niên thoáng ngẩn người, ngay lập tức hàng lông mày như nướn hắn lên, đang muốn phát hỏa thì lại nhớ tới câu nói kia của chàng, nên nín nhịn hạ lông mày xuống. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, sắc mặt nàng đã biến đổi đến mấy lần, khuôn mặt tròn xoe trông thú vị vô cùng.

Phong Quân Dương thấy bộ dạng nàng như vậy, nỗi buồn bực vẫn tích tụ ở trong lòng từ nãy bỗng nhiên tiêu tan sạch sẽ, cuối cùng không nhịn được phá ra cười. Tuy Thần Niên không biết tại sao chàng bật cười, nhưng ít nhiều cũng đoán được là đang cười mình, nên cũng không nói gì, chỉ xì mặt ra nhìn chàng. Phong Quân Dương cười rất lâu mới ngừng lại được, liếc mắt thấy dáng vẻ giận dữ của nàng không kìm được lại bật cười thêm lần nữa.

Thần Niên bực mình hỏi: “Có gì buồn cười đâu chứ?”.

Phong Quân Dương không trả lời nàng, nhưng lại khẽ tùm tùm cười lắc lắc đầu, rồi xoay người tiếp tục đi về phía trước. Thần Niên bất lực, chỉ có thể đi theo sau chàng, nhìn thấy chàng cứ đi mãi tận dãy hành lang mới chịu dừng lại, quay người lại nói với mình: “Từ nay về sau việc ăn uống ngủ nghỉ của cô đều sẽ làm cùng với ta.”

Hắn là một nam tử trẻ tuổi, nếu như mọi việc ăn uống ngủ nghỉ của nàng đều cùng làm với hắn, vậy thì thanh danh của nàng cũng khỏi cần lo! Thần Niên nghe xong những lời này đang muốn trở mặt, thì lại nghe Phong Quân Dương nói tiếp: “Cô đừng vội, làm thế cũng chỉ để che tai mắt của kẻ khác thôi, chỗ Dương Thành có hỏi tới, thì ta cũng dễ xua ông ta đi hơn.”

Thần Niên nghe chàng nói vậy, tuy trong lòng không tin tưởng lắm, nhưng cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nghi ngờ để đánh giá chàng.

Phong Quân Dương không giải thích gì thêm, chỉ nở nụ cười thần nhiên với nàng, sau đó dặn dò Thuận Bình mang quần áo và chăn gối đến cho Thần Niên, chàng còn nói thêm: “Nếu như có người hỏi tới, thì nói rằng ta mới thu nhận một a đầu mới bên người.”

Nói xong liền xoay người bước vào phòng.

Một mình Thần Niên đứng ở ngoài hành lang, càng nghĩ lại càng thấy chuyện này không ổn. Người này nhìn dáng vẻ bên ngoài thì quân tử ôn hòa, nhưng bên trong lại tàn nhẫn vô tình đến cực điểm, hiện giờ hắn nói thì dễ nghe như vậy, nhưng ai biết trong đầu hắn lại đang toan tính làm những gì! Nghĩ như vậy, nàng càng quyết định mình không thể bước vào trong căn phòng đó.

Chỉ lát sau, Thuận Bình đã dẫn theo hai thị nữ quay lại, một người ôm một cái chăn, người kia mang theo hai bộ quần áo của con gái. Hắn nhìn Thần Niên vẫn đang đứng ở bên ngoài phòng, bất giác thấy hơi kì lạ, len lén liếc trộm vào bên trong, nhỏ giọng hỏi nàng: “Sao Tà cô nương vẫn chưa vào phòng?”.

Ở ngoài Thần Niên còn chưa kịp đáp, thì ở bên trong Phong Quân Dương đã nhàn nhạt ra lệnh: “Bảo nàng ta vào đi.”

Trịnh Luân và mấy người thị vệ đang đứng canh ở đó không xa, Thần Niên tự thấy có chạy cũng không thoát được, nên theo Thuận Bình bước vào phòng với vẻ mặt trăm ngàn lần không muốn. Ở bên trong Phong Quân Dương đã cởi cẩm bào khoác ở bên ngoài ra, giở trên người chỉ mặc một bộ trung y màu trắng, đang ngồi bên bàn nhàn nhã uống trà. Hắn thấy Thần Niên bước vào cửa cũng chỉ nghiêng nghiêng mắt liếc nhìn, rồi chỉ vào hai cô thị nữ đang theo vào ở phía sau hỏi nàng: “Cô trông xinh đẹp hơn hai nàng ấy sao?”.

Thần Niên nghe xong ngẩn người, theo bản năng quay người lại nhìn hai nàng thị nữ đang khẽ cúi đầu đằng sau, chỉ thấy hai nàng người nào người nấy đều là những mỹ nhân mặt hoa da phấn, thoảng chừng tuổi tác cũng không lớn lắm, lại thêm dáng người yếu điệu quyến rũ, so với Tiểu Liễu trong trại Thanh Phong còn trội hơn đến ba phần.

Phong Quân Dương lại hỏi tiếp: “Tính cách dịu dàng, đáng yêu hơn hai nàng ấy à?”.

Thần Niên tuy thông minh, nhưng ruốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, nhất thời cũng không hiểu tại sao chàng lại đột nhiên hỏi mình những câu này, dứt khoát không mở miệng trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào chàng. Phong Quân Dương mỉm cười giấu cợt, nói: “Kiểu giống như hai nàng ấy còn chưa đủ tư cách để làm ấm giường cho ta, thì một a đầu hoang dã như cô, sao ta thêm làm gì chứ?”

Đến lúc này Thần Niên mới hiểu được ý tứ trong lời chàng, khuôn mặt của nàng nhất thời đỏ bừng, trong lòng vừa tức lại vừa xấu hổ, vừa muốn mở miệng ra lớn tiếng mắng người, thì lại thấy khóe miệng Phong Quân Dương mang theo ý cười đang nhìn nàng, giống như đang cố ý đợi nàng phát hỏa. Suy nghĩ của nàng xoay tròn trong đầu, gắng gượng nuốt những lời đã sắp ra đến miệng xuống, đổi lại thành một khuôn mặt tươi cười nói: “Người thấy ta không hợp mắt cũng vừa hay, dù sao ta cũng thấy người chẳng thuận mắt chút nào.”

Phong Quân Dương cười cười, chỉ vào chiếc sập mềm ở gian ngoài nói với nàng: “Buổi tối cô ngủ ở đó, đảm nhiệm chức vụ trực đêm cho ta.”

Thần Niên lấy chiếc chăn từ trong tay một nàng thị nữ rồi trải lên chiếc sập mềm, sau đó lại đứng sang một bên chờ Phong Quân Dương sai bảo. Phong Quân Dương thấy nàng nghe lời như vậy, trong lòng trái lại rất thất vọng, cũng chẳng còn hứng thú trêu chọc nàng nữa, sau khi để Thuận Bình hầu hạ mình rửa mặt liền vào nghỉ ở buồng trong.

Lúc Thuận Bình nhón chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, thấy Thần Niên vẫn ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh chiếc sập mềm, đột nhiên cảm thấy tiểu a đầu này cũng rất đáng thương, không nhịn được bèn tiến lại gần nhỏ giọng nói: “Tà cô nương cứ yên tâm ngủ đi, Thế tử gia nhà chúng tôi ban đêm không cần người đứng bên cạnh hầu hạ đâu.”

Thần Niên âm thầm xì một tiếng trong lòng, tự nhủ hắn dám gọi nàng đến gần để hầu hạ thử đi, xem nàng chọc cho hắn biết thế nào là thất vọng cùng cực! Chỉ là tuy trong đầu nghĩ như vậy thật, nhưng trong lòng nàng rốt cuộc vẫn thấy rất bất an, nằm trên sập cũng không dám ngủ, cẩn thận đề phòng len lén sờ sờ một cây trâm cài tóc trong lòng bàn tay. Cứ chịu đựng như vậy cho đến bình minh ngày hôm sau, mắt thấy bầu trời bên ngoài cửa sổ bắt đầu tờ mờ sáng, nàng mới thả lỏng được một ít. Nhưng vừa thả lỏng không cần phải lo lắng, thì cũng là lúc cơn buồn ngủ ập đến.

Đã vậy buồng ngủ bên trong của Phong Quân Dương lại có động tĩnh, Thần Niên đầu vág mắt hoa cũng vội vàng bò từ trên sập dậy, quần áo nhàu nhĩ còn chưa kịp sửa sang, thì đã nghe thấy tiếng Phong Quân Dương ở bên trong khàn khàn nói vọng ra: “Gọi Bình Thuận vào hầu hạ.”

Thần Niên liền ngẩn người trong thoảng chốc, rồi mới hiểu ra chàng đang nói với mình. Nàng vốn định giả điếc, nhưng lại có phần sợ Phong Quân Dương, nên đành tâm không cam tình không nguyện đi ra ngoài gọi

Bình Thuận. Ai ngờ cửa vừa mở đã thấy Bình Thuận mang theo nước ấm đứng đợi sẵn ở bên ngoài. Hắn nở nụ cười thân thiện với Thần Niên, rồi bước vào hầu hạ Phong Quân Dương rửa mặt thay đồ.

Đầu óc của Thần Niên vẫn còn đang xây xẩm nặng nề, đi ra ngoài bảo người lấy ỉnh một ít nước lạnh, rửa mặt một cách mơ mơ màng màng, sau đó một mình đi tới trước sân đánh quyền. Đây là thói quen đã được nàng nuôi dưỡng suốt mười mấy năm qua, bất kể là gió thổi hay mưa rơi, sáng nào cũng đều bị Mục Triễn Việt lôi ra ngoài luyện công. Cứ kiên trì một thời gian dài như thế, tuy rằng không luyện được thành tuyệt thế kỳ công gì đó, nhưng cũng khiến cơ thể trở nên khỏe mạnh hơn.

Đợi đến khi nàng luyện quyền được nửa canh giờ trở về, Phong Quân Dương ở trong phòng đã ăn xong bữa sáng, thấy nàng bước vào, chỉ thản nhiên dặn dò: “Hôm nay ta có việc phải ra ngoài, cô trước cứ ở đây cùng với Trịnh Luân. Nhưng, đừng nảy sinh những suy nghĩ quỷ quái, tính tình Trịnh Luân không tốt lắm đâu, đừng chọc giận hắn.”

Thần Niên lén liếc trộm Trịnh Luân đang đứng ở bên cạnh, ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng.

Phong Quân Dương dẫn theo Thuận Bình và một đám người nữa ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người là Thần Niên và Trịnh Luân. Thần Niên giờ mới có cơ hội đánh giá kỹ dung mạo của hắn, thấy hắn làn da hơi ngăm đen nhưng mặt mũi anh tuấn, chỉ là vẻ mặt không có chút cảm xúc nào, thậm chí buồn vui người khác cũng không thể nhìn ra được. Nàng nghĩ ngợi một hồi, cẩn thận thăm dò: “Trịnh thị vệ, người ăn cơm chưa?”

25. Q.1 - Chương 25: Lý Do Tiểu Thất Tới Đây

Trịnh Luân không nói lời nào xoay người đi đến bàn ăn, lấy hai chiếc bánh bao còn thừa lại của Phong Quân Dương đưa cho nàng, sầm mặt xuống nói: “Ăn đi.”

Thần Niên lặng lẽ cầm lấy hai cái bánh bao, cố gắng kìm chế ý định nhét thẳng chúng vào miệng cái con người này. Nàng rầu rĩ gặm bánh bao, suy nghĩ trái phải một lúc, rồi dứt khoát hỏi thẳng Trịnh Luân: “Ta có thể đi thăm bạn mình một lát không?”

Trịnh Luân trầm giọng đáp: “Thế tử gia chưa từng nói không cho, nên có thể đi.”

“Thật chứ?” Thần Niên hỏi lại, thấy Trịnh Luân gật đầu, trong lòng nàng nhất thời vui mừng khôn xiết, lập tức nhét bữa chiếc bánh bao còn thừa vào trong người, vui vẻ kêu lên: “Vậy giờ chúng ta qua đó thăm hắn đi!”

Tuy Trịnh Luân không từ chối, nhưng hàng mày rậm khẽ nhăn lại. Chỉ là Thần Niên giờ phút này trong lòng đang tràn đầy vui sướng, có tâm trí đâu mà quan sát sắc mặt hắn, chỉ thúc giục hắn dẫn mình đi thăm Diệp Tiểu Thất. Khuôn mặt đen sì của Trịnh Luân rốt cuộc cũng lộ ra vẻ bất lực, lặng lẽ xoay người đi ra khỏi phòng.

Lại nói đến Diệp Tiểu Thất vì chân bị thương nên cả đêm ngủ không được ngon, giờ vẫn đang bơ phờ nằm ở trên giường đến ngơ ngẩn, thấy Trịnh Luân dẫn Thần Niên bước vào vừa mừng lại vừa sợ, lập tức từ trên giường ngồi bật dậy, kêu lên: “Thần Niên!”

Trước tiên Thần Niên bước tới xem xét chân hắn, thấy vết thương đã được băng bó cẩn thận, trong lòng mới yên tâm được phần nửa, lại thấy sắc mặt hắn vẫn hồng hào như thường, nên biết độc trong mũi tên đã được giải hoàn toàn. Khuôn mặt nàng lúc này mới lộ ra được ý cười thật sự, liền quay đầu lại cười hi hi với Trịnh Luân nói: “Trịnh đại ca, ta muốn nói chuyện với Tiểu Thất, huynh có thể ngồi ra chỗ khác một lát được không, huynh yên tâm, ta sẽ không gây phiền phức gì cho huynh đâu.”

Trịnh Luân bị một tiếng gọi “Trịnh đại ca” đầy ngọt ngào của nàng dọa cho kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm, đến nửa ngày sau mới phản ứng lại được, thẳm nhủ nha đầu này không chỉ tính cách vui buồn bất thường, mà da mặt quả thật cũng dày quá mức. Hôm qua vẫn còn muốn liều mạng sống chết với người ta, hôm nay đã lại rất tự nhiên thốt ra hai tiếng đại ca.

Thần Niên vẫn ở đó cười tủm tỉm nhìn hấn, đôi mắt cong lên như một vầng trăng lưỡi liềm, lại mềm mỏng năn nỉ: “Được rồi mà Trịnh đại ca, ta chỉ bảo huynh để ta và Tiểu Thất nói nhỏ mấy câu với nhau thôi. Bọn ta sẽ không chạy trốn đâu, cũng không lén lút bàn luận chuyện gì hết.”

Nhưng không ngờ dáng vẻ Trịnh Luân vẫn không nhúc nhích như trước, Thần Niên nào biết là do hấn nhất thời bị nàng dọa cho phát sợ, còn tưởng hấn nhận lệnh phải trông giữ mình, trong lòng không khỏi âm thầm lo lắng. Nàng cắn chặt răng, cố ý ngồi dính sát lấy bên giường của Diệp Tiểu Thất, nhìn hấn với ánh mắt nồng nàn đầy tình cảm, do dự dùng giọng điệu nũng nịu nói: “Tiểu Thất ca, đều tại Thần Niên không tốt, khiến huynh phải chịu khổ.”

Trịnh Luân đầu thế đứng đó xem mấy cảnh ấy được, mặt hấn liền đỏ lựng lên, rồi không nói hai lời xoay người bước vội ra khỏi phòng.

Thần Niên nhìn theo bóng lưng Trịnh Luân khuất dần phía ngoài cửa, mới thở phào nhẹ nhõm. Quay về nhìn Diệp Tiểu Thất, lại thấy hấn cũng có bộ dạng bị dọa cho choáng váng giống hệt vậy, hoảng hốt hỏi nàng: “Thần Niên, cô không sao chứ?”

Thần Niên vội vàng đặt tay lên môi ra hiệu cho Diệp Tiểu Thất đừng vội lên tiếng, rồi rón rén đi tới phía sau cửa, cẩn thận nhìn qua khe cửa một lượt, nhưng chẳng những không thấy Trịnh Luân đứng ở bên trong sân, mà ngay cả hai tên thị vệ canh giữ ở hành lang lúc trước cũng đều đã tránh ra phía cửa ở bên ngoài sân.

Lúc này nàng tạm coi là an tâm, lại dựa sát vào bên giường của Diệp Tiểu Thất, khẽ thấp giọng xuống hỏi hấn: “Cậu gặp nghĩa phụ tôi ở đâu thế? Sao ông ấy lại nói những lời đó với cậu?”

Diệp Tiểu Thất trả lời: “Gặp trong thành Thanh Châu, vốn dĩ tôi định quay lại tìm cô, không ngờ lại gặp Mục gia trước.”

Thì ra hôm đó sau khi hấn và Khâu Tam trốn thoát, đã tính là sẽ mang theo Khâu Tam quay trở về trại Thanh Phong. Nhưng hai người về được gần tới trại rồi, trong lòng hấn đột nhiên lại thấy bất an. Từ nhỏ hấn và Thần Niên đã lớn lên bên nhau, họa gặp không ít, phạt chịu không thiếu, từ trước tới nay mọi việc cả hai luôn cùng nhau gánh vác, cũng chưa từng bỏ rơi đối phương không màng tới bao giờ.

Diệp Tiểu Thất càng nghĩ càng cảm thấy mình không đủ nghĩa khí, liền quyết định quay lại thành Thanh Châu cứu Thần Niên, thậm chí còn nghĩ tới việc nếu không cứu được Thần Niên ra, thì sẽ cùng chết chung với nàng ở đó cho trọn tình bằng hữu. Nghĩ như vậy, hấn đành đưa Khâu Tam tới chân núi, gọi mấy người huynh đệ trong trại tới dẫn hấn đi tìm Đại đương gia. Còn bản thân hấn thì lần mò trên con đường mòn sau núi đi vào trại, ngấm trộm Tiểu Liễu cô nương một cái, rồi sau đó lại men theo con đường cũ đi ra, quay lại thành Thanh Châu.

Cứ đi đi lại lại như vậy vài bận thành ra mất liền mấy ngày, nhưng không ngờ lại gặp được Mục Triển Việt.

Diệp Tiểu Thất tường thuật lại tỉ mỉ: “Lúc ấy bên cạnh Mục gia còn có một người đàn ông lạ mặt nữa, hình như có việc gì gấp gáp phải hoàn thành, dáng vẻ vô cùng vội vàng. Ông ấy bảo tôi quay về nói với cô rằng sắp tới ông ấy có việc phải làm, nói cô cứ tạm đi theo Phong Quân Dương, người này là Thế tử của Vân Tây Vương, cũng có chút bản lĩnh, cô ở bên cạnh hấn ngược lại sẽ rất an toàn.”

Thần Niên ngạc nhiên tốt độ, hỏi lại: “Nghĩa phụ bảo tôi tạm thời đi theo Phong Quân Dương ư?”

Diệp Tiểu Thất gật đầu: “Ừ, Mục gia nói đợi ông ấy làm xong việc rồi sẽ lập tức tới tìm cô.”

Thần Niên ngàn vạn lần không ngờ Mục Triển Việt lại bảo Tiểu Thất nhấn những lời như vậy ình, nhất thời cảm thấy hơi bối rối, ngồi im lặng một lúc lâu, lại không nhịn được hỏi Diệp Tiểu Thất: “Nói vậy thì những lời hôm qua cậu nói với Phong Quân Dương là thật à?”

Diệp Tiểu Thất chợt dạ liếc nhìn nàng một cái, rồi mơ hồ đáp: “Đại khái là vậy, cùng một ý mà.”

Nhưng Thần Niên lại nhìn ra được hấn không hoàn toàn nói thật, vốn dĩ nàng không tin Mục Triển Việt sẽ ném mình cho Phong Quân Dương mà không màng đến, giờ lại thấy vẻ mặt Diệp Tiểu Thất như vậy, càng tăng thêm mỗi nghi ngờ hoặc hấn đã nghe sai, hoặc là e ngại có kẻ khác xung quanh nên Mục Triển Việt chỉ nói vậy để che giấu, nhưng Diệp Tiểu Thất lại không nghe ra. Nàng nhìn hấn với ánh mắt nghi ngờ, truy

hỏi tiếp: “Rốt cuộc nghĩa phụ tôi đã nói với cậu những gì? Cậu nói đúng từng từ từng chữ cho tôi nghe xem nào.”

Trên mặt Diệp Tiểu Thất hiện nên vẻ khó xử, cẩn thận nói: “Mục gia chỉ nói đơn giản như vậy thôi mà, ông ấy nói hiện giờ ông ấy có việc phải làm, bảo cô trước cứ ở lại đây, nếu như sau này cô mất một sợi lông thôi, ông ấy nhất định sẽ lấy mạng Phong Quân Dương đền bồi thường.”

Nói vậy thì đúng là phù hợp với phong cách từ xưa đến nay của Mục Triễn Việt rồi, Thần Niên lại im lặng một lát, không thể không thừa nhận: “Đúng là đơn giản thật.”

Diệp Tiểu Thất cùng cười hì hì hai tiếng ngốc nghếch với nàng.

Thần Niên nghĩ ngợi một hồi, lại hỏi: “Cậu vẫn còn nhớ người đi bên cạnh nghĩa phụ tôi là ai chứ? Có phải người trong trại chúng ta không?”

Diệp Tiểu Thất lắc đầu: “Không phải là người trong trại, là một người đàn ông cao to, trên mặt có râu quai nón, cũng không kịp nhìn rõ xem mặt mũi người đó thế nào, chỉ thấy mày ắt sâu, có hơi giống với người bên phía Mạc Bắc.” Thần Niên nghe hắn nói, trong đầu cũng mừng tượng đại khái hình dáng của người đó, cẩn thận suy nghĩ một lượt, xác định từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy người nào giống vậy xuất hiện bên cạnh Mục Triễn Việt. Nàng trầm ngâm một lúc lại nhìn về phía Diệp Tiểu Thất, nhỏ giọng nói: “Cậu nghĩ ngợi dường như cho tốt, vài ngày nữa tôi sẽ nghĩ cách đưa cậu ra ngoài.”

“Tôi không đi,” Diệp Tiểu Thất nói ngay, “Tôi ở đây cùng cô.”

Hắn đối xử với Thần Niên như vậy, khiến nàng thấy cảm động vô cùng, nhưng khuôn mặt lại cố ý giả bộ thâm xuông nói: “Cậu ở lại đây thì có tác dụng gì? Công phu của cậu còn chẳng bằng tôi, không những không giúp được gì cho tôi, ngược lại còn khiến tôi phải để mắt đến cậu nữa. Chi bằng cậu cứ đi trước, một mình tôi ở đây thoát ra cũng dễ hơn nhiều.”

Diệp Tiểu Thất ngạc nhiên hỏi: “Cô không ở đây chờ Mục gia à?”

26. Q.1 - Chương 26: Ký Châu Tản Công

Trông mắt Thần Niên đảo tròn, sửa lại lời nói: “Đợi chứ, nhưng một mình tôi đợi ở đây là được rồi. Cậu ở lại đây thì làm được gì? Nên sớm trở về trong trại thì hơn, tôi nghĩ chuyện Tiết Trực cả Thanh Châu đều đã biết cả rồi, Ký Châu chắc cũng sẽ sớm biết tin thôi, bọn họ không bắt được nghĩa phụ, thì sẽ gây ra không ít phiền phức ọi người ở trong trại đâu. Chi bằng cậu quay về trong trại trước, một là có chuyện gì thì có thể báo tin trước cho chúng tôi, hai là có thể chăm sóc được cho Tiểu Liễu. Nếu lỡ như có chuyện gì, cậu lại không ở bên cạnh cô ấy được, sau này cô ấy nhất định sẽ không thèm để ý tới cậu đâu!”

Nghe nàng nói vậy, Diệp Tiểu Thất cũng hết cách, cân nhắc trái phải một lượt, rồi cũng đành gật gật đầu, “Được, Thần Niên, tôi nghe lời cô.”

Thần Niên gật đầu hài lòng, lại dặn dò cẩn thận thêm vài câu nữa, rồi mới đứng dậy tạm biệt hắn, ra khỏi cửa liền nở một nụ cười với Trịnh Luân đang đứng trong sân: “Trịnh đại ca, chúng ta đi thôi.”

Trịnh Luân chỉ khẽ gật gật đầu, trên mặt không chút cảm xúc dẫn Thần Niên trở về đình viện của Phong Quân Dương.

Đến khi trời tối, Phong Quân Dương mới từ bên ngoài quay về. Thần Niên đã sống cùng với một Mục Triễn Việt không tùy tiện cười nói quá lâu rồi, nên sớm đã luyện được bản lĩnh đoán được ý tứ qua lời nói và sắc mặt. Nàng liếc mắt thấy khóe môi Phong Quân Dương tuy vẫn luôn khẽ nhướng lên, nhưng trong đáy mắt lại chẳng có chút vui vẻ nào, thì đoán ngay ra được tâm tình của hắn nhất định không tốt, nên cũng không đến gần, lặng lẽ tìm một góc đứng yên.

Phong Quân Dương để cho người hầu giúp hẩn thay sang bộ y phục thường ngày, lại ngồi xuống uống vài hớp trà, rồi mới nhìn đến Thần Niên đang đứng trong góc phòng, mày kiếm khẽ cau lại, nhàn nhạt nói: “Cô qua đây.”

Thần Niên vô cùng coi thường cái dáng vẻ hắt hăm sai khiến này của hẩn, nhưng hiện giờ đang chịu sự khống chế của người ta nên đành phải ngoan ngoãn phục tùng, trong lòng dù âm thầm chửi mắng, nhưng người thì vẫn ngoan ngoãn tiến lại gần vài bước, rồi cung kính hỏi: “Thế tử gia có gì dặn dò?”

Phong Quân Dương hỏi lại: “Cô có hiểu rõ trại Thanh Phong không?”

Thần Niên ngược mắt lên nhìn hẩn, đáp: “Còn phải xem nói về vấn đề gì đã.”

Phong Quân Dương khẽ nhướn mày lên, “Hả? Nói vậy là sao?”

Thần Niên liền cười đáp: “Từ nhỏ ta lên lên ở trong trại, gia quyến của mọi người đã đều biết rất rõ, cô nương nhà ai bao nhiêu tuổi, mặt mũi ra sao, hay con dâu nhà nào đẹp nhất, những việc ấy ta đều biết.”

Phong Quân Dương khẽ cười nói: “Cô đừng giả ngốc, cô biết đó không phải là những gì ta muốn hỏi mà.”

Thần Niên nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi như chợt hiểu ra: “Ồi, Thế tử gia muốn hỏi địa hình và thế phòng ngự trong trại Thanh Phong sao?”

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu: “Không sai.”

Khuôn mặt Thần Niên mang theo vẻ bất lực, nói: “Thế tử gia, nếu như ta nói ta không biết, người chắc chắn sẽ không tin. Nhưng nếu như người nhất định ép ta nói, thì ta cũng chỉ có thể bịa ra cho người nghe thôi.”

“Ồ? Cô không biết ư?” Phong Quân Dương hỏi.

“Thật sự không biết!” Khuôn mặt Thần Niên vô cùng đau khổ nói, “nói gì đi nữa ta cũng là con gái, nghĩa phụ lại quản lý ta rất chặt, lúc ông ở trong trại, cả ngày nhốt ta ở cùng với Tiểu Liễu học thêu thùa may vá. Ồi, Tiểu Liễu, người có biết không? Nàng ấy là con gái của Văn Nhị đương gia, là người có dung mạo đẹp nhất trong trại chúng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn, lại trắng trẻo, vòng eo gọn....”

“Tà Thần Niên!” Phong Quân Dương khẽ quát nàng, hẩn im lặng đánh giá nàng hồi lâu, lạnh lùng nói: “Hiện giờ ta không muốn phí lời với cô. Ta vừa nhận được tin, Tiết Thịnh Anh ở Ký Châu đã dẫn theo đại quân đang tiến tới núi Thái Hành rồi.”

Việc Thần Niên luôn lo lắng cuối cùng đã xảy ra, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ, thất thanh nói: “Thật không?”

Phong Quân Dương không trả lời, chỉ lặng lẽ quan sát nàng.

Thần Niên chỉ cảm thấy cổ họng khô rang, vô thức liếm liếm môi, cố gắng tự trấn tĩnh lại tinh thần hỏi hẩn: “Ông ta dẫn theo bao nhiêu binh mã?”

“Khoảng bốn vạn,” Phong Quân Dương đáp, “Tiết Trục mấy năm nay chiêu binh mãi mã, số binh mã tổng cộng có không quá năm sáu vạn quân, lần này được Tiết Thịnh Anh dẫn theo quá nửa lên đường. Hẩn ta đã uống máu tuyên thệ, nhất định phải san bằng trại Thanh Phong để báo thù cho cha mình.”

Trại Thanh Phong tuy là trại lớn số một núi Thái Hành, nhưng già trẻ trai gái trong trại cộng lại cũng không quá ba bốn nghìn người, sao có thể chống lại được bốn vạn tinh binh? Thần Niên chợt cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, nặn ra một nụ cười gượng gạo, khàn giọng nói: “Trại Thanh Phong nhỏ bé, đâu nhất thiết phải phải nhiều binh lính tới tiêu diệt như vậy.”

Nếu chỉ là vì một mình trại Thanh Phong, thì đương nhiên không cần dùng tới bốn vạn đại quân. Tiết Thịnh Anh lần này lấy cớ giương cao lá cờ báo thù cho cha thật ra là muốn đoạt lấy binh mã Ký Châu làm của riêng mà thôi. Hai huynh đệ của Tiết gia là anh em cùng cha khác mẹ, một con vợ cả, một con vợ lẽ, từ lâu đã tranh giành đấu đá nhau suốt bao nhiêu năm. Trước đây còn có Tiết Trục ở phía trên áp chế, nên hai người vẫn không dám gây ra chuyện gì, nhưng hiện giờ Tiết Trục đã bị giết, hai huynh đệ lập tức không còn kiêng kị gì nhau nữa.

Nhưng vị trí đứng đầu Ký Châu lại chỉ có một, hai người Tiết Thịnh Anh và Tiết Thịnh Hiễn đương nhiên phải ra mặt đấu tranh giành thắng bại. Phong Quân Dương vì không muốn can thiệp vào cuộc tranh chấp nội bộ của Tiết gia nên mới tới Thanh Châu, không ngờ hai huynh đệ nhà ấy lại gây chiến đến tình trạng này, Tiết Thịnh Anh có binh nhưng không thành, Tiết Thịnh Hiễn có thành nhưng lại không binh.

Tiết Thịnh Hiễn kêu gọi Tiết Thịnh Anh giao binh quyền ra, đương nhiên Tiết Thịnh Anh không chịu giao thứ vũ khí sắc bén đó vào tay người huynh đệ của mình rồi, nhưng nếu dẫn quân tấn công Ký Châu, thì lại không có cách nào bịt được miệng lưỡi người trong thiên hạ, nên dứt khoát lấy danh nghĩa báo thù cho cha dẫn quân tiến về hướng Tây, mục đích không chỉ muốn tiêu diệt trại Thanh Phong, mà còn có dự định lập nên một thành trì của riêng mình.

Bên trong có nhiều điều phức tạp rối rắm và ẩn chứa vô số âm mưu, Phong Quân Dương đương nhiên có thể đoán được đại khái, nhưng lại không muốn nói cặn kẽ với một tiểu nha đầu như Thần Niên, vì thế cũng không nhắc đến mấy việc này với nàng, chỉ hỏi tiếp: “Cô cảm thấy nếu như Tiết Thịnh Anh muốn tiêu diệt trại Thanh Phong thì cần khoảng bao nhiêu thời gian?”

Chính bản thân Thần Niên cũng biết trại Thanh Phong tuyệt đối không thể chống lại được sức tấn công của mấy vạn tinh binh, nhưng nghe hắn nói việc tiêu diệt trại Thanh Phong như là chuyện chắc chắn mười mươi như vậy, thì trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận, lập tức cười lạnh một tiếng, nói: “Còn phải xem tiêu diệt thế nào đã. Nếu chỉ muốn tấn công trại, thì với mấy vạn đại quân đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu thật sự muốn giết sạch người trong trại Thanh Phong bọn ta. Hừ, đừng nói là bốn vạn người Ký Châu hắn, cho dù là hơn bốn vạn binh Thanh Châu cũng là chuyện ảo tưởng!”

Thái Hành rộng lớn, phía trong núi cao chập trùng hiểm trở vô cùng, nếu như Trương Khuê Túc quyết bỏ lại trại rồi chia mọi người ra, quân Ký Châu dù có định dẫn người từ trong vùng Đại Sơn rộng lớn menh mòng tới bắt người đi nữa, thì quả thật cũng chỉ như mò kim đáy bể.

Phong Quân Dương khẽ nhướn đuôi mắt, rõ ràng là không quan tâm lắm tới những gì Thần Niên nói.

Thần Niên thấy vẻ khinh thường của hắn, trong lòng càng bức bối, lại nói tiếp: “Người nên bớt coi thường trại chúng ta thôi. Quân Ký Châu dù có đông hơn nữa thì sao chứ? Nhưng nơi như ở trong núi, lẽ nào bọn chúng có thể triển khai đội hình đánh cùng bọn ta được sao? Bọn ta chỉ cần chui bừa vào một khe núi nào đó, tên Tiết Thịnh Anh đó liệu có tìm được không? Đến lúc ấy để hắn làm người mù loay hoay trong núi mà thôi! Nếu thật sự chọc giận bọn ta, thì bọn ta sẽ quay lại cắn trả hắn vài miếng, cho dù không cắn chết được hắn thì cũng sẽ khiến hắn phải chịu đau đớn, có chết cũng phải kéo hắn chết cùng!”

27. Q.1 - Chương 27: Rời Khỏi Thanh Châu

Lúc mới đầu Phong Quân Dương vẫn còn khẽ mỉm cười lắng nghe, nhưng về sau sắc mặt dần dần trở nên nặng nề hẳn đi. Không biết hắn đang nhớ đến chuyện gì, đột nhiên giơ tay ra cắt ngang lời Thần Niên, cau mày suy nghĩ một lát, rồi mặt mũi đột nhiên biến sắc, lập tức phân phó Trịnh Luân: “Người nhanh chóng dẫn theo vài người đến bên ngoài cửa thành, cứ nói rằng có hai tên thị vệ ban ngày ra khỏi thành đến giờ vẫn chưa quay về, bảo bọn họ mở cửa thành để các người đi tìm. Nếu như tên Hiệu úy giữ thành hỏi kỹ hơn, người lên nói với hắn ta rằng biểu tiểu thư ham chơi đóng giả làm con trai trốn ra ngoài, trong lòng ta rất lo lắng, nhất định phải tìm được con bé về. Và mong hắn che giấu giúp cho, nhất định không được làm hỏng thanh danh của biểu tiểu thư, ngày sau chúng ta nhất định sẽ cảm tạ xứng đáng.”

Trịnh Luân tuy rằng không hiểu tại sao đột nhiên Phong Quân Dương lại dạn dỏ như thế, nhưng thấy vẻ mặt hắn nghiêm trọng, liền lập tức tuân lệnh thi hành.

Phong Quân Dương lại dạn dỏ Thuận Bình: “Người đi đến chỗ biểu tiểu thư, bảo muội ấy nhanh chóng thay quần áo của thị vệ, rồi đến chỗ ta ngay.”

Thuận Bình cũng vội vàng chạy đi, trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người Phong Quân Dương và Thần Niên đầu óc mơ hồ trống rỗng. Phong Quân Dương nhìn nàng, ánh mắt lóe lóe tia sáng, nói tiếp: “Sao cô vẫn còn ăn mặc thế này? Không phải Thuận Bình đã đưa cho cô váy áo của thị nữ rồi sao? Đi, mau đi thay đi.”

Ngay cả biểu tiểu thư cũng phải thay sang quần áo của thị vệ, còn nàng thì phải mặc váy áo của thị nữ gì đó, thật sự muốn đổi nàng như đổi một con ngựa chắt? Trong lòng Thần Niên thâm khinh thường, nhưng trên mặt lại cố ý giả vờ hồ đồ: “Thế tử gia, hay là không thay có được không, ta không quen mặc mấy bộ váy áo rườm rà rắc rối đó đâu, làm gì cũng không tiện.”

Phong Quân cau mày coi như không nhìn thấy gì, bỏ qua luôn màn giả ngốc của nàng, lạnh lùng nói: “Thay ra đi.”

Thấy hần như vậy, Thần Niên dứt khoát không vòng vo với hần thêm nữa, nói thẳng: “Muốn ta thay quần áo cũng được thôi, nhưng có chuyện gì thì nói thẳng ra luôn ở đây đi, rốt cuộc người muốn ta làm gì?”

Phong Quân Dương nhìn thẳng vào mắt nàng, trả lời: “Ta muốn rời khỏi Thanh Châu, cô sẽ đi cùng với ta.”

Thần Niên thoáng ngẩn người, “Rời khỏi Thanh Châu?”

Phong Quân Dương đáp: “Đúng vậy, nghĩa phụ cô đã phó thác cô cho ta, ta đương nhiên không thể bỏ cô một mình ở đây được.”

Thần Niên ngàn vạn lần không ngờ Phong Quân Dương lại mượn những lời thoái thác của Mục Triễn Việt để chặn lời nàng, nhất thời ghen hờn không nói nổi câu nào, rất lâu sau mới miễn cưỡng nén lửa giận trong lòng xuống, hỏi tiếp: “Nhất định phải thay quần áo mới có thể lên đường sao?”

Phong Quân Dương cười nhạt, nói: “Hôm nay Dương Thành có hỏi ta về cô, ta đã nói rằng cô là nha đầu ta vừa mới thu nhận, nếu như cô ăn mặc thể này xuất hiện trước mặt người khác, cô nói xem ta nên giải thích thế nào đây?”

Thần Niên mím môi không nói, Phong Quân Dương cũng chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Trong phòng đang rất yên tĩnh, thì bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói trong trẻo của một cô gái: “Biểu ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lời còn chưa dứt, Vân Sinh đã như một cơn gió từ ngoài cửa xông thẳng vào phòng, mãi đến khi nhìn thấy Thần Niên đang ở bên trong mới đột ngột dừng bước chân lại. Nàng không ngờ trong phòng của Phong Quân Dương còn có người lạ ở trong, không nén nổi lòng hiếu kỳ nhìn kỹ thêm một chút, càng nhìn càng thấy khuôn mặt này rất quen, rồi bỗng nhiên kêu lên đầy kinh ngạc: “Là cô?”

Ấn tượng của Thần Niên đối với vị biểu thư này cũng có thể coi là không xấu, vì thế chỉ thản nhiên nói một câu “Là tôi.”

“Sao cô lại....” Vân Sinh vừa nói được vài từ mở đầu liền dừng lại, rõ ràng là nàng muốn hỏi một nữ phi trong trại Thanh Phong sao lại ở trong phòng riêng của Phong Quân Dương, nhưng ngại Thần Niên đang có mặt ở đây, mấy câu này không tiện hỏi trước mặt, nên đành quay đầu lại khuôn mặt đầy vẻ tò mò nhìn về phía Phong Quân Dương, mắt mũi nhấp nháy ra hiệu kêu lên: “Biểu ca?”

Phong Quân Dương trước giờ luôn bó tay với tính cách hoạt bát của biểu muội mình, nghe xong đành bất đắc dĩ day day huyết thái dương, cũng không để ý gì tới nàng, mà xoay qua nói với Thần Niên: “Cô đi xuống thay bộ quần áo thị nữ vào trước đi.”

Thần Niên lấy từ bên giường bộ váy áo thị nữ mà hôm qua Thuận Bình đã đưa cho bước ra khỏi cửa, sau một thoáng do dự rồi cũng xoay người bước vào căn phòng nhỏ ở bên cạnh. Chân trước vừa bước ra, Vân Sinh đã không nén nổi hỏi Phong Quân Dương: “Biểu ca, sao nàng ta lại ở đây?”

Phong Quân không trả lời câu hỏi này, mà trước tiên nhỏ giọng dặn dò Thuận Bình vài câu, đợi hần đi ra rồi, mới nghiêm sắc mặt nói với Vân Sinh: “Tình hình ở Thanh Châu có biến, chỗ của Dương Thành có khả năng đã bày ra đại cục, trước tiên ta sẽ dẫn muội ra khỏi thành, sau đó sẽ để Trịnh Luân đưa muội trở về Thái Hưng, nhưng chuyện khác sau này sẽ nói kỹ hơn.”

Hần nói xong liền bảo Vân Sinh thay trang phục của thị vệ, bản thân cũng bước vào phòng trong thay một bộ y bào nhẹ nhàng thuận tiện hơn. Lát sau tất cả mọi người đã thay đồ xong đều quay trở lại phòng, Thuận Bình sau khi nhận lệnh cũng quay về bẩm báo rằng các ám vệ đã tập trung ở bên ngoài đang đợi lệnh. Phong Quân Dương liếc Thần Niên một cái đầy cảnh cáo, rồi đứng dậy dẫn đầu đi ra ngoài, còn chưa kịp ra khỏi cửa đã nghe thấy Thần Niên đột nhiên kêu lên: “Thế tử gia.”

Hắn dừng chân, quay đầu lại nhìn nàng.

Trong lòng Thần Niên có chút khấn trương, cẩn thận liếc nhìn chàng, nói: “Ta muốn dẫn theo Diệp Tiểu Thất.”

Phong Quân Dương khẽ nhướn mày, trên mặt khó giấu được vẻ ngạc nhiên, “Cô muốn dẫn Diệp Tiểu Thất theo?”

Ánh mắt của Thần Niên dần dần trở nên kiên định, gật đầu đáp: “Đúng vậy, ta muốn dẫn hắn theo. Bọn ta đã thống nhất với nhau rồi, bất kể là đi đâu đều phải đi cùng với nhau, quyết không bỏ rơi đối phương không màng đến. Nếu như người không muốn dẫn cậu ấy đi cùng, vậy thì ta cũng không đi.”

Cơn giận trên khuôn mặt Phong Quân Dương bắt đầu tản ra, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên, cười mà như không cười hỏi lại nàng: “Tạ Thần Niên, hiện giờ cô có tư cách gì để cò kè mặc cả với ta chứ?”

Thần Niên mím môi không nói, giở trò xỏ lá ngồi phệt luôn xuống nền nhà.

Phong Quân Dương bị hành động vô lại này của nàng chọc tức đến bật cười, nhưng trong ánh mắt lại phát ra vẻ âm u lạnh lẽo, hắn từ từ bước đến gần Thần Niên, vươn tay ra tóm lấy cằm nàng, mạnh mẽ nâng mặt nàng lên, rũ mắt xuống hỏi: “Cô có đi không?”

Thần Niên bị ép phải ngẩng đầu lên nhìn hắn, tay lén sờ vào eo lưng một cách khéo léo không để lộ dấu vết, miệng vẫn quật cường nói: “Không đi.”

Trong lúc nói nàng đột nhiên tấn công, cây trâm trong tay đâm mạnh về phía huyệt cưu vĩ trước người hắn, nhưng cây trâm còn chưa kịp chạm vào áo hắn, thì cổ tay đã bị hắn tóm chặt. Chiêu này của Thần Niên vốn chỉ là hư chiêu, thấy hắn quả nhiên mắc bẫy trong lòng liền hí hửng, lập tức cố nén cơn đau ở cổ tay thuận thế kéo tay của hắn xuống bên sườn, tay kia lại nhanh chóng duỗi ra ấn thẳng lên yếu huyệt dưới xương sườn. Một tay của Phong Quân Dương bị Thần Niên khống chế, đành phải thả lỏng cằm của nàng ra, lấy tay làm đao chém xuống mạch môn của nàng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hai người đã xuất ra liên tiếp mấy chiêu liền. Vì bị Thần Niên tấn công bất ngờ, chiếm được tiên cơ, nên nhất thời dồn được Phong Quân Dương vào thế khó. Cơn giận trong mắt Phong Quân Dương lại càng đậm, chiêu thức trong tay lại càng mạnh mẽ hơn vài phần. Vốn dĩ công phu của hắn giỏi hơn Thần Niên rất nhiều, vì thế sau đó tình thế nhanh chóng đổi chiều, lại qua tiếp vài chiêu nữa Thần Niên đã rơi vào thế hạ phong.

(Huyệt cưu vĩ nằm ở trên rốn 15cm. Khi bị điểm trúng sẽ gây chấn động tim, động máu, có thể gây tử vong)

Thần Niên hạ quyết tâm được ăn cả ngã về không nên mới động thủ với Phong Quân Dương, vốn dĩ muốn tranh thủ lúc hắn chưa phòng bị tốt sẽ khống chế, ai ngờ lại không thể thành công, trong lòng liền hoảng hốt, chiêu thức cũng vì thế mà càng lúc càng lộn xộn, chỉ lát sau đã bị Phong Quân Dương điểm trúng huyệt đạo, không thể nhúc nhích gì được. Nàng đã phần nộ giờ lại càng thêm sợ hãi, vẻ mặt hoảng loạn nhìn Phong Quân Dương, nhưng lại chỉ thấy hắn thu tay lại, nhìn nàng lạnh lùng nói: “Tạ Thần Niên, ta nhất định phải đưa cô đi theo thì mới được, vì thế nếu cô cứ muốn thăm dò sự nhẫn nại của ta, thì đừng trách ta ra tay tàn độc.”

28. Q.1 - Chương 28: Nửa Đường Bị Tập Kích

Hắn nói xong liền phất tay áo đi ra, sau đó hai tên thị vệ từ ngoài phòng tiến vào khiêng Thần Niên đi theo sau. Cả đoàn người tranh thủ lúc trời tối đi ra từ cửa ngách của sườn phủ, bên ngoài đã có mười mấy ám vệ mặc quần áo đen đang dắt ngựa yên lặng dừng chờ. Có ám vệ dắt mấy con tuấn mã đến cho Phong Quân Dương và những người khác. Phong Quân Dương lật người lên ngựa đầu tiên, những người khác cũng nhất loạt trèo lên, ngay cả Thần Niên chân tay tê cứng cũng được ám thị vệ ôm lên ngựa, chỉ có một mình Thuận Bình là lặng lẽ đứng dưới đất.

(Ám vệ để chỉ những thị vệ được huấn luyện bí mật, đảm nhiệm những nhiệm vụ như bảo vệ sự an toàn của chủ nhân, thực hiện các vụ ám sát, theo dõi,... một cách thầm lặng không ai biết)

Phong Quân Dương trầm giọng dặn dò Thuận Bình: “Sau khi ta đi rồi người phải đóng chặt cửa phủ lại, nếu như Dương Thành có hỏi đến, người cứ nói là ta nhận được tin từ Thái Hưng, có chuyện gấp nên phải

lập tức quay về Thái Hưng ngay. Vì chuyện xảy ra bất ngờ nên nhất thời không thể đến nói lời từ biệt với ông ta được, còn về tấm chân tình khoản đãi của ông ta trong mấy ngày qua, thứ cho ta sau này sẽ cảm tạ.”

Thuận Bình một mực vâng dạ, Phong Quân Dương suy nghĩ một lát, lại vẫy hân đến trước ngựa, cúi người xuống thì thầm dặn dò thêm vài câu nữa, rồi mới thẳng lưng quất ngựa phóng đi.

Trong lòng Thần Niên vẫn canh cánh lo cho Diệp Tiểu Thất, nhưng khổ nỗi lại bị người ta khống chế, chẳng có cách nào cả, chỉ đành quay đầu tới quay đầu lui. Vân Sinh đang thúc ngựa đi bên cạnh thấy dáng vẻ nàng như vậy, tuy rằng không biết Diệp Tiểu Thất là ai, nhưng đoán rằng người này rất quan trọng với Thần Niên, không kìm được nói vài câu khuyên giải an ủi: “Cô đừng lo, chỉ cần chúng ta có thể ra khỏi Thanh Châu, Dương Thành nỗ lực hai bên Vân Tây và Thái Hưng bọn ta, chắc chắn sẽ không dám làm gì người trong phủ đâu. Cô xem, không phải ta cũng để thị nữ của mình lại đây ư?”

Thần Niên nhìn Vân Sinh bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy nàng ta đang nở nụ cười với mình, lại dịu dàng nói tiếp: “Không sao đâu, trong lòng Dương Thành cho dù có tức giận cũng sẽ không trút bực dọc nên dám kẻ dưới, đặc tội với bọn ta một cách vô ích.”

Vân Sinh xuất thân từ hào môn thế gia, hiểu rõ những hành động ngang ngược kiêu hùng này hơn một cô gái lớn lên ở trong núi như Thần Niên nhiều. Bất kể âm mưu của Dương Thành ở đây là gì, chỉ cần nàng và Phong Quân Dương có thể thuận lợi rời đi, thì Dương Thành tuyệt đối sẽ không vì mấy kẻ người dưới nhỏ bé mà làm mất thể diện giữa hai nhà Phong, Hạ.

Thần Niên từ sau khi biết quân Ký Châu sắp tấn công trại Thanh Phong thì tâm trí vẫn luôn hoảng loạn, mãi cho đến giờ đầu óc mới dần dần bình tĩnh lại được, nhìn ngó trái phải một lượt, quả nhiên chỉ có một mình nàng là trang điểm thành thị nữ, ngay cả nàng biểu tiểu muội này cũng ăn mặc giả làm con trai. Trong lòng nàng chợt động, lại liên tưởng tới những lời Phong Quân Dương dặn dò Trịnh Luân lúc trước, chợt ý thức được rằng Phong Quân Dương nhất định bắt mình trang điểm thế này sợ rằng không phải vì muốn ứng phó với Dương Thành, mà là có tính toán khác.

Cả đoàn người thúc ngựa phi nước đại, rất nhanh đã đến cửa thành Thanh Châu, thì thấy cánh cổng mở được một nửa, Trịnh Luân và tên Hiệu úy giữ thành đang đứng đợi hầu ở trước cửa. Phong Quân Dương ghim ngựa, lạnh lùng hỏi Trịnh Luân đang tiến lên phía trước nghênh đón: “Thế nào? Có tin tức gì chưa?”

Trịnh Luân đáp: “Vẫn không có tin tức gì ạ.”

Phong Quân Dương cung tay với tên Hiệu úy giữ thành nói: “Vị tướng quân này, Phong mạo muốn đích thân dẫn người ra ngoài tìm thử, vẫn xin tướng quân dần xếp hộ.”

Lúc trước tên Hiệu úy giữ thành ở đây đã nghe Trịnh Luân nói nguyên do, nên giờ không chút nghi ngờ, ngược lại còn nhiệt tình hỏi han: “Thế tử gia có cần chúng tôi giúp một tay không?”

Phong Quân Dương khéo léo từ chối, lại trịnh trọng cảm ơn tên Hiệu úy vài câu, rồi mới dẫn người thúc ngựa ra khỏi thành. Ra khỏi thành chưa được mười dặm, thì ở bên đường đã nhìn thấy mấy tên thị vệ đi ra từ trước. Phong Quân Dương lệnh cho Trịnh Luân dẫn theo vài cao thủ bảo vệ Vân Sinh bí mật tiến về phía Nam, sau khi vượt qua Uyển Giang lại đổi hướng đi về phía Tây, đến Giang Nam rồi quay ngược về Thái Hưng. Hân lại hạ giọng nói với Vân Sinh: “Sau khi quay về Thái Hưng muội nói với cô phụ rằng Dương Thành có ý thôn tính Ký Châu, xin cô phụ tùy cơ hành sự.”

(Chồng của chị, em gái của cha)

Vân Sinh nghe vậy cuống quýt hỏi lại: “Biểu ca không trở về cùng muội sao?”

Phong Quân Dương lắc đầu nói: “Ta phải nhanh chóng tới Ký Châu, xem có thể ngăn cản được việc này không.”

Hân nói xong không để ý tới phản ứng của Vân Sinh, lệnh cho Trịnh Luân hộ tống nàng rời đi, còn bản thân mình thì dẫn Thần Niên và những ám vệ còn lại đi về hướng Đông Nam, tiến thẳng đến đèo Phi Long.

Tuy rằng chân tay Thần Niên không nghe theo lời sai khiến, nhưng đầu óc vẫn có thể hoạt động, chỉ một thoáng là đã hiểu ra mục đích Phong Quân Dương bảo mình ăn mặc thế này, rõ ràng là trở thành vật bao

che cho Vân Sinh, khiến Dương Thành tưởng rằng Phong Quân Dương hẳn dẫn Vân Sinh cùng đi Ký Châu. Như vậy càng dễ dàng cho Vân Sinh trốn thoát.

Chỉ là không biết hẳn nhìn ra từ chỗ nào mà nói Dương Thành có ý muốn thôn tính Ký Châu, còn không quản ngại nguy hiểm tới Ký Châu ngăn cản nữa chứ. Phải nói rằng, Thanh Châu và Ký Châu cách Vân Tây rất xa, cách Thái Hưng cũng phải hơn một ngàn dặm, hai bên đánh nhau thì cứ đánh đi, liên quan gì đến Phong Quân Dương hẳn chứ? Nếu đổi lại là nàng, thì sẽ ngồi một bên xem náo nhiệt, chỉ có ăn no rủng mỡ mới sán lại gần đó!

Ở đây Thần Niên trăm nỗi tâm tư không thể giải đáp, thì ám vệ Phong Quân Dương phải đi thăm dò đường tới cửa khẩu đèo Phi Long đã quay trở về, bẩm báo: “Cửa khẩu treo đèn sáng trưng, canh giữ cảnh giới nghiêm ngặt, từ xa quan sát thì thấy binh lính trấn giữ đông hơn rất nhiều so với trước, không cho phép bất cứ một ai ra vào.

Sắc mặt Phong Quân Dương hơi trầm xuống, nghĩ ngợi một hồi, quay qua hỏi Thần Niên: “Muốn qua núi Thái Hành còn con đường nào khác không?”

Thần Niên không ngờ hẳn lại đột nhiên hỏi mình vấn đề đó, ngẩn người ra hồi lâu mới đáp: “Có, nhưng rất khó đi.”

Phong Quân Dương thoáng trầm ngâm, nói: “Dẫn bọn ta đi.”

Tâm tư của Thần Niên xoay vòng, thầm nghĩ nếu thật sự phải đi con đường đó, thì chắc chắn không tránh khỏi việc trèo đèo lội suối, không chừng nàng có thể nhân cơ hội này để trốn thoát, nên vui vẻ đồng ý: “Được.”

Phong Quân Dương lệnh cho nàng dẫn đường, cả đoàn người lại đi về phía trước thêm một đoạn nữa, Thần Niên nương theo ánh trăng cẩn thận nhận biết khung cảnh núi rừng xung quanh, sau đó chỉ vào một con đường ruộng dẽ quanh co hướng về phía Bắc nói: “Đi từ đây.”

Phong Quân Dương ngược mắt nhìn con đường nhỏ, chỉ thấy con đường ngoằn ngoèo đi về phía Bắc, phía cuối là một khu rừng tối tăm, cũng không biết nó sẽ thông đến chỗ nào nữa. Hẳn xoay đầu qua phía Thần Niên, hỏi: “Không nhận nhầm chứ?”

Thần Niên không chút nề mặt, đáp: “Nếu như người không tin ta, thì cũng hết cách.”

Một ám vệ đứng ở cuối cùng trong đội ngũ đột nhiên hét lên: “Đằng sau có người đuổi theo.”

Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ xa xa vọng tới, trong lòng mọi người đều hoảng sợ, đồng loạt quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy một đội người ngựa từ sau đuổi đến, ước chừng có tới hơn chục kỵ binh, trong màn đêm u tối có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của đối phương, chỉ một lát nữa thôi là sẽ đến ngay trước mặt.

Không đợi Phong Quân Dương dẫn dò, một ám vệ bên người hẳn đã vượt lên trước mọi người, hướng về phía đám người đang đến cao giọng quát: “Người tới là ai?”

Tên ám vệ này hiển nhiên là cao thủ nội công, trong giọng nói được truyền đầy nội lực, lan đi vừa vang lại vừa rõ. Cùng lúc đó, đám ám vệ bảo hộ xung quanh Phong Quân Dương cũng nhanh chóng biến đổi đội hình, ánh sáng cung nỏ lóe lên che kín cả con đường. Tên ám vệ kia lại đề khí quát càng lợi hại hơn: “Người đến dừng bước!”

Thế lao tới của đối phương không hề có chút suy giảm, tiếng vó ngựa mạnh mẽ dồn dập như sấm sét giáng xuống, ngay lập tức lọt vào tầm ngắm của đám cung nỏ. Một ám vệ bên cạnh liền nhìn về phía Phong Quân Dương, hỏi: “Thiếu chủ?”

Phong Quân Dương ngay lập tức ngồi thẳng sống lưng thẳng đứng, nhẹ giọng nói: “Bắn tên.”

Từ trước tới nay tài bắn tên của Vân Tây linh hoạt khéo léo nổi danh khắp thiên hạ, trong tay những tên ám vệ này đều cầm liên nỏ có thể bắn mười mũi tên một lúc. Đội thị vệ hạ lệnh, cung nỏ trong tay ám vệ sẽ cùng nhau bắn tên liên tục, làn mưa tên dày đặc nhất thời phong tỏa kín kẽ cả con đường. Nếu như người đến là những kỵ binh bình thường, nhất định sẽ không ít kẻ trúng tên rơi khỏi mình ngựa. Nhưng không

ngờ đối phương sớm đã có chuẩn bị, những người đang ngồi trên lưng ngựa liền cúi rạp mình xuống tránh được mũi tên bay tới, chỉ trong nháy mắt đám người đó đã áp sát càng lúc càng gần.

29. Q.1 - Chương 29: Cùng Nhau Chạy Trốn.

Lúc này đã có thể nhìn rõ quần áo của đối phương, tuy rằng nhìn qua thì đều mặc trang phục của quân Thanh Châu, nhưng trên mặt người nào người nấy đều bị khăn đen, rõ ràng không giống những kỵ binh bình thường trong quân đội. Mắt thấy nỗ tên của bên mình sắp bắn hết, tên ám vệ lúc này vội nói với Phong Quân Dương: “Thiếu chủ, đó không phải là kỵ binh Thanh Châu!”.

Phong Quân Dương đương nhiên là nhìn ra được những người đó không phải là binh mã của Thanh Châu, khuôn mặt của hắn càng thêm nặng nề, trầm giọng nói: “Đám người này không phải là binh sĩ, có người muốn mượn danh quân Thanh Châu tới lấy mạng ta.”

Trong lúc nói chuyện, nỗ tên trong tay những ám vệ đã bắn hết, chỉ đành thu cung nỗ lại rồi đối thành trường đao, phi ngựa xông lên chém giết, người ngựa hai bên lập tức quần lấy nhau. Võ công của tất cả các ám vệ Phong Quân Dương dẫn theo đều không hề kém, nhưng không ngờ khi đối đầu với đám người này lại không hề chiếm được chút lợi thế nào, lại thêm việc số người ít hơn, nên dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Đôi môi mỏng của Phong Quân Dương dường như mím chặt lại thành một đường kẻ, thờ ơ quan sát hồi lâu, rồi bỗng nhiên nhắc dây cương dõng xông thẳng vào giữa trận chiến, một ám vệ bên cạnh vội thúc ngựa chặn trước ngựa của hắn, vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu chủ không thể lấy thân mình xông vào nơi nguy hiểm như vậy được.”

Hàng mây kiếm của Phong Quân Dương dựng ngược lên, lạnh lùng quát: “Tránh ra!”.

Trong lòng tên ám vệ hoảng sợ, theo bản năng liền gạt đầu ngựa tránh ra chỗ khác. Phong Quân Dương thúc ngựa nhảy lên, một người một ngựa xông vào chính giữa phe cánh của đối phương, nơi nào trường kiếm vung đến thì nơi đó máu thịt bay tung tóe, ngay sau đó có vài tên thích khách rơi khỏi lưng ngựa. Nhưng ngay sau đó có một tên thích khách chỉ thẳng vào hắn hét to: “Phong Quân Dương ở bên này!”.

Lời nói còn chưa dứt, thì lập tức mấy tên thích khách không quan tâm đến toán ám vệ đang quần lấy bên người mình, từ trên lưng ngựa nhảy lên, giống như một lũ chim đại bàng lao bổ về phía Phong Quân Dương truy giết. Phong Quân Dương vừa mới khom lưng né được một chiêu hung hiểm, trường kiếm trong tay thuận thế đâm xuyên qua ngực của một tên thích khách, thân người vẫn còn chưa kịp ngồi thẳng dậy thì đã bị hai tên thích khách khác từ hai hướng khác nhau xông đến giết.

Cứ ngồi trên lưng ngựa lại bị mấy tên thích khách liên thủ lại tấn công, thì dù võ công của Phong Quân Dương thuộc dạng cao cường cũng không khỏi lâm vào cảnh nguy hiểm.

Thần Niên suốt từ đầu tới giờ vẫn bị một ám vệ bảo hộ đứng tách hẳn ra xa, nhìn thấy cảnh ấy hồn vía đã bị chấn động từ lâu. Tên ám vệ này thấy Phong Quân Dương gặp phải nguy hiểm, liền không quan tâm gì tới việc bảo vệ cho Thần Niên đang ngồi ở phía trước nữa, mà thúc ngựa xông thẳng tới chỗ Phong Quân Dương. Trong lòng Thần Niên hoảng hốt, có ý muốn cướp lấy dây cương rồi bỏ chạy, nhưng huyết đạo trên người bị Phong Quân Dương điểm, tứ chi đều cứng đờ không chút sức lực, chỉ có thể giương mắt lên nhìn tên ám vệ ấy dẫn theo mình xông thẳng vào chiến trường.

Đám ám vệ tuy rằng đều ở bên cạnh bảo vệ Phong Quân Dương, nhưng có thể thấy số lượng thích khách lao tới muốn giết hắn lại càng nhiều, trong đó lại không thiếu những kẻ võ công cao cường, ngay lập tức đã sắp giết sạch số ám vệ bên người Phong Quân Dương.

Thần Niên cùng một tên ám vệ hai người một ngựa vội vàng từ phía sau xông tới, đám người nhất thời đều không mấy may đề phòng, nên bọn họ trong chớp lát đã phá vỡ vòng vây của đám thích khách, lao thẳng đến trước mặt Phong Quân Dương. Con mắt Thần Niên đảo tròn, nói với Phong Quân Dương: “Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!”.

Nhưng Phong Quân Dương và mọi người lại có vẻ như không hề nghe thấy gì, vẫn xông vào chém giết cùng đám thích khách.

Thần Niên sợ bị đao thương không có mắt đâm trúng, cứng người nằm sấp trên lưng ngựa, hai tay dùng sức ôm chặt lấy cổ ngựa, lại hét to: “Núi vẫn còn xanh sợ gì không có củi đốt, chết hết ở đây thì còn mưu tính được chuyện gì nữa?”.

Tên ám vệ ở phía sau lưng Thần Niên cũng vội vàng lên tiếng khuyên can Phong Quân Dương: “Thiếu chủ mau chạy đi! Đừng để trúng gian kế của kẻ khác!”.

Khuôn mặt anh tuấn của Phong Quân Dương tái mét, chân mày mang theo khí thế sát phạt. Hắn nghiêng chặt khớp hàm, rồi đột nhiên vươn tay ra nhấc Thần Niên lên đặt xuống phía trước ngựa của mình, cùng một số ám vệ bảo vệ liều chết xông vào con đường nhỏ ở phía Bắc. Đám thích khách vẫn đuổi theo từ phía sau không buông tha, cũng may đi về phía Bắc không xa thì đến một rừng cây, đường hẹp rừng rậm, vô cùng khó đi, đám thích khách đông người cũng không thể phô diễn ra được ưu thế gì lớn, ngược lại còn tạo cơ hội sống sót cho đoàn người của Phong Quân Dương.

Cứ như vậy đi được non một canh giờ, rừng cây đột nhiên thưa thớt hẳn, con đường đất cũng dần dần không thấy dấu tích nào cả, Phong Quân Dương hơi kìm dây cương, hỏi Thần Niên đang ngồi phía trước: “Có phải là nhầm đường rồi không?”.

Thần Niên ngẩng đầu lên nhìn, rồi đáp: “Không sai đâu, từ chỗ có cái cây cổ cong kia rẽ sang đi về hướng Đông.”

Vào lúc này, trong lòng Phong Quân Dương dù có tràn đầy nghi ngờ, cũng chỉ có thể đi về hướng Thần Niên đã chỉ. Không có rừng cây cản trở, tốc độ cưỡi ngựa của mọi người tăng lên đáng kể, giữa chốn núi non gió rất to, Thần Niên bị gió táp không nói được lời nào, chỉ có thể quay đầu lại nói với Phong Quân Dương: “Người giải huyết đạo cho ta đi, lát nữa còn phải leo lên vách núi nữa đấy!”.

Cả người nàng ở trong lòng hắn, hắn cũng chẳng sợ nàng giở trò, càng đứng nói đến đám thích khách vẫn đang truy đuổi ở đằng sau kia. Phong Quân Dương nghe xong chẳng nói chẳng rằng nhấc ngón tay lên, soạt soạt nhanh chóng giải khai những huyết đạo đã bị điểm trên người Thần Niên.

Lúc này đã sắp bình minh, sắc trời dần sáng rõ, con đường phía trước nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được điểm cuối, quả nhiên là bị một vách đá thấp chắn ngang. Một ám vệ theo sát phía sau lưng Phong Quân Dương đột nhiên ghì mạnh dây cương, cao giọng nói: “Thiếu chủ đi trước đi, đám thuộc hạ sẽ ở lại đây ngăn cản bọn thích khách.”

Những người này vốn dĩ là tử sĩ được Vân Tây Vương phủ nuôi, Phong Quân Dương cũng không khách sáo với bọn họ, chỉ đồng ý một tiếng rồi thúc ngựa tiếp tục xông thẳng đến chỗ vách đá thấp kia. Hai người một ngựa rất nhanh đã đến được dưới chân vách đá, Phong Quân Dương nhấc Thần Niên nhảy từ trên lưng ngựa xuống, ngẩng đầu nhìn vách đá dựng đứng, hỏi Thần Niên: “Tự cô có thể trèo lên được không?”.

Huyết đạo của Thần Niên bị điểm suốt cả một đêm, giờ tuy đã được giải, nhưng huyết mạch còn chưa được thông suốt, tứ chi vẫn không có chút sức lực nào cả, chỉ có thể miễn cưỡng đứng tựa vào vách đá, nghe thấy vậy cười khổ lắc lắc đầu.

Phong Quân Dương khẽ nhíu mày, rồi đột nhiên tiến lên trước đỡ lấy tay tháo dây lưng của Thần Niên ra.

Trong lòng Thần Niên giật mình, theo phản xạ duỗi tay ra bảo vệ, lại đột nhiên hiểu ra hắn muốn làm gì, trong lúc tay chân luống cuống vội vàng tháo dây lưng ra đưa cho hắn.

Phong Quân Dương xoay người lại, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, lạnh lùng nói: “Lên đi, nhanh!” Thần Niên còn chưa kịp phản ứng lại, Phong Quân Dương đã lại lùi về sau nửa bước, với tay ra sau lưng kéo nàng lên lưng hắn, rồi dùng sợi dây lưng vừa tháo lúc này buộc nàng tâm trí vẫn đang hỗn loạn vào sau người mình, nói: “Ôm chặt!”.

Thần Niên quay đầu nhìn đám thích khách phía sau đang đánh nhau với đoàn ám vệ, liền không quan tâm nhiều nữa, vội vàng thò tay ra ôm lấy cổ hắn. Không đợi hai tay nàng kịp đan vào nhau, cả người Phong Quân Dương đã nhảy bật lên khỏi mặt đất, tay bám vào các mỏm đá trên vách núi để leo lên trên.

Vách đá cao hơn hai mươi trượng, từ trên xuống dưới dốc vô cùng, chỉ có một ít mỏm đá nhô cạnh ra ngoài, còn đại đa số đều cách nhau tầm ba bốn thước mới có thể chạm vào được, chỉ một người võ công cao cường

trèo lên cũng còn gian nan, càng đừng nói đến việc sau lưng Phong Quân Dương còn buộc thêm cả Thần Niên.

Trong lòng Thần Niên thấy rất sợ, bị dọa cho đến mức nằm sát vào lưng Phong Quân Dương, không dám cử động lấy một lần.

Phong Quân Dương trèo được nửa giờ, động tác bỗng nhiên dừng lại chốc lát, nghiêng đầu khẽ nói với Thần Niên: “Cô nói lỏng tay ra đi.”

30. Q.1 - Chương 30: Tìm Con Đường Sống Trong Chỗ Chết.

Lúc ấy Thần Niên mới chú ý đến hai cánh tay mình đang ôm chặt lấy Phong Quân Dương, ghì chặt đến mức khiến hần sắp tắt thở đến nơi. Khuôn mặt nàng ửng đỏ, vội vàng thả lỏng tay ra, nhưng miệng lại hừ lạnh một tiếng, oán trách Phong Quân Dương: “Ai bảo người phong ấn huyết đạo của ta? Nếu không phải người phong ấn huyết đạo của ta, thì tự ta cũng có thể trèo lên được vách đá thấp này. Còn cần phải để người công sao? Hừ!”

Nàng nói xong, giận dữ quay đầu sang hướng khác, trong lúc vô tình lại nhìn thấy những ám vệ phía dưới đang bị những tên thích khách tấn công giết chết, hai tên thích khách còn lại cũng đang đuổi tới vách núi. “Hồng rồi! Bọn chúng đuổi tới nơi rồi, mau trèo đi!”

Phong Quân Dương tuy rằng không nói gì, nhưng tốc độ trèo lại nhanh hơn vài phần.

Thần Niên thấy hai tên thích khách leo tới càng lúc càng nhanh, trong lòng vô cùng lo lắng, cứ liên tục thúc giục Phong Quân Dương nhanh nữa lên. Cứ như vậy mấy lần liền, Phong Quân Dương bèn lạnh lùng nói: “Ném cô đi rồi, đương nhiên sẽ trèo nhanh được thôi!”

Thần Niên ngăn người, sau đó chầm biếm lại: “Ném đi cũng tốt, khỏi phải làm miếng thịt chắn sau lưng cho người. Ta vốn muốn sống yên lành, là người nhất định muốn tóm ta lại, còn ép ta phải rời khỏi Thanh Châu cùng với mình. Những thích khách kia bôn ba tới đây cũng là vì người, ta rơi vào tình cảnh này đều là do người hại cả. Ta nói cho Phong Quân Dương người biết, nếu như ta có bị làm sao, thì nhất định sẽ kéo người bồi táng cùng!”

Chân tay nàng ruy rằng không có chút sức lực nào, nhưng miệng lưỡi thì không mấy may bị ảnh hưởng, vẫn nhanh nhẹn linh hoạt như trước, cả một câu dài từ miệng nàng nói ra, từng từ từng từ rõ ràng âm vang, quả thật vô cùng súc tích và lưu loát.

Phong Quân Dương giận đến bật cười, nở nụ cười nhạt: “Hiện giờ ta đang buộc chung vào với cô, chỉ cần dùng sức giãy một cái thôi thì cả hai người chúng ta sẽ rơi thẳng xuống dưới. Nếu như cô không muốn sống nữa, thì ngay bây giờ có thể cùng ta đồng quy vu tận.”

Thần Niên hừ lạnh một tiếng, nhưng không trả cheo với hần nữa. Phong Quân Dương cũng im lặng, chỉ ra sức trèo lên đỉnh vách đá. Mắt thấy hai tên thích khách phía dưới đang leo đến gần, trong lòng Thần Niên thấp thỏm, hỏi Phong Quân Dương bằng giọng ớn lạnh: “Người nói xem hai tên đó sẽ không ở phía dưới bắn tên về phía chúng ta chứ?”

Phong Quân Dương nghe xong trong lòng cũng rung mình, im lặng hồi lâu mới trầm giọng đáp: “Nếu như cô trúng tên thì dùng lực kéo ta xuống, ta sẽ vật bồi táng cho cô là được mà.”

Thần Niên không nói gì thêm, nhưng hai tay lại ôm lấy cần cổ Phong Quân Dương chặt thêm vài phần.

Không biết vì sao, hai tên thích khách phía dưới lại vẫn chưa bắn tên, mà vẫn cứ một trước một sau bám vào vách đá leo lên đuổi theo. Tốc độ của Phong Quân Dương vốn không chậm, lại trèo lên sớm hơn hai tên thích khách đó khá lâu, nên dù sau lưng buộc thêm một người, nhưng cũng là người trèo lên được đỉnh vách đá trước tiên. Sau đó không quan tâm đến việc tháo dây thả Thần Niên đang ở trên lưng xuống, mà công nàng chạy nhanh về phía trước.

Thần Niên ở sau lưng hần đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta chạy không lại bọn chúng đâu, chi bằng ẩn nấp trước đã.”

Phong Quân Dương dừng lại chân trong chốc lát, sau một thoáng do dự liền cởi dây cho Thần Niên rồi quăng sang bên cạnh, một mình lao tới bên vách đá. Thần Niên sững người, rồi nhanh chóng hiểu ra hắn định tranh thủ lúc hai tên thích khách leo lên sẽ bí mật tập kích, liền vội vàng lặn vào một bụi cỏ giấu mình đi.

Hai tên thích khách ngàn vạn lần không ngờ được rằng Phong Quân Dương lại dám quay lại, một trong hai tên vừa mới ló đầu lên từ dưới vách đá, thì chào đón thẳng mặt hắn là một luồng kinh phong tập kích. Trong lòng tên thích khách hoảng sợ, vội vã thả lỏng một tay, lật người sang một bên để né tránh. Ai ngờ chỉ mới xoay người đã cảm nhận một luồng rét lạnh từ sau gáy, cơ thể còn chưa kịp phản ứng, thì đầu đã không tuân theo sự kiểm soát rơi thẳng xuống vách đá....

Phong Quân Dương bám chặt lấy bề mặt phía trên vách đá đứng đứng, thanh chủy thủ trong tay vẫn còn dấu máu nhỏ giọt xuống. Hắn tập kích thành công, lập tức nhảy lên khỏi mặt đất, phi thân lướt nhanh đến một chỗ khác.

Thần Niên ở cách một khoảng rất xa, nên không nhìn rõ Phong Quân Dương giết tên thích khách đó như thế nào, đợi đến khi nàng cẩn thận vạt bụi cỏ bước ra nhìn, thì thấy bên phía bên vách đá lơ lửng kia chỉ còn lại Phong Quân Dương đang đánh nhau cùng một tên thích khách. Không phải lấy một địch lại hai, khiến Thần Niên thở dài nhẹ nhõm, nhưng còn không đợi cho nàng kịp hít vào, thì đã phát hiện ra tình hình có chút không ổn, tuy rằng một chọi một, nhưng rõ ràng võ công của tên thích khách cao hơn Phong Quân Dương không ít.

Sau mười mấy chiêu, Phong Quân Dương đỡ bên này thì để hở bên kia, vô cùng nguy hiểm.

Trong lòng Thần Niên muốn qua đó giúp một tay, nhưng suy nghĩ đảo qua một vòng lại dừng lại. Chết đạo hữu chứ không chết bản đạo, nàng và Phong Quân Dương chỉ có thù không có ơn, thực sự không đáng phải liều mạng vì hắn, càng đừng nói đến chuyện với chút ít võ công của nàng quả thật chẳng giúp được gì cho hắn cả. Nghĩ vậy, nên nàng lại lặng lẽ lùi lại vài bước. Không ngờ còn chưa kịp xoay người thì đột nhiên nghe thấy bên vách đá truyền tới một tiếng thét thảm thiết, nhưng lại không phải là tiếng của Phong Quân Dương.

Trong lòng Thần Niên vô cùng kinh ngạc, nhất thời dừng hẳn động tác lại, thoáng chút do dự rồi thò đầu ra. Chỉ thấy một mình Phong Quân Dương đang yên lặng đứng bên vách đá, đã không thấy bóng dáng tên thích khách đó đâu nữa. Nàng tìm kiếm một hồi, mới phát hiện ra tên thích khách đó đã ngã xuống đất bỏ mạng rồi.

Thật ra Thần Niên không nghĩ rằng Phong Quân Dương lại có thể chuyển bại thành thắng, nhất thời không biết lên tiến lên hay lùi xa. Nàng đang ngẩng người ra nhìn, thì từ bên đó Phong Quân Dương đã ngẩng đầu lên từ từ tiến lại chỗ nàng. Thần Niên đoán lúc này nếu như mình lại bỏ chạy, thì chắc chắn không thoát được khỏi tay Phong Quân Dương. Nàng rủa thầm một tiếng “xui xẻo”, ngoan ngoãn trèo ra từ trong bụi cỏ.

Phong Quân Dương vẫn đứng nguyên tại chỗ bất động, chỉ có ánh mắt trầm tĩnh là nhìn chằm chằm vào Thần Niên.

Thần Niên vốn dĩ vẫn luôn cảnh giác, liếc thấy bộ dạng của hắn như vậy không khỏi có chút kỳ quái, vì thế đứng ở một chỗ cách hắn tầm hơn ba bốn trượng liền dừng lại. Nàng quan sát tên thích khách đang nằm trên đất trước, đến khi thấy tên người đó với thanh chủy thủ cắm trên ngực đã chết từ lâu, mới cẩn thận hỏi Phong Quân Dương: “Người không sao chứ?”.

Phong Quân Dương khẽ mỉm môi, không trả lời câu hỏi của nàng, nhưng lại nâng tay lên nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay về phía nàng.

Thần Niên nghi ngờ tiến thêm vào bước, đứng ở trước mặt hắn, lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Phong Quân Dương không nói gì, rồi đột nhiên dùng ngón tay nhanh chóng điểm vào đại huyệt trên người Thần Niên. Trong lòng Thần Niên vô cùng hoảng sợ, chân liền vội vàng lùi ra sau, nhưng vẫn không thể tránh được, chỉ cảm giác cả người cứng đờ, quả nhiên lại bị Phong Quân Dương điểm trúng huyệt đạo rồi.

Thần Niên không ngờ hấn lại bất ngờ tấn công mình, không nhận được bùm bùm lửa giận, ngoác miệng chữi âm lên: “Mẹ nhà ngươi chứ ——”.

Nàng chỉ mới nói được một nửa, thì lại nhìn thấy Phong Quân Dương phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người ngã nhào lên người nàng. Vóc dáng của nàng thấp bé hơn Phong Quân Dương rất nhiều, lại bị hấn phong ấn huyết đạo, đầu thể chống đỡ được sức nặng của hấn, liền bị hấn đè ngã xuống.

May mà lúc Phong Quân Dương ngã vẫn còn biết dùng tay chống xuống đất, nên toàn bộ trọng lượng cơ thể không đè hấn lên người Thần Niên. Nhưng ngay cả có như vậy đi nữa, thì nàng vẫn đau đến mức hít liền mấy ngụm khí lạnh, sau đó mới hoàn thành nốt được câu nói dở dang lúc nãy: “Phong Quân Dương, ta sẽ giết sạch tổ tông nhà ngươi!”.

Phong Quân Dương vừa mới dốc toàn bộ công lực chịu một chương của tên thích khách, cũng may trên người mặc nhuyễn giáp hộ thân mới giữ lại được cái mạng này, đến tận lúc này nội tức vẫn đang cuộn cuộn không ngừng, nghe vậy cũng chỉ thấp giọng hừ lạnh một tiếng, giọng nói và hơi thở rất yếu: “Cái đó đợi cô chết rồi hãy nói.”

Thần Niên tức đến nỗi thiếu chút nữa thì không thở nổi, hận không thể một cước đá bay nửa người Phong Quân Dương đang đè lên người nàng ra. Lại thêm việc tay chân nàng không thể động dậy được, chỉ có thể oán hận nói: “Ngươi đứng dậy đi!” Phong Quân Dương không trả lời, mà khép chặt hai mắt lại tập trung điều chỉnh nội tức. Một chương hấn vừa chịu lúc nãy rất nặng, gắng gượng tụt chân khí xuống đan điền, nhưng chỉ chạy dọc theo Nhậm mạch đến huyết Thiện trung là bị đình trệ không tiến thêm được nữa, lồng ngực càng đau đớn hơn giống như sắp nổ tung vậy, cổ họng tẩn ra một luồng tanh ngọt.

Thần Niên đã đoán ra được hấn bị nội thương rất nặng, lên vẫn luôn chú ý đến cử động của hấn, thấy sắc mặt hấn đột nhiên trắng bệch, vội vàng hét to: “Ngươi đừng có phun lên người ta đấy!”.

Khuôn mặt Phong Quân Dương vàng như nghệ, cắn chặt môi, nhưng dù cho có làm vậy đi nữa, thì khoe môi hấn vẫn từ từ chảy ra một dòng máu tươi. Cánh tay hấn mềm nhũn, không thể chống đỡ thêm được nữa, trong thoáng chốc cơ thể đổ ập xuống người Thần Niên. Thần Niên bị hấn đè lên bực mình kêu lên một tiếng, nhất thời cảm thấy hô hấp khó khăn, ngay cả sức lực để mắng người cũng chẳng còn.

Hồi lâu sau, Phong Quân Dương mới có thể động dậy được, hấn vô cùng khó khăn mới sờ được vào chiếc túi kín đáo trong thắt lưng móc ra một viên thuốc tròn đưa đến bên miệng Thần Niên, thấp giọng nói: “Ăn đi.”

Thần Niên không chịu ăn, vội vàng ngậm chặt miệng lại, nhưng trong bụng lại lớn tiếng mắng Phong Quân Dương là đồ âm hiểm, đến lúc này mà còn bắt nàng ăn viên thuốc gì gì đó, rõ ràng là muốn dùng thứ đó để khống chế nàng.

Phong Quân Dương thấy Thần Niên không chịu há miệng, bèn vươn tay ra siết cằm nàng, nhưng tay hấn không còn chút sức lực nào, Thần Niên lại ngậm miệng rất chặt, Phong Quân Dương hao phí sức lực rất lâu, nhưng không sao ép nàng mở miệng ra được.

Trong mắt Thần Niên không nhận được lộ ra chút đắc ý, trong lòng thầm nhủ hai chúng ta cùng hao tổn, để xem xem rốt cuộc là huyết đạo của ta tự ta hóa giải được trước, hay nội thương của ngươi khỏi trước. Đợi bà cô này có thể hoạt động được, nhất định sẽ khiến ngươi được chứng kiến chi tiết thủ đoạn của ta!

Phong Quân Dương nhìn thẳng vào mắt nàng hồi lâu, liền mở miệng nói: “Cô có ăn không?”.

“Không ăn!” Thần Niên đáp lại rất nhanh, sau đó lại ngậm chặt miệng lại.

Phong Quân Dương cười khê, nén cơn đau lại nhét luôn viên thuốc vào miệng mình.

Thần Niên thấy vậy nhất thời ngây người, thầm nhủ lẽ nào người này tự thấy không sống tiếp được nữa, nên mới muốn mình uống thuốc độc tự sát? Nàng trừng lớn hai mắt ngấn người quan sát hấn, nhưng lại thấy hấn từ từ cúi đầu xuống gần nàng. Thần Niên sưng người giây lát rồi mới hiểu ra dụng ý của hấn, chỉ cảm thấy đầu óc mình như nổ tung, nhất thời mất sạch lý trí, sau đó không quan tâm đến hai cánh môi đang ngậm chặt, liền há ra lớn tiếng mắng: “Phong Quân Dương! Ngươi là tên không biết xấu hổ!”.

Lời nói còn chưa dứt, thì đôi môi của hắn đã chuẩn xác hạ xuống che cái miệng của nàng lại, sau đó không đợi nàng có phản ứng đã mớm luôn viên thuốc vào trong miệng nàng. Thần Niên chưa từng gặp phải tình cảnh này bao giờ, dẫn cả người, để mặc cho chiếc lưỡi linh hoạt của hắn tiến vào thăm dò môi răng mình, mang theo vị tanh ngọt của máu tươi, đẩy viên thuốc trôi sâu vào trong khoang miệng nàng. Lát sau, Phong Quân Dương ngẩng đầu lên, khoe miệng mang theo ý cười như có như không nhìn nàng.

Thần trí vừa trải qua cú sốc của Thần Niên đã quay trở về, vội vàng dùng sức ho khan, muốn nhổ viên thuốc kia ra ngoài. Ai ngờ Phong Quân Dương thấy nàng như vậy, lại cúi đầu xuống lần nữa, dùng môi chặn lại. Thần Niên vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, khuôn mặt đỏ ửng cả lên, nhưng không sao tránh được đôi môi của hắn, bèn dứt khoát há miệng cắn một cái thật đau.

Hắn từ từ tránh ra một chút, nhưng không chịu xa hắn, chỉ mơn man cánh môi nàng lúc gần lúc xa. Thoạt nhìn vào, lại tưởng Thần Niên đang đuổi theo hắn đòi hôn môi.

31. Q.1 - Chương 31: Đồ Vô Sĩ

Thần Niên tức đến nổ phổi, lại nghĩ tới việc mình sẽ bị chết bởi viên thuốc độc kia, trong lòng liền cảm thấy vừa hoảng sợ vừa tủi thân. Đợi đến khi viên thuốc hoàn toàn tan ra trong cổ họng, cuối cùng nàng không nhìn được nữa ngoác miệng ra khóc thật to.

Phong Quân Dương thoáng ngây người, lập tức đoán ra viên thuốc độc đã hoàn toàn bị nuốt trôi xuống dưới, hắn không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm, dùng toàn bộ chút sức lực còn sót lại nằm vật xuống bên cạnh người Thần Niên, nhắm mắt lại chậm rãi điều hòa nội tức trị thương.

Nàng càng khóc càng cảm thấy số mệnh của mình không tốt, chết thì chết, nhưng trước khi chết còn phải chịu sự nhục nhã này. Nàng khóc cả nửa ngày trời vẫn chưa thấy nín, ngược lại càng lúc càng ghê gớm hơn, về sau khóc nức nở nhiều quá lại không khống chế được, đến thở cũng không thể thở như bình thường.

Phong Quân Dương quả thực không thể nghe tiếp được nữa, nhìn không được thở dài, nhẹ nhàng nói: “Viên thuốc đó không chết người ngay được đâu, cô chỉ cần nghe lời, thì tính mạng vẫn có thể bình an vô sự.”

Thần Niên không thèm quan tâm tới hắn, vẫn khóc lóc không ngừng, mãi đến cuối khóc đến không còn hơi sức nữa, mới từ từ dừng lại. Lúc ấy đang là giữa trưa, mặt trời trên đầu chói chang rực rỡ, nhưng hai người bọn họ một thì huyết đạo chưa được giải khai, người kia thì bị nội thương rất nặng, cả hai ai nấy đều không động đậy, chỉ cùng nhau nằm phơi mình dưới nắng.

Cứ chịu đựng như vậy cho đến lúc trời chạng vạng tối, huyết đạo bị niệm phong trên người Thần Niên mới dần dần được giải khai, tay chân nàng mềm nhũn bò từ dưới đất dậy, việc đầu tiên chính là giáng cho Phong Quân Dương ở bên cạnh một cái bạt tai. Phong Quân Dương mở mắt, lẳng lặng nhìn nàng, không tức cũng không giận, chỉ thấp giọng hỏi nàng: “Đã hết giận chưa?”

Thần Niên lửa giận tích đầy một bụng, tìm kiếm khắp xung quanh, chỉ thấy một thanh chùy thủ đang cắm trên cái xác của tên thích khách, liền lao đảo đi tới đó, hai tay rút thanh chùy thủ ra, rồi quay về bên cạnh Phong Quân Dương, dè thanh chùy thủ lên cổ hắn, lạnh lùng nói: “Đương nhiên là chưa hết giận rồi, không bấm vỡ người thành trăm mảnh thì ta không nguôi giận được!”

Phong Quân Dương khẽ nhếch miệng, “Tùy cô, dù sao cũng có cô đi cùng ta, chẳng qua ta chỉ xuống hoàng tuyền trước đợi cô vài ngày thôi.”

Hàng lông mày thanh tú của Thần Niên nhíu cả lại, thò tay ra lần tìm thuốc giải trên người hắn, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ lôi ra tới mấy viên thuốc, viên nào viên nấy hoàn toàn khác nhau, không thể phân biệt được đâu là thuốc độc đâu là thuốc giải. Nàng kéo Phong Quân Dương đứng dậy, xòe bàn tay ra trước mặt hắn, hỏi: “Cái nào mới là thuốc giải?”

Phong Quân Dương khẽ cười.

Thần Niên hận đến ngứa cả răng, cầm chùy thủ khoa tay múa chân trước mặt hắn, đe dọa nói: “Người có nói không? Nếu không nói ta sẽ xẻo cái mũi của người trước đấy.”

Phong Quân Dương nháy nháy mi mắt, thản nhiên nhìn nàng, hắn nói: “Không nói thì chẳng qua chỉ mất cái mũi, nói rồi thì mất luôn cả mạng, cô cảm thấy ta có nên nói không?”

Thần Niên phát câu bật cười, oán hận nói: “Người tưởng rằng người không nói thì ta không tìm được à? Cùng lắm thì cứ tìm khắp người người từ trên xuống dưới là được chứ gì!”

Phong Quân Dương cười cười, nói: “Đương nhiên được, nhưng cô phải cực kỳ may mắn thì mới thành công. Mỗi một loại thuốc trên người ta chỉ có duy nhất một viên, cô ngàn vạn lần đừng cho ta uống nhầm thuốc giải đấy.”

Thần Niên cực kỳ oán hận, nhìn chằm chằm Phong Quân Dương hồi lâu, rồi mới miễn cưỡng đè nén cơn giận của mình xuống, chịu thua nói với hắn: “Rốt cuộc thì người muốn thế nào? Ta và người không thù không oán, người hà tất phải đẩy ta vào chỗ chết như vậy!”

Phong Quân Dương ngược mắt lên nhìn nàng, trả lời một cách lãnh đạm: “Ta không muốn cô phải chết, ta chỉ muốn sống thôi. Ta đã nói rồi viên thuốc độc đó tạm thời sẽ không phát tác, cô chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, đợi đến khi sức lực của ta có thể tự bảo vệ được mình, tự nhiên sẽ cho cô thuốc giải.”

Trong lòng Thần Niên thăm mắng chửi không thôi, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ chần chừ, cố ý hỏi: “Người nói sẽ giữ lời chứ?”

Phong Quân Dương khẽ gật đầu: “Sẽ giữ lời.”

Thần Niên lại hỏi tiếp: “Vậy viên thuốc độc này của người mấy ngày thì phát tác?”

Phong Quân Dương đáp: “Bảy ngày.”

Thần Niên vẫn lén chú ý tới vẻ mặt Phong Quân Dương khi nói chuyện, thấy hắn không có vẻ gì là giả vờ, nhất thời cũng chẳng thể phân biệt nổi những gì hắn nói là thật hay giả, càng không dám lấy cái mạng nhỏ này của mình ra để đánh cược, trong lòng liền do dự. Nàng cẩn thận suy nghĩ một hồi, rồi cũng đành phải thỏa hiệp với hắn: “Vậy được, ta tin người thêm lần nữa. Nhưng....” nói rồi dừng lại một chút, lại thò tay vào trong người móc ra chiếc bình nhỏ men xanh, rồi dốc ra mấy viên thuốc tròn, “người cũng phải nuốt một viên thuốc độc của ta mới được, tránh để đến lúc người ý vào việc mình là người nắm trong tay thuốc giải của ta. Loại thuốc độc và thuốc giải ở chỗ ta, không chỉ có hình dáng giống nhau, mà ngay cả mùi vị cũng y hệt nhau. Trên thế gian này ngoại trừ nghĩa phụ ta ra, thì chỉ có một mình ta là phân biệt được thôi.”

Nàng cúi đầu, giả vờ đang tỉ mỉ phân biệt mấy viên thuốc trong lòng bàn tay, rồi mới dùng tay nhón một viên trong số đó đưa ra trước mặt Phong Quân Dương, nói: “Viên thuốc này của ta không tốt bằng viên thuốc của người, có thể bảy ngày sau mới phát tác. Thuốc của ta phải một ngày uống một lần thì mới được. Đợi đến giờ này ngày mai ta sẽ đưa thuốc giải và thuốc độc mỗi thứ một viên cho người, người nuốt chung cùng với nhau, thì thuốc độc sẽ chậm phát tác đi một ngày.”

Vì chột dạ, nên nàng giải thích rất cặn kẽ, cứ như thể viên thuốc tiêu thực đang kẹp trong tay thật sự là viên thuốc độc có khả năng xuyên tim thủng bụng vậy. Phong Quân Dương chỉ yên lặng lắng nghe, lúc đầu trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng nghe đến đoạn cuối khoe miệng không nhịn được khẽ cong lên.

Thần Niên thấy vẻ mặt của hắn như vậy, lại càng chột dạ hơn, thần sắc trên mặt lại càng ra vẻ nghiêm túc trịnh trọng hơn, nhìn chằm chằm vào Phong Quân Dương ép hỏi: “Người có dám ăn không?”

Phong Quân Dương khẽ mỉm cười, cũng không trả lời, chỉ cúi đầu ngậm viên thuốc trong tay nàng vào miệng, nuốt xuống dưới bụng rồi mới nói: “Quân tử trọng lời hứa.”

Thần Niên theo bản năng lau bàn tay lên váy, hừ lạnh một tiếng, nói: “Tiểu nhân không đáng tin!”

Đã thương lượng xong xuôi, lại quay về với tình hình hiện tại, hai người chỉ có thể gạt ân oán thù hận trước mắt sang một bên, bắt đầu cùng mưu sinh trên một con đường. Mặt trời đang lặn dần xuống đường chân trời ở phía Tây, núi rừng dần dần chìm trong ánh hoàng hôn thẫm màu, Thần Niên nhìn khắp bốn phía một lượt, nói: “Ở đây mùi máu tanh nồng quá, ban đêm sẽ dục thú hoang tới, chúng ta đổi chỗ khác thôi.”

Phong Quân Dương gắng gượng chống người ngồi dậy, có chút yếu ớt nói: “Cô đến xem thử trên người tên thích khách đó có giữ thứ gì không?”.

Thần Niên nghe vậy không khỏi cau mày, nhưng cũng không nói gì, đứng dậy đi tới lục soát thi thể tên thích khách. Tên thích khách này chết đã lâu, thi thể đã bắt đầu cứng lại. Thần Niên đề nghị sợ hãi trong lòng xuống, cẩn thận tìm một lượt trên người hắn, sờ ra được rất nhiều những viên thuốc tròn, và các loại ám khí, nàng biến vấy thành một chiếc giỏ đựng toàn bộ những thứ đó lại mang đến trước mặt Phong Quân Dương, chỉ vào một cái ống sắt đen thùi lù trong cả đồng đó rồi nói: “Không ngờ lại phát hiện ra một thứ tốt như vậy, người nhìn đi, đây là ám tiễn hoa mai mà người ta thường nói đến phải không? Tại sao có thể làm được tinh tế như vậy được nhỉ?”.

Phong Quân Dương liếc mắt nhìn một cái, đó là một ống sắt dài chừng sáu tấc, to không quá một thước, nhìn thoáng qua thì cũng rất tinh xảo, liền nhẹ giọng nói: “Cô cầm lại gần đây cho ta xem thử.”

Thần Niên y lời cầm chiếc ống sắt tới cho Phong Quân Dương xem kỹ hơn, sau đó nghe hắn nhàn nhạt nói: “Đây là ám tiễn thất tinh, nhiều hơn ám tiễn hoa mai một cây. Hắn đã bắn ta hai cây rồi, trong đây chỉ vẫn còn lại năm cây thôi.”

Thần Niên nghe hắn nói vậy vô cùng kinh ngạc, cúi đầu cẩn thận nhìn vào trong lỗ tên, quả nhiên bên trong có bảy lỗ tên, trong đó có hai lỗ tên đã trống không.

Phong Quân Dương lại nhẹ giọng giải thích tiếp: “Đây là loại ám khí mới xuất hiện ở phía Nam, có thể bắn một phát một cũng có thể bắn liên tiếp mấy phát liên, đừng nhìn nó nhỏ vậy, chứ tốc độ thì rất nhanh, lực bắn cũng rất tốt, có thể bắn xa đến ba mươi bốn mươi bước chân đấy.”

Thần Niên nghe xong mà lú cả lưỡi, cẩn thận đặt ám tiễn xuống, nghĩ mà thấy sợ nàng nói: “May mà lúc trước ở trên vách núi hắn ta không dùng ám khí, nếu không chúng ta sẽ không thể nào tránh được, nhất định sẽ ngã chết mất.”

Những lời nàng nói vốn dĩ là những lời nói trong lúc vô tâm, nhưng nói xong rồi trong lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, tên thích khách ấy có thể dùng ám tiễn lúc trên vách núi, nhưng hắn lại không dùng, mà lại phải trèo lên vách núi để giết Phong Quân Dương, kết quả là không những không giết được hắn, mà chính mình còn mất mạng. Tại sao tên thích khách này lại hành động như vậy nhỉ?

Rõ ràng Phong Quân Dương cũng đã nghĩ tới điểm này, đột nhiên hắn nói: “Cô qua đó xem thử lần nữa, xem xem tên đó có phải người trong trại Thanh Phong các cô không?”.

Thần Niên ngẩn người ra một lúc, rồi ngay lập tức hiểu ra, điểm khác biệt giữa việc ở trên vách núi và ở dưới vách núi chính là nằm ở việc có hay không có nàng, lẽ nào tên thích khách đó thật sự là người của trại Thanh Phong, cho nên mới lo lắng cho sự an toàn của nàng? Nàng bước vài bước tới gần khuôn mặt của tên thích khách, kéo khăn bịt mặt của hắn xuống, rồi nhận biết khuôn mặt đó dưới luồng ánh sáng yếu ớt một lượt, sau đó quay đầu lại nói với Phong Quân Dương: “Không phải, ta chưa từng thấy mặt người này trong trại.”

Dựa vào võ công của người này, nếu như thật sự là người của trại Thanh Phong thì tuyệt đối không thể xếp vào hàng vô danh được, nhưng từ trước tới nay nàng lại chưa gặp người này bao giờ, có thể thấy hắn ta không phải là người trong trại. Lẽ nào là người Mục Triển Việt tìm tới để cứu nàng ư? Nhưng vì sao không thấy bọn họ cứu người, mà lại chỉ một mực đuổi giết Phong Quân Dương? Nhất thời Thần Niên nghĩ mãi không ra, không khỏi có hơi hồ đồ.

Phong Quân Dương lại thản nhiên nói: “Đừng băn khoăn về những chuyện đó nữa. Không phải nói nên chuyển tới chỗ khác sao? Vậy thì mau lên, trời cũng sắp tối đen rồi.”

Thần Niên đề nghị vẫn trong lòng xuống, lấy đồ đánh lửa ra châm một ngọn đuốc, rồi quay về bên người Phong Quân Dương hỏi: “Vết thương của người sao rồi? Có thể tự đi một mình được không?”.

Phong Quân Dương lấy tay chống xuống dưới đất định đứng lên, nhưng người mới dùng chút sức lại đã ngã phệt xuống, đành cười khổ nói: “Kinh mạch của ta bị đứt rồi, không dùng được chút khí lực nào hết.”

Thần Niên vì câu giận hành vi khinh bạc lúc nãy của hắn, nên không chịu đỡ tay ra đỡ, cố ý kéo lấy cổ áo hắn từ phía sau lưng, nói: “Vậy thì chẳng có cách nào cả, sức lực cả ta yếu lắm không công nổi người đâu,

chỉ có thể kéo người đi như vậy thôi.”

Phong Quân Dương cũng không giãy dụa, nhưng lại nói thêm: “Không sao cả, chỉ cần cô không ngại lát nữa quần áo ta rách nát lộ ra thân thể trần truồng là được.”

Thần Niên cười đáp: “Việc này thì người yên tâm, ta không ngại đâu.” Nói rồi thật sự cứ như vậy mà kéo hần tiến về phía trước.

Đường trong núi vốn dĩ khó đi, huống hồ là kéo theo một người còn sống to lớn như vậy lại càng vất vả hơn. Đi chưa được bao xa, Thần Niên đã mệt lử thở hổn hển, nằng quay đầu lại nhìn Phong Quân Dương, thấy hai tay hần đan lại đặt trước ngực, đôi mắt khép hờ dánh về thờ ơ, không nhận được hừ lạnh một tiếng, buông tay ném hần xuống đất, oán hận nói: “Ta mệt rồi, nghỉ một lát rồi đi tiếp.”

Phong Quân Dương vẫn nhắm mắt không nói gì, Thần Niên dựa vào một tảng đá nghỉ ngơi chốc lát, rồi lại vươn tay ra tóm lấy cổ áo của hần. Lúc này Phong Quân Dương mới nghiêng đầu ra tránh đi, đôi mắt rũ xuống nói nhỏ: “Nếu cô cứ kéo ta đi tiếp, thì chiếc quần này của ta thật sự sẽ bị mài rách đấy.”

Thần Niên thoáng sững người, rồi phì cười.

32. Q.1 - Chương 32: Cùng Hội Cùng Thuyền.

Về mặt Phong Quân Dương có hơi khó chịu, ngẩng đầu quét mắt nhìn nàng một cái, lãnh đạm nói: “Tuy rằng ta đã thất lễ trước, nhưng ta cũng chỉ vì chuyện sống chết trước mắt nên không có cách nào khác, cô tất cũng đã tắt rồi, người kéo cũng đã kéo rồi, cũng nên nguôi giận đi thôi?”

Hần vừa nhắc đến chuyện lúc trước, trong lòng Thần Niên lại càng bức bối hơn, liền thu ngay nụ cười trên mặt lại, nói: “Ta cũng không phải cố ý trị người, là người không còn chút sức lực nào, mà ta thì lại không thể công nổi người, không kéo người đi thì còn biết sao nữa? Có ý tốt lại biến thành lòng lang dạ thú, hay ta nên vứt luôn người làm mồi cho thú hoang thì mới tốt.”

Phong Quân Dương bèn nói: “Cô đỡ ta dậy đi, hiện giờ ta có thể đi được vài bước.”

Thần Niên lạnh lùng liếc nhìn hần giãy dụa, rồi cúi người nhét ngọn đuốc vào trong tay hần, sau đó dùng hai tay đỡ hần từ dưới đất đứng dậy dựa vào vai mình hỏi: “Thế này có gắng gượng được không?”

Sắc mặt Phong Quân Dương tái nhợt, nghiêng chặt răng gật gật đầu.

Thần Niên trở thành một cái giá đỡ dìu hần đi chậm chậm về phía trước. Hai người lại đi thêm được một lúc nữa, đã cách xa chỗ vách đá khoảng năm sáu dặm, thì Phong Quân Dương quả thật không thể cố thêm được nữa, mới thấp giọng nói với Thần Niên: “Nghỉ một lát đi.”

Thần Niên cũng đã mệt, bèn tìm một chỗ tránh gió đặt Phong Quân Dương xuống, rồi dặn dò: “Người đợi ở đây, ta đi tìm ít củi khô về nhóm lửa, có vậy thì thú hoang mới không dám lại gần.”

Nàng để lại bó đuốc cho Phong Quân Dương, còn mình thì đứng dậy đi kiếm củi, không bao lâu sau đã ôm một đồng cành cây khô mang về, mượn thể che chắn của một tảng đá để nhóm lửa. Lúc ấy Phong Quân Dương mới thả lỏng được đôi chút, khoanh chân dựa lưng vào tảng đá, bắt đầu vận công trị thương. Thần Niên lạnh lùng liếc nhìn hần, chỉ thấy một lát sau sắc mặt của hần đột nhiên thay đổi, “phụt” một tiếng lại nôn ra một ngụm máu đen, thân người cũng không ngồi vững nữa, mà thuận theo thể tảng đá trượt ngã xuống đất.

Lúc trước Thần Niên chỉ đoán hần bị thương rất nặng, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này, ngạc nhiên hỏi: “Chân khí của người không thể vận hành được nữa sao?”

Phong Quân Dương miễn cưỡng nở nụ cười, chống thân thể lên ngồi lại lần nữa, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng.

Thần Niên nhìn nhìn hần, lại hỏi tiếp: “Bây giờ có thể khởi được không?”

Phong Quân Dương mệt mỏi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng trả lời: “Cô yên tâm, bất kể là có khỏi hay không ta đều đưa thuốc giải cho cô.”

Tâm trí Thần Niên xoay vòng, hỏi thăm dò: “Người ngậm thuốc độc trong miệng, cũng không tránh khỏi sẽ nuốt một chút, người không sợ bản thân mình cũng trúng độc sao?”

Phong Quân Dương nghe vậy mở mắt ra nhìn nàng, khóe miệng khe khẽ cong lên, đáp: “Sợ, đương nhiên là sợ rồi. Nên nếu như đến lúc ấy mà ta vẫn còn sống, thì nhất định sẽ liếm liếm mấy lượt thuốc giải để giải độc ỳnh trước sau đó mới đưa cho cô.”

Thần Niên nghĩ tới cảnh thuốc giải bị hắt liếm xong có dính nước bọt, không khỏi thấy buồn nôn rùng mình, lườm Phong Quân Dương một cái rồi quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý tới hân nữa.

Thân thể Phong Quân Dương yếu vô cùng, nhưng tâm mạch bị tổn hại nên không vận hành được chân khí, nên chỉ đành dựa lưng vào tảng đá nhắm mắt dưỡng thần, âm thầm suy nghĩ xem là ai ở nơi này muốn lấy tính mạng mình. Chắc không phải là Dương Thành, cho dù là hân muốn đoạt Ký Châu, nhưng hân cũng không dám giết mình rồi phá vỡ mối quan hệ với Vân Tây. Cũng không thể là huynh đệ của Tiết gia được, hai người đó thân mình còn chưa lo xong, sẽ không có tâm trí đâu để nghĩ cách tấn công hân cả. Nếu đã không phải là những người đó, vậy thì ai lại muốn lấy tính mạng hân chứ? Tên thích khách kia lúc ở trên vách đá không phóng ám tiễn, rốt cuộc là cố ý hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên? Hân ta thật sự không phải là người của trại Thanh Phong ư?

Hân đang mải nghĩ ngợi, thì đột nhiên nghe thấy phía đối diện vang lên một loạt tiếng “ục ục ục”, bất giác mở mắt ra, nhìn thấy Thần Niên đang hai tay ôm bụng, xấu hổ nhìn hân. Phong Quân Dương không nhịn được bật cười, hỏi: “Đói rồi à?”

Thần Niên đã cả một ngày trời không được ăn gì cả, bụng đã đói meo từ lâu, lúc trước cứ mải vội vàng bận rộn nên cũng không thấy cảm giác gì, giờ rảnh rồi đột nhiên lại thấy đói. Bụng phát ra âm thanh lớn như vậy, vốn dĩ nàng cảm thấy rất xấu hổ, nhưng Phong Quân Dương lại không chút nhị hỉ thẳng ra, khuôn mặt không nhịn được nở bừng, lạnh lùng hỏi ngược lại hân: “Người không thấy đói chắc?”

Đúng lúc đó, cũng nghe thấy bụng Phong Quân Dương vang lên tiếng ục ục ục. Hai người ngẩn cả ra, rồi sau thoáng chốc bất giác đều bật cười. Cứ cười như vậy, khiến mối quan hệ giữa cả hai nhất thời hòa hoãn đi không ít, Thần Niên hỏi Phong Quân Dương: “Giờ người định đi đâu?”

Phong Quân Dương thẳng thắn đáp: “Vốn dĩ muốn tới Ký Châu ngăn cản Tiết Thịnh Anh tiến vào Thái Hành tấn công trại Thanh Phong, nhưng hiện giờ sợ là không thể.”

Thần Niên bất giác nhíu mày, ngạc nhiên hỏi: “Người muốn đi ngăn cản Tiết Thịnh Anh? Tại sao?”

Phong Quân Dương cười cười, lại nói: “Bên trong liên quan tới chuyện tranh giành trong triều, ta có nói với cô thì cô cũng không thể hiểu được.”

Thần Niên không phục hừ một tiếng, “Người ít nhìn người qua lỗ kim thôi! Người không nói làm sao biết được ta nghe không hiểu? Đừng tưởng ta không nhìn ra, chính những lời ta nói đêm qua đã khiến người nghĩ tới điều gì đó, nên người mới vội vàng rời khỏi Thanh Châu như vậy.”

Phong Quân Dương nhớ tới những điều nàng đã nói đêm qua, quả thật đều có lý lẽ bằng chứng rất rõ ràng, không hề giống những lời mà một nha đầu hoang dã lớn lên trong hang ổ của bọn phỉ có thể nói ra được. Giờ phút này hai người ngồi đối diện nhau không có bất cứ chuyện gì khác nữa, hân cũng muốn mượn cơ hội này để lý giải những suy nghĩ của bản thân, bèn dần lòng xuống nói với Thần Niên: “Chuyện này bắt đầu từ khi Tiết Trục bị giết đã nổi lên rất nhiều điểm kỳ lạ. Đầu tiên là Tiết Trục bị giết, sau đó huynh đệ họ Tiết tranh giành đấu đá lẫn nhau khiến Ký Châu trở nên rối ren, hiện giờ Tiết Thịnh Anh dẫn binh muốn tấn công trại Thanh Phong, cũng giống như cô đã nói, đại quân tiến vào núi tiểu phỉ như dùng nắm đấm đánh muỗi, không những hiệu quả không cao, mà sợ rằng còn khiến đại quân bị vây khốn.”

Thần Niên gật đầu: “Đúng là vậy.”

Phong Quân Dương trầm ngâm nói: “Nếu như Tiết Thịnh Anh thật sự bị vây trong núi, thì người được lợi là ai? Chỉ có hai bên thế lực, một là Tuyên Thành ở phía Bắc, nhưng Tuyên Thành lại cách Ký Châu dãy núi Yên Thứ, đại quân không thể dễ dàng đi qua đây được. Hơn nữa Tuyên Thành từ trước đó rất lâu đã là

thành trì của người Bắc Mạc, sau đó Thánh Vũ hoàng đế mới đưa vào trong bản đồ Đại Hạ, triều đình vì đề phòng tàn dư Bắc Mạc âm mưu phục quốc, nên phạm là đất phía Bắc đều không được phép nuôi trọng binh, cho đến giờ, binh mã ở Tuyên Thành cũng không quá một vạn, cùng lắm chỉ dùng để trị an bên trong thành lúc bình thường mà thôi. Bọn họ không có khẩu vị lớn đến nỗi có thể nuốt gọn được Ký Châu, nên có lẽ không phải là bọn họ. Mà là một kẻ khác....”

Hai mắt Thần Niên sáng lên, lập tức nói thay Phong Quân Dương: “Kẻ khác đó chính là Dương Thành của Thanh Châu, hắn đã chiếm được địa lợi, lại có binh mã, một khi Tiết Thịnh Anh bị vây trong núi, hắn có thể dẫn đại binh vượt qua đèo Phi Long thẳng chiếm Ký Châu!”

Phong Quân Dương vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Thần Niên, không ngờ một nữ tử nhỏ bé trong núi như nàng cũng có được tầm hiểu biết như vậy.

Đôi mắt Thần Niên sáng long lanh nhìn Phong Quân Dương, hỏi: “Người không muốn Dương Thành nuốt được Ký Châu, nên mới đi ngăn cản Tiết Thịnh Anh tấn công trại Thanh Phong, phải không?”

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu: “Phải.”

Thần Niên lập tức kích động đứng phắt dậy, nói: “Vậy giờ chúng ta còn đợi gì nữa? Mau đi thôi, để muộn nữa thì sợ rằng trại Thanh Phong sẽ gặp loạn mất.”

Nhưng Phong Quân Dương lại không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Thần Niên cười khỏ.

Thần Niên ngẩn người ra giây lát rồi mới nhớ ra hiện giờ hắn đang bị thương rất nặng khó mà di chuyển được, bất giác có hơi ngượng ngùng, vội vàng ngồi thụp xuống cời cời đốt lửa để giấu đi vẻ ngượng ngùng, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi hắn: “Ta cũng luyện nội công nhiều năm, hay để ta vận công giúp người trị thương xem có được không nhé?”

Phong Quân Dương lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, khẽ đáp: “Được.”

Hắn hạ tầm mắt xuống, chậm rãi cời quần áo và lớp nhuyễn giáp hộ thân lót ở bên trong từng món từng món một, để lộ ra bờ vai bằng phẳng và rất thẳng, cánh tay thon dài hữu lực, lồng ngực rộng lớn rắn chắc, cùng eo lưng săn và hơi gầy..... dưới ánh lửa bập bùng, làn da màu lúa mạch nhàn nhạt phẳng phất tỏa ra thứ ánh sáng ấm nhuận như ngọc. Thần Niên được nuôi thả lớn lên trong hang ổ của sơn phỉ, nên rất ít khi được nhìn thấy những nam nhân cời áo mình trần thế này, những người đó nếu không béo phì thì cũng là gầy đét, cho dù có chút khỏe mạnh rắn chắc, nhưng cũng không có ai dễ nhìn giống như hắn. Bất giác nàng ngẩng người ra nhìn, ngay cả que cời lửa trong tay rơi xuống đất lúc nào cũng không biết.

Phong Quân Dương khẽ khàng nhướn mắt lên nhìn, khuôn mặt tuấn tú cũng lóe lên một thoáng mất tự nhiên, nhưng chỉ lát sau đã lại bình tĩnh thản nhiên được ngay, trong mắt còn mang theo ý cười như có như không, cất tiếng gọi nàng: “Tạ cô nương?”

Thần Niên vội vàng tỉnh táo trở lại, khuôn mặt chợt nóng bừng, nhưng khi nhìn thấy vẻ trêu chọc trong đôi mắt Phong Quân Dương, tính khí cương cường trong người lại trỗi dậy, liền cố gắng đè sự xấu hổ xuống, dùng ánh mắt sỗ sàng đánh giá Phong Quân Dương một lượt, rồi nói trêu: “Trước đây chỉ nghe các huynh đệ trong trại bàn luận cái gì mà “đẹp đáng đồng tiền bát gạo”, nhưng đến hôm nay ta mới thật sự coi như hiểu thấu ý nghĩa của câu nói này.”

Phong Quân Dương nhướn mày: “Hả?”

Thần Niên gật gật đầu, dứt khoát vỗ tay vài cái phủi bụi, rồi rất tự nhiên đi tới, cúi người xuống tỉ mỉ quan sát dấu vết xanh tím của một chướng lưu lại trước ngực hắn, trầm giọng hỏi: “Chân khí bị ứ lại ở huyệt Thiên trung phải không?”

Phong Quân Dương gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Thần Niên khoanh chân ngồi xuống trước mặt hắn, nhắc ngón tay phong ấn một vài huyệt đạo của hắn để tránh chân khí di chuyển tán loạn, sau đó một tay đè lên huyệt Cự khuyết ở bụng, tay kia điểm lên huyệt Trung phủ ở vai trái của hắn, khẽ dặn dò: “Người đẩy khí xuống Đan điền, đẩy chân khí đi theo Nhậm mạch hướng tới Thiên trung rồi quay sang Trung phủ, đến Thủ thái âm phê kinh.”

Phong Quân Dương cũng nhắm mắt ngồi khoanh chân, hai tay xếp chồng lên nhau, theo lời nàng nói tụ chân khí về Đan điền men theo Nhậm mạch từ từ đi lên, khi đến được mạch Cực khuyết, một luồng chân khí nhu hòa kiên cường từ lòng bàn tay nàng hợp lại trong cơ thể hắn, bao lấy luồng chân khí yếu ớt của hắn, theo các đường kinh mạch tiếp tục đi. Ai ngờ khi chân khí do nội lực của hai người hợp lại mới đi đến mạch Thiên trung thì lại không tiến thêm được nữa, giống như có một bức tường vô hình chắn ngang ở đó vậy, bất luận là chân khí có xông tới dội vào thể nào đi chăng nữa cũng không cách nào phá vỡ được chướng ngại vật ấy.

Thần Niên không ngừng truyền chân khí vào trong cơ thể Phong Quân Dương, nên nội lực bị tiêu hao rất nhiều, chỉ thoáng chốc trên trán đã thấy lấm tấm mồ hôi. Sắc mặt Phong Quân Dương lại càng khó coi, mỗi lần nàng thúc phá chân khí xông tới huyết Thiên trung, là lồng ngực hắn giống như bị một quả chùy nện xuống, cứ như vậy mấy lần khiến hắn khó mà chịu đựng được thêm, nôn ra một búng máu tươi.

Thần Niên bị dọa cho sợ vội vàng thu tay nàng, có hơi hoảng loạn đỡ lấy hắn, hỏi: “Người không sao chứ?”.

Phong Quân Dương nhắm mắt lại rất lâu sau mới có thể mở miệng nói chuyện được, nhưng lại chỉ cười yếu ớt: “Đa tạ ý tốt của cô, chỉ tiếc là công lực vẫn còn hơi kém một chút, sợ là không có cách nào giúp ta đả thông kinh mạch được rồi.”

Thần Niên nghe vậy cũng không để tâm, kim lòng không đặt hỏi: “Vậy phải làm sao?”.

33. Q.1 - Chương 33: Đồng Hành Trong Núi.

Phong Quân Dương từ tốn mặc lại quần áo, đáp: “Cũng chẳng có gì, vết thương tuy nặng, nhưng trong một chốc một lát thì cũng không nguy hiểm gì đến tính mạng đâu, chỉ là tạm thời không dùng được nội công thôi, nghỉ ngơi vài ngày chắc là sẽ không sao.”

Thần Niên tự nhủ tình hình trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, nhưng nếu như hắn không thể sử dụng nội công, thì đương nhiên cũng không thể sử dụng được khinh công. Từ đây đến trại Thanh Phong sẽ phải trèo qua không ít những ngọn núi cao, lẽ nào nàng phải cõng hắn trên lưng sao? Nàng không có sức lực lớn đến vậy đâu! Nàng ngồi canh đồng lửa, không kim được liếc trộm sang bên cạnh đánh giá Phong Quân Dương, thấy hắn đang tựa lưng vào một tảng đá nhắm mắt dưỡng thần, giống như không mấy may để ý gì tới hoàn cảnh khó khăn trước mặt vậy.

Thần Niên do dự một lát, cẩn thận nhắc nhở hắn: “Từ đây nếu đi tới Ký Châu, sẽ phải đi qua rất nhiều những đoạn đường nguy hiểm. Với tình hình người như thế này, sợ là.....”

Nàng nói tới đây liền dừng lại, chờ phản ứng của Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương liền mở mắt ra nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Cô nghĩ sao?”.

Thần Niên cắn cắn môi, đón ánh nhìn của hắn đáp: “Chỉ bằng để ta thay người tới đưa tin cho Tiết Thịnh Anh có được không? Người đưa ta một tín vật của người, một mình ta đi trước đưa tin, sau đó sẽ dẫn người trở lại đón người.”

Phong Quân Dương không phản đối cũng chẳng đồng tình, chỉ lặng lẽ đánh giá nàng.

Thần Niên bị hắn nhìn liền thấy chột dạ, có chút không tự nhiên lảng ra khỏi ánh nhìn hắn. Những lời nàng nói tuy rằng rất dễ nghe, nhưng chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút thôi thì sẽ nhận ra cách này cực kỳ bất lợi đối với hắn. Khoan không nói đến chuyện nàng có một đi không trở lại hay không, cho dù nàng có theo lời giao hẹn trở lại tìm hắn, cả đi cả về chỉ ít cũng phải mất năm sáu ngày. Quãng thời gian dài như vậy, một người đang mang vết thương trên người như hắn một mình ở lại trong núi, cứ cho là không chết đói đi nữa, thì sợ rằng cũng sẽ thành mồi cho dã thú.

Thần Niên nhặt nhanh gom mấy cây củi vứt vào trong đồng lửa, khẽ nói: “Bỏ đi, coi như ta chưa nói gì.”

Ai ngờ Phong Quân Dương lại đột nhiên nói: “Cô lấy số thuốc của ta ra đây đi.”

Thần Niên thoáng sững người trong giây lát, rồi lục tìm lôi ra mấy viên thuốc tròn tròn trên người Phong Quân Dương, đưa đến trước mặt hắn. Hắn thò tay chọn ra từ trong đồng thuốc một viên màu đen, rồi đưa cho Thần Niên, “Cho cô, đây là thuốc giải.”

Thần Niên ngậy người nhìn hắn, ngàn vạn lần không ngờ hắn sẽ giao thuốc giải ra ỉnh dễ dàng đến thế.

Phong Quân Dương lại tựa người ra sau, nhàn nhạt nói: “Còn về tín vật, ta chẳng có tín vật gì để cô có thể đưa cho Tiết Thịnh Anh cả, cho dù có đưa cho cô ngọc bội, hắn cũng sẽ không nhận đâu. Nếu như cô muốn đi thuyết phục hắn, thì chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.”

Thần Niên từ từ tỉnh táo lại, nhìn viên thuốc giải trong tay mình, lại liếc nhìn Phong Quân Dương, nhất thời có chút nghi ngờ.

“Sao? Sợ đó không phải là thuốc giải à?”. Phong Quân nheo nheo mắt nhìn nàng, thò tay ra lấy lại viên thuốc giải, khẽ cười nói: “Kỳ thật thứ này cũng chẳng phải giải được gì cả.”

Hàng lông mày thanh tú của Thần Niên dựng ngược lên, vụt một tiếng đứng phắt dậy, tức giận nói: “Phong Quân Dương, ngươi.....” nhưng nàng còn chưa nói xong, thì đã lại nhìn thấy Phong Quân Dương ở bên đó bỏ luôn viên thuốc vào miệng, bất giác lại ngẩn người ra, không biết rốt cuộc hắn đang định giở trò bí ẩn gì nữa.

Phong Quân Dương cười cười, nói: “Thật ra vốn chẳng phải thuốc độc gì cả, chỉ là mấy viên thanh hỏa đơn bình thường thôi.”

Thần Niên nghĩ tới việc hắn dùng mấy viên thanh hỏa đơn để dỗ mình, giống như đang trêu đùa một con khỉ, bất giác vừa xấu hổ lại vừa tức, oán hận nói: “Phong Quân Dương, ngươi đúng là đồ tiểu nhân gian trá vô sỉ!”

Phong Quân Dương khẽ cười đáp: “Như nhau, như nhau cả. Lẽ nào mấy viên thuốc cô cho ta nuốt cũng là thuốc độc?”

Thần Niên vốn đang vừa cáu vừa xấu hổ, lại liếc nhìn dáng vẻ đáng đánh đòn của hắn, oán hận lập tức nhắc chân lên định đạp lên người hắn một cái, nhưng vừa thấy sắc mặt trắng bệch của hắn, chân đi được nửa đường lại không đành lòng đạp xuống, cuối cùng lại đập mạnh xuống tảng đá bên cạnh người hắn.

Phong Quân Dương nhắm mắt, khẽ nói: “Cô đi đi.”

Thần Niên oán hận nhìn hắn mấy cái, rồi không nói gì nữa xoay người đi luôn. Lửa giận của nàng cháy phừng phừng, guồng chân chạy suốt bảy tám dặm đường, cơn giận mới từ từ hạ xuống, sau đó lại nhận ra bản thân mình thật quá buồn cười. Tự nhủ cơn giận của mình quả đúng là chả ra sao cả, lẽ nào thật sự ăn phải thuốc độc nên bị hắn không chế rồi ư?

Một cơn gió đêm thổi qua núi, khiến đầu óc Thần Niên dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu cẩn thận cân nhắc lại tình hình trước mắt. Việc Ký Châu điều động binh mã lớn như vậy, không cần nàng phải quay về mật báo tin tức, trại Thanh Phong tự khắc sẽ có được tin. Còn về phía của Tiết Thịnh Anh, cho dù nàng có đến đó, chắc gì hắn đã tin lời nàng?

Vậy nàng phải làm sao đây? Không thể không quan tâm đến an nguy của trại Thanh Phong một mình bỏ chạy được. Đang trong lúc mâu thuẫn, thì đột nhiên từ xa văng vẳng truyền lại tiếng tru của sói hoang. Thần Niên giật mình, không nghĩ ngợi gì nhiều rút ngay thanh chủy thủ ở thắt lưng ra, đồng thời nắm chặt ám tiễn thất tinh tìm thấy trên người tên thích khách trong tay.

Núi Thái Hành rừng núi âm u rậm rạp, từ xưa đến nay thú hoang chưa bao giờ thiếu. Nếu luận về độ hung dữ thì xếp thứ nhất đương nhiên là những con như hổ, báo, nhưng luận về độ khó đối phó nhất thì lại là sói hoang. Những con sói hoang này tụ tập thành một đàn có từ ba đến năm con, tính tình hung tợn gian xảo, hơn nữa khả năng kiên nhẫn lại cực tốt, một khi đã theo dõi con mồi chừng nào con mồi chưa chết thì sẽ không chịu dừng. Không biết tại sao, nàng đột nhiên lại nhớ tới Phong Quân Dương đang ngồi dựa lưng vào tảng đá. Vết thương của hắn rất nghiêm trọng, hiện giờ sức lực còn không bằng cả một người bình thường, nếu như bị sói hoang nhắm làm con mồi, thì cho dù đêm nay có đồng lửa khiến chúng không dám tiến lên, nhưng ngày mai thì sao? Đêm mai thì sao?

Thần Niên càng nghĩ càng cảm thấy bất an, miệng tuy tức giận lắm bầm mắng mình mấy câu kiểu như “không có tiền đồ”, “lòng dạ đàn bà”, nhưng người thì đã xoay lại men theo con đường cũ chạy về.

Phong Quân Dương vẫn dựa vào trước tảng đá như lúc trước, nhìn thấy Thần Niên quay trở lại, trên mặt tuy không lộ ra chút thần thái khác lạ nào, nhưng lại lén thả hòn đá sắc nhọn vẫn nắm chặt suốt trong lòng bàn tay xuống đất. Thần Niên chạy tới đứng chắn trước người hắn, hắn khẽ ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Sao lại quay lại?”.

Thần Niên nhếch mép rồi vút ám tiễn thất tinh cho hắn, tức giận nói: “Bọn ta không giống đám người quan phủ các ngươi không có chút nghĩa khí nào hết, tuy rằng ngươi nhiều lần làm chuyện có lỗi với ta, nhưng ta cũng không thể vút một phế nhân như ngươi ở đây để cho sói hoang cắn xé được.”

Vừa dứt lời, từ xa lại truyền tới tiếng sói tru. Phong Quân Dương bắt giác mỉm cười, cũng không khách khí với Thần Niên nữa, dứt luôn ám tiễn thất tinh vào trong ống tay áo, nhìn Thần Niên nói: “Cái ơn ngày hôm nay, sau này nhất định sẽ liệu mình báo đáp.”

Thần Niên bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh một lát, không kiềm lòng được hỏi hắn: “Sao ngươi lại biết thứ ta cho ngươi ăn không phải là độc được?”.

Phong Quân Dương bật cười, đáp: “Lúc nhỏ cũng không phải chưa từng được ăn tiêu thực hoàn, vị sơn tra trần bì nồng như vậy, sao lại không ném ra chứ. Cũng giống như cái trò cô lừa bịp tên Khâu Tam kia thôi.”

Thần Niên nghe xong có chút không phục, thầm nhủ mấy viên thanh hỏa đan của người nếu như ta ném kĩ, nhất định cũng có thể nhận ra được. Nghĩ tới đây lại không khỏi nhớ tới thủ đoạn lúc hắn ép nàng ăn thanh hỏa đan, liền cảm thấy trên mặt nóng bừng, không nịn được nhìn trộm Phong Quân Dương một cái, khuôn mặt cũng không tự chủ được ửng đỏ.

Cũng may bên cạnh có đồng lửa đang bập bùng cháy, ánh lửa vốn dĩ ánh lên mặt người ta tạo nên sắc đỏ hồng, vì thế lúc đó Phong Quân Dương cũng không hề phát giác ra diễm khác lạ của Thần Niên, còn mở miệng hỏi nàng: “Từ đây xuyên qua núi Thái Hành cần mấy ngày?”.

Thần Niên vội vàng thu lại tâm tư, nghĩ ngợi chốc lát rồi trả lời hắn: “Cứ đi thế này còn không thuận lợi bằng đi qua đèo Phi Long, trèo đèo lội suối rất vòng vèo, dựa vào tình hình hiện nay của chúng ta chí ít cũng phải mất sáu bảy ngày đường.”

Phong Quân Dương lại hỏi tiếp: “Nếu như trực tiếp đến trại Thanh Phong thì sao?”.

Thần Niên đáp: “Nếu vậy sẽ gần hơn được một chút, nhưng nhanh lắm thì cũng phải mất ba bốn ngày mới tới nơi.”

Phong Quân Dương trầm mặc một lát, rồi nói: “Vậy chúng ta đến trại Thanh Phong trước vậy.”

Thần Niên nghĩ ngợi một lát liền hiểu ra dụng ý của hắn, bèn gật đầu: “Cũng được, dù sao Tiết Thịnh Anh cũng sẽ tấn công trại, so với việc chúng ta đi tìm hắn, thì chi bằng về trại Thanh Phong đợi hắn còn hơn.”

Lúc này đã quá nửa đêm, Thần Niên bảo Phong Quân Dương nghỉ ngơi một lát trước, còn nàng sẽ thức canh cho cả hai người. Ai ngờ Phong Quân Dương lại cười nói: “Vẫn nên để cô ngủ trước, ta ngủ hay không cũng không phải điều hệ trọng gì lớn.”

Thần Niên hiểu tâm tư của hắn, hiện giờ hắn như một phế nhân, nếu như phải trèo đèo lội suối sợ rằng sẽ phải hoàn toàn dựa vào nàng thì mới xong, cho dù không công nổi hắn, thì cũng phải dìu hắn đi, sức lực tiêu hao của nàng đương nhiên là nhiều nhất. Thần Niên thần nhiên liếc nhìn hắn, nói: “Là ta không tin tưởng ngươi, chỉ dựa vào tinh thần của ngươi, không chừng canh đến nửa đêm thì ngất đi, đến lúc ấy thú hoang đến ngay trước mặt cũng không biết ấy chứ. Nên, vẫn là ngươi đi ngủ trước, đợi sau khi trời sáng hơn ta sẽ ngủ một lát.”

Phong Quân Dương không lay chuyển được Thần Niên, lại thêm việc sau khi bị thương tinh thần của hắn cũng không được tốt, nên đành thuận theo ý nàng, nhắm mắt ngủ trước. Nhưng cũng chỉ ngủ chưa đến một canh giờ đã mở mắt, nói với Thần Niên: “Cô ngủ một lát đi.”

Thần Niên cũng không khách khí với hắn nữa, giao lại que cời lửa cho hắn, còn đặc biệt dặn dò: “Đừng để lửa tắt đấy.” Sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn, cũng dựa vào tảng đá nhắm mắt nghỉ ngơi như hắn.

Khi trời sáng Phong Quân Dương khẽ gọi Thần Niên dậy, Thần Niên ôm bụng ngằn ngoảnh một lúc, rồi nói: “Người có đói không? Chúng ta cần phải ăn thứ gì đó trước đã, nếu không nhất định sẽ đói chết mất.”

Nàng để Phong Quân Dương lại trông coi đồng lửa, một mình chạy vào về phía Đông khu rừng rậm rạp, cũng không biết đã dùng cách gì, mà chỉ một lát sau đã xách về hai con chim trĩ, nói: “Bên đó có nước suối, qua bên đó trước đã, ăn uống no đủ rồi sẽ lên đường đi tiếp.”

Phong Quân Dương chống thanh gỗ xuống nhắc người đứng dậy, đồng ý đáp: “Ừ.”

Hai người đến bên bờ suối nướng chín mấy con chim trĩ, lại uống no nước, rồi mới đi dọc theo thề núi về hướng Đông. Thần Niên vốn đã từng đi qua con đường này rồi, nhưng giờ bên cạnh còn có một Phong Quân Dương dở sống dở chết này nữa, nên đương nhiên không thể đi con đường cũ nguy hiểm khó đi lúc trước được, mà đành phải chọn đi những con đường xa vòng vèo nhưng bằng phẳng dễ đi hơn hẳn. Hai người cứ đi như vậy cũng mệt mỏi khó khăn vô cùng, đầu tiên là thể lực của Phong Quân Dương không tốt, gần như hoàn toàn dựa cả sự dìu đỡ của Thần Niên mới đi được, sau nữa, lại gặp phải những con sói hoang khó đối phó bậc nhất trong núi Thái Hành, hai người cữu tử nhất sinh mới toàn mạng trốn thoát được. Lúc về đến được trại Thanh Phong thì đã là ngày hai mươi bốn tháng ba, bọn họ đã rời khỏi Thanh Châu được bốn ngày rồi.

Liên tục mấy ngày liền đi xuyên qua núi sâu rừng rậm, bộ dạng hai người nhếch nhác thảm hại không chịu nổi. Bên ngoài trại Thanh Phong tên tiểu thủ lĩnh cẩn thận nhìn ngó Thần Niên hồi lâu, mới nhận ra được người đứng trước mắt là vị Tiểu tứ gia tung hoành khắp sơn trại ngày nào, nhất thời kinh ngạc đến ngẩn cả người, lắp ba lắp bắp nói: “Tiểu tiểu tiểu..... tứ gia, cô làm sao thế này?”

34. Q.1 - Chương 34: Các Loại Nhân Vật

Váy áo của Thần Niên đã bị cạnh đá trong núi cào cho rách tươm từ lâu, chỉ có thể cuộn lộn xộn quanh người, nhưng nàng cũng không quan tâm đến câu hỏi của tên tiểu thủ lĩnh, mà còn hỏi lại hắn: “Đại đường gia có ở trong trại không?”

“Có, vừa mới cùng Nhị đường gia đi tuần quanh trại về.” Tên tiểu thủ lĩnh trả lời, nói xong lại không kìm lòng được liếc trộm vị nam tử trẻ tuổi đang đứng bên cạnh Thần Niên, trong lòng thầm lấy làm kỳ quặc. Người này tuy quần áo không được chỉnh tề, khuôn mặt cũng rất tiêu tụy, nhưng đứng yên lặng ở đó như vậy cũng tỏa ra một loại phong thái rất riêng, giống như là một công tử thế gia từ đầu đến đây vậy.

Thần Niên nghe xong quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Phong Quân Dương, dẫn hắn vào trong trại. Đi được mấy bước nàng lại dừng lại, xoay đầu nhìn Phong Quân Dương vẫn đang đứng đằng sau, rồi ngoắc gọi hai người nữa tới, ra lệnh cho bọn họ: “Hai người các người mau kiếm một cái kiệu tới đây.”

Hai người đó vâng dạ rồi xoay người chạy đi, nhưng Phong Quân Dương lại lên tiếng gọi họ lại, rồi thần nhiên nói với Thần Niên: “Không cần đâu, ta có thể tự đi được.”

Thần Niên thấy hắn như vậy liền hiểu ra hắn không muốn tỏ ra yếu ớt trước mặt người khác, không khỏi cúi đầu cười nhạo một tiếng, nhủ thầm bản thân người chết cũng muốn sĩ diện vậy thì hãy sống mà chịu tội cho đã đi. Nên cũng không kiên trì nữa, xoay người bước nhanh vào trong trại. Tuy nàng vẫn chưa sử dụng được kinh công, nhưng bước chân lại mạnh mẽ vừa nhanh lại vừa dài, rõ ràng là có ý để Phong Quân Dương nếm mùi khổ sở.

Ai ngờ Phong Quân Dương không nói không rằng, chỉ mím môi lặng lẽ đi theo sau Thần Niên, cũng không bị nàng bỏ lại quá xa.

Nhưng chẳng mấy chốc, Thần Niên đã nghe thấy tiếng hô hấp dần dần nặng nề hổn hển của hắn. Rốt cuộc nàng cũng không đành lòng, bước chân ngưng lại, dưới chân không tự chủ được cũng chậm dần.

Trại Thanh Phong đã nhận được tin Tiết Thịnh Anh muốn vào núi bao vây tiêu diệt, thủ vệ cũng nghiêm ngặt hơn nhiều so với ngày trước, cứ cách năm ba bước là lại có một trạm gác. Cũng may khi còn ở trong

trại Thần Niên cũng được coi là có chút địa vị, cả ngày lại thích chạy nhảy khắp nơi, mọi người đều đã nhẵn mặt nàng, nên mới có thể thuận lợi thông suốt cả đoạn đường đến tận trước Tín Nghĩa đường.

Trương Khuê Túc nhận được tin đã từ trong nhà ra đón, gặp mặt liền hỏi Thần Niên: “Triển huynh đệ đâu?”

Thần Niên đáp: “Nghĩa phụ có chuyện phải làm, tạm thời không thể quay về được, bảo cháu trước tiên đem người này tới giúp trại đánh lui binh.”

Trương Khuê Túc khẽ gật đầu, ánh mắt rơi xuống người Phong Quân Dương đang đứng phía sau Thần Niên. Không đợi Thần Niên giới thiệu thay ình, Phong Quân Dương khẽ cung tay với Trương Khuê Túc, mở miệng nói trước: “Trương Đại đương gia, tại hạ Trịnh Luân của Vân Tây, là thống lĩnh thị vệ của Vân Tây Vương phủ, phụng mệnh của thế tử nhà tại hạ cùng Tạ cô nương tới đây, giúp Đại đương gia đánh lui quân Ký Châu.”

Khuôn mặt của Trương Khuê Túc hiện lên vẻ nghi ngờ, xoay qua nhìn Thần Niên, hỏi: “Thần Niên, đây là....”

Trên đường trước lúc tới đây, Phong Quân Dương và Thần Niên hai người đã bàn bạc với nhau rồi, để tiện cho việc hành sự, Phong Quân Dương trước tiên mượn tạm thân phận của Trịnh Luân. Nên nghe Trương Khuê Túc hỏi đến, Thần Niên vô cùng tự nhiên đáp: “Đại đương gia, Trịnh thống lĩnh là người cháu mới quen được lúc ở Thanh Châu. Chuyện này nói ra rất dài, chỗ này lại không tiện kể rõ, chúng ta vào trong rồi hãy nói.”

Vì có quan hệ với Mục Triển Việt, nên Trương Khuê Túc trước giờ vẫn luôn coi trọng Thần Niên, lại nghe thấy nàng nói trình trọng như vậy, lập tức đích thân dẫn hai người Thần Niên và Phong Quân Dương vào trong Tín Nghĩa đường. Mọi người phân thứ tự chủ khách rồi ngồi xuống, Thần Niên kể hết những việc mình trải qua nửa thật nửa giả lúc ở Thanh Châu cho Trương Khuê Túc nghe, đổi chuyện Diệp Tiểu Thất thay Mục Triển Việt gửi thư đến thành đích thân Mục Triển Việt tới cứu nàng đi, rồi gặp mặt Phong Quân Dương thì lại phát hiện ra cả hai đã có quen biết từ xưa, cuối cùng nàng nói: “Vì trước đây nghĩa phụ cháu đã từng cứu Vân Tây Vương, thế tử gia vì muốn trả tấm ân tình này nên muốn giúp chúng ta đánh lui quân Ký Châu, ai ngờ vừa mới ra khỏi Thanh Châu đã gặp phải đám người đuổi giết, bất đắc dĩ chỉ còn cách rút lui về Thái Hưng. Còn Trịnh thị vệ thì nhận lệnh theo cháu trở về sơn trại, giúp chúng ta khuyên Tiết Thịnh Anh lui binh.”

Trương Khuê Túc kinh ngạc nói: “Khuyên Tiết Thịnh Anh lui binh?”

“Đúng vậy. Quân Ký Châu tới với uy thế mạnh mẽ, trại Thanh Phong không thể đối chọi trực diện được, chỉ có thể đem chuyện lợi hại ra để khuyên Tiết Thịnh Anh lui binh thôi.” Phong Quân Dương nói. Hắn ngừng lại một lát, hỏi Trương Khuê Túc: “Đại đương gia, Tiết Trục đúng là do trại Thanh Phong của ngài giết?”

Trương Khuê Túc nhìn về phía Thần Niên, thấy nàng khẽ gật đầu, bèn nói: “Không sai, vụ này là do trại Thanh Phong của ta làm.”

Phong Quân Dương lại trầm giọng hỏi tiếp: “Không biết lý do vì sao Đại đương gia lại phải giết Tiết Trục? Tiết Trục thân là chủ Ký Châu, một khi chết rồi nhất định sẽ khiến cho Ký Châu trở nên rối ren, càng đẩy trại Thanh Phong vào cơn đại họa ngập trời. Những chuyện này có lẽ Đại đương gia cũng biết rõ, vậy tại sao vẫn còn giết Tiết Trục?”

Trương Khuê Túc trầm mặc không nói gì, ánh mắt mang theo vẻ thận trọng nhìn Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương cười thản nhiên, nói: “Theo những gì tại hạ biết, Tiết Trục và Đại đương gia không có thâm thù đại hận gì cả.”

“Trịnh thống lĩnh,” Trương Khuê Túc đột nhiên cắt ngang lời Phong Quân Dương, thoáng im lặng một lát rồi nói: “Không phải Trương mỗ muốn giết Tiết Trục, mà là có người muốn tính mạng của hắn. Còn về phần người này là ai, vì trước đó Trương mỗ đã có lời thề, nên thứ không thể nói ra được.”

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, không truy vấn xem ai là người muốn tính mạng Tiết Trục nữa, sau một thoáng trầm mặc hắn nói: “Được, tại hạ không hỏi Đại đương gia người ấy là ai nữa. Nhưng, vẫn còn

một chuyện mong được Đại đương gia chỉ giáo. Đại đương gia có biết vì sao Tiết Thịnh Anh lại nhanh chóng biết được Tiết Trục bị giết là do người của trại Thanh Phong làm không?”.

“Đương nhiên là do Dương Thành nói với hần ta.” Trương Khuê Túc đáp không chút nghĩ ngợi.

Phong Quân Dương đang muốn mở miệng, thì Thần Niên ở bên cạnh đã đi trước một bước cướp lời nói: “Vậy Dương Thành lại biết thông tin đó từ đâu?”.

Trương Khuê Túc ngăn người một lúc, mới ngạc nhiên hỏi lại: “Lẽ nào không phải Dương Thành biết từ chỗ của nghĩa phụ cháu ư?”.

Thần Niên trầm giọng đáp: “Nghĩa phụ chưa từng rơi vào tay Dương Thành, sao hần ta có thể biết từ chỗ của nghĩa phụ được?”.

Sắc mặt Trương Khuê Túc nhất thời nặng nề hẳn đi, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Trong trại có nội gián.”

Thần Niên và Phong Quân Dương đưa mắt nhìn nhau, thâm nhủ quả nhiên thật sự bị ông ấy đoán trúng rồi, trong trại Thanh Phong có nội gián. Thần Niên vốn còn muốn hỏi nội gián là ai, nhưng Phong Quân Dương đã âm thầm lắc đầu với nàng, tỏ ý nàng đừng nên truy hỏi tiếp về chuyện này. Thần Niên đang cảm thấy kỳ quái thì bên ngoài truyền tới một loạt tiếng bước chân ồn ào, nàng quay đầu lại nhìn, vừa hay nhìn thấy hai người Nhị đương gia Văn Phượng Minh và Tam đương gia Lưu Trung Nghĩa đang từ ngoài đi vào.

Tam đương gia Lưu Trung Nghĩa bước chân lớn nhất đi ở phía trước, so với Nhị đương gia Văn Phượng Minh thì nhanh hơn nhiều, người còn chưa bước qua cửa mà đã lớn tiếng nói: “Đại ca, nghe nói a đầu Thần Niên đã trở về rồi, người đâu?”.

Thần Niên vừa nghe xong liền từ trên ghế đứng dậy, nói với Lưu Trung Nghĩa: “Tam đương gia.”

Lưu Trung Nghĩa là người lỗ mãng nhưng tính tình thẳng thắn, cũng không phải người thù dai, tuy hôm ấy Thần Niên chẹn họng khiến ông ta sượng mặt không biết giấu vào đâu, nhưng hiện giờ lại giống như đã quên sạch sẽ, sải mấy bước dài đến trước mặt Thần Niên đánh giá một lượt, nói: “Sao lại trông giống ăn mày thế này? Mục huynh đệ đâu?”.

Thần Niên cười cười đáp: “Nghĩa phụ cháu có chuyện phải làm, bảo cháu trở về trước.”

Văn Phượng Minh đi vào sau Lưu Trung Nghĩa vẫn luôn âm thầm đánh giá Phong Quân Dương, cho đến khi tất cả lại chia ra rồi ngồi xuống, mới thu lại ánh mắt lướt trên người Phong Quân Dương, xoay qua hỏi Trương Khuê Túc: “Đại đương gia gọi bọn đệ tới đây có việc gì vậy?”.

Trương Khuê Túc giới thiệu Phong Quân Dương với hai người Văn Phượng Minh và Lưu Trung Nghĩa, rồi nói: “Trịnh thống lĩnh đặc biệt tới đây để giúp chúng ta đánh lui binh, nói rằng sẽ khuyên nhủ Tiết Thịnh Anh.”

Văn Phượng Minh nghe xong những lời này sắc mặt khế biến, còn Lưu Trung Nghĩa không kìm được đang ngồi trên ghế nhảy dựng lên, hét to: “Còn khuyên cái rắm gì nữa! Bị bọn chúng đánh đến tận cửa nhà rồi kìa, huynh càng ôn hòa bọn chúng lại càng được thể bắt nạt huynh hơn. Nếu để đệ nói thì không việc gì phải sợ đám quân Ký Châu đó cả, chúng ta dốc sức chọi một trận đến cùng với hần, cũng để nói cho hần biết trại Thanh Phong này không phải toàn người ăn chay đâu!”.

Thần Niên nghe xong những lời này cảm thấy vô cùng chói tai. Nàng và Lưu Trung Nghĩa vốn dĩ hay tranh cãi nảy lửa với nhau, nên đương nhiên không sợ ông ta, lập tức định mở miệng phản bác. Ai ngờ Phong Quân Dương ngồi bên cạnh lại giơ tay ra kéo kéo tay áo nàng, ngăn lời nàng lại, bản thân thì lên tiếng nói: “Tại hạ đã suy nghĩ rất kỹ, cũng thấy những lời Tam đương gia nói rất có lý.”

Lời vừa nói xong, khiến cả Thần Niên và Trương Khuê Túc sững sờ.

“Phong.....” Thần Niên vì quá kinh ngạc thiếu chút nữa là gọi luôn ra ba chữ Phong Quân Dương, vừa nói ra được một chữ mới giật mình, vội vàng sửa lại: “Phong thế tử đâu có dạn dỏ người như vậy!”.

Phong Quân Dương liếc nhìn nàng một cái, rồi mới nói tiếp: “Thế tử tuy không dạn dỏ như vậy, nhưng cũng đã dạn tại hạ tùy cơ mà hành sự. Trên đường tại hạ tới đây, thấy đường lên núi Thái Hành nguy hiểm khó đi, trại Thanh Phong lại có binh lực dồi dào, dù cho Tiết Thịnh Anh có ép trọng binh tới đây, thì muốn

phá được trại Thanh Phong cũng là chuyện rất khó. Tam đương gia nói rất có lý, cứ thể hiện rằng mình yếu nhược không phải là cách hay. Chỉ bằng đón đầu giáng cho Tiết Thịnh Anh một đòn trước, để hắn biết được bản lĩnh của trại Thanh Phong. Cho dù sau này có muốn giảng hòa với hắn, cũng có thể có chút tiền vốn mà dựa vào.”

Hắn nói chuyện rõ ràng rành mạch, nhưng Thần Niên lại không tin một chút nào. Nàng tuy chỉ ở chung với Phong Quân Dương trong một thời gian ngắn, nhưng biết rõ con người này tính cách kiên nghị, thậm chí là vô cùng kiêu ngạo, tuyệt đối không phải là người chỉ vì hai ba câu nói mà bị người ta lay chuyển. Giờ hắn nói vậy, nhất định là có cái lý của hắn. Nghĩ thế rồi, Thần Niên cũng nhanh chóng chuyển hướng, cũng đi theo ý của hắn: “Nghe người nói như vậy, ta cũng cảm thấy nên đánh Tiết Thịnh Anh trước rồi hẵng nói tiếp.”

Về mặt ba người trong phòng nhất thời đều khác nhau. Trương Khuê Túc thấy những lời Phong Quân Dương vừa nói khác hẳn lúc trước, nên có hơi do dự không quyết. Còn Lưu Trung Nghĩa nghe hai người bọn họ đều đồng ý với mình, thì khuôn mặt bắt giắc lộ ra vẻ đắc ý. Duy chỉ về mặt của Văn Phương Minh là không có chút thay đổi nào, vẫn ngồi đó lặng lẽ đánh giá Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương im lặng để mặc ông ta đánh giá, thu lại phản ứng của cả ba người vào trong đáy mắt. Qua một lúc không thấy Trương Khuê Túc lên tiếng, hắn suy nghĩ trong thoáng chốc, rồi xoay đầu qua hỏi Trương Khuê Túc: “Đại đương gia, không biết có thể thứ cho tại hạ lui xuống thay một bộ y phục sạch sẽ hơn, rồi sẽ quay lại nghe Đại đương gia điều động sắp xếp không?”

Trương Khuê Túc biết hắn có ý tránh bị hiềm nghi, lập tức đích thân tiễn hắn ra ngoài, vô cùng chân thành nói: “Trịnh thống lĩnh trên đường đã vất vả vì trại Thanh Phong của bọn ta rồi, trong lòng Trương mỗ cảm kích vô cùng. Thế này vậy, ta sẽ đưa ngài đến phòng khách, tắm giặt thay quần áo xong hãy nghỉ ngơi một lát. Đến bữa cơm tối, huynh đệ bọn ta sẽ lại tiếp đãi ngài.”

“Đại đương gia khách sáo rồi.” Phong Quân Dương cười nhẹ, cung tay cảm ơn Trương Khuê Túc: “Thật ra không cần thiết phải phiền phức như vậy đâu, có Tạ cô nương dẫn tại hạ đi là được rồi.”

Thần Niên cũng cười nói với Trương Khuê Túc: “Đại đương gia không cần đi đâu, để cháu dẫn Trịnh thống lĩnh đi. Cũng không cần đến phòng khách gì gì đó, quay về chỗ cháu là được rồi. Chỗ nghĩa phụ vẫn còn mấy bộ quần áo mới làm, vừa hay có thể cho Trương thị vệ mượn mặc tạm.”

Người trong trại tính tình đa phần đều rất tiêu sái, mấy chuyện e ngại nam nữ cũng không coi trọng lắm. Trương Khuê Túc nghe Thần Niên nói vậy không thấy có vấn đề gì nữa, chỉ gật đầu, lại đặc biệt dặn dò nàng: “Cũng được, Thần Niên cháu phải thay ta tiếp đãi Trương thị vệ đây.”

Thần Niên đáp vâng, dẫn Phong Quân Dương đến tiểu viện mà nàng ở. Đợi đến khi đi đến chỗ không có ai, nàng không nhịn được nữa thì thầm hỏi hắn: “Sao đột nhiên người lại thay đổi chủ kiến thế?”

Phong Quân Dương rũ mí mắt xuống, nhưng lại nhẹ nhàng hỏi nàng: “Cô nói xem nội gián trong trại Thanh Phong là ai?”

35. Q.1 - Chương 35: Tiểu Viện Trong Trại.

Thần Niên vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, giờ nghe Phong Quân Dương hỏi mình, nàng nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Người này nhất định không phải là một nhân vật tầm thường trong trại, có lẽ cũng là một người có máu mặt. Hiện giờ ta cũng không xác định được kẻ đó là ai, nếu như nhất định phải nói một người, ta cảm thấy có lẽ là Văn Nhị đương gia.”

Phong Quân Dương đi phía sau hỏi lại: “Tại sao?”

Thần Niên quay đầu lại nhìn hắn, trả lời một cách đương nhiên: “Con người Văn Phương Minh này trước giờ rất gian trá, giỏi nhất là khẩu Phật tâm xà. Nếu như làm nội gián, ông ta là thích hợp nhất.”

Phong Quân nghe xong không khỏi thấy buồn cười, nói: “Không hẳn là vậy, làm nội gián ngược lại cần phải có mặt mũi tướng mạo trung hậu, chỉ có như vậy mới khiến người khác không đề phòng.”

Thần Niên ngạc nhiên hỏi: “Người cảm thấy là Tam đương gia ư?”

Phong Quân Dương chậm rãi lắc đầu, ngược mắt lên nhìn Thần Niên, hỏi: “Tại sao cô không nghi ngờ Trương Khuê Túc?”

Thần Niên sững người, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, có chút kích động nói: “Sao có thể là Đại đương gia được? Trại Thanh Phong là do tổ tiên của ông ấy truyền lại, trong lòng ông ấy nó quan trọng hơn hết thấy mọi thứ. Ông ấy sẽ không đem trại Thanh Phong ra để mạo hiểm đâu!”

Phong Quân Dương lãnh đạm nói: “Nếu như Trương Khuê Túc giống như những gì cô nói coi trọng trại Thanh Phong, vậy thì ông ta không nên phái người đi giết Tiết Trực.”

Thần Niên liền nghẹn lời, chính nàng cũng cảm thấy từ đầu đến cuối chuyện này lộ ra nhiều điều quái lạ, nhưng lòng lại không muốn tin Trương Khuê Túc là người đứng sau hạ độc thủ, không nhận được phản bác thay ông: “Có lẽ chỉ là do có người đến trại Thanh Phong mua thủ cấp của Tiết Trực. Những cuộc mua bán kiểu này không phải lần đầu tiên trong trại nhận làm. Đại đương gia là người giữ chữ tín, nên mới không muốn tiết lộ người mua là ai. Nói không chừng người mua chính là Dương Thành cũng nên. Chúng ta đã đoán được ông ta nảy sinh lòng tham với Ký Châu, vậy thì tại sao không thể là ông ta? Thậm chí trong trại căn bản không hề có nội gián, tin tức là do Dương Thành cố ý tung ra. Đại đương gia nhất thời hồ đồ, nên mới mắc bẫy của Dương Thành.”

Phong Quân Dương nói: “Cô nói cũng rất có lý, trước khi đến trại Thanh Phong, ta cũng từng nghi ngờ là do Dương Thành chi tiền mua thủ cấp của Tiết Trực. Trương Khuê Túc chỉ là khờ khạo, mới bị mắc vào cái bẫy lớn của Dương Thành như thế. Nhưng sau khi nhìn thấy Trương Khuê Túc, ta lại thấy Trương Khuê Túc không phải không biết chút gì.”

Đầu mày Thần Niên khê xoắn lại, nàng hỏi: “Nói vậy là sao?”

Phong Quân Dương đáp: “Bởi vì ông ta chưa từng hỏi làm sao chúng ta khuyên được Tiết Thịnh Anh lui binh.”

Thần Niên ngẩn người, đang suy tính thì lại nghe Phong Quân Dương hỏi tiếp: “Nếu như cô là ông ta, nghe nói ta có thể khuyên Tiết Thịnh Anh lui binh, liệu cô có hỏi ta khuyên lui thế nào không?”

Thần Niên suy nghĩ một thoáng đáp: “Có.”

Trước mắt trại Thanh Phong đang lâm vào tình cảnh sống chết tồn vong, có người nhảy ra nói rằng có thể giải cứu khỏi nguy cơ, thì mặc kệ có đáng tin hay không, nàng sẽ hỏi thử trước đã.

Phong Quân Dương nhẹ nhàng đáp: “Nhưng Trương Khuê Túc lại không làm vậy.”

Thần Niên lại không nhận được giải thích cho Trương Khuê Túc: “Đại đương gia có lẽ nhất thời không để ý chăng!”

Phong Quân Dương cười cười, “Có lẽ là không để ý. Nhưng, cũng rất có thể là ông ta đã biết rõ nên làm thế nào để khuyên Tiết Thịnh Anh lui binh. Cô nói xem việc đó nói lên điều gì?”

Nói lên rằng có lẽ ông ta là người hợp tác với Dương Thành, ông ta hiểu rõ về kế hoạch của Dương Thành, cũng lường hết được hậu quả khi Tiết Thịnh Anh dẫn quân tiến vào núi, lại càng biết cách làm thế nào để khuyên hắn lui binh. Tuy Thần Niên không muốn tin điều đó là sự thật, nhưng lại không thể không thừa nhận những phán đoán của Phong Quân Dương rất có khả năng là sự thực.

Phong Quân Dương biết chính bản thân nàng cũng có thể nghĩ thấu được những điều này, nên không nói gì thêm nữa.

Tâm trạng của Thần Niên rất nặng nề, qua một lúc lâu, mới nhỏ giọng hỏi: “Người có chắc chắn không?”

Phong Quân Dương nghĩ ngợi một lát, rồi đáp: “Cũng không chắc lắm. Thị phi thật giả đâu có dễ dàng phân biệt như vậy. Có lẽ không phải là Trương Khuê Túc, ông ta chỉ là nhất thời không hỏi tới mà thôi.”

Cũng có thể là người nhìn có vẻ lỗ mãng thẳng tính Tam đương gia, hoặc cũng có thể là Văn Nhị đương gia gian trá giảo hoạt mà cô đã nói.”

Trên thế gian này thứ khó đoán nhất chính là lòng người, thật thật giả giả ai có thể vừa liếc mắt nhìn là đã thấy được triệt để đây? Mặc dù lớn lên trong vương phủ, hần cũng không dám nói mình có thể nhìn thấu được lòng người. Phong Quân Dương thản nhiên nói: “Không cần phải lo lắng đâu, cứ đợi xem sao đã, tên nội gián này cuối cùng sẽ là ai, sớm muộn cũng sẽ có thể nhìn ra. Đến lúc đó chúng ta tùy cơ hành sự là được.”

Hiện giờ, Thần Niên cũng chỉ có thể cố gắng vực dậy tinh thần, gật đầu nói: “Được. Chúng ta sẽ xem xem là ai muốn đẩy mấy ngàn người trong trại vào chỗ chết.”

Hai người men theo con đường rải sỏi chậm chậm đi về phía sau trại, không bao lâu đã đến tiểu viện của Thần Niên. Tiểu viện này nằm sâu trong trại, tất cả gia quyến của mọi người đều sống cùng với nhau. Một bức tường đá thâm thấp bao quanh một tiểu viện nho nhỏ. Bên trong chỉ có ba gian phòng. Cửa viện còn được khóa bằng một chiếc khóa bằng đồng thau rất to, chìa khóa trên người Thần Niên không biết đã rơi ở xó xỉnh nào rồi, đành phải nhảy lên tường để vào trong sân, nằng quay người lại bám lấy bờ tường nói với Phong Quân Dương đang ở bên ngoài: “Người đợi một lát, ta vào trong tìm chìa khóa ra mở cửa cho người.”

Phong Quân Dương gật gật đầu, yên lặng đứng nguyên ở chỗ cũ.

Một lát sau, không biết Thần Niên đã móc được chìa khóa dự phòng ở đâu, lại nhảy từ trên bờ tường xuống mở cửa viện cho hần, lúc ấy hai người mới bước vào trong viện. Phong Quân Dương thấy Thần Niên lại móc ra một chiếc chìa khóa nữa để mở khóa cửa phòng, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Lẽ nào trong hang ổ của sơn phỉ cũng biết chiêu ăn trộm sao?”

Thần Niên sững người, lập tức hiểu ra ý trong câu nói của Phong Quân Dương, liền nghiêng đầu lườm cho hần một cái, tức giận đáp: “Đừng có nói những lời ngoài ngành khiến người khác chê cười như vậy! Sơn phỉ và ăn trộm là hai nghề hoàn toàn khác nhau được chưa? Bọn ta hành nghề sơn phỉ cũng sợ bị kẻ hành nghề trộm cắp ăn trộm!”

Tâm tình Phong Quân Dương vốn dĩ đang vô cùng nặng nề, nghe được những lời này của nàng liền bật cười, nói: “Xin lỗi, ta không hiểu lắm về hai nghề này.”

Thần Niên không quan tâm đến ý tứ trên chộc trong câu nói của hần, đẩy cửa dẫn hần vào phòng chính, chỉ vào một chiếc ghế dựa ở chính giữa nói: “Người ngồi ở đây chờ một lát đi, ta đi tìm mấy bộ quần áo của nghĩa phụ cho người mặc.” Nói xong nàng bước vào gian phòng ở phía Đông, bới tìm trong tủ quần áo của Mục Triển Việt một chiếc áo dài, rồi quay lại đưa cho Phong Quân Dương, nói: “Đây là đồ làm lúc năm mới, nghĩa phụ ta vẫn chưa mặc đâu, người mặc trước đi.”

Phong Quân Dương nói cảm ơn, rồi nhận lấy cái áo.

Thần Niên thấy trên người hần dính không ít máu me, liền lấy đòn gánh và thùng nước ở chỗ ang nước đặt ở góc phòng, nói tiếp: “Người đợi một lát, ta đi gánh nước về cho người tắm.”

Trong sân không có giếng nước, nước dùng để nấu nướng phải ra khe suối ở sau núi lấy về. Lúc Mục Triển Việt thường không ở trong trại, nên Thần Niên đã sớm quen với việc tự mình đi gánh nước, nên không cảm thấy việc này có gì là khổ sở. Nhưng Phong Quân Dương nhìn cảnh ấy lại thấy rất ngạc nhiên, hỏi: “Tự cô đi gánh nước?”

Thần Niên ghét nhất là loại con cháu thế gia động một tí là chỉ tay sai khiến nô bộc, không nhịn được trong giọng nói liền mang theo vẻ mỉa mai: “Đương nhiên là tự ta đi lấy rồi, lẽ nào còn đợi người tới hầu hạ nữa chắc? Trại của bọn ta không giống trong Vân Tây Vương phủ của người, mọi người đều không lẫn lộn nổi ở bên ngoài mới vào trong trại, chẳng ai được chiều chuộng hơn ai, chỉ có thể tự mình hầu hạ bản thân thôi. Nếu không phải trên người người bị thương, thì ta còn lâu mới tốt bụng đi gánh nước giúp người.”

Nàng nói một thôi một hồi xong, khoe miệng Phong Quân Dương không nhịn được khê cong lên, nhưng lại không chút khách khí nói: “Đã như vậy, thì vất vả cho cô rồi.”

Thần Niên không thích loại người so đo tính toán những chuyện nhỏ nhặt với người khác, nên một mình gánh thùng nước ra sau núi lấy nước. Từ nhỏ nàng đã luyện võ, nên rất khỏe, chỉ loáng cái đã gánh hai

thùng nước đầy ăm ắp quay về, đổ thẳng vào trong chiếc nồi to ở phòng chính. Sau đó hướng dẫn cho Phong Quân Dương đến nhà bếp đun nước, còn mình thì lại xách thùng bước ra khỏi cửa.

Đợi đến lúc nàng gánh thêm lượt nước nữa quay về, vừa mới bước qua cửa viện đã thấy khói bếp bốc lên mù mịt trong gian phòng chính, vội vàng đặt thùng nước ở ngoài cửa, bịt mũi xông vào trong phòng. Chỉ thấy Phong Quân Dương đang ngồi xồm bên bếp lửa, một tay dùng ống tay áo bịt mũi, một tay vẫn còn đang nhét thêm củi thêm thơm vào trong lò, thật hận không thể đập hấn sang một bên, bực mình nói: “Ai biết thì còn nói người đang nhóm lửa, ai không biết lại tưởng người đang đốt nhà.”

Mắt Phong Quân Dương bị hun khói đỏ hoe, nghe vậy liền nhường lại bếp cho Thần Niên, ngượng ngùng nói: “Vô cùng xin lỗi, ta chưa nhóm lửa bằng thứ này bao giờ.”

Hắn là Bình Tây Vương Thế Tử cao quý, cho dù thân thể bị thương nặng, khi lâm vào cảnh sinh tử khó đoán hấn vẫn luôn bình thản ung dung. Thần Niên cũng chưa nhìn thấy dáng vẻ quần bách nhếch nhác của hấn như thế này bao giờ, sưng người ra một lúc liền bật cười, xua tay nói: “Bỏ đi, là ta suy nghĩ không chu đáo, không trách người được.”

Nàng đuổi Phong Quân Dương vào trong sân, còn mình thì ngồi xuống bên bếp nhóm lửa đun nước trong chiếc nồi to, lại cọ rửa sạch sẽ thùng tắm rồi đổ đầy nước vào, xong xuôi mới gọi Phong Quân Dương vào tắm rửa. Phong Quân Dương tuy đã quen được người khác hầu hạ, nhưng suy cho cùng Thần Niên không phải là nô bộ của hấn. Hấn được một tiểu a đầu như nàng quan tâm như vậy, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy có chút xấu hổ, bèn khiêm nhường nói: “Cô tắm trước đi.”

Nhưng Thần Niên lại không để ý nhiều đến vậy, “Đã đến đây rồi, dù có thế nào thì người cũng được coi là khách, vẫn nên để người tắm trước, lát nữa tự ta sẽ lại đun nồi nước mới.”

Phong Quân Dương vẫn còn định nói tiếp, nhưng Thần Niên không có nhiều sự nhẫn nại đến vậy, liền đẩy luôn hấn vào trong phòng, nói: “Bảo người tắm trước thì tắm đi, đừng phí lời như vậy nữa.”

Thấy nàng nói như vậy, Phong Quân Dương cũng không dãi dòng thêm. Hấn tắm xong xuôi trong phòng chính rồi thay bộ quần áo sạch sẽ, sau đó mới mở cửa ra gọi Thần Niên vào thay nước đi tắm. Không ngờ trong sân lại chẳng thấy bóng dáng nàng đâu, Phong Quân Dương đang rất ngạc nhiên, vừa quay người thì thấy nàng đang ngồi dựa vào chân tường trước phòng, đầu hơi nghiêng sang một bên, nàng đã ngủ mất rồi.

Hấn thoáng nao nao, bất giác đi nhẹ chân, chậm chậm tiến đến gần nàng. Có lẽ nàng đã rửa qua mặt ở khe suối, nên giờ khuôn mặt rất sạch sẽ, lộ ra làn da có hơi tái nhợt, hoàn toàn không hồng hào như lần đầu tiên gặp hấn. Hấn nghĩ có thể chính là từ lúc đó nàng chẳng có ngày nào được yên ổn. Đầu tiên là chạy trốn cùng Mục Triển Việt, rồi lại ẩn náu trong thành Thanh Châu thấp thỏm lo lắng tìm Mục Triển Việt, sau đó lại bị hấn bắt nhốt ở trong phủ, tiếp nữa lúc đi cùng hấn lại bị người ta truy sát, rồi kéo theo hấn một người gần như phế nhân vội vã quay về trại Thanh Phong....

Không biết tại sao, trái tim hấn bỗng nhiên mềm hấn đi, cũng không nỡ gọi nàng dậy. Phong Quân Dương cởi áo ngoài trên người ra nhẹ nhàng đắp cho nàng, còn mình thì quay người vào trong phòng, vắt vắt mức từng gáo nước ở trong thùng tắm ra, rồi cọ rửa sạch sẽ thùng tắm một lần nữa.

Thần Niên bị khói bếp nồng nặc làm cho sặc nên tỉnh giấc. Nàng mở mắt mơ màng trong chốc lát, rồi mới từ dưới đất bật dậy, vội vàng chạy tới trước cửa xem thử, quả nhiên thấy Phong Quân Dương đang ở bên trong nhóm lửa, nàng lập tức nóng nảy, nói: “Có phải người nhất định muốn đốt nhà của ta phải không?”

36. Q.1 - Chương 36: Bị Người Khác Âm Toán.

Nội thương của Phong Quân Dương vẫn chưa khỏi, vừa mới lao động chân tay có một chút mà đã khiến hấn trầy trật vô cùng, hiện giờ mồ hôi trên đầu còn chưa kịp lau đi. Nhìn thấy Thần Niên đang bốc hỏa cũng không hề lo lắng, ngẩng đầu lên từ tốn nói: “Ta thấy khói lần này ít hơn so với lần trước nhiều lắm. Nước sắp đun xong rồi, tự cô đổ nước vào thùng tắm đi.”

Thần Niên lập tức sững người, chạy ra xem thử thì thấy thùng tắm đã được cọ rửa sạch sẽ, lúc ấy mới hiểu ra hẳn đang đun nước tắm ỉnh. Nàng bất giác thấy mất tự nhiên, vội vàng cúi thấp đầu dập lửa trong lò đun, rồi xua Phong Quân Dương ra ngoài, “Cám ơn, trên người người đang bị thương, ra ngoài nghỉ ngơi trước đi, ta tự mình làm được rồi.”

Phong Quân Dương khẽ cười, đứng dậy ra ngoài còn tiện thể đóng cửa giúp Thần Niên.

Thần Niên ở bên trong cài cửa thật chắc chắn, nhanh tay lẹ chân thêm nước vào cho vừa, lại cầm theo quần áo và đồ dùng hàng ngày từ phòng mình vào, lúc ấy mới yên tâm nhảy vào thùng tắm. Suốt mấy ngày nay mang theo Phong Quân Dương trèo đèo lội suối vượt qua núi Thái Hành, cả người đã mệt mỏi từ lâu. Giờ phút này được ngâm mình trong làn nước ấm, nàng không kìm được phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Ai ngờ nàng mới ngâm mình trong nước ấm chưa được đến một khắc, thì nghe thấy tiếng Phong Quân Dương ở bên ngoài nhẹ nhàng đập cửa, đề thấp giọng xuống gấp gáp nói: “Mở cửa, Văn Phượng Minh dẫn Khâu Tam tới đây.”

Thần Niên ngẩn người, tự nhủ bọn họ đến thì cứ đến, cùng lắm thì để bọn họ đợi ở trong sân là được thôi mà, cần gì phải thúc giục nàng như vậy? Nàng đang định há miệng ra nói, thì tâm trí chợt đảo một vòng, lập tức hiểu tại sao Phong Quân Dương lại lo lắng như thế.

Khâu Tam đã từng gặp Phong Quân Dương, nên biết rõ thân phận của hắn!

Nhắc đến người này cũng là do Thần Niên bảo Diệp Tiểu Thất đưa hắn ta về trại Thanh Phong, chỉ là mấy ngày nay nàng chỉ mãi lo lắng đến an nguy của trại Thanh Phong, nên đã quên sạch sẽ chuyện này! Hiện giờ tuy nàng không biết Văn Phượng Minh dẫn Khâu Tam tới đây là có ý gì, nhưng cũng hiểu được rằng nhất định không thể để Khâu Tam nói lộ ra thân phận của Phong Quân Dương.

Nghĩ vậy, Thần Niên không chút do dự bước ra khỏi thùng tắm, kéo hai chiếc y bào xuống rồi mặc vội vàng lên người, mở cửa ra ngoài cũng không thèm nhìn đến Phong Quân Dương đang ở ngoài, mở miệng gào to một tiếng “Ấn trộm đừng có chạy”, rồi đề khí vận kinh công lao ra khỏi cửa viện.

Vì trong núi nên đất đai gập ghềnh, nhà cửa được xây trong trại cũng cao thấp chằng chịt. Địa thế tiểu viện của Thần Niên khá cao, hai người Văn Phượng Minh và Khâu Tam men theo con đường mòn rải đá xanh vòng vèo đi tới, vừa mới đến được bên ngoài cổng viện, thì thấy Thần Niên tóc tai bù xù đang từ trong viện phăm phăm chạy ra. Văn Phượng Minh nhất thời không kịp tránh, suýt chút nữa thì bị đụng văng ra ngoài, tức giận quát lớn: “Thần Niên, cháu làm cái gì vậy hả?”

Lo lắng tức giận lẫn lộn hiện lên mặt Thần Niên, nàng nói: “Có tên trộm đột nhiên lên tấn công, đánh Trịnh thống lĩnh bị thương! Nhị đương gia mau vào xem xem hắn thế nào đi. Khâu Tam, người đuổi theo tên trộm ấy với ta.”

Nói xong không thèm đếm xỉa gì nữa kéo Khâu Tam chạy ra ngoài.

Văn Phượng Minh ngẩn người, quay đầu lại thấy Phong Quân Dương đang ở trước cửa phòng, quả nhiên thấy thân hình hắn lao đảo một lát, rồi cả người chậm rãi uể oải trượt xuống đất.

Ở bên này Khâu Tam vừa hiểu ra, thì người đã bị Thần Niên kéo chạy vào một khu rừng rậm rạp sau núi. Hắn là người chu đáo cẩn thận, nhưng lá gan lại bé, vừa nghe thấy tên trộm đánh bị thương Trịnh thống lĩnh võ công cao cường, thì trong lòng lập tức vừa hoảng lại vừa sợ, nào dám đi cùng Thần Niên đi bắt trộm nữa. Con mắt của hắn đảo tròn, đột nhiên kêu ai da một tiếng, reo lên: “Hong rồi, Tà đại hiệp chúng ta trúng kế điệu hổ ly sơn của tên trộm rồi!”

Thần Niên nghe tiếng kêu liền khựng lại một lát, quay người hỏi hắn: “Người nói gì?”

Khuôn mặt Khâu Tam đầy vẻ hoang mang, nói: “Tà đại hiệp, chúng ta đuổi theo lâu như vậy mà không thấy bóng dáng tên trộm đâu, đó là vì sao? Rõ ràng là tên trộm muốn dùng kế điệu hổ ly sơn rồi! Trịnh thống lĩnh trên người bị thương nặng, nếu tên trộm võ công cao cường đó lại đến nữa, vậy thì bên Nhị đương gia làm sao chống lại được?”

Về mặt Thần Niên vô cùng nghiêm túc, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Khâu Tam thấy nàng mắc bẫy trong lòng lập tức vui mừng khôn xiết, cố gắng nén vẻ sung sướng xuống không để lộ trên mặt, miệng nói: “Vây chúng ta mau quay về thôi!”

Hắn nói xong liền vội vàng quay người định trở về, nhưng chân vừa mới nhấc lên chưa kịp đặt xuống đất, bả vai đã bị Thần Niên đứng ở đằng sau ấn xuống, chỉ nghe thấy Thần Niên không nhanh không chậm nói: “Đừng có đi vội vã như thế, chúng ta phải nói vài câu trước đã.”

Khâu Tam cũng là kẻ thông minh nhanh nhẹn, thấy điệu bộ Thần Niên như vậy bất giác cảm thấy hơi ngạc nhiên, lén lút bước một bước sang bên cạnh, âm mưu giãy dụa thoát khỏi sự khống chế của Thần Niên, nhưng miệng vẫn cẩn thận nói: “Tạ đại hiệp có việc gì xin cứ dặn dò.”

Ai ngờ lực tay của Thần Niên rất lớn, chỉ một tay mà như một cái kim kẹp chặt bả vai của hắn, không mấy may nhúc nhích. Trong lòng Khâu Tam nhất thời hoảng loạn, vẻ mặt khổ sở cầu xin Thần Niên: “Tạ đại hiệp, có gì thì cứ từ từ rồi nói, từ từ rồi nói. Thả tiểu nhân ra trước đi đã, nếu không đại hiệp sẽ phé luôn cái tay này của tiểu nhân mất.”

Thần Niên không những không thả lỏng tay, mà lực đạo trên tay ngược lại còn tăng thêm mấy phần, chỉ đến khi Khâu Tam đau kêu toáng lên “ai ui ai ui”, mới cười nói: “Sao lại chỉ phé một cánh tay của người được, dựa vào việc người ở trong tư thông với kẻ địch bên ngoài, nằm vùng trong trại Thanh Phong cho Dương Thành, thì ta có giết người cũng không oan đâu.”

Câu “ở trong tư thông với kẻ địch bên ngoài” nhất thời khiến hồn phách Khâu Tam bị dọa bay mất, vội vàng kêu oan: “Oan uổng quá, tiểu nhân là người thế nào đại hiệp còn không biết sao? Tiểu nhân không có dã tâm ấy cũng chẳng có cái gan ấy đâu! Hơn nữa, tiểu nhân đến trại Thanh Phong cũng là do đại hiệp người chỉ đường à, sao có thể nằm vùng cho Dương Thành được!”

Thần Niên cũng không thèm nghe hắn giải thích, chỉ nói: “Ta nói là người, thì chính là người. Người cũng đừng có để liên lụy tới ta, ta nhìn người không kỹ đúng là lỗi của ta. Đợi ta giết người trước, rồi sẽ xách đầu của người đến gặp Đại đương gia nhận tội.”

Khâu Tam vừa nghe thấy những lời đó, hai chân lập tức mềm nhũn, dựa cả vào Thần Niên mới chống đỡ được nửa người đứng trên mặt đất. Lúc ở thành Thanh Châu hắn đã biết vị tiểu tổ tông này không phải là nhân vật biết nói lý lẽ, nhưng ngàn vạn lần không ngờ được rằng lần này nàng trở về vừa nhìn thấy mặt hắn đã hô đánh gọi giết coi mạng người như cỏ rác. Mặt hắn buồn như đưa đám, liên tục xin tha: “Đại hiệp tha mạng, tha mạng, tiểu nhân thật sự bị oan mà!”

Thần Niên sợ đằng sau có người đuổi tới, lại lo cho Phong Quân Dương ở bên trong, nên không quanh co với Khâu Tam nữa, ngón tay như có như không bóp chặt cổ họng hắn, thấp giọng uy hiếp: “Nếu muốn cái mạng này thì cũng đơn giản thôi, tất cả phụ thuộc vào việc người làm thế nào.”

Khâu Tam nửa bị đau nửa bị dọa, mồ hôi to như hạt đầu toát ra đầy trên trán, nghe vậy vội vàng kêu to: “Tạ đại hiệp có việc gì xin cứ dặn dò, tiểu nhân nhất định có chết vạn lần cũng không từ chối!”

“Bé tiếng thôi!” Thần Niên thấp giọng quát. Nàng từ từ rời lỏng bàn tay đang bóp cổ Lưu Tam, xoay đến trước mặt hắn, trước tiên khẽ cười với hắn một cái, rồi mới nói: “Ta cũng không cần người phải chết vạn lần, chuyện này cực kỳ dễ, đợi lát nữa người nhìn thấy vị Trịnh thống lĩnh kia, bắt kẻ tướng mạo hắn ra sao, hắn vẫn là Trịnh thống lĩnh!”

Khâu Tam xuất thân từ phố chợ, cũng coi như sống lăn lộn trong lăn lộn, là người nhanh nhẹn ranh mãnh nhất. Nhưng hiện giờ đầu óc hắn bị dọa ở mịt, nhưng ít ra hắn cũng hiểu rằng lúc này bất luận vị tiểu tổ tông này nói gì cũng phải đồng ý, liền lập tức nhận lời: “Đại hiệp yên tâm, tiểu nhân biết phải làm thế nào mà!”

“Nể tình mối quan hệ quen biết giữa ta và người, ta sẽ giữ lại cái mạng nhỏ này của người. Tốt nhất là người nên biết mình phải làm gì, nếu không....” Thần Niên khẽ nheo mắt, hơi cúi đầu cười lạnh, nói: “Chỉ cần ta muốn giết người, thì trong trại này không ai có thể bảo vệ được người đâu!”

Khâu Tam bị dọa cho sợ liên tục gật đầu, “Hiểu rồi, tiểu nhân hiểu rồi.”

Thần Niên lại dặn dò hắn thêm vài câu, hai người đang định trở lại trong trại, thì lại có người trong trại đuổi tới. Người đi đầu cao giọng hỏi Thần Niên: “Tiểu Tứ gia, có đuổi kịp tên trộm không?”

Thần Niên lạnh lùng lắc đầu, dặn dò: “Mấy người các người dẫn theo người đến sau núi tìm kiếm một lượt đi, hãy cẩn thận đấy, nhất định không được để trũng mai phục của tên trộm.”

Đám người tuân lệnh rời đi, còn Thần Niên thì kéo Khâu Tam quay về. Vừa về đến bên ngoài sân đã chạm mặt với hai người là Đại đương gia Trương Khuê Túc và Tam đương gia Lưu Trung Nghĩa đang vội vàng chạy tới. Trương Khuê Túc nhìn bộ dạng nhếch nhác của Thần Niên, lông mày lập tức cau lại, hỏi nằng: “Xảy ra chuyện gì vậy? Tên trộm từ đâu đến, lại dám đến trại Thanh Phong ta đã thương người khác!”

Thần Niên ở trong trại Thanh Phong đã mười mấy năm nay, Trương Khuê Túc đối xử với nàng tốt vô cùng, nên Thần Niên đối với ông ta kính trọng nhiều hơn là sợ hãi. Nàng không thể tưởng tượng được Trương Khuê Túc có khả năng chính là nội gián trong trại Thanh Phong, nên nhất thời không biết nên đối diện với ông ta như thế nào, lại sợ bị ông ta nhìn ra điểm khác thường, nên đành rũ mắt xuống nói: “Cháu cũng không rõ lắm, đang tắm thì nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Trịnh thống lĩnh ở trong sân. Đến khi từ bên trong vội vàng vàng lao ra được, thì trên người Trịnh thống lĩnh đã bị thương nặng, tên trộm cũng chạy được một đoạn rất xa rồi. Vậy nên cháu cùng Khâu Tam liền đuổi theo, để Tam đương gia ở lại chăm sóc Trịnh thống lĩnh.”

“Có đuổi được không?” Trương Khuê Túc lại hỏi.

Thần Niên lắc đầu nói: “Không ạ, chỉ thấy được từ đằng xa là tên trộm đã trốn thoát vào sau núi, cháu đã cho người vào sau núi tìm kiếm rồi.

Trương Khuê Túc thoáng trầm ngâm, dặn dò Lưu Trung Nghĩa dẫn theo người ra sau núi hỗ trợ việc tìm kiếm, còn mình thì sải bước tiến vào trong tiểu viện. Thần Niên sưng người giấy lát, rồi lập tức không quan tâm gì tới Khâu Tam nữa, vội vàng đuổi theo đi sát phía sau Trương Khuê Túc. Vừa vào đến phòng chính thì nhìn thấy cánh cửa lớn bên phòng của Mục Triển Việt mở to, vẻ mặt Văn Phụng Minh nghiêm trọng từ trên chiếc giường đất bật dậy, nói: “Trịnh thống lĩnh cứ hôn mê suốt không tỉnh, Đại đương gia mau lại xem thử đi.”

Thần Niên phát hiện thấy có điều gì đó không đúng, liền xông lên trước nhìn cho kỹ. Trên chiếc giường đất Phong Quân Dương hai mắt nhắm chặt, trong sắc mặt tái xanh phảng phất được phủ một tầng khí đen, hô hấp đã cực kỳ suy yếu, dường như thật sự bị trọng thương nên hôn mê. Trong lòng nàng bỗng thấy khẩn trương, vội vàng tóm lấy tay hắn, gọi một cách gấp gáp: “Trịnh Luân! Trịnh Luân!”

Nàng nghĩ nếu Phong Quân Dương đang giả vờ, nhất định sẽ ra ám hiệu bằng tay với nàng, ai ngờ nàng gọi liền mấy tiếng, đầu ngón tay của hắn cũng không mấy may nhúc nhích. Nàng đang trong cơn lo lắng sốt sắng, thì nghe thấy Trương Khuê Túc ở bên cạnh trầm giọng dặn dò: “Thần Niên, cháu ra ngoài trước đi. Nhị đương gia, chúng ta cởi quần áo Trịnh thống lĩnh ra trước đã, xem xem cậu ấy bị thương ở đâu.”

“Cháu không ra!” Thần Niên nói. Hiện giờ nàng vô cùng hối hận vì đã để Phong Quân Dương bị trọng thương lại cho Văn Phụng Minh, lại thấy tình trạng hắn bây giờ sinh tử khó đoán, sao có thể yên tâm mà ra ngoài được.

Trương Khuê Túc thấy đáng về Thần Niên sợ hãi như vậy, nên tưởng rằng nàng yêu quý và để tâm đến Phong Quân Dương, không khỏi thở dài, nói: “Vậy thì ở lại vậy.” Ông ta nói xong liền tiến lên đỡ Phong Quân Dương dậy, thò tay ra cởi áo của hắn ra. Văn Phụng Minh ở bên cạnh cũng tới giúp một tay. Đợi đến khi bên trong lộ ra nhuyển giáp màu vàng tối đen dính chặt lấy người, cả hai người Trương Khuê Túc và Văn Phụng Minh đều giác đều thoáng sửng sờ.

37. Q.1 - Chương 37: Ính Mạng Như Mành Treo Chuông.

Thứ nhuyển giáp làm bằng tơ vàng này vô cùng quý giá, tuy nhìn có vẻ mỏng nhẹ nhưng lại có thể ngăn được tên nhọn, các loại đao kiếm tầm thường cũng không dễ dàng gì đâm thủng được nó, từ trước tới nay thứ này chỉ có hoàng thất quý tộc mới có thể dùng. Mọi người đều chỉ mới nghe qua tên gọi, chứ không ngờ trên người một vị thống lĩnh thị vệ của vương phủ cũng mặc thứ này.

Trong lòng Thần Niên tuy hoảng, nhưng đầu óc vẫn chưa loạn, nhìn thấy phản ứng của hai người bọn họ như vậy bèn mở miệng giải thích: “Thứ nhuyển giáp này vốn dĩ là của Thái tử gia, vì Trịnh thống lĩnh sắp

đi đến nơi nguy hiểm trùng trùng nên mới thưởng cho ngài ấy mặc.”

Trương Khuê Túc khẽ gật đầu, lại cẩn thận cởi nhuyển giáp bằng tơ vàng ra, để lộ dấu chưởng xanh đen trước ngực Phong Quân Dương. Thần Niên biết dấu chưởng đó là do lúc mới vào núi Thái Hành bị thích khách tấn công để lại, qua mấy ngày rồi mà màu sắc của nó không những không có chút nhạt bớt, mà ngược lại phần giáp với dấu chưởng còn rõ ràng hơn. Vết chưởng đen kịt, giống như có người dùng tay có dính mực đậm in lên vậy.

Trương Khuê Túc quan sát tỉ mỉ, hoảng sợ kêu lên: “Đoạt hồn ẩn!”

Đoạt hồn ẩn còn có tên gọi khác là hồn chưởng, là tuyệt kỹ của Đan gia ở Lĩnh Nam. Người trong giang hồ nói Đan gia có hai tuyệt kỹ, một là Lấy mạng, hai là Đoạt hồn. “Lấy mạng” là dùng kiếm lấy mạng, gồm có bảy bảy bốn mươi chín chiêu kiếm pháp, chiêu nào chiêu nấy đều để lấy mạng kẻ khác. Còn “Đoạt hồn” chính là dùng chưởng đoạt hồn, gồm sáu sáu ba mươi sáu chưởng, chưởng nào chưởng nấy đều để đoạt hồn đối phương. Loại chưởng Đoạt hồn này lại có một điểm kỳ lạ, chính là dấu chưởng sẽ càng lúc càng đậm dần theo thời gian, cuối cùng sẽ giống như bị người ta dùng tay dính mực ướm ẩn lên rất rõ nét.

Vì có hai loại tuyệt kỹ này, mà Đan gia xưng bá khắp Lĩnh Nam. Có lẽ cũng vì cả hai loại võ công này quá mức bá đạo tàn độc, mười mấy năm trước Đan gia gặp họa diệt môn, chỉ trong một đêm cả nhà già trẻ đều bị giết sạch. Mấy năm sau đó, khi tất cả mọi người đều tưởng rằng võ công của Đan gia đã thất truyền, thì Lấy mạng kiếm và Đoạt hồn chưởng lại một lần nữa tái xuất giang hồ, sự bá đạo và tàn độc của nó còn lợi hại hơn xưa, quả thật đã trở thành “Một kiếm lấy mạng, một chưởng đoạt hồn.”

Trương Khuê Túc là cao thủ võ công, liếc mắt một cái đã nhìn ra dấu chưởng đó là dấu vết do bị Đoạt hồn chưởng đả thương, càng nhìn ra được đây là vết thương cũ, xem tình hình này có lẽ đã bị thương từ mấy ngày trước rồi. Ông ta quay đầu lại hỏi Thần Niên: “Đây là vết thương các cháu chịu lúc bị đuổi giết sao?”

Thần Niên gật đầu nói: “Vâng, ngài ấy bị người khác làm bị thương tâm mạch.”

Trương Khuê Túc ngạc nhiên nói: “Trên mặt của cậu ta có khí đen, rõ ràng biểu hiện của việc trúng độc, không thể do vết thương này gây ra được.”

Mí mắt Thần Niên nháy nháy, theo bản năng nhìn về phía Văn Phượng Minh. Lúc nàng đi Phong Quân Dương vẫn không có việc gì, từ đó về sau đều do Văn Phượng Minh ở cùng với hắn. Phong Quân Dương đột nhiên trúng độc, nhất định là liên quan đến Văn Phượng Minh không chệch đi đâu được, ai ngờ lại nghe Văn Phượng Minh nói: “Vừa rồi tên trộm không chỉ có một người, sau khi Thần Niên đuổi theo, đệ liền điu Trịnh thống lĩnh vào trong phòng, nhưng không ngờ lại có một người bịt mặt nhảy từ trên mái nhà xuống tập kích bọn đệ, đệ tuy cản được hai chiêu nhưng lại để hắn đập một chưởng lên lưng Trịnh thống lĩnh. Người này tấn công xong liền bỏ đi, đệ lo lắng cho Trịnh thống lĩnh nên không dám đuổi theo.”

“Đại khái là bị đánh ở chỗ này này.” Văn Phượng Minh liền chỉ vào sau lưng Phong Quân Dương rồi nói.

Trương Khuê Túc nghe vậy liền cúi đầu tỉ mỉ quan sát sau lưng Phong Quân Dương, một lúc sau liền hô lên: “Ồ đây, ở đây có một cái lỗ kim.”

Thần Niên vội vàng xoay qua nhìn, quả nhiên chỗ Trương Khuê Túc đang chỉ vào có một lỗ kim cực kỳ nhỏ. Chỉ là lỗ kim không đồ không sưng, nếu không nhìn kỹ thì có lẽ sẽ không thể phát hiện ra được. Trương Khuê Túc nhíu chặt mày, sau một thoáng trầm ngâm nói: “Thần Niên, cháu đi chuẩn bị một chậu nước sạch, bảo người tìm lão Tam đến đây. Hai người bọn ta sẽ giúp Trịnh thống lĩnh vận công ép độc ra ngoài.”

Thần Niên không dám để Phong Quân Dương lại cho người khác nữa, nghe Trương Khuê Túc dặn dò như vậy, trong miệng tuy rằng nói vâng, nhưng chân lại không hề nhúc nhích khỏi chỗ. Nàng quay đầu nhìn ra cửa, vừa hay nhìn thấy Khâu Tam đang ở bên ngoài thò đầu vào, lập tức bảo hắn ra ngoài lấy nước. Khâu Tam nào dám không nghe lời nàng sai bảo, vừa thăm mắng mình nhiều chuyện, vừa nhanh chân lẹ tay bưng một chậu nước sạch vào trong.

Chưa được bao lâu, Lưu Trung Nghĩa đã được người tìm về. Trương Khuê Túc sai Khâu Tam bưng chậu nước tới trước người Phong Quân Dương, lại bảo Thần Niên tìm cây kim ra, rồi đâm thủng các huyệt Thiếu Thương, Thiếu Xung, Trung Xung trên đầu ngón tay của Phong Quân Dương, sau đó ngâm vào trong nước.

Cuối cùng, Trương Khuê Túc nhìn về phía Lưu Trung Nghĩa nói: “Lão Tam, đệ vận công bảo vệ tâm mạch Trịnh thống lĩnh giúp ta, để ta ép độc.”

Lưu Trung Nghĩa không nghĩ nhiều, nhấc chân định bước lên chiếc giường đất, thì lại bị Văn Phượng Minh tóm lại. Văn Phượng Minh liếc nhìn Thần Niên một cái, rồi nói với Trương Khuê Túc: “Đại đương gia, chuyện này nên suy nghĩ cẩn thận thêm chút nữa đã.”

Lời vừa nói ra khiến mọi người trong phòng đều nhất loạt quay ra nhìn ông ta. Văn Phượng Minh chỉ ngược mắt lên nhìn Trương Khuê Túc, nói: “Đại đương gia, chuyện này quá kỳ quặc. Trịnh thống lĩnh trước khi tới chỗ chúng ta thì trúng Đoạt hồn chưởng, với thương thể nặng như vậy, chỉ cần hơi bồi thêm một chưởng nữa thôi thì sẽ lấy được mạng của ngài ấy ngay, hà tất phải cố ý dùng tới kim độc làm bị thương nữa? Tên trộm muốn để lại một tia sống sót cho Trịnh thống lĩnh, chính là đang cố ý dụ Đại đương gia sử dụng nội lực ép độc trị thương cho cậu ấy chăng? Hành động này là có ý gì?”

Ông ta mới chỉ nói có một nửa, nhưng mấy người trong phòng đều đã hiểu ý của ông ta. Nếu như thật sự đúng như ông ta dự liệu, thì hành động này rõ ràng là cố ý muốn làm hao tổn nội lực của Trương Khuê Túc và mọi người. Đại chiến giữa trại Thanh Phong và quân Ký Châu sắp xảy ra, nếu Trương Khuê Túc có xảy ra điều gì không may, sợ rằng trại Thanh Phong sẽ loạn mất.

Lưu Trung Nghĩa bất giác cũng chần chừ, quay đầu lại nhìn Trương Khuê Túc, hỏi: “Đại ca, huynh nói giờ phải làm sao?”

Thần Niên ở bên này vô cùng bức tức. Trong lòng nàng muốn nói thẳng ra thân phận của Phong Quân Dương, nói rằng thật ra vừa rồi chẳng có tên trộm nào cả, cây trâm độc nhất định là do Văn Phượng Minh làm. Nhưng nàng một là sợ khi tiết lộ thân phận của Phong Quân Dương ra rồi ngược lại sẽ càng nguy hiểm hơn, hai nữa cũng là sợ hai người đó sẽ không chịu tin những lời nàng nói, có nói ra cũng vô dụng, nên cũng chỉ có thể nén lửa giận trong lòng xuống, lạnh lùng nói: “Trịnh thống lĩnh vì trại Thanh Phong chúng ta mới bị thương thành ra như vậy, lẽ nào chúng ta nhìn thấy chết mà không cứu sao? Đừng nói là có lỗi với Trịnh thống lĩnh hay không, lá cờ lớn ở trước Tín Nghĩa đường cũng có thể kéo xuống, không cần phải treo nữa. Để giang hồ khỏi chê cười!”

Nàng vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Lưu Trung Nghĩa, cười mà như không cười nói: “Đại đương gia còn được, chỉ có tên của Tam đương gia thì phải đổi đi mới được. Trung hay không tạm thời chưa nói đến, chữ ‘Nghĩa’ này phải bỏ đi thôi!”

Lưu Trung Nghĩa là người tính khí nóng nảy, thứ không chịu được nhất chính là bị người khác khích bác, khuôn mặt nhất thời trương lên vừa tím vừa đỏ, lập tức bước lên chiếc giường đất, khoanh chân ngồi xuống. Văn Phượng Minh có ý ngăn lại, nhưng không đợi ông ta kịp mở miệng thì Lưu Trung Nghĩa đã cướp lời nói trước: “Nhị ca, tâm tư huynh sâu xa, suy nghĩ nhiều. Nhưng đệ là người thô lỗ, sống cả đời người chỉ có một chữ ‘Nghĩa’ này thôi, tuyệt đối không thể thấy chết không cứu được. Đại ca, đệ vận công ép độc cho tên tiểu tử này, huynh bảo vệ tâm mạch cho hắn đi.”

Trương Khuê Túc nói: “Vẫn nên để ta làm, nội công của ta thâm hậu hơn.”

Lưu Trung Nghĩa không khách sáo với ông, gật đầu nói: “Cũng được.”

Lưu Trung Nghĩa vận công bảo vệ tâm mạch bị thương tổn của Phong Quân Dương, Trương Khuê Túc đẩy chân khí vào trong kinh mạch của hắn, dùng nội công của bản thân thúc đẩy khí huyết hắn vận hành, lại ép máu độc đi theo ba đường kinh mạch là Thủ Thái Dương, Thiếu Dương, Quyết Dương ra theo đầu ngón tay. Chỉ thoáng chốc đã có máu đen từ đầu ngón tay Phong Quân Dương từ từ chảy ra, chẳng bao lâu cả chậu nước sạch trong chậu đã bị nhuộm đen sì.

Thần Niên không đợi bọn họ sai, động tác rất mau lẹ đi thay một chậu nước sạch khác mang đến. Cứ như vậy, cứ thay mãi cho đến chậu nước thứ tư, thì tơ máu chảy ra từ đầu ngón tay Phong Quân Dương mới có sắc hồng đỏ tươi, tầng khí đen phủ lên khuôn mặt hắn cũng đã tiêu tán đi trông thấy, lộ ra sắc tái nhợt như một tờ giấy.

Nội công của hai người Trương Khuê Túc và Lưu Trung Nghĩa bị hao tổn rất lớn, nhất là Trương Khuê Túc, tất cả đều phải dựa vào nội công thâm hậu của ông ta mới có thể thúc đẩy mạnh mẽ chân khí của Phong Quân Dương vận chuyển, ép độc ra khỏi cơ thể. Đợi đến khi Trương Khuê Túc thu tay lại, sau đó điều tức

thêm mấy lần nữa mới miễn cưỡng đề được luồng khí huyết đang cuộn cuộn trong lồng ngực mình xuống, lại chờ thêm một lát nữa mới để người diu ông ta đứng dậy.

Văn Phượng Minh gọi người tới đỡ Trương Khuê Túc quay về phòng nghỉ ngơi. Trương Khuê Túc lúc sắp đi liền gọi riêng Thần Niên ra một chỗ, thấp giọng nói với nàng: “Thân thể Trịnh thống lĩnh vốn dĩ bị thương nặng, vừa nãy lại mạnh mẽ ép độc ra ngoài, kinh mạch bị tổn hại quá lớn, sau này nếu như không có cơ duyên lớn nào, thì sợ rằng khó mà hồi phục được.”

Thần Niên hơi hơi cúi đầu, vành mắt đỏ hồng mím môi không nói câu nào.

Trương Khuê Túc thấy nàng như vậy không khỏi nhẹ nhàng thở dài, lại nói với nàng: “Ngoài tiểu viện đã phải rất nhiều người canh giữ, cháu chú yên tâm đi. Có cần ta phải thêm vài người nữa tới chăm sóc Trịnh thống lĩnh không?”

Thần Niên suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu nói: “Không cần đâu ạ, Đại đương gia để Khâu Tam lại làm chân sai vặt cho cháu là được rồi.” Nàng dừng lại một thoáng, rồi đề giọng xuống nhắc nhở ông ta: “Đại đương gia phải cẩn thận hơn đây, có những kẻ biết người biết mặt nhưng không biết lòng đâu.” Nói xong còn đặc biệt nhìn về phía Văn Phượng Minh.

Trương Khuê Túc có hơi ngạc nhiên nhìn nàng, thấy nàng không có ý nói thẳng ra, chỉ đành gật gật đầu.

Thần Niên bảo Khâu Tam tiễn mọi người ra ngoài, còn mình thì chuyển cái ghế thấp không có lưng tựa đến sát bên chiếc giường đất rồi ngồi xuống, ngơ ngác nhìn Phong Quân Dương vẫn đang hôn mê đến ngáy ngẩn cả người. Nếu nói trên người hấn trúng Đoạt hồn chưởng không thể đổ tội cho nàng, thì sau đó bị trúng độc lại hoàn toàn là do sự sơ ý của nàng nên mới bị.

Nếu không phải nàng cứ muốn làm người tốt đến cùng đưa Khâu Tam về trong trại Thanh Phong, thì sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay. Lại giả như nàng có thể hành sự thận trọng hơn chút nữa, không để một người không còn chút sức lực bảo vệ bản thân như Phong Quân Dương ở lại một mình, thì hấn sẽ không phải chịu sự giày vò trong nghịch cảnh khốn khổ như thế này. Mà những lời Trương Khuê Túc đã nói, sau này dù cho vết thương của Phong Quân Dương có khỏi đi nữa thì cũng sẽ mất toàn bộ nội lực giống như một phế nhân.

Thần Niên càng nghĩ càng cảm thấy mình có lỗi với Phong Quân Dương, trong lòng vừa thấy hổ thẹn áy náy lại vừa tự trách, vô cùng hỗn độn. Nhất thời nghĩ nếu như Phong Quân Dương thật sự mất hết nội lực, nàng sẽ cầu xin nghĩa phụ dạy hấn đạo pháp. Đạo pháp của nghĩa phụ thiên hạ vô song, cho dù sau này hấn không còn nội lực cũng có thể dựa vào đạo pháp để bảo vệ bản thân. Nhất thời lại nghĩ Phong Quân Dương là Thế tử gia tôn quý, một khi thoát khỏi tình trạng khốn khó trước mắt, bên người hấn tự khắc sẽ có hộ vệ võ công cao cường, hấn cần gì phải đi học đạo pháp để bảo vệ mình nữa!

Khâu Tam tiễn mọi người về xong đã quay lại, đứng trước cửa cẩn thận thò đầu vào trong, hỏi Thần Niên: “Tạ đại hiệp còn có gì dặn dò nữa không?”

Lúc ấy Thần Niên mới sức tỉnh, ngược mắt lên nhìn Khâu Tam, gọi hấn vào phòng hỏi: “Nhị đương gia có từng nói riêng với người chuyện gì không?”

Khâu Tam vội vàng lắc đầu: “Không có.”

Thần Niên nghĩ ngợi, lại hỏi cặn kẽ những chuyện xảy ra sau khi hấn bước chân vào trại Thanh Phong một lượt, nhất là tình hình lúc hấn gặp mấy người Trương Khuê Túc, Văn Phượng Minh.

Khâu Tam thành thực trả lời: “Hôm tiểu nhân vừa bước chân vào trại có gặp mặt mấy vị đương gia, đại khái có kể qua quá trình quen biết của tiểu nhân cùng hai người Tạ đại hiệp và cả Diệp đại hiệp nữa. Đại đương gia hỏi tung tích của Tạ đại hiệp, tiểu nhân nói Tạ đại hiệp đi cùng một vị Thế tử gia gì gì đó, sau đó Đại đương gia không hỏi gì thêm nữa. Hôm nay Văn Nhị đương gia đột nhiên triệu tiểu nhân đến, cũng không nói gì khác, chỉ bảo Tạ đại hiệp đã quay về, dẫn tiểu nhân tới cho người gặp.”

38. Q.1 - Chương 38: Lần Đầu Rung Động.

Thần Niên thấy không hỏi được gì thêm nữa, liền dứt khoát bảo hắc đội ở trong sân, không có mệnh lệnh của nàng thì không được tự ý ra vào.

Sáng sớm ngày thứ hai Phong Quân Dương mới tỉnh lại, vừa tỉnh đã phát hiện ra cổ tay mình bị một người khê khằng nắm lấy. Hắc từ từ nghiêng đầu, nhìn thấy Thần Niên đang úp sấp người ngủ rất ngon bên mép chiếc giường đất. Nhìn từ góc độ của hắc, có thể thấy được cái trán đầy đặn trắng ngần và sống mũi thanh tú của nàng, dưới mắt có một quầng xanh nhàn nhạt, rõ ràng người có chút tiểu tụy, duy chỉ có cánh môi hơi cong lên là vẫn còn sắc hồng mềm mại như cũ, tản ra sự ẩm ướt sáng bóng nhàn nhạt.

Phong Quân Dương nhìn mãi nhìn mãi, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn lật tay nắm lấy tay nàng. Ngón tay hắc vừa mới khẽ cử động, nàng đã lập tức bừng tỉnh, ánh mắt mơ màng nhìn về phía hắc, ngẩn người một lúc mới ý thức được rằng hắc đã tỉnh, vội vàng từ trên ghế bật dậy, sấn lại đầy ngạc nhiên vui sướng hỏi: “Người tỉnh rồi à? Có muốn uống nước không?”

Phong Quân Dương từ từ rũ mi mắt xuống, thấp giọng ừ một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Cô đỡ ta ngồi dậy đi.”

Thần Niên vội vàng bước lên chậm chậm đỡ hắc dậy, lại cuộn một cái chăn nhét vào sau lưng cho hắc dựa, rồi mới bưng một ít nước ấm đến bón từng chút từng chút một cho hắc uống, dịu dàng nói: “Người uống ít nước trước đi đã, trong nồi hầm bên ngoài của ta vẫn còn một ít cháo nóng, lát nữa sẽ bón cho người ăn.”

Nàng đột nhiên dịu dàng chăm sóc như vậy, ngược lại khiến Phong Quân Dương thấy không quen. Hắc nghĩ một lúc, ngược mắt lên nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Tạ cô nương, cô không cần phải tự trách mình như vậy. Ta rơi vào tình cảnh này hoàn toàn là do bản thân sơ suất, không liên quan gì tới cô cả, càng không cần phải chu đáo với ta như thế đâu.”

Tuy rằng hắc nói vậy, nhưng Thần Niên lại không nghĩ vậy, càng hiểu rằng những lời hắc vừa nói chẳng qua chỉ để an ủi mình. Nàng lặng lẽ hồi lâu, rồi đột nhiên thấp giọng hỏi hắc: “Là Văn Phượng Minh hại người hả?”

Phong Quân Dương lắc đầu, cười khổ: “Không phải ông ta. Sau khi cô dụ Khâu Tam đi, ông ta có tới kiểm tra mạch tượng của ta. Ta biết ông ta đang thử thăm dò thương thế của mình, nên cố ý ép mạch tượng trở nên hỗn loạn không có trật tự, sau đó giả vờ hôn mê bất tỉnh. Ông ta do dự một lát rồi đi vào trong phòng, ai ngờ lại chạy ở đâu ra một tên bịt mặt, một trường đập thẳng vào sau lưng ta. Cũng may trên người ta có mặc nhuyễn giáp, nên đầu châm không đâm vào quá sâu, lại hơi thiếu một chút nên chưa chạm vào huyết đạo. Nếu không bị cả cây châm độc của hắc ta đập vào như thế, cho dù có là Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi ta đâu.”

(Là một trong những cấp bậc của thần tiên trong Đạo giáo, Đại La là để chỉ tất cả không gian vĩnh hằng tự do tự tại, Kim tượng trưng cho sự bất tử, Đại La Kim Tiên là để chỉ những vị thần tiên bất tử trong không gian vĩnh hằng tự do tự tại.)

Thần Niên nghe vậy bất giác sửng người, ngạc nhiên nói: “Thật sự không phải là Văn Phượng Minh à? Ta còn đoán chính là ông ta đã lén xuống tay sau lưng của người chứ, nói như vậy nghĩa là ta đã nghi oan cho ông ta sao? Nhưng, lúc ấy ta hò hét có trộm cũng là vì hoảng loạn quá nên mới tìm bừa một cái cớ vớ vẩn, sao lại thật sự mọc ở đâu ra một tên bịt mặt thế?”

“Mọi việc vẫn chưa chắc chắn được, tên bịt mặt đó có thể không có liên quan đến Văn Phượng Minh, nhưng cũng có thể do chính ông ta dẫn tới.” Thân thể Phong Quân Dương vẫn còn rất yếu, nói một hơi nhiều lời như vậy nên cũng hơi thở dốc, ngừng lại một lát để thở rồi mới dần dần ổn định lại được, nhưng vẻ mệt mỏi trên mặt lại khó bề che giấu, giống như lại muốn ngủ nữa vậy.

Thần Niên thấy hắc như vậy, vội nói: “Ta đi lấy chút cháo nóng tới, người ít nhiều cũng ăn một chút rồi hãy ngủ tiếp.”

Phong Quân Dương gật gật đầu, gắng gượng nhin lại cơn buồn ngủ đợi nàng bưng bát cháo nóng lên, sau khi ăn được vài miếng thì không ăn nữa, trước lúc ngủ còn dặn dò nàng: “Đồ ăn thức uống phải cẩn thận, đừng tùy tiện tin tưởng người khác, đừng rời khỏi tiểu viện.”

Hắn ngủ an ổn hơn nhiều so với trước, lúc tỉnh lại thì sắc trời đã nhá nhem. Vì không thấp đèn, nên trong phòng rất tối. Thần Niên không có ở trong phòng. Ở trong phòng chính chỉ cách một tấm cửa có tiếng người đang thì thầm nói chuyện, trong đó có một giọng nói rất trong trẻo, đó chính là giọng của Thần Niên. Còn có một giọng nói khác thấp và nhu mì hơn rất nhiều, chỉ nghe thấy giọng nữ rất lạ đó hỏi: “Nói như vậy nghĩa là ngài ấy bị thương rất nặng?”.

Trong phòng chính, Thần Niên ngồi trên một chiếc ghế thấp không có lưng tựa bên cạnh bệ bếp, trên mặt vừa bị thương lại vừa phần nộ, thấp giọng nói: “Đến giờ vẫn hôn mê không tỉnh, lúc sáng ta còn có thể cố gắng bón cho hắn được một ít cháo, nhưng giờ ngay cả nước cũng không bón được. Đại đương gia đã nói riêng với ta rằng kinh mạch của hắn đã đứt hết, lại bị trúng độc ảnh hưởng tới nội tạng. Nếu như có danh y chữa trị, thì còn có thể có vài phần cơ hội sống sót, nhưng trước mắt trong trại ốc không mang nổi mình ốc, thì sao có thể mời danh y về chữa cho hắn chứ. Chỉ có thể nằm chờ chết thôi.”

Thiếu nữ ngồi đối diện vẫn còn nhỏ, xem ra còn kém Thần Niên một hai tuổi, dung mạo xinh đẹp mỹ lệ. Trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn mịn màng là hàng mày dày đôi mắt sáng, cái mũi thanh tú và đôi môi màu hồng đào, mang theo vẻ uyển chuyển phong lưu. Nàng nhẹ nhàng duỗi tay ra ấn lên đầu gối Thần Niên, an ủi bằng giọng nói dịu dàng: “Mọi người thường nói sinh tử có số phú quý tại thiên, chúng ta đã tận lực rồi, cho dù ngài ấy có gặp phải chuyện không may cũng là do vận mệnh của ngài ấy không tốt, không thể oán trách người bên cạnh được.”

Thần Niên lắc đầu: “Tiểu Liễu muội không hiểu đâu, Trịnh thống lĩnh tới đây là do ta cầu xin, chỉ vừa mới đến thì đã gặp phải chuyện như vậy, lẽ nào không phải là ta có lỗi với hắn ư?”.

Thiếu nữ kia cũng không biết nên khuyên giải tiếp như thế nào, sau khi trầm mặc hồi lâu lại khẽ hỏi: “Có cần muội làm gì không?”.

Thần Niên nghĩ ngợi, rồi nói: “Cha muội có còn cất giấu củ nhân sâm lâu năm nào không? Nếu như có thì lấy trộm cho ta một ít, ta nghe nói thứ đó có thể tiếp thêm mệnh.”

Thiếu nữ gật đầu đồng ý, “Được, lát nữa muội sẽ lấy ra cho tỉ.”

Hai người lại thấp giọng nói thêm vài câu nữa, Thần Niên tiễn cô gái kia đi. Một lát sau, Phong Quân Dương lại nghe thấy tiếng Thần Niên quay lại, giữ ngọn đèn dầu nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng hắn. Hắn liền khẽ ho một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Tạ cô nương.”

Thần Niên thấy hắn đã tỉnh, nói: “Người đợi đấy, ta bê canh gà lên cho người uống.”

Nàng nói xong liền đi ra ngoài phòng chính bê một bát canh gà bước vào, cũng giống như buổi sáng ngồi bên rìa chiếc giường đất bón cho hắn. Canh gà hầm cũng không thể coi là mỹ vị, kém xa so với lúc trước hắn đã ăn, nhưng trong khung cảnh được nàng thổi từng thìa từng thìa cho nguội rồi bón đến tận miệng, lần đầu tiên hắn được nếm thử một tư vị rất lạ. Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, hắn không khỏi khẽ nâng mắt lên nhìn nàng. Dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn, thần sắc trên khuôn mặt nàng nhu hòa đi không ít, sự bướng bỉnh và kiêu ngạo lúc trước đều mờ hồ không thấy rõ nữa, chỉ lưu lại vẻ dịu dàng đặc biệt của một thiếu nữ.

Trái tim Phong Quân Dương liên rung lên, giống như có một thứ gì đó từ tận đáy lòng lặng lẽ nảy sinh, có ý xuyên thủng trái tim kiên cường cứng rắn của hắn giã dụa thoát ra ngoài, râm ran ngứa, lại thoáng mang theo chút đau đớn. Loại cảm xúc xa lạ này khiến hắn đột nhiên giật mình, lập tức tỉnh táo hẳn.

Thần Niên vẫn chưa phát giác là điểm kỳ lạ của Phong Quân Dương, khuôn mặt nàng khẽ cúi xuống, giống như tâm trí đang để tận đâu đâu vậy.

Phong Quân Dương uống được non nửa bát canh gà thì không chịu uống tiếp nữa, hỏi nàng: “Người vừa này là ai vậy?”.

“Là con gái của Văn Phượng Minh, Văn Nhược Liễu.” Thần Niên đáp, nàng rũ tầm mắt xuống, chậm rãi nói: “Ta, tiểu Liễu, còn cả Diệp Tiểu Thất nữa, ba người chúng ta tuổi tác sà sà nhau, lại là những đứa trẻ từ bé đã không có mẹ, nên lớn lên bên nhau, trước giờ rất thân thiết. Tuy bụng dạ tiểu Liễu có hơi hẹp hòi, lại thích khuyên bảo người khác, nhưng con người lại không xấu. Nghĩa phụ quản giáo ta rất nghiêm,

nhưng ta lại thích gây rắc rối. Mỗi khi gặp chuyện, nếu không phải là Diệp Tiểu Thất gánh thay cho ta, thì là tiểu Liễu che giấu giúp ta, tóm lại hai người bọn họ đã giúp đỡ ta rất nhiều.”

Phong Quân Dương im lặng hồi lâu, nói: “Thuận Bình vẫn còn ở trong thành Thanh Châu, chỉ cần Diệp Tiểu Thất an phận thủ thường thì sẽ không cần phải lo lắng đến tính mạng.”

Nhưng Thần Niên lại chậm chậm lắc đầu, “Không phải ta lo lắng cho hần, mà là ta thấy..... ta cũng không biết nói thế nào nữa. Vừa nãy tiểu Liễu mang đồ đến thăm ta. Trong lòng ta lần đầu tiên có một ý nghĩ muội ấy là con gái của Văn Phượng Minh, liệu có phải muội ấy tới để thăm dò tin tức cho cha mình không..... không phải là cảm kích, mà lại là ngờ vực. Ta đã hoàn toàn nói dối muội ấy, chỉ sợ bị nàng ấy dò ra chân tướng gì đó.”

Nàng ngược mắt lên nhìn hần, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng ấy thoáng mang theo nỗi bi thương nhàn nhạt và vẻ mê man: “Thật ra trước đây ta cũng thường xuyên nói dối lừa người, Diệp Tiểu Thất nói ta lừa chết người không đền mạng, nhưng từ trước đến giờ không có lần nào giống như hôm nay, lúc nói dối cũng không dám nhìn tiểu Liễu. Muội ấy là người bạn tốt nhất của ta, nhưng ta lại nghi ngờ muội ấy, đề phòng muội ấy.”

Phong Quân Dương trầm thở dài, nàng tuy rằng thông minh nhanh nhẹn, nhưng suy cho cùng vẫn là một tiểu cô nương chưa trải qua mưa nắng, chuyện nói dối lừa người trước đây chẳng qua cũng chỉ là đùa cho vui, chứ chưa thực sự hiểu hết về những kẻ lòng dạ hiểm ác. Hần định thò tay ra vuốt mấy sợi tóc trước trán nàng, nhưng tay đi được nửa đường lại thu về đặt lên trước người mình không lộ chút dấu vết, trái tim trở nên cứng rắn lạnh lùng nói: “Tạ cô nương, lòng dạ đề phòng kẻ khác không thể không có. Người ngốc một chút cũng chẳng sao, nhưng tốt nhất là không nên ngu xuẩn, nếu không ngay cả việc mình chết ra sao cũng không biết đâu.”

Thần Niên sững người, khuôn mặt lập tức đỏ ửng. Nếu như là ngày xưa có người nói với nàng những lời như vậy, thì nàng đã trở mặt từ lâu, sau đó nhất định sẽ quay lại trả thù. Nhưng hiện giờ công lực của Phong Quân Dương đã vì sơ suất của nàng mà hoàn toàn bị phế, trong lòng nàng luôn cảm thấy áy náy, nên đương nhiên không thể so đo cùng với hần. Nàng cúi đầu, cắn môi đến hần rõ cả vết răng, rồi mới cố gắng đè cơn giận dữ và tủi thân xuống, nói: “Xin lỗi, nếu như không phải ta tự mình là thông minh, thì người sẽ không bị kẻ khác hạ độc thủ. Tóm lại ta có lỗi với người, người yên tâm, chỉ cần là thứ ta nợ người, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả lại.”

Phong Quân Dương lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, nói: “Tạ cô nương, ta đã nói từ trước rồi, ta rơi vào tình cảnh này hoàn toàn là do sơ suất của bản thân, không liên quan gì tới cô. Cô chẳng nợ ta điều gì, nên cũng không cần phải trả lại ta thứ gì hết. Trong việc này lỗi lớn nhất của cô không phải là tự mình là thông minh, mà là lòng dạ quá mềm yếu.”

Thần Niên không hiểu nhìn hần, hỏi lại: “Lòng dạ mềm yếu?”

Phong Quân Dương khẽ nheo mắt lại, thản nhiên nói: “Cô căn bản không cần phải kéo Khâu Tam đi đuổi theo tên trộm gì gì đó, mà chỉ cần mặt đối mặt đánh chết hần. Võ công của Văn Phượng Minh thấp kém, đương nhiên không thể ngăn được cô. Mà một khi Khâu Tam đã chết rồi, có nói sao đi nữa cũng hoàn toàn nằm trong miệng cô. Hần vốn dĩ là do cô giới thiệu đến, liệu có ai còn có thể ra mặt thay cho hần nữa đây?”

Thần Niên nhất thời ngây người, tuy rằng nàng đối với Khâu Tam hoàn toàn là uy hiếp, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc thật sự sẽ giết hần. Vì trong thâm tâm nàng, hần chẳng phạm tội gì lớn, quả thực không đáng phải chết. Nhưng đúng là sự mềm lòng nhất thời của nàng, mới khiến cho kẻ xấu cho cơ hội ra tay, nếu như nàng có thể làm như những gì Phong Quân Dương nói, trực tiếp giết luôn Khâu Tam lúc ở trong sân, thì bọn họ cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hiện nay.

Nàng ngây người hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Ta không thể xuống tay được.”

Nhưng khóe miệng của Phong Quân Dương lại cong cong lên, nói: “Nên mới nói cô không xứng là một sơn phỉ, cô chỉ là một tiểu cô nương miệng thì thích nói cứng nhưng trái tim lại mềm yếu thôi.”

Thần Niên vừa định bác bỏ những lời hần nói, nhưng trong lúc ngược mắt lên lại thấy hần nhướng mày nhìn mình, giống như đang đợi những lời mạnh mẽ của nàng. Nàng lập tức nhin những lời trong miệng xuống, tự nhủ còn lâu ta mới mắc mưu của người, bị người khích tướng. Nghĩ như vậy rồi, nàng ngược lại

nở nụ cười, nghiêng đầu tinh nghịch nói: “Ta mới chỉ có mười sáu tuổi, vốn dĩ là một tiểu cô nương mà! Người cứ đợi đấy, đợi ta lớn hơn chút nữa, xem ta có thể trở thành một nữ sơn phi độc địa tàn nhẫn danh chấn Giang Bắc không!”.

Phong Quân Dương gật gật đầu, cười nói: “Được, ta sẽ đợi cô trở thành nữ sơn phi danh chấn Giang Bắc!”.

Khoảng khắc đó, cả hai người đều chỉ coi đó là một trò đùa, nên không khỏi bật cười. Nhưng sau khi cười xong nhớ tới tình cảnh trước mắt, lại không hện mà cùng nhau trầm mặc. Thần Niên nghĩ một lát, thấp giọng hỏi Phong Quân Dương: “Người có dự tính gì không?”.

39. Q.1 - Chương 39: Thăm Dò Lẫn Nhau.

Phong Quân Dương trời sinh tính tình đã tiêu sái, tuy rằng mất hết võ công nên cảm thấy đó như là một khuyết điểm, nhưng lại không đến mức vì thế mà nhụt chí. Hắn cười cười, nói: “Dự tính? Vẫn là dự tính không để Tiết Thịnh Anh xông vào trong núi Thái Hành. Nhưng trước mắt xem ra là khó.”

Thần Niên liếc nhìn hắn một cái, không nhin được hỏi điều nàng vẫn luôn nghi ngờ trong bụng: “Gia đình người ở Vân Tây, cách nơi này đến cả ngàn dặm. Những chuyện ngay cả triều đình cũng không quản được, người hà tất phải bận tâm như vậy?”.

Phong Quân Dương đáp: “Triều đình không phải không muốn quản, mà là lực bất tòng tâm. Dương Thành muốn chiếm Ký Châu, chẳng qua là muốn học người đi trước, dùng Thái Hành để bành trướng, dựa vào Thanh Châu, Ký Châu để nhòm ngó toàn bộ Giang Bắc. Đợi đến khi dã tâm của hắn ta thật sự thành công, thì cùng với Thái Hưng đồng minh liên kết của Vân Tây ta sẽ phải chịu sự uy hiếp này, càng đừng nói là.....”

Càng đừng nói là phía Vân Tây hắn cũng có ý tranh đoạt Trung Nguyên, giành lấy thiên hạ, vậy thì càng không thể giương mắt nhìn Dương Thành ngày một lớn mạnh được. Phong Quân Dương dừng lại không nói hết câu, chỉ cười nhạt rồi im lặng.

Sự chú ý của Thần Niên dứt khoát không đặt vào câu nói của hắn, mà lại hỏi tiếp: “Dương Thành muốn học người đi trước?”.

Phong Quân Dương nhăn nải phân tích cho nàng: “Tổ tiên của Dương Thành không phải mang họ Dương, mà là họ Mạch. Vị tổ tiên này là Mạch soái vào thời Thành Tổ đã dẫn quân chống lại quân Bắc Mạc, uy chấn Giang Bắc. Trong lúc chiến trận đã từng có một quân nhân họ Dương chết thay cho Mạch soái, Mạch soái vì muốn báo đáp ân nghĩa này, lên đã để cho con trai trưởng của mình làm con thừa tự dưới tên của vị quân nhân họ Dương ấy, nên mới có Dương Dự là tổ tiên của Dương Thành.”

Trong lòng Thần Niên rung động, hỏi: “Vậy người đã bao giờ nghe nói đến người nào tên là Trương Sĩ Cường chưa?”.

Phong Quân nghĩ một lát, cười nói: “Trong “Thịnh nguyên kỷ sự” hình như có nhắc đến tên người này, có lẽ là một trong bảy tráng sĩ của Giang Bắc, thật ra cũng là người bên cạnh Mạch soái thôi, về sau Thành Tổ lên ngôi đã phong thưởng làm công thần, Mạch soái từ chối vào triều mà côi giáp trở về quê cũ, Trương Sĩ Cường cũng không nhận phong thưởng gì đó, chẳng biết đã lưu lạc nơi nào.”

Thần Niên do dự một lát, rồi nói với hắn: “Trương Sĩ Cường này rất có thể là tổ tiên của Đại dương gia.”

Nàng kể tóm tắt đơn giản chuyện ngày hôm đó Trương Khuê Túc bảo Diệp Tiểu Thất mang quân bài của Trương Sĩ Cường tới đưa cho Mục Triễn Việt, bảo hắn dựa vào thứ này ra khỏi đèo Phi Long cho Phong Quân Dương nghe, nàng nói: “Đại dương gia còn bảo nghĩa phụ ta hỏi Dương Thành một câu, hỏi hắn có còn nhớ tình đồng đội của tổ tiên bọn họ năm đó không?”

Phong Quân Dương trầm mặc rất lâu, thấp giọng nói: “Như vậy xem ra Tiết Trục đã có liên hệ từ trước với Trương Khuê Túc rồi, mà mối liên hệ này không hề đơn giản chút nào, giết Tiết Trục đoạt Ký Châu chính là kế hoạch của hai người bọn họ.”

Nhưng Thần Niên lại không hiểu nói: “Đã như vậy, khi nghĩa phụ ta cầm tín vật của Trương Khuê Túc, tại sao Dương Thành vẫn không chịu thả nghĩa phụ ta ra khỏi cửa khẩu, mà ngược lại còn truy sát ông? Bọn họ đã là đồng bọn, sao ngay cả tín vật cũng không nhận ra?”.

Phong Quân Dương nghe vậy cười cười, đáp: “Việc Dương Thành và Trương Khuê Túc cùng âm mưu giết Tiết Trực đoạt Ký Châu vốn dĩ là chuyện cực kỳ bí mật, đừng nói là trước khi chuyện thành công ngàn vạn lần không được tiết lộ tin tức ra ngoài, mà cho dù sau khi chuyện đã thành công mọi người đều sẽ biết chuyện gì đã xảy ra, vì danh tiếng, Dương Thành sợ rằng cũng sẽ không chịu thừa nhận đã làm chuyện đó đâu. Bởi vậy, hẳn ta sợ nhất bị người ta biết được mối liên hệ giữa hẳn ta và trại Thanh Phong các cô, lại càng không chịu dưới quyền của kẻ khác đâu. Trương Khuê Túc xuất thân là sơn phi, quá coi trọng một chữ “Nghĩa”, lại nói nghĩa phụ cô cầm tin vật đến bảo Dương Thành thả người, cô nói thử xem Dương Thành có nhận tin vật đó không?”.

Về mặt tình cảm Thần Niên tuy rằng trăm ngàn lần không muốn, nhưng lý trí lại bảo nàng không thể không thừa nhận những gì Phong Quân Dương nói không hề sai. Cứ nghĩ đến chuyện người đem toàn bộ trại Thanh Phong ra mạo hiểm là người được tất cả mọi người kính trọng Đại đương gia, là trong lòng Thần Niên lại hoàn toàn trống rỗng. Nàng ngăn người hỏi: “Lẽ nào giấu diếm tất cả mọi người, rồi dùng chính sinh mệnh của họ ra làm mồi nhử? Gia quyến già trẻ trong trại Thanh Phong rất nhiều, từ trên xuống dưới cũng có hàng ngàn mạng người, chẳng lẽ không đáng tiền như vậy sao? Một chữ “Nghĩa” kia đâu rồi?”.

Phong Quân Dương lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, rồi nói: “Tính mệnh của hàng ngàn người, trong mắt người có chỉ đặt ở thiên hạ, thì thật sự chẳng đáng là gì cả.”

Hốc mắt Thần Niên đột nhiên đỏ hồng, nàng nghiêng chặt răng, cố gắng nhẫn nhịn không để nước mắt lăn xuống. Qua một lúc lâu, nàng bất ngờ đứng bật dậy, tức giận nói: “Ta sẽ đi đưa tin cho Tiết Thịnh Anh, không để gian kế của hai người Dương Thành và Trương Khuê Túc được thành công!”.

Phong Quân Dương chậm rãi lắc đầu, nói: “Cô có biết tại sao ta không trực tiếp đi tìm Tiết Thịnh Anh, mà lại đến trại Thanh Phong trước không? Là vì nhất định trên đường sẽ có người tới giết chúng ta, chỉ dựa vào tình hình hiện giờ của hai chúng ta, căn bản không thể sống đến lúc gặp được Tiết Thịnh Anh.”

Thần Niên trừng to hai mắt, ngạc nhiên nói: “Không phải người nói người giết người không phải do Dương Thành phái tới ư?”.

Phong Quân Dương khẽ cau mày, đáp: “Điểm này cũng là do ta nhất thời nghĩ không kỹ. Ngoài Dương Thành ra, hình như vẫn còn có một thế lực khác muốn đẩy ta vào chỗ chết, mà những người này, lại không nghĩ đến chuyện giết cô, hay nghĩ đến chuyện giết Vân Sinh. Chính là vì nguyên nhân đó, nên hai tên thích khách này đã không phóng ám tiễn lúc ở trên vách núi. Có lẽ, kẻ bịt mặt hôm qua đã thương ta chính là đồng bọn của hai tên ấy.”

Thần Niên bị hẳn nói lòng vòng đến choáng váng đầu óc, hỏi: “Rốt cuộc là còn ai muốn giết người nữa vậy?”.

Trên mặt Phong Quân Dương mang chút cười khổ: “Có lẽ là người của Vân Tây, có thể là huynh đệ của ta, cũng có thể là thúc bá của ta. Lòng người cách một lớp da, ai mà biết được chứ!”.

Thần Niên nghe vậy hoảng sợ, không sao tưởng tượng được người trong nhà của hẳn lại nhẫn tâm độc ác như vậy.

Phong Quân Dương cười, nói: “Sao nào, cô xem, một khi liên quan đến quyền lợi tranh đấu, thì cho dù là cha con huynh đệ đều sẽ tàn sát lẫn nhau, nên nếu Trương Khuê Túc có vì quyền lợi mà đem trại Thanh Phong ra làm mồi nhử thì cũng chẳng là gì cả.”

Thần Niên thấy hẳn đã nghĩ thông suốt như vậy, không cần mình phải khuyên nhủ nữa, bèn nói: “Vậy hai chúng ta phải làm sao đây? Không làm gì hết sao?”.

Phong Quân Dương gật gật đầu, khẽ cười rồi nói: “Việc đầu tiên hai chúng ta phải làm chính là bảo vệ cái mạng nhỏ này, không phải cô cũng đã nói rằng rừng xanh còn đó sợ gì không có củi đốt sao? Ta lại đang nghĩ, trước mắt nơi an toàn nhất chính là trại Thanh Phong, nhất là hiện giờ Trương Khuê Túc lại đặc biệt phái cao thủ ở bên ngoài bảo vệ cho chúng ta. Chỉ cần nghĩa phụ cô còn sống, bọn họ sẽ phải cố kỵ, không dám làm gì cô đâu. Mà bây giờ tính mạng của ta hoàn toàn trông cậy vào cô, hi vọng cô có thể bảo vệ được cho ta.”

Thần Niên trịnh trọng đáp: “Người yên tâm, mạng Tạ Thần Niên của ta còn, thì ta sẽ bảo vệ cho người chu toàn.”

Câu nói đó của Phong Quân Dương có quá nửa là trêu đùa, nhưng thấy phản ứng của nàng trịnh trọng như vậy, bất giác lại thấy có chút rung động. Hắn lặng lẽ nhìn nàng lâu hơn nữa, rồi cười hỏi: “Đúng rồi, sao cô và nghĩa phụ mình lại sống ở trại Thanh Phong vậy? Ta chưa từng nhìn thấy sát thủ nào giống như nghĩa phụ của cô cả, dám một mình tới giết Tiết Trực giữa thanh thiên bạch nhật. Nếu là trên chiến trường, nhất định sẽ là một mãnh tướng không ai bằng.”

Trong mắt Thần Niên liền lộ vẻ tự hào, hỏi Phong Quân Dương: “Thật không? Người cũng cảm thấy nghĩa phụ ta dũng mãnh vô địch hả?” Thấy Phong Quân Dương mỉm cười khê gật đầu, nàng cũng mỉm cười nói: “Nghĩa phụ ta tuy rằng không cùng phe với trại Thanh Phong, cũng chưa từng quan tâm đến sự vụ trong trại, nhưng không ai dám coi thường ông hết, mọi người đều gọi ông là Tứ gia.”

“Tứ gia? Nghĩa phụ cô xếp thứ tư ư?” Phong Quân Dương hỏi với vẻ đầy thích thú.

Thần Niên đáp: “Không phải, trong trại không phải có ba vị đương gia sao, ngoài trừ ba người bọn họ ra, thì nhân vật quan trọng thứ tư trong trại phải tính tới nghĩa phụ của ta.”

“Ồ,” Phong Quân Dương liếc nhìn sắc mặt nàng, không khỏi mỉm cười, lại cố ý hỏi nàng: “Vậy Tiểu tứ gia cô thì sao? Giải thích thế nào đây?”

Thần Niên cười khan hai tiếng ha ha, đáp: “Đây đều là do bọn Diệp Tiểu Thất gọi chơi thôi. Đề tiện cho việc hành tẩu, nên lúc ra ngoài ta thường giả làm con trai, bọn họ chẳng qua cũng là nể mặt nghĩa phụ ta, nên mới hòa theo Diệp Tiểu Thất gọi như vậy.”

Phong Quân Dương thấy nàng chuyển hướng câu chuyện không muốn nhắc đến xuất thân của mình, nên cũng không hỏi tiếp nữa, hai người lại nói chuyện phiếm về tình hình trại Thanh Phong, thì nghe thấy tiếng Khâu Tam ở bên ngoài tiểu viện dùng giọng nói vừa âm vang lại không hề mất đi vẻ nhiệt tình hét lớn: “Đại đương gia, ngài đã tới rồi sao?”

Hai người Phong Quân Dương và Thần Niên đang ở trong phòng đưa mắt nhìn nhau, nhất tề cùng trầm mặt hẳn đi. Thần Niên muốn đỡ Phong Quân Dương nằm lại xuống giường, nhưng hắn lại khê xua tay, tỏ ý mình ngồi dựa thế này là được rồi. Cứ lần chần mãi, thì bước chân của Trương Khuê Túc đã ở vang lên ở ngoài căn phòng chính, Thần Niên đành phải đứng dậy đón ông ta vào.

Trương Khuê Túc bước vào phòng, thấy Phong Quân Dương đã tỉnh lại, bất giác ngây người ra trong thoáng chốc.

Phong Quân Dương khê gật đầu với ông ta, chào hỏi: “Đại đương gia.”

“Tỉnh rồi à?” Trương Khuê Túc bước đến gần xem mạch tượng cho Phong Quân Dương, sau một hồi tập trung mới cười nói: “Mạch tức của Trịnh thống lĩnh tuy rằng vẫn còn yếu những đã hòa hoãn đi nhiều, tính mạng đã có không có gì đáng ngại nữa rồi.”

Khí lực của Phong Quân Dương dường như vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, chậm rãi nói: “Vẫn phải đa tạ Đại đương gia tượng nghĩa giúp đỡ, Trịnh mỗ cảm kích vô cùng.”

Thần Niên đứng bên cạnh liền bê một cái ghế tròn lại, Trương Khuê Túc bèn ngồi xuống, nghiêm sắc mặt nói: “Nếu nói về cảm tạ, thì phải để trại Thanh Phong bọn ta cảm tạ Trịnh thống lĩnh mới phải, nếu không phải vì bọn ta, thì thân thể ngài cũng sẽ không bị thương thành ra thế này, là bọn ta có lỗi với ngài.”

Phong Quân Dương cười khê, nhưng cũng không nói gì.

Trương Khuê Túc lại tiếp lời: “Ta tới là có chuyện muốn thương lượng với Trịnh thống lĩnh, Trịnh thống lĩnh cảm thấy chúng ta có thể khuyên Tiết Thịnh Anh lui binh được sao?”

Ông ta nói những lời này đồng dạng như vậy lại nằm ngoài dự đoán của Thần Niên. Trong lòng nàng đã nhận định Trương Khuê Túc là đồng mưu với Dương Thành, nên đoán ông ta nhất định sẽ nghĩ cách lôi kéo quân Ký Châu của Tiết Thịnh Anh vào trong núi Thái Hành để Dương Thành âm thầm hành động, lại không sao ngờ được ông ta còn nhắc đến chuyện “khuyên Tiết Thịnh Anh lui binh”

Thần Niên không khỏi liếc nhìn Phong Quân Dương, thấy trên mặt hắn không biểu lộ điều gì, chỉ nói: “Đại đương gia, tình hình hiện giờ của Trịnh mỗ, sợ rằng không có cách nào giúp Đại đương gia giải quyết được chuyện này rồi.”

Trương Khuê Túc vội vàng nói: “Đương nhiên là không cần Trịnh thống lĩnh đi. Trong trại bọn ta sẽ phái người đi, chỉ là muốn Trịnh thống lĩnh dạo dò xem sau khi gặp Tiết Thịnh Anh thì nên ăn nói ra sao là được rồi.”

Phong Quân Dương thoáng trầm ngâm, đáp: “Cũng được. Đã như vậy rồi, Trịnh mỗ sẽ thuật lại lời căn dặn của Thế tử gia cho Đại đương gia nghe.”

Trương Khuê Túc nói: “Xin Trịnh thống lĩnh mau nói, tại hạ rửa tai cung kính lắng nghe.”

40. Q.1 - Chương 40: Tạm Thời Ở Lại Trong Sơn Trại.

Trương Khuê Túc nói: “Xin Trịnh thống lĩnh mau nói, tại hạ rửa tai cung kính lắng nghe.”

Phong Quân Dương chậm rãi đáp: “Trước lúc Trịnh mỗ tới đây Thế tử gia đã dặn dò, nói rằng lần này Tiết Thịnh Anh tiến vào trong núi Thái Hành thật ra là thất sách. Trại Thanh Phong dễ phòng thủ khó tấn công, tuy rằng quân Ký Châu người đông thể mạnh, nhưng hạ được trại Thanh Phong cũng không phải chuyện dễ dàng, đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai là, hậu phương của Ký Châu không ổn định, Tiết Thịnh Hiển mặc dù nhỏ tuổi hơn Tiết Thịnh Anh, nhưng lại là con do vợ cả Tiết Trục sinh ra, hiện giờ lại chiếm cứ thành Ký Châu, danh chính ngôn thuận hơn nhiều so với Tiết Thịnh Anh. Một khi binh lính của Tiết Thịnh Anh mắc kẹt trong núi Thái Hành, thì Tiết Thịnh Hiển kia sẽ lại mượn binh từ Thanh Châu của Dương Thành, lúc ấy Tiết Thịnh Anh nhất định sẽ gặp nguy. Chỉ cần nói những đạo lý này cho Tiết Thịnh Anh nghe, hẳn ta nhất định sẽ quay lại phòng bị Tiết Thịnh Hiển, không dám dốc toàn lực ra tấn công trại Thanh Phong nữa.”

Thần Niên vẫn luôn âm thầm quan sát sắc mặt Trương Khuê Túc, thấy ông ta ngồi trên chiếc ghế tròn tuy rằng eo lưng vẫn thẳng, nhưng đến khi Phong Quân Dương nói đến đoạn phía sau, chính là đoạn Tiết Thịnh Hiển có thể mượn binh từ Dương Thành, thì hai nắm tay đang siết chặt từ từ buông lỏng ra rất nhiều.

Trương Khuê Túc đợi cho Phong Quân Dương nói xong, mới chậm rãi gật đầu: “Nghe Trịnh thống lĩnh nói như vậy, tại hạ cũng thấy yên tâm hơn nhiều. Thế tử gia tài trí hơn người, tại hạ bội phục.”

Thần Niên thấy ông ta làm bộ ra vẻ như vậy, trong bụng bất giác cười thầm. Nàng liếc nhìn Phong Quân Dương chớp chớp mắt, có ý thăm dò Trương Khuê Túc: “Đại đương gia, cháu cũng đột nhiên nghĩ ra một cách, giờ cháu nói ra có được không?”

Trương Khuê Túc quay đầu nhìn nàng, ngạc nhiên nói: “Cách gì?”

Thần Niên đáp: “Nếu cháu nói chúng ta tung tin, nói rằng trại Thanh Phong nhận tiền của Tiết Thịnh Hiển, nên mới đi giết Tiết Trục. Như vậy Tiết Thịnh Anh nhất định sẽ nghi ngờ mình đang mắc vào cái thông lộng do chính huynh đệ của hắn bày ra, e là sẽ lập tức quay lại tìm huynh đệ của mình tính sổ, lúc ấy hơi sức đâu mà để tâm đến trại của chúng ta nữa. Đại đương gia nói xem cách này có hay không?”

Trương Khuê Túc nghe xong, quả nhiên không ngoài dự liệu của Thần Niên, lập tức sầm mặt xuống cự tuyệt: “Ta là người luyện võ, ngàn vạn lần không thể làm những chuyện vu oan giá họa ấy được.”

Thần Niên thầm bĩu môi, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ như đang nghe dạy dỗ.

Phong Quân Dương cười cười, lên tiếng nói: “Đại đương gia nói rất đúng, phàm là chuyện nếu tiết lộ quá nhiều ngược lại sẽ không hay, chỉ bằng cứ để như thật mà lại như giả khiến người ta phải suy đoán đi.”

Trương Khuê Túc vội vàng gật đầu nói phải.

Trong lòng Thần Niên tức giận Trương Khuê Túc không màng sự an nguy của trại Thanh Phong, nên muốn trừng trị cho ông ta một trận. Nàng đảo tròn con mắt trong đầu lại tính kế, ngược mắt lên nhìn Phong Quân Dương, cố ý hỏi hằn: “Trịnh thống lĩnh, thân thể người vẫn còn chống đỡ được chứ? Có cần ta truyền một ít nội lực cho người không?”.

Phong Quân Dương đầu óc nhanh nhạy, lại tâm ý tương thông với Thần Niên, nghe nàng hỏi mình như vậy trước tiên liền thấp giọng ho mấy tiếng yếu ớt, rồi mới thở hổn hển nói: “Vẫn tốt, còn có thể chống đỡ được.”

Thần Niên lại nói: “Người đừng khách khí, thân thể của người vốn hư nhược, vừa nãy lại nói chuyện lâu như thế, người xem sắc mặt của người thành ra cái màu gì rồi kìa.” Nàng vừa nói vừa đi đến đỡ Phong Quân Dương, lại quay đầu ra giải thích với Trương Khuê Túc: “Đại đương gia, người có việc thì tạm chờ một lát. Đợi cháu truyền chút nội công cho Trịnh thống lĩnh đã, nếu không cháu sợ hắc không kiên trì được thêm nữa.”

Trương Khuê Túc quả nhiên mắc mưu, trực tiếp nói: “Một tiểu a đầu như cháu thì có thể có được bao nhiêu nội công, vẫn là để ta làm.”

Phong Quân Dương vội vàng cự tuyệt: “Không thể được!”.

Thần Niên cũng đáp: “Đại đương gia ép độc ra cho Trịnh thống lĩnh đã hao tổn không ít nội công rồi, không thể làm phiền người thêm nữa, vẫn nên để cháu làm. Thật ra cũng không mong trị được thương, chỉ muốn giúp Trịnh thống lĩnh kiên trì thêm một thời gian nữa thôi. Đợi nói chuyện cùng Đại đương gia xong, sẽ bảo hắc đi nghỉ một lát.”

Nàng càng nói như vậy, Trương Khuê Túc lại càng không tiện để nàng vận công trị thương cho Phong Quân Dương, liền tự mình đi đến ngồi sau lưng Phong Quân Dương, truyền chân khí vào Đốc mạch, từ từ vận hành men theo kinh mạch bị hao tổn.

Nội lực của Trương Khuê Túc vốn dĩ chưa được phục hồi, giờ lại vận công trị thương cho Phong Quân Dương, hiển nhiên là có chút chật vật. Sau một chén trà, trên trán ông ta đã lấm tấm mồ hôi. Đợi đến khi ông ta vận công xong, thì sắc mặt đã trắng bệch. Thần Niên lúc đầu là cố ý muốn hao tổn nội lực của ông ta, nhưng giờ nhìn thấy ông ta như vậy trong lòng bất giác lại có chút không nỡ, liền rút từ trong ấm trà ra một chén trà nóng đưa cho ông ta, rồi nói: “Đại đương gia, nghỉ ngơi một lát đi.”

Sắc mặt Phong Quân Dương đã dễ nhìn hơn lúc trước nhiều, hắc liếc nhìn Thần Niên, rồi nói với Trương Khuê Túc: “Đa tạ Đại đương gia, không biết Đại đương gia còn gì dặn dò không?”.

“Không dám dặn dò đâu, chỉ là còn có chuyện muốn hỏi ý của Trịnh thống lĩnh.” Trương Khuê Túc dừng lại một thoáng, rồi hỏi tiếp: “Tuy nói là chúng ta sẽ phái người đi khuyên Tiết Thịnh Anh, nhưng kết quả thế nào thì không ai biết rõ cả. Ngày nào Tiết Thịnh Anh còn chưa đi, ngày đó trại Thanh Phong còn chưa được an toàn được. Tại hạ muốn hỏi Trịnh thống lĩnh có dự tính gì không? Là muốn ở lại trong trại chúng ta, hay định quay về bẩm báo với Thế tử gia?”.

Phong Quân Dương đáp: “Lúc đi Thế tử gia đã từng căn dặn, nói Trịnh mỗ phải nghe theo sự sắp xếp của Đại đương gia.”

Trương Khuê Túc nói: “Đã như vậy, thì chi bằng Trịnh thống lĩnh trước cứ ở tạm trong trại đã. Hiện giờ trại Thanh Phong đang lâm vào cảnh nguy cấp, cũng không lấy đâu ra nhiều cao thủ để hộ tống Trịnh thống lĩnh được. Võ công của Trịnh thống lĩnh lại vẫn chưa hồi phục, nếu như bị đám gian ác đó tranh thủ thời cơ ám toán, thì Trương mỗ không có cách nào ăn nói được với Thế tử gia đâu.”

Phong Quân Dương gật đầu nói: “Tất cả xin dựa vào sự sắp xếp của Đại đương gia.”

Có được câu trả lời của hắc rồi, Trương Khuê Túc rất vừa lòng rồi đi.

Thần Niên đưa cho Khâu Tam đang ở trong sân một cái chăn, dặn dò hắc ban đêm ngủ lại trong sân, tuyệt đối không được rời khỏi tiểu viện. Trong lòng Khâu Tam tuy rằng có bất mãn, nhưng cũng không dám nói nhiều, chỉ ở sau lưng lẩm bẩm nói: “Đây là định biến tiểu nhân thành chó, trông nhà giữ cửa cho Tà đại hiệp rồi còn gì.”

Thần Niên vốn đã đóng cửa rồi, nghe thấy những lời ấy lại mở tung cửa ra, hung dữ nói: “Biết vậy là tốt! Nếu như còn dám gây tai vạ cho ta, ta sẽ đánh gãy cái chân chó của ngươi đấy.”

Nhưng Khâu Tam biết Thần Niên chỉ dọa hấn thể thôi, nhìn thấy Thần Niên ôm một cái chăn cực dày ra ình, là nhìn ra ngay nàng là người dễ mềm lòng, nên nghe mấy lời đó bất giác cũng không thấy sợ, người lại còn cười hì hì nói: “Đại hiệp yên tâm đi. Tuy rằng tiểu nhân ngốc nghếch, nhưng cũng là người biết tốt xấu mà.”

Thần Niên cũng không phí lời với hấn nữa, đóng cửa lại rồi bước vào trong phòng Phong Quân Dương, thấy hấn vẫn đang chống người ngồi đó, vội bước đến phớt lờ sự phản đối của hấn rút cái gối ở sau lưng hấn ra, rồi lại cẩn thận đỡ hấn nằm xuống chiếc giường đất, lúc ấy mới thấp giọng hỏi khẽ: “Ngươi nói Trương Khuê Túc hỏi những điều đó là có ý gì? Chúng ta nói muốn đi, ông ấy thật sự có thả không?”

Phong Quân Dương cười thản nhiên: “Không đâu, thế nên chi bằng cứ trực tiếp làm như ý ông ta, để ông ta bớt đề phòng đi là hơn.”

Thần Niên cũng đoán Trương Khuê Túc sẽ không dễ dàng thả bọn họ đi như vậy, lần này đến đây sợ rằng quá nửa là có ý thăm dò. Nếu như bọn họ cứ thế mà ở lại trong trại Thanh Phong, thì xem ra trong thời gian tới sẽ an toàn hơn nhiều so với việc ra ngoài, nhưng cứ đợi chờ ở trong trại cũng không phải kế lâu dài. Thần Niên bất giác thấy phiền chán, Phong Quân Dương bị thương, công phu của nàng thì không giỏi, hai người lại bị vây trong trại Thanh Phong, trở mắt ra nhìn tai họa diệt vong ngày một tới gần trại mà chẳng biết phải làm sao.

Nếu như có nghĩa phụ ở đây thì tốt rồi... Nghĩ đến đây, bất giác Thần Niên liền cau mày. Mục Triển Việt đã không có tung tích suốt nhiều ngày nay, cũng không biết chuyện gì kéo ông đi xa đến vậy, ngay cả nàng cũng không quan tâm đến.

Phong Quân Dương không muốn nhìn thấy nàng cau mày, bèn mở lời khuyên nhủ: “Mọi chuyện chưa đến lúc cuối thì chưa thể nói trước được kết quả sẽ ra sao, hiện giờ nhìn thì đúng là hoàn cảnh khó khăn không đường thoát, nhưng ngày mai ai mà biết được có phải là liễu ám hoa minh không. Nên cứ cứ thả lỏng tâm trí đi, gặp sao yên vậy là được.”

(Đây là một câu trong bài thơ “Du sơn tây thôn” của Lục Du, nguyên văn là: Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, tạm dịch là: Núi cùng nước tận ngờ hết lối, bóng liễu hoa tươi một thôn làng. Ý là giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng.)

Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể như vậy thôi, có nghĩ nhiều hơn nữa thì lại thành kẻ tầm thường chuốc lấy điều phiền toái. Thần Niên cũng nghĩ thông được ít nhiều, liền dứt khoát vứt hết mọi phiền phức trước mắt ra sau đầu, chỉ nói với Phong Quân Dương: “Trước tiên không quan tâm đến những chuyện đó nữa, người ngủ trước đi.”

Nàng nói xong xoay người đi ra ngoài, chỉ lát nhau lại ôm chăn đệm từ phòng mình quay lại, rải xuống nền đất.

Phong Quân Dương ngẩn người, sau khi hiểu ra rồi bèn nói: “Cô không cần phải canh đêm cho ta đâu, quay về phòng cô ngủ đi.”

41. Q.1 - Chương 41: Ở Chung Một Phòng.

Thần Niên cười cười, “Cũng không phải lần đầu mà.”

Từ lâu lúc còn ở trong phủ ở Thanh Châu, nàng đã phải trực suốt một đêm cho hấn, nhưng lúc đó hấn chẳng qua chỉ có ý muốn đánh gãy cái tính kiêu ngạo của nàng thôi, chứ không phải thực sự coi nàng là một nha đầu dễ sai phách. Phong Quân Dương nói: “Trước khác nay khác, cô đừng ngủ dưới đất nữa. Quay về phòng cô ngủ đi, cách nhau gần như vậy, có chuyện gì thì ta gọi cô là được rồi.”

Nhưng Thần Niên lại lắc đầu, ngược mắt lên nhìn hấn, nghiêm mặt nói: “Người không cần phải băn khoăn, ta chỉ muốn được an tâm thôi. Nội lực của ta không bằng được các người, chỉ cần hơi có động tĩnh là đã có thể tỉnh rồi, ban đêm lại dễ ngủ say như chết, nếu lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì đó, ta sợ mình tới không kịp. Người bảo ta quay về ngủ, ngược lại ta càng thấy không yên tâm, chỉ bằng canh giữ luôn ở trong này, ít ra còn dám nhắm mắt ngủ được lát.”

Phong Quân Dương trầm mặc không nói gì, Thần Niên tưởng rằng hấn bị những lời mình nói làm cho cảm động, lại cố gắng khuyên tiếp: “Thật sự không sao mà, hôm qua ta ngồi trên ghế không bằng được thể này mà vẫn ngủ được. Hôm nay tốt xấu gì còn có giường nằm chần đắp, không sao hết. Ta cũng chẳng phải đại tiểu thư nhõng nhẽo gì, làm mấy việc nhỏ nhặt này cũng không coi là vất vả đâu.”

Phong Quân Dương nghe nàng những lời chân thành như vậy bất giác thấy rung động, lặng im hồi lâu mới thấp giọng nói: “Thần Niên, nam nữ thụ thụ bất thân. Cô ở chung một phòng với ta thế này sẽ không hay cho thanh danh của cô đâu.”

Thần Niên hoàn toàn không để tâm xua xua tay, nói: “Nữ nhi chốn giang hồ không chú ý nhiều việc như thế đâu, với lại do tình thế bức bách, không thể câu nệ nhiều lễ tiết như vậy được! Cây ngay không sợ chết đứng, huống hồ, chỉ cần hai người ta và người không nói ra, thì ai biết được ta ngủ ở đâu! Ta không sợ, thì người cũng đừng nói nhiều nữa, cẩn thận âm thầm làm phiền đến ta, thì ta sẽ bịt cái miệng của người lại đây!”.

“Thần Niên...” Phong Quân Dương vẫn còn muốn nói nữa, nhưng quả thật Thần Niên đã bò từ dưới đất dậy, tìm một mảnh vải ra vẽ như sắp bịt miệng hấn đến nơi.

Phong Quân Dương bất giác phì cười, vươn tay ra đề cổ tay nàng lại, lấy lùi làm tiến sửa lời nói: “Ta muốn bảo cô lên giường đất nằm chung với ta, dưới đất quá lạnh.”

Thần Niên sững người, trên mặt nhất thời đỏ ửng, vì xấu hổ mà tức giận nói: “Nói năng linh tinh! Nếu không phải nể tình trên người người đang bị thương, thì ta sẽ đánh cho người thừa sống thiếu chết luôn.”

Nhưng Phong Quân Dương lại lặng lẽ nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Ban đêm rất lạnh, lại ở trong núi, hàn khí dưới đất quá dày.”

Thần Niên cố chấp đáp: “Khâu Tam còn ngủ ở ngoài sân kia kìa! Thế thì đã làm sao hả?”.

“Hấn là đàn ông, còn cô... không được.” Phong Quân Dương nói còn chưa nói hết ý, mà trên mặt đã lộ ra sắc hồng nhàn nhạt. Dưới đất hàn khí quá dày, cực kỳ không tốt cho thân thể con gái. Hấn là thanh niên trẻ tuổi, có một số việc tuy rằng hiểu, nhưng lại không biết phải nói với một cô gái còn trẻ như thế nào.

Thần Niên từ nhỏ lớn lên bên Mục Triễn Việt, chưa từng có ai nói những loại chuyện riêng tư thế này cho nàng nghe cả. Kể cả việc lần đầu tiên đến thán của thiếu nữ, cũng là do thím Nghiêm ở cách vách hướng dẫn cho nàng vài câu nên xử lý ra sao. Giờ nghe Phong Quân Dương nói vậy, chỉ nghĩ rằng hấn coi thường phụ nữ, trong lòng liền có chút không vui, hừ lạnh nói: “Con gái thì làm sao? Người ít coi thường con gái thôi, không có đàn bà con gái thì lấy đâu ra đàn ông con trai các người?”.

Phong Quân Dương nghe vậy khóc dở mếu dở, nghĩ một hồi, lại nói khích nàng: “Nếu cô không dám lên đây nằm ngủ bên cạnh ta, thì ngoan ngoãn quay về phòng mình ngủ đi.”

Cái tính khí ngang ngạnh của Thần Niên lại nổi lên, nghe vậy liền nói: “Lên thì lên, ta sợ người chặc!”.

Nói xong quả thực ôm chần từ dưới đất đứng dậy, nói với Phong Quân Dương: “Người nằm vào bên trong đi, ta sẽ ngủ bên ngoài.”

Phong Quân Dương ngăn người ra giây lát, bị Thần Niên xua liền dịch vào bên trong, thấy nàng thật sự nằm xuống chỗ mình vừa mới nằm lúc nãy. Chiếc giường đất này là giường sưởi, một đầu nối với bếp lò ở phòng chính, nên đã được đốt nóng hừng hực từ lâu. Thần Niên bọc chăn quanh người rồi nằm xuống, cảm nhận được sự ấm áp phía dưới người, không khỏi rên một tiếng dài thoải mái, cảm thán: “Quả nhiên vẫn là nằm giường đất ấm hơn.”

Phong Quân Dương vẫn đang chống tay nghiêng người nhìn nàng, thấy biểu hiện của nàng như vậy nhất thời có chút cứng đờ, một lúc lâu sau mới hồi phục được tinh thần, nhích người sát vào bên trong giường đất rồi nằm xuống, nhàn nhạt nói: “Thối đèn đi.”

Thần Niên nghe vậy liền vẩy một chưởng về phía đế đèn, lợi dụng phong chưởng dập tắt ánh nến. Trong phòng lập tức tối đen, qua một lúc sau, mới mượn được ánh trăng mờ lung bên ngoài để nhìn rõ tình hình bên trong. Cả hai người Phong Quân Dương và Thần Niên đều không nói gì, không hẹn mà cùng dồn hết sức lực vào việc điều chỉnh hơi thở lên hàng đầu.

Thật ra giường đất ở phương Bắc đều rất rộng rãi, dù có nằm ngang ra thì cũng vẫn có thể ngủ được. Hai người bọn họ cũng chẳng phải tạng người mập mạp, nên sau khi ai chiếm cứ một bên của người ấy, thì ở giữa còn thừa ra một khoảng trống rất lớn. Nhớ lúc đầu khi đi đường ở trong núi, vì để an toàn hai người bọn họ còn dựa sát vào nhau hơn bấy giờ nhiều, nhưng Thần Niên lại chưa từng thấy khăn trương giống như giờ phút này, trái tim đập thình thịch, hoàn toàn không còn vẻ tiêu sái to gan lúc trước.

Trong bóng đêm, thời gian dường như càng trở nên khó khăn hơn. Thần Niên chỉ mong Phong Quân Dương nhanh nhanh chóng chóng ngủ đi, để nàng tiện cựa mình một tí. Ai ngờ hô hấp của Phong Quân Dương vẫn mỏng nhỏ lâu dài, cũng không rõ rốt cuộc hần đã ngủ hay chưa nữa. Nàng đang thầm lo lắng, thì đột nhiên nghe Phong Quân Dương khẽ hỏi: “Thần Niên, cô có biết chữ không?”.

Thần Niên ngẩn người ra giây lát, thành thực đáp: “Cũng theo học mấy ngày cùng với phu tử trong trại.”

Phong Quân Dương lại hỏi: “Học những gì? Nữ giới? Nữ huấn?”.

Thần Niên phì cười ra tiếng, lập tức quên luôn cả căng thẳng, chỉ đáp: “Trong trại ai học những thứ ấy, ngay cả tiểu Liễu cũng chẳng thể kiên nhẫn mà đọc được những quyển sách đó.” Nàng quên cả căng thẳng, nên nghiêng người về phía Phong Quân Dương, hai mắt sáng lấp lánh nhìn hần, hỏi: “Các chị em trong nhà các người có đều phải đọc những cuốn sách ấy à?”.

Phong Quân Dương khẽ cười: “Ừ, bọn họ đều phải đọc, không thuộc còn bị cô giáo trách phạt nữa kìa. Lúc làm sai việc gì đó thì hình phạt đa phần cũng là chép lại những điều đó. Lúc ta còn nhỏ đã từng phải chép hộ cho đại tỉ mình, kết quả là tỉ ấy còn chưa thuộc, thì ta đã thuộc trước rồi.”

Thần Niên nghe xong nhạc nhiên hỏi: “Người chép có một lần mà đã có thể thuộc được rồi sao? Ta không tin.”

Phong Quân Dương nhẹ nhàng ngâm nga: “Phàm là nữ tử trong thiên hạ, trước phải học cách ứng xử, cách ứng xử, là chỉ cần giữ được sự thanh tiết là được. Thanh là giữ thân mình trong sạch, tiết là khiến bản thân thấy tự hào. Không được qua lại với những cô gái không hiền lương thực đức. Đối nhân xử thế đoan chính, mới có thể khiến người khác...”

Trí nhớ của hần cực tốt, dường như có biệt tài nhìn qua thứ gì thì sẽ không bao giờ quên. Tuy rằng đó đều là những cuốn sách xem lúc nhỏ, nhưng giờ phút này lại nhớ rõ y như ngày xưa. Giọng nói của hần chậm rãi thoải mái trầm thấp, nói là đọc thuộc, thì chỉ bằng nói là đang thôi miên thì đúng hơn. Ngay từ lúc bắt đầu Thần Niên vẫn không hỏi một câu nào, chỉ lát sau, giọng nói của nàng từ từ mơ màng không rõ ràng. Lại qua thêm một lúc nữa, thì hoàn toàn ngủ say.

Phong Quân Dương lại thấp giọng ngâm nga thêm một đoạn nữa, rồi mới dừng lại, thấy Thần Niên hỏi lâu không có phản ứng, cuối cùng mới chắc chắn là nàng đã ngủ rồi. Hần bắt giác thở phào nhẹ nhõm, khẽ nghiêng đầu sang nhìn nàng. Ánh sáng trong phòng rất mờ, nàng lại nằm quay lưng về phía ánh sáng, tuy rằng thị lực của hần tốt hơn người thường rất nhiều, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy đại khái đường nét ngũ quan của nàng. Hơi thở của nàng khe khẽ có chút nặng nề, lồng ngực theo nhịp hô hấp cũng nhẹ nhàng phập phồng. Tuy rằng nhìn không được rõ, nhưng dường như hần có thể tượng tượng ra cánh môi của nàng nhất định đang hơi hé ra, giống như lúc ban sáng hần đã nhìn thấy, mềm mại mà diễm lệ.

42. Q.1 - Chương 42: Rửa Tay Nấu Canh*.

Trong lòng Phong Quân Dương chợt nóng lên, nhất thời cảm thấy miệng lưỡi khô rang. Chiếc giường đất dưới người dường như cũng trở nên quá nóng, như đang rang nướng khiến hần bắt đầu thấy khó chịu, cũng

có thể do lúc này nói quá nhiều, nên giờ giờ ngay cả cổ họng của cũng khô ngứa. Hắn không dám nhìn tiếp nữa, vội quay đầu đi, nhắm mắt lăm lăm đọc một đoạn kinh Phật, lúc ấy mới từ từ điều hòa được hô hấp.

Thần Niên ngủ một giấc rất say, lúc mở mắt ra sắc trời ngoài cửa sổ đã sáng rõ. Trong lòng nàng cả kinh, vội vàng ngồi bật dậy từ trên giường đất, lại phát hiện ra chỗ nằm bên cạnh đã trống không. Đang trong lúc kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, thì giọng nói của Phong Quân Dương từ phòng chính vọng tới, hỏi: “Đã tỉnh rồi à?”

“Ừ,” Thần Niên vội vàng lên tiếng, bối rối sửa sang lại quần áo, rồi cuống quýt bước từ trên giường đất xuống đi ra khỏi phòng, thấy Phong Quân Dương quả nhiên đang ngồi ở phòng chính, khuôn mặt sạch sẽ, quần áo chỉnh tề, rõ ràng đã rửa mặt chải đầu xong xuôi.

Thần Niên nhất thời hơi lúng túng, nhưng Phong Quân Dương lại giống như không phát hiện ra tâm tình của nàng, không nhanh không chậm nói: “Cô canh đêm cho người ta như vậy, đừng nói là ta có xảy ra chuyện gì, mà có khi ngay cả ban đêm cô bị người ta bán đi mất, sợ là cũng không biết?”

Thần Niên ngoác miệng ra, nhưng không thể nói được gì, đang trong lúc chần chừ xem lúc này nên tức giận lật mặt hay nên gắng gượng nín nhịn, thì Khâu Tam ở bên ngoài thò đầu vào, ân cần hỏi: “Tạ đại hiệp dậy rồi sao? Có cần tiểu nhân gánh nước cho không?”

Cơn giận ngập đầu của Thần Niên cuối cùng đã tìm được chỗ để xả, lập tức quay người quát Khâu Tam: “Có ai gọi người vào đâu?”

Khâu Tam không biết sao mình vô tình ngựa lại hóa thành chân ngựa, nhất thời sợ tới mức suýt chút nữa là ngồi phệt luôn xuống đất. Hắn dùng tay vịn lên cánh cửa mới có thể gắng gượng đứng vững được, ánh mắt quét qua một lượt, đột nhiên phúc đến thì đầu óc cũng sáng ra, lập tức nói to: “Đại hiệp, chân tiểu nhân còn chưa bước vào mà, không tính là đã đi vào!”

Thần Niên tức giận không nói được gì, khuôn mặt bị ghen đến sắp tắt thở.

Ở bên này Phong Quân Dương không nhịn được cười, che miệng khẽ ho một tiếng, dặn dò Khâu Tam: “Người đợi ở trong sân đi, có việc gì thì ta sẽ gọi người.”

Có được câu này của hắn, Khâu Tam vội vã lui ra sau. Khuôn mặt Thần Niên vẫn có chút không tự nhiên, thì nghe thấy Phong Quân Dương nhẹ nhàng nói: “Trong nồi vẫn còn đang đun nước nóng, cô đi rửa mặt đi.”

Nói xong liền chậm rãi đứng dậy đi vào phòng phía Đông.

Thần Niên nghi ngờ mở nắp nồi ra xem, thấy trong chiếc nồi to chứa hơn nửa nồi nước nóng, đừng nói là rửa mặt, cho dù là tắm cũng đủ. Nàng pha nước cho vừa, rửa mặt quấy quấy cho xong, lại quay về phòng mình thay một bộ quần áo sạch sẽ, rồi mới tới phòng đối diện gõ cửa, hỏi Phong Quân Dương: “Buổi sáng người muốn ăn gì?”

Một lúc sau, Phong Quân Dương ở bên trong đáp: “Thế nào cũng được.”

Câu trả lời nghe thì có vẻ yêu cầu cực thấp, nhưng đối với đầu bếp mà nói thì lại cực kỳ khó làm. Tài nghệ nấu nướng của Thần Niên vốn dĩ không giỏi, càng không biết phải làm món gì cho Phong Quân Dương ăn. Lúc trước khi Mục Triển Việt còn ở đây, nàng chẳng qua cũng chỉ làm mấy món rau dưa đạm bạc cho hai người ăn qua bữa, lúc Mục Triển Việt không có ở đây, nàng thường xuyên ăn chỗ này uống chỗ kia, ngay cả cơm cũng không thèm nấu.

Nhưng giờ có Phong Quân Dương ở đây, thân thể lại yếu ớt, Thần Niên không thể tùy ý làm bữa được, nhưng bảo nàng nấu những món ăn tinh tế để trị thương bồi bổ sức khỏe cho hắn, thì suy nghĩ một vòng trừ hằm canh gà ra chẳng có món nào khác cả.

Nhưng Phong Quân Dương đã được uống không ít canh gà rồi, Thần Niên nghĩ đi nghĩ lại, tự bản thân cũng phát hoảng vì ngại thay cho hắn. Nàng đi loay quanh trong nhà bếp một vòng, lật hết ang gạo rồi giở thức ăn lên xem một lượt, nhưng cũng chẳng nghĩ ra được nên làm món gì, đành phải lên lút ra khỏi cửa, gọi Khâu Tam ở đang ở trong sân đến, thấp giọng hỏi: “Người có biết làm cơm không?”

Khâu Tâm không nhìn ra được trên mặt Thần Niên là vui hay giận, suy nghĩ cân nhắc một thoáng rồi trả lời kiểu nước đôi: “Đã từng nhìn người khác làm rồi.”

Nhìn thấy người khác làm rồi, nhưng bản thân lại chưa đích thân làm bao giờ, cho nên có thể biết hoặc cũng có thể không biết.

Thần Niên không muốn phí lời với hần, trực tiếp hỏi: “Nếu muốn làm những món tinh tế tốt cho việc tiêu hóa, người nói xem làm món nào ngon?”.

Những lời này đúng là đã hỏi khó Khâu Tâm, từ nhỏ trong nhà hần nghèo khổ, lớn lên trong nhà vẫn nghèo khổ, ngoài trừ lúc trên tay trộm được tí tiền mới tạt vào tửu lầu ăn uống qua loa vài bữa, thì nào đã được ăn qua thứ gì tinh tế tốt cho tiêu hóa đâu. Hần nghĩ đến một món mà trong đầu đã từng được nghe qua, hỏi thăm dò: “Nghe nói những người nhà giàu có đều ăn món gì mà cháo tổ yến, canh hạt sen ấy.”

Hai cái tên này Thần Niên đã được từng được người khác kể cho nghe, nhưng thân thể nàng từ nhỏ đã khỏe mạnh, ít khi ốm đau, có hai lần ăn uống linh tinh bị đau bụng, Mục Triễn Việt cũng chỉ làm cho nàng một bát mỳ nước, cũng coi là quá ngon rồi, đào đâu ra mấy thứ cháo tổ yến canh hạt sen ấy.

Khâu Tâm đã quen với việc nghe lời nói nhìn sắc mặt, liếc mắt nhìn Thần Niên là biết nàng không biết làm hai món ấy, lại sợ nàng thẹn quá hóa giận, vội vàng bổ sung thêm: “Thật ra những món đó không nhìn thấy thì còn được, chứ làm rồi cũng mất công mất sức lắm. Theo ý tiểu nhân, thì chi bằng đại hiệp cứ hấp một bát canh trứng gà (2) cho vị gia kia, rồi thêm hai giọt dầu vừng vào, thế là ngon rồi!”.

Canh trứng gà lúc nhỏ nàng từng được ăn ở chỗ của tiểu Liễu, có lẽ cũng có thể làm được, nàng nghĩ ngợi một hồi, lập tức đập bàn, nói: “Vậy thì làm canh trứng gà!”.

Hai người cùng bước vào phòng chính, Thần Niên làm, Khâu Tâm đứng ở bên cạnh chỉ đạo. Khâu Tâm cũng chỉ biết canh trứng muốn hấp ềm thì phải cho thêm nước vào, nhưng lại không biết rót cuộc phải cho bao nhiêu nước thì vừa. Hai người chụm đầu lại thì thầm to nhỏ, nước nhiều thì đập thêm trứng gà, trứng gà nhiều thì lại đổ thêm nước, cuối cùng dùng hết sạch toàn bộ mười quả trứng gà trong hũ, đựng đầy ú ụ trong một cái chậu nhỏ, rồi mới cho vào nồi hấp.

Thần Niên bảo Khâu Tâm ngồi ở trước bếp lò để nhóm lửa, còn mình thì dùng một cái nồi nhỏ đun lại số canh gà còn thừa, giơ ngón tay ra chỉ chỉ về căn phòng phía Đông, thấp giọng hỏi Khâu Tâm: “Người có biết thân phận của hần không?”.

Khâu Tâm gật đầu nói: “Tiểu nhân biết, vừa nãy tiểu nhân còn lấy nước hầu hạ vị gia đó rửa mặt mà.” Hần dừng lại một lát, rồi lén lút nhìn về căn phòng phía Đông vẫn đang đóng chặt cửa, lại nhỏ giọng bổ sung thêm một câu: “Tạ đại hiệp yên tâm, vị gia đó có thể coi trọng tiểu nhân, thì tiểu nhân nhất định sẽ không phụ sự tín nhiệm của ngài ấy đâu.”

Thần Niên thâm tắc lưỡi, cũng chẳng biết Phong Quân Dương đã nói sao với Khâu Tâm, mà chỉ mới hai ba câu đã lung lạc được người ta rồi. Nàng dè dặt nổi kinh ngạc trong lòng xuống, nghiêm mặt nói: “Đã như vậy rồi, ta cũng không cần phải nói nhiều với người nữa. Hần là người giữ chữ tín, chỉ cần đã hứa với người rồi, thì nhất định sẽ không bạc với người đâu. Với thân phận của hần, việc thêu hoa trên gấm không đến lượt người phải làm, trước mắt có cơ hội tốt tặng than trong ngày tuyết lạnh, người chắc chắn phải nắm cho chặt vào.”

Khâu Tâm nghe vậy liên tục gật đầu, hần vừa rồi lại được Phong Quân Dương chỉ điểm, bèn nhỏ giọng nói: “Tạ đại hiệp yên tâm, tiểu nhân không phải là người không biết tốt xấu, đừng nói là vị gia trong phòng kia, mà Tạ đại hiệp ở đây, tiểu nhân cũng luôn nhớ kỹ ân tình của đại hiệp.”

Thần Niên nghe hần mở miệng ngậm miệng đều gọi mình là “đại hiệp”, thì thấy có chút không thuận tại, bèn nói: “Về sau đừng gọi ta là đại hiệp nữa.

Khâu Tâm thông minh nhanh nhẹn bèn sửa lại nói: “Tiểu nhân biết rồi, Tạ cô nương.”

Hai người lại tùy ý nói chuyện thêm một lúc nữa, thì đột nhiên Thần Niên từ dưới đất nhảy dựng lên, kêu to: “Ồi! Hồng rồi!”.

*Rửa tay nấu canh: Nguyên văn là “Tự thử trường quần đương lư tiểu, vi quân tẩy thủ tác canh thang”, nghĩa là thân đàn bà mở quây rượu, vì phu quân rửa tay nấu canh. Câu nói này liên quan đến câu chuyện về Trác Văn Quân và chồng của nàng là Tư Mã Tương Như. Tư Mã Tương Như là nhà viết từ, nhà âm nhạc nổi tiếng thời Tây Hán Trung Quốc cách đây hơn 2000 năm. Là người phóng lãng hào hoa rất mực. Có một lần ông đến ở nhờ nhà người bạn thân của mình tên là Vương Cát. Ở đó có một người đàn ông giàu có tên là Trác Vương Tôn, có cô con gái tên Trác Văn Quân mới 17 tuổi. Văn Quân xinh đẹp khó ai bì kịp, không những giỏi chơi đàn, mà còn có tài làm thơ. Ông vốn định gả con gái Trác Văn Quân cho Nhất Hoàng Tôn, không ngờ lễ cưới chưa thành thì Hoàng Tôn đã mất sớm, Trác Văn Quân trở thành góa bụa, ở lại phụng dưỡng cha. Không lâu sau, Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân đã yêu nhau thắm thiết, nhưng lại bị cha Trác Văn Quân phản đối kịch liệt. Không còn cách nào khác, hai người liền cùng nhau bỏ trốn đến Thành Đô – quê hương Tư Mã Tương Như. Do điều kiện sinh hoạt rất khó khăn, Văn Quân liền lấy đồ trang sức của mình mang theo đi cầm cố để mở một quán rượu, làm kế sinh nhai.

Văn Quân đích thân đứng bán ngoài cửa hàng, còn Tương Như thì đi làm công. Tin này đến tai cha Trác Văn Quân, vì sĩ diện nên ông liền cho trăm người hầu đến nhà con gái mình, rồi cho vàng bạc, lại thêm rất nhiều của hồi môn, từ đó đời sống của hai người trở nên giàu có, an nhàn, có thể uống rượu làm thơ, đàn hát suốt ngày.

Người sau hay dùng câu nói này để hình dung những người con gái vì người đàn ông mình yêu mà sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ, giống như Trác Văn Quân vứt bỏ gia cảnh giàu có đi theo Tương Như mở quán rượu nuôi sống cả nhà vậy.

43. Q.1 - Chương 43: Rời Trại Tránh Nạn.

Khâu Tam cũng vội vàng lao đến nhìn, sau khi nắp nồi được mở ra, và làn hơi nước đã bay hết, thì chỉ thấy số canh trứng gà trong chiếc chậu con toàn là những lỗ nhỏ như tổ ong, hấp quá kỹ mất rồi.

Phong Quân Dương không biết từ bao giờ đột nhiên từ trong phòng đi ra, đứng ở trước cửa khẽ hỏi: “Sao thế?”

Thần Niên và Khâu Tam cùng quay đầu lại nhìn, biểu tình trên khuôn mặt của cả hai giống hệt nhau, đều có chút ngượng ngùng lúng túng. Phong Quân Dương bèn bước tới ghé mắt xem thử, sắc mặt không hề thay đổi hỏi: “Có thể ăn được không?”,

Một cái chậu con đầy ự canh trứng gà, không những thừa đủ cho Phong Quân Dương, mà ngay cả Thần Niên và Khâu Tam cũng không thiếu phần. Thần Niên bưng bát của mình lên, chỉ len lén quan sát phản ứng của Phong Quân Dương, thấy hắn ăn chậm rãi thông dong, giống như đang ăn thứ của ngon vật lạ gì lắm vậy. Thần Niên không nhịn được đá trộm Khâu Tam một cái ở dưới bàn ăn, dùng khẩu hình hỏi hắn: “Có ngon không?”.

Khâu Tam cảm thấy câu hỏi này thật khó trả lời, nếu nói là ngon, thì rõ ràng là trợn mắt nói dối, nhưng nếu nói là không ngon, thì sẽ phụ tâm ý mà Thần Niên giành cho Phong Quân Dương. Huống hồ chính chủ ở đây vẫn đang ăn với vẻ rất tập trung, hắn sao có thể phá hoại bầu không khí tốt đẹp này bằng cách nói rằng nó không ngon được? Mặc dù hắn là kẻ ranh mãnh, nhưng nhất thời cũng không biết nên trả lời Thần Niên thế nào, đành giả vờ như không nhìn thấy ám hiệu của Thần Niên, cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

Thần Niên thấy hắn giả câm giả điếc, trong lòng rất tức, không kìm được muốn đá cho hắn một cái.

Nhưng Phong Quân Dương ở bên này đột nhiên nhàn nhạt nói: “Rất ngon.”

Thần Niên và Khâu Tam cả hai cũng ngẩn người, Thần Niên nhất thời có chút ngượng ngùng, lúng túng hỏi: “Hả? Ngon sao?”,

Khâu Tam thấy vậy cười thầm trong bụng, ngoài miệng lại nói: “Hai vị cứ ngồi ăn đi, tiểu nhân quen ngồi xổm ăn rồi, không ngồi kiểng này được!”.

Không đợi Thần Niên kịp phản ứng, Khâu Tam đã bưng bát cơm tránh ra bên ngoài cửa. Nàng bắt giặc lại càng thêm xấu hổ, hận không thể bắt chước theo Khâu Tam bưng bát cơm ra chỗ khác ăn. Cũng may sắc mặt Phong Quân Dương vẫn thản nhiên như thường, yên lặng ăn cơm giống như không có việc gì xảy ra. Thần Niên mới mặt dày, coi những lời vừa nãy hấn nói thật sự là đang khen mình.

Bữa cơm đã ăn xong, Khâu Tam vội vàng đi cọ nồi rửa bát, Thần Niên theo Phong Quân Dương vào trong phòng, thấy sắc mặt hấn đã tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm qua, bèn hỏi: “Thân thể người thế nào rồi?”.

Phong Quân Dương đáp: “Không có vết thương đao kiếm ngoài da, chỉ là không sử dụng được nội lực thôi, đã buông bỏ hết tất cả rồi thì chẳng thấy sao nữa cả.”

Lời hấn nói tuy rằng nhẹ bẫng, nhưng Thần Niên biết đối với người luyện võ, công phu bao năm khổ luyện giờ mất sạch trong một ngày, dù là ai cũng sẽ là sự đả kích cực lớn. Trong lòng nàng muốn nói rằng sau này nàng sẽ tìm cách trị thương cho hấn, nhưng suy đi nghĩ lại hiện giờ nói nhiều thế nào cũng vô dụng thôi, không thể để tâm tư hấn thêm khó chịu được. Nên không nói những lời đó nữa, chỉ thương lượng với hấn: “Ta muốn bảo người đến thành Thanh Châu đưa cho Diệp Tiểu Thất một bức thư, người có thể giúp ta viết một phong thư cho Thuận Bình, cũng vừa tiện bảo hấn thả Diệp Tiểu Thất ra không?”.

Phong Quân Dương suy nghĩ một thoáng, rồi đáp: “Chuyện này không thể viết thư được, ta nói với cô hai câu, cô bảo người đó truyền lại cho Thuận Bình, hấn ta nghe xong tự nhiên sẽ tin tưởng thân phận người tới.”

Thần Niên hiểu hấn sợ thư rơi vào tay kẻ địch, bèn hỏi: “Câu gì?”.

Phong Quân Dương nghĩ ngợi một hồi, nói: “Quân tử giới thận hồ kì sở bất đồ, khủng cụ hồ kì sở bất văn.”

Thần Niên chỉ đọc qua mấy quyển sách đơn giản, biết được nhiều chữ, nhưng chưa từng học qua những thứ này, nàng khẽ nhần nhần cánh môi, hỏi: “Câu này có nghĩa là là gì? Ta nghe không hiểu.”

Phong Quân Dương thoáng sững người, có hơi áy náy khòic miệng hơi cong lên, nhần nại giải thích cho nàng: “Đây là một câu trong “Trung dung”, ý là quân tử ở chỗ người khác không thấy được, càng phải biết e dè cẩn trọng. Ở nơi người khác không nghe thấy được, càng phải biết e ngại sợ sệt.”

Hấn cẩn thận giải thích một câu trong “Trung dung” cho Thần Niên nghe, lại nói thêm: “Cô nói với người đưa tin rằng, nếu như Thuận Bình nghe xong đón tiếp, thì nghĩa là không có việc gì. Nhưng nếu Thuận Bình giả vờ không hiểu, thì nghĩa là tình hình trong phủ có biến, bảo hấn ta nhanh chóng rời khỏi đó là được.”

Thần Niên nghiêm túc học thuộc câu nói đó, ra ngoài gọi người tìm một tên xưa nay qua lại thân thiết, nhờ hấn làm giúp việc này. Người này đầu óc mĩt đặc còn không bằng cả Thần Niên, một câu này mà hấn phải luẩn quẩn mãi, tốn rất nhiều sức lực mới miễn cưỡng tạm coi là thuộc, nói với Thần Niên: “Thần Niên, cô yên tâm đi, tự tôi biết tùy cơ hành sự mà.”

Thần Niên không dám để Phong Quân Dương ở một mình, đành đưa người đó đến cánh cửa ngoài sân, lại dặn dò tỉ mỉ thêm vài câu nữa, rồi đứng nhìn hấn ta bắt đầu đi từ phía sau núi, nhìn mãi cho đến khi không thấy bóng người đâu nữa mới quay người trở lại trong sân, không bao lâu sau lại nghe thấy Khâu Tam ở trong sân hô to có người tới.

Người tới là tiểu Liễu, khuỷu tay khoác một cái rổ, bên trong giấu một củ nhân sâm nàng ăn trộm được từ chỗ cha mình là Văn Phụng Minh. Vì Phong Quân Dương đang ở trong phòng, Thần Niên lại sợ tiểu Liễu nhìn ra được manh mối gì đó, nên không mời nàng vào phòng, mà kéo nàng ra nói chuyện dưới mái hiên.

Thần Niên hỏi: “Muội lấy trộm thứ này, bên Nhị đương gia có phát giặc ra không?”.

Tiểu Liễu mím môi, đáp: “Mấy ngày nay cha muội bận đến nỗi không về nhà, thì làm sao mà biết được!”.

Thần Niên lơ đãng “Ồ” một tiếng, nàng nhìn trái ngó phải, thấy một tên đang canh chừng bên ngoài sân không chú ý đến chỗ hai người bọn nàng, liền sấn lại gần tiểu Liễu, thấp giọng hỏi: “Muội có nghe nói về sự tình trong trại không? Có biết quân Ký Châu tới đâu không?”

Vì có phụ thân, nên tuy tiểu Liễu ít khi ra ngoài, nhưng cũng biết đôi chút về những chuyện này. Nàng dè dặt thấp giọng xuống đáp: “Quân Ký Châu đến đâu thì không biết, nhưng nghe từ ý của cha muội thì bọn họ

kiên quyết muốn bảo vệ trại, nói rằng trại chúng ta dễ thủ khó công.” Nàng ta dừng lại một chút, rồi lại kề sát vào bên tai Thần Niên nói thầm: “Muội thấy mấy thím cách vách đã lên thu dọn đồ đạc rồi, nói rằng định ra ngoài tránh nạn. Thần Niên, chúng ta cũng đi cùng bọn họ đi.”

Thần Niên không có phản ứng gì, cố ý nói: “Hiện giờ hộ vệ trong trại nghiêm ngặt, không có mệnh lệnh của Đại đương gia, thì không thể đi đâu được cả! Huống hồ trong núi lại nguy hiểm trùng trùng, tạm thời không nói đến thú dữ, ngộ nhỡ gặp phải quân Ký Châu thì biết làm thế nào?”

Tiểu Liễu cũng chỉ nghe người khác nói vài câu, sắp xếp cụ thể ra sao cũng không biết, nghe vậy cũng trầm mặc hẳn đi.

Thần Niên lại nói tiếp: “Trong trại còn có bao nhiêu gia quyến, Đại đương gia sẽ có cách sắp xếp, cứ đợi thêm đã rồi nói sau.”

Vốn dĩ Thần Niên chỉ tiện miệng nói vậy thôi, ai ngờ những lời này lại cực chuẩn. Đến buổi chiều, Trương Khuê Túc sai người tới đưa tin, bảo Thần Niên thu dọn những đồ có giá trị, ngày mai trong trại sẽ phái người tới đưa gia quyến ra khỏi trại đi tránh nạn. Thần Niên ngoài trừ bản thân thì chẳng có gì đáng giá, nên cũng chẳng phải thu dọn gì nhiều, cùng lắm là mang mấy bộ quần áo để tắm giặt, duy chỉ một người khiến nàng phát sầu chính là Phong Quân Dương.

Nàng gói ghém mấy bộ quần áo sạch sẽ của Mục Triển Việt lại cho Phong Quân Dương dùng, lại giao cho Phong Quân Dương thanh trường kiếm mình vẫn cất giữ, rồi thương lượng với hắn: “Đã định vào núi sâu tránh nạn rồi, thì không thiếu được chuyện treo đào lợi suối, sợ là không thể cưỡi ngựa được. Hay là ngày ngày mai ta nói với Đại đương gia là cần một cái cang tre, rồi bảo người khiêng người đi nhé.”

Phong Quân Dương lại cười, nói: “Đâu đến mức phải thế, ta cho dù có không ổn thế nào đi nữa, sức chân cũng khỏe hơn tiểu Liễu nhiều.”

Thần Niên nhủ thầm nếu như so sức chân thì người thật sự không phải là đối thủ của tiểu Liễu đâu, nha đầu đó nhìn thì mảnh mai yếu ớt vậy thôi, chứ từ nhỏ chạy nhảy không hề kém bọn ta chút nào. So về sự nhẫn nại, thì sợ là nàng cũng không phải đối thủ của tiểu Liễu. Thần Niên sợ những lời này quá đả kích tới Phong Quân Dương, nên không nói ra miệng, nhưng trong lòng thầm quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đi tìm một cái cang tre. Nếu như nhân công không đủ, thì nàng với Khâu Tam cùng khiêng là được thôi mà.

Không nghĩ rằng ngày hôm sau lại có xe có ngựa dừng ở dưới chân núi, Trương Khuê Túc lại chia hai trăm người ra hộ tống gia quyến. Trong lòng Thần Niên mừng rỡ, lập tức bảo người vớt cang tre đi, nhảy lên lưng một con ngựa cao to cưỡi thử một vòng, rồi mới phi tới trước mặt Phong Quân Dương, hỏi: “Người muốn ngồi xe hay muốn cưỡi chung ngựa với ta?”

Phong Quân Dương đang mãi cáo biệt Trương Khuê Túc, nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nàng đang cười hì hì ngồi trên lưng một con ngựa rất cao, khuôn mặt mịn màng ngậm chứa nét xuân hồng hào tươi tắn như những trái đào trái mận đang độ chín cành. Tâm trí Phong Quân Dương khê lóc lên, lát sau mới nhẹ nhàng nói: “Cưỡi ngựa.”

44. Q.1 - Chương 44: Cưỡi Chung Một Ngựa.

Từ trên lưng ngựa Thần Niên cúi người duỗi tay ra về phía hắn, kéo hắn lên lưng ngựa. Hai cánh tay Phong Quân Dương ôm hờ lấy vòng eo của Thần Niên, quay đầu lại nói với Trương Khuê Túc: “Đại đương gia, hôm nay chúng ta từ biệt ở đây, sau này nếu Đại đương gia có đến Vân Tây, nhất định phải thông báo cho Trịnh mỗ, để Trịnh mỗ làm tròn đạo chủ nhà.”

Trương Khuê Túc cười nói: “Nói hay lắm, Trịnh thống lĩnh xin hãy bảo trọng.”

“Đại đương gia cũng bảo trọng!” Giọng nói sang sảng của Thần Niên cất lên, hai tay cầm dây cương, thúc ngựa đuổi theo phía trước. Khâu Tam ở phía sau ba chân bốn cẳng la lên: “Tạ cô nương, tiểu nhân thì sao? Tiểu nhân phải làm sao?”

Thần Niên ghìem dây cương lại, quay đầu cười nói: “Người lên ngồi xe đi, ta đi tìm người nói trước một tiếng.”

Nàng thúc con ngựa đang chở cả Phong Quân Dương phi đến gần một chiếc xe ngựa to, chào hỏi với mấy người phụ nữ trung niên đang ngồi trên xe, năn nỉ một người phụ nữ mặc áo màu lam nói: “Thím Nghiêm, cháu có một người bạn chân không tiện đi lại, lại không cưỡi được ngựa, để hấn ngồi lên xe của các thím được không ạ?”

Thím Nghiêm cũng có thể coi đã nhìn thấy Thần Niên lớn lên, vẫn luôn đối xử với nàng bằng nửa con gái. Người trong trại không chú ý nhiều đến những lễ nghi xã giao, giờ lại không phải lúc bình thường, đương nhiên không cần phải kiêng dè nam nữ. Bà ngẩng đầu lên liếc nhìn Phong Quân Dương đang ngồi sau lưng Thần Niên, còn tưởng chân hấn không tiện cần phải ngồi xe, lên nói cực kỳ nhiệt tình: “Ngồi đi, người trên xe của bọn ta cũng không nhiều, cũng chẳng có đồ đạc gì cả, thêm một người cũng không có gì đáng ngại.” Nói xong bà lại hỏi những người đi cùng xe đang ngồi bên cạnh, “Mọi người nói có đúng không?”

Mọi người nhìn thấy Phong Quân Dương tướng mạo trẻ trung anh tuấn, đều cười ha ha nói: “Không ngại gì cả, không ngại gì cả.”

Thần Niên vui vẻ cười hì hì, vội vàng vẫy tay với Khâu Tam đang ở đằng xa, gọi hấn lên ngồi trên xe của mấy người phụ nữ. Mọi người ngậy người ra một lúc, mãi vẫn không có phản ứng gì, ở bên này chân tay người ngợm Khâu Tam đã trèo thẳng lên xe, mồm miệng không ngừng nói lời cảm ơn: “Đa tạ các dì các thím, đa tạ các dì các thím.”

Có câu không ra tay đánh kẻ tươi cười, tuy rằng từ một vị thiếu niên anh tuấn sáng sủa biến thành một tên mặt mày lấm la lấm lét, nhưng đám phụ nữ cũng không nỡ đuổi hấn xuống xe. Có một bà đẩy thím Nghiêm một cái, không biết đã sán lại nói nhỏ câu gì, mà khiến mọi người trong xe đều phá lên cười, cười đến mức khiến Khâu Tam đỏ mặt tía tai, rồi trở lên lúng túng ngượng ngùng.

Thần Niên cười thúc ngựa phi thẳng, lúc ấy Phong Quân Dương ở sau lưng Thần Niên mới hỏi nhỏ: “Cô cố ý phải không?”

Thần Niên cười nói: “Người cũng nghe thấy mà, ta đâu có nói gì đâu, là bọn họ tự mình nghĩ sai đấy chứ.”

Phong Quân Dương khẽ cười, nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Dãy núi Thái Hành đi theo hướng Bắc Nam, con đèo Phi Long chặn ngang cắt đứt núi Thái Hành ra làm hai, phân thành Nam Thái Hành và Bắc Thái Hành. Trại Thanh Phong nằm ở Bắc Thái Hành, ra khỏi trại đi về phía Bắc hơn một trăm dặm, qua ngọn đèo Phi Long là tiến vào Bắc Thái Hành sơn thể hiểm trở. Điểm đến của bọn Thần Niên chính là Bắc Thái Hành, Trương Khuê Túc đã sắp xếp người ở bên đó tiếp ứng rồi, nếu như có gì không ổn, thì vẫn có thể trèo qua núi Yên Thứ, tiến vào biên giới Tuyên Châu. Nơi đó từ lâu đã là địa phận của Bắc Mạc, tuy rằng thuộc cùng một nước, nhưng rất ít khi liên hệ với bên Ký Châu, phong tục dân cư cũng khác biệt rất lớn, thế lực của Tiết Thịnh Anh cũng không đến được tới bên này.

Giờ đang là cuối tháng Ba, cây cối trong núi Thái Hành mướt một màu xanh rập rập, những đỉnh núi cao chót vót, lại thêm thác nước xanh trong, chìm hót hoa thơm, đúng là lúc phong cảnh tú lệ bừng bừng sức sống nhất. Thần Niên thả ngựa đi trước hấn đoàn người, tiếng vó ngựa thoải mái đã phá tan bầu không khí tĩnh mịch chỉ ở trong núi mới có, suốt cả đoạn đường đi không giống như đang chạy nạn, mà giống như đang cưỡi ngựa du xuân hơn.

Đến buổi chiều, đoàn người đi đến Điện Tử Lương, Thần Niên chỉ triền núi phía xa xa nói với Phong Quân Dương: “Tương truyền đó chính là nơi Đường công thaoluyện kỵ binh, có muốn đến đó nhìn thử không?”

Đường công vốn tên là Đường Thiệu Nghĩa, cũng là một viên mãnh tướng thời Thành Tổ chống lại quân Bắc Mạc. Ông xuất thân từ một giáo úy nhỏ nhoi của một tiểu thành ở Giang Bắc, lại dám dẫn kỵ binh Giang Bắc chống lại đội thiết kỵ Bắc Mạc hoành hành khắp thiên hạ lúc bấy giờ. Năm Thịnh Nguyên thứ tư sau khi Thái Hưng nghị hòa, triều đình cắt nhường Giang Bắc cho Thát Tử Bắc Mạc, Đường Thiệu Nghĩa cảm phần nên rời khỏi quân đội, đến trại Thanh Phong trong núi Thái Hành làm thổ phỉ, tự mình xây dựng nên một đội kỵ binh chống lại người Thát Tử. Sau này Mạc soái dẫn quân nổi dậy, Đường công mới dẫn người ngựa trại Thanh Phong nhập vào trong quân của Mạc soái, chuyên dẫn kỵ binh tác chiến.

Điện Tử Lương này, chính là nơi năm đó Đường công luyện binh.

Từ nhỏ Phong Quân Dương đã vô cùng kính trọng và ngưỡng mộ những nhân vật anh hùng như vậy, nghe Thần Niên nói bên đó chính là Điện Tử Lương, trong lòng nhất thời cực kỳ nhộn nhạo. Thần Niên quay đầu lại nhìn về mặt hắc, chỉ thấy hắc đang trầm mặc không nói dối mắt nhìn ra phía xa, nên đoán rằng hắc muốn đi, bèn cười nói: “Đi thôi, ta sẽ đi nói với Lý đại ca đang dẫn đầu một tiếng, bảo bọn họ cứ đi trước, đến ngày mai chúng ta sẽ đuổi theo bọn họ sau.”

Phong Quân Dương nói: “Cũng được.”

Thần Niên quay ngựa đến nói rõ với Lý Tuấn Minh người chịu trách nhiệm hộ tống các gia đình vài lời, rồi sau đó thúc ngựa đưa Phong Quân Dương đi dọc theo con đường mòn bên sườn núi đến Điện Tử Lương. Nơi đây quả thực là núi cao đồng cỏ rộng, Đông Tây hẹp dài, Nam Bắc rộng lớn, xung quanh là những con dốc thẳng đứng, phần đỉnh rộng rãi bằng phẳng, diện tích cực lớn, thừa sức cho vạn mã phi nhanh. Hai người một ngựa đứng ở trên đỉnh núi, nhìn thấy bầu trời như một cái lều trại, bao phủ lên cả cánh đồng, không bờ bến không giới hạn, bằng phẳng như được mài nhẵn, giống như đặt mình vào giữa thảo nguyên vậy.

Phong Quân Dương không khỏi khẽ thở dài: “Ta đã từng đi Tái Bắc, phong cảnh cũng không bằng được ở đây.”

Thần Niên cầm roi ngựa chỉ về phía xa, cười nói: “Nơi này vào mùa hè mới thực sự gọi là đẹp, không chỉ cây cỏ nở hoa, mà khắp nơi đều đủ màu sắc đủ hình dáng nữa kìa, khiến người nhìn phải hoa mắt đấy.”

Hiện giờ đang là lúc cuối xuân, cỏ đã thôi mọc, cũng không phải là thời điểm hoa trên núi nở, chỉ có một vài loại chịu được giá rét mới nở sớm, rải rác phân bố trong những bụi cỏ, nương theo gió núi mà đung đưa lay động, rõ ràng là có chút mong manh yếu ớt.

Hai người xuống ngựa, dắt ngựa chậm chậm dạo bước. Từ đằng xa gò đất khi xưa Đường công luyện binh vẫn còn. Đã ba trăm năm trôi qua, những nhân vật anh hùng ấy không biết giờ đã biết mất ở nơi nào. Thần Niên tức cảnh sinh tình, thở dài một tiếng nói: “Năm ấy Đường công có một trận chiến Lâm Đồng, ba nghìn tráng sĩ trại Thanh Phong chỉ may mắn còn sống sót hơn hai trăm người, ngay cả Đường công cũng tử trận trong thành, khúc bi tráng đó, thật khiến lòng người phải rung động.”

Phong Quân Dương sau một lúc lâu trầm mặc, đột nhiên nói: “Có người nói thật ra Đường công không hề tử trận, sau này còn có người đã nhìn thấy ông ấy và một cô gái cưỡi ngựa ngao du.”

Thần Niên vẫn có tính tình của một tiểu cô nương, thích nhất là nghe những câu chuyện thú vị như vậy, liền hiếu kỳ hỏi: “Thật không? Trong Trung liệt truyện thời Thành Tổ không phải vẫn có tên Đường công sao? Sao lại chưa chết được?”

Phong Quân Dương cười nhạt, “Từ xưa những việc liên quan đến triều đình luôn là những việc không chính xác nhất, ai mà biết được sự tình lúc đó là như thế nào. Cho dù là anh hùng hào kiệt danh chấn một thời, cũng chỉ có thể được lưu lại bằng hai ba nét bút ghi lại trong sách sử mà thôi.”

“Đúng là vậy thật.” Thần Niên nói, nàng lắc lắc đầu ném hết những người xưa chuyện cũ ra sau đầu, cười hỏi Phong Quân Dương: “Hiện giờ người có thấy mệt nữa không?”

45. Q.1 - Chương 45: Trên Điện Tử Lương.

Tuy võ công của Phong Quân Dương đã mất hết, nhưng được chữa trị nghỉ ngơi suốt mấy ngày qua, nên thân thể đã khỏe hơn nhiều, nghe vậy liền đáp: “Không thấy gì nữa.”

Thần Niên cười, rồi lật người lên ngựa, quay người chìa tay về phía Phong Quân Dương, cười nói: “Lên đi, ta dẫn người chạy một vòng. Đến Điện Tử Lương nếu mà không thả ngựa đi dạo, thì coi như là chưa đến.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười rực rỡ của nàng, trái tim Phong Quân Dương không bao giờ có chút mảy may ý định từ chối điều gì. Hắc cũng cười đưa tay ra, rồi để nàng kéo mình lên ngựa.

“Ngồi chắc nhé!” Thần Niên hét lớn, giật giật dây cương, hai chân kẹp chặt vào bụng ngựa, rồi điều khiển ngựa phi thẳng xuống theo con dốc thoải thoải. Thân thể nàng cúi xuống rạp mình trên lưng ngựa, nhưng

eo lưng lại ở trong khuỷu tay hắn, nhỏ nhắn mảnh mai, mềm mại, săn chắc hữu lực, giống như một con rắn linh hoạt, nương theo sự lên xuống của tuần mã mà lắc lư vận vẹo trong lòng hắn. Hai cánh tay của Phong Quân Dương dường như có ý chí của riêng chúng, không chịu sự khống chế dần dần xiết chặt lại, như muốn giữ “con rắn” tràn đầy sức sống này vào trong lòng mình.

Mặt trời lặn dần về phía Tây, gió đêm thổi vù vù bên tai hai người, thổi rối loạn luôn cả trái tim Phong Quân Dương, trái tim hắn dường như chưa bao giờ đập nhanh đến như thế, thích thích thích, thích thích thích, sục sôi tựa như tiếng trống trận ngoài chiến trường.

Thần Niên điều khiển ngựa đuổi theo ánh hoàng hôn mãi cho đến tận đồng cỏ ở đầu phía Tây, đến trước vách núi thì ghìm ngựa dừng lại, để khí hét một tiếng thật dài ra xa. Tiếng hét trong trẻo không ngừng vang vọng khắp sơn cốc, nàng mỉm cười quay đầu lại hỏi Phong Quân Dương: “Người có muốn thử cảm giác thúc ngựa phi băng băng không?”

Nàng hỏi xong không đợi hắn kịp trả lời, tay đã nhấn xuống yên ngựa nhảy bật lên, lật người lên cao rồi rơi xuống phía sau lưng hắn, hai cánh tay vòng qua eo lưng hắn nói: “Thử độ xem, thuật cưỡi ngựa của hai chúng ta ai giỏi hơn!”

Phong Quân Dương bị nàng khích lòng hiếu thắng liền nổi lên, hai chân dẫm lên bàn đạp, xoay đầu ngựa giật dây cương thúc ngựa chạy về hướng lúc trước. Tiếng cười của nàng vang lên sau lưng hắn, giống như tiếng chuông bạc rơi trên đường. Đột nhiên hắn nghĩ nếu như đời người có thể có được một cô gái tri kỷ bầu bạn như thế này, cưỡi ngựa phi như bay, mặc kệ mọi ân oán hận thù, chỉ vậy thôi cũng đủ rồi.

Lúc dừng lại, trước sự ngạc nhiên và kinh hãi của Thần Niên, Phong Quân Dương xoay người, cúi xuống hôn lên môi nàng. Hơi thở của hắn dồn dập, cánh môi nóng rực, trong sự dịu dàng lại mang theo hơi thở cường ngạnh lao tới ngay chính diện, chỉ nháy mắt đã đốt cháy tâm trí nàng.

Cả người Thần Niên ngậy cả ra, đôi mắt đẹp tròn xoe mở lớn, ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt của hắn gần trong gang tấc, ý niệm đầu tiên nảy lên trong lòng lại là lông mi của hắn khi rũ xuống thật rậm thật dài, nhưng cũng thật đẹp.

Hắn bắt lực cúi đầu thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Nhắm mắt lại.”

Thần Niên sững người ra một lúc, rồi vội vàng nhắm chặt hai mắt. Phong Quân Dương không nhìn được phá ra cười, lùi xa khỏi cánh môi nàng, ngón tay trở khê búng lên trán nàng một cái, thì thầm trêu chọc: “Ồ đâu ra một a đầu ngốc như vậy chứ!”

Thần Niên hiểu ra thì đã quá muộn, khuôn mặt liền đỏ ửng hết cả lên, giống như có lửa đốt, cùng với ráng chiều đỏ rực khắp trời đang chiếu rọi phía sau lưng nàng, đẹp khiến người ta lóa mắt. Phong Quân Dương hít một hơi thật sâu mới có thể giữ vững được tinh thần, ép mình quay người lại không nhìn nàng nữa, nhưng nụ cười trên khóe miệng đang cong lên thì lại không làm cách nào hạ xuống được.

Giờ khắc này Thần Niên mới cảm thấy ngưỡng ngừng không chịu nổi, quýnh quá liền nhảy từ trên lưng ngựa xuống, quay người cúi đầu thì thấy một mạch về phía Tây. Phong Quân Dương ngậy người ra trong thoáng chốc, ý cười bên khóe miệng lại càng đậm thêm vài phần, cũng không nói gì, chỉ xoay đầu ngựa lại lặng lẽ đi theo sau lưng nàng.

Hai người cứ một trước một sau quay về, lúc sắp tới con đường giao nhau ở ven núi thì có một tiếng chuông đình đang vui tai từ dưới núi truyền tới, rồi lại nghe thấy giọng của một người con gái: “Tiếng hét đó phát ra từ phía trên kia, nhất định là có người ở đó.”

Một giọng nam khác đáp: “Lên trên xem thử là biết có ai trên đó hay không thôi.”

Thần Niên lập tức dừng chân lại, quay đầu nhìn Phong Quân Dương. Phong Quân Dương cũng xuống ngựa, cầm lấy dây cương đến đi bên cạnh Thần Niên, thấp giọng nói: “Quan sát tình hình trước đã rồi tính sau.”

Thần Niên gật đầu, hai người sừng vai đứng ở sơn khẩu. Một lát sau nhìn thấy có hai người cưỡi ngựa không nhanh không chậm đi vòng trên đường tiến lại đây, trên ngựa có một nam một nữ, đều tầm khoảng ba mươi tuổi, trên người mặc trang phục gọn gàng. Vóc dáng người đàn ông cao to khuôn mặt tuấn lãng, ở thắt lưng còn dắt một thanh trường kiếm. Còn trên yên ngựa của cô gái thì lại treo một thanh đao cổ, mặt mày toát vẻ anh khí bức người, khí thế không hề thua sút các bậc nam tử.

Hai người vòng tới sơn khẩu cũng nhìn thấy hai người Phong Quân Dương và Thân Niên. Người đàn ông khẽ kéo cương lại, liếc nhìn cô gái bên cạnh, rồi xuống ngựa đi đến chỗ Phong Quân Dương cung tay hỏi: “Xin hỏi, tiếng hét vừa nãy của các hạ phải không?”.

Phong Quân Dương còn chưa kịp trả lời, cô gái bên cạnh người đàn ông đã bật cười trước, nói: “Đại ca, tiếng hét vừa nãy trong treo rõ ràng, chắc chắn là của một cô gái, huynh hỏi sai người rồi.”

Người đàn ông nghe vậy sắc mặt liền ửng hồng, nhất thời có hơi xấu hổ, nhưng lại không hề giận dữ, chỉ quay lại nhìn cô gái trên lưng ngựa với vẻ bất lực.

Thần Niên thấy vậy liền tiến lên trước một bước, đáp rành mạch: “Vừa nãy là do ta nghịch chơi thôi, đã để hai vị chê cười rồi.”

Cô gái nhìn thấy nàng dung mạo yêu kiều dễ thương, lại thích cách nói chuyện sảng khoái của nàng, cũng lật người từ trên lưng ngựa xuống, dắt ngựa tiến gần thêm vài bước, liếc nhìn Phong Quân Dương vẫn đang trầm mặc không nói, rồi cười hỏi Thần Niên: “Hai vị đang định xuống núi à?”.

Thần Niên quay đầu nhìn Phong Quân Dương, rồi trả lời: “Phải.”

“Bây giờ sắc tối cũng bắt đầu tối dần rồi, chi bằng hai vị hãy nghe lời ta, nếu không có việc gì quan trọng thì nên không nên đi đường đêm, hay là nghỉ lại một đêm trên Điện Tử Lương đi.” Cô gái nói xong lại quay đầu lại hỏi người đàn ông bên cạnh, “Huynh nói xem có đúng không? Đại ca?”.

“Đúng vậy, ở đây ban đêm rất nhiều thú hoang, không lo không có cái ăn.” Người đàn ông đáp lời, lại chỉ con dốc xa xa ở phía Nam cho người con gái nhìn, “Ta nhớ trèo qua con dốc kia còn có nguồn nước nữa, chỉ là không biết giờ còn nước không.”

Cô gái cười nói: “Qua đó xem thử là biết ngay thôi.”

Hai người cùng nhìn nhau cười, sau đó nói lời cáo từ với bọn Phong Quân Dương và Thần Niên, lên ngựa chạy về phía Nam. Đợi bóng dáng bọn họ thoắt mái vung roi biến mất dần trong ánh hoàng hôn, Thần Niên mới thu lại ánh mắt ngưỡng mộ, khẽ nói với Phong Quân Dương: “Chúng ta cũng qua đêm ở đây đi, có được không?”.

Người ta đều nói lời dịu dàng là mồi chôn anh hùng, dù tâm trí kiên nhẫn như Phong Quân Dương giờ phút này cũng chẳng cầu mong điều gì khác, chỉ cần nàng nở nụ cười thôi. Hắn nắm chặt lấy tay nàng, gật đầu nói: “Được.”

Thần Niên nghe xong quả nhiên đầu mày cuối mắt đều là nụ cười, lại kéo Phong Quân Dương quay lại, chậm chậm đi theo hướng đôi nam nữ vừa mới rời đi lúc nãy. Đường như chỉ trong nháy mắt, sắc trời đã tối hẳn đi, giữa thiên không vàng trắng âm thầm lặng lẽ như bỗng vừa mới nhảy ra từ sau dãy núi, ánh sáng chiếu rọi khắp thảo nguyên núi cao rộng lớn không thấy chân trời.

Trăng sáng sao mờ, gió mát hiu hiu thổi, hai người một ngựa lặng lẽ bước đi. Khóe mắt Phong Quân Dương liếc ngang nhìn Thần Niên vẫn đang một mực cúi đầu, bỗng nhiên nhớ đến cô nàng sơn phỉ bé nhỏ lúc đứng ở trên núi đá, vung đao hét to đòi “để lại tiền mãi lộ”, bất giác không nhịn được liền bật cười.

46. Q.1 - Chương 46: Trong Ta Có Nàng, Trong Nàng Có Ta*.

Thần Niên ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi đồng tử đen trắng rõ ràng giống như ăm ắp ánh trăng, sáng mắt long lanh, hỏi hắn: “Chàng cười gì vậy?”.

Phong Quân Dương khẽ mím khóe môi không chịu trả lời, chỉ có bàn tay là lại siết chặt bàn tay nàng thêm chút nữa, kéo bước chân nàng chậm lại. Thần Niên thấy hắn như vậy, trong lòng càng thêm hiếu kỳ, lắc lắc cánh tay hắn truy hỏi: “Nói đi, vừa nãy chàng cười chuyện gì?”.

Phong Quân Dương giãn da mặt ra, nhẹ nhàng trả lời: “Đột nhiên ta nghĩ nàng làm sơn phi thật ra cũng có thể coi là rất giỏi.”

Thần Niên bị những lời hần nói làm ơ hồ, thò tay ra kéo hần dừng lại, ngạc nhiên nói: “Sao lại nói như vậy? Vốn dĩ ta làm gì cũng rất giỏi mà!”

Phong Quân Dương xoay người lại nhìn nàng, khóe môi không tự chủ được liền cong lên, gật đầu phụ họa: “Ừ, không chỉ có thể cướp của cải, mà còn có thể cướp được cả sắc nữa.”

Thần Niên ngẩn người ra một lúc, rồi mới chợt nhớ tới câu nói lúc ban đầu đầu hần cúi mình từ trên lưng ngựa xuống hỏi nàng: “Cô nương, cô chỉ cướp của thôi à? Có cướp sắc luôn không?”. Nhất thời khiến nàng vô cùng xấu hổ, nhưng lại không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt hần, nên mặt dày khiêu khích nói: “Cũng đều là cướp cả thì có làm sao đâu? Chẳng có thể làm gì được ta nào? Dù sao hiện giờ chẳng cũng chẳng thể đánh thắng được ta.”

Phong Quân Dương cười cười, không hề báo trước nâng bả vai của nàng lên rồi từ từ cúi đầu xuống. Thần Niên thoáng ngây ra, chợt nhớ tới những lời hần đã nói, liền lập tức nhắm chặt mắt lại, hồi hộp chờ môi hần hạ xuống. Ai ngờ đợi hồi lâu mà vẫn không thấy gì xảy ra sau đó, nàng không nhịn được liền hé mắt ra nhìn trộm một cái, thì thấy hần đang cười mà như không cười nhìn mình.

Lúc ấy Thần Niên mới hiểu mình bị hần trêu, vừa giận lại vừa xấu hổ bèn thò tay ra đẩy mạnh lên người hần một cái. Phong Quân Dương nhất thời không phòng bị, lại thêm việc vừa mất hết võ công nên hạ bàn không vững, bị nàng đẩy một cái liền ngã phệt luôn xuống đất. Thần Niên sững người, trong lòng có chút hối hận, đang muốn cúi người xuống kéo hần dậy, thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng cười sang sảng của hần vang lên.

Nếu không phải nể tình trên người hần vẫn đang bị thương, thì Thần Niên thật sự hận không thể đạp mạnh cho hần một cái. Nàng xấu hổ hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới hần nữa, xoay người đi thẳng.

“Thần Niên.....” Hần thôi cười, ở sau lưng gọi nàng. Bước chân của Thần Niên dừng hần lại, xoay người lại nhìn hần, thấy hần đang chống tay ngồi trên bãi cỏ, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn nàng, thấp giọng hỏi: “Thần Niên, nàng có dám qua đây hôn ta không?”

Trái tim Thần Niên hẫng mất một nhịp, đôi chân lại không nhúc nhích gì được, chỉ đứng yên tại chỗ nhìn hần.

Giọng nói của Phong Quân Dương trầm thấp mang theo chút mê hoặc, giống như có ý khiến người ta phạm tội vậy, chỉ nhẹ nhàng hỏi nàng: “Nàng dám không?”

Nàng bị hần khích tỉnh tình lại nổi lên, sải bước quay trở lại bên cạnh, dưới cái nhìn chăm chú của hần liền cúi người xuống, áp môi mình lên môi hần. Cánh môi hần vẫn nóng bỏng như lúc trước, lúc đầu tâm trí của nàng còn có thể duy trì sự tỉnh táo, nhưng đến khi lưỡi của hần thăm dò vào trong cánh môi nàng, thì trái tim nàng bỗng nhiên đập loạn nhịp.

Hần giữ chặt lấy cánh tay nàng, khẽ dùng chút sức đã kéo nàng vào trong lòng mình. Cao thấp hoán đổi, tình thế lập tức đảo chiều, hần cúi đầu cẩn thận nhắm nháp vị ngọt ngào giữa môi lưỡi nàng, rõ ràng là giống như nước cam lộ, nhưng lại chẳng thể giải được cơn khát nóng, ngược lại còn càng khiến hần miệng khô lưỡi ráo. Giống như buổi tối hôm đó, trái tim nhảy nhót không thể khống chế được, cuồng nhiệt mê loạn.

Thần Niên bị cánh tay hần siết đến phát đau, thần trí cũng tỉnh táo lại trong cơn ý loạn tình mê, nhất thời có chút sợ hãi, chống tay lên trước ngực hần thoát khỏi cánh môi nóng như lửa, khẽ gọi tên hần: “Phong Quân Dương, Phong Quân Dương, chẳng sao vậy?”

Hần bất ngờ buông nàng ra, lại lùi về sau, cúi đầu nói bằng giọng khàn khàn: “Thần Niên, nàng đi xem thử xem đôi nam nữ đó có phải vẫn còn ở bên sườn núi bên kia không, được chứ?”

Thần Niên dù gì cũng vẫn còn nhỏ, tuy trải qua một nụ hôn thắm thiết như vậy cũng cảm thấy mặt đỏ tim run, nhưng lại không hiểu ham muốn là gì, nàng thấy Phong Quân Dương như vậy chỉ cảm thấy rất ngạc nhiên, không kim được tiến thêm một bước, muốn duỗi tay ra chạm vào mạch tượng của hần, lo lắng hỏi: “Chẳng sao vậy? Có phải nội thương lại phát tác không?”

Giờ phút này Phong Quân Dương như đang ở trong biển lửa, chịu đựng sự khổ sở của việc lửa cháy đốt thân, vừa này chỉ hoàn toàn dựa vào nghị lực hơn người mới có thể đẩy được nàng ra, nên giờ thậm chí còn không dám liếc nhìn nàng dù chỉ là một cái. Nhưng nàng lại cứ sát lại gần người hắn, khiến hắn lại phải vội vàng tránh lùi ra sau, khóc dở mếu dở nói: “Thần Niên, ta không sao, nàng đi xem thử bọn họ trước đi, một lát nữa ta sẽ ổn thôi.”

Thần Niên nửa tin nửa ngờ đứng dậy, đi một bước về phía sườn dốc lại quay đầu lại liếc một cái. Cũng vì lo lắng cho Phong Quân Dương, nên nàng đi rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng lại nhìn hắn một lúc, thấy hắn từ lúc bắt đầu vẫn chống chân ngồi mãi như thế, sau đó nghiêng người nằm ngã vật ra trên nền đất. Trong lòng Thần Niên cả kinh, đang định quay người lại, thì lại nhìn thấy hắn giơ một tay xua xua về phía mình, rõ ràng là không muốn nàng quay về.

Thấy hắn như vậy, bụng dạ Thần Niên liền dứt khoát cứng rắn hẳn sải bước về phía sườn dốc. Qua được một lúc, sau lưng lại vang lên tiếng vó ngựa. Nàng quay đầu lại, thì thấy Phong Quân Dương đang từ phía sau cưỡi ngựa đuổi theo, dưới ánh trăng chỉ trong chớp mắt đã ở ngay trước mặt.

Sắc mặt hắn đã khôi phục lại được như cũ, khẽ cười nói với nàng: “Lên đi!”

Thần Niên mượn lực nhảy lên trên lưng ngựa, từ phía trước người hắn xoay đầu lại hỏi: “Chàng không sao chứ?”

Phong Quân Dương cúi đầu trưng ra bộ mặt dữ tợn với nàng, cố tình nói bằng giọng hung ác: “Không được hỏi nữa, hỏi nữa ta sẽ ăn thịt nàng đấy!”

Nhưng Thần Niên biết hắn chỉ đang dọa mình thôi, nên nghe xong rất nhanh liền bật cười, nói: “Phong Quân Dương, còn lâu ta mới sợ chàng.”

“Gọi ta là A Sách,” Phong Quân Dương đột nhiên nói, “Sau này hãy gọi ta là A Sách.”

“A Sách?” Thần Niên nhắc lại lần nữa, hiếu kỳ hỏi: “Là nhũ danh của chàng à?”

“Ừ,” Hắn nhẹ nhàng đáp, “Mẫu thân ta vẫn luôn gọi ta là A Sách.”

Trong lòng Thần Niên bất giác thấy có chút ngọt ngào, đồng ý nói: “Được.”

Hai người cũng cười chung một con ngựa, tranh thủ ánh trăng từ từ tiến thẳng về phía trước, vừa mới leo được lên dốc, thì đã thấy đôi nam nữ gặp lúc trước đang đốt một đồng lửa dưới chân dốc, bên trên còn đang nướng một con thú hoang, mùi vị thịt nướng theo gió bay đi, hấp dẫn khiến người ta phải nuốt nước bọt ừng ực. Thần Niên ra sức hít hà mùi thơm, thì thầm hỏi Phong Quân Dương: “Da mặt chàng có đủ dày không?”

Phong Quân Dương cười khê: “Tuy rằng vẫn còn kèm nàng một chút, nhưng tiến lên xin cho nàng một chút thức ăn thì cũng thuộc dạng đủ dùng.”

Nhưng Thần Niên lại ngần ngừ không quyết, “Chỉ là không biết bọn họ là bạn hay là địch.”

Phong Quân Dương cười cười, dấn miệng bên tai nàng nói nhỏ: “Có phải là bạn hay không thì không biết, nhưng ít nhất cũng không phải là địch. Hai người bọn họ đều là những người luyện được công phu ngoại gia, đừng nói là người đàn ông, mà riêng cô gái kia thôi cũng là một nhân vật rất lợi hại, nếu như muốn hại chúng ta thì đã động thủ từ lâu rồi, chứ không ở đây hạ thủ với thức ăn thế này đâu.”

Trong lúc nói bọn họ cũng đã tiến gần đến đồng lửa, đôi nam nữ nhìn thấy hai người đến, người đàn ông nở nụ cười thân thiện, còn cô gái thì vẫy tay với Thần Niên: “Tiểu cô nương, có muốn qua đây ngồi cùng không?”

Thần Niên vội cao giọng đáp ngay “Được”, sau đó lại đặc ý nói nhỏ với Phong Quân Dương: “Chẳng cần phải dùng tới chàng, nhân duyên của ta rất tốt, người ta chủ động mời ta qua đó kia!”

Phong Quân Dương khê cười, quăng luôn dây ngựa đi, dắt tay Thần Niên đi tới, chắp tay nói một tiếng: “Làm phiền rồi.” Sau đó mới ngồi xuống bên cạnh đồng lửa. Thần Niên đương nhiên là sấn đến gần cô gái vừa gặp mà như đã thân quen đang ngồi nướng thịt kia, cười hi hi hỏi: “Đại tỉ tỉ, có cần ta giúp không? Ta nướng thịt rất có nghề đấy.”

(Tựa đề gốc của chương này là: Nhĩ nông ngã nông. Đây là một câu trong bài thơ Ngã nông từ do Quản Đạo Thăng viết gửi chồng mình là Triệu Mạnh Phủ, nguyên văn cả câu là: Nhĩ nông ngã nông, thắc sát tình đa. Đại ý là trong ta có chàng, trong chàng có ta, tình nồng ý đượm)

47. Q.1 - Chương 47: Tin Dữ Kinh Thiên.

Cô gái không chút mấy may khách khí với nàng, quả thật giao thanh củi đang xuyên qua con thú hoang đang tỏa ra mùi thơm kia cho nàng: “Vậy sao? Vậy thì ta nhất định phải nếm thử tay nghề của muội rồi.”

Thần Niên thẳng thắn không chút khách sáo nhận lấy, lại cảm thấy ngồi như vậy không tiện để nướng thịt, bèn dứt khoát đứng hẳn dậy vén tà váy nhét vào thắt lưng, cúi người xuống không ngừng xoay tròn xiên thịt nướng trên đồng lửa. Động tác của nàng thuần thực, cổ tay có lực, căn thời gian của lửa cũng rất tốt, chỉ một thoáng sau, con mồi trên đồng lửa đã tiết ra mỡ, nhỏ giọt xuống đám lửa phía dưới, phát ra tiếng xèo xèo.

Cô gái mở lời khen: “Tay nghề rất giỏi!”.

Thần Niên đắc ý nở nụ cười, nhất thời không thèm quay đầu lại, chỉ thò tay ra sau nói: “Lửa đang vừa tầm, gia vị, mau đưa cho ta gia vị!”.

Cô gái vội vàng lục tìm gói gia vị trong túi hành lý, ai ngờ tìm nửa ngày cũng không thấy, lại bị Thần Niên ở bên này thúc giục, nên càng khiến nàng luống cuống tay chân, Thần Niên muốn chạy tới giúp một tay, nhưng lại không đào đâu ra tay nào còn rảnh, cuống quá dậm chân thành thịch. Hai người đàn ông ngồi ở đối diện nhìn thấy tình cảnh ấy, bất giác đều phá ra cười sặc sụa.

Trong tay người đàn ông là một túi da đựng rượu rất lớn, hỏi Phong Quân Dương: “Có biết uống rượu không?”.

Phong Quân Dương khẽ gật đầu, mỉm cười nói: “Cũng tạm.”

“Này!” Người đàn ông liền ném túi rượu trong tay cho hắn. Phong Quân Dương nhận lấy ngửa cổ tu một hơi, uống xong nở nụ cười tán thưởng “Rượu ngon!” Rồi lại vớt trả túi rượu. Hai người bọn họ cứ uống luân phiên như vậy, thì thịt bên phía Thần Niên cũng vừa nướng xong, túi rượu mạnh đầy chặt cũng đã uống hết quá nửa.

Đáy mắt Phong Quân Dương đã ngà ngà say, dường như có một ngọn lửa đang thấp thoáng nhảy nhót trong đó. Thần Niên lo lắng hắn say rượu sẽ làm ảnh hưởng đến thân thể, lại không tiện đi tới ngăn cản, hai con mắt liền đảo tròn, vội vàng cao giọng hét lên: “Hai người các huynh uống rượu không thể bỏ sót bọn ta được, sao lại coi thường đám con gái bọn ta thế chứ?”.

Động tác của hai người liền khựng lại, nhất loạt quay sang nhìn nàng. Đầu mày khóe mắt Phong Quân Dương càng ngậm chứa ý tình, khóe môi mang theo nụ cười, tủm tỉm nhìn nàng không nói năng gì. Thần Niên bị hắn nhìn đến nóng ran cả mặt, vội vàng quay đầu hỏi cô gái ở bên cạnh để giấu đi, “Đại tỉ tỉ, tỉ nói xem có đúng không?”.

Cô gái cười nói: “Nếu như muội muốn chắn rượu cho tình lang thì tự mình qua đó đi, đừng có kéo ta vào.”

Thần Niên bị nàng nói vậy khuôn mặt liền ửng đỏ, nhất thời vừa thẹn lại vừa bối rối. Cô gái cười rồi đẩy nàng: “Muội qua uống với bọn họ đi, tửu lượng của ta quá tốt, thêm cả ba người bọn muội vào cũng không phải là đối thủ, ta không bắt nạt người khác đâu.”

Thần Niên liền thuận thế đi qua đó, ngồi sát bên người Phong Quân Dương, hỏi người đàn ông: “Vị đại ca này, thân thể của hắn không tốt, ta đến uống với huynh, có được không?”.

Người đàn ông cũng rất sáng khoái, trực tiếp đưa túi rượu cho nàng, cười nói: “Được.”

Thần Niên bèn học theo dáng vẻ uống rượu của bọn họ vừa nẩy ngựa đầu cách một khoảng dốc túi rượu xuống, bắt đầu dẩu rượu với vị nam tử đó. Phong Quân Dương lặng lẽ ngồi phía sau nàng, che chắn những cơn gió núi từ sau lưng thổi tới cho nàng, khẽ mỉm cười ngắm nàng dẩu rượu cùng người ta. Thần Niên chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, chưa từng nếm thử loại rượu nào mạnh như vậy, nên mới uống có vài ngụm mà mặt mày đã đỏ bừng bừng như có lửa đốt. Thêm vài ngụm nữa thì người say ngã luôn lên người Phong Quân Dương.

Ngày thứ hai, nàng tỉnh lại trong lòng Phong Quân Dương. Hai người bọn họ ngủ luôn trên bãi cỏ, đồng lửa bên cạnh đã cháy hết, chỉ còn sót lại đồng tro tàn màu đỏ sậm. Phong Quân Dương vẫn đang ngủ rất say, nàng mơ mơ màng màng chống người ngồi dậy, nhìn khắp bốn phía xung quanh, chỉ thấy nơi đây có hai người là nàng và Phong Quân Dương mà thôi, còn đôi nam nữ đó không biết đã đi đâu. Đường như tất cả mọi thứ đêm qua chỉ là do nàng làm mơ, khi tỉnh lại rồi thì sẽ không thấy gì nữa.

“Lẽ nào gặp phải yêu quái thành tinh trong núi sao?” Nàng lắc lắc cái đầu vẫn còn đang choáng váng của mình, thì thầm nói: “Nếu không sao chẳng còn lại chút dấu tích nào thế này? Chỉ còn sót lại có hai người bọn mình.”

Phong Quân Dương cũng đã tỉnh lại, ngồi dậy khẽ ngăn người ra một lúc, cười thản nhiên, khẽ nói: “Cứ coi như vậy đi, có lẽ là gặp được một đôi thần tiên quyến lữ.”

Thời gian đã không còn sớm nữa, hai người vội vàng sửa sang đơn giản ỳnh, rồi cưỡi ngựa ra khỏi đồng cỏ. Dựa theo kế hoạch đã định ra từ trước, xe ngựa của trại Thanh Phong sẽ nghỉ lại một đêm ngay dưới núi Chiêu Bích ở phía Bắc, sáng sớm hôm sau sẽ xuyên qua đèo Phi Long tiến vào Bắc Thái Hành. Thần Niên ngẩng đầu nhìn trời, đoán rằng đoàn người giờ này đã đến được đèo Phi Long, bèn nói với Phong Quân Dương: “Buổi trưa trong đèo Phi Long sẽ có binh lính Thanh Châu tới tuần tra, chúng ta đợi bọn họ đi qua đèo Phi Long đã. Một khi tiến vào Bắc Thái Hành rồi, đường núi vô cùng khó đi, bên Lý Tuấn Minh có xe có ngựa, nhất định là không thể nhanh được, chúng ta cứ từ từ đuổi theo là có thể bắt kịp được thôi.”

Phong Quân Dương nói: “Nàng lớn lên trong núi, ta cứ nghe theo sự sắp xếp của nàng là được rồi.”

Hai người cũng không vội lên đường, chậm rãi đi men theo con đường mòn phía Bắc trong núi. Đến dưới núi Chiêu Bích quả nhiên nhìn thấy dấu vết của đoàn người ngựa nghỉ chân lưu lại, Thần Niên cẩn thận quan sát đồng tro tàn còn sót lại, cười nói: “Lý đại ca quả nhiên là người tính tình cẩn trọng, đã dập tắt lửa từ sớm rồi, xem ra ngay cả cơm sáng còn chưa kịp nấu đã giục mọi người lên đường.”

Đèo Phi Long là con đường giao thông quan trọng nối giữa Thanh Châu và Ký Châu, thường xuyên có binh lính qua lại giữa hai bên, bên Thanh Châu ngày nào cũng chuyên môn phái binh lính đến tuần tra dọc đèo Phi Long một lần, vì thế càng gần đèo Phi Long thì cũng lại càng nguy hiểm. Lý Tuấn Minh e là cũng muốn vượt qua đèo Phi Long sớm một chút, nên mới vội vàng thúc giục mọi người lên đường, tranh thủ lúc trời chưa sáng xuyên qua đèo Phi Long thẳng tiến đến Bắc Thái Hành.

Hai người nghỉ ngơi một lát ở chân núi, Thần Niên dắt ngựa đến uống nước bên một khe suối, lúc định lên ngựa để đi tiếp thì nhìn thấy từ đằng xa có một người từ hướng đèo Phi Long đang chạy nhanh tới đây. Trong lòng đang cảm thấy rất kỳ quái, tập trung nhìn thì nhận ra đó chính là người đã đi cùng đoàn người, Khâu Tam.

Chỉ thoáng chốc Khâu Tam đã đến trước mặt Thần Niên, người còn chưa kịp đến gần thì mùi máu tanh đã tấp vào mặt. Khâu Tam cũng nhìn thấy hai người Thần Niên và Phong Quân Dương, trên mặt nhất thời vui buồn lẫn lộn, vội vàng tắt ta tắt tuổi chạy tới, vừa khóc vừa nói: “Tạ cô nương, có quan binh, có rất nhiều quan binh, mọi người đều bị giết cả rồi!”

Sắc mặt Thần Niên tái đi, nhắc Khâu Tam đang gục xuống dưới chân mình dậy, cuống quýt hỏi: “Người nói gì? Quan binh nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Khâu Tam vừa thở hổn hển vừa khóc, trong lòng hoảng sợ cực độ, nhất thời khản trương đến nỗi líu lưỡi không nói lên lời. Thần Niên thấy tình trạng ấy trong lòng lại càng sốt sắng, tức giận nói: “Người mau nói đi!”

Phong Quân Dương vội bước lên bảo Thần Niên buông Khâu Tam ra, lại đưa túi nước cho hắn, trầm giọng nói: “Uống ngụm nước trước đi đã, rồi sau từ từ nói.”

Khâu Tam uống ừng ực hết nửa túi nước, cảm xúc mới bình tĩnh lại được đôi chút, thân thể vẫn còn hơi lầy bầy, run rẩy nói: “Lý gia sợ đèo Phi Long không an toàn, nên sáng sớm hôm nay trời còn chưa sáng đã gọi mọi người thu dọn đồ đạc rồi xuất phát, muốn tranh thủ còn sớm vượt đèo Phi Long sẽ an toàn hơn. Ai ngờ lại gặp phải mai phục của quan binh trong đèo Phi Long.”

Vì lối ra sơn cốc của Nam Thái Hành và lối vào hẻm núi của Bắc Thái Hành không cùng nằm trên một đường thẳng, nên muốn vào đèo Phi Long lộ trình phải đi sẽ mất chừng hai dặm đường. Theo lý mà nói Lý Tuấn Minh cũng là người làm việc cẩn trọng, đã đặc biệt phái thám tử vào bên trong đèo thăm dò tình hình trước, thấy bên trong đèo an toàn rồi mới để mọi người ở đằng sau ra khỏi sơn cốc tiến và trong đèo. Lúc bắt đầu mọi người đều im lặng di chuyển nên cũng không có vấn đề gì xảy ra. Ai ngờ lúc mất vừa nhìn thấy con hẻm dẫn vào Bắc Thái Hành, thì phía sau liền xuất hiện đại đội quan binh của Kỳ Châu.

48. Q.1 - Chương 48: Tàn Bạo, Hiểm Độc.

Lý Tuấn Minh vội vàng cử hai trăm hộ vệ trước sau để người già trẻ nhỏ và phụ nữ ở giữa, muốn đốc toàn lực dẫn mọi người xông vào Bắc Thái Hành, ai ngờ hai bên sườn núi cũng có cung thủ mai phục. Tên nhọn rơi xuống như mưa, nhất thời binh mã của trại Thanh Phong bị tên bắn chết quá nửa, những người còn lại cũng đều chết thảm dưới đao kiếm của quan binh, chỉ còn người già phụ nữ và trẻ em ở chính giữa là còn sống. Nhưng không ngờ ngay cả họ đám quan binh cũng không buông tha, cầm đao tóm lấy người chém thẳng tay, chỉ giữ lại những thiếu nữ trẻ tuổi, ngay cả trẻ con cũng không thoát.

Khâu Tam có thể giữ được cái mạng này hoàn toàn là nhờ vào may mắn. Hắn vốn dĩ ngồi cùng trên xe lớn với thím Nghiêm, vì cái miệng trơn tru cùng cái lưỡi không xương nên không được mọi người yêu quý, mấy người phụ nữ liền vào hùa với nhau trêu chọc hắn, lúc sắp vào đèo Phi Long cố ý sai hắn đến một nơi rất xa gánh nước về, muốn để hắn phải đuổi theo xe ngựa. Không ngờ trò đùa vô ý này lại cứu được cái mạng của Khâu Tam, đến khi hắn gánh nước về đến sơn cốc, thì hộ vệ trong trại đã đang đánh nhau với quan binh rồi.

Lá gan của hắn nhỏ, đầu óc lại nhanh nhẹn, hoảng sợ lập tức trốn vào trong một khe núi, mãi cho đến khi đám quan binh áp giải những người còn sống đi về phía Đông, hắn mới dám rời khỏi chỗ trú. Khâu Tam vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi lem nhem đầy mặt, nói: “Chết hết, chết hết cả rồi! Thím Nghiêm, Mã đại tẩu... người già trẻ nhỏ đều không tha, mấy trăm người đều bị giết! Quan binh giết đến nỗi khắp nơi đều là máu tươi, giống như là đại ngục nhân gian ấy.”

Hai mắt Thần Niên đỏ rực, trong con ngươi như bốc hỏa, hai tay để ở bên sườn siết chặt thành nắm đấm, cả người phảng phất như đang run rẩy, khàn giọng hỏi: “Trẻ con cũng không tha sao?”

“Không tha, không tha.” Khâu Tam khóc lóc lắc đầu, hai chân mềm nhũn không chống đỡ nổi cơ thể, chỉ có thể ngồi phệt xuống đất. Hắn cũng chẳng phải là người tốt gì, nhưng chẳng qua cũng chỉ là kiếm sống bằng nghề trộm gà bắt chó, chứ chưa từng làm những việc đại gian đại ác nào, càng chưa từng nhìn thấy cảnh giết người như cắt rau chém dưa như thế.

Trước khi đến trại Thanh Phong, trong lòng hắn vẫn luôn cho rằng đám sơn phỉ này là những người vô cùng hung ác. Nhưng đến khi thật sự ở trong trại rồi, mới phát hiện thì ra mọi người chẳng qua cũng đều là những con người bình thường bị cuộc sống bức bách đến không thể sống được nữa, bọn họ cười nói cùng với hắn, xưng huynh gọi đệ cùng với hắn. Mơ về một mái ấm gia đình để vợ con được ăn no mặc ấm, để những người kẻ vợ không vợ không con có được một giấc mơ một ngày nào đó có thể lấy về nhà một cô con dâu.

Từ mấy trăm năm trước, trại Thanh Phong đã luôn lấy chữ “Nghĩa” làm gốc, trong trại có sản nghiệp riêng, có thể nuôi sống được phân nửa người. Thỉnh thoảng đi cướp của những đoàn lái buôn, nhưng cũng để lại chút tiền đi đường, không tùy tiện làm bị thương tính mạng người khác. Có đôi khi gặp những người dân nghèo đói, trong trại thậm chí còn cho chút lương khô. Những con người này, nói là phỉ, kỳ thực cũng chỉ là những người dân nghèo khổ sống ở trong núi mà thôi!

Những cụ già trẻ nhỏ phụ nữ trong tay không một tác sát như vậy, lại chết thảm dưới đao kiếm của đám quan binh. Khuôn mặt Thần Niên tái xanh, nghiêng chặt răng không nói lời nào cưỡi ngựa phóng đi. Phong Quân Dương từ đằng sau vội vàng giữ lấy nàng, cuống quýt nói: “Thần Niên, nàng bình tĩnh lại đã!”.

Thần Niên cố gắng để không khóc quay đầu lại nhìn hấn, khàn giọng hỏi hấn: “Bọn họ đều là những người từng ở bên cạnh ta, đều là những người còn sống sờ sờ ra đó, ta gọi bọn họ là thím, gọi bọn họ là bà. Bọn họ đã nhìn ta lớn lên. Lúc nghỉ phụ không có ở nhà, lúc ta đói bọn họ sẽ cho ta ăn cơm, lúc ban đêm sợ hãi sẽ đến ngủ trên giường đất trong nhà bọn họ. Còn cả những tí muội lớn lên từ nhỏ cùng với ta, và cả tiểu Liễu nữa, hiện giờ bọn họ đang ở trong tay quan binh sống chết khó đoán, chàng bảo ta sao có thể bình tĩnh được?”.

Phong Quân Dương bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Chính vì như vậy, nên nàng mới càng phải bình tĩnh. Nàng đi là để cứu bọn họ, chứ không phải lao đầu vào chỗ chết.”

Hốc mũi Thần Niên thấy chua xót, Phong Quân Dương ôm nàng vào lòng, tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, dịu dàng nói: “Khóc đi, trong lòng thấy khó chịu thì hãy cứ khóc một trận thật thoải mái, khóc xong chúng ta sẽ lại nghĩ cách xem nên làm thế nào để cứu được mọi người ra. Thần Niên nàng phải nhớ, sự việc càng gấp gáp hoảng loạn, thì lòng người càng phải bình tĩnh.”

Nhưng sống lưng của Thần Niên lại thẳng tắp như trước, “Ta không khóc, khóc lóc không có tác dụng gì cả!” Nàng nghe thấy tiếng nước mắt của Khâu Tam ở sau lưng, liền quay người lại nhìn hấn vẫn đang chờ ra ngồi dưới đất bằng ánh mắt hung tợn, lạnh lùng nói: “Không được khóc! Đứng lên! Lau hết nước mắt đi!”.

Khâu Tam vội vàng bò dậy, lấy ống tay áo lau mặt, “Tiểu nhân không khóc, tiểu nhân nghe lời cô sai bảo!”.

Hàng mày của Thần Niên nhíu chặt, hỏi hấn: “Người có biết cưỡi ngựa không?”.

Khâu Tam vội gật đầu nói: “Tiểu nhân biết!”.

“Vậy thì được!” Thần Niên giao dây cương con ngựa đang cưỡi vào tay hấn, dặn dò từng câu từng chữ một: “Người cưỡi ngựa nhanh chóng quay trở về trong trại, nói hết những chuyện người vừa nói với ta cho Đại đương gia nghe, xin ông ấy mau chóng tới cứu người. Ta sẽ đuổi theo trước, trên đường sẽ để lại ký hiệu. Đi đi! Mau lên! Trên đường không được phép nghỉ, nhất định phải báo tin tức về trong trại!”.

Khâu Tam cuống quýt trèo lên lưng ngựa, quay đầu ngựa chạy về hướng trại Thanh Phong.

Thần Niên lại quay lại nhìn Phong Quân Dương, nhất thời không biết sắp xếp cho hấn thế nào. Võ công của hấn đã mất hết, thêm nữa với thân phận này, đương nhiên không thể cùng nàng đi cứu người được. Nhưng cũng không thể vứt hấn một mình ở trong núi, đó là chuyện vô cùng nguy hiểm.

“A Sách, ta...” Nàng mở miệng, nhưng lại không biết nên nói tiếp thế nào.

“Thần Niên, nàng có từng nghĩ chuyện này xảy ra quá khéo không?” Phong Quân Dương đột nhiên hỏi, khuôn mặt hấn trầm tĩnh không nhìn ra được là đang giận hay đang vui, giọng nói trước sau như một vẫn ung dung thản nhiên, “Sao quân Ký Châu lại vừa khéo mai phục ở đó thế?”.

Thần Niên mím môi trầm mặc hồi lâu, “Ta hiểu ý của chàng, nhưng hiện giờ ta chẳng có lựa chọn nào khác.”

Nàng không phải không nhìn được rất nhiều vấn đề trong chuyện này, quân Ký Châu lại chuẩn bị mai phục chính xác ở ngay đó, giống như đã sớm biết được kế hoạch của trại Thanh Phong, sau đó đợi sẵn ở đấy vậy. Mặc dù Lý Tuấn Minh đã cẩn thận đề phòng bằng mọi cách, nhưng vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh phải chết. Cứ cho là Khâu Tam may mắn nên còn sống đi, nhưng ai mà biết được có phải là do đối phương cố ý thả hấn về để báo tin hay không?”.

Phong Quân Dương liếc nhìn nàng một cái, thản nhiên nói tiếp: “Có lẽ, “quân Ký Châu” này không phải đến từ Ký Châu.”

Thần Niên ngẩng phắt đầu lên nhìn hấn, hỏi: “Nói vậy là sao? Chàng nói đám quân Ký Châu này là do kẻ khác giả mạo ư?”.

Phong Quân Dương khẽ gật đầu, nói: “Tiết Thịnh Anh vẫn còn đang ở phía Nam trại Thanh Phong, lẽ nào còn có thể đặc biệt chia một đội người ngựa tới canh ở đèo Phi Long sao? Nếu như nói hấn có ý lên tập

kích từ phía Bắc, kẹp trại Thanh Phong ở giữa rồi tấn công, thì số binh mã ấy lại quá ít. Nên có lẽ không phải là hấn, thậm chí không phải là quân Ký Châu...”

Đám quan binh trong đèo Phi Long, không phải đến từ quân Ký Châu, vậy thì còn có thể là từ đâu? Thần Niên nghe ra được ý tứ của hấn, hỏi: “Chàng nói đám quan binh này là từ phía Thanh Châu?”

“Chưa chắc đã là không thể.” Phong Quân Dương chậm rãi đáp.

Thần Niên nghĩ ngợi hồi lâu lại cảm thấy không thể nào, “Không đâu, Trương Khuê Túc đã vì Dương Thành nên mới giết Tiết Trực, hai người bọn họ đã kết đồng minh từ lâu, tại sao Dương Thành còn phải tới giết hết nội quyền trong trại nữa?”

49. Q.1 - Chương 49: Nàng Không Thể Đi

Phong Quân Dương nở nụ cười lạnh lùng, nói: “Sau khi giết hết gia quyến trong trại sẽ đổ vấy tội lên quân Ký Châu, há không phải sẽ khiến ối thù hận giữa trại Thanh Phong và quân Ký Châu càng thêm sâu sao? Trước đây trong trại Thanh Phong vẫn có người có ý định tránh né đầu sóng ngọn gió của Tiết Thịnh Anh, nên nhất thời còn nhân nhượng để bảo vệ cho trại. Sau khi trải qua chuyện này rồi, sợ rằng chẳng còn ai nghĩ tới việc ấy nữa đâu.” Hấn nói xong ngừng lại một lúc, giữa hàng mây lộ ra vẻ khinh thường và giấu cợt, “Có lẽ, đây chẳng qua là một sự hợp tác khác của Trương Khuê Túc và Dương Thành.”

“Không thể nào!” Thần Niên lập tức hét lớn phủ định.

Phong Quân Dương hỏi nàng: “Tại sao? Nếu như không phải có người báo tin trước cho đối phương. Thì sao có thể chuẩn bị trước được như thế?”

“Trong trại có nội gián, nhưng tuyệt đối không thể là Trương Khuê Túc!” Thần Niên cúi đầu, giọng nói đột nhiên có chút thô khàn, “Vì mẹ già và vợ con của ông ấy đều ở trong đoàn người, nếu như Khâu Tam vừa nãy không nói dối, thì sợ rằng bọn họ giờ lành ít dữ nhiều rồi.”

Phong Quân Dương không biết những điều này, nghe xong không khỏi trầm mặc, rất lâu sau mới nói với Thần Niên: “Thần Niên, nàng không thể một mình đuổi theo như vậy được, như thế quá nguy hiểm. Nàng đợi ta một ngày được không?” Thấy khuôn mặt Thần Niên lộ ra vẻ khó hiểu, hấn lại giải thích: “Ta đã gửi tin cho Thuận Bình rồi, nếu như không ngoài dự đoán, thì chậm nhất là ngày mai hấn sẽ đến được đây. Đến lúc đó ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng cứu bọn họ ra.”

Thuận Bình nghe được một câu hấn gửi đến thì sẽ hiểu được hoàn cảnh của hấn, nhất định sẽ dẫn cao thủ tới tìm.

Phong Quân Dương nói xong nhìn Thần Niên chăm chú, chỉ sợ nàng vì sự che giấu của mình mà không vui, ai ngờ Thần Niên lại nói: “Như vậy vừa hay, người của chàng sẽ tới nhanh thôi, ta cũng thấy yên tâm hơn. Chàng ở lại đây tìm một nơi nào đó trốn vào rồi chờ người ngựa của chàng tới, ta đi cứu người.”

Vốn dĩ Phong Quân Dương muốn ngăn nàng đi, nhưng lại không ngờ rằng nàng sẽ nói ra những lời như vậy. Mắt thấy nàng xoay người định đi, trong lòng liền cuống lên, tóm chặt lấy cánh tay nàng, mặt biến sắc nói: “Nàng không thể đi được!”

Thần Niên không nói gì, nhưng vẻ mặt lại bừng bừng nhìn hấn.

Hấn bất giác mím chặt môi, dè dặt hoảng loạn trong lòng xuống, chỉ lạnh lùng nói: “Thần Niên, nếu như hôm nay hai chúng ta hoán đổi thân phận cho nhau, nàng có thể chịu đựng được việc ta bỏ một mình nàng lại đây rồi tự mình đi vào chỗ chết không?”

“Ta sẽ không chết đâu, ta sẽ tùy cơ hành sự mà.” Thần Niên biện bạch.

Nhưng Phong Quân Dương vẫn không chịu buông tay, “Ta mặc kệ nàng có tùy cơ hành sự hay không, ta chỉ hỏi nàng, nếu như là nàng, thì có thể chịu được việc ta bỏ lại nàng rồi đi vào chỗ chết hay không?”

“Sẽ không chết đâu! Chàng cũng nghe Khâu Tam nói rồi, bọn họ không giết những cô gái trẻ.”

Gương mặt Phong Quân Dương tuy rằng vẫn trấn định, nhưng giọng nói lại hơi run rẩy, trong mắt toát ra cơn giận dữ không cách nào kiềm chế được: “Tạ Thần Niên, nàng có biết tại sao bọn chúng lại không giết những cô gái trẻ không? Nàng có biết những cô gái yếu ớt như vậy rơi vào tay lũ binh phỉ thì sẽ có kết cục ra sao không?”

Thần Niên không thể trả lời, nàng hiểu rất rõ tại sao đám quan binh đó lại giết tất cả mọi người, nhưng lại giữ lại những cô gái trẻ. Hốc mắt của nàng lại một lần nữa đỏ lên, nước mắt dâng lên loang loáng trong đáy mắt, dường như phải cắn môi đến bật máu, như vậy mới có thể tránh được ánh mắt hằn khằn giọng nói: “Ta biết, ta biết hết. Nhưng chính vì như vậy, nên giờ ta nhất định phải đi. Cho dù là không cứu được bọn họ, cho dù, cho dù... nhưng có thể để các nàng ấy chết một cách trong sạch thôi cũng được, còn tốt hơn là bị cường bạo đến chết.”

Nhưng tay hần vẫn nắm chặt như trước, bất luận nàng nói gì cũng không chịu thả tay ra, cuối cùng trầm giọng nói: “Ta cùng đi với nàng. Nếu nàng nhất định muốn đi, thì ta sẽ đi cùng nàng.”

Thần Niên không nói gì, chỉ cúi đầu gỡ từng ngón, từng ngón tay của hần ra.

“Ta thích nàng,” Hần bất ngờ khẽ nói, “Thần Niên, ta thích nàng, nên ta không muốn để nàng đi.”

Trái tim Thần Niên chấn động, những giọt nước mắt nhẩn nhẹn hồi lâu cuối cùng cũng đã chảy xuống. Nàng im lặng đứng đó, ngược mắt lên nhìn hần, nhìn đắm đắm vào đôi mắt hần khàn giọng nói: “Phong Quân Dương, hãy coi như ta đã phụ chàng, từ giờ hãy làm như chưa từng quen biết ta.” Nói xong nàng vươn tay với một tốc độ cực nhanh ấn lên mạch môn của Phong Quân Dương, nhả ra một chút nội lực, rốt cuộc đã buộc được hần phải buông tay.

Phong Quân Dương sững sờ nhìn nàng một lúc, cánh tay từ từ thông xuống, không thể làm ra được hành động ngăn cản vô dụng nào nữa, chỉ biết rũ mắt xuống thờ ơ nói: “Nàng đi đi.”

Thần Niên hạ quyết tâm cứng rắn, không dám liếc nhìn hần nữa, quay người để một luồng chân khí rồi thì triển khinh công chạy tới đèo Phi Long. Nơi này chỉ cách đèo Phi Long không quá mười dặm đường núi, công phu của Thần Niên tuy rằng không coi là quá giỏi, nhưng từ nhỏ sức chân được rèn luyện ở trong núi nên cực tốt, chưa tới giữa trưa, người đã đến được sơn cốc.

Vừa tiến vào đèo Phi Long, mùi máu tanh xộc thẳng lên nồng đậm. Thần Niên trấn tĩnh lại tâm trí, bỏ qua không đi con đường lớn bằng phẳng, mà xoay người nhảy lên vách núi bên sườn khó đi. Lại đi thêm nửa dặm nữa, thì nhìn thấy nơi người ngựa trại Thanh Phong bị mai phục. Những thi thể của mọi người trong trại Thanh Phong đều đã bị người ta đẩy xuống con rãnh ở bên đường, nằm chồng chất lẫn lộn lên nhau, máu chảy ngập ngựa ướt đầm cả lớp bùn đất dưới con rãnh.

Xung quanh là bầu không khí chết chóc, ngay cả một tiếng chim kêu cũng không nghe thấy. Nàng túm lấy một bụi cây gai trên sườn dốc trượt xuống dưới con rãnh, lật xem rất lâu trong đồng xác, cuối cùng sững sờ dừng lại, một tia hy vọng mong manh trong đầu đã hoàn toàn bị dập tắt. Không ai may mắn còn sống cả, không một ai hết, những già trẻ nam nữ này đều đã từng sống bên cạnh nàng, cùng nàng cười nói, hiện giờ đều trở thành mấy trăm cái xác nằm dưới rãnh.

Cánh môi không biết đã bị cắn nát từ bao giờ, một luồng tanh ngọt tràn ngập trong khoang miệng nàng, trộn lẫn với mùi máu tanh ở bên ngoài, khiến người ta không khỏi hoảng hốt từng cơn, không nhìn rõ là máu tươi rốt cuộc là của ai. Con mắt của thím Nghiêm trợn trừng nhìn lên trời, nàng run run thò tay ra định thử vuốt hai con mắt nhắm lại, nhưng lại lưu lại vết máu mới trên gương mặt vốn dĩ đã dính đầy máu kia.

Thần Niên có chút hoảng sợ, ngây dại nhìn lòng bàn tay mình bị cỏ gai cứa rách, mọi người đều ngón năm ngón tay liền tim, nhưng tại sao nàng lại không hề cảm nhận được nỗi đau đớn nào thế này? Đôi mắt của thím Nghiêm vẫn không chịu nhắm lại như trước, cuối cùng Thần Niên từ bỏ, móc từ trong túi ra một chiếc khăn cần thận lau sạch sẽ khuôn mặt cho bà, rồi đứng dậy dứt khoát quay người bỏ đi.

Xin lỗi, hiện giờ nàng không thể chôn cất họ thật tử tế được, vì nàng vẫn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, nàng phải đi cứu tiểu Liễu, cứu những người chị em khác đang bị đám quan binh đó bắt đem đi.

Xem xét các dấu vết còn sót lại trên đường, thì xác định được rằng đám quan binh này đi về phía Đông. Thần Niên cẩn thận quan sát dấu móng chân ngựa và vết bánh xe, đại khái đoán được số lượng của đối phương, lại để lại ám hiệu liên lạc đặc biệt chỉ trại Thanh Phong mới có trên một tảng đá dễ thấy nhất, sau đó thì triển khinh công đuổi theo hướng đám quan binh đã rời đi.

Nếu là cao thủ võ lâm khinh công trác tuyệt, thì tốc độ đi nhanh đương nhiên có thể đuổi kịp tuần mã. Nhưng Thần Niên vẫn còn nhỏ, bình thường luyện công cũng chẳng coi là siêng năng gì, ngoài trừ lúc bị Mục Triển Việt ép thành thói quen là sáng dậy sớm đánh quyền ra, thì tu vi nội lực cũng rất có hạn, vì vậy đợi đến khi nàng đuổi được theo đám quan binh đó, thì mặt trời cũng đã khuất dần sau núi rồi.

Có lẽ đoán rằng không thể ra khỏi đèo Phi Long trước khi trời tối, nên đám quan binh đó đã sớm dứt khoát tìm một nơi rộng rãi để dựng trại. Thần Niên suy nghĩ một hồi, mượn ánh hoàng hôn để che chắn lạng lẽ trèo lên đồng đá ngổn ngang nằm trên dốc đá cheo leo, giấu thân người chỉ thò đầu ra lên lút quan sát phía dưới.

Phía dưới chỉ đốt khoảng hai mươi ba mươi đồng lửa, mỗi đồng lửa đều có rất đông binh lính vây quanh, ồn ào nhốn nháo cỡ tầm hơn một nghìn người. Ngay bên cạnh một đồng lửa dựa khá gần vào chân dốc, có mười mấy cô gái trẻ đang co rúm lại cùng với nhau, đó chính là những cô gái của trại Thanh Phong bị đám quan binh Kỳ Châu bắt đi.

Quan binh nhiều như vậy, mà giờ nàng chỉ có một mình, nếu như muốn cứu toàn bộ những cô gái này chạy thoát, thì quả thật còn khó hơn nên trời!

Trong lúc Thần Niên đang lo lắng không biết xoay xử ra sao, thì đột nhiên phát giác ra sau lưng có điều gì đó rất kỳ lạ, không đợi nàng kịp phản ứng, một lưỡi dao sắc lạnh đã kề lên cần cổ nàng. Thân hình nàng theo bản năng cứng đờ, không dám có hành động tùy tiện nào nữa. Chỉ nghe thấy giọng nói của một thiếu niên trầm thấp gượng gạo hỏi từ đằng sau: “Cô là ai?”.

50. Q.1 - Chương 50: Thiếu Niên Dị Tộc.

Sau lưng Thần Niên lập tức toát mồ hôi lạnh, nàng nuốt khan một ngụm nước bọt, khàn giọng nói: “Người qua đường.”

“Người qua đường?” Nam tử đó áp sát, nghiêng mặt như đang đánh giá khuôn mặt nàng, tốc độ nói chuyện có hơi chậm hỏi: “Người qua đường không đi đường đi, trốn ở đây làm gì?”.

Thần Niên nhanh nhạy phát hiện ra hần ta nói chuyện dường như có hơi trúc trắc, trong khẩu âm hơi mang theo giọng của người miền Bắc, nghĩ một lát rồi đáp: “Bằng hữu ở phía Bắc ơi, người cũng nhìn thấy tình hình ở dưới kia rồi đấy. Thân gái một mình đi đường như ta, đương nhiên là không dám quấy rầy đến đám binh lính lão gia kia rồi, nên chỉ có thể ở đây lên lút đi đường vòng thôi.”

“Nói thật đi.” Người này lại dè mạnh thanh đao lên cần cổ Thần Niên thêm chút nữa, “Ta muốn nghe nói thật.”

Thần Niên đoán rằng người này và đám quan binh phía dưới không phải là cùng một bọn, tròn mắt đảo tròn run rẩy đáp: “Được, ta nói thật vậy. Các hạ nhìn thấy những cô gái bị đám quan binh đó bắt ở dưới kia chứ? Ta là bạn của các nàng ấy, nhất thời may mắn thoát ra được, nhưng không nhẫn tâm bỏ lại bọn họ chạy trốn một mình, nên mới lên lút đi theo bọn chúng, xem xem có cơ hội cứu các nàng ấy ra không?”.

Đáp án này hiển nhiên làm vừa lòng vị nam tử này hơn những lời lúc nãy, thanh đao trên tay hần liền buông lỏng đi nhiều, lại hỏi Thần Niên: “Các cô là người trong trại Thanh Phong à?”.

Thần Niên nghĩ bản thân nàng lên ẩn nấp như vậy, nhưng hần lại có thể phát hiện ra nàng rồi lạng lẽ đứng ở sau lưng, thì ngoại trừ võ công cao cường ra, rất có thể hần đã đi theo sau mình đến đây. Đã như vậy rồi, nàng cũng không cần phải giấu diếm thân phận nữa. Nghĩ đến đây, bèn dứt khoát gạt đầu: “Không sai, bọn ta đều là gia quyến của trại Thanh Phong.”

Nàng sợ khiến cho vị nam tử sau lưng không vui, nên không dám tùy tiện quay đầu lại, chỉ liếc nhìn qua khóe mắt thấy hần giống như đang chậm rãi gạt đầu, lại nghe hần thấp giọng hỏi tiếp: “Vậy cô có biết Trại

Thần Niên không?”.

Trong lòng Thần Niên vô cùng kinh ngạc, không biết tại sao người này lại hỏi tới mình, lại không phân biệt được cuối cùng thì hắn ta là bạn hay là thù, nên nhất thời không biết cuối cùng nên trả lời sao. Thấy nàng chần chừ như vậy, vị nam tử không kiên nhẫn gõ nhẹ sống dao lên bả vai nàng, “Trả lời đi.”

Thần Niên liếc liếc môi đầy vẻ khấn trương, đáp: “Biết.”

“Nàng ta đang ở đâu?” Vị nam tử lại hỏi.

Thần Niên giơ tay chỉ vào tiểu Liễu đang ở trong cò mình trong đám người, đáp: “Ở dưới kia, cô gái đang mặc chiếc áo màu xanh lam nhạt ấy.”

Vị nam tử khẽ “ồ” lên một tiếng, thu lại thanh dao đang đề lên cần cổ Thần Niên về, dường như đang tự nhủ nói: “Sao đáng vẻ lại xinh đẹp dịu dàng thế nhỉ, không phải nói rằng đó là một nha đầu hoang dã sao?”.

Thần Niên âm thầm toát mồ hôi, lén lút quay đầu nhìn người đang ở đằng sau, trong bóng đêm nên cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt của vị nam tử này, chỉ thấy thân hình của hắn cao to, phải cao hơn nàng đến hơn một cái đầu ý chứ. Chuôi của thanh dao trong tay cũng rất kỳ quái, ngắn hơn rất nhiều so với những thanh đoản đao bình thường khác, thân đao cong lại thành hình bán nguyệt, có vài phần giống như dao rựa của Bắc Mạc, nhưng lại không tinh xảo sáng bóng như dao rựa, nó có màu đen xỉ, thấp thoáng lộ ra luồng hàn khí lạnh thấu xương.

Vị nam tử thấy Thần Niên nhìn chăm chăm vào binh khí của mình, liền vô tình quét ánh mắt liếc nàng một cái, rồi nhét thanh quái đao vào trong vỏ ở bên sườn, xoay người định đi xuống dốc.

Thần Niên trong lòng cả kinh, sợ hãi sẽ khiến cho quan binh ở phía dưới nảy sinh cảnh giác, đến lúc đó có muốn cứu người sợ là càng khó hơn. Cũng không biết lấy dũng khí ở đâu ra, chưa kịp nghĩ gì nhiều đã vươn tay ra kéo tay áo hắn, đề thấp giọng xuống hỏi: “Người làm gì vậy?”.

Vị nam tử đó trả lời một cách rất đương nhiên: “Cứu người.”

“Cứ như vậy xuống cứu người à?” Thần Niên vô cùng kinh ngạc, cuống quá giậm chân thỉnh thịch, “Cứ cho là võ công của người có cao thế nào đi nữa, thì sao có thể một mình cứu được nhiều người như vậy. Người tạm đợi ở đây một lát đi, chờ ta nghĩ cách!”.

“Bỏ ra,” nhưng vị nam tử lại nhìn về phía Thần Niên vẫn đang nắm chặt lấy tay áo hắn, nói với vẻ không chút để tâm: “Chẳng qua cũng chỉ cứu một người thôi, cần gì phải nghĩ cách chứ!”.

Thần Niên ngây ngẩn, “Một người? Chỉ cứu một mình Tạ Thần Niên thôi à? Vậy còn những người khác?”.

Vị nam tử nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ quái, nói: “Nhưng người khác có liên quan gì đến ta đâu?”.

Thần Niên ngàn vạn lần không ngờ hắn lại có thể dùng cái khẩu khí đương nhiên đó nói ra những lời lạnh lùng vô tình như vậy, nhất thời tức đến thiếu chút nữa là ngã ngửa. Nàng ý thức được mình không phải là đối thủ của người này, nên đành miễn cưỡng đề cơn uất hận xuống, nuốt giận nói: “Người là ai? Tại sao muốn đi cứu Thần Niên?”.

Vị nam tử cũng ngạc nhiên nói: “Tại sao ta phải nói với cô?”.

Thần Niên xem như nhìn ra được tư duy của người này rất độc đáo, không thể phân định rạch ròi đạo lý gì cùng hắn được, vì thế trong lòng tuy rằng vô cùng kinh ngạc về việc tại sao hắn lại tới cứu mình, nhưng cũng không phí lời thêm nữa, trong đầu chỉ nhanh chóng suy đoán xem làm thế nào khiến hắn động lòng, để bản thân có thể sử dụng được hắn. Nghe thấy những lời hắn nói vừa nãy, nên giờ nàng hoàn toàn không thể thừa nhận mình là Tạ Thần Niên được, nếu không sợ rằng hắn sẽ trực tiếp xách mình đi luôn, thậm chí còn tiết kiệm được việc xuống dưới cứu người.

Vị nam tử này rõ ràng không phải là người hiếu kỳ, thấy Thần Niên không nói gì, thì cũng không hỏi thêm nữa, chỉ lại xoay người định đi tiếp. Thần Niên thấy thế vội vàng thấp giọng nói: “Nếu như người chịu giúp ta, ta cũng sẽ giúp người cứu người.”

Vị nam tử cự tuyệt nói: “Cám ơn, không cần đâu.”

Thần Niên đột nhiên phỉnh phờ hần nói: “Nếu như không có sự giúp đỡ của ta, thì nhất định người không thể cứu được người ra đầu, ít nhất là không thể cứu được ra mà người vẫn còn sống.”

Nghe nàng nói như vậy, vị nam tử kia quả nhiên dừng bước chân lại, quay đầu nhìn nàng. Thần Niên cắn chặt răng, bắt nạt hần có khả năng từ phương Bắc đến không hiểu rõ tình hình hai bên Thanh Châu Ký Châu, ngay cả phỉnh phờ cũng mang theo dọa nạt nói: “Người có biết đám quan binh dưới kia từ đâu đến không? Tại sao lại muốn bắt bọn Tạ Thần Niên? Bắt được bọn họ rồi sẽ lại dẫn đi đâu?”

Vị nam tử quả nhiên mắc mưu, hỏi: “Tại sao?”

Thần Niên nhủ thầm trong bụng cái “tại sao” này còn đang chờ nàng biên soạn đây. Suy nghĩ của nàng xoay chuyển rất nhanh, chớp mắt kể kéo dài đã đến cửa miệng, “Những lời này nói ở đây không tiện, hai người ta và người trước tìm tạm chỗ nào ẩn náu đã, ta sẽ nói tỉ mỉ cho người nghe, nếu không người liền xuống dưới đó cứu người, cho dù vô công của người có cái thể, sợ là không những không cứu được Tạ Thần Niên ra, mà còn hại nàng ta mất mạng nữa.”

Nàng vừa nói, vừa lùi về phía tảng đá cực lớn ở đằng sau, rồi ngoắc tay về phía vị nam tử kia nói: “Qua bên này, nhất định không được để người phía dưới nhìn thấy.”

Vị nam tử có hơi chần chừ một lát, rồi quả thật chậm chậm đi theo nàng tới phía sau tảng đá. Thần Niên thầm thở phào nhẹ nhõm, lòng tự nhủ người ta thường nói người phương Bắc giữ lời hứa để bị lừa, quả nhiên là như vậy thật. Chỉ là không biết vì sao người này lại muốn tới đây cứu mình, nàng chắc chắn là không quen hần, vậy thì chỉ một khả năng là hần nhận lời ủy thác của người khác.

Phong Quân Dương nói người của hần phải đợi đến mai mới có thể đến được, nên có lẽ không phải người của Văn Tây, càng đừng nói là thuộc hạ của Phong Quân Dương, phải có bộ dạng thành thật cứng nhắc như Trịnh Luân thì mới đúng, tuyệt đối không thể bất thường giống như người này.

Lẽ nào là nghĩa phụ nhờ hần ta tới đây ư? Trong đầu Thần Niên lóe lên một tia sáng, đột nhiên nhớ ra Diệp Tiểu Thất đã từng nói nhìn thấy nghĩa phụ đi cùng với một người đàn ông dị tộc có râu quai nón, lẽ nào là người này? Nếu như nói đến đây, thì đáng vẻ người này rất giống người dị tộc ở phương Bắc, chỉ là giờ trời tối đen, nên cũng không nhìn rõ tướng mạo rốt cuộc trông như thế nào, thì sao có thể thấy người này có râu hay không.

Chỉ im lặng có một lúc như vậy thôi, vậy mà vị nam tử đã có chút mất kiên nhẫn, dùng giọng tiếng Hán không được lưu loát lắm nói: “Cô muốn nói gì? Mau nói đi!”

Thần Niên đột nhiên hỏi: “Là Mục gia Mục Triển Việt nhờ các hạ tới đây cứu người phải không?”

51. Q.1 - Chương 51: Cách Để Cứu Người.

Người đó hơi ngăn người ra, nghĩ một lát, rồi mới nói: “Cứ cho là vậy đi.”

Thần Niên vốn dĩ không ôm ấp chút hy vọng nào, nghe thấy hần trả lời như vậy trong lòng không khỏi vui mừng, thiếu chút nữa là buột miệng hỏi “Nghĩa phụ hiện giờ đang ở đâu”. Lời đã đến bên miệng rồi nàng lại ép mình phải nhịn xuống, nén niềm vui sướng trong lòng lại, ngoắc miệng nói mò: “Vậy thì lại càng không phải là người ngoài rồi! Ta là Văn Nhược Liễu, là bạn tốt miễn bàn của Thần Niên, nên cũng rất quen thân với Mục gia. Không biết phải xưng hô với các hạ thế nào đây, có các hạ giúp đỡ, chuyện hôm nay sẽ dễ giải quyết thôi.”

Vị nam tử đó căn bản không hề bị dao động, chỉ khoanh tay lại nhìn nàng, nói rất thẳng thắn: “Người ta cần cứu chỉ có duy nhất Tạ Thần Niên, nên sẽ không giúp cô cứu người đầu, cô có làm thân với ta cũng vô dụng thôi.”

Nhưng Thần Niên lại nghiêm sắc mặt nói: “Việc chúng ta phải thương lượng chính là làm cách nào để cứu Tạ Thần Niên! Người có biết đám quan binh đó thực ra đến đây chính là vì một mình nàng ta không?”

Những người khác chẳng qua chỉ là vật đính kèm mà thôi! Người cứ xông xuống cứu người như vậy, thì chẳng đợi được tới lúc đứng trước mặt đã bị bọn chúng phát giác ra rồi. Ta nghe trộm thấy bọn chúng nói chuyện với nhau, nói rằng quan trên đã có dặn dò, một khi có biến, việc đầu tiên chính là giết chết Tạ Thần Niên, tuyệt đối không thể để nàng ta còn sống rơi vào tay kẻ khác!”

Vị nam tử nghe xong thấy rất kỳ quái, không kìm được hỏi: “Tại sao lại thế?”

Thần Niên chỉ đợi hần hỏi vậy, chỉ khi nào hần hiểu kỳ, thì mới có thể dụ hần mắc câu. Trong bụng nàng đã có một lô những lý lẽ, thấp giọng nửa thật nửa giả nói: “Chuyện này kể ra lằng nhằng lắm, ta chỉ nói đơn giản mấy câu cho người nghe thôi. Thấy đáng về người không giống người bản địa bọn ta, nhưng có nghe nói Ký Châu xảy ra biến chưa?”

Vị nam tử gật đầu nói: “Hai huynh đệ của Tiết gia náo loạn bất hòa.”

Thần Niên vội vàng tăng tốc: “Thật không ngờ huynh đài cũng biết cả chuyện này nữa, bội phục, bội phục.”

Vị nam tử nhủ thầm chuyện này người trong thiên hạ đều biết gần hết rồi, có gì đâu mà phải bội phục, nhưng cảm giác được người ta bội phục không tồi chút nào, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đợi những lời tiếp theo của Thần Niên.

Thần Niên lại nói tiếp: “Huynh đài đã là bạn của Mục gia, nên có lẽ biết Tiết Trực ở Ký Châu là do Mục gia đích thân ra tay giết chết, huynh đệ Tiết gia của Ký Châu không tìm được Mục gia, huynh thử nói xem quân Ký Châu bắt nghĩa nữ của Mục gia để làm gì?”

Vị nam tử không tự chủ được suy nghĩ thuận theo những lời gợi mở của Thần Niên, rất nhanh đã tự đưa mình vào bẫy của nàng: “Ý cô nói người bọn chúng muốn bắt là Khâu Mục Lăng Việt?”

Mấy từ phía sau hần ta nói rất nhanh, phát âm lại có chút cổ quái, khiến Thần Niên nhất thời không nghe rõ, theo bản năng hỏi lại: “Cái gì cơ?”

“Không có gì.” Vị nam tử trả lời rất nhanh, dừng lại một chút, lại nói: “Cô đừng nói vòng vèo nữa, nói thẳng ra xem cô đã nghe thấy bọn chúng nói gì.”

Thần Niên không màng đến chuyện cẩn thận suy đoán mấy từ hần vừa nói ra nữa, vội vàng đáp: “Ta nghe bọn chúng nói sẽ mang Thần Niên làm mồi nhử, dùng nó để dụ Mục gia rơi vào bẫy, còn nói rằng một khi dụ được Mục gia đến rồi, thì sẽ lập tức giết Thần Niên tránh để lại hậu họa về sau. Nèn, người cứ xông thẳng xuống dưới như vậy, bọn họ lại không biết đáng về của Mục gia, sẽ tưởng người chính là Mục gia, lập tức sẽ giết Thần Niên ngay.”

Người này nghe xong trầm mặc không nói gì, Thần Niên lại kiên trì nỗ lực nói tiếp: “Chi bằng để ta nghĩ cách giúp người cứu được Thần Niên ra.”

“Cách gì?” Vị nam tử hỏi.

Nhưng Thần Niên lại không đáp là cách gì, mà chỉ hỏi: “Cách thì ta có, nhưng không thể tặng người khơi khơi thế được, ta giúp nhóm của người, thì người cũng phải giúp ta một lần như vậy mới gọi là công bằng.”

Vị nam tử này ít nhiều cũng đoán ra được yêu cầu của Thần Niên: “Người phía dưới quá đông, trong một chốc một lát thì ta không thể giết được hết, nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp cô kéo ra được hơn một người thôi.”

Thần Niên trong lòng thầm nghĩ quả nhiên không hổ là quen biết thân thiết với nghĩa phụ, ngay cả tính cách cũng giống y như nhau, khi gặp chuyện đều là kiểu thủ lĩnh gặp người giết người gặp phật giết phật, chứ không chịu hành xử uyển chuyển. Nàng vội nói: “Ta không cần người cứu người, ta chỉ cần người bắt người thôi. Ta thấy các hạ võ công cao cường, chỉ bằng tranh thủ lúc chúng không phòng bị tóm lấy tên thủ lĩnh cầm đầu, ép bọn chúng thả người.”

Người này tuy rằng nói tiếng Hán không được lưu loát, nhưng cũng có thể coi là không quá ngốc, nói: “Ta cứ đi ra như vậy, còn không phải sẽ bị những người đó tưởng là Mục gia của cô ư? Kết cục của Tạ Thần Niên nói không chừng cũng thế. Cô muốn dỗ ngọt ta, ta không mắc bẫy của cô đâu.”

Thần Niên sớm đã có chuẩn bị, nghe vậy liền nói: “Vừa nãy ta đã nói rồi, có cách cứu Thần Niên ra trước. Làm một cuộc trao đổi, người giúp ta bắt tên cầm đầu của đám quan binh ở phía dưới kia cho ta, thế nào?”.

Người này không nói gì, chỉ nghiêng đầu đánh giá Thần Niên, giống như đang tính toán xem cuộc mua bán này có lời không.

Mắt thấy đám quan binh ở dưới ăn cơm tối xong xuôi, đã có không ít ánh mắt của những kẻ đó đang nhìn chằm chằm vào những cô gái trong trại Thanh Phong, có những kẻ còn bắt đầu lớn tiếng chòe ghẹo, trong lòng Thần Niên không khỏi lo lắng, hỏi dồn: “Có được không?”.

Người này nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cũng gật đầu, “Cô đã nhất quyết muốn như vậy, thì ta sẽ đồng ý, nhưng đến lúc ta chỉ dẫn một mình Tạ Thần Niên đi thôi, còn cô và bạn bè của cô có thể trốn thoát được hay không ta không quan tâm.”

Thần Niên vội nói: “Được. Nhưng, trước tiên người cho ta xem thử võ công của người cao thấp thế nào đi đã, sau đó ta sẽ quyết định xem dùng cách gì hay để bắt tên cầm đầu, đến lúc ấy nên dùng trí hay cùng vũ lực...”

Nàng còn chưa dứt lời, cũng không biết người đó đã lại lặng lẽ rút thanh quái đao từ bên sườn thắt lưng ra từ lúc nào, Thần Niên chỉ cảm thấy trước mặt mát lạnh, chưa kịp tránh đi, thì lưỡi đao quét sát qua da mặt Thần Niên, sau đó nghe thấy người đó hỏi: “Thế nào?”.

Phần tóc mái trước trán của Thần Niên bị thanh đao xẹt qua rụng xuống không ít, mấy sợi tóc nhỏ vụn rơi xuống vương đầy trên mặt, nếu như là trước đây sợ rằng nàng đã sớm tức giận mắng cho hắn một trận tới bờ rồi, nhưng lúc này trong lòng lại cảm thấy rất vui, khen: “Đao pháp rất giỏi!”.

Người đó khề hừ một tiếng, nói: “Cô có cách gì cứu được Tạ Thần Niên ra trước? Mau nói đi.”

Thần Niên đã có kế hoạch rồi, nhưng không vội nói ra mà ngược lại còn hỏi tên của hắn trước.

“Bộ Lục Cô...” Người đó nói ra mấy âm tiết kỳ quái, sau đó nghĩ một lát sửa lại: “Lục... Kiêu, gọi ta là Lục Kiêu.”

Thần Niên đoán hắn đang nói tên giả, nhưng giờ cũng chẳng muốn vạch trần, chỉ bắt hắn thề không được thất tín bội nghĩa, rồi mới ung dung nói: “Ta có cách liên hệ với tiểu... Thần Niên, người đợi ở đây trước, đến lúc đó cứ nghe theo sự chỉ huy của ta là được!”.

Lục Kiêu bán tin bán nghi đồng ý, Thần Niên bèn lén lút dẫn hắn bí mật đi xuống dốc một đoạn, chỉ tay vào một tảng đá to cao cỡ nửa người cách đó không xa nói: “Người trốn ở đâu đó đi, đợi một lát...” Nàng cẩn thận giải thích cách bố trí phía sau cho người này nghe, lại dặn dò: “Động tác phải thật nhanh! Không được để chúng phát hiện ra.”

Lục Kiêu rõ ràng có chút không tình nguyện nghe theo sự chỉ huy của Thần Niên, nhưng vừa nãy đã đồng ý rồi, nên cũng không tiện nói thêm nữa, chỉ gật gật đầu trốn phía sau tảng đá bên cạnh. Thân hình của hắn cúi xuống cực thấp, đi lại không hề phát ra âm thanh, giống như một con báo đen hòa trong sắc trời đêm, chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong những tảng đá lùm cây.

Trong lòng Thần Niên cũng an tâm được phần nào, thầm nghĩ ông trời đúng là không giết nàng, người này quả thực đúng là trời cao phái tới giúp nàng cứu người, đao pháp giỏi, thân thủ linh hoạt, điều quan trọng nhất chính là rất dễ bị lừa nghe theo sự sai bảo.

Nàng tập trung tinh thần, tháo hết những đồ trang sức dễ phản quang trên người xuống, lại dùng những cành cỏ dại mềm mại bện thành một chiếc mũ rơm nhọn đội lên trên đầu, bí mật lặng lẽ đi xuống dốc. Mãi cho đến khi cách mấy đồng lửa không quá hai ba mươi trượng, nàng mới dừng lại không gây ra tiếng động nào, trốn sau một bụi cây rậm rạp, sau đó ngắt một chiếc lá ngậm vào giữa cánh môi, một mặt lén lút đánh giá tình hình ở phía dưới qua những khe hở, mặt khác nhẹ nhàng thổi chiếc lá trong miệng.

52. Q.1 - Chương 52: Dời Hoa Nổi Cây*.

Âm thanh phát ra rất bình thường, giống tiếng kêu của chim trĩ đang bay lượn khắp trên sườn dốc trong núi, lại tựa lũ chim trĩ trong những bụi cây đột nhiên bị thứ gì đó quấy nhiễu, liền phát ra âm thanh vừa như hoảng sợ vừa như cảnh báo. Chỉ một lúc sau, tiếng chim trĩ trong bóng đêm ở những nơi khác cũng cất tiếng kêu theo.

Tình hình rất nhanh đã thu hút sự cảnh giác đám binh lính Ký Châu ở phía dưới, có mười mấy người mang đuốc cầm đao sục tìm khắp sườn dốc, nhưng tìm rất lâu chẳng qua cũng chỉ thấy mấy con gà rừng chim trĩ nào đó hoảng sợ bay ra từ trong tổ, khiến cho tiếng kêu của đám chim chóc trên sườn dốc vang lên càng nhiều, nhất thời khung cảnh trở nên ồn ào. Đám người tìm thêm một lúc nữa, thấy quả nhiên không có gì khác thường mới thả lỏng, cười nói quay về.

Tiếng chim trên vách núi không lập tức dừng lại ngay, và xen lẫn trong tiếng chim kêu hỗn loạn, cũng không biết là phát ra tiếng của loại gà rừng nào, mà vừa trong trẻo lại vừa uyển chuyển, dễ nghe hơn nhiều so với những âm thanh khác. Đám quan binh ở sườn dốc vừa nãy đã đích thân đi kiểm tra những chỗ phát ra âm thanh, lại không phát hiện ra điều gì khả nghi, nên giờ nghe thấy những âm thanh này sao còn bận tâm đến nữa, nhưng về mặt của tiểu Liễu đang thu mình trong đám những cô gái trong trại Thanh Phong bỗng chốc giật mình.

Nàng nghiêng tai lắng nghe hồi lâu, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ vui mừng pha lẫn kinh hãi, rất nhanh đã hiểu ra, nhưng lo bị đám binh sĩ đang canh giữ ở không xa kia nhìn ra sơ hở, liền hoảng sợ vội vàng cúi đầu xuống, tập trung tinh thần lắng nghe tiếng chim kêu du dương rất êm tai kia.

Ước chừng khoảng nửa nén hương, đủ thứ tiếng chim kêu trên sườn dốc mới từ từ tắt lịm, tiếng chim hót uyển chuyển dễ nghe kia cũng theo đó mà dừng lại, ngọn núi hoang dã lại một lần nữa chìm trong màn đêm tĩnh lặng. Tiểu Liễu vẫn kiên nhẫn chờ đợi, nhìn thấy đám binh sĩ canh giữ xung quanh đã dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi, bắt đầu thay phiên nhau nghỉ ngơi, mới do dự đứng dậy từ trong đám người, sợ sệt bước ra.

Lập tức có một tên binh sĩ đang canh chừng lớn tiếng quát hỏi: “Làm gì vậy hả?”

Tiểu Liễu vừa xấu hổ lại vừa sợ, cúi gằm đầu xuống mân mê góc áo, đi đến gần một tên binh sĩ thân người cao lớn đang ngồi bên cạnh một đồng lửa, nhỏ giọng cầu xin: “Vị đại gia, không biết có tiện cùng tiểu nữ đến... sườn dốc đằng kia một lát không?”

Giọng nói của nàng tuy rất nhỏ, nhưng vẫn bị mấy tên binh sĩ ở cạnh đó nghe thấy rất rõ, lập tức có tên đầu óc đen tối phá lên cười, trêu: “Được lắm, em gái cảm thấy chỗ nào mới tiện?”

Tiểu Liễu xấu hổ giận dữ khiến cả khuôn mặt đỏ bừng, hốc mắt chứa đầy những giọt lệ quẩn bách, dáng vẻ yếu ớt đáng thương nhìn tên binh sĩ thân hình cao lớn kia, nàng vốn dĩ xinh đẹp mong manh, giờ lại cố ý làm ra vẻ như vậy, quả nhiên khiến tên binh sĩ này mềm lòng hẳn đi, chỉ về phía sườn dốc nói: “Đến đằng kia đi, ta sẽ ở đằng sau trông chừng cô, cô đừng có chạy trốn đấy.”

Tiểu Liễu liếc nhìn hắn trong lòng đầy cảm kích, liền vội vàng nhún mình, thấp giọng nói: “Đa tạ ơn nghĩa của đại gia.”

Nói xong nàng liền cúi đầu đi đến bên sườn dốc, tên binh sĩ đi theo sau trong tiếng cười cợt của đám đồng. Tiểu Liễu đi được hơn mười trượng, bèn tìm một bụi cây, lại quay người nhìn bên binh sĩ dưới chân dốc, dường như cảm thấy nơi này vẫn chưa đủ để nấp kín, lại tiếp tục chậm rãi leo lên tiếp.

Thấy hai người cách đoàn người càng lúc càng xa, tên binh sĩ bèn lên tiếng quát: “Dừng ở đây đi, đừng có lên nữa,”

Tiểu Liễu quay đầu lại dáng vẻ đáng thương nhìn hắn, ngượng ngùng nói: “Đại gia, chỗ này nhiều gai lắm, không ngồi xổm được.”

Tên binh sĩ cũng không nói gì, lại nghĩ nàng ta chẳng qua chỉ một cô gái yếu ớt tay trái gà không chặt, nên cũng sợ ý hơn, gật gật đầu, lại đi cùng nàng đi cách xa thêm mười trượng nữa. Lúc đi vòng qua chỗ có một tảng đá, thì chân hắn bỗng như vấp phải một thứ gì đó một lúc, người đột nhiên chúi nhủi xuống, nhưng cũng rất nhanh đã lại đứng dậy được ngay, nhô đầu lên từ sau tảng đá.

Tiểu Liểu đang ở bên cạnh cách đó không xa run rẩy nói: “Đại gia, ngài ngồi đợi tiểu nữ một lát là xong thôi.”

Nàng nói xong cũng ngồi xổm luôn xuống sau một bụi cây. Mấy người dưới đáy dốc thích nhìn cảnh tượng bưng bưng nhưng lại chẳng thấy được gì, nên cũng mất hứng, lại thấy đồng bọn vẫn đang ngồi ở chỗ đó canh, thành ra cũng tinh thần cũng buông lỏng hơn, kẻ nào gác đêm thì quay lại gác đêm, kẻ nào ngủ thì đi ngủ tiếp.

Trên sườn dốc, chân tay tiểu Liểu xụi lơ, nước mắt rơi đầm đìa trên mặt nằm trong lòng Thần Niên, ngay cả sức lực để ngồi dậy cũng chẳng còn. Thần Niên cũng không rảnh rang gì mà nhiều lời với nàng, vừa cởi áo ngoài trên người mình ra, vừa thấp giọng dặn dò nàng: “Muội trốn ở đây cho thật kỹ, đợi bọn ta xuống dưới đó rồi, muội hãy mau chóng lên trốn đi!”

“Không! Muội ở lại giúp tí!” Tiểu Liểu khóc nức nở nói, cũng nhanh chóng cởi váy áo trên người mình ra.

“Muội có thể giúp được cái rắc rối!” Thần Niên thấp giọng mắng, dúi thanh đao trên người lại cho nàng, “Muội không gây thêm rắc rối cho ta đã là tốt lắm rồi. Muội nghe đây, muội mau chóng quay trở về trong trại, có thể nhanh được bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu! Không được đi đường lớn, xuyên qua núi mà đi! Ta ở đây nếu như thành công, sẽ dẫn người đến “Nhất Tuyền Thiên”, muội thông báo cho người trong trại tới phía sau tiếp ứng cho bọn ta!”

Tiểu Liểu liên tục gật đầu, Thần Niên đã thay sang bộ váy áo của nàng ta xong, lại lấy mũ trên đầu mình đội lên đầu nàng ta, rồi vén vén tóc sao cho giống với kiểu tóc đơn giản của tiểu Liểu, lại thả không ít tóc xuống để che đi phần lớn khuôn mặt, sau đó mới đi ra khỏi bụi cây, học theo giọng nói yêu kiều sợ sệt của nàng nói: “Đại gia, xong rồi.”

“Tên binh sĩ” kia cũng đứng dậy theo, trong miệng lúng búng nói mấy tiếng. Đợi đến khi Thần Niên đi tới bên cạnh hắn rồi, mới cùng nàng chậm chậm đi xuống sườn dốc. Thần Niên lén lút đánh giá Lục Kiêu đã hóa trang xong, chỉ thấy bộ quân phục và phụ kiện hắn mặc trên người đều rất chỉnh tề, chiếc mũ sụp xuống rất thấp, nếu nhìn lướt qua thì không có gì quá khác biệt so với tên binh sĩ lúc này.

Hai người cũng không nói năng gì với nhau, giống như khi trèo lên sườn dốc lúc này, một trước một sau đi từ trên dốc xuống. Tuy dáng người của Thần Niên cao hơn tiểu Liểu tương đối nhiều, nhưng nếu như không đứng cạnh nhau để so, thì cũng không dễ dàng phân biệt được.

Mấy tên binh sĩ đang ngủ xung quanh đồng lửa, lúc Thần Niên đi qua ánh lửa liền dùng ống tay áo che nửa mặt lại, làm ra vẻ sợ sệt nhút nhát sải bước về phía đám thiếu nữ trong trại Thanh Phong. Lục Kiêu không nhanh không chậm đi đằng sau liền dừng lại bên đồng lửa, quay lưng lại với ánh sáng rồi tùy tiện ngồi xuống, kéo sụp chiếc mũ che đi hơn nửa mặt, ôm thanh đao vào trong người bắt đầu gả gặt. Có người còn thấp giọng trêu chọc hắn hai ba câu, nhưng thấy hắn chẳng có phản ứng gì nên cũng chán đành ngậm miệng không nói gì nữa.

Hôm nay những cô gái trong trại Thanh Phong gặp phải đại nạn, hiện giờ vừa hoảng vừa sợ nên tâm trí đều rất loạn, có rất nhiều người tính tình yếu đuối vẫn rầm rức khóc suốt, không ai để ý đến chuyện người đi ra là tiểu Liểu, lúc quay về lại là Thần Niên. Mãi cho đến khi Thần Niên ngồi xổm xuống trong đám người, một cô nương có khuôn mặt dài dựa sát vào nàng mới kinh hãi phát hiện ra bên cạnh đã đổi người. Tiếng thét kinh hãi của nàng ta còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, thì đã bị Thần Niên gờ tay điểm vào huyệt cảm, thấp giọng kề bên tai nàng ta nói: “Ta tới để cứu mọi người, không được để lộ.”

(*Nguyên văn là “Di hoa tiếp mộc” nguyên là tên một trong 36 kế mà người Trung Quốc thường đề cập đến. Di hoa tiếp mộc là thủ đoạn vu oan giá họa, đẩy tội lỗi của người này sang cho người khác bằng cách dựng những chứng cứ giả tạo, đánh lừa.)

53. Q.1 - Chương 53: Tù Cơ Hành Sự.

Cô nương đó tên là Linh Tước, cũng là con gái của một vị đầu mục trong trại, nên coi như có chút can đảm, sau một thoáng lập tức hiểu ra ngay, vội vàng gật gật đầu với Thần Niên. Lúc ấy Thần Niên mới len lén giải huyết đạo cho Linh Tước, rồi lại giả vờ sợ hãi chen chúc cùng với nàng ta, thấp giọng hỏi: “Có biết tên thủ lĩnh của đám quan binh này là ai không? Giờ đang ở đâu?”

Vì ở trong trại Thần Niên cũng có thân phận địa vị, nên giờ có nàng ở bên Linh Tước cũng thấy bình tĩnh hơn nhiều, bèn nhớ lại một chút rồi thì thầm trả lời: “Hình như là một tên mặc áo giáp sắt, dáng người không cao lắm, có râu quai nón, không biết hiện giờ hắn ta đang ở đâu.”

Thần Niên nghe vậy khẽ cau mày, có đến hơn một ngàn quan binh ở đây, lại không hề thấy giảng lá cờ nào, lúc nàng ở trên vách đá đã nhìn rất lâu nhưng cũng không nhận ra được đâu là chỗ nghỉ của tên đại thủ lĩnh đám quan binh đó, giờ nếu lỡ như bắt lầm, thì sẽ không có cách nào uy hiếp được bọn chúng. Nàng đang đau khổ nghĩ cách, thì lại có tiếng cười hô hố của bảy tám tên binh lính cấp thấp đang đi cùng nhau từ xa xa tiến gần tới, đứng bên cạnh những cô gái trong trại Thanh Phong giống như đang nhìn hàng hóa đánh giá từ đầu đến chân.

Đều là đám đàn ông đã cầm dục quá lâu trong quân đội, nên ánh mắt đều tỏa ra những tia sáng tà ác, một tên lính quèn chịu trách nhiệm canh giữ những cô gái sợ bọn họ nhất thời không kiềm chế được lời người đi, nên vội vàng bước ra khuyên nhủ: “Các vị huynh đệ, đại nhân có lệnh, bây giờ vẫn chưa được phép động vào bọn họ. Mọi người tạm thời nhẫn nhịn một chút, chờ để đại nhân không vui, cũng đừng khiến anh em khó làm việc.”

Có một tên cười hi hi đầy dâm dăng: “Yên tâm đi, bọn ta đều là người hiểu chuyện mà, nói sao cũng phải để đại nhân chọn trước rồi mới ra tay. Giờ bọn ta chỉ tới nhìn trước thôi, chỉ nhìn lướt qua thôi đã thấy thích rồi, sẽ không để người anh em phải khó xử đâu, người đang ngủ thì cứ ngủ tiếp đi.”

Mấy tên lính bên cạnh hắn ta cũng đều phá lên cười, có một tên còn to gan hơn bước tới trước nâng cằm một cô gái trong đám người lên, cười nói: “Bọn ta sẽ chọn trước cho đại nhân.”

Cô gái đó hoảng sợ kêu lên né tránh, thì hắn ta bỗng nhiên nổi cáu, “soạt” một tiếng rút con dao từ thắt lưng ra, đe dọa: “Kêu cái gì mà kêu? Kêu nữa lão tử sẽ chém người, dù sao cũng là gia quyến của bọn sơn phỉ, có chết thì cũng chẳng sao.”

Dưới sự uy hiếp chết chóc, cô gái bị dọa đến mức chỉ biết khóc thút thít, có người trốn về phía sau. Tên lính phá lên cười ha hả, nâng khuôn mặt nàng ta lên đánh giá, cười nói: “Dáng vẻ cũng không tệ đâu, chỉ là có hơi đen.”

Đã có kẻ đi đầu, những tên lính khác cũng đều tiến về phía đám người chọn lựa xem những cô gái nào xinh đẹp, sợ chậm một bước sẽ bị kẻ khác chọn mất người đẹp hơn. Thần Niên nhìn ra được những tên này chỉ là đám binh lính cấp thấp, nếu giờ ra tay bắt một trong số bọn chúng e là căn bản chẳng đủ giá trị để uy hiếp với đám quan binh. Nhưng nếu như không ra tay, thì những cô gái giờ sẽ gặp nguy hiểm mất.

Trên trán nàng toát hết cả mồ hôi, đang trong lúc khó xử, thì có một có một tên lính đang xem xét tiến lại gần, tóm lấy cằm ép nàng phải ngẩng mặt lên, tay kia thì sờ loạn lên mặt nàng chùi hết lớp bụi đất đi, tập trung nhìn cẩn thận xong không khỏi ngẩn người ra, ngạc nhiên vui sướng nói: “Ôi! Mẹ nó chứ khuôn mặt cũng xinh đấy!”

Giọng nói của hắn ta lập tức khiến ánh mắt của mọi người tập trung cả vào người Thần Niên, nhìn thấy nàng tuy đầu tóc rối bù đáng vẻ nhếch nhác, nhưng khuôn mặt lại trắng mịn như sứ, mày đen mắt sáng tươi tắn vô cùng, cũng có thể coi là một cô nương xinh xắn, dù rằng cũng không được gọi là tuyệt mỹ. Có một tên không phục, liền nhắc một cô gái đẹp để mà mình vừa chọn trúng lên, nói bằng giọng khiêu khích: “Nhan sắc con bé của người sao tinh tế được bằng của ta!”

Tên đàn ông to cao đang nắm lấy Thần Niên nghe vậy “phì” một tiếng, cười mắng: “Lông của ngươi còn chưa đủ dài, mà đã chọn đứa con gái ghê như vậy rồi à! Lúc lão tử ôm gái đi ngủ, thì ngươi vẫn còn đang ở trong lòng mẹ bú sữa đấy!”

Mọi người nghe xong nhất loạt phá ra cười, tên lính còn trẻ khuôn mặt đỏ ửng lên đang muốn phản bác, thì tên đàn ông cao to đã xoay mặt Thần Niên ra chỗ sáng để mọi người nhìn cho kỹ, sau đó nói tiếp: “Các người đừng thấy khuôn mặt con bé này không đủ tinh tế mà lầm, nó vẫn còn chưa nảy nở đâu! Các người nhìn kỹ khuôn mặt hàng mày của con bé này đi, lại xem đến da thịt của nó nữa này, lão Phương ta dám cực rắng, chưa đến ba năm nữa, con bé này đảm bảo sẽ trở nên khuynh quốc khuynh thành!”

Mọi người nghe xong nửa tin nửa ngờ, tất cả đều cảm thấy tên này khoa trương quá, nhưng hẳn ta lại thở dài nói, “Người đẹp thế này mà để lão Phương hưởng thì sẽ tổn thọ mất, đáng tiếc đáng tiếc thật!”

Nói xong, hẳn ta bỏ Thần Niên ra, tiếp tục chọn. Mọi người phá ra cười theo, rồi lại chọn tiếp những cô nương vừa ý mình, có những tên dục vọng bộc phát nên lá gan cũng to hẳn ra thậm chí còn bắt đầu động tay động chân với những cô gái bên phía đối thủ.

Thần Niên phúc đến thì đầu óc cũng sáng hẳn ra, tóm chặt lấy ống quần của tên đàn ông lúc này, hai mặt ngân ngấn lệ nài xin: “Vị quân gia này đã có mắt nhìn như vậy, vậy tại sao không chọn nô tỳ rồi dâng lên cho trưởng quan? Ngài có tấm lòng dâng mỹ nữ cho quan trên, còn nô tỳ cũng có người để dựa dẫm, tránh bị kẻ khác chà đạp. Ngày sau nếu như nô tỳ có giàu sang, nhất định sẽ không quên ơn của Bá Nhạc ngài hôm nay.”

(Bá Nhạc sống vào thời nhà Chu, nổi tiếng là người biết xem tướng ngựa, biết khả năng, sở trường sở đoản của mỗi giống ngựa, rất sành việc giám định ngựa, câu này của Thần Niên dùng để cảm ơn lão Phương đã có công nhìn ra mình giống như Bá Nhạc nhìn ra được ngựa tốt.)

Hắn ta ngẩn người ra một lát, sau đó bật cười, nói: “Con bé này cũng có chút can đảm đấy, rất thú vị.”

Thần Niên mang theo khuôn mặt sợ sệt liếc nhìn các cô gái trong trại Thanh Phong đang kinh hãi ở cách đó không xa, càng ôm chặt lấy chân tên đàn ông kia, ngược đầu lên cầu xin với giọng run rẩy: “Xin đại gia cứu nô tỳ, đưa nô tỳ đi gặp trưởng quan.”

Tên lính phụ trách việc canh giữ ở bên kia thấy tình hình sắp mất khống chế, vội vàng bước đến ngăn chặn: “Chư vị huynh đệ, hưởng chút hơi thì cũng đành, nhưng tạm thời giờ cứ kiên nhẫn chờ thêm chút nữa đi.”

Khuôn mặt của đám người đó sớm đã lộ ra vẻ hung ác, đều nghĩ rằng đồng người thế này khó mà phạt được hết, đại nhân không thể vì một cô gái mà trị tội những thuộc hạ đã vào sinh ra tử vì ông ta được, liền giả vờ như không nghe thấy những lời tên lính đó nói, kéo luôn cô gái mà mình đã nhìn trúng đi. Thần Niên thấy không thể đợi thêm được nữa, đang thẩm tính toán sẽ ép buộc tên đàn ông bên cạnh, thì ai ngờ từ đằng xa có một tên lính vóc dáng thấp bé đang vội vã lao tới, tức giận quát: “Muốn làm phản phải không? Lệnh của đại nhân mà các người cũng dám làm trái hử?”

Tên lính này rõ ràng là người chỉ huy tâm phúc của đại nhân, mọi người đều phải nể sợ, bất kể là có muốn hay không, cũng đều phải buông cô gái đang tóm trong tay ra. Thần Niên vẫn ôm chặt lấy tên đàn ông cao to kia, thấp giọng van vãn: “Xin đại gia dâng nô tỳ cho đại nhân.”

Tên đàn ông này quả nhiên dao động, chần chờ một lúc, rồi kéo Thần Niên đi ra ngoài. Tên lính quèn đang canh chừng rất sợ mắc phải tội không hoàn thành nhiệm vụ, vội vàng nghiêm giọng quát: “Lão Phương! Người làm gì vậy?”

Mọi người nhất tề đều nhìn về phía lão Phương, khuôn mặt tên lính thấp lùn vừa nãy chạy tới quát mắng mọi người cũng sầm sì hẳn đi, lạnh lùng liếc nhìn hẳn ta. Nhưng lão Phương lại cười hì hì hai tiếng, giải thích với mọi người: “Lần này mọi người nghĩ oan cho lão Phương ta rồi, ta cảm thấy con bé này sau này nhất định sẽ là một mỹ nhân, nên muốn làm Bá Nhạc một lần, chọn con bé này ra tặng cho đại nhân của chúng ta trước.” Hẳn ta nói xong lại làm bộ mặt tươi cười với tên lính thấp lùn nói: “Hưởng lão đệ, đi nào, lão Phương này sẽ đi cùng với người đến gặp đại nhân.”

Tên lính thấp lùn nhìn lão Phương bằng ánh mắt nghi ngờ, hỏi: “Người muốn đi qua đó tặng ngay bây giờ?”

Lão Phương cũng không sợ người khác chê cười, nhanh chóng đáp lời: “Bây giờ, ngay bây giờ luôn, khó khăn lắm mới có cơ hội hiếu kính với đại nhân, đương nhiên phải tranh thủ càng sớm càng tốt.”

Thần Niên nghe vậy trong bụng mừng thầm, tự nhủ ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để hiếu kính đại nhân nhà người thay cho người. Nàng hơi cúi đầu xuống, lén lút tìm kiếm không biết Lục Kiêu đang trốn ở đâu,

thì lại liếc thấy hắc đang ôm đao đứng bên cạnh một đồng lửa cách đó không xa, khuôn mặt tràn trề hứng thú, xem náo nhiệt đến là hăng say.

Thần Niên tức đến độ suýt chút nữa là hộc máu, nhưng lại sợ bị kẻ khác nhìn ra được sơ hở, bèn vội vàng cúi thấp đầu xuống ra vẻ nhút nhát yếu ớt.

54. Q.1 - Chương 54: Bắt Ép Uy Hiếp.

Tên lính thấp lùn nghe lão Phương nói vậy, nhất thời cũng hơi ngần ngại không biết có nên để hắc ta đưa con gái vào trong trường của đại nhân không. Nếu như việc này làm tốt, thì đương nhiên là có công lao của hắc đã đứng ra thể nghiệm quan sát dâng lên. Nhưng nếu khiến đại nhân không vui, thì võ môn ngựa sẽ thành võ chân ngựa, nhất định sẽ kéo hắc cùng bị liên lụy theo.

Hắc đang do dự, thì từ nút đường ở đằng xa lại có vài người cưỡi ngựa phi như bay trong bóng đêm tối. Mọi người bị thu hút bởi tiếng vó ngựa, nhất loạt đều nhìn về phía ấy với vẻ đầy hiếu kỳ, chỉ thấy toàn người có ba bốn kỵ mã đó thuận lợi đi qua mấy chốt kiểm soát, phi thẳng tới chỗ nghỉ của đại nhân. Lại qua thêm một lúc nữa, có mười mấy người vây quanh một người đàn ông cao lớn với hàng râu quai nón và một người mặc bộ quần áo đen đi từ bên đó đi tới.

Đến rồi! Tâm trí Thần Niên lập tức nhận ra. Lão Phương đang túm chặt lấy nàng nhìn thấy trường quan đột nhiên đi tới, bị dọa cho sợ vội vàng thả tay bước ra chỗ khác. Thần Niên nhân thể cũng lão đảo đi theo ông ta vài bước, mãi cho đến khi có được một vị trí đứng tương đối ở phía trước thì thân hình mới dừng lại. Trong vô thức nàng liếc nhìn về phía Lục Kiêu đang đứng đó không xa, thấy hắc cũng đang hơi hơi cúi đầu xuống, kín đáo tiến về phía trước vài bước.

Người tới đầu tiên là một người đàn ông mặc một bộ cẩm bào và đeo khăn che mặt đều một màu đen, vóc người tầm trung, có hơi béo một chút. Thái độ của tên võ tướng râu quai nón đi bên cạnh rất cung kính, vừa đi vừa nói: “Theo lời dặn dò của ngài, những cô gái trẻ đều ở đây, chưa có ai động vào cả.”

Người đàn ông mặc áo đen không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó đứng trước mặt mọi người lặng lẽ đánh giá những cô gái trong trại Thanh Phong.

Thần Niên làm ra vẻ sợ hãi, giấu mặt sau lưng những người khác lén lút quan sát người đàn ông áo đen này. Chỉ thấy ông ta tuy chỉ để lộ ra đôi mắt, nhưng rõ ràng đã không còn trẻ nữa, có lẽ đang tuổi trung niên. Thần Niên bỗng có cảm giác đôi mắt này nhìn rất quen, giống như từng gặp qua ở đâu đó rồi.

Người đàn ông áo đen nhìn các cô gái một lượt, nghiêng đầu thấp giọng nói với người bên cạnh: “Bảo bọn họ báo cáo tên họ, tuổi tác?”.

Thính lực của Thần Niên vốn hơn người, tuy giọng nói của ông ta rất bé, nhưng nàng lại nghe thấy rất rõ, trong lòng liền sáng lên, chợt nhớ đã nghe thấy giọng nói thoảng mang về thâm trầm này ở đâu rồi.

Một tên hộ vệ đứng bên cạnh người đàn ông áo đen đi tới trước hỏi những cô gái trong trại Thanh Phong: “Các người từng người một báo họ tên và tuổi tác của mình đi?”.

Thần Niên lén lút ra ám hiệu với Lục Kiêu, cho đến khi tên hộ vệ hỏi đến lần thứ hai, mới cúi đầu xuống bước hẳn ra khỏi đám người, tiến hai bước đứng gần người đàn ông áo đen thêm chút nữa, rụt rè nói: “Nô tỳ tên Văn Nhượng Liễu, năm nay mười năm tuổi.”

Mọi người đều nhìn về phía nàng, người đàn ông áo đen lại bước đến trước hai bước, khuôn mặt u ám nói: “Người ngẩng đầu lên?”.

Lời còn chưa nói xong, thì ở bên này Thần Niên bất ngờ tấn công, xô vào lòng người đàn ông đó với một tốc độ cực nhanh, đồng thời mở miệng hét to: “Lục Kiêu, động thủ!”.

Giọng nói còn chưa dứt, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một cái bóng màu xám, đao kiếm trong tay còn chưa kịp rút ra khỏi vỏ, thì một thanh đao bằng thép đã kề lên cổ của vị đại nhân nhà mình. Lúc

này Thần Niên cũng dùng một thanh chủy thủ chặn ở trước ngực người đàn ông áo đen, sau đó co người lại, nhanh nhẹn chui qua dưới nách vòng ra sau lưng, thanh chủy thủ cầm trong tay cũng xoay một cách rất nhanh, lưỡi dao ép lên cổ họng của ông ta.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, thân hình và động tác của Thần Niên cùng Lục Kiêu cực nhanh, đợi đến khi mọi người ý thức được mọi việc, thì người đàn ông áo đen và tên võ tướng đang đứng đầu đều đã rơi vào trong tay hai người bọn họ. Tình thế lập tức đổi chiều, đám quan binh vội vàng rút gươm ra vây chặt lấy bọn họ, cuống quýt hét lên: “Đại nhân!”.

“Không ai được động đây! Dám động đây một chút thôi ta sẽ cắt đứt cổ họng của ông ta!” Thần Niên nghiêm giọng quát dọa đám người, sau đó duỗi tay ra với một tốc độ cực nhanh ấn lên huyệt đạo của người đàn ông áo đen, rồi kéo khăn che mặt của ông ta xuống, cười lạnh một tiếng, nói: “Quả nhiên là ông, Dương Đại tổng quản lâu rồi không gặp mọi chuyện vẫn ổn chứ!”.

Người đàn ông mặc áo đen không phải ai xa lạ, chính là Đại tổng quản của Thủ phủ thành người nòng đã từng gặp mặt một lần ở Thanh Châu, Dương Quý! Quả nhiên Phong Quân Dương đoán không sai, đám “binh lính Ký Châu” tới cướp giết gia quyến của trại Thanh Phong hóa ra lại đến từ Thanh Châu, đúng là Dương Thành đã đâm một nhát dao quá đau phía sau lưng của Trương Khuê Túc rồi.

Để hoàn thành giao dịch với Dương Thành, Trương Khuê Túc đã bắt nhân với trại Thanh Phong, và để giá họa cho Ký Châu, Dương Thành lại bắt nghĩa với Trương Khuê Túc! Hai người bắt nhân bắt nghĩa như vậy, thì một người là Đại đương gia là trại Thanh Phong, một người lại là chủ tướng của Thanh Châu! Trong lòng Thần Niên chỉ cảm thấy lạnh buốt, cũng không thể nói rõ được rốt cuộc cảm xúc trong lòng là phần hận hay thất vọng nữa.

Dương Quý cũng đã nhận ra Thần Niên, sắc mặt không khỏi tái mét, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh nói: “Vị nữ hiệp này, có gì thì từ từ nói, ngàn vạn lần đừng lỡ tay làm bị thương người khác.”

Thần Niên cười lạnh nói: “Có lỡ tay làm bị thương hay không, còn phải xem Đại tổng quản có nghe lời hay không.”

Dương Quý cũng là người rất thức thời, lập tức hỏi: “Nữ hiệp có yêu cầu gì cứ nói hết ra đi, có phải muốn thả những người này ra đúng không? Vậy tại hạ sẽ thả bọn họ ra là được thôi.”

“Bảo bọn họ mau chóng chuẩn bị xe ngựa!” Thần Niên nói, “Không được phép động tay động chân vào xe ngựa!”.

Tên võ tướng có râu quai nón đang bị Lục Kiêu không chế ở phía bên kia nghe xong, vội vàng dặn dò đám thuộc hạ: “Bảo người đi chuẩn bị xe ngựa, đưa nữ hiệp và những cô gái này rời khỏi đây!”.

Tính mệnh của trưởng quan đang nằm trong tay người khác, lại đưa ra mệnh lệnh như vậy, nên đương nhiên đám binh lính không dám lèse, chỉ thoảng chốc đã chuẩn bị xe ngựa xong xuôi, tránh hẳn ra khỏi con đường. Thần Niên nháy mắt ra hiệu cho Lục Kiêu, có ý bảo hắn kẹp tên võ quan kia lên ngựa trước, ai ngờ Lục Kiêu lại kẹp người qua, hỏi nàng: “Trong hai người này cô muốn giữ lại ai?”.

Thần Niên ngẩn người, không hiểu ý của hắn.

Lục Kiêu lại giải thích: “Một mình cô không thể khống chế nổi hai người bọn họ đâu, chi bằng giữ lại một người, người kia thì giết luôn đi.”

Lời vừa dứt, khiến tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng. Thần Niên cẩn thận đánh giá khuôn mặt hắn, thấy hắn hoàn toàn không có vẻ gì như đang nói đùa, đành kim lại cơn cáu giận nói: “Đừng có nói đùa, mau áp tải tên đó lên xe đi, người đi trước mở đường, ta đi sau cắt đuôi.”

Nhưng Lục Kiêu lại lắc lắc đầu, dáng vẻ rất nghiêm túc nói: “Không được, ta chỉ đồng ý giúp cô bắt tên quan này, chứ không nói sẽ giúp cô cứu người đi. Chúng ta đã nói rõ ràng từ trước rồi, ta chỉ cứu một mình Tà Thần Niên thôi.”

Thần Niên tức đến thiếu điều ngã ngựa, tay liền run lên, nhất thời rạch một lỗ trên cổ Dương Quý, Dương Quý sợ nàng sẽ thật sự giết mình, sắc mặt lập tức trắng bệch, nói bằng giọng đe dọa: “Nữ hiệp, nếu như cô giết ta, thì người nhất định sẽ không đi được đâu!”.

Nhưng Thần Niên lại không màng tới ông ta, chỉ có đôi mắt lộ ra vẻ hung dữ nhìn chăm chăm vào Lục Kiêu, sau đó nghiêng răng gần từng chữ một: “Cô nương ta chính là Tạ Thần Niên đây, người vừa chạy thoát lúc nãy mới là Văn Nhược Liễu, không cần người cứu, giờ đã sớm chạy xa lắm rồi!”.

Lục Kiêu sững người ra hồi lâu, cẩn thận quan sát Thần Niên, thầm so sánh giữa nàng và tiểu cô nương yếu ớt mảnh mai lúc nãy suốt một hồi, quả nhiên nàng mới giống Tạ Thần Niên mà Mục Triễn Việt đã miêu tả. Trong lòng hắn đã tin hoàn toàn rồi, những vẫn không khỏi tức giận nói: “Người Hán các ngươi đúng là xảo trá! Không nói được lời nào đáng tin hết!”.

“Đa tạ đã khen ngợi!” Thần Niên mặt dày coi những lời của Lục Kiêu là những câu khen ngợi nhận cho bằng hết, hất hất cằm ra hiệu cho hắn giải tên võ tướng lên ngựa, nói: “Ngươi muốn cứu ta thì hãy nghe lời ta, nếu không ta dù có chết ở nơi này cũng sẽ không đi cùng với ngươi!”.

55. Q.1 - Chương 55: Ở Nhất Tuyền Thiên.

Lục Kiêu tuy rằng tức giận, nhưng cũng hết cách. Hắn vốn dĩ không phải là người nhanh trí, nên giờ cũng chỉ có thể đâm lao thì phải theo lao, đành nhắc tên võ tướng nhảy lên lưng ngựa. Các cô gái trong trại Thanh Phong cũng láo nháo người lên ngựa người lên xe, cũng may các nàng đều xuất thân từ hang ổ của thổ phỉ, dù không có võ công, thì cũng khỏe mạnh dũng mãnh hơn những cô gái bình thường khác rất nhiều. Trong đó có không ít người đều biết cưỡi ngựa, khoảng hơn hai mươi người còn sót lại chia nhau ngồi an toàn trên bốn chiếc xe ngựa lớn, có một người to gan trong số đó còn dùng dao gục người đánh xe nhanh chóng đánh xe đi.

Thần Niên tay cầm chuỷ thủ bắt ép Dương Thành lên chiếc xe ngựa cuối cùng, ngồi xuống đuôi xe mặt quay ra sau, cất giọng lạnh lùng nói với đám quan binh hộ vệ đang truy đuổi gắt gao đằng sau: “Tránh xa ra! Đừng ép ta làm bị thương kẻ khác!”.

Cứ như vậy, Lục Kiêu cưỡi ngựa đằng trước lấy tên võ tướng làm người mở đường, các cô gái trong trại Thanh Phong theo sát ngay đằng sau, Thần Niên áp tải Dương Quý đi sau cùng, cả đoàn người tuy có kinh ngạc nhưng không chút hoảng sợ từ từ xông ra khỏi đám quan binh.

Vừa ra khỏi nơi đóng quân, Thần Niên liền gọi cô nương có khuôn mặt dài Linh Tước cưỡi ngựa đi trước đưa mọi người chạy trốn đến “Nhất Tuyền Thiên”. Lục Kiêu thấy có người dẫn đường, liền tụt lùi lại đi bên cạnh xe ngựa của Thần Niên. Tên võ tướng trong tay hắn cao giọng nói: “Vị hảo hán này, mọi người đã thoát ra rồi, thì thả ta ra, Cừu Đức Viễn ta thề rằng tuyệt đối không đuổi theo các vị!”.

Lần này không đợi Thần Niên kịp trả lời, Lục Kiêu đã cáu tiết nói trước: “Ta sẽ không bao giờ tin lời của đám người Hán các ngươi nữa!” Nói xong dùng chuồng đao đánh ngất Cừu Đức Viễn. Đám quan binh đuổi theo phía sau nhìn thấy đại nhân nhà mình sống chết ra sao chưa rõ, nhất thời đều cuống hết cả lên, đội ngũ lập tức lại lao tới bức ép, khẩn thiết gọi: “Đại nhân!”.

Thần Niên vội hét to: “Đại nhân của các ngươi chưa chết đâu, lui về sau!”.

Đám quan binh tuy rằng đều rất phần uất, nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình hoa, nên không dám đuổi theo quá sát, chỉ bám cách tầm hơn mười mấy trượng phía sau quyết không tha.

Sau khi Thần Niên vào được còn đường lớn của đèo Phi Long thì lại không rẽ về phía Tây, mà tiếp tục đi về phía Đông. Giờ tuy đã gần đến nửa đêm, nhưng vàng trăng trên không trung, ánh sáng tỏa ra soi rõ cả con đường, đoàn người của Thần Niên men theo đèo Phi Long đi về hướng Đông khoảng hai mươi dặm rồi vứt bỏ đường lớn, chuyển sang con đường sơn cốc ở mé phía Nam. Lại đi thêm được một lúc nữa, con đường núi dần dần trở nên nhỏ hẹp hơn, chỉ thoáng chốc xe ngựa đã không thể đi qua được. Các cô gái trên xe ào xuống xe, Thần Niên lệnh ột người đánh ngất tên đánh xe, lại đốt luôn xe ngựa để chặn đường, sau đó cùng tất cả mọi người nhanh chóng lui về phía sau “Nhất Tuyền Thiên”.

“Nhất Tuyến Thiên” có thể nói là xứng đáng với cái tên người ta đặt cho nó, hai bên sơn cốc của dãy núi ở đây đối diện hợp lại cùng với nhau, ở giữa có một khe dốc rất nhỏ, nơi hẹp nhất chỉ có thể vừa cho hai người kề vai nhau đi qua. Nhưng chỉ cần đi qua được “Nhất Tuyến Thiên”, thì đường đi sẽ lại trở nên rộng rãi sáng sủa, sơn cốc tiếp tục kéo dài về hướng Nam, là nơi hội tụ của vô số những dãy núi và các khe núi trong Thái Hành.

(Cụm từ Nhất Tuyến Thiên có nghĩa là một đường chỉ trời.)

Thần Niên rất rõ điều này, nếu như là nơi khác, chỉ dựa vào nàng và những cô gái này tuyệt đối không thể nào thoát khỏi sự truy đuổi ráo riết không chịu buông tha của hơn ngàn quan binh phía sau. Cũng chỉ có ở “Nhất Tuyến Thiên” nơi một người được chặn ngàn người, dùng cửa khẩu của tự nhiên làm thành một bức bình phong, các nàng mới có thể gắng gượng cho đến lúc viện binh của trại Thanh Phong tới. Càng đừng nói tới hiện giờ còn có một người tuy rằng khờ khạo nhưng võ công lại cao cường như Lục Kiêu, chỉ cần tính toán ổn thỏa, thì nàng không cần tới viện binh cũng có thể giúp mọi người chạy thoát khỏi đại nạn này.

Chưa tiến được vào con đường “Nhất Tuyến Thiên” nhỏ hẹp, thì ánh trăng đã bị những ngọn núi che khuất, ánh sáng đột nhiên tối hẳn đi, cũng may là còn có ánh lửa soi sáng, nên mới miễn cưỡng có thể nhìn được con đường dưới chân. Thần Niên để Lục Kiêu ở lại lối vào trông chừng hai con tin, còn mình thì đi vào trong “Nhất Tuyến Thiên”, bảo Linh Tước dẫn mọi người đi qua “Nhất Tuyến Thiên” rồi trốn về phía Nam, lại thấp giọng dặn dò: “Tiểu Liễu đã quay về trong trại cầu cứu trước rồi, nhưng chúng ta đã rời trại xa quá, nên không thể chỉ trông chờ vào cứu binh trong trại được, vẫn nên tự mình liều mạng cứu lấy mình là hơn. Đợi đến khi ra khỏi phía Nam sơn cốc, thì bất kể là trời có tối đến mức nào, mọi người cũng phải dập hết đuốc đi, lần tìm đường nhỏ đi về hướng núi Ngọa Hổ!”.

Những cô gái trốn thoát khỏi chỗ chết, giờ khắc này đều vừa kinh hãi lại vui mừng tâm trí rất kích động, lại thấy Thần Niên muốn ở lại đây ngăn chặn truy binh cho các nàng, liền có một cô nương quả cảm lớn tiếng nói: “Thần Niên, ta không đi, ta sẽ ở lại đây cùng cô!”.

Vừa dứt lời lập tức đã có không ít người hưởng ứng theo, các nàng đều là những cô gái trưởng thành trong sơn trại, chịu sự ảnh hưởng sâu sắc từ các bậc cha anh, ẩn sâu bên trong cốt tủy là chút tính cách kiên cường. Loại tính cách này lúc bình thường không dễ nhìn ra được, nhưng hôm nay gặp phải biến cố cực lớn, giờ lại thêm lời nói và hành động của Thần Niên đi trước khích lệ, nên chút tính cách kiên cường này bỗng nhiên được kích thích bộc phát ra. Trong nhất thời hào khí của các cô gái tăng vọt, ngay cả những cô gái nhất gan nhất cũng nín khóc, cắn răng đợi nghe sự sắp xếp của Thần Niên.

Trước khi Thần Niên đi cứu người chưa từng nghĩ sẽ có được sự báo đáp nào, nhưng giờ nghe được những lời nói đó trong lòng cũng cảm thấy rất ấm áp, ngay cả cái lạnh buốt cũng bị xua tan đi không ít. Nàng bỗng cảm thấy hào khí vạn trượng trong lồng ngực, không nhịn được phá lên cười vang, nói bằng giọng sang sảng: “Các chị em, hôm nay Tạ Thần Niên ta có được một câu nói này của mọi người, thì cho dù có chết cũng không có gì hối hận! Nhưng, hôm nay chúng ta không ai cần phải chết hết, mọi người không cần, ta cũng không cần! Các chị em cứ đi trước đi, tự ta sẽ có cách thoát thân!”.

Mọi người vẫn còn muốn nói tiếp, thì Thần Niên đã lại nghiêm sắc mặt lại nói: “Đừng phí lời thêm nữa, đi nhanh đi! Mọi người sớm an toàn được phút nào, thì ta cũng sẽ thoát thân sớm được phút ấy!”.

Trong số những cô gái này Linh Tước là người có tính cách sang sảng khoáng đạt nhất, nghe vậy liền dẫn đầu nói “bảo trọng” với Thần Niên, cầm đuốc xoay người chạy nhanh về phía Nam, mọi người thấy vậy cũng nhao nhao bám sát theo sau, chỉ thoáng chốc, trong “Nhất Tuyến Thiên” lại khôi phục lại vẻ im lặng vắng vẻ.

Lúc ấy Thần Niên mới xoay người quay về bên cạnh Lục Kiêu, nhìn thấy Dương Thành và tên võ tướng tên là Cừu Đức Viễn đều đang nằm trên mặt đất không chút mấy may động đậy, nhất thời bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng bước tới kiểm tra lại hơi thở của cả hai, sợ tên Lục Kiêu khờ khạo thật sự ra tay giết người.

Lục Kiêu đứng ở một bên nói: “Chưa chết đâu, chỉ đánh ngất thôi.”

Thần Niên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, “Người suýt nữa dọa chết ta rồi, hiện giờ giết chết hai người này, thì mọi người không thể chạy thoát được!”.

Lục Kiêu lại ngược mắt lên nhìn nàng, hỏi: “Bản thân cô ở lại đây, cuối cùng làm thế nào để trốn thoát được?”.

Thần Niên nghe vậy nhìn hấn toét miệng cười vui vẻ, đáp: “Không phải còn có người sao? Không phải người tới đây để cứu ta à?”.

Lục Kiêu liền nghẹn lời, chút xíu cảm xúc thay đổi vì hành động dũng cảm cứu bạn bè của nàng vừa nảy sinh trong lòng lập tức tan biến sạch sẽ, giận dữ hờ lạnh một tiếng không thềm để ý tới nàng nữa.

Giờ này Thần Niên mới có thời gian để đánh giá khuôn mặt hấn, chỉ thấy hấn mắt sâu mũi cao đường nét rõ ràng, thật sự là gương mặt của một người dị tộc, không nhận được bèn hỏi hấn: “Người là người ở đâu? Sao lại quen biết nghĩa phụ của ta?”.

Lục Kiêu vẫn còn phần nộ vì chuyện nàng đã lừa hấn lúc trước, nên cũng không chịu đoái hoài gì đến nàng, chỉ ôm thanh quái đao của mình vào lòng, mặt mũi lạnh lùng dựa vào một tảng đá nhắm mắt nghỉ ngơi. Thần Niên thấy thế cũng không muốn tự mình chuốc lấy nhục, cũng không hỏi han gì hấn nữa, mà quay lại tập trung nhìn ánh lửa kéo dài đang dần dần đuổi đến phía Bắc con đường núi.

Đám quan binh vốn dĩ truy đuổi rất gắt gao, tuy rằng có xe ngựa chầy cản đường, nhưng chẳng qua cũng chỉ chậm một lát thôi, nên rất nhanh đã đến được bên ngoài “Nhất Tuyến Thiên”. Thần Niên bảo Lục Kiêu kéo Cửu Đức Viễn đến bên cạnh, còn mình thì nhắc Dương Thành nên chặn trước người, nghiêm giọng quát lên với đám quan binh đã đuổi tới gần ngay trước mặt, “Dừng lại, nếu không ta sẽ giết chết hai người này!”.

Vì lo lắng cho đại nhân nhà mình, nên đám quan binh không dám tiếp tục tiến lên, nhưng lại bao vây vòng quanh kín cả khe vách không để hổng một kẽ hở nào. Tên lính thấp lùn họ Hương đứng đầu trong đám người, nói bằng giọng tức giận: “Bọn ta đã theo đúng giao ước thả người của các người đi rồi, giờ thì mau thả đại nhân ra, nếu dám làm bị thương một sợi lông của đại nhân, thì ta nhất định sẽ cho người biết tay!”.

Dương Quý đang ở trong tay Thần Niên từ từ tỉnh lại trước tiên, thấy tình thế trước mắt, bèn nói: “Cô nương, người của các cô đều đã đi cả rồi. Hai vị võ công cao cường, bọn ta cũng không giữ nổi cô, sao lại không giữ chữ tín thả hai người bọn ta ra?”.

56. Q.1 - Chương 56: Liên Tục Xảy Ra Biến Cố.

Nhưng Thần Niên lại lắc đầu cười nói: “Không được, hiện giờ vẫn chưa được, tạm thời đại tổng quản cứ kiên nhẫn đợi thêm lát nữa đã, ông cũng biết bọn họ chẳng qua chỉ là những cô gái yếu ớt, nói sao cũng phải chờ bọn họ chạy xa thêm chút nữa, khi đã an toàn rồi sẽ nói tiếp.”

Lối vào của “Nhất Tuyến Thiên” này rất hẹp, hai người Thần Niên và Lục Kiêu bắt ép con tim chui vào trong, đám quan binh ở bên ngoài không thể ngấm hạ lệnh bắn lên tên từ hai bên được, lại càng không còn chút nhần nại nào nữa, tình thế nhất thời rơi vào thế giằng co. Thứ Thần Niên không sợ nhất chính là tốn thời gian, chỉ mong có thể kéo dài được phút nào hay phút ấy, cũng để Linh Tước cùng những cô gái trong trại Thanh Phong có thể chạy thoát được xa hơn một chút. Đến lúc ấy ở bên này nàng và Lục Kiêu chạy về hướng ngọn núi lớn, đám binh sĩ tầm thường kia nhất định không thể bắt được họ.

Ai ngờ đã sắp tới lúc bình minh, sự tình đột nhiên xảy ra điều ngoài ý muốn.

Vì mọi người đều không ngủ suốt cả một đêm, tinh thần lại luôn ở tình trạng khẩn trương cao độ, đôi bên đối đầu với nhau đến giờ phút này cũng đã rã rời lắm rồi, đặc biệt là Dương Thành và Cửu Đức Viễn đang bị bắt ép không chế, vừa mệt mỏi lại vừa lo sợ, cảm xúc đã tiến gần đến bờ vực của sự sụp đổ. Lúc bình minh là thời điểm sắc đêm dày đậm nhất, những cây đuốc Thần Niên và bọn họ cắm ở bên vách đá đều đã tắt, luống ánh sáng đột nhiên mờ hẳn đi. Tên Hương giáo úy tạm thời làm chủ sự bối rối nghĩ ra một cách, nhìn tình cảnh ấy bèn tranh thủ cơ hội nói: “Hai vị, ta bảo người qua đó đổi ột cây đuốc khác nhé.”

Nói xong lệnh cho người đi lấy một cây đuốc mới tới đổi cho hai người bọn Thần Niên, chỉ thoáng cái, đã có người dáng vẻ giống một tên lính cùng với một tên áo đen cầm đuốc bước ra từ sau đám người đi tới trước

khe đá, đám quan binh còn lại đều láo nháo nhường đường, tên Hưởng giáo úy vốn dĩ vẫn luôn đứng ở phía trước lại kín đáo lui dần về phía sau.

Thần Niên nhìn ra có điều gì đó kỳ quái trong đó, vội vàng quát to: “Không cần!”.

Hai người cầm đuốc lại giả vờ như điếc, mắt nhìn chăm chăm vào Thần Niên vẫn tiếp tục chậm chậm bước vào trong khe vách, mở miệng nói: “Vị cô nương đây đừng đa nghi như vậy, bọn ta chỉ muốn đổi đuốc cho hai người thôi.”

Thần Niên đoán ngọn đuốc này dường như có chút vấn đề, chưa biết chừng là đã đốt thứ thuốc gì đó, bèn ần ần thanh chủy thủ trong tay lên cổ của Dương Quý đang ở trước người, lạnh lùng quát lên: “Dừng lại, vứt cây đuốc trong tay ra xa, còn tiến thêm một bước nào nữa thì ta sẽ giết cả hai người họ!”.

Tên áo đen nghe vậy liền dừng lại, nhưng tên lính kia có lẽ nhìn thấy Lục Kiêu đang không chế Cừu Đức Viễn vẫn cứ im lặng suốt, nên tưởng hắn dễ bắt nạt hơn những người khác, liền tiếp tục bước tiếp về phía trước. Ai ngờ ở bên này Lục Kiêu đúng là có im lặng nhưng lại không phải kiểu người dễ bắt nạt, mà là hắn đã phải chờ đến mắt sạch tinh kiên nhẫn từ lâu rồi, ngay cả một câu cũng lười không thèm nói nữa. Chân tên lính vừa bước lên kia còn chưa kịp hạ xuống đất, thì chỉ nghe thấy ở bên đó Cừu Đức Viễn đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi từ bên sườn cổ ông ta phun ra, cần cổ đã bị thanh đao cong trong tay Lục Kiêu cắt đứt.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, đừng nói là đám quan binh đang bao vây ngoài khe vách đều ngây người, mà đến chính cả Thần Niên nhất thời cũng phải trợn mắt há hốc mồm. Câu nói vừa nãy của nàng chẳng qua chỉ để uy hiếp thôi, chứ ngàn vạn lần không nghĩ rằng Lục Kiêu lại “nghe lời” như vậy, đối phương tiến thêm một bước, hắn liền thật sự một đao giết chết Cừu Đức Viễn.

Một thoáng sau, đám quan binh là những người tỉnh lại đầu tiên. Trưởng quan bị giết chết ngay trước mắt, đám quan binh cũng không quan tâm gì tới đến tính mệnh của vị Đại tổng quản có thân phận bí ẩn kia sẽ ra sao nữa, tất cả đồng loạt gầm lên một tiếng phản nộ rồi xông tới liều chết. Trong lòng Thần Niên cả kinh còn chưa kịp phản ứng, thì Lục Kiêu ở bên cạnh đã nhanh nhẹn dứt khoát cho Dương Quý một nhát đao, sau đó vươn tay xách cổ áo sau gáy của Thần Niên, chân đạp mạnh lên vách đá, nhấc nàng đang ở dưới đất bằng lên hơn một trượng, treo mình trên vách đá.

Một loạt những mũi tên sắc nhọn bay “vù vù” dưới chân hai người, một tay Lục Kiêu dùng sức lắc Thần Niên ra sau lưng mình, hét to: “Ôm chặt!”.

Đang trong cơn hoảng loạn Thần Niên chẳng còn tâm trí đâu mà để ý nhiều, vội vàng sử dụng hết cả tứ chi của bản thân bám chặt lấy lưng hắn, trông hắn như một con khỉ nhảy bên này đu bên kia trên vách đá chật hẹp, quan sát tình hình thì giống như muốn trốn thoát theo hướng vách đá, trong cơn gấp gáp vội vàng hét to: “Không thể đi lên! Sẽ bị đám người đó bắn tên biến thành nhím mất!”.

Nếu như nói lúc ở phía dưới vì đối phương sợ sẽ ngộ thương người của mình nên còn có chút kiêng dè, thì hiện giờ hai người đột nhiên trèo lên trên, sẽ trở thành một cái bia sống. Quả nhiên thấy đám quan binh đang ở phía dưới đều đã điều chỉnh phương hướng, di chuyển cung tên hướng lên trên. Thanh đao cong trong tay Lục Kiêu đã gặt rơi được không ít, nhưng vẫn còn rất nhiều những mũi tên khác xẹt sát qua bên người bọn họ.

Đầu vai của Thần Niên suýt chút nữa là bị tên bắn trúng, tên nhọn xuyên thủng qua quần áo sượt sát lên da thịt, chỉ cần lệch vào bên trong một phần nữa thôi là sẽ thấy máu ngay. Nàng phát cáu lên vì cái tên Lục Kiêu ngốc nghếch khiến cả hai người rơi vào tình cảnh bị động như thế này, thấy hắn không nghe theo lời khuyên của mình, vẫn cứ muốn một mình một ý leo lên trên, liền giận dữ nói: “Lục Kiêu, ngươi muốn chết thì cũng đừng có mang ta theo cùng, bên trên căn bản không thể thoát ra được!”.

Lục Kiêu cũng ngăn người ra, tranh thủ sắc trời còn tối bèn tạm ẩn thân mình vào bên trong một tảng đá thò ra, sau đó mới quay đầu lại hỏi Thần Niên: “Tại sao? Trèo lên phía trên đỉnh vách đá không phải sẽ thoát ra được à?”.

Thần Niên bị hắn làm cho tức đến suýt hộc máu, ngẩng đầu chỉ lên “Nhất Tuyến Thiên” vẫn còn đang đen kịt phía trên đỉnh đầu cho hắn xem, bất đắc dĩ nói: “Nơi này cao hơn trăm trượng, càng lên trên thì lại

càng dốc đứng, vách đá trơn láng như gương, ngay cả chỗ để đặt chân còn chẳng có, người dù có thật sự là khi đầu thai cũng chẳng trèo lên được!”.

Chỉ chần chừ có một thoáng vậy thôi, mà trong “Nhất Tuyến Thiên” đã đầy chật quan binh, hai người cho dù có muốn xuống lại phía dưới cũng không thể nữa rồi. Nếu không phải vẫn còn ghi nhớ cái ân tình hãn đặc biệt tới đây cứu mình, thì Thần Niên chắc chắn sẽ bóp chết cái tên Lục Kiêu này đi cho xong.

Nhưng Lục Kiêu lại cúi đầu nở nụ cười lạnh lùng, nói: “Có trèo được lên hay không không phải do mình cô nói là được!”.

Dứt lời hãn găm thanh đao cong trong tay vào một bên thắt lưng, tìm đến một vách đá chật hẹp nhất, chân tay chống sang hai bên vách lại tiếp tục trèo lên rất nhanh. Vì lúc này hai người đã trèo được khá cao rồi, lại thêm trời đêm dày tối, nên chỉ dựa vào ánh đuốc phía dưới thôi thì không thể nào chiếu rõ bóng dáng của cả hai, đám quan binh chặn ở hai lối ra, đứng ở dưới đáy vách ồn ào la hét mắng chửi.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, trong những cuộc đấu võ mồm Thần Niên nhất định sẽ không chịu thua đâu, nhưng giờ lại không hề cáu giận, tự giễu nói: “Nghe kia, đã mắng đến đời tổ tông thứ tám rồi đấy, nhưng người có biết tổ tông của người tên là gì không?”.

Lục Kiêu cũng hơi khựng lại, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi đáp: “Đài.”

Thần Niên bị hãn chọc tức đến không thốt nổi câu nào, dứt khoát ngậm chặt miệng lại, không nói năng gì nữa. Lục Kiêu cũng không nói gì, chỉ âm ừ trèo tiếp lên trên. Thần Niên nằm trên lưng hãn, đột nhiên nhớ lại hôm đó Phong Quân Dương cũng công nàng leo lên cái vách đá thấp giống như thế này, tuy rằng tình hình hoàn toàn khác nhau, nhưng hoàn cảnh sinh tử nguy hiểm thì lại giống hệt, chỉ là không biết bây giờ hãn ra sao, vẫn an toàn chứ. Núi Chiêu Bích là nơi rất gần với đèo Phi Long, lại được trại Thanh Phong đặc biệt quản lý, nên dã thú lớn cũng rất ít khi mò đến đây, chỉ cần không bị kẻ địch phát hiện ra thì sự an toàn trong một đêm của hãn sẽ không có vấn đề gì lớn. Đợi tới khi trời sáng, người của hãn sẽ tự có cách tìm ra hãn, vậy thì nàng lại càng không cần phải lo lắng.

Thấy nàng đột nhiên im lặng như vậy, lúc đầu Lục Kiêu còn cảm thấy hai tai mình được yên tĩnh, nhưng qua một lúc lâu lại thấy có gì đó không quen, không nhịn được lên tiếng hỏi nàng: “Cô đang nghĩ gì vậy?”.

57. Q.1 - Chương 57: Cách Để Trốn Thoát.

Đầu óc Thần Niên đang ngây ngẩn, thu hết mọi cảm xúc đặt lên người Phong Quân Dương lại, nghe vậy liền mĩa mai hãn: “Đang nghĩ đợi đến sau khi trời sáng chúng ta không giấu được thân mình nữa, thì người định sẽ giang rộng đôi cánh bay thoát khỏi vòng vây mắt đám người phía dưới, hay là sẽ làm tổ luôn ở trên vách đá này, an cư lạc nghiệp luôn ở đây?”

Lục Kiêu vốn dĩ không thích giao thiệp với kiểu người gian trá láu cá như nàng, nếu như không phải đã hứa với Mục Triển Việt sẽ bảo vệ cho nàng, thì đã vứt nàng xuống từ lâu rồi, giờ lại nghe thấy nàng nói những lời này, tuy hãn không phải là người bác đại tinh thông hiểu rõ tiếng Hán cho lắm, nhưng cũng nghe ra được những lời đó tuyệt đối không có ý gì tốt đẹp, chắc chắn là đang mắng hãn.

Hãn hừ lạnh một tiếng vô cùng khinh thường, cau tiết nói: “Muốn mắng người thì cứ mắng đi, còn vòng vèo như vậy làm gì!”.

Miệng hãn thì vẫn nói, nhưng tay chân lại không hề dừng lại, chỉ thoáng chốc đã lại leo được lên thêm bảy tám trượng nữa. Từ đây hai bên vách đá đột nhiên hẹp hãn lại, khoảng cách chỉ hơn hai thước là cùng. Nhưng từ đây trèo lên nữa, thì hai bên vách đá lại bỗng tách nhau ra, cho dù Lục Kiêu có đuối thẳng hết cả tay chân cũng không thể nào chống được vào hai bên sườn vách. Lúc nhìn từ phía dưới vách đá hãn còn tưởng càng lên trên sẽ lại càng hẹp, ngàn vạn lần không ngờ được rằng tạo hóa lại thần kỳ đến thế, vách đá đang dính gần sát vào nhau lại có thể nửa đường chia cách làm hai.

Đến giờ phút này thì Thần Niên cũng quên luôn cả sợ hãi, chiều rộng thế này thì nàng cũng có thể tự mình chống sang hai bên vách đá được, bèn nhảy từ trên lưng Lục Kiêu xuống, sau khi tự mình ổn định lại thân hình xong bèn lui về bên sườn vài bước, chế giễu hần: “Trèo đi, không phải người nói trèo lên được hay không đều do người nói là xong sao?”.

Vách đá dốc đứng trơn trượt như vậy, xung quanh ngay cả rễ dây leo cũng chẳng có, cho dù có là khí thật cũng không thể trèo lên được.

Bầu trời sườn phía Đông đã dần dần hưng hửng sáng, ánh sáng trong “Nhất Tuyến Thiên” tuy đã tối đi, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ sáng trở lại, đến lúc ấy hai người họ sẽ bị mắc kẹt ở lưng chừng sườn núi, lên ư, lên không được, vậy xuống, xuống cũng không xong. Nếu như trong đám quan binh có một tay thần tiên có lực tay khỏe mạnh, thì hai người bọn họ thật sự chỉ có con đường chết thôi.

Đến giờ Lục Kiêu cũng cảm thấy lúc trước mình đã quá lỗ mãng, nhưng lại không muốn nhận sai với Thần Niên, bèn nói: “Cô qua đây, ta sẽ đưa cô xuống dưới, cùng lắm thì giết hết rồi xông ra là xong. Yên tâm đi, cho dù ta có chết ở đây, cũng sẽ để cô sống thoát ra ngoài.”

Nghe hần nói như vậy, trong lòng Thần Niên ngược lại không hề tức giận. Nhớ tới việc người ta tới đây hoàn toàn là vì muốn cứu mình nên mới rơi vào tình cảnh như bây giờ, quả thực nàng chẳng có lập trường gì để oán giận hần cả. Thần Niên thấp giọng nói: “Người không cần phải lo cho ta, nên một mình xông ra ngoài đi.”

Nhưng Lục Kiêu lại lắc đầu nói: “Không được, ta đã đồng ý với nghĩa phụ của cô sẽ bảo vệ cho cô, thì sẽ nói được làm được. Đừng phí lời thêm nữa, mau nằm lên lưng ta, tranh thủ trời tối chúng ta sẽ leo xuống, giết hết khiến bọn chúng trở tay không kịp!”.

Thần Niên nghĩ ngợi một thoáng, lại nói: “Tuy nói là phải đi xuống, nhưng cách để đi xuống thì phải nghĩ cho kỹ đã.” Nàng cúi đầu nhìn xuống ánh lửa trải dài khắp trong “Nhất Tuyến Thiên”. Cho dù hai bên lối vào đều đã bị chặn đầy người, nhưng rõ ràng là người bên sườn phía Nam có đông hơn một chút, xem ra đối phương đoán rằng bọn họ sẽ chạy thoát về phía Nam. “Ta thấy chi bằng như vậy đi!” Thần Niên ghé sát vào Lục Kiêu, thấp giọng dặn dò vài câu bên tai hần.

Lần này Lục Kiêu không phản bác lại Thần Niên nữa, mà gật đầu nói: “Được, cô trước ở đây đợi ta, đừng động đậy lung tung!” Đợi Thần Niên cam đoan xong, hần mới vòng qua Thần Niên leo trèo rất nhanh về hướng lối ra ở sườn phía Nam. Sau lưng không còn gánh nặng là Thần Niên nữa, nên thân thủ của hần trở lên nhanh nhẹn hơn rất nhiều, giữa hai bên vách đá chỗ cao chỗ thấp bám chỗ này nhảy chỗ kia, chỉ chớp mắt đã đi được một khoảng rất xa.

Đám quan binh dưới vách chờ đợi với vẻ thiếu kiên nhẫn, trời mãi vẫn chưa sáng rõ, nên không cách nào nhìn kỹ được hai người ở bên trên rốt cuộc đang ẩn thân chỗ nào, cũng chỉ có thể sống chết canh giữ thật chặt hai đầu lối ra, lại sắp xếp những tay bắn cung trong quân ở dưới vách núi, một khi phát hiện ra bóng dáng hai người Thần Niên và Lục Kiêu thì sẽ bắn chết ngay.

Đúng lúc đó, đột nhiên có những mảnh đá nhỏ vụn từ trên cao rơi xuống, giống như là trong lúc vô ý bị người dẫm phải nên rơi, đi men theo khe vách hướng về phía Nam. Rất nhanh đã có một tên binh sĩ phát hiện ra chuyện ấy, hét to: “Ồ phía Nam, tên khốn đó đi chạy về phía Nam!”.

Tên quan binh họ Hướng nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy ở nơi cao nhất trên vách đá hình như có một bóng đen đang đi về hướng Nam, liền vội vàng ra lệnh cho các tay cung mau chạy về sườn phía Nam, nhất định muốn bắn chết tên cướp này ngay trên vách đá. Rất đông binh sĩ nghe lệnh lao về phía lối ra phía Nam, thủ vệ sườn phía Bắc nhất thời mỏng đi nhiều.

Chưa được bao lâu, Lục Kiêu đã lẹ làng quay trở lại, nhếch miệng cười với Thần Niên vẫn đang chờ ở chỗ cũ, “Được rồi, chúng ta đi thôi!”.

Thần Niên không nói hai lời nhảy lên lưng Lục Kiêu, đáp: “Đi lên chỗ cao trước, cố gắng kinh động đến bọn chúng muộn nhất có thể.”

Lục Kiêu khẽ gật đầu, lại công Thần Niên đi về phía Bắc. Lúc này sắc trời tuy đã lờ mờ sáng, nhưng sức chú ý của đám quan binh ở phía dưới đều tập trung hết ở lối ra sườn phía Nam, ai ngờ hai người bọn Thần

Niên lại đi hướng ngược lại. Một tên binh sĩ ở lối ra sườn phía Nam vô tình ngẩng đầu lên, thành linh phát hiện ra hai tên khốn đó đã ở cách đầu mình mười mấy trượng. Hắn giật mình hồi lâu, mới cuống quýt kêu lên: “Ồ đây! Tên khốn đó ở đây!”.

“Đi xuống!” Thần Niên chỉ huy Lục Kiêu bằng giọng gấp gáp, chỉ thấy hai chân Lục Kiêu nhún mạnh xuống vách đá một chút, rồi mượn lực nhảy vọt về trước, như một con chim đại bàng từ trên vách núi bay lao xuống. Người Thần Niên ở trong không trung cũng không hề nhàn rỗi, thủ pháp ném phi tiêu kẹp trong tay ra như thiên nữ rắc hoa, lập tức khiến năm sáu tên binh sĩ ở phía dưới bị thương.

Tranh thủ khoảng thời gian trống ấy, thanh đao cong trong tay Lục Kiêu như múa đã mang theo Thần Niên xông ra ngoài “Nhất Tuyến Thiên”.

Tuy trọng điểm phòng vệ của đám quan binh nằm ở sườn phía Nam của “Nhất Tuyến Thiên”, nhưng số quan binh ở lại canh giữ ở sườn phía Bắc giờ phút này ít nhất cũng phải hơn hai ba trăm người, Lục Kiêu và Thần Niên vừa đáp xuống đất, liền bị đám người đó vây lấy. Lục Kiêu vung đao về phía trước mở đường, Thần Niên bọc hậu, hai người dựa vào lưng để cùng hỗ trợ cho nhau, vừa đánh vừa đi.

Thanh đao cong trong tay Lục Kiêu nhìn thì không thấy có gì đặc biệt, nhưng lưỡi đao lại sắc nhọn vô cùng, hấn xuống tay lại rất tàn nhẫn, dường như nhát nào nhát ấy đều mang đi nửa mạng người. So với hấn, Thần Niên xuống tay mềm yếu hơn nhiều, binh khí trong tay tuy rằng đã được đổi thành một thanh trường đao vừa cướp được, nhưng hầu hết đều chỉ tấn công vào những chỗ như bả vai đùi chứ không gây chết người, chỉ khiến đối phương bị thương nhưng không mất mạng.

Đám quan binh rất nhanh đã phát hiện ra điểm này, tự động tránh xa khỏi sự sắc sảo của Lục Kiêu, mà chuyển sang bao vây tấn công Thần Niên. Áp lực bên Thần Niên đột nhiên tăng lên, nhát thời lâm vào cảnh nguy hiểm. Lục Kiêu thở gấp, kéo tay Thần Niên tung lên không đến trước người mình, còn mình thì quay người lại hạ đao chém chết mấy tên binh sĩ đang tiến tới áp sát cho nòng, rồi quay đầu giận dữ quát to: “Đã là lúc nào rồi, mà còn mềm lòng như thế! Lúc bọn chúng giết người trong trại Thanh Phong, có từng mềm lòng không?”.

Trước mắt Thần Niên đột nhiên lóe lên đôi mắt trợn trừng nhìn lên không trung của thím Nghiêm, những đoạn chân tay bị đứt cụt rơi vung vãi dưới rãnh, những người già trẻ nhỏ trong trại Thanh Phong chết mà không thể nhắm mắt... Tinh thần nàng trong phút chốc chấn động, nhát thời đao pháp trên tay mạnh mẽ hấn lên, trường đao vung tới, cắt đứt cổ họng của một tên quan binh trước mặt, máu tươi nóng hôi hổi bắn phụt lên trên người nàng, nhỏ giọt tí tách như muốn bỏng người.

58. Q.1 - Chương 58: Phi Ngựa Đến Cứu.

Lục Kiêu thấy nàng đã tỉnh ngộ, nên cũng không nói nhiều nữa, lại tiếp tục vung đao lên xông về phía trước, kéo nàng phá vòng vây ra lao ra ngoài.

Càng chạy về phía Bắc, đường núi càng rộng, quan binh bao vây khắp bốn phía xông tới cũng lại càng nhiều, hai người Lục Kiêu và Thần Niên chém giết đến đỏ cả mắt, nhưng đám quan binh phía trước vẫn đông như không bao giờ hết, một toán ngã xuống, thì sẽ có một toán khác xông tới vây lại. Thật ra không phải đám quan binh này không sợ chết, mà là quân pháp nghiêm ngặt, trưởng quan đứng đầu bị giết, nếu còn để cho hai người bọn họ chạy thoát, thì khi quay về bọn hắn chắc chắn cũng không có được kết cục tốt đẹp. Còn không bằng ở đây liều mạng với hai người này, khi quay về cũng dễ dàng ăn nói hơn.

Vì có suy nghĩ như vậy, nên sự bao vây tấn công của đám quan binh lại càng mạnh mẽ và khó chiến hơn, Lục Kiêu và Thần Niên dắt tay nhau xông tới trước vài lần liền, nhưng vẫn không có cách nào phá được vòng vây của đám người đó. Quan binh từ phía Nam không ngừng chạy về hợp thành từng đoàn gia nhập vào trận chiến, thời gian càng kéo dài, thì tình thế càng trở nên bất lợi với bọn Thần Niên. Nửa bên sườn và cánh tay của Thần Niên đã hơi tê dại, tốc độ vung đao cũng chậm đi rất nhiều. Nàng liếc thấy võ công

của Lục Kiêu rất giỏi, nếu như không bị nàng liên lụy, thì một mình xông ra khỏi vòng vây sẽ thoát mái hơn nhiều, bèn hét lên với hấn: “Người mau chạy đi! Không cần lo cho ta đâu!”.

“Im miệng!” Lục Kiêu hung tợn mắng nàng một câu, lại kéo nàng lao lên trước vài bước nữa, “Bớt chút sức lực chém nhiều thêm vài tên nữa đi!”.

Thần Niên dùng sức giãy khỏi tay Lục Kiêu, hai tay nắm chặt chém xuống một tên quan binh đã lao tới chặn đường, miệng hét lên: “Người đã cố hết sức để cứu ta rồi, có thể coi là không thất tín, nghĩa phụ ta cũng sẽ hiểu thôi! Người mau đi đi! Một lát nữa đám quan binh ở phía Nam đều quay trở lại đây, người có muốn đi cũng khó!”.

Lục Kiêu quay đầu hỏi nàng: “Cô thì sao?”.

Thần Niên không chút để tâm mỉm cười, đáp: “Không cần phải lo cho ta, lúc đầu khi ta tới cứu người đã không nghĩ tới chuyện còn sống mà quay về! Một mình ta chết đổi lại được tính mạng của các chỉ em, như vậy thì ta đã lời được rất nhiều rồi!”.

Lục Kiêu thoáng có hơi ngạc nhiên, không ngờ một cô nương như nàng cũng có thể có được sự can đảm và nghĩa khí đến thế. Bình sinh hấn là người rất kính trọng những người vì bạn bè mà không màng đến sống chết rút dao ra tương trợ, nếu như nói trước khi cứu Thần Niên hấn hoàn toàn là vì lời hứa với Mục Triển Việt, thì giờ lại thật lòng thật dạ muốn cứu tính mạng của cô gái này. Hấn nghiêng người cầm một nhát dao đang bổ xuống thay cho nàng, lại tóm chặt lấy tay nàng, trầm giọng nói: “Đến cô còn có thể như vậy, thì sao ta có thể không bằng cô được! Ta không đi, nếu không cứu được cô ra, thì cùng chết với cô cũng hay!”.

Thần Niên thoáng sững người, hào khí trong lòng bỗng trào lên, nói: “Vậy thì được, dưới hoàng tuyền có người bầu bạn, chuyện vui, chuyện vui!”.

Hai người đã hạ quyết tâm nhất định sẽ chết, nên chiêu thức lại càng tàn nhẫn hơn, khí thế ngược lại phần chấn hấn lên, dựa vào luồng dũng khí ấy lại xông ra ngoài cách xa được một đoạn. Đường núi nhỏ hẹp, khiến bọn họ đột phá vòng vây rất bất lợi, nhưng cũng không tiện cho đám quan binh huy động người ngựa. Hai người liều mạng xông tới giáp ranh vòng vây, Lục Kiêu cao giọng hét lên, “Cô đi trước đi!” Nói xong, cánh tay dùng lực tung Thần Niên ra bên ngoài.

Thần Niên mượn lực của hấn gắng sức nhảy lên, chân hạ xuống đỉnh đầu của một binh sĩ, cứ vài lần nhảy lên rơi xuống nhanh nhẹn nhẹ nhàng như vậy cuối cùng đã đáp xuống sau lưng đám lính, thoát ra khỏi vòng vây của đám quan binh. Sau khi đáp xuống đất xong nàng lại không vội chạy trốn, mà liền xoay người lại tấn công từ đằng sau lưng, búng binh dùng trường đao trong tay chém phá lớp lớp vòng vây mở đường máu cho Lục Kiêu.

Lục Kiêu bật cười ha ha, dắt Thần Niên xông ra ngoài. Không có sự ngăn cản của quan binh, tốc độ hai người lại rất nhanh, mắt thấy sắp thoát ra khỏi cốc khẩu, thì nghênh đón cả hai lại là một đại đội kỵ binh đang cuốn theo đất bụi từ phía đối diện phi nhanh tới, thanh thế cực lớn, liếc mắt nhìn cũng phải có hơn một trăm kỵ binh.

Thần Niên than thầm một tiếng “Thôi xong”, nàng và Lục Kiêu cả hai đã liều mạng đến kiệt sức, nếu như lại bị đám kỵ binh trước mặt ngăn trở, đợi đến khi đám quan binh đằng sau đuổi tới cuốn lấy, thì thật sự là sẽ mất mạng chốn này.

Lục Kiêu hiển nhiên cũng nhìn ra được điểm ấy, xoay thân người trên không trung, tiện tay tóm lấy một vách đá bên sườn sơn khẩu, hét lớn: “Cướp ngựa!”.

Việc đã đến nước này cũng chỉ còn cách bất chấp liều mạng thử một lần xem sao. Thần Niên dứt khoát vứt luôn thanh trường đao trong tay đi, học theo dáng vẻ của Lục Kiêu, hai tay bám chắc vào vách đá trèo lên thật nhanh, chỉ đợi khi toán kỵ binh đó đuổi đến thì lao bổ tới, liều chết cướp lấy một con ngựa chiến.

Ai ngờ đoàn kỵ binh đó lại ghìm mạnh cương ngựa dừng lại cách đó hơn mười trượng, cung nỏ trên tay nhất loạt giương lên bắn tên ra, dồn ngã hàng loạt đám quan binh đang truy đuổi phía sau Thần Niên và Lục Kiêu, đám quan binh đuổi theo phía sau nhất thời khựng cả lại, không dám tiến lên nữa. Hai người Thần Niên và Lục Kiêu nhất thời không khỏi ngáy người, chỉ thấy toán kỵ binh chính tề tách ra hai bên không một tiếng động, một vị thiếu niên trẻ đầu đội miện ngọc người mặc Hán phục cưỡi ngựa từ phía sau chậm

rải bước ra, khuôn mặt tuấn mĩ, thần sắc lạnh lùng, chính là người đã bị Thần Niên vớt lại dưới núi Chiêu Bích, Phong Quân Dương.

Trong lòng Thần Niên vô cùng mừng rỡ, không quan tâm gì nhiều, lập tức từ trên vách đá cao giọng gọi: “A Sách!”.

Phong Quân Dương nghe thấy liền nhìn về phía nàng, ánh mắt trầm tĩnh dừng lại trên khuôn mặt nàng, thân hình hơi khựng lại trong thoáng chốc, nhưng lại không để ý gì tới nàng nữa mà quay đầu nhìn Dương Quý đang trốn phía sau đám quan binh, hờ hững nói: “Dương đại tổng quan, đã lộ mặt rồi thì không cần phải ẩn trốn nữa đâu.”

Lúc trước tuy Dương Quý lĩnh một đạo của Lục Kiêu, nhưng vẫn chưa chết, sau khi được chữa trị đơn giản vẫn luôn trốn phía sau chỉ huy đám quan binh bao vây hai người Thần Niên. Ông ta chỉ nghĩ phải diệt trừ Thần Niên tránh để sau này thân phận của mình bị bại lộ, nhưng không ngờ Phong Quân Dương lại đột nhiên dẫn theo kỵ binh xuất hiện ở nơi này, hơn thế quan sát phục sức phối cùng nhau, ngoài trừ mười mấy kỵ binh đang vây xung quanh Phong Quân Dương là ám vệ của Vân Tây ra, thì những người khác đều là kỵ binh của Thanh Châu.

Cả người Dương Quý dường như hơi run lên, đang khổ sở nghĩ cách thoát thân, thì lại nhìn thấy phía sau đội kỵ binh có một người phi ra. Người này thân hình cao lớn, cả người mặc giáp trụ chỉnh tề, trên khuôn mặt vuông vức là mày rậm mắt sáng mũi thẳng miệng rộng, chính là Dương Thành chủ tướng của Thanh Châu. Khuôn mặt Dương Thành đầy giận dữ nhìn về phía Dương Quý, quát hỏi: “Dương Quý, Dương Thành ta tự vấn bản thân đối xử với ngươi không bạc, tại sao ngươi lại làm ra những chuyện phản chủ như vậy hả?”.

Hai đầu gối Dương Quý mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch như một tờ giấy, mồ hôi trên trán vã ra từng giọt từng giọt, nhưng vẫn cúi đầu không nói tiếng nào.

Thấy ông ta như vậy, Dương Thành hừ lạnh lại dằn dò thuộc hạ: “Giải Dương Quý xuống!”.

Hộ vệ ở hai bên đồng loạt vâng lệnh, lật người xuống ngựa tiến đến bắt trói Dương Quý. Ai ngờ còn chưa kịp đến trước người Dương Quý, thì đột nhiên ông ta ngược đầu lên lộ ra một thoáng cười quái dị, sau đó bên miệng trào ra một tia máu đen, thân hình lảo đảo rồi gục xuống đất. Hai tên hộ vệ vội vàng chạy đến kiểm tra, một lát sau quay lại bẩm báo với Dương Thành: “Tướng quân, ông ta đã uống thuốc độc tự vẫn rồi ạ.”

Dương Quý đột nhiên chết, đám quan binh Ký Châu vốn dĩ vây xung quanh Dương Quý bắt giặc đều ngây người, nháo nhào quay đầu lại nhìn trưởng quan của mình. Tên hiệu úy họ Hưởng đã từng nhìn thấy Dương Thành, thấy tình hình này cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, vội vàng tiến lên vài bước hành quân lễ với Dương Thành, “Hiệu úy Hưởng Bưư doanh sáu Ký Châu tham kiến Dương tướng quân.”

Dương Thành khẽ gật đầu, chỉ vào thi thể của Dương Quý đang ở trên đất hỏi ông ta: “Là hần ta gửi tin cho các người, bảo các người dẫn binh tới phải không?”.

Hưởng Bưư là tâm phúc của Cừu Đức Viễn, đối với chuyện này cũng biết được ít nhiều, nghe vậy liền gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng là người này đã gửi thư tới cho thiếu chủ nhà tiểu nhân nói rằng đám phỉ của trại Thanh Phong sẽ đi qua đèo Phi Long, thiếu chủ nhà tiểu nhân mới lệnh cho Cừu tướng quân dẫn bọn tiểu nhân tới trước mai phục tấn công đám phỉ của trại Thanh Phong.”

Dương Thành nói: “Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, người dẫn binh lính quay về trước đi, tự ta sẽ nói rõ với Tiết Thịnh Hiến.”

Nhưng Hưởng Bưư lại không hề nhúc nhích, chân chừ một thoáng, lại nói: “Lời dặn của Dương tướng quân mặt tướng không dám không theo, chỉ là Cừu tướng quân gặp nạn, mặt tướng muốn bắt hai tên tội phạm kia trở về Ký Châu, có vậy mới dễ dàng gặp mặt thiếu chủ nhà tiểu nhân.”

Dương Thành nghe hần nói như vậy, liền quét ánh mắt về phía Thần Niên vẫn đang bám trên vách đá, xoay đầu lại nhìn Phong Quân Dương, “Thế tử, ngài xem...”

Phong Quân Dương chỉ cười nhạt một cái, nhẹ giọng hỏi Hưởng Bưư: “Là hai người bọn họ giết Cừu Đức Viễn sao?”.

59. Q.1 - Chương 59: Đổi Trắng Thay Đen.

Hướng Bưu đã có thể trở thành tâm phúc của quan trên, thì chứng tỏ đầu óc của ông ta cũng không thuộc dạng ngu dốt, giờ đã đoán ra được thân phận của Phong Quân Dương, trước tiên hành quân lễ với Phong Quân Dương, rồi mới cung kính trả lời: “Vâng, đúng là hai người bọn họ đã giết Cừ tướng quân, còn làm bị thương vô số huynh đệ trong quân của tiểu nhân.”

Lúc ấy Phong Quân Dương mới quay đầu ngược mặt lên nhìn Thần Niên, lạnh lùng nói: “Thần Niên, nàng qua đây.”

Thần Niên nghe lời nhảy từ trên vách đá đi đến chỗ Phong Quân Dương. Lục Kiêu thấy thế cũng vội vàng đi theo sau, phòng bị cảnh giới sát sao xung quanh bên người Thần Niên. Tầm mắt Phong Quân Dương quét qua trên người Lục Kiêu, ánh mắt ấy hơi trầm xuống rất khó để nhận ra, sau đó dừng lại trên người Thần Niên, lạnh lẽo chờ nàng đến gần.

Thần Niên đi đến trước ngựa của Phong Quân Dương liền dừng lại, ngẩng đầu ánh mắt tham lam nhìn hắn đang ngồi trên lưng ngựa, hốc mắt không kìm được nóng lên, nhưng trong mắt lại đọng đầy niềm vui sướng vô bờ. Vẫn còn sống để nhìn thấy hắn, thật là tốt.

Sao Phong Quân Dương lại không đọc hiểu được ánh mắt của nàng chứ, trong tim hắn lập tức tràn đầy cảm giác xót xa không chịu nổi. Nhìn dáng vẻ nhếch nhác tả tơi cả người dính đầy máu của nàng, hắn thấy vừa thương lại vừa giận, nhất thời cũng không biết nên ôm chặt nàng vào lòng dịu dàng an ủi, hay kéo nàng tới nghiêm khắc giáo huấn cho nàng một trận thì mới đúng. Hắn hơi hơi mím môi, cố gắng nén mọi cảm xúc ngổn ngang trong lòng xuống, lạnh lùng hỏi nàng: “Là nàng đã giết Cừ Đức Viễn?”

Thần Niên đang do dự xem nên trả lời vấn đề này như thế nào, thì lại nghe thấy Phong Quân Dương hỏi tiếp: “Tại sao nàng lại giết ông ta? Ông ta là mệnh quan của triều đình, vô duyên vô cớ bị người ta giết như vậy là điều không thể chấp nhận được.”

Thần Niên phúc đến thì đầu óc sáng ra, lập tức cao giọng đáp: “Là ông ta ra tay lạm sát người vô tội trước, đã giết rất nhiều bạn bè người thân của ta, còn âm mưu làm nhục các chị em của ta nữa. Ta vì cứu các chị em, nên mới không cẩn thận lỡ tay giết chết ông ta.”

Phong Quân Dương nghe vậy chậm rãi gật đầu, “Ồ, thì ra là vậy.”

Ở bên này Hướng Bưu lại không bằng lòng, nghiêm giọng quát Thần Niên: “Mồm miệng toàn nói những lời bậy bạ! Cừ tướng quân phụng lệnh đến đây tiêu diệt sơn phỉ, sao lại nói là lạm sát người vô tội được?”

“Ta khinh!” Thần Niên lập tức cao giọng phản bác lại: “Cái gì mà sơn phỉ chứ? Sơn phỉ ở đâu ra? Một đoàn toàn người già trẻ em và phụ nữ sao lại đột nhiên biến thành sơn phỉ hả? Trẻ con nhà ông bú sữa cũng có thể trở thành sơn phỉ à? Đại cô nương nhà ông cũng ra ngoài làm sơn phỉ à? Bọn ta căn bản chẳng phải là sơn phỉ gì hết, bọn ta chỉ là bách tính bần hàn trong núi Thái Hành thôi, vì ở trong núi sẽ gặp phải tai họa từ chiến trận, nên mới cùng nhau đi chạy nạn. Các ông thân là quan binh, ăn quân lương của triều đình, không những không bảo vệ sự bình an của muôn dân, lại còn giết muốn hết bách tính chúng ta rồi đổ vạ là sơn phỉ để mạo nhận công lao, ông không thấy xấu hổ hả?”

Miệng lưỡi của nàng vốn dĩ rất lợi hại, giờ lại cố ý đổi trắng thay đen, nói cả một đoạn dài bằng giọng giòn tan lạnh lẽo khiến Hướng Bưu phải ghen hòng, ông ta nhất thời lửa giận phừng phừng, câu tiết nói: “Đám người các ngươi rõ ràng là đám cướp rình của trại Thanh Phong!”

“Ai nói? Có bằng chứng gì không?” Thần Niên cao giọng hỏi, nàng chỉ vào tên Dương Quý ở trên đất, “Chỉ dựa vào lời của ông ta thôi hả? Nếu không phải ông ta có tật giết mình, thì tại sao phải uống thuốc độc tự vẫn?”

Hướng Bưu nhất thời bị nàng chèn ép không thốt nổi lên lời, ông ta cũng không biết tại sao Dương Quý lại đột nhiên tự sát, nhưng trưởng quan của ông ta bị giết, thủ hạ binh sĩ cũng thương vong vô số, nên không thể buông tha cho hai người như vậy được. Ông ta dứt khoát không tranh cãi cùng Thần Niên nữa, chỉ chấp tay lại nói với Phong Quân Dương: “Thế tử gia, bất luận là như thế nào, hai người này giết chết rất nhiều binh sĩ của tiểu nhân, tiểu nhân nhất định phải dẫn họ về Ký Châu mới dễ dàng ăn nói với thiếu chủ nhà tiểu nhân.”

“Ông giết nhưng phụ lão huynh đệ của ta còn nhiều hơn!” Thần Niên tức giận nói, “Nếu không chúng ta đếm từng người từng người một, xem xem dân chúng bị các ông lạm sát nhiều, hay quan binh bị bọn ta lỡ tay làm bị thương nhiều!”.

“Đủ rồi!” Dương Thành lạnh lùng quát ngăn hai người lại, quay đầu qua nhìn Phong Quân Dương, hỏi: “Thế tử xem chuyện này nên xử lý thế nào?”.

Khóe môi Phong Quân Dương khẽ cong lên, chậm rãi từ tốn nói: “Chuyện này thật ra rất khó giải quyết, hai bên bên nào cũng có cái lý của mình, khiến người ta nhất thời thật sự khó mà quyết định được. Những lời của Hưởng hiệu úy rất có lý, yêu cầu đó ta có thể hiểu được. Nếu là người khác, thì ta cũng không dễ tâm đến những chuyện không liên quan đến mình này thế này, nhưng nha đầu đó cũng có chút tình cảm với ta, ta không tiện nhìn nàng ấy bị người khác lăng nhục. Theo ta thấy, chuyện này cả hai bên đều đã không thể nói rõ ràng được, vậy thì chi bằng cùng đến Thịnh Đô nghe Thánh thượng phân xử vậy!”.

Hắn vừa nói vừa từ từ cúi mình xuống từ trên lưng ngựa, cho đến khi nhìn thẳng vào Hưởng Bư, cười khê: “Hưởng hiệu úy, ta sẽ dẫn cả hai người đó và ông cùng đến Thịnh Đô, chúng ta sẽ đến trước mặt Thánh thượng trình bày vụ án này, được chứ?”.

Trên mặt Phong Quân Dương rõ ràng hơi mang theo một nụ cười nhàn nhạt, nhưng lại khiến Hưởng Bư có cảm giác như có một áp lực vô hình đè ép khiến ông ta cơ hồ không thể hít thở được. Mọi người đều biết hiện giờ thế lực của triều đình yếu ớt, quần hùng trong thiên hạ xuất hiện nhiều không kể xiết, người này là thế tử gia Vân Tây Vương, là một chư hầu xưng bá phía Tây Nam, đến hoàng đế của Thịnh Đô còn phải nể mặt đôi ba phần, còn ông ta chỉ là một viên hiệu úy nhỏ nhoi sao có thể chống lại được chứ? Càng đừng nói đến chuyện người này còn là đối tượng mà thiếu chủ nhà mình muốn bỏ dờ lôi kéo, đừng nói là chết một Cừu Đức Viễn, cho dù có chết đến chín mươi người đi nữa, sợ là thiếu chủ cũng không muốn vì thế mà đắc tội với người này.

Trên trán Hưởng Bư đã toát hết cả mồ hôi, may mà ông ta là người đầu óc nhanh nhẹn, đã nghĩ thông suốt được điểm này, lập tức cung kính trả lời: “Mạt tướng không dám. Mạt tướng chỉ cùng Cừu tướng quân ra ngoài chấp hành việc quân mà thôi, giờ Cừu tướng quân đã chết, mạt tướng xin nghe theo sự sắp xếp của thế tử gia.”

“Vậy thì tốt,” khuôn mặt Phong Quân Dương nở nụ cười tươi tắn, thẳng người lên lạnh nhạt nói: “Trước tiên ông hãy dẫn quân quay về trước đi, hai người này ta sẽ dẫn đi. Chuyện ngày hôm nay, tự ta sẽ nói rõ ràng với thiếu chủ nhà ông. Vân Tây tuy cách xa nơi này, nhưng người của Phong Quân Dương ta, không phải ai cũng có thể động vào được đâu.”

Nghe được ý trong câu nói này của hắn, rằng còn muốn đi hỏi tội Tiết Thịnh Hiến. Hưởng Bư sợ đến mức mồ hôi vã ra như tắm, cúi đầu không dám tiếp lời. Phong Quân Dương lạnh lùng liếc nhìn ông ta, lại quay đầu lại nhìn Dương Thành, hỏi: “Dương tướng quân, ngài nói xem như vậy đã được chưa?”.

Dương Thành chấp tay lại nói với hắn: “Thế tử gia đại lượng không tính toán hiềm khích cũ, Dương mạo cảm kích vô cùng, chuyện hôm nay lại hoàn toàn do Dương mạo quản lý kẻ dưới không nghiêm, quả thật Dương mạo không còn mặt mũi nào để nói gì thêm nữa, tất cả xin cứ nghe theo quyết định của thế tử là được.”

Phong Quân Dương cười nói: “Dương tướng quân quá lời rồi, nhà ai mà không có vài tên nô tài đối trên lừa dưới ăn cây táo rào cây sung chứ? Dương tướng quân ngàn vạn lần đừng nên quá tự trách mình như vậy.”

Hai người vừa nói chuyện vừa quay đầu ngựa trở về, ánh mắt của Phong Quân Dương lạnh nhạt quét đến Thần Niên đang đứng bên người, nhưng ngay cả dừng lại một lát cũng không chịu. Lục Kiêu nhìn thấy tình hình ấy, kỳ quái hỏi Thần Niên: “Hắn ta không phải tới cứu cô sao? Tại sao lại không quan tâm gì tới cô vậy?”.

Thần Niên biết Phong Quân Dương vẫn còn đang giận mình, nhất thời cũng không biết nên làm gì, chỉ khẽ mím môi đứng đó. Phong Quân Dương đã quay về, nên dám ám vệ Vân Tây bảo vệ xung quanh hắn cũng đều quay ngược trở lại, lúc đó có một tên ám vệ thân hình gầy nhỏ lại dẫn theo mấy người nữa chạy tới chỗ Thần Niên, gọi: “Tạ cô nương.”

Thần Niên ngẩng đầu lên nhìn, mới nhận ra người đó chính là tên hầu bên cạnh Phong Quân Dương, Thuận Bình.

Thuận Bình lật người từ trên lưng ngựa xuống, nhét dây cương vào tay Thần Niên, ghé sát vào người nàng thấp giọng nói: “Thế tử gia rất lo lắng cho cô nương, không tiếc liều mạng nói rõ thân phận với quân Thanh Châu, dùng “lệnh Phi Long” triệu tập bọn tiểu nhân, sau đó lại phi ngựa hỏa tốc suốt một đêm đến cứu cô nương, hoàn toàn dựa vào chân khí lão Kiêu truyền ới gắng gượng được đến bây giờ đây.”

60. Q.1 - Chương 60: Mất Rồi Lại Có Được.

Thần Niên lẳng lặng gật đầu, để lại một ám hiệu đơn giản của trại Thanh Phong lên trên vách đá, sau đó nhảy lên lưng ngựa, giật dây cương đuổi theo Phong Quân Dương. Sau một thoáng ngáy người, Lục Kiêu đang định đuổi theo, thì Thuận Bình đã thò tay ra ngăn hãm lại, cười nói: “Vị tráng sĩ này, ngựa của bọn tiểu nhân không đủ, đành để tráng sĩ chịu chút thiệt thòi cưỡi chung một con ngựa với tiểu nhân thôi.”

Lúc ấy đúng là số ngựa không nhiều lắm, Lục Kiêu cũng không phải là người tính toán chi li, lại thấy Thuận Bình nói rất thành khẩn, nên cũng cưỡi chung một con ngựa với hắn. Lục Kiêu muốn đuổi theo Thần Niên, nhưng Thuận Bình lại thúc ngựa thông dong đi theo đằng sau, hãm lại giục thêm hai ba câu nữa, Thuận Bình bèn cười đáp: “Có thể tử gia ở đây, tráng sĩ không cần phải lo lắng cho sự an nguy của Tạ cô nương đâu.”

Lục Kiêu nhận ra Thuận Bình cố ý như vậy, nghĩ một lát rồi hỏi hắn: “Thế tử gia của các người là tình lang của Tạ Thần Niên à?”

Thuận Bình không ngờ hắn lại nói chuyện một cách thẳng thắn như vậy, nhất thời nghẹn lời, cân nhắc cẩn thận rồi mới đáp: “Tiểu nhân không rõ, tiểu nhân chỉ biết thế tử gia rất coi trọng Tạ cô nương.”

Lục Kiêu chỉ “ồ” một tiếng, rồi không giục Thuận Bình đi lên nữa.

Bên này tất cả mọi người rất nhanh đã ra khỏi sơn cốc quay lại con đường lớn dẫn vào đèo Phi Long, đã có một đoàn xe ngựa chờ ở đây từ trước. Phong Quân Dương lại hàn huyên vài câu cùng Dương Thành, rồi bỏ ngựa trèo lên xe, trong khoảng thời gian đó không thể liếc nhìn đến Thần Niên vẫn đang theo sát phía sau lấy một cái. Thần Niên do dự một thoáng, đang muốn mặt dày chui vào trong xe, thì lại nghe thấy Phong Quân Dương ở bên trong khẽ gọi: “Mời lão Kiêu vào đây một lát.”

Bên cạnh xe ngựa có một ông lão khoảng tầm năm mươi tuổi nhanh chóng nhảy từ trên lưng ngựa vào trong xe, Thần Niên thấy hai huyệt trên Thái Dương của ông ta gồ lên, công phu nội gia hiển nhiên là rất thâm hậu, nên đoán rằng ông ta chính là truyền nội lực cho Phong Quân Dương, lão Kiêu.

Ở bên ngoài xe lão Kiêu kính cẩn gọi một tiếng “Thế tử gia”, rồi mới vén màn che bước vào trong toa xe. Trong thoáng chốc khi màn xe rơi xuống, Thần Niên vừa kịp liếc nhìn Phong Quân Dương đang ngồi bên trong sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trong lòng nhất thời quặn thắt, nghĩ thầm nội thương của hắn vốn dĩ vẫn chưa khỏi, lại hao tâm tổn trí bốn ba suốt đêm vì mình, cơ thể hiện giờ nhất định là suy yếu lắm, nhưng vừa này hắn vẫn ngồi đằng hoàng trên lưng ngựa chuyện trò vui vẻ với mọi người, cũng không biết đã dựa vào bao nhiêu nghị lực mới có thể chống đỡ được đến giờ.

Ước chừng qua một nén hương, lão Kiêu mới từ trong xe đi ra, rũ mi mắt xuống rồi lại nhảy trở về lưng ngựa của mình.

Thần Niên do dự một thoáng, vẫn mặt dày thúc ngựa sát gần đến bên ngoài xe của Phong Quân Dương, cách một ô cửa sổ thấp giọng gọi hắn: “A Sách.”

Nhưng Phong Quân Dương ở bên trong xe lại không hề để ý gì tới nàng, Thần Niên đang không biết nên làm thế nào, thì lại thấy Thuận Bình cùng Lục Kiêu thúc ngựa phi tới, Lục Kiêu liếc nhìn xe ngựa một cái, rồi lại nhìn Thần Niên khinh thường nói: “Đã muốn nói lời cảm ơn, thì gặp mặt mà nói, cô cứ đứng ở đây ắp a ắp úng, ai mà nghe được? Lúc trước ta thấy lá gan của cô cũng lớn lắm mà, sao giờ lại ngại ngùng thế?”

Thần Niên nhủ thầm nào phải chỉ có mỗi việc nói lời cảm ơn là xong, Phong Quân Dương rõ ràng vẫn còn đang giận nàng, sợ rằng trước khi nói lời cảm ơn phải nói lời xin lỗi trước mới xong. Ở bên cạnh khuôn mặt Thuận Bình lại tươi cười nhìn nàng, rồi lẳng lẽ chỉ tay vào chiếc xe ngựa, ra hiệu rằng nàng cứ xông

thăng vào đi. Thần Niên nghiêng chặt rằng, nhảy từ trên lưng ngựa xuống, bước vài bước chạy đến chiếc xe, vén rèm lên chui vào trong.

Bên trong xe được phủ một lớp da hổ, rộng hơn khá nhiều so với những chiếc xe ngựa thông thường khác, thậm chí còn bày biện cả kỷ trà, các đồ trang trí bên trong đều rất đầy đủ. Phong Quân Dương đang tựa người vào một chiếc gối to mềm nhăm mắt nghỉ ngơi, nghe có tiếng động cũng chỉ ngược mắt lên nhìn, thấy là Thần Niên cũng chẳng nói năng gì, lại nhắm mắt lại. Khuôn mặt Thần Niên có chút ngưng ngừng, muốn nói với hắn vài câu mềm mỏng, nhưng mở miệng ra rồi lại không biết nên nói gì thì mới ổn. Nàng nghĩ ngợi một hồi, dứt khoát đi đến gần nắm chặt tay của hắn đang đặt trước người.

Nhưng Phong Quân Dương vẫn không để ý gì tới nàng, khuôn mặt hờ hững rũ mi mắt xuống, để mặc nàng cho nắm tay mình.

“A Sách...” Thần Niên tự biết mình đuối lý, gọi hắn với vẻ vô cùng đáng thương, “Chàng đừng giận ta mà, ta xin lỗi, chàng không biết vừa nãy khi nhìn thấy chàng ta đã vui mừng đến thế nào đâu, ta còn tưởng rằng sẽ không thể còn sống mà gặp lại chàng nữa.”

Khóe môi Phong Quân Dương cong lên lộ ra một thoáng mỉa mai, dừng dừng nói: “Không nhìn thấy ta thì có làm sao, Tà nữ hiệp không màng đến sống chết xả thân cứu người, chuyện này nhất định sẽ được vô lâm truyền tụng đến trăm năm. Tà nữ hiệp sau khi chết có mỹ danh, hà cớ gì phải so đo xem Phong mỗ có giận Tà nữ hiệp hay không?”

Những lời hắn nói rất cay nghiệt, hốc mắt Thần Niên bắt giắc đỏ hồng, khẽ nói: “A Sách, chàng biết ta không phải vì mấy cái mỹ danh đó mà.”

Khóe môi Phong Quân Dương lại căng ra, nhưng vẫn rũ mặt xuống không chịu quan tâm đến nàng.

Thần Niên thấy đáng về hắn chỉ sau một ngày một đêm mà tiêu tụy đi nhiều quá, tuy rằng vừa nãy đã được lão Kiều truyền chân khí cho, nhưng khuôn mặt vẫn trắng bệch rất khó coi, ngay cả bờ môi cũng không có chút huyết sắc nào. Trong lòng nàng chợt thấy buồn rầu, tình cảm nhất thời khó kiềm chế, cũng không để tâm đến vẻ mặt lạnh lùng của hắn, chỉ cúi người xuống hôn lên cánh môi bạc mỏng của hắn lấy lòng.

Khi hai cánh môi chạm vào nhau, Thần Niên cảm thấy cả người Phong Quân Dương dường như có hơi giật mình, nhưng ngay sau đó hắn lại mút chặt môi lại, cứng rắn không chịu tiếp nhận thành ý của nàng. Thần Niên cũng không chịu bỏ cuộc như vậy, học theo cách của hắn lúc trước vươn đầu lưỡi vào thăm dò miệng hắn, vừa mới nếm được chút tanh ngọt thấp thoáng bên trong, đang trong lúc ngạc nhiên, thì đột nhiên cảm thấy eo lưng căng lên, hai cánh tay của Phong Quân Dương đã ghì chặt lấy eo nàng, sau đó ôm nàng lăn sang bên cạnh, xoay người đè nàng xuống.

Bờ môi hắn mềm mại lại hơi lành lạnh, nụ hôn vừa bá đạo lại ngang ngược, một bàn tay nắm lấy cằm ép nàng phải hé miệng, để mặc cho đầu lưỡi của hắn tùy ý công thành lược đất, tay kia ôm siết lấy eo nàng, chỉ hận không thể cắt đứt vòng eo mảnh mai ấy trong lòng mình.

“Thần Niên, Thần Niên...” Hắn tham lam thấp giọng gọi tên nàng, bờ môi đã sớm nóng lên men theo xuống cổ, lưu luyến ở cổ họng nàng, hận không thể cắn nàng một cái cho hả giận, giọng nói khàn khàn dường như còn mang theo thoáng giận hờn, “Sao nàng có thể nhẫn tâm bỏ ta lại không quan tâm như vậy, nếu như nàng thật sự có mệnh hệ gì, nàng bảo ta phải làm sao? Nàng bảo ta phải làm sao đây?”

Nàng không thể trả lời được, cũng không biết nên trả lời hắn thế nào, đành nâng khuôn mặt hắn lên, dùng cánh môi mình che kín miệng hắn lại, ngăn những câu chất vấn hắn định tiếp tục nói ra. Nàng thích hắn hôn mình, cũng thích hôn hắn, thích hắn ôm siết mình vào lòng, càng thích vươn hai cánh tay cuốn lấy cổ hắn. Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong núi, tính tình lại tiêu sái không bị gò bó trong khuôn phép, cảm thấy đã thích rồi thì nên nói cho hắn biết. Vậy là ghé sát vào bên tai hắn, thấp giọng nói: “A Sách, ta rất thích chàng, ta thích chàng ôm ta, thích chàng hôn ta, còn chàng có thích không?”

Cảm giác mất rồi lại có được, vốn dĩ rất dễ khiến người ta mất đi lý trí, nàng cũng chỉ là một cô nương ngây thơ thẳng thắn nên mới nói ra những lời tâm tình trần trụi như vậy, nhưng Phong Quân Dương vốn dĩ trong đầu toàn lửa cháy giờ lại càng như bị đổ thêm một chậu dầu nóng, chỉ thoáng chốc chút lý trí còn lại bị thiêu đốt sạch sẽ. Hắn không giống Thần Niên, Thần Niên vẫn chưa hiểu sự đời, trong chuyện tình

cảm chỉ cảm thấy ôm nhau hôn môi là đã vô cùng thỏa mãn rồi, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy còn lâu mới đủ.

61. Q.1 - Chương 61: Quyền Rũ Trong Xe.

Thần Niên đang trong lúc mơ màng, thì váy áo đã bị hắn cởi ra, cánh môi nóng bỏng rời khỏi nàng, đôi môi vì được hắn hôn nên lại càng đỏ hồng đầy kiều diễm, men theo phần cổ thon dài trắng nõn rồi lại trượt tiếp xuống, rất nhanh đã hôn lên đầu vai mượt mà đầy đặn của nàng, sau một thoáng dừng lại liền phủ lên phần ngực mềm mại non nớt, đồng thời bàn tay cũng lướt dọc theo sống lưng, cố gắng cởi hết đồng váy áo sớm đã lộn xộn trên người nàng ra.

Thần Niên bị cảm giác hơi đau nhói ở ngực làm cho bừng tỉnh, cúi đầu kinh hãi kêu lên một tiếng, trong lúc hoảng loạn không kịp nghĩ ngợi gì nhiều liền đẩy Phong Quân Dương ra. Phong Quân Dương đang trong lúc ý loạn tình mê, nhất thời không có phòng bị, liền va vào thành xe tạo nên tiếng “xoảng” nặng nề.

“Thế tử gia?” Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng hỏi của Thuận Bình.

Ở trong xe cả hai người đều cứng đờ, Thần Niên nhanh chóng khép chặt váy áo của mình lại, ra sức vùi đầu xuống không dám lên tiếng. Phong Quân Dương khựng lại giây lát, rồi khẽ khụ một tiếng để giấu đi, giọng nói vẫn còn mang chút trầm khàn sau khi vừa động tình, thần nhiên nói: “Không sao.”

Tiếng vó ngựa bên ngoài xe xa dần, có vẻ như Thuận Bình nghe thấy Phong Quân Dương nói không sao nên đã thúc ngựa cách xa xe ngựa thêm chút nữa.

Cho dù Thần Niên không hiểu tình hình lắm, nhưng cũng đoán được rằng vừa nãy nàng và Phong Quân Dương đã vượt qua giới hạn, nên nhất thời cảm thấy xấu hổ da mặt nóng bừng đến bốc khói, cũng chẳng dám liếc nhìn Phong Quân Dương lấy một cái, chỉ ngồi dính lấy thành xe phía sau, mặt cũng sắp vùi xuống đến tận ngực rồi.

Ở bên này ngọn lửa nóng rực tụ dưới bụng Phong Quân Dương không tan đi được, luồng khí huyết trong ngực cuộn trào, điều tức thật sâu mấy lần cũng không thể ép cơn khô nóng đó xuống, đành phải tóm lấy chén trà thảo dược trên trà kỉ đốc thẳng xuống bụng, mới có thể dập tắt đồng cảm xúc trong lòng đi đôi chút.

Nhất thời trong xe cả hai người chẳng ai nói câu nào, bên tai chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa lộn xộn ở bên ngoài, ngược lại càng khiến bầu không khí yên tĩnh bên trong xe trở nên rõ ràng hơn. Phong Quân Dương bất giác cũng thấy có chút không được tự nhiên, không khỏi khẽ khụ một tiếng. Thần Niên nhanh chóng liếc nhìn hắn một cái, nhưng lại hiểu sai ý, vội vàng rút một chén trà đưa cho hắn.

Phong Quân Dương nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, nhận lấy chén trà nắm chặt trong tay, thấp giọng gọi nàng: “Thần Niên...”

Thần Niên nhẹ nhàng đáp lại, rồi lại vội vàng xin lỗi: “A Sách, ta thật sự biết lỗi rồi mà.”

Thấy nàng ngoan ngoan nghe lời như vậy, chút cáu giận trong lòng Phong Quân Dương cuối cùng cũng tiêu tan sạch sẽ, chỉ còn lại cảm giác chua xót ngọt ngào mềm mại. Hắn không nỡ trách móc nàng thêm nữa, liền chỉ tay về phía thành xe phía sau, khẽ nói: “Phía sau đó có quần áo của ta, nàng thay trước đi.”

Thần Niên đánh nhau với người ta cả nửa ngày, váy áo trên người đã vừa rách vừa bẩn từ lâu, lại còn bị rất nhiều máu tươi bắn dính lên. Vừa nãy ấm áp trong lòng nàng đều là Phong Quân Dương, nên không cảm thấy gì, giờ cúi đầu xuống nhìn, chính nàng cũng phải cau mày đầy vẻ chán ghét, vội vàng nghe theo lời hắn ra phía sau bức vách bên sườn xe tìm một bộ quần áo sạch sẽ. Đang định thay ra, thì nhìn thấy phía đối diện Phong Quân Dương vẫn cong khóe môi lên nhìn nàng, bất giác lại nhớ tới tình cảnh váy áo lộn xộn bị hắn đè xuống dưới người, nhất thời xấu hổ đến nổi hai tai đỏ ửng.

Dáng vẻ của nàng như vậy, ngược lại càng khiến Phong Quân Dương muốn trêu chọc nàng hơn, khẽ cười rồi thúc giục: “Thay đi, trên người nàng hôi lắm, cứ ăn mặc như vậy nữa, ta sẽ vứt nàng ra ngoài đấy.”

Thần Niên cắn cắn cánh môi, thấp giọng nói: “Chàng quay người lại đi đã.”

Phong Quân Dương cười cười, nghe vậy trái lại liền nghiêng người nằm xuống, “Ta không quay, nếu nàng xấu hổ thì ta nhắm mắt vào là được chứ gì.” Nói xong quả thật đã nhắm hai mắt lại.

Thần Niên len lén duỗi tay ra hươ hươ trước mặt hắn, thấy hắn không có phản ứng gì, khi đã chắc chắn hắn không nhìn lên rồi, liền vội vàng cúi đầu cúi hết đồng váy áo rách nát toàn máu tanh trên người mình ra, nhanh chóng không gây ra một tiếng động thay quần áo của hắn vào.

Thân hình của hắn cao lớn hơn nàng rất nhiều, từ trong ra ngoài bộ quần áo này đều rất rộng, cảm bào màu thiên thanh có muốn gồng lên mặc vào cũng không gồng nổi. Nàng siết chặt lại dây lưng, vừa sửa sang lại tay áo quá dài vừa ngược mắt lên nhìn hắn, thì đã thấy hắn mở hai mắt ra từ lâu, còn đang nhìn mình cười tủm tỉm.

Thần Niên ngây người, nhất thời vừa ngượng lại vừa bực, cúi tiết nói: “Chàng nói lời mà không giữ lời!”

Hàng mày kiếm của Phong Quân Dương nhướn nhướn lên, khẽ cười hỏi lại nàng: “Sao ta lại nói lời mà không giữ lời?”

Thần Niên xấu hổ giận dữ nói: “Chàng nói nhắm mắt không nhìn mà.”

Phong Quân Dương cười nói: “Ta chỉ nói nếu nàng xấu hổ thì ta sẽ nhắm mắt lại, chứ ta đâu có nói khi nào thì sẽ mở mắt ra.”

Thần Niên nghĩ ngợi quả nhiên lúc này hắn chỉ nói sẽ nhắm mắt, nhưng không nói sẽ không mở mắt. Như vậy xem ra lúc đó hắn đã có ý muốn trêu mình rồi, nàng vừa xấu hổ lại vừa giận, lại thêm sự thân mật lúc trước của hai người, nên giờ chẳng biết phải đối mặt với Phong Quân Dương thế nào, bèn dứt khoát mượn việc này sầm mặt xuống, thấp giọng hừ lạnh một cái, giận dữ đứng dậy vén rèm xe lên định đi xuống.

Ai ngờ bên ngoài xe lại chẳng còn thừa con ngựa nào, con ngựa nàng cười vốn là của Thuận Bình nhường cho, về sau nàng lên xe ngựa rồi, Thuận Bình đương nhiên không muốn cưới chung một ngựa với một nam tử to cao như Lục Kiêu, nên lại đổi về cưới con ngựa của mình, nếu như Thần Niên muốn cưới ngựa tiếp, thì chỉ còn cách nhường lại một con ngựa cho nàng, hoặc cùng cưới chung một con ngựa với người khác.

Thuận Bình thấy nàng đột nhiên chui ra khỏi xe, còn tưởng nàng có điều gì dặn dò, vội vàng tiến đến gần hỏi: “Tạ cô nương có gì cần sai bảo?”

Thần Niên đang suy nghĩ xem nên nói với hắn thế nào, thì ở bên trong xe Phong Quân Dương đã khẽ lên tiếng gọi nàng: “Thần Niên, nàng vào đây.”

Đang ở trước mặt nhiều người, nên Thần Niên không tiện giận dữ với hắn, đành xoay người lại nói: “Chàng đợi ta một lát, ta đi tìm Lục Kiêu nói vài câu trước đã.”

Nhưng hiện giờ Lục Kiêu lại không ở gần đây, Thuận Bình lập tức đứng thẳng người lên nhìn quanh tìm kiếm một lượt, rồi nói lại với Thần Niên: “Lục tráng sĩ đã đi tới trước mặt rồi, tiểu nhân sẽ bảo người đi gọi cậu ấy.”

Thuận Bình gọi một tên ám vệ tới, lệnh cho hắn chạy lên trước đuổi theo Lục Kiêu. Chỉ một lát sau, Lục Kiêu sải bước từ trước mặt lại, thấy trên người Thần Niên đã thay một bộ quần áo mới, ngay cả tóc cũng được chải thành búi tóc của đàn ông, bất giác có chút ngạc nhiên, bèn nghiêng đầu đánh giá nàng hồi lâu, rồi mới hỏi nàng: “Cô tìm ta?”

Thần Niên gật gật đầu, hỏi hắn: “Vết thương trên người ngươi có nặng không?”,

Lúc hai người phá vòng vây, vì bảo vệ cho nàng, nên trên người hắn đã lĩnh mấy vết thương liên. Vừa này nàng chỉ mãi nhớ thương Phong Quân Dương, hoàn toàn quên mất thương thế của Lục Kiêu, giờ nghĩ tới cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng Lục Kiêu lại thoải mái trả lời: “Chẳng qua chỉ là mấy vết thương ngoài da thôi, lại đắp thuốc rồi, sẽ không sao đâu.”

Hắn càng như vậy, Thần Niên lại càng cảm thấy có lỗi, bèn nói một cách chân thành: “Ôn cứu mạng ngày hôm nay cả đời khó quên, sau này nếu có chỗ cần tới Tạ Thần Niên ta, thì cứ nói một tiếng là được.”

Lục Kiêu nghe xong bật cười sảng khoái, “Không cần phải nói mấy lời cảm tạ với không cảm tạ này đâu, ta đã hứa với nghĩa phụ cô sẽ bảo vệ cô, thì sẽ làm cho bằng được, nếu không sẽ thất tín với ông ấy.”

Hai người đang nói chuyện, thì cổ họng của Thuận Bình đứng ở bên cạnh lại bỗng nhiên như bị bệnh, bật ra một tiếng ho rất mạnh. Thần Niên thấy kỳ lạ bèn liếc nhìn hắt một cái, thì thấy hắt liên tục ra hiệu bằng mắt với mình. Nàng bất giác lại càng thấy ngạc nhiên hơn, bèn lên tiếng hỏi: “Thuận Bình, người làm sao thế?”

Thuận Bình hết cách đành cúi đầu xuống không dám nhìn nàng nữa, thì lại nghe thấy tiếng Phong Quân Dương ở trong xe lãnh đạm nói: “Thần Niên, nàng vào đây ta có chuyện muốn nói với nàng.”

62. Q.1 - Chương 62: Trả Ôn Thế Đây.

Đây là lần thứ hai hắt gọi nàng, Thần Niên nghe ra trong giọng nói của hắt dường như có chút không vui, liền ngáp ngừng bước vào trong xem, quả nhiên thấy sắc mặt hắt lại sa sầm, bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Phong Quân Dương thoáng rũ tầm mắt xuống, cũng không nhìn nàng, chỉ hờ hững hỏi: “Nàng định báo đáp ơn cứu mạng của người đó thế nào?”

Thần Niên không nghĩ tới việc hắt gọi nàng vào chỉ để hỏi việc này, nghĩ một lát bèn nghiêm sắc mặt lại đáp: “Người luyện võ lấy chữ “nghĩa” để đối đãi với người khác, hắt đã không tiếc mạng sống để cứu ta, thì sau này nếu như có khó khăn gì ta cũng sẽ liều mạng để cứu hắt.”

Phong Quân Dương nghĩ tới lúc này nàng vừa đồng ý sau này sẽ cẩn thận không đặt bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm nữa, nên giờ nghe nàng nói vậy cơn giận lại bốc lên, cúi đầu hừ lạnh một tiếng, ngược mắt lên nhìn nàng, cố ý hỏi: “Ý của nàng là chỉ cần nàng cứu hắt một mạng thì mới coi là trả ơn đúng không?”

Thần Niên cảm thấy những lời hắt nói tuy rằng có chút không ổn, nhưng nghĩ lại thì ý nghĩa đại khái cũng không sai, bèn hỏi ngược lại: “Không nên như vậy sao?”

Chịu ơn của người ta không phải tận lực báo đáp à? Hôm nay Lục Kiêu có thể đồng sinh cộng tử với nàng, lẽ nào sau này lúc Lục Kiêu gặp khó khăn, Tạ Thần Niên nàng lại khoanh tay đứng nhìn? Vậy không phải là thành người vong ân phụ nghĩa rồi ư?

Phong Quân Dương không nói đúng cũng chẳng bảo sai, khóe môi chỉ khẽ nhếch lên, đột nhiên lạnh lùng ra lệnh: “Lão Kiêu, giết chết Lục Kiêu!”

Thần Niên sững người, còn chưa kịp hiểu ra sao, thì lão Kiêu ở bên ngoài xe đã gầm lên một tiếng hung bạo nhảy bổ từ trên ngựa về phía Lục Kiêu, hai bàn tay thoát lên thoát xuống, từng chưởng từng chưởng mang theo chưởng phong sắc bén, mấy lần ép Lục Kiêu tay đang nắm chặt thanh đao cong vào tình thế nguy hiểm, nhìn không có vẻ gì là đang đùa giỡn, mà như muốn giết chết hắt dưới lòng bàn tay.

Thần Niên cuống quýt, quay người tức giận nói với Phong Quân Dương: “Chàng đang làm gì vậy hả?”

Nhưng Phong Quân Dương lại thông thả hỏi lại nàng: “Giết Lục Kiêu, nàng cảm thấy lão Kiêu có thể giết được hắt không?”

Đao pháp của Lục Kiêu tuy rằng rất giỏi, nhưng nội công thì còn lâu mới bì được với ông già ấy, lại thêm lúc thân thể mệt mỏi còn phải vội vàng ứng chiến, tất nhiên sẽ không phải là đối thủ của lão Kiêu. Chứng kiến hắt liên tiếp mấy lần trật vật tránh né sát chiêu của lão Kiêu, trong lòng Thần Niên vô cùng lo lắng, vội nói: “Chàng mau bảo ông ta dừng tay lại đi!”

Phong Quân Dương cười nhạt, nói: “Lão Kiêu, tha cho hắt một mạng.”

Lão Kiêu nghe vậy thật sự thu tay lại, hạ chân xuống trước ngựa của Lục Kiêu một chút, thân hình thoáng lay động rồi lại quay trở về trên ngựa của mình, dường như những chuyện vừa xảy ra chưa từng xảy ra. Công phu của ông ta cao thâm khó lường, đừng nói là Thần Niên, cho dù là Lục Kiêu cũng đang ngây người, há hốc miệng nhìn ông lão nói không lên lời.

Ở bên này Thần Niên còn chưa kịp hoàn hồn, thì lại thấy Phong Quân Dương nói: “Được rồi, nàng đã cứu hắt ta một mạng, không nợ nần gì hắt nữa đâu.”

Thần Niên sững sờ hồi lâu, rồi mới tỉnh ngộ. Lục Kiêu đang ở trên ngựa lập tức nổi giận, chỉ thanh đao cong trong tay về phía xe ngựa mắng: “Tên đàn ông như ngươi thật không biết phân biệt đúng sai, làm gì có ai bắt nạt người khác như thế chứ!”

Phong Quân Dương lạnh lùng liếc nhìn hắn, dừng dừng hỏi: “Ta chính là bắt nạt người thế đấy, ngươi làm gì được ta nào?”

Hàng mây rậm của Lục Kiêu dựng đứng, vung thanh đao cong lên muốn lao bổ đến, nhưng thân hình của hắn còn chưa kịp động dậy, thì lão Kiêu ở bên cạnh đã thúc ngựa tới bảo vệ bên sườn xe của Phong Quân Dương, chỉ chờ một câu ra lệnh của Phong Quân Dương thì sẽ đoạt lấy mạng sống của Lục Kiêu.

Thần Niên cuống lên, trước khi Phong Quân Dương hạ lệnh vội vang nhảy từ trên xe ngựa xuống chặn Lục Kiêu lại, nhỏ giọng cầu xin: “Ngươi đừng chấp nhặt với hắn nữa, vì thân thể hắn không khỏe, nên tính khí cũng không tốt, ta thay mặt hắn xin lỗi ngươi.”

Nhưng Lục Kiêu lại không nghe, nổi giận đùng đùng hét lên: “Tạ Thần Niên, ta thấy con người cô cũng coi như không tồi, nhưng sao lại tìm phải cái loại tình lang như vậy hả! Ta liều mạng đi cứu tình nhân của hắn, hắn đã không cảm ơn ta thì thôi, lại còn sai người tới giết ta, cô nói xem có còn đạo lý nữa không? Ta thấy cô dường có thân thiết với hắn nữa, tránh để sau này sinh ra con trai con gái cũng học theo tính khí của hắn.”

Mấy từ “tình lang”, “tình nhân” hắn hét cứ ra rả như vậy đến mức mọi người đều biết cả, khiến Thần Niên bất giác xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, đến đoạn sau hắn lại nói chuyện gì mà sau này sinh con trai con gái, thì dù da mặt nàng có dày hơn nữa, thì giờ cũng không thể chịu nổi. Ai ngờ ở bên này sắc mặt của Phong Quân Dương lại bất chợt hòa hoãn đi hẳn, khoe miệng cong lên cười nhạt, nói: “Các hạ lo lắng cho chuyện của mình thì cũng đúng thôi, nhưng con trai con gái của hai người bọn ta như thế nào, thì không phiền các hạ phải bận tâm.”

Thần Niên thấy hắn cũng lại tranh cãi rất nghiêm túc với Lục Kiêu như vậy, nhất thời ghen hờn không nói lên lời, không nhịn được liền quay đầu lại tức giận quát: “A Sách, chàng im miệng đi!”

Thân phận của Phong Quân Dương là ai chứ, trước giờ chưa từng có ai dám gọi tên hồi nhỏ của hắn rồi quát hắn như vậy. Thần Niên vừa quát xong, sắc mặt mọi người đều cứng đờ, đám ám vệ xung quanh bất giác đều nhìn về phía Thuận Bình, nhưng lại thấy hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm đúng nguyên tại chỗ không có phản ứng gì, dường như căn bản không hề nghe thấy câu nói phạm thượng ấy, nên cũng nhất tề đưa mắt ra hiệu cùng làm kẻ điếc.

Quả nhiên Phong Quân Dương ở trong xe cười cười không chút để tâm, thật sự không để ý tới Lục Kiêu nữa, chỉ sai người hạ rèm xe xuống, đội ngũ lại tiếp tục lên đường.

Thần Niên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đảo mắt nhìn về phía Lục Kiêu vẫn còn đang bưng bưng phần nộ, lại vội vàng khuyên lơn: “Tính khí hắn như vậy đấy, miệng xấu nhưng tâm không xấu, vừa nãy kêu người động tay động chân cũng chỉ là đùa với người thôi, ngươi đừng tính toán với hắn. Ngươi xem ta này, ta cũng đâu có chấp hắn đâu, ngươi là nam nhi đại trượng phu, lẽ nào lòng dạ lại không bằng ta?”

Lục Kiêu cũng nhìn ra được thân thể của Phong Quân Dương ốm yếu, giống như có vết thương nặng trên người, nên không thể thật sự ra tay giết hắn, nhưng vừa nãy vô duyên vô cớ bị người ta uy hiếp đến tính mạng, nổi tức giận trong lòng hắn cũng khó mà tiêu tan ngay được, liền nói: “Hắn ta là tình lang của cô, cô muốn đổ dành hắn là chuyện của cô. Nhưng hắn ta chẳng là cái quái gì của ta cả! Cô nói với hắn, nếu sau này hắn còn bới bới lông tìm vết như vậy nữa, thì đừng trách ta không khách khí với hắn!”

Thần Niên liên mồm nói “được”, chỉ mong đỡ cho vị đại gia này nguôi giận.

Thuận Bình ở bên này cúi đầu không nói gì, nhưng lại không chịu rời khỏi bên cạnh Thần Niên. Lục Kiêu người thô nhưng lòng không thô, đến giờ phút này cũng đoán được ít nhiều rằng có lẽ Phong Quân Dương ăn giấm chua của mình nên mới vui giận thất thường như thế. Hắn liếc mắt nhìn Thuận Bình, tuy rằng đang nói với Thần Niên, nhưng lại cố ý cho Thuận Bình nghe thấy, “Tạ Thần Niên, ta đồng ý với nghĩa phụ cô sẽ cứu sống và bảo vệ cô, ta cứu cô là vì giữ chữ tín, chứ chẳng phải vì yêu thích gì cô đâu. Cô quay về nói với tình lang của mình đi, bảo hắn không cần phải lo lắng.”

Hắn nói thẳng thừng như vậy, khiến Thần Niên xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, cúi đầu chẳng dám nói tiếng nào. Trong lòng Lục Kiều vẫn còn tức anh ách, nói xong liền lật người lên ngựa phi lên trước. Thuận Bình chần chờ một thoáng, cẩn thận đi đến trước mặt Thần Niên mời nàng lên ngựa, thấp giọng khuyên lơn: “Tạ cô nương, cô đừng giận thế tử gia nữa, ngài ấy chỉ là quan tâm đến cô nương thôi, từ trước tới giờ tiểu nhân chưa từng thấy ngài ấy đối xử với người khác như vậy bao giờ.”

Thần Niên tự thấy mình chẳng làm gì sai, mà lại bị cả hai bên giận dữ, tủi thân đến mức nước mắt đã ngân ngấn dâng lên hốc mắt. Nàng không muốn làm khó Thuận Bình, cúi đầu không nói lời nào trèo lên ngựa, nhưng lại không chịu đuổi theo xe của Phong Quân Dương, mà chỉ đi theo phía sau đoàn người. Thuận Bình hét cách, đành phải cùng ba bốn tên ám vệ bảo vệ hai bên sườn của nàng, cùng nàng chậm chạp lên đường.

Đi được một lúc, cảm xúc của Thần Niên đã bình tĩnh đi nhiều, bèn hỏi Thuận Bình đang ở ở bên cạnh: “Diệp Tiểu Thất đâu? Người thả cậu ấy ra chưa?”

Thuận Bình đáp: “Hôm đó sau khi nhận được tin nhắn của cô nương, thì cũng thả Diệp Tiểu Thất ra luôn, có lẽ hắn đã cùng với các bạn của mình quay trở lại trại Thanh Phong rồi.”

Thần Niên chậm rãi gật đầu, lòng thầm nghĩ Diệp Tiểu Thất cũng không biết đường nào để quay trở về trong trại, liệu có biết chuyện gia quyến trong trại bị mai phục tập kích không nhỉ. Vừa nghĩ đến chuyện gia quyến trong trại bị tấn công, trái tim Thần Niên trong phút chốc liền trầm hẳn xuống, nhất thời chẳng còn tâm trí đâu để bướng bỉnh tức giận Phong Quân Dương nữa.

Trước mắt xem ra bên trong chuyện này là do Dương Quý ngấm ngầm giở trò, đám quan binh đó cũng đúng là binh mã tới từ Ký Châu của Tiết Thịnh Hiển, có vẻ như Dương Thành đã hoàn toàn đã bị bịt mắt che tai không hay biết gì về sự việc. Nhưng những điều tận mắt nhìn thấy tận tai nghe thấy có nhất định là thật không? Tại sao Dương Quý lại phản bội Dương Thành? Ông ta là đại tổng quản của Thủ phủ thành ở Thanh Châu, lại có được sự tín nhiệm sâu sắc của Dương Thành, tại sao ông ta lại làm vậy? Làm thế thì sẽ có lợi gì cho ông ta?

Thần Niên bắt giác cau mày, trăm mối suy tư không thể nào giải thích được.

Thuận Bình thân là kẻ hầu hạ tâm phúc của Phong Quân Dương, rất giỏi trong việc nghe lời nói nhìn sắc mặt, thấy mặt mày Thần Niên sa sầm không nói không rằng như vậy, nghĩ ngợi một thoáng rồi lên tiếng hỏi: “Tạ cô nương có chuyện gì khó xử sao?”

Vì có Phong Quân Dương, nên Thần Niên và Thuận Bình tuy không tiếp xúc với nhau nhiều, nhưng trong lòng không hiểu sao lại có đôi phần gần gũi và tín nhiệm hẳn, nghe hắn hỏi vậy bèn đáp: “Có vài chuyện ta nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi.”

Thuận Bình cười khẽ, nói: “Vậy sao không đi tìm thế tử gia nói thử xem, đôi khi có những việc bản thân mình bản khoản không sao hiểu nổi, chỉ cần nói với người khác, thì sẽ dễ dàng suy nghĩ thông suốt hơn đấy.”

Thần Niên đoán ngay ra cái tâm tư nhỏ nhen của Thuận Bình, liếc xéo hắn một cái, nói: “Hà tất phải đi làm phiền thế tử gia nhà các người làm gì, ta nói với người thì cũng vậy thôi.”

Thuận Bình cười hì hì hai tiếng, vội nói: “Hiểu biết của tiểu nhân sao có thể bằng một phần vạn của thế tử gia được! Tạ cô nương nói với tiểu nhân không chừng còn mơ hồ hơn ấy, xin đừng đùa tiểu nhân như vậy.”

Nhưng Thần Niên cũng chẳng muốn đến chỗ Phong Quân Dương chịu thua như thế, nên không nghe theo lời của Thuận Bình, chỉ mím môi lại không để ý đến nữa.

Thuận Bình nhủ thầm nếu hôm nay không đỡ dành được Thần Niên đi qua đó, thì ở bên ấy Phong Quân Dương mà tức giận, sợ rằng mọi người đều sẽ gặp xui xẻo. Hắn trộm nhìn sắc mặt Thần Niên, cẩn thận thử thăm dò: “Tiểu nhân nghe lão Kiều nói nội thương của thế tử gia rất nặng, kỳ nhất là tâm tình kích động, nếu như khiến vết thương cũ tái phát, thì cho dù tính mạng không có gì đáng ngại, cũng sẽ phải chịu rất nhiều đau đớn.”

Thần Niên biết rất rõ Thuận Bình cố ý nói những lời này cho nàng nghe, nhưng rốt cuộc trái tim mềm yếu, không đành lòng để Phong Quân Dương phải chịu đau đớn nữa, liền hừ lạnh một tiếng, miệng tuy không nói gì, nhưng hai chân lại nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa, giục ngựa đuổi theo phía trước. Vì thân thể của

Phong Quân Dương, nên xe ngựa đi không nhanh lắm, chỉ thoáng chốc, Thần Niên đã đuổi được đến sau xe, rồi trực tiếp nhảy từ trên lưng ngựa xuống sau xe, rồi vén rèm lên chui vào trong.

63. Q.1 - Chương 63: Đúng Mà Lại Như Không Đúng.

Phong Quân Dương vẫn đang dựa vào chiếc gối mềm nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động cũng không mở mắt ra nhìn, chỉ khẽ nói: “Thần Niên, nàng qua đây xoa đầu cho ta, ta đau đầu quá.”

Thần Niên thấy hắn không nhắc đến chuyện vừa nãy, bản thân cũng không tiện dấy binh hỏi tội, lại thấy lông mày hắn hơi chau lại, đúng là đáng vẽ đau đầu không thể chịu được thêm nữa, trong lòng nàng liền mềm đi, trầm mặc một lúc rồi đi tới ngồi bên cạnh, duỗi tay ra nhẹ nhàng xoa ấn lên các huyệt đạo trên đầu hắn.

Phong Quân Dương biết mưu kế của mình đã thành, khóe miệng bất giác liền nhếch nhếch lên, nhưng lại sợ Thần Niên nhìn ra sơ hở, liền vội vàng kéo chặt da mặt lại, di chuyển thân thể nhân tiện gối luôn lên đùi nàng.

Thần Niên không chút nghi ngờ, ngược lại còn lên tiếng hỏi hắn: “Mức độ nặng nhẹ thế này đã vừa chưa?”.

Trong lòng Phong Quân Dương rõ ràng là đang rất thích, nhưng trên mặt lại hơi hơi nhúu mày, đáp: “Tạm tạm.”

Thần Niên gật gật đầu, vừa xoa bóp huyệt đạo cho hắn, vừa như tình cờ hỏi: “Chàng liên hệ với bọn Thuận Bình bằng cách nào vậy? Sao nhanh như vậy đã tìm được ta rồi? Không phải nói hôm nay bọn họ mới có thể tìm được ta sao?”.

Phong Quân Dương không biết Thuận Bình đã nói hết sự tình cho Thần Niên, trầm mặc hồi lâu, rồi nhắm mắt hờ hững nói: “Bọn họ đến sớm hơn dự đoán của ta một chút.”

Thần Niên nghe xong động tác trên tay liền dừng lại, Phong Quân Dương ngạc nhiên mở mắt ra nhìn nàng, lại thấy nàng đang cúi đầu ánh mắt nhìn mình chăm chú, nhất thời cũng phải ngây người. Hai người cứ lặng lẽ nhìn đối phương như vậy hồi lâu, đột nhiên Thần Niên thấp giọng thở dài: “Chúng ta đều còn sống cả, thật là tốt quá...”

Phong Quân Dương nghe vậy khóe môi nhợt nhạt khẽ cong lên, nhưng cũng không nói gì.

Dáng vẻ của hắn thật sự rất tuấn tú, nhất là khi khóe môi khẽ cong lên như vậy, Thần Niên giống như trúng tà, không tự chủ được liền cúi đầu xuống, nhưng môi còn chưa kịp chạm vào môi hắn, thì ngón trỏ thon dài của hắn đã chặn cánh môi của nàng lại, trong mắt mang theo chút trêu đùa, nhẹ nhàng nói: “Đừng có hôn, nếu hôn thêm lần nữa, thì ta thật sự sẽ thổ huyết mất.”

Thần Niên sững người ra hồi lâu, khuôn mặt lập tức đỏ ửng.

Hắn thấy vậy lại không nhịn được nhẹ nhàng thở dài, với tay câu cổ của nàng khiến nàng cúi đầu xuống, thì thầm: “Nha đầu xấu xa, nàng nhất định phải dày vò ta như vậy sao? Nhưng nhìn thấy dáng vẻ nàng thế này, thì dù có phải thổ huyết thêm mấy lần nữa ta cũng chấp nhận.”

Nói xong liền ngửa đầu lên chủ động đón lấy cánh môi hồng hào mềm mịn của nàng. Chỉ là lần này, động tác của hắn được khắc chế nên rất nhẹ, ngậm cánh môi nàng thoáng nếm thử một lát rồi buông ra ngay, sau đó rũ mắt ngồi dậy, khẽ cười nói: “Thần Niên, ngồi đối diện đi, hai chúng ta từ từ nói chuyện.”

Thần Niên nghe lời ngồi một bên sườn kia của toa xe, cũng phải mất một lúc lâu cảm xúc mới có thể bình tĩnh lại được. Đợi đến khi đầu óc tỉnh táo lại rồi, nàng mới đột nhiên nhớ ra mục đích đi tìm hắn, không khỏi ảo não vỗ vỗ lên đầu mình, tự nhủ mỹ sắc quả nhiên sẽ làm hỏng việc.

Phong Quân Dương thấy nàng như vậy, cười hỏi: “Sao vậy?”.

Thần Niên ngược mắt lên nhìn hần, nghiêm mặt lại nói: “Chàng có nhìn thấy những người đã chết của trại Thanh Phong không?”.

Phong Quân Dương nghe vậy sắc mặt bất giác cũng trầm xuống, gật đầu nói: “Lúc đó vội đi tìm nàng, lên chỉ nhìn lướt qua thôi.”

Thần Niên hỏi hết những điều nghi vấn trong lòng mình, Phong Quân Dương nghe xong im lặng hồi lâu, rồi nói: “Hiện giờ ta cũng không thể khẳng định được Dương Thành có thật sự vô tội hay không. Nhưng Dương Quý thì chắc chắn là có một người chủ khác, tuy ta đã sớm cảnh giác, nhưng ông ta hành sự rất cẩn mật, nên vẫn chưa điều tra ra được rốt cuộc người sai khiến sau lưng ông ta là ai?”.

Thần Niên bất giác thấy vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Dương Quý có người chủ khác, vậy Dương Thành có biết không?”.

Phong Quân Dương thản nhiên đáp: “Có thể là biết, cũng có thể là không biết, hoặc cũng có thể là biết nhưng lại giả vờ là không biết.”

Thần Niên có chút không quen với phong cách nói chuyện mơ hồ không rõ ràng như vậy của hần, cau mày nói: “Biết thì là biết, không biết thì là không biết, sao lại lằng nhằng có thể thế?”.

Phong Quân Dương nghe vậy mỉm cười nhần nại nói với nàng: “Thần Niên, trên thế gian này không chỉ có hai màu đen và trắng, màu nhiều nhất ở giữa chính là màu xám với đủ các sắc thái đậm nhạt khác nhau. Con người cũng vậy, lòng người chính là thứ khó đoán nhất, thường chỉ có khi nhìn thấy được kết quả mới có thể đột nhiên hiểu ra tất cả. Hiện tại chuyện này xem ra có thể hiểu rằng, Dương Quý phản bội Dương Thành âm thầm cấu kết với Tiết Thịnh Hiến của Ký Châu. Tiết Thịnh Hiến thực sự có thể là vì báo thù cho cha, cũng có thể đã có tính toán khác, nên mới xuất binh mai phục tấn công gia quyến trong trại Thanh Phong. Và kết quả là mối thù giữa Ký Châu và trại Thanh Phong lại càng thêm sâu, không thể nào hóa giải được nữa. Mà cuối cùng chuyện này ai sẽ được lợi, thì trước mắt vẫn chưa thể xác định được, nếu Trương Khuê Túc tin Dương Thành vô tội, thì Dương Thành sẽ là người được lợi trong chuyện này. Nhưng nếu mối quan hệ giữa Trương Khuê Túc và Dương Thành bị chia cắt, thì người được lợi sẽ là một người khác.”

Thần Niên không phải là kẻ ngốc, ngược lại còn rất thông minh, tự mình nghĩ một lúc rồi cũng hiểu ra, không khỏi thở dài: “Xem ra, đoán được lòng người khó hơn rất nhiều so với việc giết người, giết người chết là chết, sống là sống, đâu còn nhiều thứ để nói đến thế.”

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu nói: “Không sai, nên mới có người chém giết khắp bốn phương vô địch khắp thiên hạ, nhưng cuối cùng lại không thể đoạt được cả thiên hạ.”

Thần Niên tư lự hồi lâu, lại hỏi hần: “Sao chàng lại đến cùng với Dương Thành? Hần đã biết chàng nhìn thấu được gian kế của hần, nếu định hại chàng mất mạng thì phải làm thế nào?”.

Khóe môi Phong Quân Dương khẽ cong lên, đáp: “Hiện giờ hần không dám đâu, Vân Sinh đã quay trở về Thái Hưng, cô phụ của Hạ gia đã phái người dẫn theo mười vạn binh mã tới phía Tây, những tinh binh tiên phong đó sắp tới biên giới Thanh Châu rồi. Dương Thành đã có dã tâm muốn nuốt trọn Ký Châu, thì giờ sao có thể gây hấn với phía sau lưng mình được.”

(Cô phụ là chồng của chị gái hoặc em gái của cha.)

“Mười vạn?” Thần Niên kinh ngạc nói, “Nhiều như vậy sao?”.

Nhưng Phong Quân Dương lại cười nhạt, nói: “Tuyên bố với bên ngoài là mười vạn, nhưng thật ra lại không quá ba vạn. Mọi người đã quen làm như vậy rồi, bốn vạn binh mã của Tiết Thịnh Anh, cũng toàn tuyên bố là hai mươi vạn, nhưng trên thực tế toàn bộ binh mã Ký Châu cũng chẳng đủ hai mươi vạn.”

“Ồ, ta hiểu rồi, chính là ra sức thổi phồng lên chứ gì.” Thần Niên gật gật đầu hiểu ra, lại hỏi tiếp, “Vân Sinh họ Hạ à? Cha của nàng ta đứng đầu ở Thái Hưng sao?”.

“Phải,” Phong Quân Dương trả lời, lại giải thích cho nàng: “Nhiều đời của Hạ gia trấn thủ ở Thái Hưng, truyền đến Hạ Trần cha của Vân Sinh đã là đời thứ bảy. Ông ấy cưới con gái của Phong gia ta, cũng chính là cô của ta. Lại vì cô và cha ta là anh em cùng mẹ, tình cảm trước giờ rất khăng khít, nên mối quan hệ giữa Thái Hưng và Vân Tây cũng rất tốt.”

Thần Niên nghĩ ngợi, hỏi: “Ta nhớ chàng từng nói vợ lẽ của Tiết Trực cũng là con gái của Phong gia các chàng, vậy nếu tính từ bên nhà chàng thì chẳng phải Thái Hưng và Ký Châu cũng đã kết thân rồi sao? Có thể trở mặt nhìn Ký Châu rơi vào tay Dương Thành mà không quan tâm đến à?”

Phong Quân Dương trả lời: “Không cần tính từ Phong gia, Hạ gia và Tiết gia vốn dĩ đã kết thân rồi, tổ tiên của Hạ gia lấy con gái của Tiết gia. Dương Thành muốn chiếm Ký Châu, Vân Tây bọn ta và Thái Hưng đương nhiên không thể không quan tâm. Nhưng Dương Thành cũng có chỗ chống lưng, đó là một người chị gái đã gả cho họ Trương ở Tĩnh Dương.”

“Họ Trương?” Thần Niên ngạc nhiên nói, “Có liên quan gì đến Trương Khuê Túc không?”

Phong Quân Dương lắc đầu nói: “Trương này không phải Trương đấy, chẳng có chút quan hệ nào hết.”

Thần Niên bị những mối quan hệ thông gia chồng chéo phức tạp của bọn họ làm cho đầu óc phình to hẳn ra, không nhận được chun chun mũi, “Cứ lấy về rồi gả đi, sao mà loạn hết cả nên thế? Tính như vậy lẽ nào không phải tất cả mọi người đều có quan hệ dây tơ rã má với nhau cả à? Sao còn đối chọi gay gắt với nhau làm gì?”

Phong Quân Dương bị điệu bộ của nàng chọc cười, không kìm được liền thò tay ra nhéo nhéo chóp mũi của nàng, cười nói: “Liên hôn liên hôn, vốn dĩ đều như vậy cả mà. Hạ gia ở Thái Hưng, Trương gia ở Tĩnh Dương, Dương gia ở Thanh Châu còn cả Tiết gia ở Ký Châu nữa, những môn phiệt thế gia này đại đa số hưng thịnh vào thời Thành tổ, tổ tiên của họ đều là những người trong quân Giang Bắc của Mạch soái, có thể coi là những huynh đệ tốt chân thành quan tâm đến nhau. Sau này lại có đến mười mấy đời liên hôn, tính đi tính lại đều là dây tơ rã má cả. Nhưng tính thế thì sao chứ? Khi tranh đoạt quyền lợi cũng đâu có chút nương tay nào?”

Tĩnh Dương ở phía Bắc, Thái Hưng ở phía Nam, cùng với hai Châu là Thanh, Ký tạo thành thế ba góc ở phía Nam, đều là những đội quân trấn giữ hùng mạnh nhất của Giang Bắc. Thần Niên ngẫm nghĩ rất lâu, rồi mới sắp xếp rõ ràng được những mối quan hệ thế gia đó, không nhận được hỏi: “Vậy Phong gia ở Vân Tây của các chàng thì sao?”

64. Q.1 - Chương 64: Thế Cục Toàn Thiên Hạ.

Phong Quân Dương cười nói: “Vân Tây của ta không giống với bọn họ, Vân Tây vốn dĩ là một quốc gia độc lập, chỉ là lúc đó vương thất Vân Tây đều không mang họ Phong mà thôi. Trước đây rất lâu thiên hạ chia làm bốn, gồm bốn nước cùng tồn tại là Bắc Mạc, Tây Hồ, Nam Hạ, và Vân Tây. Vào năm Thịnh Nguyên Bắc Mạc xâm lược xuống phía Nam, Mạch soái của Nam Hạ đã dẫn thống lĩnh quân Giang Bắc chống lại quân Bắc Mạc trong sáu năm, mới đuổi được bọn chúng ra khỏi cửa ải Tĩnh Dương, triều đình Nam Hạ cũng vì thế mà được hồi sinh. Cho đến khi Hạ Thánh Vũ hoàng đế Tề Thịnh, một người hùng tài đại lược không ai địch nổi, chỉ trong vài năm ngắn ngủn đã thống nhất được cả thiên hạ. Bắc Mạc lúc đó suy vong, Tây Hồ khoảng cách xa xôi, Vân Tây cũng trở thành một trấn quân sự bảo vệ của Đại Hạ. Sau này Phong gia ta nổi dậy, nên mới có được Vân Tây vương họ Phong như bây giờ. Nhưng so với những gia thế khác của Giang Bắc thì có muộn hơn một chút, truyền đến phụ vương ta mới chỉ là đời thứ ba.”

Dường như hắn có ý bổ sung bối cảnh lai lịch của những môn phiệt thế gia này cho Thần Niên, những khúc mắc giữa đôi bên, ngay cả thế cục toàn thiên hạ hiện giờ cũng giải thích một cách tỉ mỉ cho nàng nghe, “Hai ba trăm năm gần đây, gia tộc họ Tiên mới nổi ở sâu bên trong Mạc Bắc không ngừng di chuyển về phía Nam, nên đã xâm chiếm được rất nhiều vùng đất ở phía Bắc. Hoàng thất Đại Hạ nhiều lần muốn tiến xuống phía Bắc tấn công họ Tiên, nhưng đành bất lực vì những trấn quân sự đều có những suy nghĩ khác nhau, không muốn dốc nhân lực ra, luôn tìm đủ mọi cách từ chối. Cho đến sự kiện loạn ở Thịnh Đô năm Vĩnh Bình thứ chín, các vương hầu họ Tề ở Giang Nam xảy ra hỗn chiến, hoàng thất Hạ Tề lại càng suy yếu, hoàn toàn mất đi sức khống chế đối với các trấn quân sự ở Giang Bắc.”

Thần Niên nghe mà đầu vầng mắt hoa, than: “Thế lực khắp nơi trong toàn thiên hạ người tranh ta đoạt cuốn lấy nhau còn hỗn loạn hơn cả hỗn loạn, may mà chàng nhớ rõ được như thế, chứ ta nghe mà thấy mơ hồ quá.”

Phong Quân Dương bất giác phá ra cười khê, nói: “Nàng không nhớ được thì tạm thời cứ bỏ qua đi, sau này ta sẽ từ từ nói lại cho nàng nghe.”

Nhưng Thần Niên lại không muốn nhận thua như vậy, nàng cúi đầu suy ngẫm một lát, tay tô tô vẽ vẽ lên tấm thảm da hổ hồi lâu, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Phong Quân Dương, nói: “Chàng nói nhiều như vậy, đại khái ta cũng hiểu được đôi chút, chàng nghe thử xem ta nói có đúng không nhé?”.

Phong Quân Dương hơi hơi gật đầu, khuyến khích nàng: “Nàng nói đi.”

Thần Niên lấy mấy chén trà trên kỷ trà giả làm thế lực các bên, suy nghĩ rồi nói: “Chúng ta sẽ lấy Uyển Giang làm ranh giới, chia thành Nam Bắc rồi nói nhé. Đây là phía Bắc Uyển Giang, gia tộc họ Tiên di chuyển từ sâu bên trong Đại Mạc ở cực Bắc tới, hiện giờ đã chiếm gần hết vùng đất nơi người Bắc Mạc từng sống. Đi về phía Nam chính là những trấn quân sự của các gia tộc khác, có họ Trương ở Tỉnh Dương, họ Hạ ở Thái Hưng, họ Dương ở Thanh Châu, còn cả họ Tiết ở Ký Châu dùng mất thường cũng thấy sắp xong đời nữa. Các gia tộc này đều có liên hôn riêng, kiềm chế ràng buộc lẫn nhau, đúng không?”.

“Không sai.” Phong Quân Dương đáp.

Thần Niên lại lấy hai chén trà nữa rồi đặt xuống, nói: “Đây là Nam Uyển Giang, phía Tây là Vân Tây các chàng, sườn phía Đông là mấy vị vương gia họ Tề của hoàng thất nhà Hạ. Tuy Vân Tây là trấn quân sự, nhưng xét về thực lực lại lớn mạnh hơn cả hoàng thất nhà Hạ, đúng chưa?”.

Phong Quân Dương nghe nàng nói rõ ràng mạch lạc, bất giác cười khê nói: “Đúng.”

Thần Niên nhú mày nhìn thế cục toàn thiên hạ mà mình dùng những chén trà bày ra hồi lâu, rồi bất chợt nhoen miệng cười, vỗ tay nói: “Có thể coi như ta đã hiểu ra rồi! Phong gia các chàng có liên kết đồng minh với Hạ gia của Thái Hưng, còn Trương gia của Tỉnh Dương lại cùng một phe với Dương Thành của Thanh Châu, cho nên Dương Thành mới dám nảy sinh dã tâm đoạt Ký Châu, đúng chứ? Phong gia của chàng và Hạ gia lại không muốn đứng nhìn để ông ta thôn tính Ký Châu bành trướng thế lực, nên đã phái đại quân tới, nói trên danh nghĩa là giúp Tiết Thịnh Anh tiền phỉ, nhưng trên thực tế là muốn uy hiếp phía sau Dương Thành. Mà Dương Thành ở nơi này á, biết rõ dự tính của các chàng, nhưng hiện giờ lại không muốn trở mặt với bọn chàng, nên cũng không dám làm gì chàng. Ta nói đúng chứ? Trong khi đó, các chàng cũng có chút kiêng kỵ Trương gia ở Tỉnh Dương, nên cũng không dám thật sự ra tay đòi lại công bằng cho huynh đệ của Tiết gia. Cha của Vân Sinh phái đại quân tới, cũng là có ý muốn soi mói bắt bẻ phải không?”.

Trong ánh mắt của Phong Quân Dương có đôi chút ngạc nhiên pha lẫn vui mừng, cười gật đầu nói: “Nàng có thể hiểu ra những điều này đã rất không đơn giản rồi. Nàng chỉ cần nhớ, mối quan hệ giữa các trấn quân sự chông chéo phức tạp, chẳng ai thật lòng với ai cả, chỉ có kiềm chế ràng buộc lẫn nhau mà thôi.”

Thần Niên thở dài, nói: “Chẳng trách bọn chàng lại phải liên hôn như vậy, coi như ta đã nhìn ra rồi, lúc hữu ích thì là anh rể em vợ, anh tốt tôi cũng tốt, nhưng một khi trở mặt rồi, thì chẳng ai thêm nhận nhau nữa!”.

Những lời nàng nói tuy rằng có hơi thô tục, nhưng miêu tả lại vô cùng chính xác, Phong Quân Dương cười cười nói: “Phàm là nhắc đến chuyện quyền thế, thì đa phần đều vậy cả. Hiện giờ hoàng thất nhà Hạ sa sút, thiên hạ này có ai là không có lòng tranh đoạt chứ?”.

Thần Niên nghe xong không khỏi thấy ngơ ngẩn, ngây người ra hồi lâu, mới rũ ánh mắt xuống nói: “Đại nhân vật đi tranh đoạt thiên hạ, nhưng những người xui xẻo lại là đám tiểu nhân vật bọn ta, hôm qua gia quyền trong trại Thanh Phong gần như đã chết sạch, thì thế lấp đầy rãnh núi.”

Phong Quân Dương thấy nàng như vậy, liền duỗi tay ra khê vỗ lên đỉnh đầu nàng, thở dài nói: “Thần Niên, ta biết nàng ôm nỗi bất bình cho trại Thanh Phong, cũng một lòng nghĩ tới chuyện báo thù ọi người. Nhưng nàng đã bao giờ nghĩ tới đâu sở gây ra những chuyện này là ai chưa? Không phải là đám quân Ký Châu giết người kia, không phải là Dương Quý, thậm chí cũng không phải là Dương Thành, mà chính là đại đương gia của trại Thanh Phong Trương Khuê Túc. Là ông ta đẩy trại Thanh Phong lao vào cuộc tranh giành quyền thế. Các nàng ở sâu bên trong núi Thái Hành, quả thật không nên tham gia vào cuộc tranh đoạt giữa các trấn quân sự.”

Thần Niên cúi đầu trầm mặc hồi lâu, rồi mới chậm chạp nói: “Ta thật sự không nghĩ ra lý do tại sao ông ấy lại làm thế, Dương Thành đã cho ông ấy điều gì có lợi ư.”

“Đi thôi,” Phong Quân Dương đột nhiên nói, “Đi cùng với ta, đừng lo chuyện của trại Thanh Phong nữa. Nàng cũng đã từng nói nàng và nghĩa phụ đã rời khỏi trại Thanh Phong, trại Thanh Phong đã không còn quan hệ gì tới nàng nữa. Hôm qua nàng liều mình đi cứu tính mệnh của những người đó, vậy là đã trả hết tình cảm với trại Thanh Phong rồi.”

Thần Niên nhất thời sững người, tuy nàng rất thích Phong Quân Dương, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ bỏ lại trại Thanh Phong để đi theo hắn. Nàng chần chờ hồi lâu, hỏi: “Nghĩa phụ ta thì sao? Nghĩa phụ ta phải làm thế nào?”

Phong Quân Dương không khỏi mỉm cười: “Con gái lớn rồi thì phải gả chồng chứ, có là cha ruột đi nữa cũng phải rời xa, nàng không thể đi theo nghĩa phụ mình cả đời được.”

Thần Niên nghe vậy trầm mặc, từ nhỏ nàng và Mục Triễn Việt hai người nương tựa vào nhau mà sống, Mục Triễn Việt vừa là thầy vừa là cha của nàng, tình cảm vô cùng thân thiết gắn bó, quả thật nàng không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày mình sẽ rời xa nghĩa phụ, sống một mình.

Phong Quân Dương cũng biết nhất thời nàng không thể bỏ được nghĩa phụ, nghĩ ngợi một lát, liền chuyển sang chủ đề khác hỏi nàng: “Nhắc tới nghĩa phụ nàng, nàng có biết ông ấy đi đâu không? Lục Kiêu này là sao vậy? Hắn ta là người nghĩa phụ nàng nhờ cậy đến bảo vệ nàng à?”

Thần Niên đáp: “Ta cũng chẳng biết nghĩa phụ hiện giờ đang ở đâu nữa, hỏi Lục Kiêu thì hắn không chịu nói, chỉ trả lời rằng đã hứa với nghĩa phụ sẽ bảo vệ cho ta, cho đến khi nghĩa phụ quay lại.”

Phong Quân Dương không khỏi nhíu mày, “Hình như tên Lục Kiêu này là người thuộc gia tộc họ Tiên ở phương Bắc, sao nghĩa phụ nàng lại quen biết hắn nhỉ?”

Thần Niên gật đầu đáp: “Không phải giống, mà hắn chính là người phương Bắc. Ta nghĩ Lục Kiêu cũng không phải là họ tên thật sự của hắn, lúc ta hỏi tên, miệng hắn nói ra một từ, phát âm rất kỳ lạ, nhất thời ta nghe không rõ lắm.”

Phong Quân Dương trầm ngâm không nói năng gì, Thần Niên ngược mắt lên nhìn hắn, chần chờ một lúc rồi nói tiếp: “A Sách, không phải ta giấu giếm gì chàng đâu, mà là ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa. Bản thân ta cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi nghĩa phụ, nhưng lại không biết bây giờ ông đã đi đâu.”

Phong Quân Dương mỉm cười với nàng, khẽ nói: “Ta tin nàng.”

Tuy chỉ là ba chữ đơn giản vậy thôi, nhưng lại khiến Thần Niên sau khi nghe xong trong lòng ngập tràn niềm vui. Nàng ngắm Phong Quân Dương hồi lâu, nói: “A Sách, ta có thể đoán được chàng cũng là có chí lớn, trong lòng tất nhiên cũng có rất nhiều mưu đồ kế hoạch, những điều đó chỉ cần chàng không nói, thì ta cũng sẽ không hỏi. Nhưng nếu những điều đó có liên quan tới ta, thì chàng không được giấu ta, được không? Ta không thích cái cảm giác bị người ta che giấu lừa gạt, càng không muốn đi đoán tâm tư kẻ khác. Đoán tâm tư của người khác, đó là chuyện khi đã không còn cách nào nữa, nhưng là tâm tư của chàng, thì ta không muốn đoán gì hết, ta chỉ muốn nghe chàng nói thôi.”

Phong Quân Dương lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, thờ dài một tiếng khẽ khàng đến nỗi không thể nghe thấy được, “Được, ta đồng ý với nàng.”

Hai người đang nói chuyện, thì nghe thấy lão Kiêu ở bên ngoài xe nói: “Thế tử gia, phía sau có người đuổi tới.”

65. Q.1 - Chương 65: Người Trong Trại Tới.

Giờ phút này, còn ai đuổi theo bọn họ nữa? Thần Niên thoáng suy nghĩ một lát, nói: “Có thể là người của trại Thanh Phong, ta ra ngoài xem thử.”

Phong Quân Dương cũng không ngăn cản nàng, chỉ nói: “Nàng đi đi, ta không tiện lộ mặt.”

Lúc trước khi hấn tới trại Thanh Phong đã mượn dùng thân phận của Trịnh Luân, hiện giờ đang là thời điểm quan trọng nếu như để lộ thân phận thật sự ngược lại có thể sẽ khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp, vậy thì chi bằng tạm thời không gặp mặt đám người Trương Khuê Túc kia thì tốt hơn. Thần Niên hiểu được suy nghĩ của hấn, nghe vậy liền gật gật đầu, một mình bước ra khỏi toa xe nhảy lên trên lưng ngựa.

Phong Quân Dương lại ở trong xe dặn dò Thuận Bình: “Thuận Bình, bảo vệ Tạ cô nương cẩn thận.”

Thuận Bình tuân lệnh, dẫn theo vài ám vệ võ công cao cường thúc ngựa đứng kèm hai bên trái phải Thần Niên, dừng nguyên ở chỗ cũ chờ người tới từ đằng sau, Lục Kiêu đi ở phía trước không biết làm thế nào cũng biết chuyện, đã quay đầu ngựa đi theo tới đây.

Thính lực của lão Kiêu rất tốt, mãi cho đến hết một chén trà, mới nhìn thấy bóng dáng của toán người ngựa từ phía sau đuổi tới, người dẫn đầu chính là đại đương gia của trại Thanh Phong Trương Khuê Túc, theo sau là nhị đương gia Văn Phượng Minh cùng một loạt những nhân vật quan trọng trong trại, trong đó có cả người đã được Thần Niên cứu thoát Văn Nhược Liễu.

Chỉ qua một đêm không gặp, mà Trương Khuê Túc đột nhiên trở nên già nua đi rất nhiều, ông ta tóm lấy dây cương ghim ngựa dừng lại, hỏi bằng giọng vội vàng: “Thần Niên, cháu vẫn ổn chứ?”

Lúc mọi người trong trại Thanh Phong đuổi tới “Nhất Tuyến Thiên” thì quan binh Ký Châu đã đi rồi, trên đất chỉ còn lưu lại vết tích của một cuộc đánh nhau và từng vũng từng vũng máu rất lớn. Trương Khuê Túc tưởng Thần Niên bị bắt đi, trong lúc nóng lòng định tới Ký Châu cứu viện, nào ngờ lại nhìn thấy ám hiệu Thần Niên để lại trên vách núi, nên mới vội vàng đuổi theo về hướng Tây.

Thần Niên còn chưa kịp trả lời, tiểu Liễu đã thúc ngựa phi tới trước, hốc mắt đỏ hồng quan sát Thần Niên suốt một lượt, thấy trên người nàng không có vết thương nào, mới chấp hai tay lại hướng lên chời vái một cái, vừa khóc vừa cười nói: “Đúng là Bồ Tát phù hộ, lát nữa muội sẽ đi khâu đầu với Bồ Tát!”

Thần Niên bật cười nhìn tiểu Liễu, rồi quay đầu lại trả lời Trương Khuê Túc: “Cháu không sao, đại đương gia, mọi người đã đón được bọn Linh Tước chưa?”

Trương Khuê Túc gật đầu nói: “Đã đón được tất cả rồi, cháu yên tâm đi.”

Đêm hôm qua Linh Tước đã dẫn các cô gái của trại Thanh Phong trốn từ “Nhất Tuyến Thiên” chạy về hướng trại Thanh Phong, dọc đường đi cũng có thể coi là thuận lợi, chỉ là vào đêm tối lúc vượt qua một con núi dốc đứng sừng sững, có một cô nương sẩy chân trượt rơi xuống dưới vách đá. May mà vách đá này cũng không cao lắm, dưới đáy vách lại có cây cỏ mọc rậm rạp um tùm, nên cô nương này tuy bị ngã gãy chân, trên người có vài vết xước xát ra, thì cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.

Linh Tước cũng là một cô gái dũng cảm và nghĩa khí, liền chỉ huy các cô gái khác cõng dây lưng tết thành một sợi dây thừng thật dài, rồi dong nàng ta xuống dưới đáy vách cứu cô nương bị thương kia lên, sau đó lại sắp xếp những cô nương thân thể khỏe mạnh thay phiên nhau công người bị thương đi tiếp, đến khi trời hừng sáng mới gặp được các cao thủ trong trại Thanh Phong đuổi tới cứu viện.

Thần Niên nghe thấy các cô gái đã được an toàn, trong lòng mới cảm thấy yên tâm, gật đầu nói: “Vậy thì tốt rồi.” “Vừa nãy ở Nhất Tuyến Thiên nhìn thấy rất nhiều vết máu, mọi người đều bị dọa cho phát sợ, may mà tiểu Liễu tinh mắt nhìn thấy ám hiệu cháu để lại, nên mới đuổi theo tới đây.” Trương Khuê Túc lại nói, ông ta vừa liếc mắt nhìn thấy đám người Thuận Bình ở bên người Thần Niên, nhưng lại không trực tiếp hỏi đến thân phận bọn họ, mà lại hỏi Thần Niên: “Nghe Linh Tước nói còn có một vị tráng sĩ nữa đã cùng cháu cứu mọi người ra, không biết đó là vị nào, chúng ta rất muốn nói lời cảm tạ với người ta.”

Thần Niên nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Trương Khuê Túc, nàng nghĩ bất kể là chuyện Lục Kiêu hay chuyện Phong Quân Dương tới cứu chẳng có gì cần phải che giấu cả, liền chỉ về Lục Kiêu giới thiệu với Trương Khuê Túc: “Vị này là Lục Kiêu Lục thiếp hiệp, cậu ấy là bạn của nghĩa phụ cháu.” Nói xong lại giới thiệu tiếp đám người Thuận Bình, “Mấy vị này đều là người của Vân Tây, là do Phong thể tử dẫn theo tới đây. Trên người Trịnh thống lĩnh bị thương, nên đã được Phong thể tử đưa đi trước trị thương rồi, thể tử cũng đang ở trong chiếc xe phía trước, nói rằng có Dương Thành của Thanh Châu ở đây nên ngài ấy không qua gặp mặt đại đương gia được.”

Trương Khuê Túc nghe vậy liền cau mày, cũng không màng đến chuyện chào hỏi đám người Lục Kiêu, mà chỉ hỏi Thần Niên: “Dương Thành cũng đang ở đây?”.

Thần Niên thoáng suy nghĩ, cuối cùng quyết định chỉ thuật lại một cách khách quan những gì nàng biết, nàng nói: “Dương Thành cùng đi với thế tử gia tới đây. Nghe nói là đại tổng quản của thủ phủ thành là Dương Quý lên lút qua lại với quân Ký Châu, sau khi biết được rằng gia quyến của trại Thanh Phong sẽ vượt qua đèo Phi Long liền lút thông báo tin tức này cho Tiết Thịnh Hiến. Tiết Thịnh Hiến liền phái một doanh trại quan binh tới mai phục ở đèo Phi Long, và chỉ giữ lại đám tiểu Liễu và Linh Tước cùng các những cô gái trẻ tuổi khác, còn lại thì bất luận là đàn ông đàn bà người già trẻ nhỏ đều giết hết. Đêm qua, Dương Quý che mặt dẫn theo vài tùy tùng đuổi theo toán quan binh Ký Châu, cháu và Lục Kiêu đã nhân cơ hội bắt ép Dương Quý và phó tướng cầm quân Ký Châu là Cừ Đức Viễn, rồi cùng với đám Linh Tước rút về Nhất Tuyền Thiên, sau đó bảo đám Linh Tước trốn đi trước, để cháu và Lục Kiêu giữ hai người đó làm con tin kéo dài thời gian chặn đám quan binh lại. Nhưng không ngờ lúc trời sáng Lục Kiêu lỡ tay giết chết Cừ Đức Viễn, nên mới đánh nhau cùng bọn hắn. Sau đó may mắn thế tử và Dương Thành dẫn người đuổi tới, mới cứu được hai người chúng cháu thoát khỏi tay đám quan binh Ký Châu đó. Dương Quý tự thấy sự việc đã bại lộ nên nuốt thuốc độc tự sát, thi thể đã bị Dương Thành đưa đi rồi.”

Trương Khuê Túc nghe xong gân xanh trên trán từng đường từng đường gồ lên, nhưng chỉ nghiến chặt khớp hàm, mãi cũng không lên tiếng. Thần Niên âm thầm quan sát sắc mặt của ông ta, nhưng cũng không nhìn ra được manh mối gì, chần chờ một lát lại hỏi tiếp: “Đại đương gia, dọc đường Lý Tuấn Minh đại ca dẫn mọi người đi rất cẩn trọng, sao tin tức lại bị lộ chứ? Hơn thế thời gian đám quan binh đó chặn đường lại chuẩn như vậy, quả thật rất kỳ lạ.”

Trương Khuê Túc nặng nề gật gật đầu, buồn rầu nói: “Ta đã hỏi Khâu Tam những chuyện đã xảy ra rồi, Lý Tuấn Minh làm việc rất chu đáo, trong trại xuất hiện nội gián, thì mới có thể khiến quan binh có trước tin tức chuẩn xác như vậy được.”

Thần Niên liếc nhìn những người đằng sau lưng Trương Khuê Túc, thầm nhủ trong trại không những xuất hiện nội gián, mà hơn thế thân phận của tên nội gián này không hề thấp chút nào, nếu không sẽ không nắm rõ được sự việc như vậy. Nàng nghĩ ngợi một lát, hỏi thăm dò: “Đại đương gia, lần này đã có rất nhiều người trong trại mất mạng, rốt cuộc tên nội gián này là ai chúng ta nhất định sẽ phải lôi hắn ra. Nhưng bên quân Ký Châu thì sao, chúng ta cứ bỏ qua như vậy ư?”.

Trương Khuê Túc còn chưa kịp trả lời, thì Văn Phương Minh ở bên cạnh đã thúc ngựa đi tới, trầm giọng nói: “Bất luận là gì đi nữa, bọn ta sẽ không bỏ qua đâu, chỉ là chuyện này vẫn cần phải tính toán lâu dài, không được hành sự bốc đồng, nếu không sẽ trúng phải gian kế của kẻ khác.”

Trương Khuê Túc bậm khước môi trầm mặc không nói gì, những lời này Văn Phương Minh đã nói không chỉ một lần. Chạng vạng ngày hôm qua trong trại nhận được tin báo của Khâu Tam, Trương Khuê Túc bị phần định dẫn mọi người lao tới đèo Phi Long cứu người. Ai ngờ Văn Phương Minh lại khuyên ông nên bình tĩnh, nói rằng hiện giờ phía Nam còn có đại quân của Tiết Thịnh Anh đang nhắm nhe như hổ đói rình mồi, nói không chừng chuyện này là do Tiết Thịnh Anh cố ý bày mưu hãm hại trại Thanh Phong, nên Trương Khuê Túc không thể đi được.

Lúc ấy Trương Khuê Túc nóng máu, nhảy dựng lên giận dữ nói: “Bao nhiêu gia quyến trong trại đều bị giết hại, đệ bảo ta phải bình tĩnh thế nào đây?”.

Nhưng Văn Phương Minh lại đứng ngăn ngay trước mặt ông, khuyên nhủ: “Đại đương gia, người chết thì đã chết rồi, huynh có đi qua đó cũng vô dụng thôi, chuyện này cần phải suy tính cho cẩn thận!”.

Trương Khuê Túc xô ông ta ra, cả giận nói: “Còn những nha đầu bị đám người đó bắt đi thì sao? Bản thân chúng ta không đi cứu, lẽ nào giương mắt nhìn những con bé đó bị người ta chà đạp đến chết sao?”.

66. Q.1 - Chương 66: Nản Lòng Thoái Chí.

Văn Phượng Minh lại chắn trước mặt Trương Khuê Túc lần nữa, phịch một tiếng quỳ xuống dưới đất, rừng rừng nước mắt nói: “Trong số những người bị bắt đi còn có cả con gái của Văn Phượng Minh đệ, nỗi đau đớn oán hận trong lòng đệ không kém hơn chút nào so với Đại đương gia. Chỉ là, hiện giờ trại Thanh Phong không thể loạn được, một khi loạn rồi sẽ trúng phải gian kế của Tiết Thịnh Anh! Đại đương gia vì mấy trăm người chết mà không đoái hoài gì đến mấy ngàn người còn sống sao? Muốn chấp tay dâng tặng toàn bộ trại Thanh Phong đến trước mặt Tiết Thịnh Anh ư?”

Trương Khuê Túc sững người hồi lâu, cuối cùng ngửa mặt lên than một tiếng thật dài, ngồi phịch xuống ghế, hai tay che mặt bật lên tiếng khóc đau đớn. Văn Phượng Minh thấy cuối cùng đã xoay chuyển được ông, liền vội vàng bố trí người bí mật theo dõi sát sao Tiết Thịnh Anh bên mạn phía Nam, đồng thời cử Lưu Trung Nghĩa dẫn người đuổi đến đèo Phi Long cứu viện, không ngờ đến nửa đêm thì một mình tiểu Liễu trốn thoát trở về, cũng báo lại tin Thần Niên đã tới đó cứu người cần trong trại phái người tới tiếp ứng.

Trương Khuê Túc không chịu nghe theo lời khuyên can của Văn Phượng Minh nữa, đích thân dẫn cao thủ trong trại chạy tới “Nhất Tuyến Thiên”. Văn Phượng Minh sợ ông kích động sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đành dặn dò đơn giản sự vụ trong trại cho người khác, còn mình thì cùng đi theo.

Tuy trước giờ Thần Niên vẫn luôn không vừa mắt Văn Phượng Minh, nhưng hiện giờ cũng không thể không thừa nhận những lời ông ta nói đều có lý, giống như những lời Phong Quân Dương nói vào hôm đó, sự việc càng nguy cấp, thì con người càng cần phải bình tĩnh. Nàng chậm chậm gật gật đầu, lần đầu tiên đồng ý với Văn Phượng Minh: “Nhị đương gia nói rất phải.”

Mọi người đang nói chuyện, thì đằng trước có một ám vệ của Vân Tây thúc ngựa phi nhanh tới, bẩm báo với Thần Niên: “Tạ cô nương, thế tử gia lệnh cho tôi chuyển lời tới cô nương, đoàn người của Dương tướng quân gặp phải sự ngăn trở của người ngựa trại Thanh Phong ở phía trước, giờ hai bên đang bắt đầu đánh nhau.”

“Nhất định là lão tam!” Văn Phượng Minh kêu lên, ông ta nói với Trương Khuê Túc: “Đại đương gia, chúng ta phải mau chóng tới đó, trước mắt không thể kết thù oán với Dương Thành được, nếu không trước sau trại sẽ đều có địch.”

Trương Khuê Túc sầm mặt xuống không nói năng gì, chỉ thúc ngựa dẫn đầu phi lên trước, mọi người trong trại cùng đồng loạt đi theo. Hai người Thần Niên và Thuận Bình đưa mắt nhìn nhau, cũng vội vàng đuổi theo.

Đi chưa được năm sáu dặm đường, thì đã thấy chiếc xe ngựa Phong Quân Dương ngồi đang dừng ở một nơi tương đối bằng phẳng, mười mấy ám vệ không xuống ngựa, mà từng nhóm từng nhóm bảo vệ xe ngựa ở chính giữa. Đi tiếp về phía Đông không xa là kỵ binh Thanh Châu do Dương Thành thống lĩnh, đội ngũ đã tiến hành chuyển sang dàn thế trận kỵ binh tác chiến. Người đối đầu ngay phía trước chính là Lưu Trung Nghĩa đang dẫn theo mấy trăm người ngựa trong trại Thanh Phong, trong đó có người cưỡi ngựa, cũng có người đứng trên đất, có cả những người trèo lên con đường bên cạnh sườn núi giương cung nỏ đã lắp tên nhắm về phía kỵ binh Thanh Châu. Khoảng cách giữa hai bên không xa lắm, nhất loạt binh khí được rút ra sáng loáng, nhìn thôi cũng thấy sắp đánh nhau đến nơi.

Kỵ binh Thanh Châu phát hiện thấy đám người Trương Khuê Túc từ đằng sau đi tới, lập tức đổi sang thế trận hai mặt đối địch. Trương Khuê Túc phi nhanh đến phía trước thế trận của đối phương, đề khí cao giọng quát lên: “Tránh ra, ta muốn gặp Dương Thành!”

Trong thanh âm của ông ta được truyền thêm nội lực nên vang vọng vô cùng, truyền đi rất xa khắp cả con đường núi. Một lát sau, kỵ binh Thanh Châu chắn trước mặt ông ta từ từ tách sang hai bên, mở ra một con đường rộng tầm hơn một trượng. Trương Khuê Túc dẫn theo toán người trong trại Thanh Phong đi xuyên qua đám đội ngũ kỵ binh Ký Châu, cho đến khi đến gần chỗ Dương Thành mới dừng lại.

“Đại đương gia!” Đoàn người của Lưu Trung Nghĩa ở đối diện đó không xa đã nhìn thấy ông, phần hận kêu lên: “Người của chúng ta chết thật thê thảm, chính là do đám quan binh này đã hạ độc thủ! Phải liều mạng với chúng!”

Trương Khuê Túc nghe vậy liền nhìn về bên đó, chỉ thấy xa xa trên con đường núi là rất nhiều thi thể, già trẻ dài ngắn đều có cả, chồng chất dày đặc đến hơn mười mấy trượng. Ở trong đó còn có mẹ già và vợ con của ông ta... Hai mắt Trương Khuê Túc đỏ rực, ông ra sức đè nén cơn bi phẫn trong lòng xuống, quay đầu nhìn Dương Thành, lạnh lùng nói: “Lâu rồi không gặp Dương tướng quân, không biết thời gian gần đây tướng quân có khỏe không?”.

Sắc mặt Dương Thành kính trọng nghiêm túc nắm hai tay lại nhìn ông ta, trầm giọng nói: “Trương Đại đương gia, về thăm kịch ngày hôm qua bản tướng nghe tin cũng vô cùng thương tâm. Chuyện này tuy rằng không phải do binh lính của bản tướng gây ra, nhưng trách nhiệm của bản tướng chính là đã thiếu đôn đốc giám sát thuộc hạ, vô cùng xin lỗi Đại đương gia. Chỉ là, xin Trương Đại đương gia hãy bình tĩnh lại rồi cẩn thận suy nghĩ lại xem, ta và ngài hai bên không thù không oán, trước giờ nước sông không phạm nước giếng, Dương mộ tuyệt đối không phải loại người ti tiện, xuống tay tàn bạo với những người già cả đàn bà con trẻ như vậy. Đại đương gia nhất định đừng trúng phải kế xúi giục của kẻ khác.”

Trương Khuê Túc ngồi trên lưng ngựa nhìn ông ta hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Dương Quý là tâm phúc của tướng quân đúng chứ?”.

Dương Quý là Đại tổng quản của Thủ phủ thành Thanh Châu, không những quán xuyến mọi việc trong Thủ Phủ thành, mà còn nhúng tay vào những chuyện quân sự của Thanh Châu, Dương Thành đương nhiên không thể nào lấp liếm được chuyện này. Khuôn mặt ông ta lộ ra vẻ hổ thẹn áy náy, nói: “Là ta nhìn người không rõ ràng, xin Đại đương gia hãy cho ta thời gian, ta nhất định sẽ tra ra đầu đuôi ngọn ngành chuyện này, rồi trả lời Đại đương gia!”.

Trương Khuê Túc trầm mặc không nói gì, hiện giờ người ngựa hai bên trại Thanh Phong và Ký Châu đều đang yên lặng chờ đợi quyết định của ông, ngay cả Thần Niên rút lại ở phía sau cũng không khỏi ngồi thẳng lưng trên ngựa. Một lúc lâu sau, nghe thấy Trương Khuê Túc nói: “Được, vậy ta chờ câu trả lời của tướng quân.”

Lời vừa dứt, Văn Phượng Minh giống như thỏ phào nhẹ nhõm, còn ở bên này Lưu Trung Nghĩa lại giận dữ nói: “Đại ca! Sao huynh có thể yếu đuối như vậy được? Cứ để mặc cho người ta ức hiếp trại Thanh Phong của mình như thế à? Huynh qua đây nhìn những người chết kia đi, nhìn xem bọn họ chết thê thảm biết bao nhiêu. Cứ thả cho đám người này đi như vậy, chúng ta sao còn mặt mũi nào quay về gặp các huynh đệ trong trại nữa?”.

Trương Khuê Túc nghiêm giọng quát Lưu Trung Nghĩa: “Lão tam! Không được ăn nói hàm hồ! Kẻ xuống tay là quân Ký Châu, không liên quan gì đến binh lính của Dương tướng quân.”

“Đại ca!” Lưu Trung Nghĩa không cam tâm nhìn Trương Khuê Túc. Nhưng Trương Khuê Túc cứ mím chặt môi lại, cơ mặt thấp thoáng run rẩy, rất lâu sau mới mở miệng nói: “Lão tam, bảo mọi người tránh đường.”

Lưu Trung Nghĩa nhìn Trương Khuê Túc bằng ánh mắt không dám tin hồi lâu, thanh trường dao trong tay phần hận nên thẳng xuống đất, xoay đầu ngựa từ chính giữa con đường tránh sang một bên. Ông đã nhường đường rồi, những người khác mặc dù bất bình cũng chỉ có thể nhường đường theo thả cho quân Thanh Châu đi.

Từ đằng xa Thần Niên nhìn thấy vậy, cảm thấy hoàn toàn thất vọng về Trương Khuê Túc, dứt khoát không tiến đến gần đó nữa, mà đi tới chỗ xe ngựa của Phong Quân Dương. Âm vệ bảo vệ bên ngoài xe ngựa nhìn thấy nàng tới, tự động tránh sang nhường đường. Thần Niên trèo lên xe, thấy Phong Quân Dương đang nghiêng người dựa vào gối, trong tay cầm một quyển sách, quả đúng là đang đọc sách thật. Nàng ngạc nhiên trước vẻ nhàn nhã tự đắc của hần, không nhịn được hỏi: “Chàng không quan tâm tới tình hình ở bên ngoài một chút nào sao? Chàng có biết hiện giờ như thế nào không?”.

Ánh mắt Phong Quân Dương vẫn dính vào quyển sách, nghe vậy chỉ nhếch nhếch khóe môi lên cười nhạt, đầu cũng chẳng thèm ngẩng nói: “Yên tâm, không đánh nhau được đâu.”

Thần Niên thấy một lời của hần đã đoán đúng sự việc, bất giác càng thấy kỳ lạ hơn, hỏi: “Sao chàng biết?”.

Phong Quân Dương cười cười, nhưng lại không lập tức trả lời câu hỏi của nàng, mà cứ đọc cho xong trang đó, rồi mới gấp sách lại quăng sang một bên, ngược mắt lên hỏi Thần Niên: “Thất vọng à?”.

Tâm tình của Thần Niên vô cùng tồi tệ, ngồi quỳ xuống bên cạnh người hấn, thấp giọng nói: “Chàng không biết đâu, vừa nãy ta thật sự muốn chạy trước, nói hết chuyện hai người Dương Thành, Trương Khuê Túc cầu kết với nhau, âm mưu chiếm Ký Châu ọi người nghe, lột tấm mặt nạ của hai người bọn họ xuống, vừa hay để cho tất cả đều nhìn thấy rốt cuộc ai là người đã hại chết nhiều người như vậy!”

Phong Quân Dương bật cười nói: “May mà không đi, nếu không giờ ta lại phải đi cứu người.”

Thần Niên cúi đầu không nói, Phong Quân Dương lại cười cười, kéo tay nàng đặt vào lòng bàn tay mình, dịu dàng nói: “Thần Niên, trại Thanh Phong không phải là trách nhiệm của nàng, nàng đã trọn tình trọn nghĩa với bọn họ rồi. Cho dù bây giờ nàng đứng ra tố cáo Trương Khuê Túc, thì nàng cho rằng trại Thanh Phong sẽ tin nàng, hay tin Trương Khuê Túc?”

Thần Niên ngẩng đầu lên nhìn hấn, giống như không cam tâm hỏi: “Thật sự không có cách nào cứu trại Thanh Phong sao?”

67. Q.1 - Chương 67: Ở Cùng Với Ta.

Phong Quân Dương chậm rãi lắc đầu: “Chuyện đã đến nước này rồi, trại Thanh Phong không thể nào trở về toàn vẹn được nữa. Thần Niên à, nàng phải hiểu rằng, có những chuyện cho dù có dốc lên sức lực, cũng phải nghe theo mệnh trời, người thông minh sẽ hiểu nên thuận thế mà làm.” Hấn dừng lại một lát, trầm ngâm một thoáng, rồi mới nói tiếp: “Mối đầu ta vốn định ngăn cản Tiết Thịnh Anh, không muốn để Ký Châu rơi vào tay kẻ khác. Nhưng hiện giờ tình thế đã như vậy rồi, Tiết Thịnh Anh bị dụ tiến vào vùng núi Thái Hành, Dương Thành nhất định muốn có được Ký Châu, Hạ gia ở Thái Hưng rõ ràng không chịu buông tha miếng thịt béo bở này, ta cũng đành vứt bỏ Ký Châu, chuyển sang mưu tính những lợi ích khác cho Vân Tây ta mà thôi.”

Những đạo lý hấn nói Thần Niên đều hiểu cả, thậm chí cũng có thể lý giải được sự bất đắc dĩ khi hấn chọn lựa như vậy, nhưng trong thâm tâm nàng không tán đồng cách làm này. Không có tin tưởng, chẳng có tình nghĩa, giữa đôi bên chỉ có lợi ích lạnh lùng, lẽ nào những người ngồi ở trên cao đều sẽ nhẫn tâm khắc nghiệt như vậy sao? Nàng thì thầm: “Ta hiểu cả, nhưng..... trong lòng vẫn thấy vô cùng khó chịu.”

Phong Quân Dương nhìn cô gái bé nhỏ với nội tâm rối rắm trước mặt, trong lòng không những không có chút mảy may chán ghét nào, mà người lại càng cảm thấy ấm áp và mềm mại hơn. Đây chính là cô gái mà hấn thích, nàng thông minh, nàng quả cảm, nàng quật cường mà lại trọng tình trọng nghĩa, bề ngoài giống như rất tàn nhẫn, nhưng nội tâm lại đơn thuần thiện lương vô cùng..... Ý cười bên môi Phong Quân Dương toát lên vẻ kiêu ngạo, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay nàng, yêu thương hôn lên vết thương vừa mới đóng vảy, nhẹ nhàng nói: “Thần Niên, đi cùng ta, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Đây đã là lần thứ hai hấn bảo Thần Niên đi cùng hấn. Thần Niên cũng không phải là người dây dưa không dứt khoát, sau một thoáng suy nghĩ liền gật đầu đồng ý: “Được, ta đi với chàng.” Nàng người bé lời nhẹ, đã không cứu được trại Thanh Phong, thì chi bằng dứt khoát vứt hết những chuyện này đi, mất không thấy thì tâm không phiền là hay nhất! Suy nghĩ đã thông suốt rồi, Thần Niên nở nụ cười tươi tắn, nói: “Dù sao nghĩa phụ ta cũng dặn chàng chăm sóc cho ta, hiện giờ ta chẳng có nơi nào để đi, nên chừng nào còn chưa chết thì chừng đó cứ phải dựa vào chàng.”

Phong Quân Dương nghe thấy những lời này trên mặt không kìm được lộ ra vẻ vui mừng, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên.

Thần Niên thích nhất là nhìn thấy dáng vẻ đó của hấn, nhất thời không khỏi nhìn đến thất thần. Phong Quân Dương khẽ cười thò tay ra khẽ khàng捏捏 chóp mũi nàng, hỏi: “Nhìn đến ngây người rồi à? Lại bị thu hút bởi vẻ bề ngoài rồi chứ gì?”

Bị một câu của hấn nói toạc hết sạch cả tâm tư, trên mặt Thần Niên bất giác có chút xấu hổ, nhưng miệng lại không chịu thừa nhận, bèn hỏi: “Không phải nói người có thân phận giống như bọn chàng từ nhỏ đã phải học cách vui buồn không để lộ ra ngoài à? Tại sao ta lại thấy vui buồn của chàng đều lộ hết cả ra bên ngoài thế kia? Có phải là bản lĩnh của chàng học không đến nơi đến chốn không đấy?”

Phong Quân Dương bật cười, hần vồn định di chuyển suy nghĩ của nàng về chuyện của trại Thanh Phong đi, bèn cố ý hỏi: “Nàng nghe câu này ở đâu ra thế? Một cô bé như nàng, cũng biết cái gì là vui buồn không để ra ngoài cơ à?”

“Ta dĩ nhiên là biết rồi.” Thần Niên đáp: “Là phu tử trong trại dạy, lúc đó ông ấy còn lấy nghĩa phụ ta ra làm ví dụ nữa cơ, nói rằng nghĩa phụ ta chính là người vui buồn không để lộ ra ngoài, nhất định là xuất thân rất tốt, từ nhỏ đã học được cách không để người khác nhìn ra được suy nghĩ của mình.”

Phong Quân Dương bắt giắc khẽ nhướn mày, “Ồ?”

“À, là như vậy này.” Lòng bàn tay Thần Niên lướt lướt qua trước mặt mình, khuôn mặt xinh đẹp vốn dĩ đang nhanh nhẹn tươi tắn đột nhiên trở nên cứng nhắc, tiếp tục giữ khuôn mặt không cảm xúc nói: “Khuôn mặt cả ngày không hề có một chút cảm xúc, bất kể là ngồi hay đứng, sống lưng luôn luôn luôn thẳng tắp, nói chuyện không vồn vã cũng chẳng thờ ơ, động tác không nhanh cũng chẳng chậm, lúc trong trại chia hoa hồng cũng không thấy ông vui mừng, nhà cháy cũng chẳng thấy ông gấp gáp.”

“Nghĩa phụ của nàng thật sự như vậy sao?” Phong Quân Dương cười hỏi.

“Ừ!” Thần Niên gật đầu thật mạnh, lại nói: “Đâu phải là vui buồn không lộ ra bên ngoài, mà căn bản là ngay cả vui buồn cũng không có thì đúng hơn. Vì thế, lúc ta còn nhỏ đã lên đặt một cái kim sắt lên trên ghế của ông, muốn nhìn thử xem rốt cuộc ông có biết đau không.”

“Kết quả thế nào?” Phong Quân Dương tiếp tục hỏi.

Khuôn mặt xinh xắn của Thần Niên liền xị xuống, đáp: “Kết quả là móng của ta thiếu chút nữa là bị nghĩa phụ đánh cho nát luôn, mấy ngày liền cũng không dám ngồi lên ghế.”

Phong Quân Dương không nhịn được phá lên cười ha hả, kéo Thần Niên ngã lăn ra trên chiếc gối mềm.

Thần Niên nằm trên người hần, vì cười to nên lồng ngực rung lên, nghiêm trọng nói: “Đừng có cười! Đó là thật đấy!”

Phải rất lâu sau Phong Quân Dương mới ngừng cười được, bàn tay vuốt ve mái tóc đen nhánh dày mượt mà của nàng, nhẹ nhàng nói: “Vui buồn không lộ ra bên ngoài, có tâm sự không để cho người khác biết, chẳng qua chỉ là không muốn để người khác nhìn ra được điểm yếu của bản thân mà thôi. Như vừa nãy trong lòng ta vui vẻ cười to, bị người khác nghe thấy thì có thể đoán ra rằng nàng nhất định là người ta yêu thích nhất. Nếu như là bọn Thuận Bình, thì nhiều nhất là sau này sẽ càng kính trọng nàng hơn thậm chí là cố ý lấy lòng nịnh nọt, vậy thì cũng chẳng sao cả. Nhưng nếu bị những người khác nghe được, có thể sẽ lấy nàng ra để uy hiếp ta. Vì thế người có thân phận địa vị cao quý kỳ nhất là để người khác biết được sở thích của mình, để tránh bị dụ dỗ hoặc bị uy hiếp, như vậy mới là vui buồn không để lộ ra bên ngoài. Nhưng ở trước mặt nàng, ta không cần phải như vậy.”

Thần Niên chậm rãi gật đầu, thấp giọng nói: “Ta hiểu rồi.”

Hai người không hẹn mà cùng trầm mặc, lặng lẽ ôm nhau, trán tì trán, nghe thấy cả hơi thở của đối phương. Bên trong xe chật hẹp giống như trở thành một thế giới riêng, tĩnh mịch mà quyến rũ. Ai ngờ lại có kẻ không có mắt tới phá đám bầu không khí ấy, bên ngoài vang lên giọng nói cung kính của Thuận Bình: “Thế tử gia.”

Thần Niên giống như đang ăn trộm thì bị người ta bắt quả tang, sợ hãi vội vàng giãy ra khỏi lòng Phong Quân Dương, có chút hoảng hốt bò tới đầu khác của toa xe ngồi thật nghiêm chỉnh.

Phong Quân Dương bắt giắc bật cười, dừng lại một lúc rồi mới hờ hững hỏi Thuận Bình: “Có chuyện gì vậy?”

Thuận Bình đáp: “Con đường trước mặt đã mở rồi, Dương tướng quân phái người tới mời chúng ta cùng đi với ngài ấy, nói rằng để phòng trại Thanh Phong trở mặt.”

Phong Quân Dương liếc nhìn Thần Niên một cái, đáp: “Qua đó cùng bọn họ đi.”

Đã có lệnh của Phong Quân Dương, Thuận Bình liền lệnh cho ám vệ bảo vệ xe ngựa đi cùng với đám kỵ binh Thanh Châu hướng về phía Tây. Người ngựa của trại Thanh Phong cũng chưa rút về, mà đứng ở hai

bên đường, lạnh lùng nhìn đám quan binh chậm rãi đi qua chính giữa con đường. Lục Kiêu không quan tâm đến mỗi ân oán khúc mắc giữa trại Thanh Phong và quan binh, nên chỉ ôm thanh đao cong, sắc mặt lãnh đạm cười ngửa đi đằng trước cùng các ám vệ Vân Tây.

Lúc đi qua đoạn đường trại Thanh Phong đặt tạm những thi thể của gia quyến, xe ngựa của Phong Quân Dương đột nhiên dừng lại, Thần Niên nhảy xuống từ trong xe, lặng lẽ đi tới trước thi thể của các bậc trưởng bối quen thuộc như thím Nghiêm, quỳ xuống khấu đầu thật mạnh mấy cái, sau đó cũng không thèm liếc nhìn đám người Trương Khuê Túc lấy một cái, nhảy lên xe ngựa. Bỗng phía sau có người gọi tên nàng, Thần Niên quay người lại nhìn, thì thấy Diệp Tiểu Thất và tiểu Liễu đang từ đằng sau cùng nhau đuổi tới.

Thần Niên gặp lại Diệp Tiểu Thất đương nhiên là vô cùng kinh ngạc vui mừng, lại nhảy xuống từ trên xe ngựa, gọi to: “Tiểu Thất!”.

68. Q.1 - Chương 68: Gặp Lại Bạn Cũ.

Diệp Tiểu Thất sau khi được Thuận Bình thả ra ở Thanh Châu liền vội vàng cùng mọi người đuổi theo trại Thanh Phong, không nghĩ rằng nửa đường lại gặp được đám người Lưu Trung Nghĩa tới cứu viện cho Thần Niên, lúc ấy mới biết tin gia quyến trong trại Thanh Phong gặp phải đại họa thảm sát của đám quan binh. Đợi đến khi theo Lưu Trung Nghĩa đuổi đến nơi xảy ra chuyện, tận mắt chứng kiến thi thể của mọi người, Diệp Tiểu Thất không nhịn được bật khóc đau đớn ngay tại chỗ. Hắn không giống như Thần Niên, Thần Niên tuy tuổi nhỏ mất mẹ, nhưng lại có nghĩa phụ làm chỗ dựa, còn Diệp Tiểu Thất từ nhỏ không cha không mẹ, có thể gọi là ăn cơm từ khắp trăm nhà mà khôn lớn, từ lâu những người này đã là người thân của hắn.

“Thần Niên, cô muốn đi ư? Cô không cùng bọn tôi quay về trong trại à?” Vì vừa khóc một trận, nên cổ họng Diệp Tiểu Thất có chút khàn khàn, hai mắt cũng đỏ hoe, chỉ nhìn chăm chăm vào Thần Niên, đợi câu trả lời của nàng.

Ánh mắt Thần Niên khi đối mặt với hắn có chút chột dạ không nói rõ được, nên không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, khẽ gạt đầu nói: “Ừ, cậu cũng biết mà, tôi và nghĩa phụ đã rời khỏi trại Thanh Phong rồi.”

Đêm đó khi Mục Triễn Việt vớt đầu của Tiết Trục cho Trương Khuê Túc nói rằng ông đã trả hết nhân tình của trại Thanh Phong, lúc đó Diệp Tiểu Thất cũng có mặt, đương nhiên cũng nghe thấy những lời này. Nhưng cho dù là vậy, trong lòng Diệp Tiểu Thất vẫn có không chút không thể chấp nhận được, hắn nhìn Thần Niên, lại hỏi: “Nhưng hiện giờ trong trại xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cô cũng vẫn theo Thế tử gia đi như thế sao? Cô không quan tâm đến mọi việc trong trại nữa ư?”.

Thần Niên mím môi, cổ hơi dẩy dững khí ngẩng đầu lên đón ánh mắt của Diệp Tiểu Thất đang nhìn tới, thần nhiên đáp: “Phải, chúng tôi đã rời khỏi trại, đương nhiên sẽ không nhúng tay vào sự vụ trong trại nữa. Lần này tôi quay về là để cảnh báo, đó hoàn toàn là tình nghĩa của ngày trước.”

“Tạ Thần Niên! Sao cô có thể vong ân bội nghĩa như vậy được...” Trong mắt Diệp Tiểu Thất bắn ra lửa giận, đang muốn nói nữa thì lại bị tiểu Liễu ở bên cạnh kéo lại, nạt: “Tiểu Thất! Huynh im miệng đi! Không được nói những lời vớ vẩn ấy!”.

Diệp Tiểu Thất không dám không nghe lời tiểu Liễu, nên chỉ còn cách ngậm miệng lại, thở phì phì tức giận nhìn nàng.

Tiểu Liễu bực mình đẩy Diệp Tiểu Thất sang một bên, quay đầu lại nói với Thần Niên: “Thần Niên, tỉ đừng để ý đến huynh ấy, huynh ấy lại bộp chộp rồi!”.

Thần Niên cười thần nhiên với tiểu Liễu, lại đi tới trước người Diệp Tiểu Thất ngược mắt lên nhìn hắn. Có quá nhiều chuyện nàng không biết phải nói với hắn thế nào, nhưng tình cảm suốt mười mấy năm qua, nàng không thể trở mặt nhìn hắn trở thành quân cờ hy sinh của Trương Khuê Túc như vậy được... Thần Niên trầm mặc rất lâu, cuối cùng thấp giọng nói: “Tiểu Thất, cậu đi cùng tôi đi, trại Thanh Phong hiện giờ không còn là trại Thanh Phong của chúng ta nữa rồi, không đáng phải vứt bỏ mạng sống vì nó nữa đâu. Đi thôi, dẫn cả tiểu Liễu rồi cùng đi với tôi.”

Diệp Tiểu Thất sững sờ nhìn Thần Niên, lúc nàng lựa chọn việc rời khỏi trại Thanh Phong đã khiến hắn không thể chấp nhận được rồi, không ngờ nàng lại còn muốn khuyên hắn rời bỏ trại Thanh Phong trong

lúc khổn khó nhất. Đường như hắn có chút không nhận ra được Thần Niên đang ở trước mặt đây, vẻ không dám tin cùng phần nộ trong mắt cuối cùng đều hóa thành nỗi thất vọng nồng đậm, lắc đầu nói: “Tạ Thần Niên, trước giờ tôi đã nhìn lầm cô rồi. Cô đi đi, trại Thanh Phong chỉ là chốn dừng chân của cô và nghĩa phụ, nhưng đó là gia đình của tôi. Người ta thường nói nhà tan cửa nát, nếu như có một ngày trại Thanh Phong không còn tồn tại nữa, tôi cũng sẽ chết cùng với nó.”

Chẳng qua chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi thôi, thậm chí thân hình còn chưa trưởng thành, sống lưng gầy yếu nhưng thẳng tắp, khuôn mặt khi nói ra những lời này đầy kiên nghị, dường như những lời nói lúc này không phải là chuyện sống chết, mà chỉ là một lời hứa đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa.

Thần Niên vốn dĩ không nỡ dứt bỏ trại Thanh Phong, hoàn toàn là vì nhất thời quá thất vọng về Trương Khuê Túc nên mới đưa ra quyết định rời đi, nay bị hắn nói đến mức sống mũi thấy chua xót, hốc mắt lập tức đỏ hồng. Nàng không muốn biện giải gì cho bản thân nữa, nên chỉ gạt đầu nói: “Được, mỗi người một chí hướng, tôi không ngăn cản cậu nữa. Sau này có việc gì cần tới tôi thì cứ tới tìm tôi, bất luận là hiện giờ cậu nhìn nhận tôi ra sao, Diệp Tiểu Thất cậu vẫn mãi là người anh em tốt nhất của Tạ Thần Niên này.”

Nàng nói xong lại theo thói quen duỗi tay ra định vỗ lên vai Diệp Tiểu Thất, tay đã duỗi được nửa đường rồi lại thu về, cố gắng để không khóc khứa miệng nở nụ cười với hắn, xoay người ngẩng cao đầu sải bước về phía xe ngựa. Ở phía sau tiểu Liễu gọi tên nàng, bước chân của Thần Niên khựng lại giây lát nhưng không hề quay đầu lại, tốc độ đột nhiên trở nên nhanh hơn, chạy nhanh về phía trước chỉ hai bước đã chui lên xe.

Ở trong xe Phong Quân Dương thoáng có chút ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn, thì thấy nàng ào vào không giống với lúc trước, mà ngồi dựa vào thành xe ở phía đuôi, cánh tay vòng lại ôm chặt lấy hai đầu gối trước người, gục đầu vùi mặt vào sâu bên trong. Tuy không nghe thấy một tiếng nức nở nào, nhưng cả vai khẽ run rẩy lại để lộ ra nỗi đau đớn tận sâu trong tim. Phong Quân Dương không khỏi khẽ thở dài, ngón tay gõ gõ lên thành xe, dặn dò Thuận Bình ở bên ngoài: “Đi thôi.”

Xe ngựa tiếp tục đi, lại lần nữa từ từ lắc lư. Đến khi hai bờ vai Thần Niên chậm chậm bình thường trở lại, Phong Quân Dương mới nhẹ nhàng hỏi nàng: “Tại sao không nói sự thật cho cậu ta biết?”

Thần Niên ngẩng đầu lên lấy mu bàn tay chùi hết nước mắt trên mặt, ai ngờ nước mắt càng lau lại càng nhiều, về sau dứt khoát dùng luôn ống tay áo để lau. Quần áo nàng mặc trên người vốn là của Phong Quân Dương, nên phần tay áo vừa rộng vừa dài, khi sử dụng cũng rất tiện, Phong Quân Dương không thể nhìn tiếp được nữa, đỏ khóc đỏ cười đưa cho nàng một chiếc khăn tay, “Con gái lớn như vậy rồi, trên người cũng chẳng có lấy một cái khăn tay, không sợ người ta chê cười à!”

Thần Niên không chút khách khí nhận lấy lau qua quýt trên mặt, rồi nhét chiếc khăn vào trong người, ngược mắt lên nhìn khuôn mặt cười mà như không cười của Phong Quân Dương ở đối diện, nói bằng giọng ồm ồm: “Chàng muốn cười thì cứ thoải mái mà cười đi, đừng có để bị ghen.”

Nàng nói vậy, quả nhiên Phong Quân Dương phì một tiếng bật cười, đến khi nhìn thấy ánh mắt giận dữ của nàng nhìn mình, liền vội vàng thu nụ cười lại, quay trở về vấn đề vừa hỏi lúc nãy: “Tại sao không nói hết sự thật với Diệp Tiểu Thất?”

Thần Niên đáp: “Tính khí cậu ấy nóng nảy, suy nghĩ lại thiên cận, nếu như ta nói với cậu ấy sự thật, cậu ấy nhất định sẽ lập tức đi tìm Trương Khuê Túc hỏi cho ra nhẽ, rồi mất toi tính mạng một cách vô ích. Vậy thì chỉ bằng cứ giấu cậu ấy như bây giờ, nếu như may mắn, nói không chừng còn có thể giữ được mạng sống.”

Phong Quân Dương chậm rãi gạt đầu, thấy mặt mày Thần Niên vẫn ủ rũ, nghĩ ngợi một hồi lại nói: “Nếu như trong lòng nàng vẫn cảm thấy bản thân mình không buông bỏ được trại Thanh Phong, thì ta sẽ nói một chút chuyện, nàng bảo người chuyển lời đến Trương Khuê Túc, cũng coi như là cố chút sức lực vì những người vô tội đã phải chết thảm.”

Thần Niên nghe vậy liền hỏi lại: “Chuyện gì cơ?”

Phong Quân Dương cười khẽ, đáp: “Người đã tiết lộ tung tích gia quyến của trại Thanh Phong cho Dương Quý là ai, nếu như theo lời nàng nói không phải là Trương Khuê Túc, vậy thì rốt cuộc nội gián là ai?”

“Là ai?” Thần Niên không nhin được hỏi.

“Tuy ta không biết cụ thể là ai, nhưng, ta nghĩ nếu Trương Khuê Túc có ý định điều tra thì sẽ tìm ra được thôi.” Phong Quân Dương thủng thẳng đáp, hần nhìn về mặt đầy nghi ngờ của Thần Niên, khước miệng khẽ nhếch lên, nói tiếp: “Ta đoán người này rất có địa vị trong trại Thanh Phong, thành viên trong gia đình cũng khá đơn giản, chí ít là người nhà đi cùng theo Lý Tuấn Minh rất ít, có thể chỉ có một cô em gái hoặc một người con gái, là khuê nữ còn trẻ chưa có chồng.”

69. Q.1 - Chương 69: Ngủ Chung Một Phòng.

Cả người Thần Niên vừa nẩy như đang ở trong một lớp sương mù chắn hết tầm nhìn, giờ nghe thấy những lời này của Phong Quân Dương, giống như đột nhiên tỉnh giấc, lập tức hiểu ra. Tất cả gia quyến trong trại Thanh Phong đều bị giết sạch, chỉ còn lại tiểu Liễu cùng một đám những cô gái trẻ tuổi may mắn sống sót, tất cả việc này lại do Dương Quý dẫn dò từ trước. Những cô gái trong trại Thanh Phong chẳng qua chỉ là những cô gái thô lậu lớn lên giữa núi rừng, mặc dù trong đó cũng có một vài người dung mạo xinh đẹp, nhưng còn kém xa so với những người Dương Quý đã từng tận mắt nhìn thấy. Đã không phải là ham mê sắc đẹp, thì tại sao Dương Quý còn đặc biệt dẫn dò đám quan binh Ký Châu giữ lại các nàng ấy?

Đáp án đã ở ngay trước mắt, dường như sống động như thật. Thần Niên tập trung nhớ lại một lát, rồi nói: “Đêm qua trong số những người ta nhìn thấy, đi kèm với những điều kiện đó chỉ có hai người, một là tiểu Liễu, người còn lại là Linh Tước.

Tiểu Liễu là con gái của Văn Phượng Minh, vợ Văn Phượng Minh đã mất từ lâu, sau này ông ta cũng không tái hôn nữa, bên cạnh chỉ có duy nhất một cô con gái là tiểu Liễu. Còn cha của Linh Tước là Lỗ Vành Phong địa vị tuy không cao bằng Văn Phượng Minh, nhưng cũng là một vị đầu mục không nhỏ trong trại, sở trường là công phu quyền cước, cũng được coi là có chút uy danh ở vùng Nam Bắc Thái Hành.

Xem ra, bất luận là Văn Phượng Minh hay là Lỗ Vành Phong, cả hai người này đều có khả năng là nội gián trong trại Thanh Phong.

Phong Quân Dương không hiểu rõ mọi chuyện trong trại Thanh Phong, cũng không biết Linh Tước Thần Niên vừa nói là ai, chỉ đoán chắc rằng đó là một trong những cô gái mà nàng đã cứu đêm qua. Hần cười cười, lại nói: “Chúng ta chỉ cần gợi ý chuyện này cho Trương Khuê Túc thôi, còn về phần nội gián cụ thể là ai, thì đó là việc mà ông ta nên bận tâm.”

Thần Niên hơi do dự, lập tức đứng dậy, “Ta đi nói với ông ấy!”.

Nhưng Phong Quân Dương lại kéo nàng lại, cười khẽ lắc lắc đầu: “Nàng không thích hợp đâu, nên để Thuận Bình đi chuyển lời thì hơn.” Rồi hần ngay lập tức gọi Thuận Bình vào, dặn dò: “Người quay ngược lại nói với Trương Khuê Túc một câu, rằng ta vừa nhận được tin, hôm qua Dương Quý đặc biệt giữ lại tính mạng của những thiếu nữ, đồng thời dặn dò binh lính Ký Châu trước khi hần tới thì không được phép động vào một sợi tóc của những thiếu nữ đó. Người hãy nói thêm với Trương Khuê Túc rằng, Dương Quý không phải là người háo sắc, nếu như làm vậy nhất định là có suy nghĩ sâu xa hơn. Người chỉ cần nói những lời này cho Trương Đại đương gia nghe thôi, những lời khác nhất thiết không được nói thêm, rồi nhanh chóng quay về.”

Thuận Bình vâng lệnh mà đi, Thần Niên vẫn còn có chút nghi ngờ, hỏi Phong Quân Dương: “Chỉ nói với Trương Khuê Túc mấy lời vậy thôi liệu có đủ không?”.

Phong Quân Dương cười đáp: “Ông ta cũng không phải là người ngây thơ ngờ nghệch, một khi biết được những cô gái đó may mắn còn sống là chuyện do Dương Quý can thiệp từ trước, thì nhất định sẽ suy nghĩ. Đợi đến khi quay về hỏi thử những cô gái may mắn sống sót đó tình hình cụ thể, cho dù ông ta có ngờ, thì người trong trại cũng không ngờ đến mức đó đâu.”

Thần Niên chậm rãi gật đầu, “Chàng nói phải.”

Vì cả đoàn người đều xe nhẹ ngựa khỏe, nên tốc độ di chuyển rất nhanh, lúc trời vừa tối thì cũng ra khỏi cửa khẩu đèo Phi Long. Khi đến được Thanh Châu tuy cửa thành đã đóng, nhưng có Dương Thành đi cùng, nên cánh cửa cũng sớm được rộng mở, mọi người cùng theo Dương Thành tiến vào thành. Dương Thành dừng ở con đường trước mặt đại Phong Quân Dương, nói với hần: “Thế tử, trong phủ của ta vẫn còn có vài

việc cần phải xử lý, nên không tiện Thế tử đi tiếp được. Trước tiên Thế tử cứ nghỉ ngơi thoải mái một đêm, đến mai ta sẽ lại tới phủ thăm hỏi.”

Phong Quân Dương bước ra từ trong xe ngựa, khẽ cười nói: “Dương tướng quân quá khách khí rồi, việc hôm nay đã làm phiền đến tướng quân, nên để ngày khác Quân Dương tới quý phủ nói lời cảm ơn mới phải.”

Dương Thành rõ ràng có chuyện gấp cần xử lý, nên nhất thời không để tâm quá nhiều đến những lời Phong Quân Dương nói, chỉ lại khách khí một hồi rồi dẫn người đi trước. Phong Quân Dương đợi Dương Thành rời đi xong mới lên ngựa, cả người Thần Niên mệt mỏi rã rời, trong lúc mơ màng lại vẫn không quên hỏi hần: “Dương Thành sẽ không giữ chúng ta lại làm con tin chứ?”

“Không sao đâu, tranh chấp ở Giang Bắc không can hệ gì tới Vân Tây ta.” Phong Quân Dương cười đáp, duỗi tay ra ôm Thần Niên đang mơ màng muốn ngủ vào lòng, thấp giọng cười nói: “Đừng ngủ vội, sắp đến nơi rồi. Nếu giờ nàng ngủ, lát nữa ta không có sức để bế nàng đâu.”

Thần Niên mơ màng đáp lại một tiếng, đầu nghiêng sang dựa vào vai hần, nhưng người lại càng chìm càng sâu vào giấc ngủ hơn. Phong Quân Dương bắt lực khẽ mỉm cười, chỉ đành kéo tấm áo choàng sau lưng ra bao lấy nàng, ôm chặt vào lòng. Đã hai ngày một đêm Thần Niên không được chớp mắt rồi, tinh thần lại luôn ở tình trạng căng thẳng cao độ, từ lâu đã mệt mỏi không chịu nổi. Hiện giờ người đang ở bên cạnh Phong Quân Dương chỉ cảm thấy rất an tâm, nên lại càng không thể ngăn được cơn buồn ngủ, mí mắt khép lại lập tức mơ đi gặp Chu Công.

Đến lúc mở mắt ra thì người đã nằm ở trên giường, sắc trời bên ngoài cũng đã sáng rõ. Cách bày trí trong phòng dường như có chút quen thuộc, nàng nghĩ ngợi một lát mới nhận ra đây chính là phòng ngủ của Phong Quân Dương, nàng còn từng trông một đêm ở đây cho Phong Quân Dương nữa kia. Chỉ là lúc đó chỗ ngủ không phải là ở trên giường, mà là ở chiếc sập mềm bên ngoài. Nàng bất giác xoay đầu nhìn ra bên ngoài, thì thấy quả nhiên trên chiếc sập mềm có một người đang ngủ.

Thần Niên muốn ngồi dậy đi tới xem xem người đó là ai, nhưng vừa ngồi dậy lại cảm thấy trên người có gì đó không ổn, cúi đầu xuống nhìn bất giác buột miệng kêu lên kinh hãi, bộ quần áo nàng mặc lúc ban sáng không biết đã đổi sang bộ quần áo ngủ rộng rãi thoải mái từ bao giờ, vạt áo che trước ngực để lộ ra một mảng da thịt rất rộng, tơ lụa mềm mịn trơn bóng tiếp xúc với da thịt, trong lúc ma sát mang theo chút ngựa ngửa, còn lại từ đầu đến cuối vẫn y nguyên không có gì khác.

Người nằm trên chiếc sập mềm bên ngoài bị tiếng kêu khe khẽ của nàng làm cho giật mình tỉnh giấc, một lát sau giọng nói thoáng mang theo chút khàn khàn của Phong Quân Dương vang lên, “Sao vậy?”

Thần Niên xoẹt một cái chui lại vào trong chăn, kéo chăn lên tới tận mắt, hận không thể che luôn cả toàn bộ khuôn mặt. Phong Quân Dương chờ hồi lâu không thấy nàng trả lời, đang muốn đi vào đó xem thử. Thần Niên liếc trộm thấy hần giống như đang định ngồi dậy đi tới, mới cuống quýt kêu lên: “Ta không sao, chàng đừng có vào!”

Động tác của Phong Quân Dương khựng lại trong một thoáng rồi quả thật không đứng dậy nữa, chỉ ngồi trên sập nhìn về phía Thần Niên, cười hỏi: “Nàng che kín mít như vậy làm gì? Nếu thấy lạnh thì bảo người mang thêm chăn là được mà.”

“Không lạnh, không lạnh.” Thần Niên vội đáp, nàng dừng lại một lúc, rồi hỏi dò: “Sao ta lại ngủ ở đây?”

“Nàng còn không biết xấu hổ mà hỏi ta.” Phong Quân Dương một mặt vận động cánh tay của mình, một mặt nói: “Cũng không biết đêm qua ai ngủ say gọi mãi không chịu dậy, ta không có sức đưa nàng đến nơi khác, đành bế nàng về phòng mình.”

Thần Niên vừa xấu hổ lại vừa bối rối, muốn hỏi hần rốt cuộc là ai đã thay quần áo ỉn, nhưng đến cuối cùng lại không thốt nổi lên câu, chỉ ôm chặt tấm chăn không chịu nói nữa.

Phong Quân Dương thấy nàng cuốn mình kín mít như vậy, tâm tư đảo một vòng liền đoán ra được suy nghĩ của nàng, bất giác mỉm cười, cố ý trêu: “Cũng chẳng phải chưa ngủ cùng một phòng bao giờ, giường đất cũng từng ngủ rồi, nàng còn ngượng ngùng làm gì nữa? Lúc đầu là ai nói cây ngay không sợ chết đứng? Sao nào? Bây giờ sợ rồi à?”

Thần Niên vốn là người mồm mép lanh lợi, trước đây chẳng sợ tranh luận với người khác, nhưng con gái đang trong lúc yêu đương nồng nàn ở trước mặt người yêu đa phần đều trở nên vụng về lúng túng, hoàn toàn không còn vẻ thông minh nhanh nhẹn như ngày xưa nữa, khuôn mặt nàng nóng bừng lên nhất thời sập bẫy, nói: “Khác nhau mà, lúc đó chúng ta đâu có cởi quần áo!”.

Mà nói đàn ông con trai cũng thật là kỳ lạ, nếu như hấn yêu ai đó, thì dù người đó có ngốc hơn nữa hấn cũng chỉ cảm thấy người đó rất ngây thơ rất đáng yêu. Phong Quân Dương thấy Thần Niên mắc bẫy, khóe miệng không tự chủ được cong lên, khẽ “ồ” một tiếng, lại không nói gì nữa, chỉ cười nhạt im lặng.

Thần Niên đột nhiên hiểu ra, hận không thể cắn luôn đầu lưỡi của mình rồi nhổ ra, thấy Phong Quân Dương ở bên đó cứ nhìn mình tùm tùm cười, xấu hổ dứt khoát chui cả người trốn vào trong chăn.

Phong Quân Dương cũng sợ nàng thẹn quá hóa giận, nên không dám trêu già thêm nữa, chỉ đứng dậy ra ngoài gọi người vào hầu hạ mình rửa mặt chải đầu. Vì có Thần Niên ở bên trong, nên người hầu đi vào không phải là Thuận Bình vẫn thường quen dùng, mà là hai nàng thị nữ khác. Phong Quân Dương không thích bị mấy nàng thị nữ này kè kè bên cạnh hầu hạ, nên xua tay tỏ ý không cần hai nàng đến gần, mà chỉ bảo họ vào trong hầu hạ Thần Niên, lại dặn dò thêm: “Chuẩn bị một ít nước nóng, hầu hạ cô nương ấy tắm rửa.”

Hai thị nữ nhất loạt thấp giọng vâng lệnh, một người ở lại trong phòng hầu hạ, người kia ra ngoài sai người chuẩn bị dụng cụ như thùng tắm nước nóng. Ở bên này Phong Quân Dương tự mình rửa mặt chải đầu đơn giản một lúc, rồi đứng ở bên ngoài dặn dò Thần Niên mấy câu rồi ra khỏi phòng trước. Thuận Bình đang đứng hầu ở bên ngoài, thấy hấn bước ra liền tiến đến gần, thấp giọng bẩm báo: “Tiên phong của kỵ binh Thái Hưng đang ở cách phía Nam thành Thanh Châu tám mươi dặm, sáng sớm nay Thập nhị công tử của Hạ gia đã tiến vào Thanh Châu rồi, đích thân Dương Thành ra nghênh đón vào Thủ phủ thành.”

70. Q.1 - Chương 70: Đóa Hải Đường Chớm Nở.

Phong Quân Dương khẽ gật đầu, nhưng không nói gì.

Thuận Bình bèn nói tiếp: “Lão Kiều vừa mới hỏi tiểu nhân xem Thế tử gia đã dậy chưa, nói là nếu Thế tử gia dậy rồi thì đi báo với ông ấy một tiếng, ông ấy có chuyện muốn nói với Thế tử gia.”

Phong Quân Dương nghe Thuận Bình nói lão Kiều có chuyện tìm mình, bước chân liền thoảng khựng lại rồi xoay người đi về hướng chái phòng mé phía Đông. Trước đây hấn luôn tự tin võ công của mình của không kém, nên không thích có người kè kè bên cạnh bảo vệ, nhưng giờ cơ thể hấn bị trọng thương, không có năng lực bảo vệ bản thân, để đảm bảo an toàn đành phải gọi lão Kiều vào ở gần trong chái phòng.

Lão Kiều chờ ở chái phòng đã lâu, thấy Phong Quân Dương bước vào vội vàng đi tới đón, vừa hành lễ vừa nói: “Thế tử gia.”

Phong Quân Dương trước giờ luôn rất kính trọng lão Kiều, không đợi ông cúi người đã đưa hai tay ra đỡ ông lên, khẽ cười nói: “Lão Kiều đừng nên đa lễ như vậy. Nghe Thuận Bình nói ông có việc tìm ta, không biết là có việc gì?”.

Lão Kiều tên thật là Kiều Vũ, là một huyền thoại trong giới võ lâm ở Tây Nam, nội lực vô cùng thâm hậu. Ông ta đã ở bên cạnh hầu Phong Quân Dương suốt hơn mười năm nay, trước giờ luôn đảm trách sự an toàn cho hấn. Một tháng trước sư môn của lão Kiều đột nhiên có chuyện, nên lúc ấy mới xin Phong Quân Dương nghỉ phép trở về xử lý sự vụ trong môn phái. Ai ngờ chỉ mới nhặng ra một thời gian vậy thôi, Phong Quân Dương đã bị ám sát, toàn bộ kinh mạch trên người bị thương tổn, nội lực mất hết.

Vì chuyện này mà trong lòng lão Kiều cảm thấy vô cùng áy náy, liền nói thẳng: “Là chuyện bị thương của Thế tử gia. Đêm qua lão đã suy nghĩ rất lâu, giờ muốn khôi phục lại võ công cho Thế tử gia chỉ có một cách có lẽ nên thử một lần xem sao, chính là mỗi ngày lão ở đây sẽ dùng nội lực trị khỏi hấn thương thể cho Thế tử gia, đồng thời gửi thư hỏa tốc cho sự huynh của lão là Triều Dương Tử, nhờ huynh ấy tìm cách khôi phục lại kinh mạch đã bị thương tổn của Thế tử gia.”

Triều Dương Tử tinh thông y thuật, sở trường là điều chế đan dược, là thần y nổi tiếng trên giang hồ, ngay cả người không thuộc giới nhân sĩ trong giang hồ như Phong Quân Dương cũng đã từng nghe danh.

“Nếu như có thể khôi phục lại được võ công thì đương nhiên là điều tốt, nhưng.....” Phong Quân Dương nói đến đây liền dừng lại một lúc, nở nụ cười thản nhiên, rồi mới nói tiếp: “Lão Kiều mời Triều Dương Tử tiên bói tới trị thương cho ta vẫn cần phải giấu người khác, tránh để đám tiểu nhân giữa chừng gây rối.”

Lão Kiều dĩ nhiên là tuân lệnh, lại nói tiếp: “Nếu đã là chữa trị từ căn bản, thì không thể miễn cưỡng truyền chân khí cho Thế tử gia tiếp được nữa, cách đó tuy rằng có thể ứng phó được những nhu cầu nhất thời, nhưng chung quy lại cũng không phải biện pháp hay. Giờ nếu Thế tử gia không sao, thì chỉ bằng chúng ta bắt đầu trị thương luôn đi.”

Phong Quân Dương suy nghĩ một lát, rồi gật đầu nói: “Được.”

Không nói đến lão Kiều ở bên này vận công trị thương cho Phong Quân Dương nữa, mà nói đến Thần Niên ở bên kia. Vì trong phòng luôn có người, nên Thần Niên cũng ngại ngồi dậy mặc quần áo, cứ cuộn người trong chăn, chỉ mong người ở trong phòng mau đi hết đi. Ai ngờ Phong Quân Dương chân trước vừa đi xong, thì phía sau lại có hai thị nữ khiêng thùng tắm bước vào, rồi đi tới đến trước giường mời Thần Niên thức dậy tắm rửa.

Thần Niên đâu thể gọi người tới hầu mình tắm rửa được, nghe vậy cuống quýt nói: “Các cô ra ngoài đi, tự ta tắm rửa là được rồi, không cần các cô phải hầu tắm đâu.”

Hai nàng thị nữ đưa mắt nhìn nhau, không dám trái lại lời của Thần Niên, bèn cúi đầu xuống hành lễ sau đó lặng lẽ lui ra ngoài. Thần Niên thấy các nàng đã đóng cửa phòng lại, mới xốc chăn lên nhảy xuống giường, chỉ hai ba bước đã xông thẳng vào trong thùng tắm. Nước tắm không nóng cũng không lạnh, được ngâm mình trong đó là thoải mái nhất. Nhưng đang ở trong phòng của Phong Quân Dương, cũng không biết khi nào thì hắn sẽ lại quay lại, thì sao Thần Niên dám thoải mái ngâm mình trong đấy được, liền vội vàng tắm rửa rồi trèo ra ngoài.

Thị nữ đã mang đến một bộ quần áo đặt ở bên giường từ trước, là một bộ váy của thiếu nữ màu đỏ như hoa hải đường, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, màu sắc tươi sáng đẹp đẽ, Thần Niên vừa nhìn là thích ngay, mặc xong còn đứng trước gương trái xem phải ngắm suốt một lượt, thấy trong gương là một thiếu nữ dáng người thon thả, khuôn mặt yêu kiều, người đẹp vì lụa, nhìn giống hệt như một đóa hoa hải đường đang nở rộ, rực rỡ chói mắt, quả đúng là nàng chưa bao giờ thấy mình đẹp như thế. Người trẻ tuổi thường ham thích mỹ sắc, dù có là người qua loa đại khái như Thần Niên bất giác cũng có chút gật gù đắc ý, lại thấy hai bên má mình gầy đi không ít, không còn giống với vẻ tròn trịa lúc trước nữa, trong lòng lại càng vui hơn, không nhận được làm mất quý với mình trong gương.

Mấy nàng thị nữ đứng hầu ở bên ngoài mãi không nghe thấy tiếng gọi của Thần Niên ở trong phòng, bèn nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương, có cần nô tỳ vào hầu hạ không?”

Khuôn mặt Thần Niên liền đỏ bừng, vội vàng tránh xa khỏi tấm gương, chột dạ hắng giọng mấy cái xong mới mở cửa thò đầu ra hỏi mấy nàng thị nữ đang đứng ở bên ngoài: “Xin hỏi hai vị tỉ tỉ, thùng tắm này phải cất đi đâu vậy?”

Mấy nàng thị nữ thấy nàng tóc tai vẫn còn ướt rồi, sợ nàng bị cảm lạnh, vội vàng đẩy nàng vào trong phòng, nói: “Những thứ này tự khắc sẽ có nô tỳ tới thu dọn, cô nương xin hãy ngồi xuống đây đi, nô tỳ sẽ giúp cô nương lau khô tóc, đừng để bị trúng gió.”

Nói xong liền mời nàng ngồi xuống bàn trang điểm, lấy một chiếc khăn trắng lớn mềm mịn nhẹ nhàng xoa lên mái tóc dài của nàng, sau khi thấm hết nước trên tóc xong lại lấy một chiếc lược tới hong tóc cho nàng. Thần Niên chưa từng được người khác hầu hạ như vậy bao giờ, chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc tóc gần khô, sau đó không chịu để mấy nàng thị nữ chải đầu trang điểm cho nữa, mà chỉ tùy tiện chải một kiểu đầu đơn giản rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa bước ra ngoài thì thấy Thuận Bình đang khoanh tay đứng hầu ở ngoài cửa chái phòng phía Đông, Thần Niên do dự một lúc, đang định qua đó hỏi xem Phong Quân Dương đã đi đâu, thì ở bên ấy Thuận Bình đã nhìn thấy nàng, vội vàng bước nhanh tới, thấp giọng hỏi: “Lão Kiều đang trị thương cho Thế tử gia, Thế tử gia đã dặn dò, bảo cô cứ dùng cơm trước, không cần đợi ngài ấy.”

Thần Niên gật gù đầu, hỏi lại hắn: “Người có biết Lục Kiều đi cùng với ta hôm qua giờ đang ở đâu không?”

Thuận Bình đáp: “Thế tử gia đã sắp xếp cho vị Lục hiệp sĩ đó ở một căn nhà khác rồi, nếu như cô nương có việc tìm cậu ấy, thì để tiểu nhân sai người tìm cậu ấy qua đây.”

Thần Niên nhủ thầm người cũng chẳng phải là nô tài của ta, sao có thể hô tới gọi đi như vậy được, chi bằng tự mình đi tìm hẵn thì tốt hơn. Nàng liếc mắt nhìn về phía chái phòng phía Đông, đoán rằng Phong Quân Dương đang trị thương thì còn phải mất một khoảng thời gian nữa, bèn nói: “Ta có chuyện muốn nói với hẵn, nhưng không tiện gọi hẵn tới, hay là người tìm một người đưa ta đến đó đi.”

Thuận Bình nghe xong trong lòng lại nghĩ Tạ cô nương này đúng là tuổi trẻ không hiểu chuyện đời, hôm qua Thế tử gia đã thể hiện rõ ràng rằng không thích nàng ta qua lại thân mật với Lục Kiêu, nhưng nàng ta lại vẫn muốn đi tìm gặp riêng người đó, lại còn ăn mặc xinh đẹp như vậy nữa chứ, Thế tử gia ở đây mà biết được nhất định sẽ lại không vui. Hẵn không tiện nói rõ những điều đó với Thần Niên, lại khuyên nhủ: “Nếu Tạ cô nương có việc gấp, thì chi bằng cứ đợi Thế tử gia một lát, rồi mời Thế tử gia đi cùng người, thế không phải càng tỏ rõ chúng ta coi trọng Lục hiệp sĩ hơn sao?”

Về các mặt khác Thần Niên đều rất nắm bắt rất nhanh, nhưng một chữ “tình” này lại vô cùng ngây thơ, nên không nghe ra ý tứ trong những lời nói của Thuận Bình, mà lại nghĩ rằng hai người Phong Quân Dương và Lục Kiêu không hợp nhau, có thể không nhìn mặt nhau được thì cứ không nhìn mặt nhau là tốt nhất, bèn nói: “Không cần không cần đâu, tự ta đi qua đó là được rồi, sao lại làm phiền đến A Sách được.”

Nói xong liền bước nhanh ra khỏi sân, Thuận Bình bất lực, thấy tình cảnh ấy chỉ đành gọi người tới đưa nàng đi tìm Lục Kiêu.

Tối hôm qua Lục Kiêu theo Thần Niên bước vào phủ đệ của Phong Quân Dương, được sắp xếp một mình nghỉ tại một đình viện, giờ đang dùng điểm tâm, thì nghe thấy có người bước vào cửa bèn ngẩng đầu lên nhìn, nhận ra Thần Niên đi sau bất giác thoáng ngẩn người, đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới, khen: “Cô mặc bộ quần áo này đẹp lắm, so với cách ăn vận con trai nam không nam nữ không ra nữ của ngày hôm qua thì đẹp hơn nhiều.”

71. Q.1 - Chương 71: Đàn Gảy Tai Trâu.

Tuy Thần Niên mới chỉ quen hẵn được hẵn ngày, nhưng lại có cảm giác như những người bạn cũ, nghe hẵn khen cũng không thấy xấu hổ, mà ngược lại vô cùng hài lòng, còn cố ý xoay một vòng cho hẵn ngắm, cười hỏi: “Thật sự rất đẹp à?”

Lục Kiêu gật gật đầu, nhưng ngay sau đó lại phàn nàn về những món ăn trước mặt: “Thói quen của người Hán các ngươi thật là kỳ quặc, cả ngày toàn ăn những thứ canh nước lỏng bông này, chẳng trách ai cũng yếu ớt.”

Thần Niên liếc thấy những món cơm canh trên bàn của hẵn đúng là vô cùng phong phú, chỉ là không giống với miền Bắc vào buổi sáng thường phải ăn thịt, bèn cười nói: “Người ở chỗ bọn ta cơm sáng đều ăn như vậy cả, sao có thể vừa thức dậy đã ăn những món nhiều dầu mỡ được?”

Nàng vừa nói vừa ngồi xuống đối diện với Lục Kiêu, rất tự nhiên lấy một cái bánh bao chay trên bàn cắn một miếng. Hôm qua nàng chỉ ăn một ít điểm tâm trong xe của Phong Quân Dương, nên đến giờ đã đói lắm rồi, tuy trên tay chỉ là chiếc bánh bao hết sức bình thường, nhưng ăn đến miếng lại có cảm giác vô cùng mỹ vị.

Lục Kiêu thấy nàng còn như vậy, nên bản thân cũng không tiện so đo gì nhiều nữa, hơi có chút chán ghét nhú nhú mảy, lấy một chiếc bánh bao cắn một miếng với vẻ không thích thú gì.

Mãi cho đến khi ăn xong cái bánh bao, Thần Niên mới hỏi hẵn: “Ta vẫn chưa hỏi ngươi, ngươi là người ở đâu vậy?”

Lục Kiêu liếc nhìn nàng một cái, hỏi ngược lại: “Không phải cô cũng nhìn ra hết rồi sao? Còn hỏi tại sao làm gì nữa?”

Thần Niên cười cười, nói: “Ta thấy đáng vẻ người giống người miền Bắc, có phải là người của tộc họ Tiên không?”.

Lục Kiêu cũng chẳng giấu diếm gì lai lịch của mình với nàng, gật đầu nói: “Cô nhìn không sai đâu, ta chính là người của gia tộc họ Tiên, nhưng ta chỉ có thể nói từng đó với cô thôi, những thứ khác cô cũng đừng hỏi thêm nữa.”

Thần Niên ngạc nhiên nói: “Ngay cả việc tại sao nghĩa phụ ta bảo người tới bảo vệ mình cũng không được hỏi sao?”.

Lục Kiêu lắc đầu nói: “Không được.”

Thần Niên trầm ngâm một lúc, lại hỏi: “Vậy có thể nói cho ta biết hiện giờ nghĩa phụ của ta đang ở đâu không?”.

Lục Kiêu vẫn cứ lắc đầu: “Không được.”

Thần Niên bất giác thấy vô cùng thất vọng, nhưng nàng lại không chịu bỏ cuộc, sau khi cười hì hì tuy có chuyển sang chủ đề khác, nhưng chẳng bao lâu lại bắt đầu lòng vòng hỏi thăm về tung tích của Mục Triển Việt, ai ngờ Lục Kiêu lại cực kỳ cảnh giác về chuyện này, một khi nàng loanh quanh nói về chủ đề đó thì hần lập tức ngưng miệng lại, không chịu nói tiếp nữa.

Thần Niên tuy rằng không cam tâm nhưng tạm thời cũng chỉ còn cách buông tha, nói: “Tuy rằng người đồng ý với nghĩa phụ rằng sẽ bảo vệ ta, nhưng hiện giờ ta ở đây không cần người bảo vệ, nếu như người có chuyện gì thì cứ tự mình đi làm đi, đợi sau này ta gặp lại nghĩa phụ rồi sẽ đích thân nói rõ với ông ấy.”

Nhưng Lục Kiêu lại nói: “Ta không có chuyện gì phải làm hết, chỉ lo bảo vệ cô thôi.”

Thần Niên cũng bó tay hết cách với kiểu người vô cùng cố chấp như hần, đành nói: “Bản thân ta cũng có võ công, lại đang ở trong phủ, đâu có cần người bảo vệ.”

Lục Kiêu nói không chút nể nang: “Võ công của cô quá yếu, căn bản không thể bảo vệ được bản thân. Ban ngày ta ở bên cạnh bảo vệ cho cô, đợi đến tối cô ngủ chung với vị Thế tử gia kia, lại có thêm cả cái ông già đó nữa là cũng đủ rồi.”

Thần Niên sững sờ một lát, mặt mũi nhất thời đỏ bừng, vụt đứng bật dậy, tức giận hét lên: “Người nói linh tinh cái gì thế! Người mới ngủ chung với vị Thế tử gia kia thì có!”.

Bị nàng then quá hóa giận một cách đột ngột như vậy khiến Lục Kiêu chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Phong tục của gia tộc họ Tiên rất cởi mở, giữa những người yêu nhau chỉ cần đôi bên cùng vui vẻ, không thành thân cũng có thể sống cùng với nhau, vì thế hần không thấy việc ban đêm Phong Quân Dương ôm Thần Niên về phòng ngủ của mình thì có gì không ổn, nên giờ cũng là ăn ngay nói thật, không biết sao cô gái lại đột nhiên trở mặt.

Hần có chút mờ mịt nhìn Thần Niên, hỏi: “Cô sao vậy? Đang yên đang lành sao lại nổi giận? Tối hôm qua cô ngủ đến hồ đồ rồi hả? Người ngủ cùng với Thế tử gia đích xác là cô mà, đâu phải ta?”

Thần Niên bị những lời hần nói làm cho phát cáu thiếu chút nữa thì ngắt xỉu, nhưng lúc hần nói khuôn mặt vẫn rất nghiêm túc, không có chút gì là giống như đang đùa cợt. Thần Niên nghĩ tới hần đã từng một đao giết chết con tin trong tay, một người thuộc gia tộc họ Tiên khù khờ như vậy, thật sự không đáng để mình phải tức giận. Nàng hít thở sâu mấy lần, mới có thể không chế được cơn giận, cũng không để ý tới Lục Kiêu nữa, mà quay người đi thẳng ra ngoài.

Lục Kiêu tuy rằng không hiểu tính cách của nàng lắm, nhưng thấy nàng tức giận như vậy nên cũng theo ra cùng. Hai người một trước một sau đi tới tiểu viện của Phong Quân Dương, lúc sắp tới cổng viện thì thấy một nam tử trẻ tuổi dẫn theo mười mấy tùy tùng từ một con đường khác đi tới, nhìn phương hướng thì cũng là đi tới tiểu viện của Phong Quân Dương.

Bước chân của Thần Niên bất giác khựng lại, Lục Kiêu đi sau không khỏi lên tiếng hỏi: “Sao thế?”.

Thần Niên còn chưa kịp đáp, thì vị nam tử phía đối diện đã nghe thấy và nhìn sang đây, đầu tiên ánh mắt lướt qua khuôn mặt Thần Niên, rồi đảo một vòng trên người Lục Kiêu sau đó lại quay về rơi ở chỗ Thần

Niên, khẽ nở nụ cười với nàng, lịch sự cúi đầu, Thần Niên cũng gật đầu lại với hắn. rồi nhường đường, tỏ ý để hắn đi trước.

Vị nam tử lại cười cười, dẫn người đi đến tiểu viện của Phong Quân Dương.

Thần Niên đang mãi dò đoán thân phận của người này, thì lại nghe thấy Lục Kiêu ở bên cạnh hỏi: “Người này là ai vậy?”.

Thần Niên lắc đầu nói: “Không biết.”

Lục Kiêu ngạc nhiên hỏi: “Cô không quen? Không quen tại sao hắn ta lại cười với cô? Cô không phải cũng gật đầu lại với hắn ta sao?”.

Thần Niên nhất thời im lặng, cũng không biết giải thích sao về đạo đối nhân xử thế với người bên cạnh, ngẫm nghĩ một lát đành trả lời: “Người Hán bọn ta đều như vậy cả.”

Lục Kiêu nghe vậy lộ ra vẻ rất khinh bỉ. Lúc đó Thần Niên cũng cảm cảm thấy hắn thật ngứa mắt, thấy hắn như vậy liền cau tiết nói: “Ê? Người đi theo ta làm gì? Ta đã nói là không cần người bảo vệ rồi mà, sao người còn cứ muốn bám lấy ta thế!”.

Lục Kiêu nghĩ nghĩ một lát, rồi thật sự xoay người đi luôn.

Thần Niên cũng người, lại không nhịn được đứng ở sau lưng hỏi hắn: “Này! Người đi đâu vậy?”.

Lục Kiêu dừng lại, quay người nhìn nàng đầy vẻ ngạc nhiên, “Quay về chỗ ở, không phải cô bảo ta quay về à?”.

Thần Niên bỗng thấy dở khóc dở cười, lại nghe thấy Lục Kiêu nói tiếp: “Trong tiểu viện này có ông già đó, nên không cần ta đi theo bên cạnh bảo vệ cô nữa. Ta trở về chỗ ở, cô có việc gì thì cứ tới đó tìm ta là được rồi.”

Nói xong quay người đi thẳng.

Thần Niên thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, thầm nghĩ con người hắn tuy rằng khờ khạo, nhưng cũng thật sự là người rất độ lượng. Nàng vừa nghĩ ngợi, vừa rảo chân nhẹ nhàng bước vào tiểu viện, thì thấy Thuận Bình đang kính cẩn đứng đợi hầu ở hành lang, trong phòng thấp thoáng truyền ra giọng nói của Phong Quân Dương, giống như đang nói chuyện với người khác. Thần Niên đi men theo dãy hàng lang có mái che, lặng lẽ vẩy vẩy tay gọi Thuận Bình, lúc hắn đến gần rồi thấp giọng hỏi: “Người tới là ai vậy?”.

Thuận Bình nhỏ giọng đáp: “Là bạn cũ của Thế tử gia, Thập nhị công tử của Hạ gia.”

Thần Niên đã từng nghe Phong Quân Dương nhắc đến người này. Người này tên là Hạ Trạch, là cháu trai của Hạ Trấn, cũng có thể coi là một nhân tài kiệt xuất trong đám tiểu bối. Lần này Hạ Trấn phái hắn tới thống lĩnh ba vạn quân tiến quân về phía Đông Thanh Châu để uy hiếp Dương Thành, nhưng không nghĩ tới hắn lại không đồng hành cùng quân lính, mà lại đi theo kỵ binh tiên phong tới đây.

Phong Quân Dương vẫn còn đang nói chuyện với Hạ Trạch trong phòng, Thần Niên nghĩ giờ không tiện để mình đi vào, bèn chỉ chỉ vào gian phòng nhỏ bên cạnh cho Thuận Bình thấy, rồi thấp giọng nói: “Ta sẽ vào đó đợi một lát.”

Thuận Bình vội vàng gật gật đầu, định tiễn nàng qua đó, nhưng Thần Niên đã xua tay ngăn hắn lại, một mình nhẹ chân nhẹ tay đi tới gian phòng bên đó.

Ở trong phòng chính, Hạ Trạch lười biếng ngồi dựa vào chiếc ghế thái sư, nói với Phong Quân Dương: “Không ngờ huynh thậm chí còn sử dụng Phi Long lệnh. Tuy nói ‘Phi Long hết dài, nguy hiểm đến sống chết’ chỉ là mật ngữ của vương tộc Vân Tây huynh, nhưng đừng nói là Vân Tây, những kẻ ở nơi khác biết đến ám hiệu này cũng không ít, huynh không sợ bị kẻ khác nắm được chỗ yếu à! Cũng may là bọn Thuận Bình tìm được huynh trước, nếu không hai người chúng ta thật sự không còn màn gặp mặt này nữa đâu.”

72. Q.1 - Chương 72: Mỗi Người Một Tâm Tư.

“Phi Long lệnh” là một loại pháo hoa được Vân Tây bí mật chế tạo, khi bắn sẽ giống như rồng lửa gầm thét vào thiên không, là cách thức xin cứu viện bí mật của những thành viên trong vương tộc Vân Tây, chỉ khi gặp phải hoàn cảnh sống chết mới lấy ra dùng. Phàm là người Vân Tây, sau khi thấy lệnh này đều phải tới tiếp ứng. Tuy hiệu quả của mật lệnh này rất lớn, nhưng dùng nó cũng vô cùng nguy hiểm, vì người dùng sẽ không thể biết được người chạy tới đầu tiên là ai, có thể là viện binh, cũng có thể cừu địch.

Phong Quân Dương ngồi đối diện với hắn, nghe vậy chỉ thản nhiên nói: “Tình thế cấp bách, chẳng còn cách nào khác.”

Nhưng Hạ Trạch lại mỉm cười, “Quân Dương, huynh đừng có coi ta là thằng ngốc mà lừa gạt mãi thế. Lúc ấy huynh đâu có thật sự ở trong hoàn cảnh sinh tử, huynh tưởng người khác đều không nhìn ra được chắc? Ta hỏi huynh, vị Tà cô nương huynh cứu sau đó là người thế nào?”

Trong phòng liền yên tĩnh hồi lâu, mới lại nghe Phong Quân Dương trả lời: “Lúc trước là nàng ấy có ơn với ta, ta không thể thấy chết không cứu.”

Hạ Trạch khẽ bật ra tiếng cười giễu cợt, đoạn nói: “Phong Quân Dương ơi là Phong Quân Dương, huynh đừng có lừa mình dối người như vậy nữa đi. Vừa nãy ta mới nhìn thấy vị Tà cô nương đó của huynh rồi, chỉ hai năm nữa thôi nha đầu đó nhất định sẽ trở thành một trang tuyệt sắc giai nhân, huynh dám nói mình cứu nàng ta chỉ vì trả ơn, hoàn toàn không có chút tư tâm nào khác không?”

Phong Quân Dương im lặng không nói, Hạ Trạch vỗ tay cười đáp: “Thật không thể tưởng tượng được huynh cũng có ngày bị sắc đẹp mê hoặc như bây giờ, đúng là hiếm thấy. Ta chỉ khuyên huynh giờ mau chóng nghĩ cách, trở về Thái Hưng sẽ ăn nói ra sao với cô mẫu của huynh đi. Nếu bà ấy biết huynh vì một cô gái mà không màng đến chuyện sống chết của bản thân, thì không biết sẽ tức giận đến mức nào nữa?”

(Cô mẫu là em gái của cha.)

Phong Quân Dương không để ý tới những lời chế nhạo của hắn, chỉ ngược mắt lên nhìn, hỏi: “Huynh tới tìm ta là để nói những lời mỉa mai này sao?”

Hạ Trạch lắc đầu nói: “Dĩ nhiên là không rồi, ta tới là để thương lượng với huynh một chuyện quan trọng. Tên đầu lợn ngu xuẩn Tiết Thịnh Hiến quả nhiên đã mượn binh của Dương Thành, và đồng ý cắt hai quân huyện ở sườn phía Đông núi Thái Hành nhường lại cho hắn. Trước mắt trong tay ta chỉ có ba ngàn quân tiên phong, đại quân và lương thực do Trần Tiêu dẫn đầu còn đang ở phía sau, đợi đến lúc ông ta đến được đây, thì sợ là Dương Thành đã lấy được Ký Châu rồi.”

Phong Quân Dương khẽ cười nhạt, nói: “Huynh vốn dĩ cũng không muốn giữ Ký Châu thay Tiết Thịnh Hiến, đúng không? Nếu không tại sao lại đóng quân ở con đường phía Nam Thanh Châu, còn mình lại tới đây làm con tin cho Dương Thành?”

Hạ Trạch sắp lại gần nhìn Phong Quân Dương thật cẩn thận, rồi đột nhiên cười hì hì, nói: “Chẳng trách thúc phụ luôn khen huynh, tên tiểu tử huynh quả nhiên có cách. Ta không giấu huynh nữa, trước khi tới đây, thúc phụ quả thật có dặn dò ta, nói rằng hai huynh đệ của Tiết gia đều là A Đầu không phò tá được, Ký Châu sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về gia tộc khác, so với việc lãng phí sức lực bảo vệ Ký Châu cho bọn hắn, thì chi bằng có được những lợi ích khác thực tế khác.”

(Thúc phụ là em ruột của cha.)

(A Đầu không phò tá được: A Đầu là tiểu tự của con trai Lưu Bị nước Thục Hán – Lưu Thiện. Lưu Thiện là kẻ ham chơi ngốc nghếch không có ý chí, dù có Gia Cát Lượng phò tá và dạy dỗ cũng không nên được nghiệp lớn, cuối cùng dẫn đến sự diệt vong của nước Thục. Ngày nay thường để chỉ những kẻ bất tài, dốt nát, dù có người giúp đỡ cũng không làm nên trò trống gì.)

Phong Quân Dương không chút để tâm xoay xoay cái chén trong tay, hỏi: “Nói như vậy, phía cô phu muốn lấy Nghi Bình?”

Nghi Bình là một vùng gò đồi nằm ở mũi phía Nam của dãy núi Thái Hành, nằm ở phía Nam của Thanh Châu và Ký Châu, nhìn thì giống như là một thành trì ít người để mắt tới, nhưng lại là một cứ điểm quan

trọng phía dưới Nam Uyển Giang, bắt luận là từ Thanh Châu hay Ký Châu, nếu muốn tiến xuống phía Nam, nhất định phải đi qua nơi này.

Con người của Hạ Trạch bắt giặc co lại, bật cười bật ngón tay cái lên với Phong Quân Dương: “Lợi hại! Chính là Nghi Bình. Thái Hưng ta không thêm quan tâm đến chuyện Dương Thành hấn có muốn đoạt Ký Châu hay không, bọn ta chỉ cần Nghi Bình.”

Phái ba vạn đại quân tới làm ra vẻ vây Ngụy cứu Triệu, nhưng trên thực tế lại muốn tranh thủ lúc hỗn loạn đoạt lấy Nghi Bình, đúng như Thần Niên đã đoán trước đó, Hạ gia ở Thái Hưng chẳng qua cũng có ý muốn xoi mói bắt bẻ tìm ra sơ hở. Phong Quân Dương đã sớm dự liệu được tất cả, bắt giặc khẽ cười nhạt, nói: “Bản thân Dương Thành cũng biết Nghi Bình rất quan trọng, ông ta đã có dã tâm tranh giành thiên hạ, nên sẽ không chịu cuộn mình trong hai châu Thanh Ký, vậy thì sao có thể dễ dàng dâng tặng yếu đạo tiến xuống phía Nam đó cho người khác được? Thành Nghi Bình tất sẽ có trọng binh trấn giữ, đoạt được nó khó đấy.”

“Dương nhiên là đoạt sẽ khó,” Hạ Trạch cười đáp, “Nếu như có thể dễ dàng lấy được Nghi Bình, thì ta còn tới đây làm gì nữa?”

Phong Quân Dương cúi đầu không đáp, chỉ lặng lẽ nghịch chén trà trong tay.

Hạ Trạch nhìn nhìn hấn, lại hỏi: “Huynh tính thế nào?”

Phong Quân Dương mỉm cười thờ ơ, đáp: “Vân Tây ta cách quá xa, lại bị ngăn cách bởi Uyển Giang, đúng là lực bất tòng tâm, ta có thể tính gì được chứ? Chẳng qua là muốn ở lại đây xem náo nhiệt thôi.”

Hạ Trạch liếc nhìn hấn một cái, cười nói: “Quân Dương, huynh không nói thật.”

Phong Quân Dương gật đầu nói: “Đúng là không nói thật. Thực ra điều ta muốn nhất là nhìn thấy Tiết gia có thể giữ được Ký Châu, mấy nhà ở Giang Bắc chúng ta vẫn giằng co, đối đầu lẫn nhau, nhưng như vậy mới là điều có lợi nhất cho Vân Tây ta. Nếu Giang Bắc thống nhất, bắt luận là rơi vào tay nhà nào, nhất định sẽ không cam lòng chỉ có một nửa giang sơn. Đến lúc ấy đại quân tiến xuống phía Nam, Phong gia ta ở Vân Tây sẽ đứng ở đầu sóng ngọn gió.”

Hạ Trạch phá ra cười ha ha, ngón tay chỉ vào Phong Quân Dương nói: “Phong Quân Dương ơi là Phong Quân Dương, toàn thiên hạ cũng chỉ có huynh dám nói những lời này.”

“Không đúng ư?” Phong Quân Dương nhếch môi, cười mà như không cười nhìn Hạ Trạch, lại nói tiếp: “Trước tiên không nói đến những nhà khác, chỉ nói Thái Hưng của huynh thôi, tuy nói rằng hai nhà chúng ta thân thiết, nhưng nếu thật sự có ngày đó, huynh có chịu chia đất cai trị cùng Vân Tây ta không?”

Hạ Trạch không chịu trả lời thẳng vào vấn đề, mà cười giả lả, nói: “Quân Dương, huynh nghĩ quá xa rồi, huống hồ đây cũng không phải chuyện của hai người huynh và ta nên nghĩ đến, cứ giao nó cho những ông già của hai nhà suy xét đi.”

Phong Quân Dương cười nhạt, Hạ Trạch liền chuyển chủ đề, nói chuyện phiếm vài câu rồi cười nói: “Dương Thành nói tối nay muốn đón gió tấy trần với ta, đến lúc ấy hai chúng ta bắt tay chơi cho ông ta một mẻ, dù thế nào cũng phải để ông ta phun ra vài thông tin có giá trị.”

Phong Quân Dương khẽ cười gật đầu, đồng ý: “Được.”

Hạ Trạch đứng dậy cáo từ, lúc sắp đi lại dừng bước quay người, đề thấp giọng nói với Phong Quân Dương: “Nể mối giao tình nhiều năm qua giữa huynh và ta, ta cũng nhắc nhở huynh một câu, con gái ấy mà, đừng thấy trước mặt người khác người nào người nấy đều vừa rộng lượng vừa hiền lành, thực ra ấy à,” hấn vừa nói, vừa so sánh trên ngón tay út của mình, “Bụng da cũng chỉ có chút xiu xiu này thôi. Có người đẹp thì phải giấu cho kín mới được, ngàn vạn lần đừng có để lộ ra trước mặt người khác, nếu không sẽ rước lấy rất nhiều chuyện phiền phức. Huynh cũng biết tính cách của Vân Sinh, bị thúc phụ chiều đến không biết sợ ai từ lâu rồi, nha đầu đó chỉ có thể thuận theo đồ dành, đừng cho con bé cơ hội làm loạn.”

Phong Quân Dương nghe vậy cười cười, “Đa tạ đã nhắc nhở.”

Hạ Trạch cười hì hì, duỗi tay ra vỗ nhẹ lên vai Phong Quân Dương, “Yên tâm đi, chúng ta là huynh đệ mà đâu phải người ngoài.”

Phong Quân Dương chỉ cười không nói gì, còn đích thân tiễn Hạ Trạch tới tận bên ngoài cửa tiểu viện rồi mới gọi thủ hạ của mình tới đưa Hạ Trạch ra khỏi phủ. Hạ Trạch chấp tay nói tạm biệt với hắn, rồi đi theo người ra ngoài. Phong Quân Dương đứng ở trước cửa nhìn mãi cho đến khi hắn đi xa hẳn rồi, mới chậm rãi xoay người lại. Thuận Bình thấy hắn liếc nhìn về phía phòng của Lục Kiều, vội vàng ghé sát đến bẩm báo: “Thế tử gia, Tà cô nương đã quay về từ trước đó rồi, thấy người đang có khách không dám quấy rầy, nên đã đến phòng bên chờ rồi ạ.”

Phong Quân Dương không nói gì, chỉ hơi hơi gật đầu, quay người nhìn về hướng căn phòng đó, nhưng lại đứng ở đây rất lâu cũng không thấy nhúc nhích. Thuận Bình đang mãi dò đoán tâm tư hắn, thì lại thấy hắn đột nhiên đi thẳng tới căn phòng ấy, trái tim treo lơ lửng của hắn cuối cùng đã được thả xuống.

Thần Niên đang uống trà ăn điểm tâm, thấy có người đẩy cửa bước vào còn tưởng là Thuận Bình lại bảo người tới hầu hạ, vội nói: “Không cần để ý đến ta đâu, một mình ta đợi ở đây là được rồi.” Nàng nói xong liền ngược mắt lên, lại thấy người đến là Phong Quân Dương, đôi mắt lập tức sáng lên, đứng dậy đón hắn, hỏi: “Bạn chàng đi rồi à?”

Khuôn mặt nàng vui vẻ, nụ cười tươi như hoa nở. Phong Quân Dương nhìn thấy vậy, vốn dĩ chút không vui trong lòng vì nàng ra ngoài tìm Lục Kiều trong thoáng chốc liền biến mất, lại thấy khỏe miệng nàng còn dính chút vụn điểm tâm, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều thò ngón tay ra lau sạch cho nàng, cười khê nói: “Giống hệt trẻ con, ăn đến nỗi ặt ăn cùng luôn này, không sợ người khác cười à.”

Thần Niên thấy hắn lại cười mình, động tác có một nửa là xấu hổ cắn ngón tay hắn, tức giận nói: “Còn cười nữa! Cẩn thận ta cắn chàng đấy!”

Nhưng hắn lại không tránh không né, để mặc răng nàng cắn ngón tay mình, cánh môi đỏ mọng tươi tắn, hàm răng trắng bóc, tựa như một bức tranh xinh đẹp quyến rũ, khiến trái tim người ta ngứa ngáy khó chịu, thần hồn điên đảo.

Thần Niên cũng không nghĩ mình lại thật sự có thể cắn được Phong Quân Dương, nàng ngược mắt lên nhìn đầy kinh ngạc, thấy hắn đang cong khỏe môi lên nhìn mình, ánh mắt nóng bỏng như có thể thiêu cháy người khác. Nàng ngậy người ra một thoáng, khuôn mặt thoát cái đỏ ửng, vội vàng há miệng thả ngón tay hắn ra, nói: “Ta không cố ý đâu.”

Nhưng Phong Quân Dương lại cười khê chậm rãi cúi người xuống, dè dặt giọng bên tai nàng: “Chỉ hận thân này không phải ngón tay ấy, quần quýt mãi bên môi răng nàng.”

Hơi thở nóng ấm của hắn phả xuống bên tai Thần Niên, Thần Niên tuy không hiểu ý nghĩa trong câu nói của hắn, nhưng lại nghe ra được vẻ ái muội và khiêu khích bên trong, sắc đỏ trên khuôn mặt lập tức men theo cổ lan đến cả vành tai, bối rối nhảy lùi ra sau một bước dài, vừa then lại tức giận nói: “Phong Quân Dương, chàng lại trêu ta.”

Phong Quân Dương đứng thẳng người dậy bật cười ha ha, mãi cho đến khi Thần Niên xấu hổ muốn lao tới đánh hắn, mới cố gắng nín cười, giơ tay lên nắm lấy hai cổ tay Thần Niên, khê cười nói: “Đừng giận đừng giận, là do ta nói năng tùy tiện.”

73. Q.1 - Chương 73: Tình Cảm Khó Kiềm Chế. (16+)

Thần Niên oán hận nói: “Là nể tình cơ thể chàng đang bị thương thôi, nếu không ta nhất định sẽ đánh cho chàng một trận!”

Phong Quân Dương khê nhường mày, hỏi: “Tạ nữ hiệp, nếu trên người ta không bị thương, nàng nghĩ mình có thể đánh thắng được ta sao?”

Cậu này là hỏi Thần Niên. Nhưng khỏi cần phải nghĩ, nếu trên người Phong Quân Dương không bị thương, thì đương nhiên nàng không thể đánh thắng được hắn. Lúc không đánh thắng được thì không thể đánh, lúc đánh thắng được thì lại không nổi đánh, bất kể có ra sao thì nàng vẫn là người chịu thiệt. Thần Niên hất cằm lên thở phì phì trừng mắt nhìn Phong Quân Dương, nhưng hắn ở bên đó lại không cảm thấy gì mỉm cười, nói trêu: “Không sao, không đánh thắng được thì cũng vẫn có thể cắn ta mà.”

Nói xong sợ Thần Niên trở mặt, không đợi nàng kịp tức giận, Phong Quân Dương đã vội vàng cầm cổ tay nàng dắt ra ngoài, vừa đi vừa thay đổi chủ đề: “Nàng đi tìm Lục Kiều à? Thế nào rồi? Có hỏi được điều gì không?”.

Nhưng lần này Thần Niên lại không trúng kế nữa, cuối cùng cắn mạnh lên tay Phong Quân Dương một cái xả giận, rồi mới giãi ra khỏi tay hắn, đáp: “Chẳng hỏi được gì hết.”

Phong Quân Dương cũng không tức giận, chỉ dùng tay xoa xoa mu bàn tay mình nhìn nàng cười mà không nói gì.

Thần Niên cắn xong lại thấy hối hận, sợ hắn nói ra những lời khiến người ta đổ mặt, bèn vội vàng chạy vượt lên trước mặt hắn hai bước ra khỏi cửa phòng. Ai ngờ vừa ra lại nhìn thấy Thuận Bình đang đứng chờ hầu ở bên ngoài, Thần Niên chợt cảm thấy rất xấu hổ, cố làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra hỏi Phong Quân Dương: “Vết thương của chàng thế nào rồi? Lão Kiều nói có thể trị khỏi đúng không?”.

“Không sao, cứ từ từ điều dưỡng thì có thể hồi phục lại được.” Phong Quân Dương cười cười, quay đầu lại dặn dò Thuận Bình: “Bảo người đưa cơm lên đi.”

Hai người ăn cơm trưa xong, sau đó lại dính lấy nhau cùng đi tới thư phòng đọc sách. Phũ phàng của Phong Quân Dương tuy rằng do Dương Thành sắp xếp, nhưng số sách có trong thư phòng lại cực kỳ phong phú. Thần Niên đọc không nhiều sách, chẳng qua biết sơ qua được vài chữ. Phong Quân Dương bèn lấy một quyển sách đơn giản dễ hiểu đọc từng câu từng câu cho nàng nghe, phàm có chỗ nào nàng không hiểu thì dừng lại giải thích cặn kẽ cho nàng, vô cùng kiên nhẫn.

Cứ như vậy đọc sách hết non nửa ngày, Phong Quân Dương nhìn nàng nghe rất chăm chú nhưng lại không nhìn được thấy thương, sợ nàng dùng đầu óc quá mức bèn vứt sách đi, kéo nàng đến trước người mình cầm tay nàng dạy viết chữ cho vui. Hai người đang lúc tình nồng, sao có thể chịu được cảnh kẻ vai áp má như vậy, một bài thơ còn chưa viết xong, cánh môi nóng bỏng của Phong Quân Dương đã rơi xuống bên cổ Thần Niên.

Thần Niên chỉ cảm thấy cả người tê dại, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa là đứng không vững. Cánh tay của Phong Quân Dương vòng lấy thắt lưng nàng, kéo nàng ôm vào lòng mình, khẽ thở hổn hển nắn nỉ bằng giọng nói mềm mại: “Thần Niên ngoan, cho ta đi, được không?”.

Lúc này đầu óc Thần Niên nóng sực như nước sôi, sớm đã không thể suy nghĩ được gì, và căn bản cũng chẳng hiểu hắn đang nắn nỉ nàng những gì. Chỉ cảm thấy hơi thở của hắn dừng lại bên tai nóng bỏng như xuyên qua da thịt, thanh âm lại thêm trầm khàn quyến rũ, đến khi hắn hỏi đến câu “được không”, thì nàng liền mơ màng gật đầu.

Phong Quân Dương hiểu rằng giờ mình không từ thủ đoạn nào để dụ dỗ Thần Niên là quá mức xấu xa bỉ ổi, nhưng nỗi lo lắng âm ỉ được mất từ tận đáy lòng đối với Thần Niên đã chiến thắng sự kiêu ngạo của bản thân, hắn tự nhủ rằng bất kể sau này có ra sao hắn sẽ luôn đối xử tốt với nàng, nếu nàng trách hắn, hắn sẽ ra sức dỗ dành nàng, để mặc cho nàng đánh mắng trút giận là được.

Nghĩ vậy rồi, lại nghe thấy một tiếng “Ừ” mơ màng phát ra từ cổ họng Thần Niên, cuối cùng hắn cũng không thể kiềm chế thêm được nữa, rút luôn cây bút lông trong tay nàng vút lên bàn, cánh tay luồn xuống đầu gối, bế ngang nàng lên đi đến chiếc sập mềm trong phòng.

Lúc này trên bầu trời bên ngoài là những ráng mây ngũ sắc, những tia sáng màu sắc sặc sỡ đẹp để xuyên qua lớp cửa kính bằng ngọc ly chiếu vào trong, chảy vào sàn nhà lát đá xanh được cất mài bằng nước trơn nhẵn, đẹp đến mê mẩn lòng người. Nhưng cho dù có đẹp hơn nữa, thì giờ phút này cũng không thể bì được với đóa hoa hải đường đang khoe nở trên sập đây.

Ngón tay thon dài hữu lực lướt qua như gió xuân thổi khắp mọi nơi, thổi khiến cho những cánh hoa tầng tầng lớp lớp phức tạp kia nở rộ, để lộ ra cơ thể xinh đẹp trắng mịn yêu kiều của thiếu nữ, tựa một nhụy hoa mềm mại, ngậm sương đón gió, dịu dàng yếu đuối, giữa những lay động dường như có hương thơm thấp thoáng theo làn sóng nước dập dềnh lan ra, mê hoặc tâm trí, khiến người ta phát điên.

Trái tim Phong Quân Dương đập đầy rối loạn, nhất thời suýt mất kiểm chế, hắn muốn mặc sức buông thả bản thân, muốn dốc hết tình cảm giày vò cơ thể yếu ớt kiều mỹ trước mắt, nhưng hắn lại mạnh mẽ không

chế sự cuồng nhiệt của bản thân, cố nén dục hỏa xuống yêu thương âu yếm cô gái đang ở dưới người mình, lấy dịu dàng để chống đỡ, những ngón tay cẩn thận miêu tả từng đường cong trên cơ thể nàng, cánh môi nhẹ nhàng lần hôn lên từng tấc da thịt trên người nàng.

Thần Niên chỉ cảm thấy rất nóng, mặt nàng nóng, cơ thể nàng nóng, trái tim nàng lại càng nóng hơn. Đầu óc nàng mơ màng, chậm chạp không thể suy nghĩ được bất kỳ điều gì, nhưng cảm giác trên cơ thể lại vô cùng nhạy cảm, tay của hắn, bờ môi của hắn, mỗi lần hắn chạm vào nàng, mỗi lần hắn nhẹ nhàng áp lên người nàng, nàng đều cảm nhận rất rõ, như in dấu lên trái tim vậy.

Thần trí cứ mơ màng không chân thực như vậy mãi, cho đến khi đầu gối của hắn tách hai chân của nàng ra, chen thân người vào trong, lúc cả cơ thể hắn áp xuống người nàng, có một thoáng đau đớn khiến nàng tỉnh táo lại trong một khoảnh khắc, dưới sự trấn trụ, tất cả mọi sự dừng cảm đánh đá lúc trước đã hoàn toàn không thấy đâu nữa, nàng lập tức hoảng hốt đến ngân ngẩn lệ, vội vàng dùng tay chống lên lồng ngực đang ép xuống của hắn, còn mình thì co rúm lại, run rẩy nói: “A Sách, đừng, đừng như vậy, ta sợ.”

Nàng hoảng loạn đẩy hắn ra, lật người muốn vợ lấy váy áo của mình, nhưng hắn lại vô cùng ương ngạnh kéo nàng quay trở lại, một lần nữa giam nàng dưới cơ thể mình, sau đó im lặng nhìn nàng, từ từ kéo bàn tay tưởng chừng như mạnh mẽ nhưng thật ra lại rất yếu đuối của nàng ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt vương trên khóe mắt, cúi đầu nhẹ nhàng mà thành kính hôn lên môi nàng.

Lại một lần nữa Thần Niên bị nụ hôn của hắn làm mềm yếu, nhưng thân thể nàng vừa thả lỏng được trong một thoáng, thì eo lưng hắn trong phút chốc lại đưa về phía trước, bản thân không hề do dự đi vào trong cơ thể nàng.

Thân thể Thần Niên lập tức cứng đờ, tiếng kêu đau còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã bị cánh môi hắn chặn lại. Phong Quân Dương dừng động tác, nhẹ nhàng dịu dàng không ngừng hôn nàng, từ cánh môi đến khóe môi, lại từng chút từng chút một hôn đến vành tai nàng, giọng nói khàn khàn thì thầm: “Thần Niên, ta sẽ đối xử tốt với nàng, hãy ở bên cạnh ta đừng rời xa ta, được không?”

Đầu óc Thần Niên là một khoảng không trống rỗng và mờ mịt, không biết nên trả lời sao cho phải. Hắn cũng không đợi câu trả lời của nàng, đã cúi đầu xuống hôn nàng thật sâu. Khác với vẻ cuồng ngạnh lúc trước, hắn cố ý dịu dàng an ủi cùng lấy lòng, từ đầu đến cuối kìm nén không để dục vọng của bản thân mình bộc phát, mãi cho đến khi cảm thấy cơ thể căng cứng của nàng dần dần thả lỏng, mới bắt đầu thử cử động, chậm rãi mà kiên định nghiền nát vẻ ngây ngô còn sót lại của nàng, dịu dàng hết mức có thể, một lần nữa khiến thân thể cứng nhắc của nàng trở nên thả lỏng và nóng sực lên.

Cơ thể Thần Niên thêm một lần nữa không thể chịu được ngọn lửa nóng bỏng. Đầu óc nàng càng thêm mê loạn, cũng không thể nói rõ được cảm xúc của mình trong giờ phút này, rốt cuộc là sợ hãi hay khát vọng, là vui sướng hay bị thương. Hắn gần như vậy, nhưng nàng lại có cảm giác hắn quá đối xa lạ, lòng mày của hắn thoáng nhúu chặt, ánh mắt thâm trầm khiến người ta không thể nhìn thấy đáy, cánh môi bình thường quen nướng lên giờ cũng đang khê mím lại.

Chỉ một thoáng chốc vậy thôi, mà nàng không dám nhìn tiếp nữa, chỉ nâng cơ thể lên cánh tay vòng ôm lấy cổ hắn, nhắm mắt lại hôn lên cánh môi hắn, từ khe kháng đến trần trọc, rồi hung hăng gặm cắn, dường như chỉ có như vậy mới có thể cân bằng được với sự xâm phạm mạnh mẽ cường thế mãi không ngừng nghỉ dưới người hắn.

Hành động vô ý thức này lại càng khiến Phong Quân Dương vặn xoắn chặt chẽ hơn, sự kích thích khiến hắn như muốn phát điên, cuối cùng tiết tấu của hắn trở nên hỗn loạn, cánh tay ghì siết lấy nàng, liên tục thì thầm gọi bên tai

tên nàng: “Thần Niên, Thần Niên...”

74. Q.1 - Chương 74: Triều Miên Không Dứt.

Không biết sắc trời bên ngoài đã tối dần từ khi nào, rất lâu sau đó, khi cơn mưa trong phòng đã tạm nghỉ, đầu óc Thần Niên cũng lạnh dần theo thân thể, lập tức cảm thấy một thoáng man mát, cơ thể trấn trụ theo bản năng cuộn chặt lại. Dường như Phong Quân Dương có thể đọc thấu được tâm tư của nàng,

liền ôm chặt nàng vào lòng mình từ phía sau, lấy tấm chăn mỏng đắp lên cho cả hai người, khàn giọng gọi nàng: “Thần Niên.....”

Thần Niên không biết nên trả lời hắn ra sao, nên chỉ yên lặng cuộn tròn người lại.

Trong lòng Phong Quân Dương đột nhiên cảm thấy bất an, cánh tay ôm lấy nàng càng siết chặt hơn, nhòm dậy quan sát gương mặt nàng, lại cẩn thận hôn lên má nàng, dịu dàng nói: “Thần Niên, là ta không tốt, không nên dùng sức với nàng như vậy. Nếu nàng giận thì cứ trút lên người ta này, đừng giữ ở trong lòng.”

Nhưng Thần Niên lại vui đầu xuống càng thấp hơn, hồi lâu sau mới lí nhí nói: “Chàng cũng không đánh thắng được ta.”

Phong Quân Dương bị câu nói không đầu không đuôi của nàng làm cho ngẩn người, hồi lâu trong lòng không nhận được vui mừng như điên, nàng nói hắn không đánh thắng được nàng, vậy nghĩa là vừa nãy không phải hắn ép buộc nàng, mà là nàng cam tâm tình nguyện. Suy nghĩ của nàng đơn thuần, lại đâu có biết nếu như trong lòng một người đàn ông có ý muốn nàng, thì ngoài ép buộc còn có dụ dỗ, càng không thể nghĩ ra được chuyện vì “dụ dỗ” nàng hắn đã phải dùng biết bao nhiêu tâm tư và công sức.

Khóe miệng Phong Quân Dương không khỏi nở nụ cười, nhưng lại sợ da mặt nàng mỏng nên không dám lộ ra, chỉ cúi thấp đầu tinh tế hôn lên làn da sau gáy mịn màng ẩm ướt của nàng.

Thần Niên xoay người lại, rúc người vào lòng Phong Quân Dương, cổ lấy dũng khí nói: “A Sách, đợi phụ thân ta trở về, hai chúng ta..... thành thân, được không?”

Phong Quân Dương mãi miết hôn nàng, dịu dàng đồng ý: “Ừ.”

Trong phòng vẫn chưa thắp đèn, nhưng trong luồng ánh sáng mờ tối lại là tình nồng quyến luyến, cảm giác tử thân không giải thích được trong tận đáy lòng Thần Niên đã được tình cảm dịu dàng triền miên không dứt của Phong Quân Dương xua tan, lại có được lời hứa của hắn, bất giác khôi phục lại bản tính to gan bừa bãi của một nha đầu hoang dã. Nàng vươn cánh tay ôm lấy cổ hắn, rồi đột nhiên kêu lên thất thanh: “Á!”

Phong Quân Dương hôn nhẹ lên má nàng, hỏi: “Sao vậy?”

Thần Niên chống người dậy bắt mạch để thăm dò nội tức của hắn, “Vừa rồi chàng như vậy, vết thương liệu có bị nặng thêm không?”

Phong Quân Dương sững người ra trong thoáng chốc, lại nhìn đến khuôn mặt lo lắng của Thần Niên đang nhìn mình, không nhìn được cơn kích động phá ra cười, ấn đầu nàng đến trước ngực mình, tiếng cười nghèn nghẹt: “Có bị, vừa rồi thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Thần Niên cảm nhận được lồng ngực của hắn đúng là đang thoáng chấn động, trong lòng thấy vô cùng ngạc nhiên, muốn ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt hắn, nhưng hắn lại ấn xuống trước ngực khiến nàng không thể nhúc nhích được, bèn hỏi bằng giọng mơ hồ: “A Sách, chàng làm gì vậy? Mau buông ta ra.”

Cuối cùng Phong Quân Dương không nhận được phá lên cười vang, khẽ nâng mặt nàng lên, nụ hôn nặng nề rơi xuống. Dưới sự trần trọc quần quýt, ham muốn rất nhanh lại bùng lên, Phong Quân Dương thương Thần Niên mới lần đầu nếm trải chuyện nam nữ, nên gắng gượng kiềm chế dục niệm của bản thân tách nàng ra xa, cười khẽ nói: “Nha đầu ngốc.”

Bỗng nhiên bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa, giọng nói của Thuận Bình thấp thoáng truyền vào, “Thế tử gia, nên đi dự tiệc rồi ạ.”

Tuy rằng trăm ngàn lần không nở, nhưng Phong Quân Dương vẫn đành khoác áo ngồi dậy, quay đầu lại nhẹ nhàng thương lượng với Thần Niên: “Ta phải đi đến phủ của Dương Thành để dự tiệc, nàng cứ nghỉ ngơi trước đi nhé, lát nữa ta sẽ gọi người tới hầu hạ nàng tắm rửa, có được không?”

“Không cần đâu!” Thần Niên xấu hổ đến mức khuôn mặt đỏ bừng, lại một lần nữa trốn vào trong chăn, giọng nói nghèn nghẹt: “Chàng không cần phải gọi người tới đâu, tự ta làm là được rồi.”

Phong Quân Dương bật lên tiếng cười khàn khàn, tự thấy vẫn còn có thể chậm trễ thêm lúc nữa, bèn dứt khoát quay người lại ôm cả người lẫn chăn của Thần Niên ra khỏi sập.

Thần Niên bất giác khẽ kêu lên một tiếng, hoảng loạn thò đầu ra khỏi chăn, hỏi hắn: “Chàng làm gì vậy?”

Phong Quân Dương ôm nàng sải bước đi tới căn phòng tắm bên trong, thấp giọng cười nói: “Nàng không chịu để bọn họ hầu, vậy thì để ta hầu nàng tắm là được rồi.”

Thần Niên bị dọa cho sợ tới mức cuống quýt giãy dụa, nhưng rốt cuộc hấn cũng bế được nàng vào phòng tắm, cẩn thận tắm rửa lau người cho nàng, lại giúp nàng mặc quần áo cho tử tế, rồi mới chỉnh trang lại mình sau đó dẫn theo lão Kiều và vài người hầu bước ra ngoài, lại để lại Thuận Bình cho Thần Niên sai bảo.

Thuận Bình vẫn ngoan ngoãn nghe lời, dường như không mảy may biết chuyện đã xảy ra trong thư phòng lúc trước, sắc mặt vẫn như ngày thường dọn cơm tối lên cho Thần Niên, lại nói: “Thế tử gia nói không để cô nương đọc sách dưới đèn, tránh hại đến mắt. Nếu cô nương mệt thì có thể về phòng ngủ trước, không cần đợi người đâu.”

Rõ ràng đều là những câu nói rất bình thường, nhưng trong lòng Thần Niên có tật giat mình, cứ cảm thấy trong mỗi lời của Thuận Bình dường như đều có ý nghĩa khác, nên cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng gật gật đầu, ngoan ngoãn trở về phòng đợi Phong Quân Dương về. Nàng vốn dĩ không muốn ngủ, nhưng thân thể vừa trải qua một màn buông thả nên thấy rất kiệt sức, ngồi mãi ngồi mãi, rồi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Đến lúc Phong Quân Dương trở về cũng đã gần nửa đêm, hấn cởi quần áo lên giường ôm lấy nàng vào lòng. Thần Niên bị hấn làm cho tỉnh giấc, mắt nhấp nhem nhìn hấn, hỏi: “Chàng về rồi à?”

Nhìn dưới ánh nến, đôi má nàng vì đang ngủ nên đỏ hây hây, trong con ngươi chất chứa màn sương mù mơ màng, lại thêm cánh môi hồng tươi tắn xinh đẹp như lửa cháy, thấp thoáng mang theo vẻ ướt át mê hoặc lòng người. Phong Quân Dương biết rõ hiện giờ cơ thể cả hai không nên buông thả như vậy, nhưng khả năng khống chế vẫn từng khiến hấn rất tự hào dường như đã hoàn toàn không thấy đâu nữa, cuối cùng không nhịn được lại dụ dỗ nàng làm thêm một lần nữa, rồi mới chịu ôm chặt lấy nàng đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Thần Niên tỉnh ngủ trước tiên, nàng lén lút rời giường, gắng gượng đè nén cảm giác không thoải mái trên thân thể ra ngoài luyện quyền. Lúc quay về thì Phong Quân Dương cũng đã dậy, vừa để cho Thuận Bình hầu mình súc miệng rửa mặt xong, đợi Thuận Bình lui ra ngoài rồi, mới sắp lại gần bên cạnh Thần Niên, liếc mắt nhìn nàng thấp giọng trêu: “Xem ra đêm qua ta vẫn chưa đủ tận lực rồi, nên mới để nàng sáng sớm như vậy đã có sức lực dậy đánh quyền.....”

Thần Niên ngẩn người ra, rồi mới hiểu ra sự ám muội trong câu nói của hấn, vừa thẹn lại vừa giận liền nhấc tay lên định đánh hấn. Phong Quân Dương vội vàng vươn tay ra bao lấy tay nàng, tủm tỉm cười nói: “Hiện giờ thân thể ta không tốt, nàng thắng cũng không về vang gì đâu.”

Nói thì nói không lại, đánh cũng không thể đánh được, điều này khiến Thần Niên vô cùng tức giận. Lại thấy Phong Quân Dương đang cười mà như không cười nhìn nàng, hiểu ra hấn cố ý trêu mình. Thần Niên liền đảo tròn con ngươi cũng thay đổi phương thức đối phó, quay qua hỏi hấn việc chính: “Hôm qua chàng ở chỗ Dương Thành thế nào rồi? Ông ta có nhắc đến chuyện ở Ký Châu không?”

Phong Quân Dương đương nhiên có thể nhìn ra được cái mưu kế nhỏ nhỏ đó của Thần Niên, nhưng vẫn phối hợp trả lời nàng: “Có nhắc.”

Thần Niên liền hỏi ngay: “Như thế nào?”

Nàng tuy chỉ là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, nhưng dường như Phong Quân Dương đánh giá rất cao suy nghĩ của nàng, cũng không định giấu những chuyện này, bèn kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, thấp giọng đáp: “Tiết Thịnh Hiến ở Ký Châu đã chính thức mượn binh của Dương Thành rồi, cũng đồng ý cắt nhượng hai huyện ở phía Đông Thái Hành để tạ ơn, xin hấn xuất binh tiêu diệt trại Thanh Phong.”

Thần Niên cả kinh nói: “Tiêu diệt trại Thanh Phong.”

“Chỉ là lấy danh nghĩa vậy thôi, thực ra là muốn trừ khử Tiết Thịnh Anh, tiến vào trong núi, ai mà biết được người bị đánh là ai!”

Thần Niên nghe xong bất giác nổi cáu đứng bật dậy, ngạc nhiên nói: “Sao hấn lại ngu xuẩn vậy! Thế không phải dẫn sói vào nhà sao? Tiết Thịnh Anh không có quân lính, Ký Châu không phải thành miếng thịt béo bên miệng Dương Thành ư?”

Phong Quân Dương mỉm cười, lại kéo nàng ngồi xuống, cười đáp: “Hắn không cảm thấy thế, việc mượn binh từ xưa đã có rồi, hắn cũng chẳng phải người đầu tiên. Nàng nghĩ xem, Ký Châu thành chắc tường dày, vật tư dự trữ trong thành lại dồi dào, không đại quân nào có thể phá được. Nên hắn cảm thấy mình không cần phải e sợ Dương Thành, chỉ muốn lợi dụng người ngoài loại bỏ huynh đệ của mình thôi. Nói không chừng còn muốn để hai người Dương Thành và Tiết Thịnh Anh chém giết lẫn nhau nữa kia, cuối cùng lâm vào cảnh lưỡng bại câu thương, có khi hắn còn có thể trở thành ngư ông đắc lợi cũng nên.”

“Vậy Tiết Thịnh Anh nghĩ thế nào?” Thần Niên hỏi, “Theo lý mà nói hắn tốt xấu gì cũng xuất thân từ con nhà tướng, sao có thể không nhìn ra một đoàn quân tác chiến đơn độc tiến vào Thái Hành thì sẽ vô cùng nguy hiểm chứ?”

Phong Quân Dương lắc đầu, bên trong có quá nhiều tính toán mà lúc trước hắn chưa từng giải thích kỹ càng với Thần Niên, nhưng bây giờ đã khác rồi, hắn đã quyết định sau này sẽ mang nàng theo bên mình lâu dài, nên những thứ này sớm muộn gì cũng sẽ phải từ từ dạy nàng. Hắn thoáng trầm ngâm một lúc, rồi hỏi Thần Niên: “Nàng biết thành Nghi Bình chứ?”

75. Q.1 - Chương 75: Hạ Trạch Của Thái Hưng.

Thành Nghi Bình nằm ở phía Nam núi Thái Hành, cách trại Thanh Phong không xa lắm, Thần Niên cũng đã từng cùng đi qua đây hai lần với người trong trại, nên đương nhiên biết nơi này. Nàng gật gật đầu nói: “Biết, sao vậy?”

Phong Quân Dương nói: “Đó vốn dĩ là vùng đất của Thanh Châu, là con đường quan trọng tiến xuống phía Nam của hai vùng Thanh Châu và Ký Châu. Lần này Tiết Thịnh Anh bị ép ra khỏi Ký Châu, nói rằng muốn vào núi Thái hành tiêu diệt trại Thanh Phong để báo thù cho cha, nhất định là có ý làm lại từ đầu. Ta đoán Tiết Thịnh Anh đầu tiên là muốn tiến vào Thái Hành xoay một vòng để che mắt mọi người, sau đó tranh thủ lúc Dương Thành không phòng bị sẽ đoạt lấy Nghi Bình. Nhưng lại không biết rằng ngay từ đầu chuyện này đã nằm trong tính toán của Dương Thành, Dương Thành không nghĩ tới việc.....”

Thần Niên tiếp lời: “Hắn căn bản không nghĩ tới việc để Tiết Thịnh Anh ra khỏi núi Thái Hành.”

Phong Quân Dương nghe vậy bất giác mỉm cười, gật đầu nói: “Không sai, ngay từ đầu Dương Thành đã lấy thành Nghi Bình ra làm mồi nhử Tiết Thịnh Anh sập bẫy rồi.”

Chuyện này nói một cách đơn giản chính là Dương Thành mượn tay trại Thanh Phong giết chết Tiết Trục, khiến nội bộ của hai huynh đệ Tiết Thịnh Hiền và Tiết Thịnh Anh ở Ký Châu lục đục, lại lấy thành Nghi Bình ra làm mồi nhử dụ Tiết Thịnh Anh tiến vào rồi mắc kẹt trong núi Thái Hành, sau đó chỉ còn lại một mình Tiết Thịnh Hiền không binh không tướng ở lại Ký Châu, lại còn ngu xuẩn muốn mượn binh từ chỗ Dương Thành để tiêu diệt huynh trưởng mình, ảo tưởng rằng mình tọa sơn quan hổ đấu.

Thần Niên cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, mới hiểu hết đủ mọi mưu kế từ khắp các bên trong đó, than: “Dương Thành quả nhiên là người gian trá, lại làm ra việc ghê gớm tày trời như vậy, xem ra những người này chẳng có việc gì khác, suốt cả ngày chỉ lo trừ tính làm sao để tính kế người khác, hoàn toàn không màng gì đến chuyện nhân nghĩa đạo đức.”

Phong Quân Dương cười không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ kế này của Dương Thành tuy hay, nhưng người khác cũng chẳng phải kẻ ngốc, cuối cùng ai có thể thỏa mãn được như ý muốn vẫn chưa thể biết được, hắn cũng sẽ khiến cho âm mưu tính toán kỹ càng của những kẻ đó trở thành công cốc.

Thần Niên thấy nụ cười của hắn sâu xa, khóe miệng lại thấp thoáng vẻ đắc ý, không kìm được hỏi: “A Sách, có phải chàng cũng đang âm mưu chuyện gì đúng không?”

Phong Quân Dương sững người, bất giác giơ tay lên xoa xoa mặt mình, ngạc nhiên hỏi: “Nàng nhìn ra à? Rõ như vậy ư?”

Thần Niên cười đắc ý nói: “Về mặt không chút cảm xúc của nghĩa phụ, ta cũng có thể đoán được tám chín phần tâm tư của ông, càng đừng nói đến chàng. Chàng tự mình soi gương đi, cười giống y như cáo trộm gà. A Sách, chàng mau nói ta nghe đi, rốt cuộc thì chàng đang suy tính những gì vậy, còn lâu ta mới tin là không có lợi ích gì mà chàng lại chịu ở đây.”

“Người hiểu rõ ta, đúng là chỉ có Thần Niên nàng!” Phong Quân Dương cười ha ha, duỗi tay khe vuốt vuốt chóp mũi nàng, lại nói tiếp: “Nhưng, chuyện này ta chưa thể nói cho nàng biết được, nàng cứ đợi mà xem đi.”

Thần Niên nghe hắn nói vậy, cũng không truy hỏi thêm nữa, chỉ chờ xem mọi chuyện sẽ tiếp diễn thế nào.

Có lẽ vì trời lặng trước cơn bão, nên sau đó liên tiếp mấy ngày liền trong thành Thanh Châu yên tĩnh vô cùng, đã không thấy Dương Thành động binh, cũng chẳng thấy mấy ngàn thiết kỵ tiên phong của Hạ Trạch có chút động tĩnh nào.

Một hôm, Phong Quân Dương sau khi ăn xong bữa sáng lại tới chỗ lão Kiều trị thương, để lại một mình Thần Niên trong thư phòng. Thần Niên bị Phong Quân Dương bắt đọc sách suốt mấy ngày nay, nên đã thấy ngán từ lâu, lại chẳng có việc gì khác để làm, đang trong lúc buồn chán, thì Thuận Bình liền gợi ý cho nàng: “Chi bằng cô nương đi dạo trong vườn đi vậy, trong hồ nước bên đó có nuôi không ít cá Cẩm Lý (1), rất dạn người.”

Ban đầu cá Cẩm Lý được nuôi trong cung đình, là loài chỉ có gia đình quý tộc mới có thể nuôi, Thần Niên chỉ nghe nói đến tên, chứ chưa được nhìn thấy bao giờ. Vừa nghe nói trong vườn nuôi rất nhiều cá Cẩm Lý, nàng lập tức thấy hứng thú ngay, hỏi: “Chính là loại cá chép màu sắc lòe loẹt sắc sỡ đấy đúng không?”

Thuận Bình đáp: “Chính nó, tiểu nhân thấy chúng rất đẹp, hay là gọi người cùng đi ngắm với cô nương nhé?”

Thần Niên gật gật đầu, rồi lại đột nhiên nhớ tới Lục Kiều, thầm nhủ nàng ở bên này cảm thấy vô vị, thì hẳn ở bên đó lẽ nào không phải càng bí bách khó chịu hơn ư, vậy thì chi bằng cùng hắn đi ngắm cá chép, nói không chừng còn có thể moi được chút thông tin về nghĩa phụ từ miệng hắn nữa. Nghĩ như vậy rồi, nàng liền cười nói với Thuận Bình: “Người không cần phải gọi người đi cùng ta đâu, tự ta đi là được rồi.”

Nói xong không đợi Thuận Bình kịp phản ứng lại, người đã nhanh nhẹn lao vọt đi. Đợi đến khi Thuận Bình gọi đám thi nữ đuổi theo ra đến nơi, thì sớm đã chẳng thấy bóng dáng Thần Niên ở đó nữa rồi.

Lúc trước Thần Niên đã từng đi tới chỗ ở của Lục Kiều một lần, nên đương nhiên là nhớ rõ đường, bước chân của nàng lại nhanh, chỉ thoáng chốc đã đến được ngoài phòng Lục Kiều, cũng chẳng khách khí gì với hắn, bước tới đập cửa phòng gọi: “Lục Kiều, Lục Kiều, người có ở trong đó không?”

Từ bên trong cánh cửa liền mở ra, Lục Kiều khoanh tay tựa vào khung cửa liếc mắt nhìn nàng, hỏi: “Cô tìm ta có chuyện gì?”

Lần trước xem như hai người chia tay trong bầu không khí chẳng vui vẻ gì, nên giờ Thần Niên muốn làm hòa với hắn, nên cũng không tính toán với cái thái độ khệnh khệnh này của hắn, chỉ cười nói: “Không có gì, ta chỉ muốn đi dạo một vòng quanh vườn thôi, người có muốn đi cùng với ta không?”

Lục Kiều lắc đầu, nói rất dứt khoát: “Không muốn.”

Thần Niên ít nhiều gì cũng đã quen với cách nói chuyện thẳng thắn không vòng vèo này, nên không cảm thấy tức giận, ngược lại còn mỉm cười tủm tỉm nói: “Cũng được, vậy thì một mình ta đi. Tuy lão Kiều đã ra ngoài với A Sách, nhưng trong phủ có không ít thị vệ, ta gọi thêm hai người nữa đi cùng cũng đủ rồi. Ban ngày ban mặt thế này, có lẽ không có ai dám xông vào trong phủ giết người đâu.”

Nàng vừa nói vừa xoay người đi ra ngoài. Lục Kiều quả nhiên trúng kế, chần chờ một thoáng rồi đi theo, nói: “Bỏ đi, ta vẫn nên đi cùng với cô.”

Thần Niên không nhịn được cười thầm trong bụng, tự nhủ không thể nói chuyện nhẹ nhàng tử tế với kiểu người như Lục Kiều được, hắn chỉ thích ăn quả lừa thôi!

Hai người cùng nhau đến khu vườn, quanh quần hồi lâu ở hòn giả sơn mới tìm thấy cái hồ nuôi cá Cẩm Lý, thì thấy bên trong nuôi mười mấy con cá chép màu sắc sắc sỡ đuôi dài cả tấc, có con đỏ trắng xen kẽ, có con lại toàn thân vàng óng ánh, con nào con nấy béo tốt đáng yêu, nhìn thấy có người đến không những không bơi dạt đi mà còn sán lại gần.

Hai người Thần Niên và Lục Kiều thấy vậy đều cảm thấy rất lạ, Thần Niên lại càng không nhịn được ngồi xổm xuống bên bờ hồ vờn người ra đủ để nhìn ngắm những con cá Cẩm Lý xinh xắn dễ thương ấy, nhìn

những con cá chen nhau bơi tới cắn ngón tay mình, không nhịn được bật cười lớn nói với Lục Kiêu: “Mau nhìn này, mau nhìn này! Bọn chúng hôn ta đấy!”.

Ở bên này Lục Kiêu còn chưa kịp trả lời, thì ở đằng xa đột nhiên vang truyền đến tiếng cười khe khẽ của một nam tử. Thần Niên và Lục Kiêu cả hai người cũng ngẩng người, nhất tề quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi diện mạo oai phong từ trên cây cầu đá từ từ đi tới, nhìn hai người cười nói: “Bọn chúng không phải đang hôn cô đâu, bọn chúng tưởng cô sắp cho bọn chúng ăn đấy.”

Thần Niên nhận ra người này chính là Thập nhị công tử của Hạ gia, Hạ Trạch, bèn ngượng ngùng đứng dậy, nhất thời không biết có nên chào hỏi với hắn không. Nhưng Hạ Trạch lại cười cười, nghiêng đầu dặn dò tên tùy tùng đi theo phía sau mang thức ăn cho cá đến, sau đó mới khẽ cười tự giới thiệu với Thần Niên: “Tại hạ là Hạ Trạch của Thái Hưng, còn cô nương họ Tạ phải không?”.

Thần Niên hơi hơi gật đầu, đáp: “Phải, Tạ Thần Niên.”

Hạ Trạch cúi đầu nhìn những con cá Cẩm Lý đủ màu sắc vẫn đang vây quanh bên bờ hồ, mỉm cười nói bằng giọng vô cùng thân thiết với Thần Niên: “Tạ cô nương có thích những con cá này không? Trong phủ Thái Hưng của ta cũng nuôi rất nhiều, kích thước cũng lớn hơn những con cá ở đây một chút, đợi sau này đến Thái Hưng rồi, sẽ bảo Vân Sinh dẫn cô đi xem.” Hắn nói xong lại cười nhìn Thần Niên, hỏi: “Cô có biết Vân Sinh không? Con bé cũng là một tiểu cô nương trạc tuổi cô thôi, ta nghe a hoàn bên cạnh con bé nói các cô đã từng gặp nhau một lần, cô còn nhớ chứ?”.

76. Q.1 - Chương 76: Chuyện Tình Cảm.

Thần niên không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, và tại sao lại cố ý nhắc đến vị biểu tiểu thư kia với nàng, nghe hắn hỏi vậy liền đáp: “Con người Vân Sinh tiểu thư rất tốt.”

Hạ Trạch thoáng ngẩn người, cúi đầu mỉm cười, nhưng lại không nói gì thêm nữa.

Thần Niên thấy lời nói của mình khiến hắn bật cười, trong lòng có chút kỳ lạ, bất giác quay đầu lại liếc nhìn Lục Kiêu đang ở bên cạnh, thấy khuôn mặt hắn cũng mở miệng, xem ra cũng không biết tại sao Hạ Trạch bật cười. Không biết vì lý do gì, trong vô thức nàng không thích tên Hạ Trạch trước mặt này chút nào, bèn giả vờ như không nhìn thấy nụ cười của hắn, chỉ nói: “Hạ công tử, Thế tử gia không có ở đây, nếu như công tử tìm chàng thì nên đến chỗ khác đi.”

Nhưng Hạ Trạch lại nói: “Ừ, ta vừa từ chỗ của hắn tới đây.”

Thần Niên nghĩ ngợi một lúc thì đã hiểu ra hắn đây là đang đặc biệt tới tìm mình, thậm chí lẽ nào hắn đã biết thân phận của nàng rồi, nên tới tìm để hỏi cho rõ chuyện trong trại Thanh Phong, hay là có ý dò la tung tích của nghĩa phụ? Nàng sinh lòng cảnh giác, cố ý nói: “Vậy Hạ công tử đang định đi đâu? Có khi nào lạc đường không, muốn ra khỏi phủ không thể đi từ bên này được đâu.”

Hạ Trạch dường như không nghe ra ý tiễn khách trong câu nói của Thần Niên, khẽ cười đáp: “Cô nương không cần lo lắng cho ta, trong phủ này sợ là ta còn quen thuộc hơn cả Tạ cô nương đấy.”

Trong lúc đang nói chuyện, thì tùy tùng vừa mới rời đi lấy thức ăn cho cá quay lại, Hạ Trạch nhận lấy rất tự nhiên đưa cho Thần Niên một ít, còn mình thì cúi người xuống cho đám cá hoạt bát dưới hồ ăn, đầu cùng không thèm quay lại nói: “Ta đã từng sống ở đây một thời gian rồi. Thanh Châu nghèo khó, trong thành cũng chẳng có mấy nhà có thể ở được, con người Dương Thành xưa nay quen thói keo kiệt, biết Thái Hưng bọn ta và Vân Tây thân thiết, nên bắt kẻ người tới là của bên nào đều sắp xếp cho ở lại đây. Đã khá lâu rồi, Hi viên này đã trở thành nơi chuyên dụng của hai nhà bọn ta.”

Thần Niên ngắm những con cá đang tranh nhau thức ăn với vẻ vô cùng thích thú, không nhịn được cũng ném thức ăn đến miệng những con cá không chen lên phía trước được. Nàng đã từng luyện phi tiêu, nên thủ pháp cực kỳ chuẩn xác, một viên thức ăn cho cá ném đi, bất kể là xa hay gần đều không hề bị trượt.

Hạ Trạch ở bên cạnh nhìn hồi lâu, không khỏi nghiêng đầu nhìn Thần Niên thêm chút nữa, thấy khuôn mặt nàng tươi sáng nụ cười nhẹ nhàng trong trẻo, vẻ hạnh phúc thỏa mãn thoáng qua dường như gọi lên đôi chút quen thuộc. Hạ Trạch khựng lại hồi lâu, không nhịn được hỏi: “Tạ cô nương là người Thanh Châu à?”.

Thần Niên gật gật đầu, tự nhủ núi Thái Hành rất gần với Thanh Châu, nếu nói nàng là người Thanh Châu cũng không tính là sai.

Hạ Trạch lại hỏi dồn: “Nguyên quán cũng ở đây chứ?”

Hắn truy hỏi cặn kẽ như vậy khiến Thần Niên vô cùng kinh ngạc, nàng cười mà như không cười nhìn hắn, không trả lời mà còn hỏi ngược lại: “Hạ công tử hỏi han tỉ mỉ như vậy, là muốn làm thân kết thông gia với ta sao?”

Hạ Trạch cười cười, nhưng lại nói đầy ẩn ý: “Không phải đã kết thông gia rồi sao? Cần gì phải nói đến chuyện làm thân với không làm thân chứ.”

Lời vừa dứt, thì đột nhiên nghe thấy giọng Lục Kiêu nói: “Tạ Thần Niên, tình lang của cô đến tìm cô kìa.”

Thần Niên nghe vậy liền quay ra nhìn, quả nhiên thấy bóng Phong Quân Dương xuất hiện ở đằng xa, nàng không kìm được lộ ra vẻ vui mừng, Hạ Trạch cũng từ bên hồ đứng dậy, khoe miệng mang theo ý cười cổ quái, đứng yên đợi Phong Quân Dương đi tới.

Phong Quân Dương đi đến gần, trước tiên nhìn Thần Niên một lúc, rồi mới quay đầu lại giọng không nóng không lạnh nói với Hạ Trạch: “Huynh có vẻ thích thú nhỉ, đã một canh giờ rồi, mà huynh vẫn còn tâm trí ở đây vui vẻ cho cá ăn à.”

Hạ Trạch cười đáp: “Không phải sợ ảnh hưởng tới việc trị thương của huynh, nên mới ra đây giết thời gian sao.”

Thần Niên thấy hai người bọn họ sắp nói đến chính sự, bèn kéo Lục Kiêu định đi nơi khác, ai ngờ Phong Quân Dương ở bên đó lại đột nhiên quay đầu lại nói với nàng: “Thần Niên, váy của nàng ướt rồi kìa, quay về thay quần áo đi rồi hẵng đi chơi tiếp, đừng có để bị cảm lạnh đấy.”

Thần Niên cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy góc váy đã bị ướt một ít, nhớ lại vừa nãy đến gần bờ hồ quá nên không cẩn thận chạm xuống mặt nước trong hồ nên nàng cũng không nói nhiều nữa, chỉ gật gật đầu, men theo con đường cũ đi về phòng của Phong Quân Dương.

Đợi Thần Niên dẫn Lục Kiêu đi xa rồi, Phong Quân Dương mới quay người lại khuôn mặt lạnh lùng nhìn Hạ Trạch, hỏi: “Huynh có ý gì?”

Hạ Trạch lại cười đáp: “Quân Dương à, huynh căng thẳng quá rồi đấy, bên cạnh nàng ta luôn có cái tên của gia tộc họ Tiên đi theo, ta có thể làm gì được nàng ta chứ?” Hắn dừng lại một thoáng, mang theo ý vị sâu xa đánh giá Phong Quân Dương, “Mới có một lát thôi, chẳng qua ta chỉ nói với nàng ta vài câu, thì huynh đã khẩn trương đuổi tới. Quân Dương, thể này không giống huynh chút nào.”

Phong Quân Dương nghe xong lại chỉ thản nhiên nhếch nhếch khoe miệng lên, hỏi ngược lại hắn: “Hai người huynh và ta, rốt cuộc là ai đang khẩn trương đây? Hả? Hạ Thập nhị. Bây giờ ta sẽ không lấy con gái Hạ gia huynh nữa đâu.”

“Cho dù bây giờ không lấy, nhưng sau này thì sao?” Hạ Trạch cũng thu lại ý cười trên mặt. hỏi Phong Quân Dương: “Huynh có thể vì nàng ta không lấy con gái của Hạ gia ta, không lấy bất kỳ một cô gái thuộc gia thể hiển hách nào không?”

Phong Quân Dương là Thế tử gia cao quý của Vân Tây, sẽ phải kế thừa vương vị Vân Tây, người vợ mà hắn lấy sẽ là vương phi Vân Tây tương lai, cho dù không phải là Vân Sinh, cũng sẽ là cô gái của một gia đình môn phiệt khác, tuyệt đối không thể chỉ là một cô nương xuất thân từ hang ổ sơn phi của trại Thanh Phong được. Kỳ thực căn bản không cần Hạ Trạch nhắc nhở, trong lòng hắn đều hiểu rõ cả, hắn không thể cười hỏi Thần Niên đang hoang, nên mới không từ thủ đoạn dụ dỗ nàng thất thân ình như vậy, chẳng qua cũng chỉ vì muốn giữ nàng bên cạnh hắn mà thôi.

Phong Quân Dương bắt giắc thấy hơi khó chịu, mím môi trầm mặc không nói gì.

Hạ Trạch thở dài một tiếng, quay người tiếp tục ném số thức ăn cho cá trong tay xuống hồ một cách có không mục đích, nhẹ giọng nói: “Quân Dương, huynh và ta kết bạn với nhau nhiều năm nay, ta khuyên huynh thêm một câu, nếu như huynh thật sự thích vẻ ngây thơ hồn nhiên của Tạ cô nương, thì chỉ bằng hãy để nàng ta đi. Đối với những người như chúng ta, hai chữ ái tình này thật quá xa xỉ, cho dù huynh có

thể thích nàng cả đời, nhưng huynh có thể bảo vệ được nàng ấy cả đời không? Huynh còn không biết bên trong hậu viện của những môn phiệt quyền quý bản thủ thế nào sao? Càng là những cô gái đáng yêu, một khi bước vào nơi đó cũng sẽ không còn đáng yêu nữa.”

Phong Quân Dương trầm giọng nói: “Ta sẽ không để nàng ấy bước vào hậu viện đâu, ta sẽ luôn mang nàng ấy theo bên cạnh mình.”

“Hả?” Hạ Trạch bất giác bật cười, lại hỏi: “Vậy thì gọi là gì? Vợ không phải vợ, thiếp chẳng phải thiếp, nô tỳ chẳng ra nô tỳ, nếu nàng ta sinh con thì sao? Cũng mang luôn theo bên cạnh huynh để nuôi nấng ư? Vậy huynh định đặt con trai dòng chính của vương phi ở đâu? Đích thứ không phân biệt được thì trong nhà không thể yên ổn, bài học của họ Tiết ở Ký Châu vẫn còn sờ sờ trước mắt kia, Quân Dương, huynh vẫn chưa nhìn đủ à?”

“Hạ Trạch!” Sắc mặt Phong Quân Dương trầm tĩnh như mặt nước, giọng nói lạnh lùng cắt ngang lời Hạ Trạch, “Việc này huynh quan tâm nhiều quá rồi đây.”

Thấy hấn nổi giận, Hạ Trạch bèn cười cười thỏa hiệp, nói: “Được, được, được, ta không quản nữa là được chứ gì. Dù sao mấy ngày nữa Vân Sinh cũng sẽ tới, đến lúc đó người đau đầu cũng chẳng phải là ta!”

Phong Quân Dương nghe vậy không khỏi cau mày, “Hiện giờ Thanh Châu hỗn loạn như vậy, muội ấy còn định tới đây làm gì?”

Hạ Trạch tung nốt số thức ăn cho cá trong tay xuống hồ, phải hết những mảnh vụn, nói bằng vẻ vô cùng bất lực: “Con bé lo lắng cho huynh. Huống hồ tính khí con bé, đâu phải huynh không biết, nó nói nhất định muốn đến, thì ai có thể ngăn được?”

Bên cạnh hồ cá không có ai khác, phía trước là tên hầu đi theo Hạ Trạch đứng ở phía xa xa đầu con đường nhỏ, cả lão Kiều vẫn luôn kè kè đi theo Phong Quân Dương không rời cũng không đi theo cùng, mà chỉ yên lặng đứng chờ ở bên cạnh cây cầu đá. Hạ Trạch liếc nhìn Phong Quân Dương, nói: “Ta sẽ dẫn binh rời khỏi Thanh Châu, Vân Sinh ở đây chỉ đành nhờ huynh chăm sóc nhiều hơn thôi.”

Phong Quân Dương khoanh tay đứng bên bờ hồ, thản nhiên nói: “Vân Sinh là biểu muội của ta, không phiền huynh nói thì ta cũng sẽ chăm sóc uội ấy.”

Hạ Trạch nghe vậy cười cười, nói: “Huynh nhớ được vậy là tốt rồi.”

Phong Quân Dương liếc nhìn hấn, đột nhiên đổi đề tài, hỏi: “Huynh định đi Nghi Bình.”

77. Q.1 - Chương 77: Gặp Dị Thì Chơi.

“Phải.” Hạ Trạch gật đầu, thu lại vẻ dừng dừng vẫn luôn đeo trên mặt, nghiêm lại nói: “Hôm nay ta tới là muốn nói với huynh chuyện này. Tiết Thịnh Anh đã muốn sử dụng binh lính với trại Thanh Phong rồi, ta đoán bên chỗ Dương Thành sớm đã có sắp xếp, nếu như ta đoán không sai, thì sợ là lúc này đại doanh phía Đông Tây của Thanh Châu chỉ còn lại cái khung rỗng để lừa người thôi, binh mã trong số đó quá nửa đã ở trong núi Thái Hành rồi.”

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, lại hỏi tiếp: “Huynh dẫn đại quân đi như vậy là định đánh Nghi Bình?”

Hạ Trạch cười nói: “Trước khi ta tới đây thúc phụ đã xin thánh chỉ trong triều phái binh tới giúp Tiết Thịnh Anh tiền phi rồi, ta đi không phải đánh Nghi Bình, mà là giống như Dương Thành, giúp Tiết Thịnh Anh tiền phi.”

Phong Quân Dương nghe vậy cười cười, hỏi hấn: “Huynh đã sắp xếp chu toàn như vậy rồi, thì còn tìm ta thương lượng làm gì nữa?”

Hạ Trạch yên lặng nhìn hấn hồi lâu, thấp giọng nói: “Quân Dương, trước tối nay ta nhất định phải trở về trong quân, nên cần huynh giúp ta rời khỏi Thanh Châu.”

Sở dĩ Dương Thành có thể nhần nhịn cho kỵ binh tiên phong của Thái Hưng đóng quân ở bên trong lãnh thổ Thanh Châu, hoàn toàn là vì Hạ Trạch đã vào ở trong Thanh Châu trước, giống như con tin nằm trong

tay Dương Thành. Tuy Dương Thành đối đãi với Hạ Trạch lịch sự có thừa, nhưng tuyệt đối sẽ không chịu thả hần đi dễ dàng như vậy. Trước khi Hạ Trạch bước vào Thanh Châu đương nhiên cũng đã nghĩ tới những chuyện này, nhưng vì muốn để đại quân phía sau có thể tranh thủ được thời gian, nên dù hần biết rõ cũng chỉ có thể mạo hiểm xông vào Thanh Châu.

Giờ hần muốn dẫn binh đi đoạt Nghi Bình, thì trước tiên phải giấu được Dương Thành, nghĩ cách ra khỏi Thanh Châu mới thành được.

Phong Quân Dương nói: “Tuy ta có thể giúp huynh rời khỏi Thanh Châu, nhưng bên Dương Thành sẽ không giấu được lâu đâu, huynh không ở trong thành, hần nhất định sẽ đoán được nơi huynh định đi.”

Nhưng Hạ Trạch lại lắc đầu nói: “Không sao, Dương Thành sợ là cũng sẽ rời Thanh Châu sớm thôi, hần đã không ở đây, thì chỉ cần có thể thân của ta ở lại nơi này, ứng phó với đám người còn lại là được.”

Phong Quân Dương hơi nhượng nhượng mày, nghĩ một lúc sau đó mới thản nhiên nói: “Tối mai ta sẽ mở tiệc cảm ơn ơn cứu mạng của Dương Thành, đến lúc đó huynh hãy tự nghĩ cách thoát thân đi.”

Hạ Trạch nghe xong trịnh trọng vái Phong Quân Dương một cái sát đất, cảm ơn: “Đa tạ Quân Dương đã giúp ta.”

Ngày thứ hai, Phong Quân Dương quả nhiên gửi thiệp mời tới Dương Thành cùng các tướng lĩnh cao cấp của ông ta trong quân đội Thanh Châu, mời bọn họ tới Hi viên dự yến tiệc. Dương Thành đến như đã hẹn, còn các tướng lĩnh trong quân của ông ta thì lại tới không nhiều lắm, trong bụng tất cả đều hiểu rõ những người này sẽ dẫn binh tới Ký Châu, nên không thể nhắc đến chuyện ở Ký Châu, chỉ lấy việc uống rượu làm vui.

Hạ Trạch cũng tới dự tiệc, ở trên bàn tiệc uống không ít rượu, mượn hơi rượu để giấu đi sắc mặt nói đùa với Phong Quân Dương: “Nghe nói huynh có được một người đẹp từ trong núi, tại sao không gọi ra ọi người được chiêm ngưỡng?”

Phong Quân Dương nghe vậy lập tức sầm mặt lại, dần mạnh chén rượu xuống mặt bàn, lạnh lùng nói: “Hạ Thập nhị, huynh uống nhiều rồi đấy.”

Dương Thành biết Phong Quân Dương rất coi trọng vị cô nương này, thậm chí vì nàng ta mà phi ngựa suốt một đêm tới giải cứu, sau khi tới Thanh Châu lại ở ngồi nằm cùng nhau một khắc cũng không rời, rõ ràng là rất yêu thương cô gái này. Nhưng lại không nghĩ đến chuyện Hạ Trạch không biết nông sâu, dám lấy chuyện độc chiếm của Phong Quân Dương ra làm trò đùa. Ông ta vui vẻ khi nhìn hai nhà Phong Hạ xuất hiện vết nứt, thấy tình hình ấy liền giả vờ khuyên Phong Quân Dương: “Thế tử, Hạ tướng quân uống nhiều rồi, nói vậy nhưng lòng không nghĩ vậy đâu, Thế tử đừng tính toán với ngài ấy.”

Ai ngờ Hạ Trạch lại không mảy may biết điều, nhấc vò rượu lên lão đảo đi tới chỗ Phong Quân Dương, tay chống xuống mặt bàn rót đầy rượu vào chén cho hần, cười hì hì nói: “Được rồi Quân Dương, hai người chúng ta là ai với ai nào. Chi bằng như vậy đi, không phải huynh luôn gọi ta là Hạ Thập nhị sao? Vậy thì ta lấy mười hai mỹ nhân ra đổi với một người của huynh, được không?”

Phong Quân Dương biết rõ Hạ Trạch đang làm trò, nhưng trong lòng lại bức chuyện hần lấy Thần Niên ra đàm luận, lập tức đứng dậy không chút khách khí nhắc chân đạp mạnh về phía Hạ Trạch, tức giận nói: “Hạ Thập nhị, huynh uống rượu làm càn cái gì vậy hả!”

Một cú đạp này khiến Hạ Trạch ngã bổ nhào xuống đất, va vào bàn rượu của Dương Thành bên cạnh, leng keng loảng xoảng rất nhiều thứ rơi xuống vỡ tan. Hạ Trạch bất giác cũng tức giận mất đồ ngẫu, chỉ tay vào Phong Quân Dương mắng: “Phong Quân Dương, ngươi bắt nạt người quá lắm! Vợ cả ngươi còn chưa lấy vào cửa, nhưng lại có người tâm can bên cạnh người, ngươi tưởng Hạ gia bọn ta dễ bắt nạt như vậy sao?”

Hạ Trạch vừa gào ra những lời này, mọi người lập tức hiểu ra hôm nay hần cố ý tới gây chuyện. trước đó đã có tin đồn Hạ gia và Phong gia có ý định kết thân, giờ xem ra quả thực là có chuyện này, chẳng trách Hạ gia không vui chuyện Phong Quân Dương quả xứng hạnh nàng thị thiếp khác, cố ý mượn rượu bạo gan nói hết những chuyện này ra.

Dương Thành đánh mắt ra hiệu cho thuộc cấp, mọi người đều nhất tề xông tới khuyên nhủ hai người Phong Quân Dương và Hạ Trạch, Hạ Trạch đã uống đến mức say mềm, phải có người đỡ mới có thể đứng vững

được, nhưng miệng thì vẫn kêu la không ngừng. Bên này Phong Quân Dương cũng giống như không chịu bỏ qua, đang định cầm kiếm lên chém chết hắn để xả hận. Dương Thành trông thấy vậy đành dãn dò đám tùy tùng: “Còn không nhanh đưa Hạ tướng quân quay về nghỉ ngơi đi!”

Sau đó liền có hai vị tướng lĩnh xuất hiện đỡ Hạ Trạch đang say như chết đi, Dương Thành xoay người lại khuyên Phong Quân Dương: “Thế tử, đừng tức giận với con ma men đó làm gì.”

Sắc mặt Phong Quân Dương tái mét, mím môi không nói gì, một lúc lâu sau mới vẽ mặt mới hòa hoãn đi, nâng chén rượu lên cảm ơn Dương Thành: “Buổi tiệc hôm nay mời Dương tướng quân tới là vì muốn cảm ơn sự giúp đỡ của ngày hôm đó, không ngờ lại có kẻ gây rối thành ra thế này. Quân Dương ở đây xin tự phạt mình một chén, xin Dương tướng quân đừng trách.”

Hắn nói xong liền uống cạn chén rượu trước, Dương Thành thấy vậy đương nhiên cũng nói vài câu khoan dung độ lượng, rồi uống cạn theo. Tiệc rượu lại được tiếp tục, tuy rằng không có Hạ Trạch, nhưng trái lại còn vui vẻ hòa thuận hơn. Thanh Châu và Vân Tây không gần ranh giới, nên giữa hai bên cũng không có mối quan hệ lợi và hại gì quá lớn. Phong Quân Dương mượn hơi rượu nói với Dương Thành: “Người xưa nói xa thân gần đánh, thật ra Vân Tây bọn ta và Thanh Châu nên thân thiết hơn nữa mới phải. Họ Tiết ở Ký Châu bắt tài, sớm mượn gì cũng rơi vào tay người khác, ngược lại ta còn hy vọng Dương tướng quân có thể lấy được Ký Châu, cũng tiện kiểm chế đám người Thái Hưng hơn, tránh để Hạ gia bọn họ ngông cuồng như vậy. Bên ta còn chưa lấy con gái của Hạ gia họ, mà họ đã quản đến chuyện hậu viện của ta rồi!”

Dương Thành đoán rằng vừa nãy Hạ Trạch gây chuyện chọc giận Phong Quân Dương, bèn cười cười, nhận lời nói: “Hai nhà chúng ta đúng là nên thân thiết hơn.”

Phong Quân Dương thấp giọng than: “Không giấu gì tướng quân, lần này ta tới Ký Châu là vì có chuyện riêng. Phụ vương của ta có ý gả tiểu muội trong nhà cho họ Tiết, nhưng mẫu phi yêu thương tiểu muội ta vô cùng, nhất định bắt ta phải đích thân đến Ký Châu quan sát xem đàn ông họ Tiết có xứng đáng để lấy không. Ai ngờ.....” Phong Quân Dương nói đến đây liền dừng lại, chỉ lắc lắc đầu thở dài một hơi, “Chep, bỏ đi, bỏ đi.”

Dương Thành nghe tới đây trong lòng liền chấn động. Vân Tây vương phi chỉ sinh được hai nữ một nam, con gái lớn đã gả cho đương kim hoàng đế trở thành phi, chỉ còn người con trai độc nhất làm Thế tử là Phong Quân Dương, và một cô con gái út vẫn đang ở chốn lầu các chưa đi lấy chồng, quả thực rất được Vân Tây vương và Vân Tây vương phi yêu thương chiều chuộng. Nếu như có thể lấy được con gái của Phong thị, không những có thể kết thành đồng minh với Vân Tây, mà còn có thể cậy nhờ thế lực trong triều nữa. Dương Thành nghĩ ngợi một lúc, cười nói: “Thế tử, thật là vừa khéo, con trai ta cũng có thể coi là anh tuấn oai hùng, vẫn thường cùng ta rèn luyện trong quân doanh, hiện giờ vẫn chưa thành hôn.”

“Thật không?” Phong Quân Dương nghe vậy vẽ mặt lộ ra vẻ vui mừng, “Danh môn hổ tướng nhất định là không tầm thường, có cơ hội phải để ta gặp mặt vị hiền đệ này mới được.”

Vì hai người trong lòng đều có suy nghĩ khác, nên càng nói lại càng thân thiết, tiệc rượu kéo dài đến tận lúc nửa đêm mới tàn. Phong Quân Dương đích thân tiễn Dương Thành ra khỏi phủ, Dương Thành cũng uống không ít rượu, lại không màng đến sự ngăn cản của thuộc cấp miễn cưỡng cười lên lưng ngựa, sau khi chấp tay cáo từ với Phong Quân Dương xong quất ngựa rời đi. Đợi người ngựa ngoặt ở góc đường, Dương Thành hoàn toàn không còn vẻ say rượu của lúc trước nữa, chỉ trầm giọng hỏi tên tùy tùng đi bên cạnh: “Bên Hạ Trạch thế nào rồi?”

78. Q.1 - Chương 78: Tình Thế Xoay Chuyển.

Tên tùy tùng bẩm báo: “Từ sau khi được đưa về chỗ nghỉ thì ngủ rất sâu không hề tỉnh giấc, thám tử bố trí ở bên ngoài phòng bẩm báo về nói rằng tiếng ngáy vẫn rất đều, có lẽ là ngủ rất say rồi.”

Một tên tùy tùng khác cũng tiến đến gần bẩm báo: “Doanh trại của đại quân Thái Hưng vẫn giống như trước, không có bất cứ động tĩnh nào.”

Dương Thành yên lòng, nhưng cũng chưa quay về phủ ngay, mà lại trực tiếp dẫn theo thân tín thúc ngựa chạy ra khỏi thành tới đèo Phi Long.

Tháng Tư, Tiết Thịnh Anh lệnh cho thuộc cấp là Lý Sùng dẫn hai vạn binh tấn công trại Thanh Phong. Địa thế trại Thanh Phong tuy rằng vô cùng hiểm yếu, nhưng suy cho cùng thế đơn lực mỏng, sau khi kiên cường cầm cự được hai ngày cuối cùng đã bị Lý Sùng công phá sơn trại. Nhưng còn chưa đợi Lý Sùng kịp ăn mừng thắng lợi vừa mới đến tay, thì đêm đó đại quân nghỉ lại trong núi Thái Hành đã bị tàn dư của trại Thanh Phong đánh lén, một trận lửa lớn khiến quân Ký Châu trở nên đại loạn, tướng sĩ dẫm đạp lên nhau, thương vong vô số.

Số lượng quân trong trại Thanh Phong không ít, hành động lại rất kỳ lạ, Lý Sùng bắt lực đành phải rút quân. Tiết Thịnh Anh thấy trong núi Thái Hành gặp trở ngại, bèn dứt khoát xé mặt nạ, dẫn quân quay sang phía Nam tấn công Nghi Bình. Ai ngờ trong thành Nghi Bình lại có trọng binh canh giữ, Tiết Thịnh Anh tấn công mạnh mẽ suốt năm sáu ngày nhưng không thể phá được tường thành Nghi Bình, đại quân của Dương Thành lại từ phía Ký Châu áp sát tới.

Thật đúng là nhà dột còn phải trải qua suốt đêm mưa, thuyền đã trở lại còn đi ngược gió! Tiết Thịnh Anh bắt đầu chỉ có thể nghênh chiến cùng quân Thanh Châu của Dương Thành, nhưng vừa đánh đã bại, đại quân thua tan tác chạy trốn vào trong núi Thái Hành. Nhưng Dương Thành sớm đã có bố trí ở trong núi, không ngoài dự đoán Tiết Thịnh Anh sau khi xông vào liên tiếp gặp mấy lần thất bại, lập tức mấy vạn đại quân sắp bị tiêu diệt trong núi Thái Hành.

Sự tình tiến triển đến nước này, giống hệt như Dương Thành sẽ toàn thắng, đã tiêu hao gần hết sinh lực binh lính của Ký Châu, lại có được lợi ích thực tế, khoan không nói đến hai quân trước khi mượn binh Tiết Thịnh Anh đã hứa cắt nhượng cho, thì toàn bộ Ký Châu sớm muộn gì cũng không thể chạy thoát là vật ở trong túi ông ta. Càng hài lòng hơn là Dương Thành còn được tiếng tốt, ông ta được Tiết Thịnh Anh mượn binh bình phản loạn, có lý do hợp lý để xuất quân. Sau đó đau đớn xuống tay giết Tiết Thịnh Anh cũng là vì Tiết Thịnh Anh tấn công Nghi Bình của ông ta, là người bắt nghĩa trước.

Càng khiến Dương Thành đắc ý hơn là mấy vạn đại quân của Thái Hưng mất công toi đến đây, nhưng vì ông ta giam giữ Hạ Trạch, nên mấy vạn đại quân đó đóng tại phía Nam Thanh Châu không dám làm bậy, trở mặt nhìn ông ta đoạt Ký Châu mà không thể làm gì được.

Ván cờ này chơi đến đây dường như đều nằm trong tính toán của Dương Thành, nhưng trong lúc định kết thúc hoàn hảo thì đột nhiên xảy ra một biến cố, đại quân của Thái Hưng do Hạ Trạch thống lĩnh thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở phía Nam Nghi Bình, triển khai tấn công mạnh mẽ vào thành Nghi Bình.

Dương Thành hoảng sợ đành phải bỏ dở việc truy kích bại binh của Tiết Thịnh Anh đang chạy trốn, quay về cứu viện Nghi Bình. Đáng tiếc Nghi Bình lúc trước đã bị phải chịu sự tấn công của mấy vạn đại quân của Tiết Thịnh Anh, tuy chưa bị vỡ thành, nhưng tường thành sớm đã nát lăm rồi, giờ sao thể chịu được sức tấn công mạnh mẽ của đại quân Hạ Trạch nữa. Đợi đến khi Dương Thành chạy về đến ngoài thành Nghi Bình, thì Hạ Trạch đã dẫn quân công phá trong thành, thế trận công thủ lập tức xoay chuyển.

Nếu như nói mất Nghi Bình là việc ngoài dự liệu của Dương Thành, nhưng tốt xấu gì cũng coi như hợp tình hợp lý, Dương Thành tuy chán nản nhưng cũng vẫn có thể chấp nhận được, nhưng chuyện xảy ra sau đó, thì khiến Dương Thành thực sự không thể nào chấp nhận được.

Ngày hai mươi bảy tháng Tư, một nhánh quân Thanh Châu vượt qua đèo Phi Long quay ngược về thành Thanh Châu, nói rằng phụng lệnh của Dương Thành quay về tăng cường lực lượng phòng bị cảnh giới cho thành Thanh Châu, đề phòng quân Thái Hưng tấn công Thanh Châu. Binh sĩ giữ thành nhìn thấy nhánh chân tới từ đèo Phi Long nên không có phòng bị gì lắm, cho đến khi đối phương đến dưới chân thành, tướng giữ thành nhìn thấy những người trong nhánh quân đó đều lạ mặt, mới sinh lòng nghi ngờ đòi đưa lệnh bài của Dương Thành ra thì mới chịu mở cổng thành. Trong lúc hai bên đang thương lượng, thì ở dưới chân thành lại đột nhiên có ám tiễn bắn tới, trúng vào chính giữa ngực tên tướng giữ thành.

Quân Thanh Châu dưới thành cũng trở mặt bắt đầu tấn công thành. Quân canh giữ trong thành không có phòng bị, chủ tướng lại trúng tên mất mạng, trong lúc hỗn loạn, có một tiểu đội kỵ binh tranh thủ tình thế rối ren đánh từ trong thành đánh ra, giết chết quân canh giữ mở cửa thành để đại quân bên ngoài tiến vào trong. Thành Thanh Châu lưng dựa vào núi Thái Hành dễ thủ khó công, là thành trì kiên cố vững chắc từng chống được cả thiết kỵ của Bắc Mạc, vậy mà lại bị người ta công phá như vậy đây.

Trước đây Dương Thành ỷ vào việc thành Thanh Châu vững chắc, nên không để lại nhiều quân canh giữ

trong thành, “quân Thanh Châu” tới tấn công rất nhanh đã giết sạch sẽ đám quân canh giữ trong thành. Tướng lĩnh của “quân Thanh Châu” sau khi đích thân dẹp yên Thủ phủ thành Thanh Châu xong, lại lập tức dẫn theo người không ngừng phi ngựa chạy về phía Đông thành.

Trong thành tuy đã sớm đại loạn, nhưng trong Hy viên vẫn là khung cảnh yên tĩnh, một mình Phong Quân Dương khoan tay đứng ngoài cửa phủ, mãi cho đến khi có tiếng vó ngựa nhanh chóng từ góc phố phía Đông truyền tới, khước miệng hần mới khẽ cong lên, thêm vào đó là ý cười như có như không. Một lúc sau một vị tướng trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi dẫn theo một đội quân đi tới, giục ngựa phi tới trước cửa liền lật người nhảy từ trên ngựa xuống, vội vã bước đến vài bước quỳ một gối xuống trước mặt Phong Quân Dương, nghẹn ngào nói: “Thịnh Anh cảm tạ ơn cứu mạng của Thế tử.”

Phong Quân Dương vội đưa hai tay ra nâng người đó lên, thẳng thắn nói: “Thịnh Anh mau đứng dậy đi, giữa hai người ta và huynh đâu cần phải như vậy.”

Tiết Thịnh Anh mắt hồ rưng rưng lệ, quỳ dưới đất không chịu đứng dậy, chỉ nói: “Thịnh Anh lỡ trúng phải gian kế của kẻ khác, tức giận dẫn quân rời khỏi Ký Châu, rơi vào kết cục muốn tiến cũng không được muốn lùi cũng chẳng xong. Nếu không phải có Thế tử, thì giờ sợ rằng đã chôn thân trong núi Thái Hành rồi. Nay hoàn toàn dựa vào tính toán của Thế tử, mới có được một con đường sống, ơn này đức này, Thịnh Anh suốt đời không quên.”

Phong Quân Dương đỡ Tiết Thịnh Anh từ dưới đất lên, bật cười sang sảng nói: “Huynh là con rể mà phụ vương ta đã nhìn trúng, sao ta có thể không tận lực giúp đỡ huynh được chứ? Đừng nói những lời khách khí như vậy nữa. Hiện giờ thành Thanh Châu tuy đã lấy được, nhưng suy cho cùng vẫn là hang ổ của Dương Thành, phải để phòng ông ta phản công mới được!”

Tiết Thịnh Anh nói: “Ta đã lệnh cho người tăng cường canh giữ thành, cho dù Dương Thành có tấn công, cũng sẽ khiến ông ta không thể vào được thành!”

Phong Quân Dương lắc đầu cười khẽ, nói: “Nếu như chỉ có phòng thủ thôi, thì e rằng vẫn không đủ. Dương Thành khổ công xây dựng quản lý Thanh Châu nhiều năm nay, bách tính trong thành phần lớn đều có lòng hướng về Dương gia, nếu chúng ta muốn dựa vào binh lực để giữ thành Thanh Châu, sẽ rất khó.”

Khuôn mặt Tiết Thịnh Anh lộ ra vẻ khó hiểu, hỏi: “Ý của Thế tử là.....”

Phong Quân Dương ngẩng đầu nhìn dãy núi Thái Hành nguy nga phía xa bên ngoài thành, khẽ nói: “Gậy ông đập lưng ông.” Hần mỉm cười, ghé gần vào tai Tiết Thịnh Anh thì thầm mấy câu, khuôn mặt của Tiết Thịnh Anh liền lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, không khỏi hỏi lại: “Cách này liệu có được không?”

Phong Quân Dương trầm giọng đáp: “Được, ta sẽ phái một người tới giúp huynh, chuyện này nếu như thành, Thanh Châu sẽ vĩnh viễn là của Tiết Thịnh Anh huynh.”

Tiết Thịnh Anh suy nghĩ qua một lúc, rồi gật mạnh đầu, đồng ý: “Tiết Thịnh Anh sẽ nghe theo sự sắp xếp của Thế tử!”

Hần nói xong liền cung tay cáo từ Phong Quân Dương, rồi vội vàng muốn dẫn người rời đi, nhưng không ngờ Phong Quân Dương lại gọi hắn lại, bảo hắn tới bên cạnh, ghé sát tai lại thì thầm: “Thịnh Anh nhất định không được quên, đóng giả để tấn công thành Thanh Châu là đám sơn phỉ của trại Thanh Phong, giết Dương Thành, cũng vẫn là đám sơn phỉ của trại Thanh Phong, Thịnh Anh thực sự không thể chịu được cảnh bách tính Thanh Châu bị sơn phỉ sát hại, nên mới dẫn quân xông vào thành giúp quân Thanh Châu tiêu diệt sơn phỉ, trấn an dân chúng. Hành động đại nghĩa này, đợi sau này thế cục ổn định, triều đình nhất định sẽ hạ chỉ khen ngợi.”

Hai mắt Tiết Thịnh Anh sáng lên, vội gật mạnh đầu, lên ngựa dẫn người nhanh chóng rời đi.

Phong Quân Dương lại đứng ở cửa một lúc nữa, rồi mới quay người từ từ đi vào trong phủ. Bước vào cửa phủ, mới có thể nhìn thấy những ám vệ đang ẩn nấp ở phía sau hai bên cửa, sớm đã gươm tuốt vỏ nỗ cương đây từ lâu, để phòng bên ngoài đột nhiên nảy sinh biến cố. Thuận Bình sải bước tới trước, thấp giọng nói: “Thế tử gia!”

Bước chân của Phong Quân Dương khựng lại, từ từ nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra bên trong đã lại khôi phục được vẻ gió yên biển lặng, thản nhiên dặn dò: “Đóng chặt cửa lớn lại, không được phép can thiệp vào cuộc

tranh đấu trong thành.”

Thuận Bình vâng lời, nhận lệnh bước đi.

Đột nhiên Thần Niên từ phía sau nhảy ra bổ nhào lên lưng hắn, kích động nói: “A Sách, ta biết chàng bảo Tiết Thịnh Anh đi làm gì đấy!”.

Phong Quân Dương bất giác mỉm cười, duỗi tay ra đỡ Thần Niên lên lưng, nhướn mày hỏi nàng: “Đi làm gì?”.

79. Q.1 - Chương 79: Quảng Thời Gian Niên Thiếu.

Thần Niên liếc nhìn đám người Thuận Bình đang đóng cổng lớn, rồi mới ghé sát vào bên tai Phong Quân Dương thấp giọng nói: “Dương Thành nghe nói Thanh Châu thất thủ, nhất định sẽ dẫn quân quay về cứu viện, chàng bảo Tiết Thịnh Anh tới đèo Phi Long phục kích Dương Thành, đúng không? Chỉ khi nào Dương Thành chết rồi, thì thành Thanh Châu mới có thể thật sự nằm trong lòng bàn tay, đúng chứ?”.

Phong Quân Dương nghe xong quay đầu lại nhìn nàng, thấy khóe môi nàng đang nhẹ nhàng cong lên, đầu mày khóe mắt đều mang theo vẻ đắc ý dào dạt, trong vẻ ranh mãnh lại lộ ra tính khí trẻ con không thể giấu được. Hắn nhìn đến mức nhịp tim xao động, chẳng nghĩ ngợi gì nữa nghiêng mặt sang ghé sát lại hôn lên môi nàng. Thần Niên ngây người, đợi đến khi cánh môi Phong Quân Dương chạm vào nàng mới phản ứng lại được. Tuy rằng hai người gần bó không rời, nhưng chỉ trong lúc đêm tối không có ai, nay trước mặt người khác Phong Quân Dương lại làm những chuyện lộ liễu như vậy, khiến khuôn mặt Thần Niên nhất thời xấu hổ đỏ ửng, dấm hần một cái rồi nhảy từ trên lưng hắn xuống.

Phong Quân Dương không nhịn được bật cười. Hắn quay đầu nhìn về chỗ cửa lớn, thấy đám người Thuận Bình đều đang cúi đầu làm việc của mình, không một ai nhìn về chỗ bọn họ cả, liền đưa ngón trỏ đặt trước môi mình có ý bảo Thần Niên đừng có lên tiếng, rồi bước tới nắm tay nàng, lén chạy vào trong phủ.

Đầu tiên hai người chỉ sải bước, sau đó không biết là ai đã chạy trước, lôi kéo nhau, càng chạy càng nhanh, cuối cùng trở thành nắm tay nhau cùng chạy.

Gió vờn qua trước mặt, mang theo mùi hoa thơm nồng nàn say đắm, thấm đẫm cõi lòng, vui sướng vô cùng.

Phong Quân Dương đã quên mất đã bao lâu rồi mới để bản thân thoải mái như lúc này, hình như là từ lúc chị cả gả đến nơi xa, hắn được lập trở thành Thế tử gia Vân Tây, hắn đã quên mất hương vị khi được bật cười sảng khoái và khi được thỏa sức chạy nhảy. Nhưng giờ, hắn lại giống như được quay về khoảng thời gian rất lâu trước kia, không cần phải để ý tới thân phận của bản thân, không cần phải che giấu tâm tư của bản thân, có thể để lộ con người chân thực nhất của bản thân trước mặt Thần Niên.

Hai người như những đứa trẻ chạy về nơi ở, thở hổn hển ôm chặt lấy nhau. Hai tay Thần Niên ôm chặt lấy eo Phong Quân Dương, ngửa đầu lên sùng bái nhìn hắn, kinh ngạc thốt lên: “A Sách, chàng thật lợi hại, chàng là người lợi hại nhất ta từng gặp! A Sách, sao chàng có thể tính toán tất cả mọi chuyện chuẩn xác như thế?”.

Sự sùng bái đầy chân thành không gì có thể sánh được của tình nhân càng khiến tâm tình người ta thấy sung sướng, Phong Quân Dương cúi đầu thì trán lên trán Thần Niên, trong lòng vừa vui vẻ vừa đắc ý. Hồi lâu sau, mới than khẽ một tiếng, thấp giọng nói: “Thần Niên, thực ra trong lòng ta vẫn luôn sợ hãi, sợ rằng trong đó có một mắt xích nào đó tính toán không đúng, sợ rằng phía Hạ Trạch không đoạt được Nghi Bình, sợ rằng hắn không thể nào khống chế được Dương Thành, cũng sợ Tiết Thịnh Anh không thể dẫn binh tới, sợ người Thanh Châu nhìn ra được kế hoạch của ta, sợ ám vệ Vân Tây không thể xông ra từ trong thành, sợ Tiết Thịnh Anh không lấy được thành Thanh Châu.....”

Thần Niên không để hắn nói hết, kiễng chân lên ngửa đầu dùng môi chặn những lời sau đó của hắn lại.

Thời khắc đó, nàng đang đắm chìm trong mối tình đầu, ngây thơ mà nồng nàn, không hiểu đời là gì, tưởng rằng chỉ cần yêu nhau thì có thể ở bên nhau mãi mãi. Còn hắn đang trong thời niên thiếu sôi nổi, lại đương lúc hăng hái, chỉ cảm thấy mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay. Mỗi rằng gần bó, trần trọc quần quýt, làm những chuyện vui vẻ cùng với người mình yêu, chính là niềm hạnh phúc lớn nhất trên thế gian này.

Rất lâu sau này, mỗi khi Phong Quân Dương nhớ tới đây vẫn luôn ngơ ngẩn, dù giờ đã có trong tay một nửa giang sơn, nhưng không có nàng bên cạnh, thì còn ý nghĩa gì nữa?

Ngày mừng chín tháng năm, Dương Thành nhận được tin Thanh Châu bị chiếm, tức giận đến nôn ra máu, không quan tâm gì đến chuyện tranh đoạt Nghi Bình với Hạ Trạch nữa, lệnh cho đại quân ngay trong đêm quay trở về Thanh Châu, thể chết cũng phải đòi lại thành Thanh Châu. Ngày hai mươi ba, khi đại quân đi qua đèo Phi Long thì gặp phải mai phục của Tiết Thịnh Anh. Tiết Thịnh Anh lệnh cho binh sĩ đóng giả làm thành đám sơn phỉ trong trại Thanh Phong, đầu tiên châm một đám cháy thật lớn, dùng cung tên giết chết rất nhiều người ngựa của Dương Thành, cuối cùng mới xông từ trên sườn núi xuống chém giết.

Trong trận hỗn chiến ấy, có một sát thủ áo đen xâm nhập vào trong đội quân của Dương Thành, sau khi đột nhiên mạnh mẽ xông ra chặn đánh liền chém rơi đầu Dương Thành khỏi ngựa, Dương Thành chỉ tay vào người mặc áo đen chỉ kịp thốt lên một tiếng “Kiều”, rồi tắt thở bỏ mạng. Chủ tướng bị giết, quân Thanh Châu lập tức đại loạn, một bộ phận binh mã liền đầu hàng, số khác có phó tướng dẫn mấy ngàn tàn binh chạy men theo đèo Phi Long đi về phía Đông, vừa mới tới lãnh thổ Ký Châu lại gặp phải sự mai phục tấn công của Tiết Thịnh Hiền, toàn quân bị tiêu diệt.

Quân chủ lực của Thanh Châu đã không còn, số binh mã còn lại cũng đồng loạt tan rã, ai nấy đi tìm chủ mới. Dương Thành người từng xưng bá một phương ở Giang Bắc, suýt chút nữa định chiếm luôn hai châu Thanh Ký cùng với toàn quân Thanh Châu đến đây là tiêu vong, thành Thanh Châu cũng theo đó mà đổi chủ, trở thành vật sở hữu của Tiết gia. Lúc đầu Tiết Trục gặp chuyện mất mạng, người đời đều nói hai người con của Tiết gia không hợp nhau, Ký Châu sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay người khác, ai ngờ Tiết gia không những không mất Ký Châu, mà Tiết Thịnh Anh còn chiếm được Thanh Châu. Hai huynh đệ họ Tiết mỗi người giữ một châu, lại còn bắt tay làm hòa.

“Dương Thành tuy là có hùng tâm tráng chí, nhưng làm người lại không đủ nhẫn tâm tuyệt tình, trở thành kẻ đứng trên cao, hoặc là không làm, hoặc là làm thật dứt khoát, điều đại kỵ nhất chính là nhìn trước ngó sau, do dự thiếu quyết đoán, lại quá mức coi trọng thanh danh, đến cuối cùng chỉ có thể tổn hại đến chính mạng sống của mình.”

Thần Niên nằm sấp trên thư án cầm bút viết chữ, nghe vậy liền nhìn về phía Phong Quân Dương đang tự rót tự uống trên sập mềm, ngạc nhiên hỏi: “Dương Thành làm vậy vẫn chưa đủ tuyệt tình sao? Ta cảm thấy ông ta lòng đủ độc ác thủ đoạn đủ tàn nhẫn rồi, chỉ là hơi kém may mắn một chút thôi.”

Phong Quân Dương khẽ cười một lúc, “Đây không hoàn toàn là do kém may mắn.”

Thần Niên nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Cũng phải, nếu ta là ông ta, thì còn lâu mới đi đánh Tiết Thịnh Anh, có sao đi nữa cũng phải nghĩ cách đoạt lại Ký Châu từ trong tay Tiết Thịnh Hiền trước mới phải, chằng nói có đúng không?”

“Phải mà cũng không phải.” Phong Quân Dương uống cạn chỗ rượu trong chén, ngoắc ngoắc ngón trỏ về phía Thần Niên, cười khẽ nói: “Nàng qua đây, ta sẽ nói cho nàng nghe hắn đã làm không đúng chỗ nào.”

Thần Niên chun chun mũi với hắn, cười nói: “Ta còn lâu mới trúng kế của chàng!”

Hai người đang cười nói, thì Thuận Bình từ bên ngoài vội vàng bước vào, đến bên cạnh Phong Quân Dương ghé vào tai nói gì đó. Lòng mày Phong Quân Dương thoáng chau lại, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Thần Niên đang ở trước thư án, thấy nàng cũng vừa hay đang nhìn mình, liền mỉm cười, nói: “Cho dù trong lòng có vô cùng tò mò đi chăng nữa cũng nên làm ra vẻ hoàn toàn không để ý đến, tốt nhất là nên quay người lại tiếp tục luyện viết chữ của nàng, chỉ cần đồng tai lên nghe thật cẩn thận là được rồi.”

Thần Niên nhếch miệng lên cười cười với hắn, nhanh chóng tiếp thu quay người lại tiếp tục luyện chữ.

Phong Quân Dương xua xua tay tỏ ý cho Thuận Bình lui ra ngoài, dừng lại một lúc, mới nói với Thần Niên: “Vân Sinh tới rồi, vừa vào cổng phía Nam thành, chỉ lát nữa thôi là tới.”

Thần Niên nhớ tới vị biểu tiểu thư với nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, hồi đầu khi nàng bị Phong Quân Dương bắt ở đèo Phi Long, vị biểu tiểu thư đó còn từng nói đỡ không ít những lời tốt đẹp cho nàng. Ấn tượng của Thần Niên đối với Vân Sinh rất tốt, lại nghĩ đó là em gái của Phong Quân Dương, nên có thêm ba phần

thân thiết, nghe vậy trong nàng cũng cảm thấy vui vẻ, lập tức vứt cây bút lông trong tay đi, nói: “Vậy chúng ta mau cùng đi đón nàng ấy đi.”

Phản ứng của nàng như vậy khiến Phong Quân Dương có chút ngạc nhiên, ngẩng người ra một thoáng rồi lại mỉm cười, đứng dậy khỏi chiếc sập mềm nói: “Được, chúng ta cùng đi.”

Thần Niên đi theo hắn ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Biểu muội của chàng năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Lớn hay nhỏ hơn ta?”

Phong Quân Dương nghĩ một lát, rồi đáp: “Muội ấy sinh năm Giáp Ngọ, tuổi con ngựa.”

Thần Niên nghe xong nói: “Vậy là nàng ta nhỏ hơn ta hai tuổi rồi, ta tuổi rồng.”

“Ta biết, Thần Niên, đương nhiên là sinh vào năm Nhâm Thìn rồi.” Phong Quân Dương khẽ cười.

(Thần Niên còn có nghĩa là năm rồng.)

Hai người còn chưa ra đến cửa phủ, thì Vân Sinh đã từ bên ngoài chạy ào vào, theo sát phía sau là Trịnh Luân và đám thị vệ, vẫn còn cách một khoảng rất xa nhưng đã nhìn thấy Phong Quân Dương, giơ tay lên cao giọng gọi: “Biểu ca!”

80. Q.1 - Chương 80: Biểu Muội Vân Sinh.

Phong Quân Dương dừng lại ở đó chờ nàng chạy về phía mình. Vân Sinh chạy thẳng đến trước mặt hắn rồi mới dừng lại, hai tay nắm lấy cánh tay hắn tỉ mỉ đánh giá từ trên xuống dưới, từ trước ra sau suốt một lượt, sau đó mới hỏi hắn với vẻ mặt đầy quan tâm: “Biểu ca, huynh bị thương ở đâu? Sao bọn họ lại nói huynh bị thương?”

Phong Quân Dương và Vân Sinh quen biết với nhau từ nhỏ, mối quan hệ thân thiết vượt xa so với biểu huynh muội bình thường rất nhiều, những hành động thân mật kiểu như vậy trước đây cũng đã có không ít, Phong Quân Dương chưa bao giờ cảm thấy có gì không ổn cả, nhưng lần này, hắn đột nhiên lại thấy có chút chột dạ, theo bản năng hẩy tay Vân Sinh ra, quay đầu lại liếc nhìn Thần Niên ở phía sau một cái.

Khuôn mặt Thần Niên khẽ nở nụ cười, không hề nhìn thấy chút nghi ngờ nào. Phong Quân Dương thấy nàng như vậy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vân Sinh ở bên đó chỉ mãi vui mừng, nên chưa nhận ra điểm kỳ lạ của Phong Quân Dương, thấy hắn quay đầu liền nhìn theo hướng ánh mắt hắn, thì trông thấy Thần Niên đang đứng phía sau lưng. Trước đây Vân Sinh chỉ gặp Thần Niên có hai lần, lần đầu là một sơn phỉ giả làm con trai ở đền Phi Long, lần khác là lúc chạy trốn bị ép cải trang thành tiểu thị nữ. Lần này gặp lại, trên người Thần Niên mặc một chiếc áo vạt ngắn tà vẩy dài, cánh tay choàng một chiếc khăn lụa, ăn mặc trang điểm không khác gì một thiếu nữ gia thế, Vân Sinh ngẩng người ra một lúc lâu mới nhận ra nàng, không khỏi chỉ tay vào ngạc nhiên hỏi: “Là cô?”

Thần Niên nghiêng đầu nhìn nàng ta cười cười, đáp: “Không sai, là tôi.”

Vân Sinh nhìn nhìn Thần Niên, lại nhìn sang Phong Quân Dương, cười nói: “Biểu ca, thịt trên mặt nàng ấy gầy bớt đi nhiều quá, không còn giống A Phúc nữa rồi, hại muội thiếu chút nữa là không nhận ra.”

Thần Niên nghe xong ngậy người ra tại chỗ, nhất thời không biết nên cười hay mếu, thầm nghĩ vị biểu tiểu thư này tuy rằng lòng dạ không tồi, nhưng thực sự không biết cách nói chuyện, rõ ràng là lời hay ý đẹp khen người ta, nhưng từ miệng nàng ấy nói ra lại đổi vị mất rồi.

“Không được nói năng lung tung!” Phong Quân Dương sầm mặt xuống, đầu tiên nạt Vân Sinh một câu, trịnh trọng giới thiệu nàng ta với Thần Niên: “Nàng ấy này là Tạ cô nương, là người có ơn cứu mạng với ta. Vân Sinh, sau này muội phải gọi nàng ấy là Tạ tỉ tỉ.”

Vân Sinh không biết tại sao Phong Quân Dương lại bắt nàng gọi một nữ sơn phỉ là tỉ tỉ, nhưng trước mặt nhiều người, nàng cũng không tiện làm trái lời hắn, bèn cười với Thần Niên thật ngọt ngào: “Chào Tạ tỉ tỉ.”

Nàng gọi như vậy, ngược lại khiến cho Thần Niên có chút lúng túng, vội vàng xua tay nói: “Không cần, không cần, cô cứ gọi Thần Niên là được rồi.”

Vân Sinh nghe xong, liền nở nụ cười đắc ý nhìn về phía Phong Quân Dương.

Trịnh Luân vẫn đi theo sau lưng Vân Sinh cùng đám thị vệ lúc này mới có thể bước lên hành lễ với Phong Quân Dương, Trịnh Luân là người đứng đầu có hơi chần chừ một lúc, rồi lại khẽ gật gù đầu với Thần Niên, chào hỏi: “Tạ cô nương.”

Vân Sinh đã nghe nói lúc Phong Quân Dương ra khỏi Thanh Châu từng bị người ta truy sát, giờ tuy nhìn thấy trên người hắn không có vết thương nào, giống như không có gì đáng ngại, nhưng trong lòng vẫn không nhìn được cảm thấy hiếu kỳ, buột miệng hỏi Phong Quân Dương: “Biểu ca, đêm hôm đó rốt cuộc là ai đã truy sát huynh?”

Phong Quân Dương liếc nhìn nàng, nhẹ giọng nạt khê: “Tiểu cô nương chón khuê phòng, hỏi những chuyện đó làm gì!”

Trước giờ Vân Sinh luôn thân thiết với hắn, nên không sợ mấy lời quát mắng ấy, chỉ lắc lắc cánh tay hắn năn nỉ: “Biểu ca tốt, huynh mau nói uội biết đi. Bọn muội trên đường đi rất thuận lợi, nếu như biết trước ở đây huynh sẽ gặp nguy hiểm, thì đã bảo Trịnh Luân đi theo huynh rồi. Biểu ca huynh không biết đâu, muội vừa nghe nói huynh bị người ta truy sát trong lòng vừa cuống lại vừa sợ, khó khăn lắm mới xin được cha muội để muội đến đây. Vì lo lắng cho huynh, mà suốt cả đoạn đường đều phi ngựa tới, huynh xem này, tay muội bị dây cương cọ vào rách hết cả rồi.”

Nàng vừa nói, vừa lột găng tay bằng da hươu ra, chìa bàn tay tới trước mặt Phong Quân Dương để cho hắn nhìn. Vì có găng tay bảo vệ, nên không đến mức thật sự rách da như nàng đã nói, nhưng lòng bàn tay trắng nõn quả thật có vài vết hằn sưng đỏ, có thể thấy cả quãng đường đi đã nếm không ít khổ cực.

Phong Quân Dương thấy vậy liền mềm lòng, giọng nói ôn hòa đi nhiều, nói: “Ai bảo muội cứ nhất định đòi tới đây góp vui, chịu đau là đáng đời.”

Vân Sinh cười hì hì, nũng nịu nói: “Còn không phải vì người ta lo cho huynh sao! Biểu ca tốt, huynh mau nói uội biết người hại huynh là ai đi, muội sẽ báo thù cho huynh!”

Phong Quân Dương thản nhiên đáp: “Là Dương Thành, nhưng ông ta đã chết rồi, không cần muội phải báo thù cho ta nữa, tâm ý của muội ta xin nhận, đa tạ.”

Đang nói chuyện, thì Thuận Bình tự xa chạy nhanh tới gần, ghé sát vào tai Phong Quân Dương thì thầm mấy câu, mặc dù Thần Niên đứng cách đó rất gần, nhưng cũng chỉ nghe được mấy chữ gì đó như “đến rồi”. Thấy Phong Quân Dương hơi gật đầu, xoay người dặn dò Vân Sinh: “Ta còn có chuyện, muội quay về tiểu viện của mình trước đi, nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.”

Vân Sinh sao có thể vui vẻ chịu quay về tiểu viện của mình như thế, nàng liếc nhìn Thần Niên vẫn đứng im lặng ở bên cạnh, trong lòng chợt lóe lên, nghĩ thầm người này đã cứu biểu ca, nhất định sẽ biết được tình hình lúc đó, biểu ca đã không chịu nói, chỉ bằng gọi nàng ta tới hỏi thật tỉ mỉ. Nàng bèn cười hì hì với Phong Quân Dương nói: “Được, huynh đi làm việc đại sự của huynh đi, để Tạ tỉ tỉ đi cùng với muội là được rồi.”

Nói xong không đợi Phong Quân Dương trả lời, đã bước tới kéo tay Thần Niên định chạy đi.

Phong Quân Dương có tật giật mình, không muốn để Thần Niên tiếp xúc nhiều với Vân Sinh, liền sầm mặt xuống quát Vân Sinh lại, nói: “Tự muội quay về đi, ta và Tạ cô nương còn có chuyện cần nói.”

Vân Sinh nhìn Phong Quân Dương, miễn cưỡng dẫn theo thị nữ rời đi. Thần Niên đứng ở bên này im lặng không nói năng gì, không biết tại sao, lúc nàng nghe thấy Phong Quân Dương gọi nàng là “Tạ cô nương” trước mặt người khác, trong lòng bất chợt thấy vô cùng lúng túng, cũng không thể nói rõ được đó là cảm giác gì, giống như bị thứ gì đó chặn ngang vậy.

Phong Quân Dương quay người lại nhìn nàng, trên mặt tuy bình tĩnh, nhưng trong lòng lại quan sát thật kỹ vẻ mặt nàng. Hắn vốn dĩ đã chợt dạ rồi, nhìn thấy vẻ trầm mặc của nàng lại càng thấy thấp thỏm, định giải thích mấy câu, nhưng suy nghĩ một hồi lại thấy chuyện này càng bôi càng đen, chỉ bằng cứ ngậm miệng không nhắc đến còn tốt hơn.

Chỉ một thoáng chốc mà suy nghĩ trong lòng hắn thay đổi đến mấy bận, cuối cùng lại chỉ bước tới thấp giọng nói với Thần Niên: “Thần Niên, sư huynh của lão Kiều Triều Dương Tử tới rồi.”

Sư huynh của lão Kiều là một thần y nổi tiếng khắp giang hồ, người đời đồn rằng ông ta có khả năng cải tử hoàn sinh biến xương khô thành người có da có thịt. Lão Kiều sau khi biết được chuyện Phong Quân Dương liền phái người đi tìm sư huynh tới chữa trị kinh mạch cho hắn, chỉ là hành tung của Triều Dương Tử bất định, nên mãi tới hôm nay mới mời được ông ta đến.

Phong Quân Dương đang ở trong tình trạng trên người bị trọng thương lại bị kẻ khác dùng kim độc đâm vào huyết đạo, tuy rằng Trương Khuê Túc không tiếc nội lực vận công ép độc giữ lại mạng sống cho hắn, nhưng kinh mạch toàn thân đã bị tổn hại, nội lực khổ luyện suốt mười mấy năm bị hủy trong chốc lát. Chuyện này tuy không phải là trách nhiệm của Thần Niên, nhưng nàng vẫn luôn tự trách mình, chỉ cảm thấy hoàn toàn là do nàng làm việc lỗ mãng, nên mới khiến kẻ trộm có cơ hội hạ độc thủ với Phong Quân Dương. Giờ nghe nói Triều Dương Tử đã đến, Thần Niên nhất thời ném luôn mấy chuyện bối rối lúc vừa nảy ra sau đầu, cả mừng nói: “Triều Dương Tử đạo trưởng tới rồi à?”

Phong Quân Dương biết nàng vì mình nên mới vui vẻ như vậy, trong lòng càng cảm thấy ấm áp hơn, khẽ cười gật đầu nói: “Ừ, đang ở trong phòng lão Kiều rồi.”

81. Q.1 - Chương 81: Thần Y Như Thế Đây.

Thần Niên không quan tâm gì nhiều nữa, đi tới kéo Phong Quân Dương chạy tới chỗ ở của lão Kiều, nói: “Vậy chúng ta còn không đi nhanh lên, đi nhanh, đi nhanh!”

Xưa nay trước mặt người khác dáng vẻ của hắn vẫn luôn ung dung thản nhiên, quả thực không nên cùng Thần Niên chạy nhảy trong phủ như vậy. Nhưng thấy nàng vì chuyện của mình mà vui mừng như thế, Phong Quân Dương có sao cũng không thể cứng rắn ngăn nàng lại được, càng không muốn giãy ra khỏi bàn tay đang nắm chặt tay lấy mình của nàng, vì thế liền để mặc bản thân chạy theo nàng một đoạn khá xa, rồi mới ôn hòa nói: “Thần Niên, nàng chậm lại một lát.”

Thần Niên chỉ nghĩ là hắn thấy mệt, liền vội vàng chậm bước chân lại, nhưng không kiềm chế được niềm vui sướng trong lòng, quay đầu nói với hắn: “Ta đã từng nghe nói tới tên tuổi của vị đạo sĩ này từ lâu rồi, nghe đồn không có bệnh gì, không có vết thương nào là ông ta không chữa được. Chỉ là tính tình của ông ta rất cổ quái, nếu như chàng chọc giận khiến ông ấy không vui, thì cho dù có chết ngay trước mắt ông ấy cũng sẽ không cứu. Vì tính cách này, nên ông ta đã đắc tội với không ít người, còn có rất nhiều người tới tìm ông ta báo thù nữa. Nhưng võ công của ông ta lại rất cao, chẳng ai làm gì được cả, hể nhắc tới Triều Dương Tử đạo sĩ của Vân Tây, thì người trong giang hồ vừa kính vừa sợ lại vừa yêu mến ông ấy.”

Tuy nói Phong Quân Dương từ nhỏ đã luyện tập võ công, những hộ vệ bên cạnh càng không thiếu những cao thủ giang hồ, nhưng hắn xuất thân từ vương phủ, võ công chẳng qua là dùng để tăng cường sức khỏe bảo vệ bản thân, nên rất ít khi để ý tới những chuyện trong giang hồ, giờ nghe Thần Niên nhắc đến mấy lời đồn trong giang hồ, bất giác bật cười, nói: “Có thần kỳ như vậy thật không. Nếu như có loại y thuật như thế trên đời, thì các hoàng đế cũng đâu cần phải bỏ nhiều công sức như vậy để tìm mấy thứ linh đơn trường sinh.”

Thần Niên cũng chưa từng nhìn thấy Triều Dương Tử đó bao giờ, chỉ nghe người ta nói y thuật của ông ta cao siêu, là người có thể cướp được mạng sống từ trong tay của Diêm vương. Phong Quân Dương nói vậy, khiến nàng không khỏi bật cười theo, nói: “Thần kỳ hay không, chúng ta cứ thử không phải sẽ biết sao!”

Sau khi Tiết Thịnh Anh chiếm giữ được Thanh Châu, tình hình trong thành dần trở nên ổn định, Phong Quân Dương liền chuyển lão Kiều đến ở nơi khác, không cần ông phải bảo vệ mình vào buổi đêm nữa. Để thể hiện sự coi trọng với Triều Dương Tử, Phong Quân Dương không bảo Thuận Bình qua đó mời, mà dẫn theo Thần Niên đích thân tới chỗ ở của lão Kiều.

Thần Niên nghĩ Triều Dương Tử đã là đạo sĩ lại là thần y, nói sao cũng sẽ là một nhân vật râu tóc bạc trắng da dẻ hồng hào, tiên phong đạo cốt, ai ngờ vừa nhìn thấy đã khiến nàng vô cùng bất ngờ, người trong phòng nhìn qua chưa quá bốn mươi năm mươi tuổi, thân người vừa thô vừa gầy, khuôn mặt ngăm ngăm đen, ngũ quan bình thường không có gì đặc biệt, trên đỉnh đầu là một búi tóc của đạo sĩ nho nhỏ, dưới cằm là mấy cọng râu dê thưa thớt, cả người không có chỗ nào liên quan đến hai chữ “thần y”.

Theo bản năng Thần Niên lại tìm khắp trong phòng một lượt, thấy ngoại trừ lão Kiều ra thì không có ai khác nữa, thì mới chuyển ánh mắt quay về lại trên người vị đạo sĩ kia, nhưng trong lòng lại vẫn có chút không dám tin, thậm chí lẽ nào là đồ đệ của thần y, tới truyền tin cho thần y chẳng?

Nàng đang ở đây tự nhủ đây nghi ngờ, thì nghe thấy lão Kiều mở miệng giới thiệu vị đạo sĩ: “Thế tử gia, đây chính là sư huynh của Kiều mẫu, Triều Dương Tử đạo trưởng.”

Trên mặt Phong Quân Dương không thấy có chút gì khác thường, càng không bày ra cái vẻ Thế tử gia Vân Tây vương, lịch sự chấp tay hành lễ với Triều Dương Tử, chào hỏi: “Từ lâu đã nghe đến đại danh của đạo trưởng, hôm nay có vinh hạnh được gặp mặt, thấy vô cùng vinh dự.”

Không ngờ Triều Dương Tử không những không trả lễ, mà còn ngạo mạn đảo lòng trắng mắt, không thèm liếc nhìn Phong Quân Dương, chỉ hỏi Thần Niên ở bên cạnh: “Tiểu cô nương, vừa nãy cô nương tìm gì vậy?”.

Thần Niên từ lâu đã nghe nói người này tính tình cổ quái, nghe ông ấy hỏi vậy liền biết ngay ông ta định bới móc động tác vừa nãy. Vì còn phải xin ông ta trị thương cho Phong Quân Dương, nên nàng đương nhiên không dám đắc tội với con người này, chỉ là ông ta đã hỏi câu ấy, giờ nàng có phủ định thì cũng đã muộn, chỉ bằng hành động hoàn toàn ngược lại. Suy nghĩ của nàng đảo qua đảo lại một lúc, thẳng thắn trả lời: “Vừa nãy ta tìm Triều Dương Tử đạo trưởng.”

Tuy Triều Dương Tử có chút ngạc nhiên về sự thẳng thắn của nàng, nhưng khoang mũi vẫn khê hừ một tiếng, hỏi nàng: “Thế nào? Người thấy ta không giống Triều Dương Tử sao?”.

Thần Niên cười lắc đầu: “Chẳng giống chút nào.”

Triều Dương Tử lại truy hỏi tiếp: “Tại sao lại không giống?”.

Lão Kiều biết sư huynh nhà mình lòng dạ hẹp hòi, lại do tướng mạo bản thân quá xấu, nên bình sinh hận nhất những người nhìn mặt mà bắt hình dong, cuộc đối thoại của hai người hiện giờ, chỉ sợ trong lời nói của Thần Niên có chỗ đắc tội với Triều Dương Tử, nên vội vàng không ngừng nháy mắt với nàng.

Ai ngờ Thần Niên làm như không trông thấy gì, chỉ nhìn Triều Dương Tử cười nói: “Ta nghĩ đạo trưởng thành danh trên giang hồ đã hơn chục năm, có sao cũng phải qua cái tuổi bảy mươi rồi, nhưng không ngờ bước vào cửa lại nhìn thấy một người đang thì trai tráng, trong lòng đương cảm thấy rất kỳ lạ, nên nghĩ xem ngài có phải Triều Dương Tử không, nếu không thì há không phải hơn mười mấy tuổi đã được người ta gọi là “thần y” sao?”.

Nàng chỉ lấy tuổi của ông ta ra để nói chuyện, lại vừa hay hỏi đúng chuyện ông ta đặc ý nhất, Triều Dương Tử nghe xong sắc mặt liền thoáng hòa hoãn đi đôi chút, tự hào nói: “Không sai, hồi đầu khi ta thành danh quả đúng là chưa đến hai mươi.”

Thần Niên cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên, lại nói: “Vậy cũng không đúng rồi, lão Kiều gọi ngài là sư huynh, nhưng sao ngài còn trẻ hơn cả ông ấy nhiều thế?”.

Bên này Triều Dương Tử còn chưa kịp nói gì, thì lão Kiều ở bên cạnh đã vội vàng trả lời thay ông ta: “Tuổi của ta tuy rằng lớn tuổi hơn sư huynh vài năm, nhưng lại gia nhập sư môn chậm hơn so với sư huynh nhiều.”

“Thì ra là như vậy!” Dáng vẻ Thần Niên như chợt hiểu ra, vội vàng sửa sang lại váy áo, trịnh trọng hành lễ với Triều Dương Tử, xin lỗi: “Là do Thần Niên nông cạn, Thần Niên ở đây xin được nhận lỗi với ngài, mong đạo trưởng đừng trách.”

Nàng đã hành sự chu toàn như vậy, nên tuy Triều Dương Tử bất mãn với phản ứng lúc vừa bước vào cửa của nàng, nhưng cơn giận trong lòng cũng đã vơi đi khá nhiều, thành ra cũng không so đo tính toán chuyện này nữa.

Phong Quân Dương nãy giờ vẫn ở bên cạnh tằm tằm cười không nói gì, để Thần Niên đối đáp qua lại với Triều Dương Tử, mãi cho đến lúc ấy mới khẽ cười thay Thần Niên xin lỗi Triều Dương Tử: “Nàng ấy tính khí còn trẻ con, trong lòng nghĩ gì thì nói nấy, vẫn xin đạo trưởng đừng chấp nhặt với nàng ấy.”

Triều Dương Tử sầm mặt xuống gật gật đầu, xoay người ngồi xuống cạnh bàn. nhưng trong miệng lại nói: “Tiểu cô nương giảo hoạt lắm.”

Thần Niên nghe xong quay đầu nhìn Phong Quân Dương, nhướn miệng cười trộm với hắn một cái. Không chỉ có Phong Quân Dương khẽ mỉm cười. Mà lão Kiều ở bên đó cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhường Phong Quân Dương ngồi xuống cạnh chiếc bàn, xin Triều Dương Tử chần mạch cho hắn.

Triều Dương Tử khẽ đặt ba ngón tay lên mạch Thốn khẩu (1) trên cổ tay Phong Quân Dương, sau khi đặt lên đó một lúc lâu liền nhắc ngón giữa và ngón áp út lên bắt mạch bộ Thốn, tiếp theo lại xoay lại khẽ nhắc ngón trỏ và ngón giữa lên bắt mạch bộ Xích, cứ tập trung chẩn mạch như vậy một lúc, rồi lại bảo Phong Quân Dương đổi sang tay khác chẩn lại lần nữa, thoát nhìn thì chẳng khác gì những ông thầy thuốc chẩn mạch bình thường khác.

Qua một lúc lâu sau, Triều Dương Tử thu tay lại, khuôn mặt đen sạm lạnh giọng cười khẩy một tiếng, rồi mới nói: “Vị Thế tử gia này, trước bị thương rất nặng, kinh mạch đã bị tổn hại gần hết, sau lại trúng âm độc cực nặng, vốn dĩ nên dùng phương pháp ôn hòa hút độc ra, nhưng không biết tên ngu xuẩn nào từ đâu đến, lại dùng nội lực cưỡng ép bức độc ra ngoài, tuy nhất thời có thể giữ được mạng sống của cậu, nhưng lại hủy hoại kỳ kinh bát mạch khiến chúng trở nên rối tinh rối mù, và càng khiến cho chất độc còn sót lại xâm nhập sâu hơn vào huyết đạo của cậu. Gần đây sư đệ ta không tiếc tổn hại đến nội lực của bản thân để giúp cậu trị thương, vốn dĩ đã cho cậu một con đường sống, nhưng cậu lại buông thả sắc dục không biết tiết chế, thực sự đã tự mình đi tìm con đường chết. Hiện giờ cơ thể này của cậu tuy trông vẫn còn tráng kiện, nhưng thực ra sớm đã ngoài khỏe mạnh trong hư nhược, đừng nói là khôi phục lại võ công, mà có thể sống thêm ba năm nữa thôi cũng đã là không dễ rồi!”

Ông ta nói hết, Thần Niên giống như đang ở giữa mùa đông giá rét cảm cảm bị người ta hắt một thùng nước lạnh từ đầu tới chân, cả người từ trong ra ngoài đều lạnh buốt tê tái, lạnh đến nổi toàn thân như muốn phát run, nhưng trên mặt lại nóng bừng như lửa đốt, xấu hổ không biết trốn vào đâu. Phong Quân Dương trúng độc là do sự sơ suất của nàng, Trương Khuê Túc vận công ép độc ra cho hắn cũng là do nàng cầu xin, thậm chí việc buông thả sắc dục phía sau của hắn, nàng càng không thoát khỏi liên quan.

82. Q.1 - Chương 82: Bệnh Không Chưa Được.

Thần Niên ở chỗ đó nhất thời cứng đờ người, trong lúc tâm trí đang hoảng loạn cực độ thì bàn tay được một người nào đó nhẹ nhàng nắm chặt lấy, nàng có chút đờ đẫn quay đầu sang nhìn, thấy khóe miệng Phong Quân Dương cong lên cười khẽ khàng với mình, trong lòng Thần Niên càng cảm thấy đau đớn xót xa không thể chịu được, phút chốc nước mắt liền rơi xuống, nhưng lại không muốn bị người khác nhìn thấy, vội vàng cúi thấp đầu giấu đi, nhanh chóng lau khô khóe mắt.

Lão Kiều đứng ở bên cạnh nghe thấy những lời của sư huynh nhà mình cũng ngây người, lại hỏi Triều Dương Tử: “Sư huynh, có thể nghĩ ra cách gì cứu được Thế tử gia không?”.

Triều Dương Tử lắc đầu: “Không cứu được, không cứu được, nhiều nhất ta cũng chỉ kê cho cậu ta mấy đơn thuốc điều dưỡng, Vân Tây của cậu ta không thiếu tiền bạc, thừa sức dùng những loại thuốc tốt để chăm sóc, có lẽ vẫn có thể sống khá thoải mái trong ba năm.”

Phong Quân Dương nghe xong những lời này, cười nói với Triều Dương Tử: “Sinh lão bệnh tử vốn là chuyện thường thấy của đời người, cũng chẳng có gì hay để nói cả. Đạo trưởng có thể cứu được thì cứu, không cứu được thì hãy cứ để thuận theo tự nhiên là tốt nhất.”

Triều Dương Tử không khỏi liếc nhìn Phong Quân Dương thêm hồi lâu, nói: “Người quyền quý có thể nhìn thoáng được giống như cậu, cũng không nhiều đâu.”

Phong Quân Dương cười cười, kéo tay Thần Niên đứng dậy, nói: “Đạo trưởng vì ta mà bỏn ba ngàn dặm đến đây, trong lòng ta vô cùng áy náy. Nghe nói đạo trưởng thích luyện chế đan dược, trong vương phủ của

ta có không ít được liệu quý hiếm đã có lâu năm tuổi, đợi lát nữa sẽ bảo người tới tặng cho đạo trưởng, cũng coi như món quà cảm ơn của ta.”

“Vậy xin đa tạ Thế tử.” Triều Dương Tử không chút khách khí gật gật đầu, dừng lại một lúc lại bổ sung thêm: “Nhưng ta tới đây cũng không hoàn toàn là vì vết thương của cậu, ta muốn tới núi Thái Hành hái thuốc, tiện đường tới xem bệnh cho cậu thôi.”

Phong Quân Dương cười khê, cũng không so đo những chuyện này với ông ta nữa, chỉ kéo Thần Niên vẫn đang có chút ngây ngẩn ra khỏi cửa, để lại hai huynh đệ Triều Dương Tử và lão Kiều ôn lại chuyện xưa. Ra khỏi cửa chưa được bao xa, Phong Quân Dương đang muốn gỡ mối tâm tư rối ren của Thần Niên, thì nàng đột nhiên giẫy ra khỏi tay hắn, xoay người lại xông thẳng vào chỗ ở của lão Kiều.

Triều Dương Tử thấy nàng lại quay lại, cau mày hỏi: “Sao người lại quay lại.”

Thần Niên đi thẳng tới trước mặt ông ta, nhìn chăm chăm hỏi: “Vết thương của hắn thật sự không có cách nào chữa khỏi sao?”

Triều Dương Tử lạnh lùng đáp: “Không có cách nào hết.”

Thần Niên lại hỏi: “Ngài cũng không có cách ư? Mọi người không phải đều nói ngài có khả năng cải tử hoàn sinh xương khô thành người có da có thịt sao? Tại sao lại không cứu được hắn?”

Triều Dương Tử nghe vậy cười lạnh hì hì, đáp: “Sở dĩ ta có thể cứu được người chết, đó là vì người đó căn bản chưa chết. Ta không có cách chữa cho hắn đấy, thì sao nào? Người cũng định lấy tính mạng ra uy hiếp, hay muốn dùng quyền thế để ép buộc ta nào?”

Thần Niên đứng ngẩn người một lúc lâu, chậm chạp lắc đầu, nói: “Người hại hắn là ta, người nợ hắn cũng là ta, có liên quan gì đến đạo trưởng đâu? Nếu đạo trưởng có thể cứu được hắn, ta đương nhiên cảm kích vô cùng, nếu không cứu được hắn, cũng không phải là trách nhiệm của đạo trưởng. Ta trở lại hỏi đạo trưởng thêm lần nữa, chẳng qua là vì trong lòng không chấp nhận được sự thật mà thôi.”

Những lời của nàng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Triều Dương Tử, từ lúc ông ta hành nghề y tới này, đã từng nhìn thấy không ít những người vì bạn bè người thân mắc bệnh nặng không thể chữa khỏi mà nổi giận với thầy thuốc, thậm chí còn có người lấy tính mạng ra uy hiếp ông ta, dường như không cứu được người thì hoàn toàn là trách nhiệm của ông ta. Giờ nhìn thấy một tiểu cô nương như nàng lại có thể nói ra những lời sáng suốt như vậy, Triều Dương Tử thấy vô cùng ngạc nhiên, bất giác nhìn Thần Niên lâu hơn, nói: “Bất kể là người muốn hay không, thì đó cũng là sự thật, không ai thay đổi được. Tiểu cô nương, ta thấy con người người cũng không tồi nên cũng khuyên người một câu, chớ có gả cho vị Thế tử gia ấy, tránh phải.....”

“Sư huynh!” Lão Kiều nội lực thâm hậu hơn người thường rất nhiều, ông ta đã nghe ra Phong Quân Dương đang ở ngoài cửa, hoảng sợ vội vàng lên tiếng cắt ngang lời của Triều Dương Tử. Ai ngờ Triều Dương Tử tức giận liếc ông ta một cái, nhưng vẫn không nhanh không chậm nói nốt, “..... cũng tránh phải sau này sớm trở thành quả phụ.”

Hai chữ “quả phụ” này dọa khiến hốc mắt Thần Niên đỏ ửng, nàng rũ đầu xuống im lặng hồi lâu, nhưng lại trả lời kiên quyết: “Chúng ta đã nói sẽ phải thành thân, lẽ nào có thể tùy tiện thay đổi như thế. Hắn sống, thì ta sẽ sống cùng với hắn, ngày sau nếu hắn chết rồi, thì ta sẽ trông mộ cho hắn.”

Nàng nói xong liền cúi mình chào Triều Dương Tử và lão Kiều, xoay người đi ra cửa. Vừa ra đến bên ngoài, thì nhìn thấy Phong Quân Dương đang đứng dưới hành lang tùm tùm cười, thấy nàng bước ra cũng không nói gì, chỉ bước tới nắm lấy tay nàng lặng lẽ đưa nàng về.

Hai người cùng nhau bước vào thư phòng, Phong Quân Dương đi tới bên thư án cúi đầu cẩn thận nhìn những chữ nàng đã luyện trước đó, rồi quay người lại cười nói với nàng: “Đầu óc nàng rõ ràng dùng rất tốt, sao lại không có nổi chút tư chất đọc sách nào thế? Ta ở đây dạy nàng được hơn một tháng rồi, viết không đẹp thì thôi cũng đành, nhưng ngay cả chữ cũng có thể viết sai được, thì đúng là không nói nổi, ta không khỏi thấy xấu hổ thay cho nàng.”

Trong lòng Thần Niên chưa xót không chịu được, nhưng trên mặt vẫn cố gắng giả bộ vui vẻ, thấy hắn chê cười mình bèn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nghĩa phụ ta nói biết nhiều chữ cũng chẳng có tác dụng gì,

có thể nhận biết được tên mình đừng để người khác tùy tiện mang đi bán là đủ rồi. Mẫu thân ta trước đây một lòng muốn làm tài nữ, nhưng đến thời điểm liên quan đến sống chết thì đồng thơ văn học được một câu cũng chẳng được tích sự gì, còn không bằng biết một chút võ công có thể tự bảo vệ tốt được ình.”

Đây là lần đầu tiên Phong Quân Dương nghe Thần Niên nhắc đến mẫu thân, lập tức không kìm được hỏi: “Thần Niên, mẫu thân của nàng là người thế nào? Ta chỉ nghe nàng nói mẫu thân nàng mất sớm, vậy còn phụ thân nàng thì sao? Tại sao chưa từng nghe nàng nhắc đến ông ấy?”.

Thần Niên nghe xong lắc đầu, đáp: “Ta cũng chẳng biết phụ thân của mình là ai nữa, nghĩa phụ cũng không chịu nói về ông ấy cho ta nghe. Lúc còn nhỏ, nếu ta hỏi đến chuyện của mẫu thân, thì nghĩa phụ còn có thể nói với ta dăm ba câu, nhưng nếu như ta hỏi về phụ thân, thì ông sẽ không thèm để ý tới ta mấy ngày liền.”

Phong Quân Dương không khỏi cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao lại thế nhỉ?”.

Thần Niên trầm mặc hồi lâu, ảm đạm nói: “Là vì mẫu thân ta bị phụ thân ta hại chết. Nghĩa phụ nói phụ thân ta là kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, cần không xứng làm chồng của mẫu thân. Nghĩa phụ còn nói cả đời này điều ông hối hận nhất chính là không ngăn cản mẫu thân gả cho người đàn ông đó, không thể mang bà ấy còn sống rời khỏi chiếc lồng giam ấy.”

Lần đó là sinh nhật thứ mười hai của nàng, nàng cố ý chuốc say Mục Triễn Việt rồi hỏi chuyện về cha đẻ mình. Mục Triễn Việt mới phá lệ kể những chuyện đó ra. Đó cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Mục Triễn Việt rơi lệ, ông ôm lấy vò rượu khóc hu hu, miệng còn lẩm bẩm những gì đó nàng nghe không hiểu.

Thần Niên lúc đó bị dọa cho đờ người, những lời Mục Triễn Việt nói ra càng khiến nàng không dám tin, bất luận nàng có hỏi như thế nào, ông đều không chịu nói tiếp nữa. Ngày hôm sau Mục Triễn Việt tỉnh rượu, việc làm đầu tiên chính là dùng gậy trúc đánh cho nàng một trận nhớ đời, sau đó gần nửa năm liền không thèm quan tâm tới nàng nữa.

Từ đó về sau, nàng cũng không dám hỏi ông những chuyện liên quan đến cha mẹ mình nữa.

Phong Quân Dương ngàn vạn lần không ngờ Thần Niên lại có thân thể như vậy, nhất thời cũng yên lặng không nói gì, chỉ đi tới bên cạnh nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng mình. Không biết Thần Niên đang sâu thăm vì cảm hoài cho thân thể của bản thân, hay vì thương thể của Phong Quân Dương, cuối cùng không nhịn được vùi mình vào lòng hấn bật khóc hu hu.

Khóc một lúc lâu như vậy, nhưng Phong Quân Dương còn chưa lên tiếng an ủi nàng, bản thân Thần Niên đã lại cảm thấy có chút ngại ngùng, giọng nói ồm ồm nghèn nghẹt vang lên từ trong lòng hấn: “Đều tại chàng hết, toàn khiến ta phải khóc, thực ra trước đây ta rất ít rất ít khi khóc, nghĩa phụ ta nói, khóc lóc vô ích, chỉ có người không có bản lĩnh mới khóc thôi.”

Phong Quân Dương khẽ cười vỗ vỗ lên lưng nàng, nói: “Được rồi, đều tại ta. Giờ ta bảo người vào rửa mặt cho nàng được không? Nếu không ngày mai mắt sẽ sưng đỏ lên đấy.”

Tuy rằng Thần Niên và hấn đã cùng sống chung một thời gian, nhưng đến tận lúc này Thần Niên vẫn không quen bị đám thị nữ vây xung quanh hầu hạ, nghe vậy vội nói: “Không cần, không cần, tự ta ra ngoài rửa là được rồi.”

Nàng tự mình đi tới bên giếng vốc nước lạnh lên mắt, nhưng ngay cả như vậy, sang ngày thứ hai mắt vẫn cứ sưng đỏ lên. Phong Quân Dương trông thấy vậy, nâng cằm của nàng lên cẩn thận quan sát trái phải một lượt, cười trừ: “Sưng như vậy cũng không tồi đâu, tự nhiên lại mang theo một loại phong tình khác hấn.”

83. Q.1 - Chương 83: Bóng Ma Chết Chóc.

Thần Niên khóc dở mếu dở, vắn lại: “Lát nữa đánh cho chàng sưng mắt lên, để chàng cũng phong tình giống thế nhé.”

Phong Quân Dương mỉm cười không nói gì, chỉ nghiêng nghiêng đầu liếc nhìn Thần Niên, ánh mắt đong đưa toát ra vẻ phong lưu, nhìn đến mức khiến Thần Niên ngáy người. Hấn ở bên đó không nhịn được bật cười ha hả, nghiêng đầu thấp giọng nói nàng: “Nàng thích kiểu phong tình thế nào? Ta sẽ làm cho nàng xem.”

Những lúc riêng tư không có ai, hắn luôn thích trêu chọc nàng như vậy, số lần nhiều dần, nên Thần Niên không động một tí là đỏ mặt tía tai như hồi mới đầu nữa, vì thế nghe xong những lời này của hắn còn cố ý khen: “Ái chà, A Sách, cái nháy mắt vừa rồi của chàng đẹp lắm, lát nữa cũng dạy ta với nhé!”

Khuôn mặt Phong Quân Dương cứng đờ, nâng tay lên lấy đốt ngón tay cốc vào trán nàng một cái, sầm mặt xuống nói: “Tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, tuyệt đối không truyền ra ngoài!”

Hai người giống như cố ý quên hết những lời hôm qua Triều Dương Tử đã nói đi, không mảy may nhắc đến thương thế của Phong Quân Dương. Thần Niên lại bị Phong Quân Dương ép viết hai trang giấy lớn, rồi mới được hắn cho phép đi ăn sáng.

Vẫn như trước là Thuận Bình dẫn người đứng ở bên hầu hạ, mới ăn được một nửa, thì Vân Sinh từ tiểu viện của mình đi sang, vào đến cửa nhìn thấy Thần Niên đang ăn cơm cùng Phong Quân Dương thì thoáng sửng người, ánh mắt đảo nhanh giữa hai người, rồi cố ý cười nói với Phong Quân Dương: “Biểu ca huynh thật là thiên vị, mời Tạ tử tử qua đây ăn cơm nhưng lại không gọi muội.”

Thần Niên đứng dậy chào hỏi với nàng ta: “Vân Sinh tiểu thư.”

“Nàng không cần phải để ý tới muội ấy, ngồi xuống ăn cơm của nàng đi.” Phong Quân Dương nói với Thần Niên xong, mới quay sang nói với Vân Sinh: “Muội ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì cũng ăn luôn ở đây một chút đi.”

Vân Sinh cười xua xua tay, đi tới bên cạnh yên lặng chờ, mãi cho đến khi Phong Quân Dương ở bên kia ăn uống súc miệng xong xuôi, mới lên tiếng hỏi: “Biểu ca, huynh có tin tức gì của cô mẫu và Nhàn Nhi ở Ký Châu không?”

Nhàn Nhi là con gái của Tiết Trực, mẹ đẻ Phong thị là vợ kế của Tiết Trực. Phong thị xuất thân từ Vân Tây, chỉ sinh được một mụn con gái là Nhàn Nhi, vì không có con trai, nên không tham gia vào cuộc tranh giành Ký Châu, vẫn yên ổn bình an ở trong Ký Châu cho đến giờ. Phong thị trước kia đã từng đón con gái về Vân Tây một lần, trên đường về lại ở lại nhà đường tử ở Thái Hưng mấy ngày, đó cũng chính là lúc Vân Sinh quen biết Nhàn Nhi. Hai người các nàng tuổi tác xấp xỉ nhau, tính tình cũng coi như hòa hợp, thời gian ở cùng nhau tuy ngắn, nhưng mối quan hệ lại rất tốt. Lúc trước hai châu Thanh Ký rối ren bất an, Vân Sinh ngoài việc lo lắng cho Phong Quân Dương, còn lo lắng ột người khác nữa, đó là Tiết Nhàn Nhi.

Phong Quân Dương để cho Thần Niên đến thư phòng luyện chữ trước, đợi nàng đi rồi, mới quay lại trả lời Vân Sinh: “Ta đã phái người tới Ký Châu thăm cô mẫu và Nhàn Nhi rồi, bọn họ hồi âm lại nói rằng hai người họ mọi thứ vẫn ổn cả, Tiết Thịnh Hiện ở đó đối xử với cô mẫu cũng có thể coi là kính trọng.”

Vân Sinh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nói: “Muội sợ nhất di mẫu và Nhàn Nhi ở chỗ Tiết Thịnh Hiện bị hắn trút giận, lại sợ Tiết Thịnh Hiện gả bừa Nhàn Nhi đi đâu đó.”

Tiết Thịnh Hiện vì muốn có được sự ủng hộ, rất có thể sẽ đem muội muội cùng cha khác mẹ ra liên hôn, chuyện này cho dù có thật sự xảy ra, thì Phong Quân Dương cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Hắn khẽ mỉm cười, lại nói: “Đường huynh của muội có khả năng sẽ vòng lại Ký Châu quay về, chuyện có liên quan đến Nhàn Nhi, tới lúc ấy muội cần thận hỏi lại huynh ấy là được.”

Đường huynh của Vân Sinh chính là Hạ Trạch, hắn đã lấy được Nghi Bình, sau khi bố trí phòng ngự cho Nghi Bình xong tự khắc sẽ quay ngược về phía Tây.

“Thập nhi ca sẽ tới Thanh Châu sao?” Vân Sinh vui sướng reo lên.

Phong Quân Dương gật đầu: “Có lẽ sắp tới rồi.”

Tiết Thịnh Anh chiếm Thanh Châu, Hạ Trạch đoạt Nghi Bình, hai người bọn họ xâu xé sạch sẽ địa bàn của Dương Thành. Tuy nói rằng sau khi sự việc xảy ra đều không hẹn mà gặp đổ hết tội lỗi lên đầu trại Thanh Phong, nhưng Trương gia ở Tĩnh Dương lại không ngốc, thông gia của nhà mình cũng bị giết, đương nhiên sẽ không chịu cam lòng bỏ qua, nên Hạ Trạch nhất định phải quay lại Thanh Châu thương nghị đối sách cùng Tiết Thịnh Anh.

Vân Sinh nghe xong tự nhiên thấy rất vui, tâm tư xoay chuyển đang muốn hỏi thăm về chuyện của Thần Niên, ai ngờ còn chưa đợi nàng mở miệng, Phong Quân Dương đã hờ hững nói: “Những gì có thể nói với

muội, huynh đã nói cả rồi, không thể nói thêm gì nữa, muội bám lấy huynh hỏi cũng vô dụng thôi. Hiện giờ huynh còn rất nhiều việc quan trọng phải xử lý, muội ngoan ngoãn quay về tiểu viện của mình đợi đi, đừng có gây chuyện rắc rối cho huynh, nếu không huynh sẽ lập tức sai Trịnh Luân đưa muội quay trở về Thái Hưng!”

Vân Sinh thấy hần rất nghiêm túc, không dám dò hỏi gì thêm nữa, ngoan ngoãn dẫn thị nữ quay về tiểu viện của mình.

Phong Quân Dương cũng chưa đến thư phòng tìm Thần Niên ngay, mà chỉ ngồi yên lặng một mình trong phòng. Hồi lâu sau, Trịnh Luân cùng Thuận Bình đi từ ngoài vào, báo cáo đơn giản lại những chuyện xảy ra trên đường hộ tống Vân Sinh quay về Thái Hưng cho Phong Quân Dương nghe, lại cẩn thận kể đến chuyện hần đã gặp Hạ Trần cha của Vân Sinh ở Thái Hưng.

Phong Quân Dương nghe xong lại hỏi: “Có xảy ra chuyện gì khác thường không?”

Trịnh Luân là thuộc hạ được Phong Quân Dương coi trọng và tin tưởng, tính cách tuy rằng có hơi cứng nhắc, nhưng làm việc lại rất cẩn thận trầm ổn, hần suy nghĩ một lát, rồi đáp: “Không phát hiện ra điều gì khác thường, chỉ là phản ứng nhanh chóng của quân đội Thái Hưng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, từ lúc thuộc hạ đưa tin đến khi Thập nhị công tử dẫn quân xuất chinh, chỉ mới trong hai ngày ngắn ngủi.”

Lúc Trịnh Luân đưa tin đến Thái Hưng đã là ngày hai mươi ba tháng Tám, mà ba ngàn tiên phong thiết kỵ của Thái Hưng do Hà Trạch thống lĩnh cuối tháng Ba đã đuổi được tới Thanh Châu. Phong Quân Dương trầm mặc suy tính một lát, khước miệng lộ ra đôi chút mỉa mai, lạnh nhạt chế giễu: “Quả nhiên thật không hổ danh thiết kỵ Thái Hưng tốc độ nhanh như sấm.”

Hần cho Trịnh Luân lui xuống trước, còn mình ngồi ở trong phòng hồi lâu, rồi lại gọi Thuận Bình đến bên cạnh, thấp giọng dặn dò hần: “Người nghĩ cách giết hai người, phải làm thật kín kẽ thần không biết quỷ không hay.”

Thuận Bình sau lưng đã lưng lặc không ít những cao thủ giang hồ cho Phong Quân Dương, mấy loại chuyện âm thầm lén lút như ám sát này đều do hần phụ trách, vì thế khi nghe xong cũng không cảm thấy kinh hãi, chỉ thả hai tay xuống đứng ở đó đợi Phong Quân Dương nói tiếp. Phong Quân Dương ở bên này ngừng lại một lúc lâu, rồi mới chậm rãi lên tiếng: “Lão Kiều và Triều Dương Tử.”

Thuận Bình nghe xong mí mắt liền giật giật, cuối cùng vẫn kìm được không hỏi thêm bất cứ điều gì, bình tĩnh tuân mệnh nói: “Vâng.”

Phong Quân Dương liếc nhìn hần một cái, nói: “Hai người bọn họ vô công đều vô cùng lợi hại, đặc biệt là lão Kiều, nếu như không có bản lĩnh một đao chắc chắn giết chết được, thì đừng ra tay vội.”

Thuận Bình đáp: “Tiểu nhân hiểu rồi.”

Phong Quân Dương nhẹ phát tay, nói: “Người lui xuống trước đi, đóng cửa phòng lại, ta muốn yên tĩnh một lát, đừng để người khác tới làm phiền ta.”

Thuận Bình cúi đầu cẩn thận lui ra ngoài, theo lời dặn dò của Phong Quân Dương lặng lẽ đóng cửa phòng lại. Tia sáng trong phòng có đôi chút âm đạm, Phong Quân Dương rũ mi mắt xuống lặng lẽ ngồi trên ghế, găng gượng trước mặt người khác lâu như vậy, khí lực trên người dường như đã dùng cạn, rất lâu sau mới thở một hơi dài, mệt mỏi dựa vào lưng ghế phía sau.

Tối qua, Thần Niên tưởng hần đã ngủ rồi, cứ âm thầm khóc suốt, nhưng lại không biết rằng kỳ thực hần đã thức trắng cả đêm. Hần không sợ, chỉ là không muốn chết như vậy. Ba năm..... thời gian quá ngắn, những việc muốn làm lại quá nhiều, dường như có tính toán thể nào cũng không kịp để thực hiện những tham vọng của hần.

Hần muốn chia rẽ Giang Bắc, hần muốn đoạt Giang Nam, hần muốn dẫn quân Bắc phạt, hần muốn thống nhất thiên hạ.

Vân Tây muốn nhất thống thiên hạ, nên giờ tuyệt đối không thể để Giang Bắc lọt vào tay thế lực khác, cho dù là họ Hạ ở Thái Hưng. Cũng chỉ có Giang Bắc chiến trận không ngớt, thì Vân Tây mới có thời gian đoạt được Giang Nam, mới có thể có thời gian tập hợp lực lượng tiến hành Bắc phạt.

84. Q.1 - Chương 84: Phân Tranh Nổi Lên

Nếu muốn vượt qua Giang Bắc, thì chỉ có hai con đường, một là từ Phụ Bình trực tiếp tấn công Thái Hưng, hai là đi về phía Đông đến Nghi Bình rồi vòng qua hai châu Thanh Ký. Thành Thái Hưng là thành lớn số một ở Giang Bắc, lại là căn cứ địa của gia tộc họ Hạ, tấn công nhất định là không thể được. Nếu muốn tiến về phía Bắc, thì chỉ còn cách đi về Đông, trước tiên đoạt Nghi Bình, sau đó hạ hai vùng Thanh Ký, lấy nó làm bàn đạp âm mưu chiếm Dự Châu, kéo dẫn hai bên sườn, bao trọn Trung Nguyên, nếu được như vậy, thì sẽ có được vùng Giang Bắc..... chỉ cần hấn còn sống, cho dù chỉ là sống thêm vài năm nữa, sớm muộn gì thiên hạ này cũng nhất định sẽ là của hấn.

Phong Quân Dương chậm chậm nhắm mắt lại, bật cười tự giễu, tên tuổi của Triều Dương Tử hấn đã từng nghe nói đến, nếu như ông ta nói chỉ có thể sống được ba năm, sợ là ngay cả nhiều hơn một ngày cũng không thể. Những chuyện này giờ đây đều trở thành ảo ảnh trong mơ, hiện giờ việc đầu tiên hấn cần làm chính là làm cách nào để diệt khẩu lão Kiều và Triều Dương Tử, nếu không làm thế một khi thương thế của hấn thực sự bị tiết lộ ra ngoài, sợ rằng ngay cả ba năm hấn cũng chẳng sống nổi.

Khóe mắt của hấn có chút ẩm ướt, dường như nước mắt đã thấp thoáng trào lên, đôi môi mỏng từ từ mím chặt lại. Thần Niên, còn cả Thần Niên nữa, hấn đã không thể bảo vệ cho nàng thả sức tung hoành, nhượng mảy dắc ý, vậy thì nên để nàng đi, từ nay về sau trời cao sông rộng chim bay cá nhảy! Nhưng, hấn lại không nỡ để nàng đi như thế, nàng trong sáng, tinh quái lại thẳng thắn vô tư, mang theo sức sống bừng bừng, giống như ánh mặt trời ấm áp trên cao, có thể xua tan mây mù ở nơi sâu nhất trong trái tim hấn.

Sao hấn bỏ được nàng đây!

Trong lòng Phong Quân Dương ngổn ngang tâm sự, nhưng lại không biết tâm trạng của Thần Niên cũng đang bất an.

Thần Niên nhìn vào trang sách hồi lâu nhưng chẳng đọc được chữ nào vào đầu, cơn bốc đồng trong lòng liền bốc lên, cuối cùng dứt khoát ném cuốn sách lại thư phòng. Cửa phòng bên chỗ Phong Quân Dương vẫn đóng chặt, một mình Thuận Bình thông tay đứng ở ngoài hành lang, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim bất động. Nàng tưởng Phong Quân Dương vẫn còn đang bàn chuyện với mọi người, nên nhẹ nhàng đi ra khỏi tiểu viện, chạy thẳng tới hồ cá Cẩm Lý ở đằng sau.

Lục Kiều quả nhiên đang ôm thanh đao cong xấu xí của mình ngủ gật dưới bóng râm bên hồ, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đến là Thần Niên thì lại nhắm mắt lại, uể oải nói: “Cô đừng phí sức lực một cách vô ích nữa, ta sẽ không bao giờ nói tung tích của Mục Triển Việt cho cô đâu?”.

Thần Niên không trả lời, chỉ lặng lẽ tựa vào thân cây rồi ngồi phệt xuống đất.

Lục Kiều thấy nàng hồi lâu không lên tiếng, không khỏi liếc nhìn nàng, thấy nàng gục đầu yên lặng ngồi ở đó, hoàn toàn không còn vẻ tươi tỉnh linh động ngày thường. Hấn suy nghĩ một lúc, cố ý thăm dò nói: “Ta và cô cùng thương lượng một chuyện nhé, cô có thể đừng để thuộc hạ của tình lang cô tới giám sát ta nữa có được không? Thời gian cũng lâu như vậy rồi còn gì? Ngày nào bọn họ cũng tới xem xét ta như vậy, không ngại phiền à?”.

Từ khi Lục Kiều cùng nàng tới thành Thanh Châu, Thuận Bình đã sắp xếp tai mắt bên cạnh Lục Kiều, chuyện này Thần Niên đã biết từ lâu, nhưng cũng hiểu Thuận Bình bảo người giám sát Lục Kiều chẳng qua chỉ là phòng bị, chứ không có ác ý gì. Giờ nghe Lục Kiều nhắc đến chuyện này, nàng liền gật gật đầu, đồng ý nói: “Được, ta sẽ nói với Thuận Bình, không để người của hấn ở bên cạnh người nữa.”

Những gì Lục Kiều thấy phần lớn là dáng vẻ Thần Niên cố tình chơi xỏ, nhanh mồm nhanh miệng, thỉnh thoảng nói chuyện tử tế, cũng là vì có ý định dỗ gạt, muốn moi được tung tích của Mục Triển Việt từ chỗ hấn. Nhưng hôm nay đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ im lặng nhu mì của nàng, trong lòng Lục Kiều nhất thời cảnh giác hấn lên, không khỏi ngồi thẳng người dậy cúi đầu đánh giá Thần Niên, thấy hai mắt nàng sưng đỏ, rõ ràng là vừa mới khóc một trận lớn, không nhịn được hỏi: “Cô sao thế?”.

Thần Niên nhìn hấn hồi lâu, đột nhiên từ dưới đất đứng bật dậy, thấp giọng nói: “Lục Kiều, ta muốn tạm thời rời khỏi Thanh Châu, ngươi có thể đi cùng với ta được không?”.

Lục Kiêu ngăn người, trong lòng càng khẳng định a đầu này nhất định đã cãi nhau với tình lang, bèn xua xua tay, lại uể oải nằm ra đất, nói: “Ta thêm vào mà cùng bỏ trốn với cô, cũng khuyên cô nên tiết kiệm sức lực lại đi, chỉ với một mình tình lang của cô thôi, thì cô chạy xa bao nhiêu hắn ta cũng sẽ tóm được cô trở về. Ta cũng không biết, rốt cuộc trong đầu đám đàn bà con gái các cô đang nghĩ cái gì nữa, có chuyện gì không thể thoải mái nói ra được sao? Đừng có động một tí là lại mang chuyện bỏ đi ra uy hiếp người khác!”.

Trong lòng Thần Niên vốn dĩ là muốn ra ngoài tìm danh y chữa bệnh cho Phong Quân Dương, chỉ là không tiện để người khác biết được bệnh tình của hắn nên mới nói như vậy, không ngờ lại khiến Lục Kiêu hiểu nhầm thành ra như thế, nàng tức giận lườm hắn một cái, hung hăng mắng: “Người đứng là cái đồ chà đạp!”.

Nói xong nàng xoay người bỏ đi, nhưng Lục Kiêu lại nhàn nhả nói trả lại một câu, Thần Niên nhất thời không nghe rõ hắn nói gì, bèn dừng chân, quay người hỏi lại hắn: “Người nói gì?”.

“Ta nói cô chẳng ra đâu và đâu cả.” Lục Kiêu lại chống nửa người lên, dáng vẻ nghiêm trang hỏi nàng: “Câu này ta dùng đúng không? Hôm qua vừa mới học được đấy.”

Hắn nói tiếng Hán vốn dĩ không tốt chút nào, nhưng ở Thanh Châu suốt một tháng đã được cải thiện khá nhiều, không những lưu loát hơn hắn, mà cũng bắt đầu học cách dùng thành ngữ. Thần Niên bị hắn chọc tức đến mấy lần muốn học máu, ngón tay chỉ về phía hắn, nhưng cả nửa ngày trời cũng không thốt nổi lên lời.

Lục Kiêu ở bên đó lại bổ sung thêm: “Ồ, đúng rồi, còn nữa đi thông thả không tiễn!”.

Thần Niên vốn dĩ mang tâm trạng vô cùng buồn bã mà đến, giờ lại vác cái đầu đầy lửa giận mà đi, người đã ra khỏi vườn rồi, nhưng hơi thở vẫn chưa thể bình ổn lại được, chỉ cảm thấy vô cùng hối hận tại sao mình lại nghĩ tới chuyện tìm Lục Kiêu cơ chứ. Có lẽ vì nhất thời tức giận nên đầu óc mờ mịt, không biết sao nàng lại đi tới tiểu viện của lão Kiêu, đợi đến khi ngược mắt lên nhìn thấy Triều Dương Tử đang phơi thảo được ở trước hành lang, mới ý thức được mình đã đi nhầm đường.

Triều Dương Tử chỉ nghĩ nàng lại tới xin mình cứu vị Thế tử gia đó, nên vô cùng mất kiên nhẫn xua tay: “Không có cách là không có cách, mau đi đi, mau đi đi, ít đến làm phiền lòng người khác thôi.”

Thần Niên đã định quay người lui ra rồi, nhưng bị thái độ của ông ta kích cho lửa nóng bùng lên, bèn mở miệng nói: “Không có cách thì không có cách, ta cũng đâu hy vọng ông có thể cứu được chàng. Chẳng qua ông mang danh là thần y nhưng lại không có cách gì cứu tính mạng người khác, không những chẳng có chút áy náy tự trách nào, mà ngược lại còn lấy chuyện này ra để lên mặt tự hào, cũng coi như là chuyện kỳ lạ.”

Triều Dương Tử nghe vậy liền nhướn mí mắt lên liếc xéo nàng, cười lạnh hề hề nói: “Ta có gì mà phải tự trách nào? Kiểu người giống như cậu ta chết cũng chẳng có gì oan, chết sạch rồi, thiên hạ này mới được thái bình! Tiểu cô nương, cô cũng bớt dùng cái kế khích tướng này đi, kiểu người như cô ta gặp nhiều rồi. Ta cứu mạng cậu ta, đó là ta muốn thế, còn nếu ta đã không muốn, thì cậu ta có chết ngay trước mặt ta cũng là đáng đời! Ta cũng chẳng nợ nần gì các người, cậu ta chết hay sống thì liên quan gì tới ta?”.

Thần Niên cực kỳ tức giận, lập tức vịn lại đầu gối: “Nực cười! Ông chẳng thiếu nợ gì ta, lẽ nào ta lại thiếu nợ ông chắc? Ông tới chẩn bệnh, ta móc lệ vật trả ơn, đừng nói là ông chưa chữa được bệnh cho người ta, mà cho dù ông chữa được bệnh, thì đó cũng là bổn phận của người hành nghề y như ông, cũng là bát cơm kiếm ăn của ông! Ta chẳng việc gì phải dùng kế khích tướng, ông cũng bớt ra cái vẻ người tôn quý ở trên cao ban ơn xuống như vậy đi. Đừng khiến người ta nhìn mà thấy ghê tởm! Người hành nghề y đã không có tấm lòng nhân hậu lại chẳng có tay nghề cao siêu, mà vẫn không biết ngưng dùng chữ ‘y’ này.”

Triều Dương Tử thành danh từ khi còn trẻ, người gặp không ai là không đỗ ngọt ông ta như thần tiên, mặc dù có người từng lấy chuyện sống chết ra uy hiếp ông ta phải chữa bệnh, nhưng cũng chưa từng nói những lời cay nghiệt khó nghe như vậy bao giờ. Những lời vừa mỉa mai lại vừa trách móc của Thần Niên khiến ông ta giận đến mức khuôn mặt đen đúa tái xanh, mấy chòm râu dê dưới cằm cũng phát run, trong cơn tức giận không quan tâm đến lời dận dò của sư đệ, đột nhiên nhún mình nhảy lên, vung chưởng đánh lên người Thần Niên.

85. Q.1 - Chương 85: Đấu Võ Mềm

Thần Niên không dám liều đỡ chiêu thức của ông ta, vội vàng lách người tránh sang một bên, công phu của nàng vốn dĩ thuộc hạng gà mờ, trước mặt một cao thủ như Triều Dương Tử lại càng không chịu nổi một đòn, mấy chiêu sau đó nguy hiểm vô cùng, dọa khiến nàng cuống quýt hét toáng lên: “Lão đạo sĩ đen đúa lấy lớn bắt nạt nhỏ, có biết xấu hổ không hả!”.

Triều Dương Tử nghe vậy càng giận, ông ta vì bản thân lớn lên đen nhẻm xấu xí, lên cực kỳ ghét những kẻ chuyện lấy da dẻ ra để nói, giờ Thần Niên không cẩn thận đâm trúng lên vết sẹo của ông ta, khiến ông ta không khỏi thẹn quá hóa giận, chưởng phong phát ra càng mạnh, rõ ràng là đã nổi sát tâm, hận không thể xuống tay giết chết Thần Niên ngay lập tức. Đang trong lúc nguy cấp, thì có hai bóng người một trước một sau từ bên ngoài nhanh nhẹn lướt đến. Người đầu tiên vào liền tiến tới tóm lấy chiếc áo không tay của Thần Niên, nhanh chóng kéo nàng lùi lại, chân trượt về sau đến hơn một trượng, có thể mới tránh được luồng chưởng phong nguy hiểm bổ từ trên đầu xuống của Triều Dương Tử, sốt sắng quát lên: “Sư huynh! Huynh đang làm gì vậy?”.

Lời còn chưa dứt, cả người lẫn đao của Lục Kiêu theo sát phía sau đã lao tới chém về phía Triều Dương Tử, lập tức ra tay cùng chém giết với ông ta. Triều Dương Tử nội công thâm hậu, chưởng pháp độc ác tàn nhẫn, nhưng Lục Kiêu lại thắng ở tuổi trẻ và sức lực cường tráng, đao pháp dũng mãnh, hai người cũng coi như kẻ tám lạng người nửa cân, thực lực ngang nhau. Triều Dương Tử ở bên này đã nổi sát tâm, Lục Kiêu ở bên kia càng không biết thế nào là hạ thủ lưu tình, hai người họ chỉ đánh một chiêu thôi đã vô cùng nguy hiểm rồi.

Lão Kiêu thấy thế cuống lên, đã sợ sư huynh mình bị thiệt, lại sợ làm bị thương đến Lục Kiêu thì không biết phải ăn nói sao với Phong Quân Dương, đành nhảy vào cuộc chiến. May mà trong ba người võ công của ông ta cao nhất, nên mới có thể ngăn được đầu này chặn được đầu kia, những cũng bận đến sứt đầu mẻ trán, miệng không ngừng khuyên can: “Tạm thời dừng tay đã, có gì thì từ từ thương lượng!”.

Triều Dương Tử bị ông ta cản lại, cáu nói: “Đệ tránh ra, để ta giết con tiểu yêu nữ này!”.

Lục Kiêu ở bên này càng chẳng thêm nói năng gì, chỉ vung thanh đao cong trên tay lên trêu chọc trên người Triều Dương Tử. Lão Kiêu thấy thế lại vội vả thả Triều Dương Tử ra, xoay người chặn Lục Kiêu lại. Thần Niên kinh hồn chưa kịp trấn tĩnh, thấy ba người cùng đánh nhau, lại sợ lão Kiêu thiên vị khiến Lục Kiêu bị thiệt, vội vàng quát to: “Lão Kiêu, mau chặn đạo trưởng lại, võ công của ông ta cao hơn Lục Kiêu! Ông chặn ông ta, ta chặn Lục Kiêu.”

Lão Kiêu nhất thời cũng thể quan tâm được nhiều chuyện, nghe vậy liền xoay người lại chặn Triều Dương Tử, Thần Niên ở bên này tuy miệng la lớn như vậy, nhưng lại chẳng hề mấy may ngăn cản Lục Kiêu. Triều Dương Tử hiểu thấu ý đồ của Thần Niên, liền nhanh chóng lạng người tránh đi bỏ cho Lục Kiêu một đao, không quên mắng Thần Niên một câu: “Phì, khá khen cho con tiểu yêu nữ gian trá!”.

Đang trong tình cảnh hỗn loạn, thì ở bên ngoài cửa tiểu viện đột nhiên vang lên một tiếng huýt sáo trong vắt, tiếng huýt này vang lên như sấm dậy, khiến tâm trí người ta trở nên hoảng sợ, một vài người trong tiểu viện đều nhất loạt giật mình, ba người lão Kiêu, Triều Dương Tử và Lục Kiêu nhất thời ngừng đánh nhau, vận nội lực chống đỡ tiếng huýt sáo, Thần Niên lại càng không chịu nổi vội giơ tay lên bịt lỗ tai mình vào.

Đến khi tiếng huýt sáo kia dừng lại rồi, thì nghe thấy có người lớn tiếng quát: “Tất cả đang làm gì vậy!”.

Mọi người trong viện nghe thế đều quay ra nhìn, thấy ngoài cửa viện không biết từ lúc nào đã có bảy tám người, thủ lĩnh thị vệ Trịnh Luân sống lưng thẳng tắp đang đứng ở trước nhất, phía sau hẳn không xa chính là Phong Quân Dương đang đứng khoanh tay, để ấy ám vệ áo đen bảo vệ ỳnh, khước môi hơi mỉm lại nhìn mấy người trong tiểu viện, nhưng lại không nói tiếng nào.

Trong lòng lão Kiêu cả kinh, ông ta đi theo bên cạnh Phong Quân Dương đã hơn mười năm nay, ít nhiều cũng hiểu được tính cách của hắn, chỉ nhìn qua dáng vẻ của hắn như vậy thôi cũng đủ biết hắn đang tức giận, bèn vội vàng bước lên hai bước quỳ một gối xuống trước mặt Phong Quân Dương, xin lỗi: “Thế tử gia thứ tội!”.

“Lão Kiêu xin hãy đứng dậy đi.” Phong Quân Dương tuy miệng nói như vậy, nhưng lại không đưa tay ra

đỡ giống như lúc trước, chỉ cười mỉm nói: “Là Thần Niên không hiểu chuyện, lão Kiều và đạo trưởng đừng tính toán với nàng ấy.”

Lão Kiều nghe hắn nói vậy, trong lòng lại càng cảm thấy chói với, không những không đứng dậy, mà còn nhận lỗi với Phong Quân Dương thay Triều Dương Tử. Triều Dương Tử ở bên đó nghe xong liền nóng nảy, cả giận nói: “Kiều Vũ! Đệ đứng lên cho ta, đáng vẻ giống như nô tài cong lưng quỳ gối của đệ, định đặt thể diện của sư môn ở đâu hả?”

Những lời này quá mức trần trụi, khiến lão Kiều nghe xong sắc mặt nhất thời trắng bệch, thân thể thoáng dao động.

Phong Quân Dương ở bên này lạnh nhạt ngược mắt lên nhìn khuôn mặt đầy giận dữ của Triều Dương Tử, chậm rãi nói: “Lửa giận của đạo trưởng lớn quá.”

Trong số những người này, nội lực của Thần Niên là mỏng yếu nhất, vừa mới chịu tiếng huýt sáo kia khiến cho khí huyết vẫn đang cuộn cuộn trong lồng ngực, mãi đến giờ mới cảm thấy hơi khá hơn một chút, bèn đẩy Lục Kiều đang chắn trước mặt nàng ra, nhìn lão Kiều vẫn đang quỳ trên đất, lại nhìn đến Phong Quân Dương, trông mắt đảo quanh rồi bước tới vươn hai tay đỡ lão Kiều đứng lên, quay người lại nói với Triều Dương Tử: “Đạo trưởng, vừa nãy là Thần Niên không phải, ta ở đây xin nhận lỗi với ngài.”

Nàng vừa nói vừa thật sự chỉnh trang lại quần áo hành lễ tạ lỗi với ông ta, sau đó lại giải thích: “Chỉ là vừa rồi ta không phải tới để quấy rầy đạo trưởng, chẳng qua là ta đi nhầm đến tiểu viện này thôi, vốn dĩ định xin lỗi đạo trưởng xong sẽ lui ra ngoài, nhưng đạo trưởng không đợi ta nói xong đã lên tiếng quát lớn quở trách, ta giải thích được đôi lời, ngược lại còn khiến đạo trưởng hung hăng xuống tay, hận không thể một chưởng giết chết ta luôn, lão Kiều và Lục Kiều sợ ta bị đạo trưởng làm bị thương nên mới ra tay tương cứu, nên mới có một màn đánh nhau này. Đạo trưởng, ta có nói dối câu nào không?”

Mấy lời đơn giản của nàng đã giải thích rõ ràng nguyên nhân sự việc, tuy rằng đã nhận lỗi với Triều Dương Tử, nhưng phía sau những lời đó lại đổ hết mọi trách nhiệm lên người Triều Dương Tử, lại còn không có câu nói nói dối nữa chứ, chỉ không may nhắc tới những lời chính bản thân nàng đã mắng ông ta mà thôi. Triều Dương Tử chịu thiệt, nhưng lại biết mình không thể nói lại nàng, nên dứt khoát ngậm chặt miệng lại, chỉ có khuôn mặt đen sì là giận dữ nhìn Thần Niên chằm chằm.

Thần Niên nhìn thì dường như đang xin lỗi, nhưng trên thực tế những chuyện chụp mũ đen lên đầu người khác như thế này nàng đã làm quá quen khi còn ở trong trại Thanh Phong rồi. Lúc ấy hai người nàng và Diệp Tiểu Thất phối hợp cùng với nhau, có thể nói đen thành trắng. Nói một cách đơn giản chính là bất kể là chuyện gì trách móc ai, đều do Thần Niên ra mặt xin lỗi, sắm vai khoan dung nhường nhịn, sau đó Diệp Tiểu Thất ở bên cạnh diễn màn lòng đầy căm phẫn, miệng lưỡi lanh lợi nói hết nguyên do, rửa sạch mọi tội lỗi của Thần Niên.

Nhớ lại lúc đầu ấy, hai người Thần Niên và Diệp Tiểu Thất chỉ dựa vào một chiêu đó, mà hoành hành suốt mười mấy năm trong trại Thanh Phong, không biết đã có bao nhiêu người ở trong trại phải nếm thử mùi vị của việc khổ mà không nói lên lời này. Chỉ là hiện giờ đứng bên người Thần Niên là một Lục Kiều vừa ngây lại vừa ngốc, đừng nói là Thần Niên là liếc mắt nhìn đến, mà cho dù Thần Niên có nói thẳng trước mặt hắn, hắn cũng chẳng thể nhìn ra được ý đồ của nàng.

Vì lý do đó, nên Thần Niên nói xong mấy lời kia xong liền không nói tiếp nữa, ngược lại còn biết đường kéo Lục Kiều lui lại phía sau lưng Phong Quân Dương.

Lão Kiều quay đầu lại nhìn Triều Dương Tử đang ngậm chặt miệng không nói lời nào, đành coi từng câu từng câu Thần Niên nói đều là sự thực, ông lại quá biết tính tình cổ quái của sư huynh mình rồi, nên lập tức hoàn toàn tin Triều Dương Tử cư xử cay nghiệt nên mới dẫn tới màn tranh chấp này, về ấy nấy trên mặt không khỏi càng đậm hơn.

Ai ngờ vẻ mặt Phong Quân Dương lại hòa hoãn đi đôi chút, nở nụ cười lãnh đạm, trấn an ông ta: “Nói như vậy nghĩa là toàn bộ chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm thôi, hiện giờ đã nói ra hết rồi, thì xin đạo trưởng và lão Kiều đừng để ở trong lòng nữa. Đạo trưởng vì ta mà từ xa tới đây, ta còn chưa kịp bày tỏ tấm lòng, chỉ bằng tối nay mở tiệc khoản đãi, một là xin lỗi thay cho Thần Niên, hai là cũng coi như đón gió tẩy trần cho đạo trưởng, có được không?”

Lão Kiều vội vàng từ chối, ở bên đó lửa giận trong bụng Triều Dương Tử sắp bùng lên, giờ lại bị sư đệ nhà mình lên lút đè xuống, khuôn mặt đen sạm đi lạnh lùng nói: “Không đi!”.

Ông ta lạnh lùng cứng rắn nói không đi như vậy, khiến lão Kiều ở bên này sợ Phong Quân Dương mất hết thể diện, nên sau đó không tiện từ chối nữa, đành đồng ý tới tham gia buổi tiệc. Ngay cả bên Triều Dương Tử, ông ta cũng đồng ý thay luôn, thấy Triều Dương Tử gân cổ lên lại muốn nói tiếp nữa, sợ ông ta nói ra những điều khác thường, nhất thời hận không thể điểm luôn huyết cam của ông ta lại.

Phong Quân Dương không chút để ý mỉm cười, dẫn đám người Thần Niên cáo từ.

Mọi người vừa ra khỏi cửa viện, cuối cùng tính khí Triều Dương Tử cũng không thể nhẫn nhịn nổi nữa từ dưới đất nhảy dựng lên, nổi cáu nói với lão Kiều: “Bản thân đệ tình nguyện làm nanh vuốt cho đám quyền quý đó thì cũng thôi, sao lại còn khúm núm nịnh nọt không biết xấu hổ như vậy nữa hả? Đệ không sợ bôi nhọ sư môn sao?”

86. Q.1 - Chương 86: Có Ẩn Tình Khác

Lão Kiều nhập môn muộn hơn một chút so với Triều Dương Tử, nhưng tuổi tác lại lớn hơn ông ta đến hơn mười năm, từ trước tới nay rất được sư phụ coi trọng, nên ngày thường Triều Dương Tử cũng có thể coi như rất tôn kính vị sư đệ này, giờ ông ta giận quá, nên mới nói ra những lời tùy tiện như thế. Khuôn mặt lão Kiều từ đỏ chuyển sang trắng, sau đó lại từ từ biến thành tái xanh, hồi lâu sau mới tức giận chất vấn lại ông ta: “Sư huynh, nếu không phải huynh bất chấp thân phận tranh cãi với một tiểu cô nương mới có mười mấy tuổi đầu, thì đệ có cần phải cong lưng quỳ gối với người ta như thế không?”.

Những lời chen ngang này khiến Triều Dương Tử sững người, sau đó lại càng tức giận hơn, hét lên: “Ai bảo đệ tới làm hộ vệ cho cái tên thế tử chứ đó làm gì? Còn nhất định mời ta tới chữa trị vết thương cho hắn nữa, ta chữa cho cái đít hắn thì có! Loại người môn phiệt thế gia bọn hắn chẳng phải thứ gì tốt đẹp, bên ngoài thì quân tử khiêm tốn nho nhã, bên trong lại độc ác thâm hiểm, đều là tai họa! Nếu không phải do đám người bọn hắn tranh quyền đoạt thế, thì thiên hạ có loạn đến thành thế này không? Thiên tai khắp nơi, dịch bệnh hoành hành, bách tính chết thảm không biết là hàng trăm hay hàng vạn! Đệ thử nhìn bọn hắn đi, kẻ nào kẻ nấy đắm chìm trong ca múa tửu sắc chơi bởi tiêu khiển, ăn ngon mặc đẹp! Bảo ta chữa bệnh cho bọn hắn ư? Ta nhổ vào! Mơ đi nhé! Đám người đó chết hết đi thì thiên hạ mới được thái bình!”.

Lão Kiều biết tính tình Triều Dương Tử là người ghét cái ác như kẻ thù, nghe hết những lời này của ông ta xong, trong lòng ngược lại còn thấy dễ chịu đi đôi chút, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Thế tử gia không giống với người khác.”

“Hắn ta có cái gì không giống? Ta thấy hắn ta và mấy tên công tử môn phiệt kia chả khác gì nhau!” Hai mắt Triều Dương Tử trợn trừng, kêu la giận dữ như một đứa trẻ con: “Ta không chữa trị cho hắn, cứ không chữa trị cho hắn đấy!”.

Lão Kiều nghe vậy trong lòng liền chấn động, tâm tư xoay chuyển một hồi, thấp giọng hỏi Triều Dương Tử: “Sư huynh, huynh nói thật với ta đi, bệnh của thế tử gia không phải là không có cách chữa đúng không?”.

Triều Dương Tử quay đầu đi chỗ khác không chịu trả lời, lão Kiều thấy ông ta như vậy, càng khẳng định được suy đoán của mình, suy nghĩ thêm một lúc nữa, lại hỏi Triều Dương Tử: “Huynh có biết tại sao đệ lại tới phủ Vân Tây vương làm hộ vệ không?”.

Hai mươi năm trước lão Kiều đã thành danh, lúc tên tuổi đang thịnh thì đột nhiên đang từ giới võ lâm mai danh ẩn tích, bí mật gia nhập phủ Vân Tây vương làm một hộ vệ, trước giờ Triều Dương Tử cũng không sao hiểu được chuyện này, giờ nghe sư đệ mình nhắc đến, không nhịn được hỏi: “Ta vẫn luôn không hiểu chuyện này là sao, đang yên đang lành vì sao đệ lại đi làm hộ vệ cho Thế tử gia?”.

Lão Kiều nghĩ ngợi một lúc, lại hỏi: “Sư phụ lão nhân gia người lúc còn tại thế không nói gì với huynh sao?”.

Triều Dương Tử lắc đầu: “Ta đã từng hỏi sư phụ, nhưng lão nhân gia người lại không chịu nói, càng không cho ta đi hỏi đệ.”

Lão Kiều nghe xong bất giác lại thấy do dự, không biết có nên nói sự thật cho Triều Dương Tử biết không. Nói, thì sợ phạm phải di mệnh của sư phụ, càng sợ một khi chuyện này bị tiết lộ ra ngoài sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường. Nhưng nếu không nói, Triều Dương Tử hiển nhiên không chịu cứu tính mạng Phong Quân Dương, ông ta cân nhắc hồi lâu, cuối cùng quyết định nói hết sự thật với Triều Dương Tử, bèn lên tiếng: “Đệ đến phủ Vân Tây vương là phụng lệnh của sư phụ.”

Triều Dương Tử sững người, ngạc nhiên nói: “Lệnh của sư phụ?”

Lão Kiều là người cực kỳ cẩn trọng, hiện giờ trong viện tuy rằng không có người ngoài, nhưng ông ta vẫn kéo Triều Dương Tử vào trong phòng. Hai người vừa vào trong phòng không lâu, thì ở bên trong lùm hoa bên ngoài bức tường có một bóng người màu xám lặng lẽ chui ra, ăn vận giống y hệt những người hầu trong phủ, tướng mạo cũng bình thường không có gì đặc biệt, rất nhanh đã biến mất phía cuối con đường mòn.

Hết thấy mọi việc xảy ra thần không biết quỷ không hay, nào ngờ đã sớm rơi vào trong mắt một người để tâm, tin tức rất nhanh đã được gửi đến tai Thuận Bình. Thuận Bình liếc nhìn người này một cái, thấp giọng nói: “Nhìn có chính xác không? Chắc chắn là người trong tiểu viện của biểu tiểu thư chứ?”

Người đó gật đầu nói: “Chính xác, lần trước biểu tiểu thư để lại nha hoàn trong phủ, hình như tên là Lục Diệp.”

Thuận Bình trầm ngâm một lúc, dặn dò: “Trước tiên cứ cẩn thận để mắt đến nàng ta, đừng đánh rần động cỏ.”

Người nọ vâng lệnh rời đi, Thuận Bình quay đầu nhìn cánh cửa thư phòng đóng chặt của Phong Quân Dương, lại đứng trên hành lang thêm một lúc nữa, rồi mới nhẹ tay nhẹ chân đi tới bên ngoài cửa, dè dặt hỏi: “Thế tử gia.” Trong phòng không một tiếng động, trong lúc Thuận Bình chần chừ không biết có nên gọi nữa hay không, thì giọng nói từ bên trong phòng của Phong Quân Dương vang lên: “Vào đi.”

Thuận Bình đẩy cửa cúi đầu bước vào trong phòng, bước nhanh đến bên cạnh Phong Quân Dương, thì thầm bẩm báo tin tức vừa nhận được cho Phong Quân Dương nghe.

Phong Quân Dương nghe xong khẽ cười khẩy một tiếng, nói: “Không ngờ bên cạnh Vân Sinh lại có người có tài như vậy.”

Thuận Bình chần chừ hỏi Phong Quân Dương: “Vây biểu tiểu thư.....”

“Không phải Vân Sinh,” Phong Quân Dương nói, hần dừng lại một lúc, sau một thoáng suy nghĩ lại nói: “Người này có lẽ là do Hạ Thập nhị giấu lại, e là ngay cả bản thân Vân Sinh cũng không biết, người nghĩ cách xử lý đi là được, đừng để Vân Sinh biết sự thật.”

Hần chỉ dặn dò đơn giản một câu như vậy, còn về xử lý cụ thể ra sao, Thuận Bình sẽ tự mình nghĩ cách, không cần hần phải lãng phí tâm tư. Thuận Bình nhận lệnh của hần xong, lại vội vàng cẩn thận lui ra ngoài, lúc sắp ra đến cửa mới dám liếc trộm vào trong một cái, thấy Thần Niên đang quay lưng đứng trước giá sách, trong tay cầm một quyển sách, giống như vẫn luôn chú tâm đọc sách. Thuận Bình không dám nhiều chuyện dừng lại lâu, vội khom người lui ra khỏi phòng, còn thuận tay khép cửa phòng lại.

Mãi cho đến khi nghe tiếng cửa đóng lại, Thần Niên với đôi mắt vẫn còn hơi ửng đỏ mới quay người lại, nhìn Phong Quân Dương đang ngồi im lặng không nói năng gì bên thư án, cẩn cẩn cánh môi chần chừ một lúc, mới nói: “Nếu chàng có tức thì cứ giáo huấn mắng mỏ ta đi, cứ phớt lờ người ta đi như vậy nghĩa là làm sao?”

Khóe miệng Phong Quân Dương hơi căng lên, nhưng vẫn rừ mi mắt trầm mặc.

Thần Niên nhất thời tủi thân đến phát khóc, nhưng cố gắng nhịn lại, chỉ nói: “Cho dù là quan phủ xử án cũng phải hỏi rõ tình tiết vụ án, để bản thân phạm nhân được giải thích rồi mới định tội cho người ta chứ.....”

“Được,” Phong Quân Dương đột nhiên mở miệng cắt ngang lời Thần Niên, lãnh đạm nói: “Vây nàng nói xem tại sao lại đi tìm Triều Dương Tử?”

Thần Niên đáp: “Ta đâu có đi tìm Triều Dương Tử, ta không cẩn thận đi nhầm đường nên mới tới tiểu viện của ông ta đấy chứ.”

Phong Quân Dương ngược mắt lên nhìn nàng, hỏi: “Nàng ở trong phủ cũng được một thời gian rồi, tại sao trước đây chưa từng thấy nhầm đường?”

Thần Niên bị hấn hỏi khó, hơi nhếch miệng nhưng lại không nói lên lời. Tại sao lúc đó nàng lại đi nhầm đường, lẽ nào không phải vì trong tiềm thức của nàng vẫn còn sót lại một tia hy vọng, hy vọng Triều Dương Tử có thể chữa trị Phong Quân Dương đấy ư? Nếu không, tại sao nàng lại đi nhầm đường? Hồi lâu, Thần Niên mới suy sụp cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “A Sách, ta sai rồi.”

Nàng đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Phong Quân Dương, tay phủ lên đầu gối hấn, ngẩng đầu lên nhìn hấn, giải thích: “Ta thật sự không cố ý đến tìm Triều Dương Tử gây chuyện, là tại ông ta nói năng quá khó nghe, ta nhất thời tức giận nên mới cãi lại ông ta mấy câu.”

Nhưng hàng mày của Phong Quân Dương vẫn không hề giãn ra, hấn lạnh lùng nhìn nàng, hỏi: “Nàng có biết nàng gây náo loạn như vậy, sẽ có hậu quả gì không? Nàng có biết nếu như chuyện ta không thể sống được quá ba năm nữa truyền ra ngoài, kết thúc của ta sẽ như thế nào không?”

Khuôn mặt hấn như được phủ một tầng ý lạnh, trong giọng nói càng không có chút cảm xúc nào, dường như Thần Niên có chút không nhận ra được Phong Quân Dương trước mắt, sững sờ nhìn hấn, “A Sách.....”

“Vân Tây không cần một thể tử đoán mệnh không sống nổi được đến ba năm, phụ vương của ta sẽ lập tức bắt tay vào chuẩn bị thay người thừa kế khác, quyền lợi trong tay ta sẽ bị thu hồi, mà một thể tử bị phế không có quyền thế và tương lai rất nhanh sẽ bị mọi người vứt bỏ, sẽ không có ai tiếp tục nguyện trung thành với ta nữa, sẽ không có ai chịu bán mạng cho ta nữa, và những kẻ thù trước đây ta đã đắc tội sẽ không tha cho ta, bọn chúng sẽ đổ xô tới, bọn chúng sẽ.....”

87. Q.1 - Chương 87: Lăng Nhăng Rắc Rối ==

“A Sách!”

Cuối cùng Thần Niên cũng không thể nào nghe tiếp được nữa, phủ lên đầu gối hấn cầu xin trong làn nước mắt:

“A Sách, chàng đừng nói nữa, ta không cố ý đâu, ta thật sự không cố ý.”

Phong Quân Dương từ từ nâng tay lên, dừng ở không trung hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng rơi lên mái tóc của nàng.

“Thần Niên, nàng đứng dậy đi.”

Hấn lặng lẽ thở dài,

“Nàng đã từng nói, chỉ có những người không có tương lai thì mới khóc lóc, vì thế đừng khóc.”

Thần Niên cố gắng đè nén những lời ghen ngào vào lòng ngẩng đầu lên lộ ra nụ cười với hấn, đồng ý nói:

“Được, ta không khóc.”

Nụ cười của nàng còn buồn hơn cả khóc khiến trái tim Phong Quân Dương càng thêm chua xót, bàn tay hấn trượt xuống gáy nàng, kéo nàng từ từ lại gần mình, tỉa trán lên trán nàng. Nàng nào có biết cả đêm qua hấn cũng đâu có ngủ, cứ luôn nghĩ đến chuyện nếu như hấn chết thì nàng sẽ phải làm thế nào? Thậm chí vừa nãy, hấn còn nghĩ sẽ mắng đuổi nàng đi, bất kể là dùng cách gì cũng phải đuổi nàng đi, cho dù nàng sẽ oán hấn, hận hấn.

Nhưng ở những thời khắc cuối cùng, hấn lại không nỡ như vậy!

Khóe miệng Phong Quân Dương khó khăn nhếch lên, dùng sức áp lên trán nàng, hận không thể in bóng dáng nàng vào trong trái tim mình. Hấn không muốn ba năm còn lại của mình sẽ trôi qua trong sự cô độc nhớ nhung, càng không nỡ để nàng ra đi mang theo nỗi oán hận với hấn. Nên, cho dù là ích kỷ hấn cũng nhận, hấn muốn giữ nàng bên cạnh, để nàng ở bên đến tận thời khắc hấn ra đi.

Hắn nhẹ giọng nói:

“Thần Niên, giờ nàng hãy đồng ý với ta, nàng sẽ luôn ở bên cạnh ta, đến tận khi ta chết trong lòng nàng. Lúc bọn họ chôn ta, nàng đừng quên nắm một vốc hoàng thổ rắc lên quan tài của ta, rồi từ đó về sau hãy quên ta đi, quên hoàn toàn mọi thứ về ta. Bất kể là nàng đi đâu, đi Mạc Bắc cũng được, xuống Giang Nam cũng được, phải vui vẻ sống hết quãng đời còn lại.”

Thần Niên đã khóc không thành tiếng từ lâu, không thể thốt nổi dù chỉ là một câu, chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

“Thần Niên, nàng đồng ý với ta đi, được không? Nếu như có thể gặp được một người đàn ông đối xử tốt với nàng, đừng để ý đến quá khứ giữa nàng và ta nữa, nàng hãy gả cho hắn, sinh con cho hắn, cả nhà cùng sống những ngày thật yên bình.”

Hắn thì thầm dỗ dành nàng, giống như đêm đó hắn đã dỗ dành nàng thất thân ình, đôi môi không ngừng cọ xát lên cánh môi nàng,

“Đồng ý với ta đi, Thần Niên, nàng đừng để ta chết rồi vẫn còn phải nhớ thương lo lắng cho nàng.”

Nhưng Thần Niên chỉ lắc đầu, khóc nói:

“Ta không cần chàng phải nhớ thương lo lắng cho ta, chàng chết rồi ta sẽ chết theo chàng, chúng ta cùng đứng trên cầu Nại Hà, cùng uống canh Mạnh Bà!”

Phong Quân Dương tình tế hôn lên những giọt nước mắt của nàng,

“Cô bé ngốc, người chết rồi sau đó chẳng qua chỉ là một nắm đất, làm gì có cầu Nại Hà, canh Mạnh Bà chứ, đó chỉ là những thứ dùng để lừa gạt những đôi nam nữ si tình nhưng không được đáp lại thôi.”

“Vậy ta sẽ cùng biến thành hoàng thổ với chàng.”

Thần Niên tính khí trẻ con nổi lên kêu lên.

Phong Quân Dương kéo nàng vào lòng mình, khẽ cười nhẹ nhàng than:

“Thật đúng là cô bé khờ khạo toàn nói những lời ngốc nghếch, nhưng ta nghe những lời ngốc nghếch này trong lòng lại thầm thấy rất thích.”

Thần Niên nghe thấy vẻ thả lỏng trong câu lời nói của hắn, không nhịn được vui mừng quá đỗi, ngẩng đầu lên nói với hắn:

“A Sách, chàng đừng có ép ta như vậy nữa. Chàng nghĩ thử mà xem, nếu như ta thật sự quên chàng, tự ta có thể bắt đầu lại cuộc sống của mình từ đầu, nếu ta không thể, thì dù hiện giờ ta có đồng ý với chàng, thì sau này cũng vẫn cứ sống không bằng chết, còn không bằng để ta chết luôn theo chàng, cũng coi như trên đường xuống hoàng tuyền cũng có bạn.”

Phong Quân Dương lấy tay nhẹ nhàng chùi lệ vương trên má nàng, cười khê, gật đầu nói:

“Được, ta không ép nàng nữa.”

Thần Niên lập tức nín khóc mỉm cười, vội thò ngón tay út ra với hắn,

“Nào, chúng ta ngoéo tay, A Sách chàng là nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời, không được nói lời mà nuốt lời đấy!”

Phong Quân Dương ngậy người, duỗi ngón tay ra móc ngoéo với nàng, trịnh trọng nói:

“Được, chúng ta ngoéo tay. Nhưng nàng cũng phải đồng ý với ta một chuyện, bất luận sau này ta có ra sao, nàng tuyệt đối không được coi nhẹ mạng sống của bản thân, nàng nhất định phải sống thật tốt, cho dù là thay ta, cũng phải sống thật tốt, bất kể nàng sống lâu đến mức nào, ta sẽ mãi đứng ở cầu Nại Hà chờ nàng.”

Thần Niên cũng sáng khoái đồng ý:

“Được!”

Đến lúc đó hai người mới chịu ngoéo tay, nhưng ngón tay còn chưa kịp buông ra, thì đã thấy Thuận Bình ở bên ngoài cửa bấm báo:

“Thế tử gia, lão Kiều và Triều Dương Tử đạo trưởng cầu kiến.”

Hai người Thần Niên và Phong Quân Dương đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy thoáng kinh ngạc trong đáy mắt đối phương, không ngờ lão Kiều và Triều Dương Tử sẽ đến vào lúc này. Thần Niên tỉnh ra vội vàng đứng bật dậy từ dưới đất, lại gỡ tro cũ đi tới bên cạnh giá sách giả vờ đọc sách. Phong Quân Dương bắt gặp bật cười, nói:

“Hai người bọn họ không giống với Thuận Bình, nàng không thể cứ đứng mãi không quay đầu lại được đâu.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Thần Niên quay người lại hỏi hẩn, giờ hốc mắt nàng đỏ ửng, trên mặt vẫn còn vết nước mắt chưa khô, ngay cả giọng nói cũng trở nên ồm ồm, để người ta nhìn một cái là biết ngay vừa mới khóc, nàng không muốn mặt thể diện trước mặt lão sĩ Triều Dương Tử kia đâu.

Phong Quân Dương cười cười, gọi Thuận Bình vào lấy nước cho Thần Niên rửa mặt, đợi nàng sửa soạn gọn gàng rồi, mới lệnh cho Thuận Bình mời hai người lão Kiều và Triều Dương Tử vào trong phòng. Triều Dương đứng ở ngoài chờ một lúc lâu, trong lòng đã có chút không vui, vừa vào phòng thấy hốc mắt Thần Niên vẫn còn đỏ, đoán rằng vừa nãy nàng chắc bị Phong Quân Dương trách mắng, lúc ấy trong lòng mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Phong Quân Dương đối xử cực kỳ khách khí với hai người lão Kiều và Triều Dương Tử, để hai người ngồi xuống xong, mới vui vẻ ôn hòa hỏi:

“Đạo trưởng và lão Kiều tới tìm ta không biết có việc gì không?”.

Lão Kiều không đáp, nhưng trước tiên lại liếc nhìn đến Thuận Bình đứng hầu bên cạnh. Thuận Bình thông minh cỡ nào chứ, thấy vậy lập tức nhìn về phía Phong Quân Dương, thấy hẩn hơi hơi gật đầu, liền vội vàng cúi đầu lui ra ngoài. Lão Kiều lúc ấy mới trầm ngâm mở miệng nói:

“Chúng ta tới tìm Thế tử gia là vì hai chuyện, thứ nhất là đặc biệt tới để xin lỗi với Tạ cô nương, sư huynh ta tình tính nóng nảy hấp tấp, nên mới hiểu nhầm Tạ cô nương, xin Tạ cô nương đại nhân đại lượng, đừng tính toán với huynh ấy; việc thứ hai là.....”

Triều Dương Tử nghe thế đã mất hết kiên nhẫn từ lâu, lập tức tiếp lời nói luôn:

“Thứ hai là vì thương thế của cậu, ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, vết thương của cậu cũng không phải hoàn toàn không có cách chữa trị.”

Lời vừa dứt, hai người Phong Quân Dương và Thần Niên đều sững sờ, Thần Niên lại càng không nhịn được lập tức hỏi:

“Thật không?”.

Triều Dương Tử vuốt mấy cọng râu ít đến đáng thương dưới cằm, trợn mắt lên đầy khinh thường, khinh khỉnh trả lời:

“Nếu như ngươi không tin, thì cứ coi như ta chưa nói gì.”

Thần Niên cố gắng nén để không tung một đấm lên khuôn mặt đen đúa của ông ta, ngược lại vẻ mặt còn lộ ra vẻ tươi tắn, khẽ mỉm cười nói:

“Tin, lời của thần y, ta đương nhiên là sẽ tin rồi.”

Vì vẫn còn nhớ những câu nói mỉa mai của Thần Niên lúc trước, nên giờ khi Triều Dương Tử nghe thấy hai chữ “thần y” này liền cảm thấy rất chối tai, nhưng lời nói và thái độ của Thần Niên lúc này khiến người ta không tìm ra được lỗi sai để bắt bẻ, nên ông ta chỉ biết tức giận lườm Thần Niên một cái, thầm nghĩ con tiểu yêu nữ này chớ có can rở, sớm muộn gì cũng sẽ có lúc đạo gia đây cho người biết tay!

88. Q.1 - Chương 88: Năm Chắc Năm Phần.

Lão Kiều biết xưa nay sư huynh mình là người lòng dạ hẹp hòi có thù nhỏ cũng nhất định phải báo, thấy hắn như vậy không khỏi thở dài, trong lòng thầm nhủ sau này mình phải để ý thật sát sao hơn, ngàn vạn lần không được để sư huynh lại xảy ra tranh chấp với Tạ cô nương, nếu không chuyện cãi nhau hơn thua với một tiểu nha đầu, truyền ra ngoài giang hồ thì chỉ tổ khiến người ta chê cười sư huynh không có tư cách thôi.

Mấy người bọn họ ai cũng có suy nghĩ riêng, nên biểu cảm trên mặt cũng không giống nhau, duy chỉ có mình Phong Quân Dương là không có phản ứng gì, sau một thoáng cân nhắc mới hỏi Triều Dương Tử bằng vẻ mặt rất bình tĩnh:

“Không biết những lời này của đạo trưởng có ý gì, cái gì gọi là không phải hoàn toàn không có cách chữa trị? Vết thương của ta rốt cuộc là có thể chữa được hay không?”

Triều Dương Tử đáp:

“Có thể chữa được, nhưng không thể nắm chắc được cả mười phần.”

“Vậy có thể được mấy phần?”

Phong Quân Dương chăm chú nhìn Triều Dương Tử, trầm giọng hỏi dồn:

“Đạo trưởng có thể nắm chắc được mấy phần?”

“Chỉ được năm phần,”

Triều Dương Tử nói,

“Nếu thành công thì đương nhiên là không cần phải nói gì thêm, võ công và nội lực của cậu đều sẽ trở lại như trước kia, nhưng nếu thất bại, chất độc còn dư lại ở những nơi khác trong cơ thể sẽ theo đường kinh mạch nghịch chuyển công tâm, đừng nói là sống hơn là ba năm, e là lập tức sẽ mất mạng.”

Trong phòng nhất thời rơi vào bầu không khí tĩnh lặng không một tiếng động, Thần Niên ngăn người ra hỏi lâu, quay đầu lại hỏi Triều Dương Tử:

“Lẽ nào không có cách nào ổn thỏa hơn ư?”

Triều Dương Tử chậm chậm lắc đầu,

“Không có, nếu muốn chữa khỏi chỉ có thể liều mạng thôi, nếu muốn an ổn, thì chỉ kéo dài hơi tàn được ba năm thôi. Chính vì chuyện này quá nguy hiểm, nên hôm qua ta mới nói với các vị bệnh này không thể chữa được, chứ không phải là cố ý không chữa.”

“Ta cược.”

Phong Quân Dương đột nhiên nói, ánh mắt ung dung của hắn nhìn về phía Triều Dương Tử,

“Đạo trưởng, ta sẽ dùng ba năm để đánh cược với năm phần nắm chắc của đạo trưởng.”

Triều Dương Tử nhìn hắn, đột nhiên cười lạnh hai tiếng, nói:

“Thế tử gia, chuyện này cậu hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng tưởng rằng ta đang cố ý hù dọa cậu. Ta nói năm chắc năm phần, nghĩa là chủ có năm phần, sống chết mỗi bên một nửa, một chút cũng hơn đâu. Nếu như ta không chữa khỏi được cho cậu, thì ngàn vạn lần đừng có hối hận đấy.”

Phong Quân Dương cười nhạt,

“Có gì để hối hận nào, đừng nói là nắm chắc được năm phần, cho dù chỉ có ba phần, ta cũng muốn thử một lần.”

“Được, sẵn khoái lắm!”

Triều Dương Tử kêu lên, ông ta đứng bật dậy từ trên ghế, cẩn thận dặn dò:

“Bây giờ ta sẽ quay về chuẩn bị những vật dụng cần thiết, Thế tử gia hãy bảo người chuẩn bị một căn phòng yên tĩnh, một chiếc thùng tắm thật to, một chiếc bếp lò lửa cháy thật đượm. Bên ngoài căn phòng đó do sự đệ của ta và vị thủ hạ có khả năng rống như sư tử của cậu canh giữ, nhất định không được để người khác xông vào quấy rầy, còn cả vị Tà cô nương này nữa, cô nương cũng chuẩn bị một chút đi, lúc trị thương cần có cô ở bên cạnh giúp ột tay.”

Nói xong ông ta quay người đi luôn, lúc sắp ra đến cửa lại quay người lại bổ sung thêm một câu:

“Đúng rồi, Thế tử gia tốt nhất lên viết hết những di ngôn gì gì đó ra đi, ngộ nhỡ đến lúc đó tốt xấu gì cũng coi như có một cái bằng chứng.”

Thần Niên nghe ông ta những lời không lành như vậy, lập tức bốc hỏa, nhưng Phong Quân Dương đã nắm chặt lấy tay nàng, khẽ cười gật đầu với Triều Dương Tử, đáp:

“Đạo trưởng yên tâm, tự ta sẽ sắp xếp cẩn thận chuyện hậu sự cho bản thân.”

Triều Dương Tử ngửa đầu cười lớn một tiếng, rồi đi lướt ra ngoài. Nhưng lão Kiều rút lại phía sau thì lại cảm thấy vừa lúng túng lại vừa xấu hổ, võ công của ông ta tuy cao cường, nhưng con người lại không giỏi nói chuyện, nhất thời thật sự không biết nên thay mặt sư huynh mình xử lý chuyện này sao cho chu toàn. Phong Quân Dương nhìn ra được sự quẫn bách của ông ta, ngược lại còn giải thích thay nói:

“Đạo trưởng tính tình thẳng thắn, chúng ta nhìn mà chỉ có thể càng thêm phần kính trọng mà thôi.”

Lão Kiều nghe vậy cảm kích vô cùng, vội nói:

“Tính khí sư huynh lão tuy rằng cổ quái, nhưng lòng dạ huynh ấy không xấu, nếu có chỗ nào bất kính, thì mong Thế tử gia đừng tính toán với huynh ấy.”

Phong Quân Dương cười đáp:

“Ta đã giao tính mạng vào trong tay của đạo trưởng, nghĩa là tin tưởng vào tư cách làm người của ông ấy, lão Kiều xin chớ nghĩ nhiều.”

Hắn đứng dậy đích thân tiễn lão Kiều ra ngoài, sau đó quay lại dặn dò Thuận Bình đi chuẩn bị tất cả những thứ Triều Dương Tử yêu cầu. Đợi Thuận Bình vâng mệnh đi rồi, Thần Niên mới bước đến, sắc mặt khẩn trương hỏi Phong Quân Dương:

“Phải thật sự để Triều Dương Tử chữa thương cho chàng ư?”

Khuôn mặt Phong Quân Dương giờ phút này không giấu được vẻ vui mừng, cười hỏi ngược lại nàng:

“Nếu không thì sao? Hai mươi một tuổi chết so với hai mươi tư tuổi chết thì có gì khác nhau nào?”

Hắn vốn dĩ tưởng rằng mình đã rơi vào bước đường cùng, chưa từng nghĩ rằng phía trước lại lóe lên một tia hy vọng như bây giờ, thì sao có thể cam tâm bỏ qua được. Bất luận là hy vọng đó có mong manh cỡ nào, hắn cũng không thể từ bỏ.

Thần Niên không biết trả lời hắn ra sao, đành nói là Phong Quân Dương, cho dù đổi lại là nàng, sợ là cũng sẽ đem ba năm sau ra đánh cược với năm phần nắm chắc đó. Nghĩ như vậy rồi, nàng liền ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hắn, nói rành rọt từng câu từng chữ một:

“A Sách, ta sẽ ở bên chàng.”

Phong Quân Dương yêu nhất là tính cách nhanh nhẹn dứt khoát của nàng, không nhịn được khoe môi liền cong lên, hai tay nắm chặt lấy tay nàng, đồng ý:

“Được.”

Hai người nhìn nhau bật cười, Phong Quân Dương lại không kìm được cúi đầu xuống hôn nàng, nhưng Thần Niên lại vội vàng ngửa người ra sau tránh đôi môi của hắn, khuôn mặt đỏ ửng cuống quýt nói:

“A Sách, không được phóng túng bừa bãi.”

Phong Quân Dương cuối cùng không chịu nổi phá lên cười, kéo nàng ôm vào lòng, cúi đầu lướt nhanh lên cánh môi nàng một cái, cười nói:

“Ta biết rồi, nha đầu ngốc.”

Rất lâu trước kia, Diệp Tiểu Thất từng lỡ miệng gọi Thần Niên là “nha đầu ngốc”, lúc ấy Thần Niên nổi giận đến mức đuổi hắn chạy khắp nửa sơn trại, thiếu chút nữa là dấn ột trận như tử. Nhưng hiện giờ cũng là ba chữ như thế nhưng thốt ra từ miệng của Phong Quân Dương, lại khiến trong lòng nàng cảm thấy thấp thoáng vị ngọt ngào. Nàng cười giỡn ra khỏi lòng Phong Quân Dương, lùi ra sau đứng yên ổn rồi, trong lòng đột nhiên rúng động, hỏi:

“A Sách, chàng nói xem tại sao lão đạo sĩ thối đó bỗng nhiên lại thay đổi ý kiến? Không phải là bên trong có gì gian trá đấy chứ?”

Lúc trước Triều Dương Tử nói chắc chắn rằng không thể cứu được, hiện giờ lại sửa thành nắm chắc được năm phần, điều gì đã khiến ông ta thay đổi lời nói như thế? Nhất định là không phải vì nàng vừa đánh nhau với ông ta một trận rồi. Trong lòng Thần Niên nảy sinh nghi ngờ, chợt cảm thấy bên trong nhất định có điều gì đó kỳ lạ, lẽ nào là cố ý muốn hại Phong Quân Dương?

Nàng nói nổi nghi ngờ trong lòng mình cho Phong Quân Dương nghe, Phong Quân Dương nghe xong chỉ cười khê, nói:

“Bất luận là thế nào đi nữa, thì cũng không bao giờ là vì muốn cố ý hại ta đâu. Trước đó ta đã phái người đi điều tra cận kề về ông ta rồi, y thuật của ông ta vô song, nhưng tính cách lại cực kỳ cổ quái, nói không chừng chính là vì bị nàng gây náo loạn một trận vừa rồi, nên mới đột nhiên thay đổi chủ ý đấy.”

Thần Niên vẫn còn có hơi chần chừ,

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị gì cả,”

Phong Quân Dương cắt ngang lời nàng, cúi mặt xuống im lặng hồi lâu, chậm rãi kéo hờ vạt áo trên người mình ra một chút, để hở ra lồng ngực, thấp giọng nói:

“Triều Dương Tử nói không sai chút nào, loại âm độc này đã xâm nhập sâu vào trong huyết đạo của ta rồi, nếu như sâu thêm chút nữa, thì dù có là thần tiên hạ phàm cũng không thể cứu được.”

Thần Niên cúi đầu nhìn thật kỹ, quả nhiên nhìn thấy mấy đại huyết trên người hắn thấp thoáng hiện lên màu xanh, không khỏi cả kinh nói:

“Sao lại như vậy được? Trước đây sao ta chưa từng nhìn thấy?”

“Mấy ngày trước mới bắt đầu hiện ra, màu sắc mỗi ngày một đậm thêm.”

Phong Quân Dương cười khổ nói. Hắn từ từ khép vạt áo lại, lờ Thần Niên đang sững sờ ngồi lên đùi mình, khê nói:

“Yên tâm đi, hai người bọn họ sẽ không cố ý ám hại tính mạng của ta đâu. Nếu như thật sự có ý hại ta, thì dựa vào võ công của hai người bọn họ, chỉ cần vừa nảy bất ngờ tấn công, thì trước khi đám người của Trịnh Luân đuổi kịp tới bảo vệ thì đã có thể lấy được mạng của ta rồi, hà tất phải phiền phức thêm lần này nữa?”

Tuy là nói như thế, nhưng nơi Thuận Bình sắp xếp lại cực kỳ cẩn thận, không chỉ chọn một căn phòng yên tĩnh ở một nơi an toàn nhất, mà bên ngoài còn sắp xếp rất nhiều ám vệ cầm cung theo cung tên để bảo vệ, vây kín cả một tiểu viện đến mức một cơn gió cũng chẳng thể chui lọt, đừng nói là người bên ngoài rất khó để tấn công vào trong, mà chính người ở bên trong tiểu viện cũng không cách nào mạnh mẽ xông ra được.

Triều Dương Tử nhìn thấy sự bố trí này, kỳ quái hỏi Phong Quân Dương:

“Thế tử gia, cậu đang đề phòng ai vậy?”

Lão Kiều thấy ông ta như vậy, vội vàng kéo ông ta lại, bắt lực khuyên:

“Sư huynh, chính sự quan trọng hơn.”

Triều Dương Tử lúc ấy mới hăm hực bỏ qua, đi đầu bước vào phòng.

Trong phòng đã đốt sẵn một bếp lò bằng sắt từ trước đó, từ chỗ miệng lò phun ra một ngọn lửa đỏ rực, bùng cháy rất đượm. Cách cái lò không xa có đặt một chiếc thùng tắm cực to, bên trong có đổ nước ấm đầy quá nửa thùng, hơi nước nóng bốc lên khiến cả căn phòng có hơi mờ mịt, khiến người ta có cảm giác trước mặt mình được phủ một lớp sương mù. Thời tiết lúc này vốn dĩ đã rất nóng, trong phòng lại vừa có bếp lò lại vừa có thùng tắm, bà người vừa mới bước vào mà thoáng chốc cả người đã ướt đẫm mồ hôi.

Đầu tiên Triều Dương Tử mở hòm thuốc của mình ra, lấy một bình thuốc bột rắc vào trong thùng tắm, rồi lại lấy từ trong đó là một cuộn lưới tơ vàng mảnh cùng một bọc kim bạc nhỏ như sợi lông, không thèm liếc nhìn đến hai người bên cạnh lấy một cái, chỉ cúi đầu cẩn thận xét đồng hồ của mình, dặn dò:

“Cả hai người ngâm mình vào trong nước.

89. Q.1 - Chương 89: Lấy Mạng Đổi Mạng

Sắc mặt hai người Thần Niên và Phong Quân Dương đều cứng cả lại, Thần Niên không nghĩ ông ta lại ra lệnh như thế, nhất thời tưởng mình nghe nhầm, không nhận được hỏi:

“Tôi cũng phải ngâm nước?”.

Triều Dương Tử vẫn cúi đầu sắp xếp đồng kim bạc lưới vàng của mình, nghe vậy liền trả lời bằng một câu rất kỳ quặc:

“Người không ngâm nước, chẳng lẽ bảo ta đi ngâm nước?”.

Phong Quân Dương kéo Thần Niên ra phía sau lưng, lạnh lùng hỏi Triều Dương Tử:

“Xin đạo trưởng nói rõ lý do.”

Triều Dương Tử đặt chiếc khung lưới vàng lên trên lò lửa, rồi xếp những chiếc kim bạc lên trên lưới vàng dùng lửa nung nóng, quay đầu lại trả lời Phong Quân Dương:

“Trong cơ thể cậu vẫn còn chứa chất độc, trước tiên ta phải dung kim bạc khai thông kinh mạch của cậu, điều hòa âm dương, tập trung số chất độc còn sót lại ở những nơi khác về một vài yếu huyệt của cậu, sau đó mượn dung ngoại lực dẫn chất độc ra ngoài. Nên cần con bé đó ngồi đối diện với cậu dưới nước, hai lòng bàn tay áp vào nhau, vận công dẫn chất độc còn ở trong cơ thể cậu ra ngoài.”

Phong Quân Dương bất giác hơi hơi mím môi, trầm ngâm hồi lâu mới nói:

“Đổi người đi, nội lực của nàng ấy rất yếu, không làm được chuyện này đâu.”

Triều Dương Tử nhìn thấu được tâm tư của hắn, nghe vậy chỉ hừ hừ cười lạnh hai tiếng, rồi nói:

“Ta biết cậu không nỡ làm vậy với nhân tình của mình, nhưng chuyện này ngoài trừ con bé đó ra thì không ai có thể làm được cả. Âm độc còn sót lại trong kinh mạch của cậu, cần dựa vào nội lực cương dương thuần khiết từ từ nhẹ nhàng dẫn ra ngoài, việc này yêu cầu người thực hiện phải là nữ giới, còn phải là cô gái rèn luyện nội lực theo con đường ngay thẳng chính trực ngồi đối diện với cậu, hiện giờ ngoài trừ con bé này, cậu còn có thể thiếp khác để làm chuyện này không?”.

Hai người Phong Quân Dương và Thần Niên tuy rằng đều tập trung nghe những lời của Triều Dương Tử, nhưng sự trọng tâm chú ý của mỗi người lại không giống nhau. Thần Niên nghe ông ta nói rõ ràng rành mạch, lập tức nổi nghi ngờ trong lòng liền bay biến, nói:

“Được, ta sẽ vận công.”

Sức chú ý của Phong Quân Dương ở bên này lại nằm ở một điểm khác, nghe xong lòng mày cau lại càng chặt, hỏi Triều Dương Tử:

“Định dẫn chất độc còn lại trong cơ thể ta vào cơ thể nàng ấy.”

Triều Dương Tử gật đầu đáp:

“Không sai, trước tiên dẫn chất độc còn lại vào trong cơ thể con bé đó, sau đó sẽ nghĩ cách ép ra ngoài.”

“Nàng ấy liệu có gặp nguy hiểm gì không?”

Phong Quân Dương lại hỏi.

Triều Dương Tử trả lời:

“Ta đã với cậu từ trước rồi, ta chỉ nắm chắc được năm phần khi cứu tính mạng cậu, nếu cậu không sao, thì con bé đó sẽ chỉ cùng nếm chút khổ sở cùng với cậu thôi, nhưng nếu cậu nửa đường mất mạng, thì con bé này cũng chưa nói chắc được điều gì, có lẽ là không sao, mà cũng có lẽ là mất mạng theo cậu.”

Ông ta nói một cách rất thoải mái, Phong Quân Dương hơi hơi mím chặt môi lại, ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng nhìn Triều Dương Tử.

Triều Dương Tử không phải là lão Kiều, không nhìn ra được sát ý lúc này đang từ từ dâng lên của Phong Quân Dương, mà ngược lại còn đảo mắt, sốt ruột nói:

“Nói thì ta đã nói rõ ràng rồi, nếu muốn phục hồi lại kinh mạch thì trước tiên nhất định phải trừ bỏ tận gốc tàn độc, chữa hay không đều phụ thuộc vào các ngươi.”

“Chữa, bọn ta sẽ chữa!”

Thần Niên nói xong, giống như đột nhiên nhớ ra điều gì, chỉ nói một câu

“Đợi ta một lát”

, rồi vội vàng bước ra khỏi cửa phòng, gọi Lục Kiều đang canh ở bên ngoài lại gần thấp giọng dặn dò vài câu, rồi mới quay lại phòng, nói với Triều Dương Tử:

“Được rồi, bắt đầu thôi.”

Nàng nói xong liền định đỡ Phong Quân Dương vào nước, nhưng Phong Quân Dương lại giữ chặt nàng lại, Thần Niên ngược mắt lên nhìn hắn, thì thầm năn nỉ:

“A Sách, chúng ta đã nói rõ ràng là sẽ đánh cược một phen rồi mà, chàng quên rồi sao? Nếu chúng ta thắng cược thì đương nhiên là rất tốt, nếu như..... thua, thì là ta cùng chết với chàng là thôi mà.”

Phong Quân Dương nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới lại từ từ mở mắt, buông Thần Niên ra, quay người lại nghiêm sắc mặt nói với Triều Dương Tử:

“Đạo trưởng, trước khi trị thương Phong Quân Dương còn có vài lời muốn nói. Bất luận là lần này mạng sống của Quân Dương có thể cứu được hay không, cái ơn đạo trưởng ra tay cứu giúp sẽ không bao giờ dám quên. Sau này tất cả người quý phái, bất luận là già trẻ, sẽ luôn được coi trọng khi đặt chân lên lãnh thổ của Vân Tây, đó là điều thứ nhất. Điều thứ hai, trước đây Thần Niên đã có nhiều chỗ bất kính với đạo trưởng, ta thay mặt nàng ấy xin lỗi đạo trưởng, xin đạo trưởng niệm tình nàng ấy còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, ngàn vạn lần đừng nên chấp nhặt với nàng ấy.”

Nói xong hắn liền vái Triều Dương Tử một cái thật thấp, hành động này khiến Triều Dương Tử vô cùng bất ngờ, vừa giật mình lại bất giác thấy chột dạ, quả thực trong bụng ông ta có ý định để Thần Niên nếm chút khổ sở, hiện giờ đã bị Phong Quân Dương nói toạc ra, nên sắc mặt ông ta có hơi lúng túng, xấu hổ nói:

“Nói mấy lời vô ích đó làm gì, chữa hay không chữa chỉ cần nói một câu thôi, mau ột lời chắc chắn đi.”

Thần Niên sợ Phong Quân Dương lại nói nhiều thêm nữa, bèn vội vàng kéo hắn đi tới thùng tắm, vừa cởi quần áo cho hắn, vừa đề thấp giọng xuống nói:

“A Sách, lão đạo sĩ kia vui giận thất thường, chúng ta đừng dây vào khiến ông ta trở mặt. Chàng yên tâm, ta không sao đâu.”

Nàng cười cười, lại không quên bổ sung thêm một câu:

“Ta cũng không sợ!”.

Triều Dương Tử chờ ở bên cạnh đã lâu không nhần nạy được thêm, bèn lên tiếng thúc giục:

“Mau lên mau lên nào, nước lạnh thì thuốc sẽ hết công hiệu mất.”

Thần Niên cuống quýt cởi áo giúp Phong Quân Dương, đợi hẩn ở trong thùng tắm rồi cũng bước vào theo, ngồi đối diện với hẩn. Chiếc thùng tắm này vừa to lại vừa sâu, sau khi hai người ngồi đối mặt với nhau rồi vẫn còn cảm thấy rất rộng rãi. Tuy rằng Thần Niên chỉ cởi áo ngoài rồi ngâm mình trong nước, nhưng trời mùa hè chất liệu quần áo mỏng, bị ngâm ướt nước xong thì lại càng mỏng như cánh ve, nàg cúi đầu liếc nhìn qua một cái, lập tức xấu hổ mặt mũi đỏ ửng, cả người vội vàng chìm trốn thật sâu xuống dưới nước, chỉ để lộ cái đầu lên trên.

Phong Quân Dương hiểu được sự lúng túng của nàg, nhẹ nhàng nói:

“Thần Niên, có ba người không tránh, không tránh ba mẹ, không tránh vợ chồng, không tránh thầy thuốc.”

Thần Niên gật gật đầu, sắc mặt vẫn cứ đỏ ửng, cũng không biết là vì do hơi nóng xông lên hay do xấu hổ quá nữa.

Triều Dương Tử nghe vậy cười lạnh hừ một tiếng, nói:

“Trong mắt ta không phân biệt nam nữ già trẻ gì hết, hồng nhan xương trắng đều thoáng qua như mây khói, con nhóc này có cái gì đẹp mà phải thẹn thùng? Càng không cần phải giả vờ e dè.”

Ông ta vừa nói, vừa đeo đôi găng tay không biết được làm bằng chất liệu gì vào tay, cầm lấy cây kim bạc đang ở trên bếp lò, rồi đi tới bên cạnh thùng tắm giằng giải cẩn thận tâm pháp vận công cho Thần Niên, dặn dò:

“Đợi ta dùng kim bạc mở kinh mạch của cậu ta ra xong, ngươi hãy vận công dẫn chất độc còn sót lại vào trong cơ thể mình, hãy nhớ phải làm thật chậm rãi và nhẹ nhàng, không được nóng vội liều lĩnh, nếu không một khi khí độc đi ngược lại, thì thần tiên cũng không cứu được cậu ta đâu!”

Thần Niên chăm chú lắng nghe xong, gật đầu vâng lời:

“Ta biết rồi.”

Triều Dương Tử tay cầm kim bạc đứng sau lưng Phong Quân Dương, nhắm mắt tập trung một lúc sau đó mở bừng mắt ra, kim trên tay vung lên như gió, bắt đầu đâm xuống từ đỉnh đầu Phong Quân Dương, từng kim từng kim cắm lên những đại huyệt trên người Phong Quân Dương. Những cây kim vốn dĩ có màu trắng bạc, sau khi cắm vào những chuyết đạo xong lập tức chuyển sang màu đen, đợi đến khi cây kim bạc cuối cùng đâm vào phía sau lưng rồi, ông ta mới thét lên ra lệnh cho Thần Niên:

“Bắt đầu.”

Thần Niên làm theo những lời Triều Dương Tử dặn dò lúc trước, hai tay áp vào lòng bàn tay Phong Quân Dương, từ từ đẩy chân khí vào trong cơ thể của Phong Quân Dương, đi men theo kì kinh bát mạch của hẩn, dùng luồng khí thuần khiết nhẹ nhàng dẫn âm độc còn tụ lại trong huyệt đạo của hẩn sang cơ thể mình. Lúc mới bắt đầu vẫn không cảm thấy gì, nhưng một lát sau thì giống như bị hàng vạn con kiến gặm cắn, cảm giác vô cùng khó chịu. Nàg vô thức nghiêng chặt răng để chống lại cơn đau ấy, nhưng lại sợ Phong Quân Dương nhận ra, lại vội vàng giả vờ mình đang rất thoải mái, không quan tâm đến bất cứ thứ gì, dẫn số độc còn lại trong người Phong Quân Dương sang cơ thể mình.

Vì không được nóng vội, nên quá trình hiển nhiên là càng lâu, mãi cho đến khi nhiệt độ nước trong thùng tắm trở nên lạnh hơn, màu sắc trên những chiếc kim bạc cắm ở người Phong Quân Dương mới theo thứ tự kinh lạc khô phục lại màu trắng bạc như cũ, chỉ là mấy cây kim bạc ở trước ngực vẫn bị phủ bởi một màu đen xám nhàn nhạt. Nội lực của Thần Niên hiện giờ đã sắp cạn kiệt, trên trán đã lấm tấm vương một tầng mồ hôi, thân thể đã hơi run run.

(Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.)

Triều Dương Tử vẫn luôn đứng ở bên cạnh trông chừng, thấy tình trạng ấy lòng mảy không khỏi cau lại, nói với Thần Niên:

“Ta sẽ dùng kim bạc thúc đẩy nội lực của ngươi, ngươi hãy kiên trì thêm nửa khắc nữa trừ hết số độc còn lại trong người cậu ta đi, đừng để kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Thần Niên cố nén đau đớn, giọng nói run rẩy đáp:

“Được.”

90. Q.1 - Chương 90: Đồng Sinh Cộng Tử

Triều Dương Tử lại lấy thêm mấy cây kim bạc đâm vào mấy điểm huyết đạo trên đỉnh đầu Thần Niên, chân khí của Thần Niên đã cạn kiệt lập tức dâng lên, một lát sau, màu đen trên mấy cây kim bạc ở sau lưng Phong Quân Dương cuối cùng cũng đã tan hết, trở lại thành màu trắng bạc. Triều Dương Tử bắt giắc thổ phào nhẹ nhõm, hai tay đồng loạt cử động, nhanh chóng rút hết những cây châm phía sau người Phong Quân Dương ra, sau đó lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn, miệng thấp giọng quát lên:

“Thu tay lại!”

Thần Niên chỉ cảm thấy có một luồng nội lực mạnh mẽ từ lòng bàn tay rợp trời kín đất lao bổ tới, ép nàng bật ngửa ra phía sau, khí huyết cuộn cuộn lập tức dâng lên khoang ngực, một ngụm máu tanh ngọt tràn ra trong cổ họng. Tận đến lúc ấy, Thần Niên vẫn sợ Phong Quân Dương lo lắng ình, bèn gắng gượng nuốt lại búng máu tươi đó xuống, nhưng người lại không thể ngồi vững được, mệt mỏi từ từ chìm xuống làn nước.

Ngay từ lúc ban đầu Phong Quân Dương đã bị Triều Dương Tử phong bế huyết đạo, nên cơ thể vẫn không thể cử động miệng chẳng thể nói năng gì được, nên giờ phút này chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần Niên chậm chìm xuống dưới nước, đầu tiên là miệng mũi, sau đó là đỉnh đầu..... trong khoảng khắc ấy hắn chỉ cảm thấy tim như bị dao cắt, đau đớn đến không sống nổi, nhưng cơ thể đến một cái nhúc nhích cũng không thể làm được. chỉ có thể khàn giọng rên lên những tiếng “ư ư” từ sâu bên trong cổ họng.

Triều Dương Tử vớt Thần Niên từ dưới nước lên, cười hì hì hai tiếng, nói với Phong Quân Dương:

“Cậu không cần phải lo lắng đến mức như vậy đâu, chỉ là sức lực của con bé đó nhất thời bị hao tổn kiệt quệ, ngủ một giấc thật ngon rồi tỉnh lại sẽ không sao nữa.”

Ông ta để Thần Niên dựa vào thành thùng, vòng đến bên người Phong Quân Dương giải huyết đạo cho hắn:

“Chất độc sót lại trong cơ thể cậu đã được trừ hết, những việc còn lại sau này cứ từ từ mà làm, chỉ có một chuyện cậu phải nhớ có kỹ, trong ba năm tới phải kiêng nữ sắc, nhất định không được buông thả phóng túng.”

Phong Quân Dương không để tâm đến những lời nhắc nhở của ông ta, gắng gượng di chuyển cơ thể cứng nhắc đến gần Thần Niên, nhẹ nhàng ôm lấy đầu của nàng tựa vào vai mình, khàn giọng gọi tên nàng:

“Thần Niên.....”

Thần trí của Thần Niên có hơi mê man, thân thể hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa, nhưng vẫn khẽ cười nói:

“A Sách, chúng ta không cần phải rời xa nhau nữa rồi.”

Vài chữ ngắn ngủi vậy thôi mà khiến Phong Quân Dương muốn rơi lệ, hắn dùng tay gạt những lọn tóc ướt đầm của nàng ra, thì thầm:

“Ừ, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa.”

Nghe những lời chua lè của hai người Triều Dương Tử liền rùng mình một cái, vội vàng thu dọn toàn bộ đồ nghề của mình vào trong thùng thuốc, lúc sắp ra đến cửa lại quay người lại dặn dò Thần Niên:

“Tiểu nha đầu, sau này hàng ngày vào lúc canh ba buổi trưa, ngươi phải vận nội tức bức độc dưới ánh nắng mặt trời, liên tục trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày ép hết chất độc ra ngoài, thì sẽ không sao nữa.”

Triều Dương Tử nói xong đeo hòm thuốc lên lưng đi ra khỏi phòng, vừa mới đến giữa sân thì đã bị đám người Thuận Bình canh giữ ở bên ngoài vây lấy. Trên mặt Thuận Bình không giấu được vẻ lo lắng, cuống quýt hỏi:

“Đạo trưởng, Thế tử gia nhà tiểu nhân thế nào rồi?”.

Triều Dương Tử đảo mắt, đáp:

“Còn có thể thế nào được? Đạo gia nhà người đã ra tay thì còn có thể thế nào?”.

Thuận Bình đã quen với việc nhìn mặt đoán ý, thấy dáng vẻ ông ta như vậy là biết ngay Phong Quân Dương ở trong đó bình an, không kìm được sung sướng mỉm cười, liền tiếp nói cảm ơn Triều Dương Tử:

“Đa tạ đạo trưởng, đa tạ đạo trưởng. Y thuật đạo trưởng cao siêu, cứu sống được tính mạng của Thế tử gia nhà tiểu nhân, tiểu nhân sẽ lập bài vị trường sinh cho đạo trưởng, ngày ngày thắp hương khấn đầu.”

Triều Dương Tử đắc ý được hân tâng bốc, liếc nhìn hân một cái, nói:

“Con người người tốt hơn nhiều so với chủ tử nhà người đấy, ta phí công phí sức nhiều như vậy để cứu lấy tính mạng hân, vậy mà ngay cả một lời cảm ơn cũng không nhận được.”

Lão Kiêu ở bên này nghe nói Phong Quân Dương không sao cũng liền mồm nói “tốt”, Trịnh Luân bất giác cũng thở phào nhẹ nhõm, duy chỉ có mình Lục Kiêu là trong lòng vẫn nhớ trong phòng còn có Thần Niên, liền lôi kéo Thuận Bình đang đứng chắn trước mặt ra, hỏi Triều Dương Tử:

“Tạ Thần Niên thế nào rồi? Sao không nghe thấy động tĩnh gì của nàng ta?”.

Triều Dương Tử vẫn nhớ tới mối thù đánh nhau với Lục Kiêu, nghe vậy trợn mắt lên, đáp:

“Người là ai hả? Là ai mà cũng dám kêu gào trước mặt đạo gia. Người là tên phương Bắc man di, ta chẳng có gì để nói với người cả!”.

Ánh mắt Lục Kiêu như muốn bốc hỏa, Thuận Bình vội vàng ra hiệu bằng mắt với Trịnh Luân bảo hân mượn cơ hội cản đám người Triều Dương Tử lại, còn mình thì sải bước đến căn tịnh thất xem xét tình hình của Phong Quân Dương. Vừa mới vào đến cửa, thì Thuận Bình đã bị Phong Quân Dương thấp giọng quát dừng lại, hân ngược mắt lên nhìn, mới phát hiện ra Thần Niên lại cũng đang ở trong thùng tắm, sợ hãi cuống quýt cúi đầu xuống, không dám nhìn ngó nhiều nữa.

Phong Quân Dương bảo Thuận Bình gọi thị nữ vào dìu Thần Niên ra khỏi thùng tắm trước, giúp nàng thay một bộ quần áo khô ráo xong, thấy nàng nằm ngủ mê man trên sập mềm rồi, mới lại gọi Thuận Bình vào hầu hạ mình. Đến khi hân được Thuận Bình dìu ra khỏi tịnh thất, thì lại chứng kiến cảnh tượng ồn ào trong sân. Hai người Triều Dương Tử và Lục Kiêu lại đang định động tay động chân, nhưng cứ bị hai người lão Kiêu và Triều Dương Tử ở giữa ngăn cản, nắm đấm tung ra không đánh được lên người đối phương, thì lại bắt đầu chiến đấu bằng miệng.

Triều Dương Tử lời lẽ cay nghiệt, mắng người mà không cần phải phun ra những từ ngữ thô tục, còn thành ngữ tiếng Hán Lục Kiêu chăm chỉ vắt vẻo học trong hơn một tháng trời, quả đúng là thông hiểu đạo lý các mặt, trong lúc suy một ra ba này, tuy hai người ai nấy đều được lão Kiêu và Trịnh Luân ôm giữ lại không đánh được đối phương, nhưng miệng thương lưỡi kiếm đấu với nhau vô cùng kịch liệt.

Một màn ồn ào lộn xộn nhưng lại bùng bùng sức sống lao thẳng vào mặt, khiến khuôn mặt Phong Quân Dương bất giác lộ ra một nụ cười rất khẽ, lặng lẽ quan sát hồi lâu mới đẩy Thuận Bình ra chậm rãi bước đến, thần nhiên nói:

“Thả bọn họ ra.”

Giọng nói của hân không lớn, nhưng mấy người lại nhất loạt ngẩn hết cả ra, bất giác đều dừng hết động tác lại, lão Kiêu và Trịnh Luân quay đầu lại nhìn Phong Quân Dương, thấy mặt mày hân trầm tĩnh, cũng chẳng đoán được là đang vui hay đang giận, chân chừ một lúc rồi cũng thả hai người là Triều Dương Tử và Lục Kiêu ra. Ở bên này Phong Quân Dương ung dung nở nụ cười, dặn dò Thuận Bình:

“Dừng cho đạo trưởng và Lục Kiêu một lời đài, mời bọn họ ra tay đánh một trận, cũng gọi hết những ám vệ canh chừng ở ngoài sân vào đây quan sát, có thể học được một hai chiêu thức thôi cũng là rất tốt rồi.”

Hắn nói như vậy, nhưng trái lại cả hai người Triều Dương Tử và Lục Kiêu đều không tiện động thủ nữa. Triều Dương Tử hừ lạnh một tiếng, vẩy vẩy góc áo, khinh thường nói:

“Đạo gia ta không thêm so đo với tên mọi phương Bắc.”

Ông ta nói xong xoay người bỏ đi, Lục Kiêu cũng không tính toán với ông ta, lại đi tới trước người Phong Quân Dương nhìn chăm chăm vào hắn rồi hỏi:

“Tạ Thần Niên đâu? Các người này làm những thứ gì vậy? Tại sao lúc trước nàng ta lại nói những lời kỳ quặc như vậy? Giống như là sắp chết đến nơi vậy, còn bảo ta gửi lời cho nghĩa phụ nàng ta nữa.”

Phong Quân Dương thoáng ngáy người, đến giờ mới biết lúc trước Thần Niên ra ngoài tìm Lục Kiêu là để dặn dò di ngôn, rồi mới vào phòng chuẩn bị cùng chết với hắn. Cổ họng của hắn nghẹn lại, qua một lúc lâu mới có thể trả lời được Lục Kiêu:

“Nàng ấy không sao, chỉ là mệt mỏi quá độ thôi, vừa này đã ngủ rồi. Đợi nàng ấy tỉnh lại, ta sẽ bảo người tới gọi người.”

Lục Kiêu không chịu dễ dàng tin những lời của hắn, cuối cùng bước vào phòng liếc nhìn Thần Niên, thấy trên mặt nàng tuy rằng trắng bệch nhợt nhạt, nhưng hơi thở vẫn bình ổn, mới yên tâm quay về chỗ mình ở.

Thần Niên vẫn ngủ rất say, Phong Quân Dương không cho phép người khác di chuyển nàng đi, bản thân mình cũng ngồi trông bên sập của nàng không chịu rời. Thuận Bình vội vàng gọi người vào dọn dẹp lò than cùng thùng tắm và những thứ linh tinh khác trong phòng đi, lại khiêng một cái sập mềm khác đến đặt cạnh chiếc sập Thần Niên đang ngủ cho Phong Quân Dương, để tiện cho hắn nghỉ ngơi.

Đến nửa đêm Thần Niên tỉnh lại từ trong cơn mê, hai mắt nhìn bốn phía xung quanh có phần xa lạ, nhất thời không khỏi có cảm giác mơ hồ, bèn hỏi Phong Quân Dương ở bên cạnh:

“Đây là đâu vậy?”

Phong Quân Dương kéo bả vai nàng ôm vào lòng, dịu dàng nói:

“Có ta ở bên cạnh nàng rồi, ngủ đi, không sao đâu.”

Thần Niên chui vào trong lòng hắn, lại bình an chìm vào giấc ngủ. Nàng có cảm giác vừa ngủ thì mặt trời đã lên tít trên cao, trong lúc mơ màng thì hình như nghe thấy giọng nói của Triều Dương Tử gọi:

“Dậy đi, gọi con tiểu nha đầu đó dậy đi, bức độc không được để lỡ thời gian được.”

Nàng mở mắt ra, thì nhìn thấy trong phòng không biết từ bao giờ có rất nhiều những tấm bình phong, giọng nói của Triều Dương Tử từ bên ngoài bình phong vọng vào,

“Mau gọi con tiểu nha đầu đó rời giường đi, chuyện này nếu cậu thương con bé, thì ngược lại chính là đang hại nó đấy, gọi nó dậy ăn thứ gì đó, rồi nhanh chóng ra ngoài vận công bức độc. Trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, thiếu một ngày thì không trừ hết độc được đâu.”

91. Q.1 - Chương 91: Bức Độc Thế Đây

Bên cạnh bức bình phong, trong lòng Phong Quân Dương sớm đã chán ghét Triều Dương Tử đến cực điểm, nhưng vì vẫn có việc cần cầu xin ông ta, nên đành dè dặt sát ý trong lòng xuống, thản nhiên nói:

“Đạo trưởng chờ một lát nữa đi, ta đi gọi nàng ấy dậy.”

Thần Niên nghe thế vội vàng ngồi dậy, nói vọng ra bên ngoài:

“Không cần vào đâu, ta dậy rồi.”

Nhưng Phong Quân Dương vẫn vòng qua tấm bình phong đi vào, bước đến giúp Thần Niên sửa sang lại quần áo, nói:

“Không cần phải vội, thời gian vẫn còn sớm, ăn chút gì trước đã rồi hãy đi.”

Rất nhanh đã có thị nữ bưng nước vào hầu Thần Niên rửa mặt chải đầu, Thần Niên nhanh nhẹn sửa sang lại bản thân, lại bị Phong Quân Dương trông chừng ăn bữa sáng, mắt thấy mặt trời sắp mọc lên đến đỉnh đầu, sợ sẽ chậm trễ thời gian bức độc, bèn vội vàng vàng ra khỏi phòng. Ai ngờ Triều Dương Tử vẫn còn đang ở ngồi đợi dưới bóng cây trong sân, thấy nàng đi ra bèn chỉ tay vào một vùng mặt trời ở chính giữa sân nói với nàng:

“Ồ đây, nhanh lên, ta sẽ nói với người phương pháp vận công.”

Có thị nữ cầm theo một tấm chăn và bỏ đoàn bước tới, còn chưa kịp đặt xuống đã bị Triều Dương Tử đuổi đi,

“Cầm đi đi, cầm đi đi, cái cần ở đây là trên dẫn dương khí, dưới tiếp địa khí, người trải cái thứ dày bịch ấy ra làm gì?”.

Thần Niên liền khoanh chân ngồi xuống đất, dựa theo phương pháp của Triều Dương Tử đầu tiên điều tức rồi tụ chân khí xuống đan điền, sau đó tuần tự thúc đẩy chân khí đi theo những đường kinh mạch như những lời ông ta đã nói, phương pháp vận công tuy không khó nhớ, bức độc cũng chẳng khó chịu giống như lúc dẫn độc ngày hôm qua, chỉ là hiện giờ đã vào hè, lại là thời điểm ánh mặt trời gay gắt nhất trong ngày, Thần Niên chỉ ngồi một lúc dưới nắng ở chỗ đó thôi, mà những chỗ trên đầu trên mặt phơi ra dưới nắng đã thấy âm ỉ đau, phần áo ở lưng ướt sũng mồ hôi.

Phong Quân Dương đang ở trong phòng lật xem những bản mật báo từ các nơi gửi về, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn Thần Niên đang ngồi trong sân, thấy tình cảnh ấy không khỏi cau chặt mày. Thuận Bình ở bên cạnh thấy thế, do dự một lúc rồi mở lời nói:

“Thế tử gia, thời tiết càng lúc càng nóng, có cần tiểu nhân gọi người tới dựng một cái mái che nắng trong sân không?”.

Phong Quân Dương im lặng một lúc, thu lại tâm trí ánh mắt lại một lần nữa đặt lên đồng thư tín trong tay, nói:

“Không cần, cứ để như vậy đi.”

Dưới bóng cây trong sân, Triều Dương Tử ngồi trên một chiếc ghế mây uống trà do thị nữ dâng lên, dáng vẻ ung dung tự tại, mãi cho đến khi ánh mặt trời trên đỉnh đầu bắt đầu lặn dần về phía Tây, ông ta mới chậm rãi đứng dậy, chấp tay sau lưng xoay người đi tới sau lưng Thần Niên, rồi đột nhiên vỗ một chưởng rất mạnh lên chính giữa lưng của nàng, quát khê:

“Được rồi!”.

Khả năng khống chế chưởng lực của ông ta rất tốt, kinh mạch của Thần Niên không hề chịu chút tổn hại nào, chỉ phun ra một ngụm máu đen, cảm giác tức nghẹn ở ngực nhất thời giảm đi rất nhiều. Chỉ nghe thấy Triều Dương Tử ở bên cạnh không nhanh không chậm nói:

“Hôm nay như vậy đã, ngày mai đúng giờ này lại ra đây, đừng có để người khác phải thúc giục.”

Nói xong chấp tay xong lưng nhàn nhã bỏ đi.

Phong Quân Dương đã từ trong phòng đi ra, đỡ Thần Niên từ dưới đất lên, hỏi với vẻ quan tâm thân thiết:

“Thế nào rồi?”.

Khuôn mặt Thần Niên do phơi nắng quá lâu nên đỏ ửng, đầu óc có chút xây xẩm choáng váng, nàng không muốn Phong Quân Dương phải lo lắng ỉn, bèn mỉm cười với hắn, nói:

“Còn phải nói, lão đạo sĩ này tuy khiến người ta phải ghét, nhưng đúng là rất có bản lĩnh.”

Phong Quân Dương trầm mặc quan sát nàng hồi lâu, đột nhiên thấp giọng nói:

“Nàng tạm thời nhịn một thời gian, đợi đến.....”

“Ta biết rồi,”

Thần Niên ngắt lời Phong Quân Dương, ngược mắt lên nhìn hắn,

“Không cần chàng nói ta cũng biết, hiện giờ chẳng qua chỉ ném chút khổ sở thôi mà, ta có thể nhịn được.”

Hai người bọn họ đều không ngốc, đều nhìn ra được phương pháp bức độc của Triều Dương Tử quá mức kỳ quái, quả thực là giống như cổ tình bất Thần Niên chịu khổ, nhưng hiện giờ lại không thể không nghe lời của Triều Dương Tử, càng không dám xảy ra tranh cãi với ông ta, vì thế trước mắt chỉ có duy nhất một chữ “nhịn” này thôi.

Thần Niên thấy hàng mày của Phong Quân Dương nhíu chặt mãi không giãn ra, nghĩ ngợi một lúc lại nói:

“A Sách, chàng dọn về chỗ ở của mình đi. Có chàng ở đây, sẽ không tránh khỏi có không ít người ngoài đi đi lại lại, chi bằng một mình ta ở lại đây, yên tĩnh một chút cũng tiện cho việc trị thương hơn. Huống hồ mấy ngày nữa lão Kiều cũng sẽ khôi phục lại kinh mạch cho chàng, ta không muốn đến lúc đó ngoài phòng một bệnh nhân trong phòng một bệnh nhân, hai người chúng ta đáng thương nhìn nhau qua một khung cửa sổ đâu.”

Tuy nàng nói thế, nhưng Phong Quân Dương hiểu rằng nàng là không muốn hấn nhìn thấy bộ dạng chịu tội chịu vạ của mình, hấn cười thản nhiên, đồng ý:

“Được, vừa hay bên chỗ ta sự vụ cũng đang nhiều, ở đây cũng rất bất tiện.”

Quả nhiên lúc chàng vạng tối hấn đã chuyển trở về chỗ ở cũ, để lại tiểu viện yên tĩnh này ột mình Thần Niên ở. Bên ngoài tiểu viện sắp xếp rất nhiều ám vệ bảo vệ, nhưng trong viện lại chỉ để lại hai nàng thị nữ chăm sóc Thần Niên, đều là những người đã quen thân với Thần Niên cả rồi. Trong số đó có một thị nữ thấy một mảng mặt Thần Niên bị phơi nắng sưng đỏ lên, bèn nói:

“Bên chỗ biểu tiểu thư hình như có thuốc mỡ chữa cháy nắng, chi bằng nô tỳ qua đó lấy một ít về cho cô nương dùng nhé?”

Nhưng Thần Niên lại cảm thấy cứ qua chỗ người ta lấy đồ như vậy không hay lắm, liền không chút bận tâm vẫy vẫy tay, nói:

“Không cần đâu, cũng chẳng yếu ớt đến mức ấy, lấy nước lạnh vỗ lên mặt một lúc thôi là được rồi.”

Ai ngờ vừa dứt lời, bên chỗ Phong Quân Dương đã sai người đưa mấy bình thuốc mỡ thượng hạng qua, thị nữ nhận lấy thuốc xong, mỉm cười khúc khích nói:

“Đúng là nô tỳ lo nghĩ quá nhiều rồi, chuyện của cô nương tự khắc đã có Thế tử gia nhớ đến.”

Thần Niên bị hai người các nàng nói đến mức cảm thấy rất xấu hổ, mở nắp bình ra ngửi thử mùi thuốc mỡ, thay đổi chủ đề:

“Phải bôi mấy thứ này sao?”

Trước đây khi còn ở trong sơn trại nàng cũng không ít lần chạy nhảy lung tung lúc ánh nắng mặt trời đang gay gắt nhất, nhưng chưa từng dùng những thứ này bao giờ, trong lòng lại lẩn cấn cảm thấy không nhất thiết phải dùng chúng. Nàng cũng chẳng phải là tiểu Liễu, nhất quyết không được phơi nắng, hễ đến mùa hè thì bất kể thời tiết có nóng đến mức nào, thì ra khỏi cửa nhất định phải che thật kín mặt mũi, đi trên đường thì phải dính sát vào bờ tường, giống hệt một tên trộm.

Hai nàng thị nữ nghe vậy đều trả lời một cách chắc nịch:

“Đương nhiên là phải dùng rồi.”

Hai nàng vội vàng lấy nước cho Thần Niên rửa sạch mặt thêm lần nữa, rồi cẩn thận bôi thuốc mỡ lên những chỗ bị phơi nắng ửng đỏ của nàng, trên mặt cần cổ đều được bôi kín, trừ chừa lại mắt tai và mũi. Thần Niên tuy rằng không quen, nhưng lại cảm thấy làn da sau khi được bôi thuốc mỡ xong rất mát, không ngứa rất như lúc trước, nên cũng để mặc cho hai nàng ấy đắp ỳnh.

Lúc tối, Lục Kiều đến thăm Thần Niên, lúc đầu nhìn thấy liền ngây người ra, chỉ vào mặt nàng kinh ngạc hỏi:

“Cô làm gì vậy? Sao mặt mũi lại đắp thuốc thế kia? Bị người ta đánh sưng à?”

Khuôn mặt Thần Niên được hai nàng thị nữ đắp một lớp thuốc mỡ khá dày, nói chuyện không được tiện, nghe thế chỉ tức giận lườm hán một cái, mồm miệng lúng búng mắng lại:

“Có mà mặt người mới bị người ta đánh cho sưng ấy!”

Lục Kiêu không nghe thấy rõ, bèn sáp lại gần cẩn thận nhìn mặt Thần Niên, thấy mặt nàng tuy rằng bôi đầy thuốc mỡ, nhưng da thịt trơn bóng mịn màng, không giống với vẻ bị thâm tím. Thần Niên thấy khuôn mặt hiếu kỳ của hắn, sợ hắn thò tay ra chọc vào mặt mình, hoảng quá vội vàng ngửa người ra sau, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn hắn, cuống cuống giải thích:

“Đây là thuốc mỡ trị cháy nắng, không phải thứ gì linh tinh đâu!”

Câu này nàng nói rất to, Lục Kiêu nghe thấy cũng rất rõ, trong lòng nghĩ thầm con gái Nam Hạ quả nhiên là ngôn ngữ cử chỉ kỳ quái quá, chỉ phớt nháng có một lúc vậy thôi mà phải bôi thuốc đầy mặt như thế, cũng không sợ phiền sao.

Thần Niên lại hỏi dồn:

“Người tới có việc gì vậy?”

92. Q.1 - Chương 92: Ngoại Truyện Về Trang Thiếu Khâm

Lúc tu vi của Trang Thiếu Khâm đạt đến mức nhìn thấu được đạo trời, thì cũng là lúc đạo môn lâm vào tình cảnh bấp bênh. Mấy năm qua tư tưởng đạo gia nổi lên khắp nơi, xung đột giữa yêu quái và đạo sĩ càng lúc càng khốc liệt, gần như đã trở thành cuộc tranh đấu giữa chính đạo và gian tà. Không ít yêu quái được nuôi dưỡng đều bị rơi vào tình cảnh đuổi giết không chút nể nang, hoặc liều mình chống trả hoặc bỏ trốn đi nơi khác. Thượng Dương tông đưa Hà Miêu đến sau núi trông chừng rất nghiêm ngặt, chỉ sợ chuyện tông phái mình nuôi yêu quái truyền ra ngoài.

Cuối cùng có một ngày, yêu quái và đạo sĩ hoàn toàn đứng ở hai bên bờ chiến tuyến. Để bảo vệ những yêu sủng có tu vi bất phàm của bản thân, các tu sĩ đã đặt một quy tắc — Yêu sủng nào giết được nhiều yêu quái nhất, có lòng trung thành bảo vệ chủ nhân nhất, thì được giữ lại chăm nuôi. Phàm là yêu sủng nào không giết yêu quái hoặc giết được ít nhất sẽ bị bắt giết.

Lúc Trang Thiếu Khâm tới, hốc cây Hà Miêu ngủ đông đã bị băng tuyết bao phủ, hắn thở dài, lệnh cho đệ tử đào Hà Miêu từ trong hốc ra. Nàng đã lạnh cóng tới mức đóng thành một cục băng.

Hắn mang Hà Miêu về phòng mình, đặt bên cạnh lò sưởi, để nàng từ từ tỉnh lại.

Hà Miêu mở mắt nhìn thấy ánh lửa ấm áp trong phòng, cả người Trang Thiếu Khâm mặc bộ y phục đơn sắc của đạo gia, dựa vào bên lò sưởi yên lặng đọc sách. Nàng đột nhiên nhớ tới năm ấy, Hoa Đà bị Tào Thào chặt đầu, Trang Thiếu Khâm đã cướp được rất nhiều sách y thuật nói về cách tránh được lửa liếm lên người từ trên tay vị phu nhân của ông ta. Lúc ấy hắn cũng ngồi bên cạnh hàng cổ thụ giữa núi hoang như thế này, chớp mắt mà đã mấy tháng rồi.

Lúc ấy cơ thể hắn đã là của địa tiên, tích cốc nhiều năm, không sợ đói rét, không biết đến ốm đau bệnh tật. Hà Miêu lặng lẽ nằm bò ra bên cạnh hắn, tiết trời dần dần lạnh hơn, tuyết rơi dày, khiến nàng đông cứng thành tảng, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt ngủ đông. Lúc Trang Thiếu Khâm phát hiện ra cũng chỉ đành mang nàng đến quán trọ, đốt lò sưởi thật ấm, hắn dùng rượu nóng làm ấm thân thể cho nàng, ánh mắt đau đớn cùng cực: “Xin lỗi Miêu Miêu, xin lỗi nàng.....”

(Địa tiên là để chỉ những vị tiên nhưng lại thường sống ở nhân gian.)

(Tích cốc là một trong những phương pháp dưỡng sinh cổ xưa của đạo gia, nghĩa là không ăn ngũ cốc. Phương pháp này có nguồn gốc từ thời nhà Tần, thịnh hành vào thời nhà Đường, người dưỡng sinh theo cách này sẽ không ăn các loại ngũ cốc, chỉ hít gió và uống sương để sống, thông qua việc tuyệt thực để điều chỉnh khí tức.)

Trang Thiếu Khâm biết nàng đã tỉnh, hắn đặt quyển sách trong tay xuống, thần sắc trầm tĩnh từ tốn nói: “Ngày mai đi tới núi Hoa Đình một chuyến.”

Hà Miêu gật đầu, không hỏi đi làm gì, nàng rất ngoan, hơn tám trăm năm nay chưa từng hỏi Trang Thiếu Khâm muốn làm gì.

Trang Thiếu Khâm giống như nhớ ra điều gì, khẽ thở dài một tiếng, hơi nhấc tay lên, muốn xoa xoa đầu nàng, thì Hà Miêu bỗng co rúm người lại, tránh bàn tay hắn. Phản ứng quá đột ngột, khiến cả hai bên đều sửng sốt, thấy bàn tay hắn khựng lại giữa không trung, Hà Miêu ngại ngừng dựa đầu lại gần, cái mào ngẩng cao cọ cọ vào lòng bàn tay hắn.

Rất khẽ, một cái đụng chạm đầy cẩn thận e dè. Kể từ khi có một người tên là Tư Mã Viêm báiihắn làm quốc sư, bọn họ chưa từng có hành động nào thân mật như vậy. Thời gian quá lâu, ngay cả đường vân trong lòng bàn tay hắn cũng đã trở nên xa lạ.

(Tư Mã Viêm chính là Tấn Vũ Đế, hoàng đế đầu tiên của nhà Tây Tấn (266-316) trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người có công thống nhất Trung Hoa, chấm dứt thời chia cắt Tam Quốc.)

Tuyết tích tụ bên ngoài cửa sổ bắt đầu tan ra, thỉnh thoảng có vài tiếng cành cây khô gãy vang lên trong gió tuyết, âm thanh giòn tan. Trái tim như chiếc giếng không một gợn sóng của Trang Thiếu Khâm đột nhiên nổi lên một thoáng xao động, hắn nhẹ nhàng gọi nàng: “Miêu Miêu.”

Hà Miêu vẫn còn mang máng nhớ đến ánh mắt và giọng điệu ấy, nàng hiểu tâm tư của Trang Thiếu Khâm. Nàng thấy hơi sợ, nhưng không dám cự tuyệt. Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân hiện giờ đã không còn là Trang Thiếu Khâm biết chiều chuộng, biết yêu thương nàng của năm đó nữa rồi. Hắn có thể đánh nàng, đánh đến chết.

(Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân có nghĩa là vị chân nhân huyền diệu khắp trời đất không vướng tạp niệm bụi trần thông hiểu cai quản cửu thiên.)

Hơn nữa nàng vẫn đang rất lạnh, váy trên thân rắn bị rụng chưa kịp mọc lại, trong phòng ẩm áp như vậy, khiến nàng không muốn ra ngoài.

Đêm đó nàng ở trong phòng của Trang Thiếu Khâm, sau khi hầu hạ hắn xong lại biến trở về thân rắn, không dám khoan thai tròn trên người hắn như rất lâu trước đây nữa. Nàng xuống giường, lặng lẽ cuộn mình bên cạnh lò sưởi, lặng nghe gió tuyết.

Núi Hoa Dinh thuộc nước Thục, là nơi địa linh nhân kiệt, là vùng đất thiêng của những người tu tiên.

Hà Miêu cùng đi với Trang Thiếu Khâm, Trang Thiếu Khâm ngồi kiểmg, nàng cười mây. Trước khi lên núi, Trang Thiếu Khâm đưa cho nàng một cái hộp: “Lên núi thăm Hoa Dinh, bên trong hộp là quà mừng thọ rất quý, không được tự ý mở ra!”

Hà Miêu biết Hoa Dinh, ông ta chính là chủ nhân của ngọn núi này, lúc Hà Miêu vừa mới đắc đạo cũng đã từng tới thăm ông ta. Giờ nghe Trang Thiếu Khâm nói thế, nàng liền nhận lấy chiếc hộp, vui vẻ đi lên núi.

Hôm nay là ngày mừng thọ của Hoa Dinh, ông ta là người hảo sảng, không hề kỳ thị yêu tộc, nhiều năm nay đã kết giao với rất nhiều bằng hữu. Vào ngày này hàng năm, đều có vô số yêu tộc đến chúc thọ. Hà Miêu từ nhỏ đã lớn lên trên núi Hoa Dinh, hộ tịch vốn dĩ thuộc núi Hoa Dinh, nên được dẫn vào buổi tiệc một cách rất thuận lợi.

Lễ vật Trang Thiếu Khâm lệnh cho Hà Miêu mang đi mừng thọ là một cây đàn siêu bình, Hoa Dinh rất thích, còn mang ra gảy một khúc nhạc. Ai ngờ bữa tiệc còn chưa diễn ra được một nửa, thì Hoa Dinh đột nhiên đột tử. Trong tâm trạng phẫn nộ của mọi người, cũng chỉ điều tra được rằng cơ thể ông ta trúng kỳ độc, nhưng lại không tìm ra được kỳ độc từ đâu tới.

Danh tiếng đạo phái của Hoa Dinh rất tốt, giờ đột nhiên bị hại, tông phái nhận định ngay là do yêu quái làm, lập tức bao vây toàn bộ núi Hoa Dinh, ra tay tàn sát toàn bộ yêu quái có mặt ở đây. Lúc xảy ra sự việc Hà Miêu ngồi ở cuối bàn tiệc, vị tu sĩ dẫn nàng vào giết sạch tất cả yêu quái có trên núi, chỉ tha cho duy nhất một mình nàng.

Hà Miêu đứng giữa không trung, nơi dưới chân từng là nhà của nàng, là nơi đã sinh ra và nuôi dưỡng nàng. Nhưng giờ mặt đất thấm đẫm máu tươi, vô số những đóa hoa phủ đầy xương khô, nàng không còn nhà nữa rồi.

Cái đuôi của nàng quét qua những cành cây khô rơi đầy trên núi, vẩy rần vừa mới mọc lại bị bong ra rơi rụng lả tả: “Chàng lừa ta, chàng lừa ta! Chàng muốn giết sạch chúng ta!!”.

Giọng nói của nàng như đang gào đang khóc, Trang Thiếu Khâm lấy khóa yêu lần lượt chặn lên đuôi của nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn quang cảnh vụ thảm sát, giọng nói của hắn từ hờ hững đến tàn khốc: “Là bọn chúng, ta và nàng, mới là chúng ta.”

Hà Miêu gào khóc giữa núi rừng, cây đàn siêu bình được làm từ cây thuốc bắc, cái chết của Hoa Dinh, chẳng qua chỉ là cái cớ đạo gia dùng để diệt yêu mà thôi. Còn nàng, đích thân nàng mang tặng chiếc đàn siêu bình đó đến cho Hoa Dinh, vì nàng là yêu quái xuất thân từ núi Hoa Dinh, nên Hoa Dinh không may có chút đề phòng.

(Cây thuốc bắc tên Hán Việt là tiền độc mộc, đây là một loại cây có độc tố vô cùng kinh khủng, khi nhựa của nó đi vào cơ thể người và động vật máu nóng thì cái chết sẽ đến rất nhanh, các cơ giãn ra trong đó có cơ tim, khiến nhịp tim chậm dần và ngừng hẳn, người nhão, mềm, mắt nhắm nghiền và mặt xanh tái. Từ xa xưa các thợ săn đã biết dùng nhựa của loại cây này tẩm vào mũi tên để săn thú rừng, chỉ cần một phát trúng đích thì ngay cả một con bò rừng cũng không có cơ hội sống sót.)

“Trang chương giáo, lần này sủng yêu của ngài lập được đại công, sau này đạo tông sợ là cũng không thể làm khó được nàng ta.” Cung chủ của Cửu Thượng cung chậm rãi đi tới, phát trần vẩy vẩy trong tay, ông ta cười đến là tiên phong đạo cốt. Trang Thiếu Khâm chỉ mãi nhìn đến Hà Miêu ở dưới chân, hắn nhìn thấy sự đau đớn của nàng, hắn nhận ra rằng Hà Miêu đã không còn trung thành với hắn nữa.

Từ thời Chiến quốc đến Đại Đường, thời gian hơn tám trăm năm, mọi người đều đã thay đổi rồi.

“Hạo Thiên vẫn khỏe chứ?” Hắn không mặn không nhạt hỏi đến đệ tử của mình, không nhìn đến Hà Miêu đang phủ phục dưới đất, đã thay đổi rồi, năm rộng thảng dài vốn dĩ chỉ là một hồi biến ảo, giang sơn, đế vương còn trăm thay ngàn đổi chỉ trong chớp mắt, huống hồ là hắn và Hà Miêu?

“Chương giáo yên tâm, dù cánh tay của lệnh đồ bị Côn Bằng gây thương tích, nhưng được điều dưỡng bằng phương pháp bí truyền của cung ta, thì đã không còn trở ngại gì nữa.” Hắn sán lại gần Trang Thiếu Khâm, khuôn mặt vô cùng đắc ý, “Cung của ta mới nghiên cứu chế tạo ra một loại đan dược, được điều chế bí mật từ phần cây để hươu thêm vào đó cỏ vong ưu, có tên là Liệu Sầu, ăn vào sẽ quên hết phiền não. Nếu yêu sủng của chương giáo ăn thứ này, nàng ta nhất định sẽ quên hết những chuyện không vui vẻ này, phục tùng chương giáo như thuở ban đầu.”

(Liệu Sầu dịch nghĩa là chữa trị sầu lo.)

Trang Thiếu Khâm nhận lấy bình bạch ngọc của ông ta đưa cho, dốc ra một viên thuốc có màu xanh, hắn tách miệng Hà Miêu ra, ép nàng phải ăn: “Cũng tốt, đã không vui, thì chi bằng nên quên hết đi.”

Hà Miêu tỉnh giấc vào một buổi sáng sớm mùa xuân, cây cối trên núi vừa mới đâm chồi nảy lộc mới, những đàn chim di cư từ phương Nam bay trở về, ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, nhỏ nhắn mịn màng, như những sợi tơ ngũ sắc.

Hà Miêu thấy rất vui, nàng giành thời gian đuổi bắt sóc ở trong núi, thỉnh thoảng gặp Trang Thiếu Khâm, nàng lại đánh lấy hắn như ngày xưa, còn dùng đuôi giữ nịt chặt cổ hắn không cho hắn đi. Để thoát thân, Trang Thiếu Khâm đã đồng ý với nàng rất nhiều việc, ví dụ như đi bắt chuột đồng cho nàng, ví dụ như mua y phục thật đẹp cho nàng, ví dụ như dẫn nàng đi ngắm núi Côn Luân.

Nhưng hắn chẳng bao giờ thực hiện những điều đó, hắn chỉ cần cho nàng ăn một viên Liệu Sầu, nàng sẽ quên hết tất cả những chờ đợi sẽ khiến bản thân nàng phải đau khổ, cũng quên luôn bản thân đang chờ đợi điều gì.

Trang Thiếu Khâm thường bảo Trang Hạo Vũ dẫn nàng xuống núi giết yêu, mỗi lần nàng đều tưởng rằng đó là lần đầu tiên, và cũng tưởng rằng đó là lần cuối cùng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy rất vui vẻ.

Không bao lâu sau, cung chủ của Cửu Thượng cung dẫn theo yêu sủng của mình tới Thượng Dương tông làm khách. Yêu sủng của hắn là một con sói đen, tu vi cũng không dưới một ngàn năm. Hắn dẫn theo con

yêu sói ngồi trong sảnh, khuôn mặt tươi cười như hoa xuân nở tháng Ba: “Trang chưởng giáo, yêu sủng Tham Lộc của bản đạo, hiện giờ đã một ngàn hai trăm sáu mươi một tuổi rồi, trước giờ bản đạo vẫn đau đầu vì không có cách nào tìm được một thần thú xứng đôi với nó. Hôm nay nhìn thấy Hà Miêu của trưởng giáo ngồi dưới đây vô cùng thích hợp, chỉ không biết chưởng giáo có đồng ý bán cho bản đạo mỗi nhân tình này không?”.

Trang Thiếu Khâm khẽ nâng mí mắt lên, giống như đang cẩn thận đánh giá con sói yêu tên là Tham Lộc kia. Cung chủ của Cửu Thượng cung là loại người giảo hoạt đến mức nào chứ, lập tức mở miệng nói: “Trang huynh, hiện giờ đạo hạnh của huynh đã đạt đến cảnh giới tuyệt hảo rồi, việc đắc đạo thăng thiên chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi. Có một vài thứ cho dù là không nữa, thì cuối cùng cũng phải bỏ xuống thôi.”

Trang Thiếu Khâm cầm chén trà nhưng không uống, cũng không nói câu nào. Chủ cung của Cửu Thượng cung lời nói sắc bén: “Đạo hữu à, tuy Tham Lộc là yêu sủng của bản cung, nhưng trước giờ bản cung chủ coi nó như con đẻ, sau này đắc đạo, có lẽ sẽ kế thừa Cửu Thượng cung cũng chưa biết chừng. Huynh và ta là bằng hữu chí thân, lẽ nào đạo hữu còn lo lắng bản đạo bạc đãi hậu bối sao?”.

Từng câu từng chữ của ông ta đều đánh trúng vào điểm yếu hại, sau khi suy nghĩ hồi lâu cuối cùng Trang Thiếu Khâm nói: “Huynh tạm thời quay về trước đi, để ta thư thả suy nghĩ vài hôm nữa đã.”

Ngày hôm sau, Hà Miêu lại được dẫn đến phòng của Trang Thiếu Khâm. Phòng của hắn bày biện rất đơn giản, trong bình hoa đặt trước cửa sổ cắm một bó hoa anh đào rất lớn, mùi thơm nhẹ nhàng tinh tế. Trang Thiếu Khâm ngồi trên chiếc ghế hồng mộc trước bình hoa, vẻ mặt đứng đưng lạnh nhạt: “Nàng thu dọn chút đồ đạc đi, hai ngày nữa..... gả đến Cửu Thượng cung.”

Hà Miêu ngẩng đầu lên nhìn nhẩn, hắn quay mặt đi, tránh ánh mắt của nàng. Có người dẫn nàng ra ngoài, đã đi được rất xa rồi, đột nhiên nàng quay đầu lại hỏi: “Thiếu Khâm, không phải Miêu Miêu vẫn luôn rất ngoan sao?”.

Trang Thiếu Khâm cúi đầu, hồi lâu mới trả lời: “Ừ.”

Ánh mắt của nàng tràn ngập vẻ hoang mang và bi thương “Vậy tại sao chàng không cần ta nữa? Chàng nói ta rất ngoan, nên ta mới theo chàng xuống núi. Ta vẫn luôn rất ngoan, vậy tại sao chàng lại không cần ta nữa?”.

Năm ấy trên núi Hoa Dinh, hoa nở rộ rực rỡ, nước suối trong lành mát lạnh. Một Trang Thiếu Khâm với hai bàn tay trắng nhẹ xoa đầu Hà Miêu, giọng nói dịu dàng: “Miêu Miêu ngoan, Miêu Miêu có theo Thiếu Khâm xuống núi không?”.

(Vậy mới nói làm con gái thì đừng có nghe lời dụ dỗ của đàn ông con trai. Xưa thì bị phụ tình, nay thì vớ vẫn là sang biên giới Trung Quốc ngay.)

“Xuống núi có chuột đồng non không?”.

“Có, xuống núi rồi, ngày ngày Thiếu Khâm sẽ bắt chuột đồng non cho Miêu Miêu, đợi khi nào kiếm đủ tiền, Thiếu Khâm sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân. Chỉ cần Miêu Miêu nghe lời, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

(Lời khuyên thứ hai, đừng có mấy nghe câu ngọt nhạt của cánh đàn ông, lúc hứa hẹn thì không ai bằng, lúc phải tay thì còn giỏi hơn gấp bội.)

Trước thời Tần Hán, Chiến quốc xuân thu, những lời chàng nói ta đều nhớ, ta vẫn luôn luôn nhớ. Nhưng tại sao chàng không cần ta nữa?

Trang Thiếu Khâm đứng nguyên tại chỗ, dưới lớp màn bụi phủ suốt tám trăm năm, trái tim trào lên cơn đau âm ỉ.

Hai ngày sau, Hà Miêu xuất giá.

Trang Thiếu Khâm mặc bộ y phục đạo sĩ màu thiên thanh, trầm mặc đưa tiễn. Bộ áo cưới màu đỏ tươi kia như đang cháy lên trong mắt hắn, hắn có cảm giác có lẽ bản thân cũng cần đến một viên Liệu Sầu. Thì ra quãng thời gian gần bó khăng khít không rời, chẳng qua cũng chỉ là tiễn nhau đi một đoạn cuối cùng thể này mà thôi.

Hắn vẫn luôn tỉnh táo để biết bản thân cần gì. Điều hắn muốn là trí thông minh sự thấu hiểu của niêm hoa vi tiểu, chứ không phải là nhảy múa tiêu dao giữa chốn nhân gian. Vì thế cảnh sắc giữa những ngã rẽ dễ khiến con người ta mê mẩn lạc lối, dù có không nở đến đâu, rồi cũng sẽ phải buông bỏ.

(Niêm hoa vi tiểu nghĩa là cầm hoa mỉm cười, đây là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười. Đây là biểu thị cho sự giao cảm, rung động giữa hai tâm thức, giữa thầy và trò đã đồng nhất với nhau.)

Hắn đổ một viên Liệu Sầu ra, nhưng cuối cùng lại từ từ thả vào trong bình ngọc, đã buông bỏ rồi, có thể không quên được không? Thiên thu hoa nở hoa tàn, hắn là hóa thân của sự thông minh, vậy ngoài kia ai sẽ là hóa thân của hắn?

Một tháng sau, đạo hạnh của Trang Thiếu Khâm mãn hạn, đại kiếp sắp tới. Trước khi bế quan hắn mời khắp lượt những bằng hữu xa gần, tới tụ tập trong cùng một ngày. Trong bàn tiệc Hoa Dương chân nhân vô tình nhắc đến một chuyện: “Mấy ngày trước nghe nói Cửu Thượng cung muốn điều chế thuốc Trường Sinh, nhưng lại thiếu mất mật rắn ngàn năm, giờ đã đầy đủ rồi thì phải?”

Trang Thiếu Khâm quay ngoắt đầu lại hỏi: “Thiếu thứ gì cơ?”

Hoa Dương chân nhân hoàn toàn không nhận ra điều gì khác lạ, lặp lại lần nữa: “Mật rắn ngàn năm. Yêu quái bây giờ đều đã bị giết gần hết rồi, biết đi đâu tìm mật.....”

Trang Thiếu Khâm không nghe ông ta nói gì thêm, cười kiếm vội vàng lao tới Cửu Thượng cung.

Bên trong mật thất của Cửu Thượng cung, một con rắn lớn dài năm trượng bị trói chặt trên tường, bụng của nó được nối với một chiếc ống tre to cỡ ngón tay, thứ con người chuyên dùng để hút mật.

Thành Hàm Đan năm ấy, hoa thu nở khắp nơi. Lúc Trang Thiếu Khâm trừ tà cho người ta gặp phải ác thú Đào Ngộ, nên cơ thể bị trọng thương, lại không có tiền chữa bệnh. Lần đó đã phải hút mật rắn để đổi lấy tiền trị bệnh. Khi ấy nàng bịt miệng vết thương, mỉm cười mơ hồ xa xăm: “Miêu Miêu không đau, Miêu Miêu là yêu mà, sẽ lành nhanh thôi.” Nàng xoa xoa vết thương, tự mình dỗ mình, “Sẽ lành nhanh thôi.....”

(Đào Ngộ là một trong những quái vật trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, tương truyền, Đào Ngộ có thân hình và móng vuốt giống hổ, lông dài, mặt người, răng nanh to lớn.)

Và hôm nay trong căn mật thất tối tăm, con rắn đó ngẩng đầu lên, giọng nói thấp như đang rên rỉ: “Thiếu Khâm, Miêu Miêu đau, rất đau.....”

Giọt nước mắt ấy, đã rơi suốt từ năm 282 trước Công Nguyên cho đến giờ, xuyên qua bụi mờ năm tháng suốt hơn tám trăm năm, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn ôm lấy Hà Miêu giặt sạch toàn bộ Cửu Thượng cung, hận ý trong lòng dâng lên ngập trời, ghét người cũng ghét luôn cả bản thân mình, hận không thể san bằng cả thế gian này thành bình địa, Miêu Miêu trong lòng hắn đang hấp hối.

Về sau Miêu Miêu cực kỳ sợ người, cho dù hắn thân thiết lại gần cách mấy, nàng cũng sẽ cuộn thân mình lại, thè lưỡi bày ra tư thế chuẩn bị tấn công.

Hắn biết đại kiếp của mình đã đến rất gần, đó là một đòn thiên lôi, có thể vượt qua được sẽ trở thành tiên, không vượt qua được thì tan tành mây khói, nhưng hắn thực sự không yên tâm về tình hình hiện giờ của Hà Miêu. Ngày nào hắn cũng bắt chuột đồng non cho nàng, vết thương của nàng đau, nên không thể ăn được gì. Chỉ biết ngày ngày trốn trong hốc cây, ai gọi cũng không trả lời.

Trang Thiếu Khâm bắt lực, lại cho nàng ăn Liệu Sầu. Vào một đêm tháng Năm đầu hè, ánh sao như những viên ngọc rải rác trên màn trời, tiếng côn trùng vang lên khắp nơi. Hà Miêu cắn một viên đan dược trong bàn tay hắn, vô cùng vô cùng yên tĩnh. Trang Thiếu Khâm xoa xoa đầu nàng, nhòm người định đi, mấy ngày trước Hà Miêu không hề thân cận với hắn thì nay đột nhiên túm lấy ống tay áo hắn, Trang Thiếu Khâm quay đầu lại, thấy nàng hóa thành hình người, long lanh rạng rỡ, đường nét khuôn mặt đẹp như tranh.

Bất giác giọng nói của Trang Thiếu Khâm dịu dàng hẳn đi: “Miêu Miêu ngoan, ngủ đi nhé. Ngày mai chúng ta đi bắt chuột đồng. Đợi Miêu Miêu khỏi bệnh, ta sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân.”

Hà Miêu từ từ buông tay.

Khi những tia nắng đầu tiên xuyên qua những tầng mây lơ lửng, Hà Miêu mở mắt ra, thấy núi rừng xanh tươi đẹp đẽ, những con suối đua nhau chảy róc rách, ánh sáng long lanh rực rỡ.

Trang Thiệu Khâm nắm lấy tay nàng: “Đi thôi Miêu Miêu, chúng ta đi bắt chuột đồng.”

Hà Miêu nhìn hấn, lại nhìn mấy tên đệ tử đứng sau lưng hấn, Trang Thiệu Khâm liền dịu dàng nói: “Đây là nhị đệ tử của ta Trang Hạo Vũ, Miêu Miêu không biết sao?”

Hà Miêu lại quay sang hướng khác, Trang Thiệu Khâm xoa xoa đầu nàng: “Đây là đại đệ tử của ta, Trang Hạo Thiên, trước đây bọn nàng vẫn cùng chơi với nhau mà.”

Cuối cùng nàng nhìn chăm chăm vào hấn, hỏi: “Vậy người thì sao, người là ai?”

Nụ cười của Trang Thiệu Khâm ngưng lại trong đáy mắt nàng.

Hà Miêu đã quên rất nhiều chuyện, nàng chỉ nhớ mình tên là Hà Miêu, là xà tinh trên núi Hoa Dinh, nàng không biết mình đang ở đâu, nàng cũng không thích Thượng Dương tông. Cuối cùng vào một buổi tối không trăng lặng gió, nàng tranh thủ lúc Trang Thiệu Khâm bế quan, lén lút trốn trở về núi Hoa Dinh.

Núi Hoa Dinh đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, nàng sớm đã chẳng còn động phủ nữa. Nhưng nàng vẫn rất thích nơi này, nàng tìm một cái sơn động cạnh một con suối, lại nhờ một con tê tê tới tu sửa hộ cho. Chưa được vài ngày đã có một chỗ sạch sẽ, đủ để dung thân.

Núi Hoa Dinh có một con trăn Tử Tinh, kể từ khi hai con rắn gặp nhau ở bên suối, hấn thường xuyên tới động phủ của Hà Miêu làm khách. Vết thương của Hà Miêu vẫn chưa khỏi hẳn, cử động không tiện, nên ngày ngày hấn bắt chuột non cho nàng, thậm chí còn kiếm cả thuốc trị thương để nàng bôi ngoài da nữa, kiên nhẫn tỉ mỉ vô cùng.

Vào một đêm tháng Sáu, trời mưa rất to.

Tiếng sấm ầm ầm cuộn cuộn lao đến từ phía chân trời, rít gào như muốn phá hủy trời đất. Hà Miêu nằm trong động phủ thò đầu ra ngoài, trong cơn mưa tầm tã, có một người ngã vào vũng nước, mưa gió thấm ướt cả bộ đạo bào màu thiên thanh của hấn, vết máu loang lổ hải hùng.

Hà Miêu ở bên cạnh nhìn ngó hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi lúi húi vào một cái sơn động nhỏ nho gần đấy.

Trang Thiệu Khâm hôn mê rất lâu, hấn không biết tại sao mình lại tới đây, hấn đã vượt qua được tiên kiếp, sẽ mau chóng đứng vào hàng ngũ thần tiên. Chỉ là kiếp nạn thiên lôi kia gần như đã nghiền vỡ xương cốt toàn thân hấn thành bột, ngay cả đầu ngón tay hấn cũng không nhúc nhích được.

Đang trong cơn đau đớn đến cùng cực, thì có một con rắn lắc đầu rung đuôi bò tới từ trong màn mưa, trên cổ nó có treo một cái giỏ trúc nhỏ, bên trong có rất nhiều thuốc trị thương. Nó thả chiếc giỏ trúc xuống đất, dúi đầu vào người hấn.

Mưa gió tạnh dần, cơn sấm sét kinh khủng ấy đã xé toạc vết thương cũ năm xưa, tái hiện cảnh quá khứ máu tươi đầm đìa. Thì ra hồng trần trắc trở, hơn tám trăm năm tìm kiếm, nơi yên bình nhất lại là bên cạnh nàng.

Thuật sĩ giang hồ Trang Thiệu Khâm chán nản khôn cùng khi đó nay đã trở thành thần tiên chốn cửu thiên, hấn vẫn luôn cho rằng mọi thứ đã thay đổi, bao gồm cả ái tình và lập trường của năm đó. Nhưng đêm nay của tám trăm năm sau, hấn mới phát hiện ra rằng nàng chưa từng thay đổi.

Liệu Sầu quét sạch cát bụi của năm tháng, còn nàng thì vẫn luôn dừng lại ở thành Hàm Đan năm 262 trước Công Nguyên, trái tim từ đầu đến cuối vẫn chan chứa tình cảm dịu dàng.

Đêm hè ngắn ngủi, khi gió ngừng, mưa tạnh, bầu trời hưng hửng sáng.

Có một giọng nói trong veo như bạc cất lên: “Miêu Miêu? Nàng đang ở đâu, mau ra đây, chúng ta đi thôi!”

Hà Miêu nằm trong động phủ vẫn chưa tỉnh hẳn, giọng nói yêu kiều như chồi non hoa xuân: “Nhưng ta vẫn còn muốn ngủ thêm lúc nữa.....”

“Không phải nàng nói muốn đi ngắm núi Côn Luân sao?”.

“Ta có thể ngủ thêm lúc nữa rồi đi không?”.

“Đồ lười, qua đây, ta công nàng!”.

“Ôi, đây là cái gì vậy?”.

“Chuột đồng đây, bắt cho nàng ăn đường.”

“Hi, Tử Tinh người thật là tốt!”.

“Hừ.”

Trong cơn mưa phùn lất phất giữa trời hè, hắc đắc đạo thẳng thiên, còn nàng đã tìm thấy người đưa nàng đi ngắm núi Côn Luân.

93. Q.1 - Chương 93: Gặp Lại Khâu Tam

Đại quận chúa của Thịnh Đô chính là người chị cả của Phong Quân Dương gả vào hoàng thất, Quý phi của đương kim Hoàng đế. Vị Phong Quý phi này xuất thân cao quý, ở trong cung lại nhận được sủng ái muôn phần, nên ngay cả Hoàng hậu cũng phải giữ lễ ba phần. Nếu đặt trong nhà người khác, thì đây vốn là chuyện vinh dự không gì bằng, nhưng Thuận Bình lại hiểu quá rõ Phong Quân Dương cực kỳ không thích người khác nhắc đến hai chữ “Quý phi” này trước mặt hắn, vì thế từ trước đến giờ vẫn dựa theo thói quen ngày xưa, gọi Phong quý phi là “Đại quận chúa”.

Phong Quân Dương chưa từng nghĩ thư hồi âm lại đến nhanh như vậy, nên có chút bất ngờ, xé bức thư ra xem, sắc mặt từ từ trầm xuống. Sau khi Triều Dương Tử trị thương cho hắn xong, hắn đã gửi một phong thư cho người chị cả đang ở Thịnh Đô, kể sơ qua tình hình ở hai châu Thanh Ký, lại nói thêm việc mình bị thích khách đả thương, may mà có một cô nương cứu giúp. Cô nương này lương thiện dùng cảm lại thông minh kiên nghị, trong lòng hắn vô cùng ái mộ, muốn dẫn về Thịnh Đô để chị cả gặp mặt.

Tình cảm giữa Phong Quân Dương và người chị cả này của mình rất tốt, nên mới gửi thư xin được giúp đỡ, vốn dĩ đầu tiên là hy vọng có được sự ủng hộ của chị, tạo một thân phận giả cho Thần Niên để có thể môn đăng hộ đối với vương thất Vân Tây. Trong thư hắn tuy chưa nói thẳng ra, nhưng ý tứ truyền đạt thì lại rất rõ ràng, hắn thích Thần Niên, muốn lấy nàng làm vợ.

Nhưng Phong Quý phi lại trả lời hắn một cách rất chắc chắn rằng: Nếu thật sự thích, thì có thể nạp làm thiếp, chỉ là chính thất vẫn còn chưa lấy, thì không được quá công khai, càng không được có con nối dõi trước.

Con người Phong Quý phi thông minh như vậy, sao có thể không nhìn thấu ý đồ của Phong Quân Dương chứ, lý do hồi đáp như vậy chỉ có một, đó là nàng không tán thành, không tán thành chuyện Phong Quân Dương cưới một dân nữ không mấy may có gốc gác về làm vợ. Trong thư, Phong Quý phi còn dạy hắn phải lấy gia đình quốc gia làm trọng, nhất định không thể trầm mê trong nữ sắc, ngàn vạn lần không được vì tư tình nữ nhi mà không quan tâm đến xã tắc phụ mẫu.

Mặc dù không có một câu trách móc mắng mỏ nào, nhưng lời lẽ lại rất nặng nề.

Phong Quân Dương thu bức thư lại, sắc mặt sầm sì ảm đạm, một mình lặng lẽ thiêu hủy bức thư đi, ngược mắt lên hỏi Thuận Bình: “Phía Hạ Trạch thế nào rồi?”.

Thuận Bình đoán trong bức thư nhất định là đã viết điều gì đó mới khiến tâm tình Phong Quân Dương không vui như vậy, nên trả lời lại càng dè dặt cẩn trọng hơn, “Sáng sớm hôm qua đã ra khỏi Ký Châu, mấy ngày nữa là sẽ đến thôi ạ, nghe nói còn dẫn theo cả cô nương của Tiết gia cùng đi.”

Phong Quân Dương hơi hơi gật đầu.

Thuận Bình nghĩ ngợi một lúc lại nói: “Khâu Tam quay lại rồi ạ.”

“Người đang ở đâu rồi?” Phong Quân Dương hỏi.

Thuận Bình đáp: “Gặp Tạ cô nương ở ngoài tiểu viện, không để ý lỡ lời nói một câu, khiến Tạ cô nương không vui, liền bị Tạ cô nương lôi đi rồi.”

Phong Quân Dương ngạc nhiên nhướn nhướn mày, hỏi: “Hắn nói gì?”

Thuận Bình cố nhịn cười giải thích: “Thật ra hắn cũng không nói gì cả, chỉ là lúc nhìn thấy Tạ cô nương không cẩn thận thốt ra một tiếng ‘Ồi’, Tạ cô nương hỏi hắn Ồi cái gì, hắn nói nhìn Tạ cô nương dung mạo càng lúc càng yêu kiều, ai ngờ lại chọc khiến Tạ cô nương không vui.”

Phong Quân Dương nghe xong bất giác bật cười, một tiếng ‘Ồi’ này của Khâu Tam nhất định là kinh ngạc vì màu da của Thần Niên rồi, lúc Thần Niên hỏi hắn nguyên do, nếu hắn thành thật trả lời có lẽ sẽ không sao, nhưng hắn lại tự cho mình là thông minh đi tăng bốc Thần Niên, kết quả lại khiến Thần Niên càng thêm tức giận. Chỉ nghĩ đến tình hình lúc đó không thôi, mà tâm tư nặng nề của Phong Quân Dương đã vơi đi không ít, bèn đứng dậy nói với Thuận Bình: “Đi, chúng ta qua đó thử xem.”

Thuận Bình thấy tâm tình hắn chuyển biến tốt lên, bèn vội vàng theo sau cùng đi ra ngoài, không ngờ Phong Quân Dương chưa ra khỏi cửa lại dừng bước, nói: “Thôi, không đi nữa, đợi tới lúc ăn cơm hãy qua vậy.”

Thuận Bình không biết tại sao Phong Quân Dương lại đột nhiên thay đổi ý định, nhưng thấy hắn không dặn dò gì khác, liền nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài canh cửa chờ hầu.

Phong Quân Dương lại quay trở lại ngồi xuống sau thư án, cầm một quyển sách lật ra xem, thoạt nhìn thì có vẻ rất tập trung, nhưng tâm tư thì lại chuyển đến nơi khác. Thần Niên không phải là người nhỏ mọn, tuy rằng yêu cái đẹp, nhưng cũng tuyệt đối không vì một câu nói vô tâm của người khác mà thật sự phát cáu nổi giận, nàng lôi Khâu Tam đi như vậy, chỉ có thể là có lý do khác. Mà lý do đó là gì, hắn chỉ thoáng suy nghĩ thôi là đã hiểu ra, vì thể hiện giờ hắn không thể đi tìm nàng được. Nàng đã có nghi vấn, thì hắn giành cho nàng thời gian để hỏi.

Phong Quân Dương dự đoán không sai, Thần Niên lôi Khâu Tam đi, thật sự không phải là vì câu nói lỡ lời của hắn, mà là muốn hỏi hắn một số chuyện. Nhưng nàng cũng không phải cố ý tránh né Phong Quân Dương, chỉ là cảm thấy bên chỗ Vân Sinh nhiều người không tiện, nên dứt khoát lấy cớ tức giận kéo Khâu Tam đến chỗ ở của mình.

Vì trước đó đã được Phong Quân Dương dặn dò, nên Khâu Tam không may mắn che giấu điều gì với Thần Niên, kể lại tất cả những chuyện xảy ra sau khi chia tay ở núi Chiêu Bích, “..... Hôm ấy tiểu nhân ra sức vùng roi phi ngựa quay về trại Thanh Phong báo tin, sau đó chưa đến hai ngày Thế tử gia đã bảo người bí mật tới tìm tiểu nhân, dặn dò tiểu nhân đến chỗ Tiết tướng quân nghe lệnh, tiểu nhân rời trại đi tới chỗ Tiết tướng quân, sau đó lại cùng ngài ấy tới Thanh Châu. Vì tiểu nhân tương đối hiểu rõ thành Thanh Châu, nên Tiết tướng quân đã lệnh cho tiểu nhân giúp ngài ấy sắp xếp quân vụ trong thành, đạo trước sự vụ trong thành bận bịu, mãi không có thời gian rảnh để tới thăm cô nương và Thế tử gia được. Hôm nay mới luồn phiên đến lượt tiểu nhân nghỉ, nên tiểu nhân đã vội vàng đến đây ngay.”

Trên người Khâu Tam đang mặc quân phục, tuy rằng vẫn mất la mày lên như hồi trước, nhưng cả người cũng toát lên không ít vẻ oai dũng. Thần Niên mặc dù không nắm rõ các chức quan trong quân đội, nhưng cũng nhìn ra được qua cách ăn mặc của hắn không phải là một tiểu binh bình thường. Nàng chần chờ một lúc, vẫn không nhận được hỏi Khâu Tam: “Người có biết hiện giờ trại Thanh Phong thế nào không?”

“Gần đây nhất tiểu nhân ở suốt trong thành Thanh Châu, nên không nghe thấy tin tức gì có liên quan đến trại Thanh Phong. Nhưng,” Khâu Tam dừng lại một thoáng, rồi mới lại nói tiếp: “Hôm đó lúc Lý Sùng dẫn quân tấn công vào trong sơn trại, vừa hay tiểu nhân đang hầu bên cạnh Tiết tướng quân, có nghe được lồm bồm mấy câu quân báo, rằng người trong trại thương vong không ít, Tam đương gia đã chết trận, Đại đương nha và Nhị đương gia dẫn mấy trăm người còn lại chạy trốn vào sâu trong núi.”

Quân báo đương nhiên không nói như vậy, những lời trên thực tế còn tàn khốc hơn nhiều. Hôm trại Thanh Phong bị công phá, sơn phủ trong trại thương vong quá nửa, Lưu Trung Nghĩa bị chém chết tại chỗ, thủ lĩnh đám sơn phủ Trương Khuê Túc và Văn Phượng Minh dẫn đám người còn lại chạy vào sâu trong núi, Lý Sùng đích thân dẫn tinh binh đi truy kích, thề rằng sẽ giết sạch toàn bộ sơn phủ của trại Thanh Phong, không tha dù chỉ một người.

Thần Niên bắt giác âm đảm, so với người sống trong trại Thanh Phong được hơn một tháng như Khâu Tam, tình cảm nàng giành cho trại sâu đậm hơn rất nhiều, tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự nghe thấy trại rơi vào tình cảnh này, trong lòng nàng vẫn không khỏi có chút đau đớn âm ỉ. Nàng ngồi im lặng hồi lâu, lại mang theo một thoáng hy vọng hỏi Khâu Tam: “Vậy có biết tin tức gì của Diệp Tiểu Thất và tiểu Liễu cô nương không?”.

“Không ạ”. Khâu Tam lắc đầu, thấy Thần Niên rất quan tâm đến hai người bọn họ, lại lên tiếng an ủi nàng: “Tạ cô nương không cần phải lo lắng đâu, tiểu nhân từng bảo một người vào trong trại tìm kiếm rồi, trong số những người chết không thấy có hai người bọn họ, nên có lẽ đã cùng chạy thoát với đám người Đại đường gia rồi. Hiện giờ tình hình như thế này, không có tin tức gì ngược lại chính là tin tốt đấy.”

Thần Niên biết những lời này chẳng qua chỉ để an ủi mình mà thôi, nàng cười khổ, cũng không nói gì thêm.

Mấy ngày sau, vì chuyện trong trại Thanh Phong mà Thần Niên cứ u sầu không vui, cả người lộ rõ vẻ thờ ơ không chút tinh thần. Ngày nào Triều Dương Tử cũng theo dõi nàng vận công bức độc, thấy nàng không vui vẻ nhầy nhót như những ngày trước nữa trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái, có một hôm thật sự không nhịn nổi nữa, bèn trợn mắt khinh thường dạy bảo nàng: “Con nhóc tuổi không lớn, mà tâm tư lại không ít nhỉ, cũng không biết là lo lắng ở đâu mà nhiều thế! Nào, nói thử với đạo gia ta xem rốt cuộc là chuyện gì khiến ngươi chán nản không vui.”

94. Q.1 - Chương 94: Lòng Thấy Tự Trách

Thần Niên không muốn nói chuyện của trại Thanh Phong với ông ta, bèn cố tình ra vẻ khổ sở chỉ chỉ vào khuôn mặt của mình nói: “Đạo trưởng nhìn xem, khuôn mặt của ta bị phơi thành cái màu này, ông bảo ta ra khỏi cửa thể nào được?”.

Khuôn mặt của nàng vốn dĩ trắng trẻo nõn nà giờ đã đen sạm, tuy rằng không đến mức đen sì sì như Triều Dương Tử, nhưng cũng đen hơn hầu hết những cô gái khác rất nhiều, lại kết hợp với đôi mắt hạnh đen trắng rõ ràng to tròn long lanh và hàm răng trắng sáng, khiến người ta có cảm giác khá buồn cười. Triều Dương Tử vốn có ý muốn báo thù, nên hiện giờ nhìn thấy hiệu quả thế này, tâm tình đương nhiên là rất vui, tay vuốt râu, đắc ý dào dạt nói: “Mặt đen thì làm sao? Mặt đen còn tốt hơn tim đen. Chỉ có những kẻ nông cạn mới trông mặt mà bắt hình dong, chỉ nhìn ra được da mặt người ta đen, nhưng lại không nhìn ra được sự tằm tối trong lòng người ta. Những người đó cũng không đáng để ngươi để ý tới, nhiều nhất thì đừng bận tâm đến nữa, cứ mặc kệ bọn họ là xong!”

“Những lời của đạo trưởng rất có lý.” Về mặt Thần Niên như đột nhiên ngộ ra chân lý, khựng lại một lúc, lại nghiêm túc hỏi: “Liệu có thể coi những lời này là kinh nghiệm của chính đạo trưởng được không?”.

Triều Dương Tử chậm chạp gật đầu, rồi để Thần Niên ở chỗ đó vận công bức độc, còn ông ta ở bên cạnh mãi mới nghĩ ra những lời vừa rồi rất không ổn, tức giận trừng mắt lên nhìn Thần Niên, lại trả thù bằng cách bắt nàng ngồi phơi nắng thêm nửa canh giờ nữa.

Phong Quân Dương nghe được chuyện này từ chỗ Thuận Bình, nhất thời không biết nên cười hay mỉa. Triều Dương Tử thà mang cái tiếng khắc nghiệt cũng phải trị cho Thần Niên một mẻ, còn Thần Niên lại thà chịu đựng biết bao khổ sở cũng không quyết không chịu nhận thua xin lỗi Triều Dương Tử, một già một trẻ tình tình ngang ngạnh giống hệt nhau.

Thuận Bình âm thầm quan sát sắc mặt Phong Quân Dương, hỏi thăm dò: “Bên chỗ lão Kiều và Triều Dương Tử, lúc nào thì có thể ra tay được ạ?”.

Trước đó Phong Quân Dương đã từng dặn dò, ra lệnh nghĩ cách trừ khử hai người là lão Kiều và Triều Dương Tử, tuy Thuận Bình không biết lý do là gì, nhưng vẫn luôn âm thầm vạch kế hoạch cho việc này, hiện thờ thấy hai người đó chia nhau ra chữa thương cho Phong Quân Dương và Thần Niên, nhất là về Phong Quân Dương, ngày nào lão Kiều cũng không tiếc sức lực giúp hắn chữa trị lại kinh mạch, vì chuyện này mà Phong Quân Dương lại càng kính trọng ông ta hơn xưa, Thuận Bình có hơi không đoán ra tâm tư của hắn.

Vết thương của hắn đã khỏi, không cần phải lo lắng bọn họ tiết lộ tin tức ra ngoài nữa, lão Kiều đương nhiên không thể giết, nhưng Triều Dương Tử thì không thể bỏ qua. Phong Quân Dương rừ mi mắt xuống,

hờ hững nói: “Trước tiên cứ chờ một thời gian đã.”

Thuận Bình có được câu nói của hắn, trong lòng đại khái cũng đã hiểu ra, biết rằng người vẫn cần phải diệt trừ, chỉ là không phải bây giờ, mà là đợi sau khi Tạ cô nương bình an vô sự rồi mới ra tay.

Vì Phong Quân Dương và Thần Niên giờ không ở cùng nhau, hằng ngày người nào trị thương của người ấy, bên chỗ Phong Quân Dương có rất nhiều chuyện phải xử lý, trong một ngày hai người chỉ có đến bữa cơm tối là mới có thể ở gần bên nhau, hầu hết là Phong Quân Dương đến tiểu viện của Thần Niên, sau khi cùng nàng ăn cơm xong lại quay trở về phòng mình.

Có một hôm ăn cơm tối xong, Phong Quân Dương thấy dáng vẻ Thần Niên vẫn thấp thỏm bất an, bèn đặt bát đĩa trong tay xuống, nói với nàng: “Nếu không muốn ăn thì đừng ép buộc bản thân làm gì, chờ khi nào đói thì hãy bảo bọn họ làm là được mà.”

Thần Niên có thể đông dài nói dối Triều Dương Tử, nhưng lại không muốn che giấu cảm xúc trước mặt Phong Quân Dương, nàng nghe vậy cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “A Sách, trong lòng ta rất khó chịu.”

Phong Quân Dương nghĩ ngợi một lúc, hỏi: “Vẫn là chuyện của trại Thanh Phong đúng không?”

Thần Niên gật đầu, “Ta càng nghĩ lại càng cảm thấy mình vô tình vô nghĩa giống hệt như những gì Diệp Tiểu Thất đã nói, ta trở mắt nhìn trại bị sụp đổ mà không quan tâm đến, ta.....”

“Thần Niên!” Phong Quân Dương thấp giọng cắt ngang lời nàng, những lời nói ra lý trí đến nỗi gần như là bàng quang: “Trại Thanh Phong ra sao không liên quan đến nàng, Tiết Trực không phải do nàng giết, tham gia vào cuộc tranh giành ở Thanh Châu, Ký Châu cũng không phải do nàng quyết định, cho dù nàng có ở lại trong trại cũng chẳng thể ngăn chặn được đại quân của Ký Châu, cũng giống như không thể cứu được trại Thanh Phong khỏi họa tiêu diệt. Nàng là Tạ Thần Niên, nàng không phải Trương Khuê Túc, nàng thậm chí còn chẳng bằng một Văn Phượng Minh.”

“Ít nhất ta có thể giúp người trong trại chết ít hơn, chỉ cần lúc đó ta không bảo vệ cho riêng bản thân, chỉ cần ta dũng cảm vạch trần âm mưu của Trương Khuê Túc, nói hết những gì ta biết cho mọi người nghe, người trong trại có thể sẽ không chết nhiều đến thế!” Hốc mắt Thần Niên đỏ hoe, quật cường nhìn hắn.

Khóe môi Phong Quân Dương căng ra lạnh lẽo nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Thần Niên, nàng có oán ta lúc đó đã ngăn cản nàng không?”

Thần Niên thoáng ngây người, vội vàng lắc đầu nói: “Không hề, A Sách, ý của ta không phải vậy.”

Phong Quân Dương mím môi nhìn nàng không nói. Phản ứng của hắn khiến Thần Niên càng thấy tủi thân hơn, rõ ràng không muốn khóc, nhưng nước mắt lại ăng ặc dâng đầy trong hốc mắt, nàng không muốn khóc lóc trước mặt hắn, đành phải đứng dậy đi tới chỗ khác quay lưng lại không nhìn hắn nữa.

Thấy nàng như vậy, trong lòng Phong Quân Dương lập tức mềm hẳn đi, hắn thở dài bất lực, đi tới gần ôm chặt lấy nàng từ phía sau lưng, dịu dàng nói: “Thần Niên, chúng ta là những người sẽ bầu bạn với nhau suốt cả cuộc đời, sau này sẽ phải cùng nhau đối mặt với rất nhiều thứ, không chỉ là đao quang kiếm ảnh, mà còn cả âm mưu quỷ kế nữa. Nàng có thiện lương nhưng tuyệt đối không được mềm lòng, càng không được vì thế mà mất đi lý trí. Ta không muốn sau khi tranh đấu thủ đoạn với người ta ở bên ngoài, lúc về đến nhà lại phải đối mặt với sự nghi ngờ và chỉ trích của nàng đâu.”

“Ta không có mà.” Thần Niên quay người lại vùi đầu vào trong ngực hắn, khàn giọng nói: “Ta chỉ cảm thấy khó chịu, người trong trại chết nhiều như vậy, đó đều là những người ta quen thân, trong lòng ta thấy rất buồn.”

Từ trước đó nàng đã biết trại Thanh Phong bị quân đội của Tiết Thịnh Anh tấn công, thì chắc chắn sẽ có thương vong. Nhưng một mặt do sự cố ý che giấu của Phong Quân Dương, mặt khác cũng là do là nàng không muốn tiếp nhận sự thực, vì thế trong lòng luôn tồn tại một vài tia hy vọng, hy vọng cho dù sơn trại không còn, thì mọi người cũng có thể chạy trốn vào trong núi giữ được tính mạng....

Giờ một thoáng ảo tưởng này đã bị phá vỡ, mấy vạn người trong trại chỉ có vài trăm người may mắn sống sót, ngay cả người có võ công cao cường như Lưu Trung Nghĩa cũng chết, Diệp Tiểu Thất và tiểu Liễu càng

không biết tung tích ra sao sống chết thế nào. Duy chỉ có một mình nàng, kẻ phản bội của trại Thanh Phong, lại sống yên ổn trong thành Thanh Châu.

Không sai, nàng chính là kẻ phản bội của trại Thanh Phong, là nàng vứt bỏ trại Thanh Phong trong cơn nguy nan, vứt bỏ những người bạn trong trại, vứt bỏ Diệp Tiểu Thất và tiểu Liễu cùng lớn lên từ bé với mình. Từ cái ngày biết được tin trong trại qua lời kể của Khâu Tam, suy nghĩ này đã mọc rễ sâu trong đáy lòng Thần Niên, lặng lẽ sinh sôi, giầy vò nàng ăn không ngon, ngủ không yên.

Sao Phong Quân Dương lại không hiểu tâm tư của nàng chứ, hần khe khẽ thở dài, nàng vẫn là một cô bé, tuy kiên cường dũng cảm, nhưng cũng vẫn chỉ một cô bé lớn lên trong núi mà thôi. Nàng quá mềm lòng, quá coi trọng người khác, hoàn toàn không giống hần coi thường sinh mạng người khác, thậm chí nàng còn chẳng bằng Vân Sinh từ nhỏ đã lớn lên trong hào môn thế gia, sớm đã quen với trật tự trên dưới, tôn ti khác biệt, tuyệt đối không bao giờ vì cái chết vô tội của thị nữ bên cạnh mà áy náy tự trách.

Nhưng cũng chính một Thần Niên như vậy, mới khiến hần rung động.

Phong Quân Dương dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, thấp giọng nói: “Nếu thực sự không yên tâm về mọi người trong trại, thì đợi khi độc trên người nàng được trừ hết, ta sẽ cùng nàng quay về tìm mọi người được không.”

Thần Niên buồn bã ở trước ngực hần không nói gì, chỉ nặng nề gật gật đầu.

Cùng với những ngày hè ngày một dài, thời tiết ngày càng nắng nóng gay gắt khó che chắn, thời gian vận công bức độc mỗi ngày của Thần Niên lại càng thêm gian nan. Thật ra từ mười mấy ngày nay, Thần Niên đã không còn nôn ra máu độc nữa, nhưng Triều Dương Tử lại không chịu nới lỏng yêu cầu, nhất định phải nhìn chăm chăm nàng ngồi dưới nắng đủ một canh giờ mới chịu thôi.

Thần Niên cáu gắt, nhưng lại không làm gì được, nàng cố ý không nghe lời Triều Dương Tử, nhưng chỉ cần chậm trễ nửa khắc vận công bức độc thôi, thì một vài huyết đạo trên người sẽ nhâm nhâm đau. Nàng không dám lấy cái mạng nhỏ này của mình ra để giận đối với Triều Dương Tử, đành phải ngoan ngoãn nghe lời đi phơi nắng, sau đó nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của Triều Dương Tử dưới bóng râm, hận không thể một hôm nào đó tìm một cái bao tải úp lên đầu ông già kia, đánh thỏa thích một trận để xả giận.

Một hôm Phong Quân Dương có một buổi tiệc, nên không thể tới dùng bữa tối với Thần Niên được, một mình nàng ăn đôi chút rồi thôi, thị nữ lại bước tới định bôi thuốc mỡ lên mặt cho nàng, nhưng Thần Niên không nhận được cái kính phẩy phẩy tay, bực mình nói: “Không bôi, không bôi nữa, bôi thế chứ bôi nữa cũng thành công cốc, cùn lắm thì đen giống lão đạo sĩ kia là cùn, bỏ đi!”

Nàng vốn dĩ chỉ là vô ý thôi, nhưng không ngờ lại đánh trúng phải tay nàng thị nữ kia, khiến lọ thuốc nàng ta đang cầm trên tay bị đổ. Lọ thuốc rơi xuống đất phát ra âm thanh giòn tan, Thần Niên bất giác ngẩng người, còn chưa kịp phản ứng lại, thì nàng thị nữ kia đã quỳ sụp xuống trước mặt nàng dập đầu, liên tục nói xin lỗi: “Nô tì đáng chết, xin cô nương bớt giận.”

Thần Niên lớn lên bên cạnh Mục Triển Việt, sớm đã học được cách chăm lo những vấn đề riêng của bản thân, trước giờ chưa bao giờ sai phái nô tì, rồi sau đi theo Phong Quân Dương tới Thanh Châu, nàng cũng rất ít khi gọi thị nữ bên cạnh tới hầu hạ. Đây là vì phải một mình trị thương, nên mới chấp nhận hai nàng thị nữ Phong Quân Dương phái đến, nhưng cũng chỉ coi các nàng ấy là những người tới bầu bạn với mình, đối xử với hai người bọn họ rất hiền hòa, thực sự chưa từng gọi tới quát đi, lại càng chưa từng trách mắng bọn họ bao giờ.

Nàng không ngờ mình lại lỡ tay đánh rơi lọ thuốc trong tay nàng thị nữ ấy, lại càng không ngờ nàng ta lại phản ứng như thế, giống như thể nàng sẽ trách móc nặng nề lắm vậy. Sau một hồi kinh ngạc sững sờ, mặt mày Thần Niên bất giác sầm xuống, nói: “Cô đứng lên đi.”

Nhưng nàng thị nữ đó không chịu đứng dậy, mà vẫn quỳ dưới đất cầu xin. Một nàng thị nữ khác nghe thấy tiếng động liền vội vàng từ bên ngoài chạy vào, đến cửa nhìn thấy tình cảnh ấy cũng ngây cả người.

Giọng nói của Thần Niên trở nên lạnh lẽo hần đi, lặp lại lần nữa: “Ta bảo cô đứng dậy.”

Nàng thị nữ ngây người ở cửa phản ứng lại ngay, vội bước đến nàng thị nữ đang quỳ trên đất, mở miệng quả trách: “Còn không mau đứng lên đi, cô nương cũng chưa làm gì cô, cô đang làm gì vậy hả?”

Nàng thị nữ kia mới rụt rè đứng dậy, đứng sang một bên cẩn thận quan sát sắc mặt của Thần Niên. Trong lòng Thần Niên vốn dĩ đang cảm thấy rất khó chịu, bỗng dưng gặp phải chuyện này lại càng thấy buồn phiền hơn, dứt khoát để lại căn phòng cho hai nàng thị nữ đó quét dọn, còn mình thì quay người sải bước ra ngoài sân. Nàng theo thói quen đi tới chỗ ở của Phong Quân Dương, nhưng đi được nửa đường mới nhớ ra Phong Quân Dương đang ở buổi tiệc, nên bước chân không khỏi chậm lại, chần chờ một thoáng, rồi quay ngược lại đi tới dưới một cây liễu bên đường, dựa vào thân cây ngồi bệt luôn xuống đất.

Mặc dù ban đêm không khô nóng giống như ban ngày, nhưng cũng không hẳn là yên tĩnh, tiếng côn trùng mùa hè kêu rả rích đan vào nhau bên trong những khóm hoa bụi cỏ gần đây, xa xa tiếng cười nói vui vẻ thấp thoáng truyền đến trong gió. Nỗi phiền muộn trong lòng Thần Niên không những không tan hết, mà còn trào lên cùng vẻ cô đơn và hoang vắng kia, càng lúc lại càng thấy buồn bã khó chịu hơn. Cứ ngồi như vậy một lúc lâu, trên con đường nhỏ đột nhiên vang lên tiếng bước chân của một nhóm người, Thần Niên không muốn bị người khác nhìn thấy mình ngồi ở đây, theo bản năng liền thu mình lại trong bóng cây, ai ngờ tiếng bước chân đến khá gần rồi dừng lại, sau đó nghe thấy một giọng đàn ông khẽ quát: “Ai đang ở đó?”.

95. Q.1 - Chương 95: Rảnh Rỗi Nói Chuyện Phiếm

Thần Niên nghe ra giọng nói của Trịnh Luân, bèn lên tiếng đáp: “Là ta.”

Trịnh Luân đứng ở bên ngoài, cách đó khá xa, dường như có vẻ hơi ngạc nhiên, hắn gạt một cành liễu rũ xuống rồi bước qua đó. Thần Niên vội vàng từ dưới đất đứng dậy, luống cuống lau nước mắt vương trên mặt đi, nói với hắn: “Trịnh thống lĩnh, là ta, Tạ Thần Niên.”

Trịnh Luân đứng cách Thần Niên vài bước liền dừng lại, hỏi: “Tạ cô nương? Cô làm gì ở đây vậy?”.

“Không có gì, chỉ ngồi một mình vậy thôi.” Thần Niên đáp, nàng ngừng lại một thoáng, lại hỏi: “Ngài từ chỗ A Sách tới đây à?”.

“Phải.” Trịnh Luân trả lời ngắn gọn, sau đó không nói gì thêm. Hắn có ấn tượng cực kỳ không tốt với Thần Niên, lúc mới đầu chỉ là cảm thấy lời nói và cử chỉ của nàng quá lỗ mãng, với ai cũng cười nói cợt nhả được, về sau lại thấy nàng và Diệp Tiểu Thất thân mật trước mặt người khác, nên trong lòng nhận định hành vi của nàng không đứng đắn. Ai ngờ lúc gặp lại, loáng cái nàng đã trở thành cơ thiếp của Thế tử gia. Hành vi này, trong mắt hắn đã bị coi là buông thả lả lơi rồi. Vậy mà Thế tử gia lại vẫn thích nàng ta, còn vì nàng ta mà lạnh nhạt với Vân Sinh tiểu thư.

Nghĩ đến đây, hàng mày kiếm của Trịnh Luân bất giác cau lại, hờ hững nói: “Nếu Tạ cô nương không có bận rộn gì khác, thì Trịnh Luân xin lui xuống trước.”

Nhưng Thần Niên lại lên tiếng gọi hắn lại, chần chờ một lúc, mới hỏi: “Trịnh thống lĩnh, tối nay A Sách mở tiệc đón tiếp những ai vậy?”.

Trịnh Luân đáp: “Thập nhị công tử của Hạ gia, Tiết tướng quân và tiểu thư của Tiết gia, còn có Vân Sinh tiểu thư nữa.”

Thần Niên đã loáng thoáng nghe được tiếng con gái cười nói ở bên đó, còn tưởng là tiếng phụ nữ ca hát góp vui cho buổi tiệc, không ngờ lại là Vân Sinh và tiểu thư của Tiết gia. Nàng nghe vậy ngầy người, hỏi: “Không phải là người ở trong quân sao?”.

“Không phải.” Trịnh Luân đáp.

Thần Niên mím mím môi, xoay người lại đi thẳng tới bên tiểu viện của Phong Quân Dương, bóng Trịnh Luân đột nhiên xẹt qua, ngay lập tức người đã đứng chắn ngay trước mặt nàng, lạnh lùng hỏi: “Tạ cô nương, cô định đi đâu?”.

Thần Niên đáp: “Ta đi tìm A Sách.”

Trịnh Luân lạnh giọng nói: “Cô không thể đi được.”

Thần Niên rất ngạc nhiên, liền ngược mắt lên nhìn hấn, hiếu kỳ hỏi: “Đã không phải là mở tiệc đón tiếp người trong quân, lại có bọn Vân Sinh ở đó, tại sao ta không thể đến?”.

Trịnh Luân có chút chán ghét cau mày, nhủ thầm cô gái này thật đúng là không biết tốt xấu, người có thân phận như nàng ta sao có thể so sánh với tiểu thư Vân Sinh được. Hấn không muốn nhiều lời với nàng, chỉ nói một cách đơn giản: “Cô không giống tiểu thư Vân Sinh, Thế tử gia đã không dặn cô qua bên đó, thì cô không thể đi.”

Lửa giận Thần Niên đề xuống đáy lòng bị một câu nói này của hấn khơi lên, bực bội nói: “Dựa vào đâu mà ta phải nghe theo lời dặn dò của hấn? Ta muốn đi đâu thì đi đó, ai có thể cản được ta chứ?”.

Nói đoạn nàng liền vươn tay gạt Trịnh Luân ra, Trịnh Luân hơi nghiêng người nhảy sang bên cạnh một bước đã tránh được tay nàng, Thần Niên nhân cơ hội này lách qua người hấn, nhưng đi chưa được bao xa đã lại bị hấn cản lại. Thần Niên nổi cáu, lạnh giọng hỏi hấn: “Trịnh Luân, ngài muốn làm gì?”.

Trịnh Luân cũng không thể lý giải được tại sao mình lại có hành động đó, chỉ nhủ thầm không muốn để Thần Niên đến buổi tiệc. Trong lòng hấn, hai người Thế tử gia và tiểu thư Vân Sinh mới là mối lương duyên hiếm gặp, cô gái này ươngạnh chen vào giữa, sẽ chỉ phá hỏng mối nhân duyên này mà thôi. Huống hồ một cô gái tốt như tiểu thư Vân Sinh, sao thể chịu được sự ức hiếp của người khác? Trịnh Luân trong lòng thiên vị, nên lời thốt ra cũng vô cùng khó nghe, “Tạ cô nương, mong cô nương hãy tự trọng. Thế tử gia đã không lệnh cho cô đến buổi tiệc, thì mong cô.....”

Thần Niên vô cùng tức giận, không đợi hấn nói xong đã vung tay đánh về phía hấn. Trịnh Luân không muốn động thủ với nàng, nên chỉ dùng hay tay trái phải gạt tránh đi. Thần Niên thấy thế lại càng tức, tay tung ra các chiêu thức càng lúc càng lợi hại, chỉ là công phu của nàng kém hơn Trịnh Luân rất nhiều, liên tiếp mấy chiêu liền, đến ngay cả góc áo của Trịnh Luân cũng không chạm đến được.

Giằng co hồi lâu, lại nghe thấy có tiếng người từ xa truyền đến, hai người đều bất giác ngừng ra, Thần Niên là người đầu tiên tỉnh táo trở lại, tranh thủ thời cơ giáng một chưởng xuống ngực Trịnh Luân. Cú ra đòn này của nàng cũng khá nặng, khiến Trịnh Luân nổi cáu, vươn tay ra kẹp chặt hai bên cánh tay của nàng, kéo nàng nấp ra phía sau rừng liễu, quát khê: “Không được lên tiếng!”.

Thần Niên trước giờ không phải người thích ngoan ngoãn nghe lời, lại ỷ thế hấn không dám làm mình bị thương, lên ngoác miệng ra định phản bác, nhưng còn chưa kịp phát ra tiếng, thì ngón tay của Trịnh Luân đã bóp lấy cổ họng nàng, lực đạo chỉ hơi nhả ra thôi mà nàng đã lập tức không thốt lên được tiếng nào.

Tiếng nói chuyện phía xa xa càng lúc càng đến gần, hai thị nữ tay xách đèn lồng, một người ôm một vò rượu nho nhỏ, đi men theo con đường mòn quanh co. Chỉ nghe thấy tiếng của nàng thị nữ cầm lồng đèn than khê: “Ôi, cô không biết cô nương của bọn ta đã bao lâu rồi không được vui vẻ như vậy đâu. Kể từ khi lão tướng quân gặp nạn, thì không nhìn thấy dáng vẻ tươi cười trên khuôn mặt cô nương bọn ta nữ, phu nhân của bọn ta thì cả ngày lấy nước mắt để rửa mặt, chỉ sợ Nhị công tử gả bừa cô nương của bọn ta cho người khác.”

Cô gái kia liền lên tiếng khuyên nhủ: “Không phải đã thoát được ra rồi sao, sau này sẽ ổn thôi, chờ đến khi tới được Thịnh Đô rồi, mọi việc tất sẽ có Quý phi nương nương làm chủ cho.”

Nàng thị nữ xách đèn lồng nghe vậy thả chậm bước chân lại, đề giọng xuống hỏi nhỏ: “Thoát được ra thì sao chứ? Quý phi nương nương có tốt đến mấy, suy cho cùng cũng là tử muội cách đến mấy đời, huống hồ lại không còn lão tướng quân làm chỗ dựa, còn có thể có mối lương duyên nào nữa đây?”.

“Tóm lại cũng sẽ là một công tử thế gia nào đó thôi.” Người còn lại an ủi nói.

“Khác biệt giữa các công tử thế gia cũng lớn lắm, thiên hạ có mấy vị công tử thế gia bị được với Thế tử gia và Hạ thập nhị công tử của các cô chứ?” Nàng thị nữ xách đèn lồng dùng tay chỉ chỉ về phía tiểu viện của Phong Quân Dương, nói với vẻ vô cùng ngưỡng mộ, “Cũng chỉ có cô nương nhà cô là số tốt, có một đường huynh còn thân thiết hơn cả huynh đệ ruột thịt, người còn lại là vị hôn phu tương lai chắc chắn như ván đã đóng thuyền.”

Nàng thị nữ ôm vò rượu vội vàng thấp giọng nạt: “Đừng có nói vớ vẩn, những lời này đâu phải chỗ nào cũng nói tùy tiện được.”

“Vớ vẩn? Câu nào vớ vẩn? Ai cũng biết Thế tử gia cho đến giờ vẫn chưa lấy ai, chỉ chờ cô nương đến tuổi cập kê nhà cô. Hai nhà Phong Hạ các cô nhất định là muốn liên hôn, hai người trai tài gái sắc, lại là anh em chị em bên ngoại với nhau, một đôi trời sinh, cái này thì có gì mà không thể nói? Ta còn nghe nói chỉ chờ Thế tử gia quay về Vân Tây là sẽ tới Thái Hưng các cô cầu thân đấy!”

Nàng thị nữ ôm vò rượu kéo cô gái đi cùng lại, nhìn ngó trước sau một hồi, mới thì thào đáp: “Ấy, cô vừa mới tới nên không biết, hiện giờ bên cạnh Thế tử gia có một cô gái giang hồ, Thế tử gia yêu thương bảo vệ cô gái ấy như con người của bản thân, hoàn toàn không màng đến quy củ tôn ti, lại còn muốn cô nương của bọn ta gọi cô gái ấy là tỉ tỉ nữa. Thế nhưng cô nương nhà bọn ta lại khờ đến không thể khờ hơn, nhìn ai cũng thấy đó là người tốt, Thế tử gia vừa nói vậy, cô ấy liền thật sự ngây thơ đi gọi người ta là tỉ tỉ.”

Cô gái đi cùng xì một cái đầy khinh thường: “Chẳng qua chỉ là một cô nàng lẳng lơ mời chài người khác mà thôi, mấy thứ đồ chơi đó, bên người vị công tử nào mà không có? Yên tâm đi, không cần cô nương nhà cô phải lo lắng, sẽ sớm bị người khác đuổi đi thôi.”

“Không giống như có thể bị đuổi đi đâu, Thế tử gia thực sự rất yêu chiều nàng ta, nghe nói trước đó đã ở chung với nhau, dính với nhau như hình với bóng, dạo gần đây mới đỡ hơn một tí, phân cho nàng ta một tiểu viện khác để ở.”

“Đó không phải là yêu chiều mà là không coi trọng!” Nàng thị nữ đó cười lạnh nói, “Cô nghĩ thử xem, nếu như thật sự muốn nạp nàng ta làm thiếp, thì sao lại không quan tâm đến danh tiếng của nàng ta, cứ công khai giữ ở trong nhà như thế? Ta thấy chẳng qua chỉ là một món đồ chơi trong lúc Thế tử gia buồn chán mà thôi, vì có chút hoang dã do ở trong núi ra, nên Thế tử gia mới nhất thời cảm thấy mới lạ.”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện đi xa dần, mãi cho đến khi hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa, Trịnh Luân mới không kìm được thở phào nhẹ nhõm, đang muốn thả lỏng sự khống chế với Thần Niên ra, thì đột nhiên có một giọt nước rơi xuống tay, khiến hắn ngẩn người, lúc đó mới hiểu ra đó là nước mắt của Thần Niên. Hắn chợt nhận ra giọt nước mắt ấy nóng đến bỏng tay, liền hoảng hốt thả lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ họng Thần Niên ra, lùi lại sau một bước.

Giọng nói của Thần Niên loáng chút run rẩy, hỏi hắn: “Phong Quân Dương sẽ lấy Vân Sinh sao?”

Không biết vì sao, vừa này Trịnh Luân còn ôm nỗi bất bình cho Vân Sinh, thì giờ lại cảm thấy Thần Niên cũng vô cùng đáng thương, nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi của nàng thế nào.

Thần Niên lách qua người hắn, sải bước xông ra ngoài, Trịnh Luân đang định ngăn lại, thì tay nàng đã xẹt lướt qua phần thắt lưng của hắn, cổ tay vừa lật, thì thấy vài cây phi tiêu kẹp trong lòng bàn tay sáng lên lấp lánh, lạnh lùng quát: “Trịnh Luân, nếu ngươi còn tiếp tục ngăn cản ta, thì đừng trách ta không khách khí!”

Miệng nàng tuy nói vậy, nhưng mấy cây phi tiêu trên tay đã không khách khí bắn thẳng ra, tranh thủ khoảng trống lúc Trịnh Luân tránh né phi tiêu, Thần Niên liền xông ra con đường rải đá, hét lớn: “Có thích khách! Có thích khách!”

Trong lòng Trịnh Luân cả kinh, ngàn vạn lần không ngờ Thần Niên sẽ hét lên những câu như vậy. Những ám vệ đang trực khắp bốn phía xung quanh bị giật mình, lập tức có một vài bóng người vụt phi nhanh tới, Thần Niên chỉ vào Trịnh Luân đang ở trong bóng râm của rừng liễu hét to với đám ám vệ đang lao đến “Thích khách ở trong đó.”

Đám ám vệ không chút nghi ngờ lời nàng nói, vội vàng tuốt gươm tấn công về phía trước. Trịnh Luân phần nộ, một chưởng đánh lui mấy tên ám vệ xông đến gần, lạnh lùng quát: “Là ta.”

Cánh ám vệ trước sau đuổi đến đều nhất loạt ngừng người, bối rối hỏi: “Trịnh thống lĩnh?”

Trịnh Luân mặt mũi sầm sì gạt đám người ra, thì đã thấy bóng lưng Thần Niên sớm ở phía xa rồi, có đuổi theo cũng không thể chặn nàng lại được nữa, bất lực đành phải bỏ cuộc.

Thần Niên vốn sợ Trịnh Luân lại đuổi theo ngăn cản, nên cứ mãi miết phi thẳng tới ngoài tiểu viện của Phong Quân Dương, vừa hay gặp được Thuận Bình dẫn theo vài thị vệ đang gấp gáp từ bên trong đi ra, Thuận Bình thấy Thần Niên vội vã chạy tới, còn tưởng nàng thật sự gặp phải thích khách, cuống quýt hỏi: “Tạ cô nương, thích khách ở đâu?”

Thần Niên giơ tay chỉ chỉ về phía sau lưng, không thềm nghĩ ngợi vội nói: “Ồ chỗ rặng liễu kia kìa, thích khách vô cùng lợi hại, Trịnh Luân bị trọng thương rồi, người mau qua đó đi!”.

Nghe nói đến cả Trịnh Luân cũng bị trọng thương, sắc mặt Thuận Bình tái mét, lập tức không quan tâm đến việc phải cẩn thận suy xét, lo lắng nói: “Tạ cô nương mau đến chỗ Thái tử gia đi, tiểu nhân dẫn người qua đó xem thử.”

Thần Niên gật gật đầu, bước nhanh vào trong tiểu viện. Vì đang là đêm hè, nên yến tiệc không được tổ chức bên trong phòng chính, mà ở lương đình trong hậu viện. Thần Niên men theo hành lang quanh co, vừa bước lên cây cầu đá đã nhìn thấy khung cảnh trong lương đình.

Trong đình chỉ bố trí một bàn tiệc, ngồi xung quanh là một vài nam nữ trẻ tuổi, Phong Quân Dương ở chính giữa, chia ra hai bên là Hạ Trạch và Tiết Thịnh Anh, tiếp theo đó là Vân Sinh và một thiếu nữ khác trông rất lạ, tuổi trạc với Vân Sinh, mặc một bộ váy áo rất đơn giản, đang ghé lại gần thì thầm chuyện gì đó với Vân Sinh.

Nói là tiệc rượu, nhưng trong năm người lại có đến ba người không thể uống rượu, Tiết Thịnh Anh và Tiết Nhân Nhi đang trong thời kỳ để tang, Phong Quân Dương vì lý do thân thể lại càng không thể uống một giọt nào, cầm chén trà giống huynh muội Tiết thị cho hợp với tình hình. Hạ Trạch nhấc một vò rượu lên tự rót cho mình một chén, nhìn mọi người ngồi xung quanh một lượt, cuối cùng nâng chén cười nói với Vân Sinh: “Ba người kia đều là để trang trí, chỉ có huynh muội chúng ta cùng uống với nhau thôi.”

Nhưng Vân Sinh lại xua tay, dáng vẻ nghiêm trang nói “Thập nhi ca đừng nói mấy lời lung tung đó nữa, hai người chúng ta uống thì chẳng phải thành đấu tranh nội bộ sao? Lợi cho bọn họ được xem náo nhiệt.”

Mọi người đều bật cười, nhưng Phong Quân Dương lại chỉ hơi hơi nhếch khóe môi mà thôi. Hạ Trạch thấy hần như vậy, liền vươn tay gác lên vai hần, trong lời nói mang theo cười cợt: “Phong Quân Dương vẫn đang lo lắng chuyện thích khách sao? Đừng nói là hần không xông được vào, cho dù có thật sự xông vào thật, thì dựa vào ta và Thịnh Anh ở đây, hần có thể giữ được trò gì chứ?”.

96. Q.1 - Chương 96: Người Tới Ta Đi

Mấy người còn lại đều quay lại nhìn Phong Quân Dương, Vân Sinh lại nói: “Tai mọi người thật là thính, sao muội không nghe thấy ai hét bắt thích khách nhỉ?” Nàng nói xong quay sang hỏi thiếu nữ bên cạnh, “Nhân Nhi, vừa nãy muội có nghe thấy không?”.

Tiết Nhân lắc đầu nói: “Không, muội chẳng nghe thấy gì cả.”

Phong Quân Dương khẽ cười gạt tay Hạ Trạch đang gác trên vai mình ra, không nhanh không chậm nói: “Muội không biết đó thôi, trong Hi Viên của ta đã có tới mấy nhóm thích khách ghé thăm rồi, lần trước còn xông thẳng vào chỗ của Vân Sinh, làm bị thương đến mấy mạng người, nếu không phải có một người hầu gái hy sinh để bảo vệ cho Vân Sinh, thì e rằng ngay cả Vân Sinh cũng bị thương.”

Vân Sinh không biết Phong Quân Dương đang cố ý nói cho Hạ Trạch nghe, nghe vậy bèn gật đầu đáp: “Là Lục Diệp, may mà có nàng ta liều mạng cứu muội.”

Tiết Thịnh Anh nghe xong vội nói: “Đều là sơ suất của đệ, sau này nhất định sẽ phái nhiều người ngựa tới tuần tra khắp đêm ngày bên ngoài Hi Viên, tuyệt đối không để thích khách có cơ hội xông vào trong phủ nữa.”

Phong Quân Dương liếc nhìn Hạ Trạch một cái, rồi mới quay ra cười khẽ với Tiết Thịnh Anh nói: “Đúng là nên mượn hiền đệ chút binh mã, nếu không trong phủ của ta không chịu nổi nỗi giằng co này đâu, bên cạnh Vân Sinh cũng chỉ có một vài thị nữ đắc lực như vậy mà thôi, hôm nay không còn Diệp Lục, ngày mai lại thiếu một Hồng Hoa, thì không ổn chút nào? Huynh nói có phải không, Thập nhi công tử?”.

Lông mày Hạ Trạch mờ hồ giật giật, cố gắng đè ép lửa giận trong lòng mình xuống, cười mà như không cười nhìn Phong Quân Dương, đồng ý: “Đúng là không chịu nổi nỗi giằng co này thật.”

Trong lời nói của hai người đều ẩn giấu vẻ hăm dọa sắc nhọn, nhưng ba người còn lại ngồi đấy lại hoàn toàn không cảm thấy gì, ngược lại Thần Niên đứng ở chỗ chiếc cầu đá phía xa xa lại nghe hiểu được rất nhiều.

Nàng vốn dĩ mang theo lửa giận lao đến đây, đứng trên cây cầu hồi lâu, bị hơi ẩm từ dòng nước dưới hồ thấm vào người, đầu óc đột nhiên bình tĩnh hẳn lại.

Việc xảy ra lúc tối nay có quá nhiều chỗ kỳ lạ, đầu tiên là hành vi của nàng thị nữ bên cạnh nàng khác hẳn ngày thường, khích khiến nàng nổi giận chạy ra khỏi tiểu viện, sau đó là hai nàng thị nữ ở trên đường, lại dám to gan bần táu sau lưng về chủ tử, lại còn nói rất rõ ràng có đầu có đuôi, giống như đang cố ý nói cho nàng nghe vậy.

Tất cả rốt cuộc là trùng hợp hay cố ý sắp đặt? Nếu là sắp đặt, thì tại sao bọn họ phải làm vậy? Gã Trịnh Luân kia sắm vai gì trong vở diễn này?

Tính tính của Thần Niên tuy rằng vội vàng, nhưng cũng không phải dạng lỗ mãng, nàng đã phát giác ra chuyện này có chỗ kỳ quái, bèn dần cái suy nghĩ muốn xông tới chất vấn Phong Quân Dương xuống, chỉ đứng trên cây cầu thêm một lúc nữa, rồi xoay người quay trở về, tự nhủ các người càng muốn khích ta nổi giận mất kiểm chế, thì ta càng không để các người được như ý.

Nàng vừa mới quay về tới trước tiểu viện, thì đã đụng mặt hai người Trịnh Luân và Thuận Bình. Trên đường tới đây Thuận Bình đã nghe được nguyên do từ chỗ Trịnh Luân, nên giờ khuôn mặt mang vẻ đầy khấn trương, thấy Thần Niên liền đi tới trước chặn nàng lại, thì thào khuyên nhủ: “Tạ cô nương, chuyện này rất kỳ quái, chúng ta không được trúng gian kế của kẻ khác. Rốt cuộc Thế tử gia đối xử với cô nương thế nào, trong lòng cô nương nên hiểu rõ nhất.”

Thần Niên ngược mắt lên nhìn hắn, nói: “Ta chỉ đứng trên cầu một lúc thôi, không hắt tung bàn của Thế tử gia nhà các người đâu.”

Thuận Bình nghe xong thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Cô nương thật thông minh, vừa nhìn đã thấu triệt được kế hoạch của kẻ khác rồi.”

Thần Niên bật cười lạnh, nhưng lại nói: “Ta không thông minh, không hề thông minh một chút nào, ta chỉ không muốn mất mặt trước kẻ khác thôi.” Nàng nói xong vòng qua hai người Thuận Bình và Trịnh Luân, cũng không quay về nơi ở của mình, mà xoay người vén rèm đi vào thư phòng của Phong Quân Dương.

Thuận Bình không nhịn được nhấc tay quạt quạt mồ hôi lạnh đang túa ra trên trán, âm thầm chỉ chỉ vào cánh cửa thư phòng với Trịnh Luân, ra hiệu bảo hắn canh ở đây, còn mình thì mặt mày nhăn nhó lui ra khỏi hậu viện.

Phong Quân Dương vẫn luôn chờ đợi tin tức ở chỗ Thuận Bình, từ đằng xa nhìn thấy vẻ mặt Thuận Bình rất khó coi bất giác trái tim run lên, chỉ nghĩ là Thần Niên thật sự xảy ra chuyện, không nghĩ ngợi gì nhiều lập tức đứng phắt dậy khỏi bàn tiệc. Hành động của hắn khiến tất cả mọi người đều sững sờ, nhất loạt nhìn về phía hắn, cũng may Thuận Bình phản ứng mau lẹ, thấy thế vội vàng ghé lại gần nói: “Thế tử gia, tiểu nhân hầu người thay y phục.”

Hạ Trạch ở bên cạnh khẽ bật cười giễu, nói: “Thuận Bình, nhìn người lanh trí như vậy, sắp thành con giun trong bụng của Thế tử gia nhà người rồi!”

Thuận Bình cúi người hành lễ với hắn cười hì hì, trả lời: “Phận nô tài như tiểu nhân, không phải cũng chỉ dựa vào chút xúu nhanh trí này thôi sao!”

Trong lòng Phong Quân Dương lo lắng cho Thần Niên, nên không để tâm tới lời mỉa mai của Hạ Trạch, chỉ liếc nhìn hắn đầy cảnh cáo, sau đó xoay người để Thuận Bình hầu mình rời khỏi bàn. Đi tới chỗ không người rồi, hắn mới đề giọng xuống hỏi Thuận Bình: “Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thuận Bình nhanh chóng kể lại chuyện xảy ra vừa nãy một lần, ngược mắt lên nhìn trộm sắc mặt Phong Quân Dương. Tuy giờ đang là giữa hè, nhưng mặt mày hắn như phủ một màn sương lạnh, Thuận Bình do dự một lúc, rồi bạo gan hỏi: “Tạ cô nương hiện giờ đang ở trong thư phòng, có lẽ đang đợi Thế tử gia, Thế tử gia có tới không ạ?”

Phong Quân Dương khẽ lắc đầu, trầm mặc hồi lâu mới nói với vẻ âm hiểm: “Điều tra đi, điều tra cẩn thận cho ta, xem xem rốt cuộc Hạ Thập nhị cài bao nhiêu người vào trong tiểu viện, moi hết từng người từng người ra một, bất kể là nam hay nữ, chỉ cần có dính dáng, thì xử lý sạch sẽ cho ta!”

Thuận Bình bắt giác rung mình, tuân mệnh: “Vâng.”

Phong Quân Dương hiển nhiên là đang vô cùng tức giận, dừng lại một lúc lại lạnh lùng dặn dò: “Bảo lão Kiều tới trông chừng Thần Niên, thay cho Trịnh Luân, người và hấn lập tức đi điều tra hai nàng thị nữ kia, tới nay trước khi Hạ Thập nhị đi phải tìm ra được cho ta!”

Trịnh Luân cũng nghe thấy giọng của hai nàng thị nữ đó, dựa vào thính lực của hấn, chỉ cần hai nàng thị nữ đó vẫn còn ở trong phủ, thì nhất định có thể nhận ra. Phong Quân Dương đã dặn dò như vậy, hiển nhiên là muốn lập tức cho Hạ Trạch biết thế nào là lợi hại. Thuận Bình nhận lệnh lui đi, Phong Quân Dương vẫn đứng đằng xa hồi lâu, nhìn chăm chăm về phía thư phòng đến ngáy ngẩn cả người, sau đó sắc mặt mới trở lại như bình thường quay trở lại bàn rượu.

Hấn quay lại nhanh như vậy, khiến Hạ Trạch có chút kinh ngạc, quét ánh mắt liếc nhìn hấn một cái.

Phong Quân Dương cười nhạt, biểu cảm như thể tiện miệng hỏi hấn: “Lần này huynh định ở lại Thanh Châu bao lâu?”

Hạ Trạch nâng chén rượu hờ hững nhấp một ngụm, cười nói: “Dài thì có lẽ là không thể, nhưng dăm bữa nửa tháng thì không vấn đề gì, sao vậy? Huynh muốn ta đi sớm hay đi muộn?”

Phong Quân Dương còn chưa đáp lời, thì Vân Sinh đã chen ngang: “Thập nhị ca, huynh ở đây lâu vào, chúng ta cùng lên núi Thái Hành săn bắn. Bọn họ đều nói sói hoang trên núi rất hung dữ, da lông cũng rất tốt, chúng ta săn vài con lấy da sói về cho cha muội làm đệm giường đi, nhân thể để ông được đặc ý trước mặt thuộc cấp!” Nàng ta nói xong lại quay sang hỏi Tiết Nhân, “Nhân Nhi, muội có đi không, chúng ta cùng đi nhé!”

Tiết Nhân người cũng giống như tên, tính cách nhẹ nhàng trầm tĩnh hơn Vân Sinh rất nhiều, nghe vậy chỉ cười khẽ rồi lắc đầu.

Nhưng Hạ Trạch lại nói: “Ừ, đi, sói trên núi Thái Hành đều đang chờ muội tới săn lấy da làm đệm giường đấy, cả một mùa hè không nở rụng lấy một cọng, thì giờ cho người phủ đầy rôm luôn!”

Mọi người đều bật cười, nhưng Vân Sinh lại không hiểu gì, Tiết Thịnh Anh cố nhịn cười giải thích: “Vân Sinh muội tử à, săn sói mùa này không đủ để làm đệm giường đâu, phải đợi thời tiết chớm vào đông mới là lúc thích hợp nhất, chờ đến tháng Mười, ta sẽ dẫn muội lên núi săn sói hoang.”

“Vậy thì còn phải đợi đến bao giờ đây?” Vân Sinh bắt giác có chút tiếc nuối, quay đầu nhìn Phong Quân Dương, hỏi: “Biểu ca, chúng ta có thể đợi đến lúc đó được không?”

Tình hình trong thành Thanh Châu đang dần dần được ổn định, Phong Quân Dương thân là Thế tử Vân Tây đương nhiên là không thể cứ ở mãi chỗ này, thêm nữa hấn còn phải đi đường vòng đến Thịnh Đô, sau khi tham kiến Phong quý phi xong mới có thể trở về Vân Tây. Phong Quân Dương còn đang trầm ngâm chưa lên tiếng, thì Tiết Thịnh Anh đã mở lời giữ hấn lại: “Thế tử gia đừng đi vội, đợi đệ sắp xếp sự vụ ở Thanh Châu ổn thỏa rồi, sẽ đích thân đi cùng Thế tử gia tới Thịnh Đô.”

Hạ Trạch nghe vậy bật cười, chỉ vào Tiết Thịnh Anh trêu: “Ta thấy đệ tiễn Thế tử gia đi là giả, muốn lấy quận chúa mới là thật!”

Tiết Thịnh Anh bị hấn nói vậy mặt mũi liền đỏ bừng, vội vàng giải thích: “Không phải, không phải, đệ muốn đưa Nhân Nhi tới đó mà.”

Mọi người đang cười nói vui vẻ, thì Thuận Bình từ bên ngoài chạy tới, đi thẳng đến bên cạnh Phong Quân Dương, nói thầm vào tai hấn mấy câu. Phong Quân Dương hơi hơi gật đầu, thần nhiên nói: “Ta biết rồi.”

Thuận Bình không nói gì thêm nữa, thả tay lui xuống đứng sang một bên.

Phong Quân Dương quét ánh mắt nhìn mấy người trên mặt đang mang theo vẻ tươi cười kia, nói bằng giọng nhẹ nhàng: “Vừa nãy thích khách xông vào trong phủ, có hai thị nữ không khéo đụng mặt, không may đã mất mạng.”

Lời vừa thốt ra, mọi người trên bàn rượu nhất thời lặng đi. Thân thể Tiết Nhân Nhi có hơi run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát cái trắng nhợt. Hạ Trạch tuy cúi đầu không nhìn rõ vẻ mặt ra sao, nhưng chén rượu

bị xiết chặt trong tay đã tố cáo cảm xúc của hắn. Chỉ có hai người Vân Sinh và Tiết Thịnh Anh là lộ ra vẻ kinh hãi, ánh mắt Tiết Thịnh Anh tỏ rõ sự giận dữ, hỏi: “Đã bắt được thích khách chưa?”.

Phong Quân Dương thản nhiên nhếch khóe môi, lắc đầu nói: “Vẫn chưa, bị thương đôi chút, chạy thoát mất rồi.”

Tiết Thịnh Anh phần nộ đứng bật dậy, hét to: “Thế tử gia cứ đợi xem, đệ sẽ bảo người tìm kiếm khắp trong thành, dù có phải đào ba tấc đất lên cũng phải tìm cho ra tên thích khách đó!”.

Phong Quân Dương đích thân đứng dậy ấn Tiết Thịnh Anh ngồi trở lại ghế, nói: “Bỏ đi, không nên vì hai nàng nô tì đó mà làm to chuyện, đợi ngày mai rồi nói tiếp.” Hắn nói xong quay sang nhìn hai người Vân Sinh và Tiết Nhân Nhi, khuôn mặt mang theo áy náy: “Thị nữ bị giết hại là người bên cạnh Vân Sinh, người kia là Nhân Nhi dẫn tới. Vô tình khiến bọn họ mất mạng, trong lòng ta thấy vô cùng áy náy, sau này sẽ thưởng chút ngân lượng, để chôn cất cho hai người bọn thật tử tế.”

Vân Sinh kinh ngạc há hốc miệng, “Lại là thị nữ bên cạnh muội sao?”.

Phong Quân Dương hơi nghiêng đầu, dặn dò với người đằng sau: “Thuận Bình, người qua đây nói cho rõ xem rốt cuộc tình huống là như thế nào.”

“Vâng,” Thuận Bình cung kính tiến lên một bước, bẩm báo: “Có một người là người ở trong tiểu viện của biểu tiểu thư, người còn lại nhìn rất lạ, không giống người trong phủ chúng ta, về sau hỏi ra mới biết là người do tiểu thư của Tiết gia dẫn theo, hình như tên là Sơ Hạ.”

Tiết Nhân Nhi nghe vậy liền bật khóc, Vân Sinh vội vàng quay sang ôm nàng ta vào lòng an ủi. Thuận Bình thấy Phong Quân Dương không nói gì, lại thả tay xuống lui về phía sau lưng hắn. Nhưng Hạ Trạch vẫn luôn trầm mặc không nói gì ở bên cạnh lại ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên thoáng mỉm cười lạnh lùng, nói với Phong Quân Dương: “Thế tử gia, tên thích khách này quả nhiên rất lợi hại.”

Phong Quân Dương nhìn hắn, hồ hững đáp: “Có thể gây sóng tạo gió trong phủ của người khác, thì đương nhiên cũng phải có chút bản lĩnh rồi.”

Bầu không khí trên bàn ăn chẳng còn chút vui vẻ nào nữa, ngồi thêm một lúc, Vân Sinh đề nghị giải tán trước tiên, nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai muội phải đến miếu thắp hương. Nhân Nhi, tối nay muội đừng đi đâu cả, ngủ cùng với ta, ngày mai chúng ta cùng đi.”

Nhưng Tiết Nhân Nhi lại kiên quyết muốn quay về Thủ phủ thành với Tiết Thịnh Anh. Phong Quân Dương mỉm cười không giữ người, đứng dậy tiễn bọn họ ra ngoài. Lúc ra khỏi cửa tiểu viện, vừa hay gặp Trịnh Luân dẫn theo người khiêng thi thể của hai nàng thị nữ đó từ bên đường đi tới, Tiết Nhân Nhi liếc nhìn, sợ đến mức cả kinh, chẳng kịp nghĩ ngợi gì vươn tay tóm chặt lấy tay áo của Hạ Trạch.

Phong Quân Dương thấy vậy khóe môi hơi nhếch lên, cố ý hỏi Tiết Nhân Nhi: “Nhân Nhi, nàng thị nữ này muội muốn đưa về an táng, hay gọi người đến chôn?”.

Tiết Nhân Nhi run rẩy nói không ra tiếng, ngược lại Hạ Trạch lại lạnh lùng đáp thay: “Cứ chôn chung với nhau là được rồi!”.

Vân Sinh đang muốn đi lên trước nhìn thử, thì Phong Quân Dương đã duỗi tay ngăn nàng ta lại, hồ hững nói: “Con gái con nữa, đừng đi nhìn mấy thứ này.” Nói đoạn khoát khoát tay với Trịnh Luân, ra hiệu cho hắn khiêng người đi. Vân Sinh không chịu nghe theo, bướng bỉnh nói: “Nàng ấy hầu hạ muội đã lâu, muội phải nhìn mặt nàng ấy lần cuối.”

“Vân Sinh!” Hạ Trạch đột nhiên lạnh lùng quát một tiếng, hắn thu lại vẻ tươi cười cố hữu, sắc mặt âm u kéo Vân Sinh lại gần bên người mình, “Muội nhìn cái gì mà nhìn! Chẳng qua chỉ là một nô tỳ thôi, có gì hay ho mà nhìn? Hôm nay muội theo ta về, thúc phụ có lời muốn ta chuyển đến muội.”

Vân Sinh không hiểu tại sao đường huynh của mình đột nhiên nổi giận, theo bản năng quay đầu nhìn Phong Quân Dương, thấy hắn khề gật đầu với mình, nói: “Đi đi, chỗ ta công việc bề bộn, nhất thời không thể chăm sóc cho muội được, chỉ bằng theo đường huynh của muội về nghỉ tại Thủ phủ thành, như vậy sẽ an toàn hơn, cũng có thể bầu bạn với Nhân Nhi.”

Cho dù là người không nhanh nhạy như Tiết Thịnh Anh, cũng loáng thoáng cảm thấy chuyện ngày hôm nay có gì đó không bình thường, hẳn đương nhiên không có cái bản lĩnh mạnh vì gạo bạo vì tiền, khéo bề xoay xử chẳng mất lòng ai, lên dứt khoát ngậm chặt miệng giả làm kẻ câm người điếc.

Vân Sinh nhìn Phong Quân Dương, rồi lại quay đầu nhìn đường huynh, cuối cùng gật đầu nói với Phong Quân Dương: “Được, hôm nay muội sẽ đi cùng với Nhân Nhi.”

Phong Quân Dương gật đầu cười khẽ, tiễn bọn họ ra khỏi phủ. Đợi xe ngựa của mọi người đi xa rồi, lúc quay người lại, trong ánh mắt vẫn luôn ung dung trấn tĩnh mới thấy bao phủ một tầng phiền muộn u ám. Thuận Bình liếc trộm sắc mặt hắn, biết tâm tình hắn đang không vui, nhất thời cũng không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ đi theo sau hắn tới thư phòng.

97. Q.1 - Chương 97: Nực Cười Đáng Thương

Thần Niên vẫn luôn chờ Phong Quân Dương trong thư phòng, nàng nghĩ bất luận cuối cùng sự việc là như thế nào, thì đều phải nghe thử xem Phong Quân Dương giải thích thế nào đã, vì hắn đã đồng ý với nàng, chỉ cần là chuyện có liên quan đến nàng thì hắn sẽ không bao giờ giấu nàng. Hiện giờ nàng muốn hỏi hắn, rằng có phải hắn thật sự phải lấy Vân Sinh, thật sự chỉ coi nàng như một nàng thiếp, một món đồ chơi không, nghĩ đến những lời lẽ khinh thường lúc hai nàng thị nữ đó nói chuyện với nhau, nàng không kìm nổi liền bật khóc, hận không thể trốn đến một chỗ không có ai khóc một trận cho thỏa thích.

Phong Quân Dương mãi không thấy đến, người trước cửa vốn là Trịnh Luân giờ được thay bằng lão Kiều, trái tim Thần Niên dần dần cảm thấy lạnh lẽo, đầu óc cũng từ từ bình tĩnh lại, cuối cùng đã có thể ngăn được nước mắt trào ra, nàng chỉ lặng lẽ tiếp tục ngồi chờ Phong Quân Dương.

Nàng nghe tiếng Phong Quân Dương tiễn khách ra cửa, sau một hồi náo nhiệt tiểu viện trở lại vẻ tĩnh lặng vốn có. Lại qua thêm một lúc lâu nữa, cửa phòng mới bị người ở bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, nàng ngược mắt lên nhìn, thì thấy Phong Quân Dương lẳng lặng đứng ở cửa nhìn mình. Trong khoảng khắc ấy, cả hai người đều không nói câu nào, cứ im lặng nhìn nhau. Về mặt nàng quật cường, đôi con ngươi hơi ửng đỏ, nhưng sáng rực như có một ngọn lửa âm ỉ sắp bùng cháy trong đó, còn khuôn mặt hắn thì vẫn tao nhã tuấn tú như trước, duy chỉ có ánh mắt là trầm tĩnh như nước.

Thời gian hai người bọn họ ở chung đã lâu, lại từng thân mật như vậy, tính tình và thói quen của Phong Quân Dương Thần Niên ít nhiều cũng đã hiểu thấu, nhìn thấy hắn như vậy, chút hy vọng mong manh trong lòng nàng dần dần tiêu tan, thay vào đó là nỗi tức giận vô tận, nhanh chóng trào lên trong lồng ngực. Thần Niên trầm mặc đứng trước thư án, đột nhiên nhấc chân đá tung chiếc bàn trước mặt lên.

Sắc mặt Phong Quân Dương không chút sợ hãi, nhưng lại lật tay khép cửa phòng lại.

Thần Niên nghiêng răng nghiêng lợi, bước từng bước một đến trước mặt Phong Quân Dương, hơi ngẩng mặt lên nhìn hắn, gần từng tiếng một hỏi: “Những lời các nàng ấy nói đều là sự thật? Chẳng phải lấy Vân Sinh?”

Phong Quân Dương bình tĩnh nhìn nàng, đáp: “Phải.”

Trái tim Thần Niên như bị một cây búa lớn giáng xuống một cú thật mạnh, đau đớn đến nỗi mức trước mặt nàng trở nên tối sầm, nàng bắt giác nhắm mắt lại, chỉ có vậy mới có thể hỏi tiếp câu sau, “Chẳng thật sự phải lấy Vân Sinh?”

“Phải lấy.” Khuôn mặt Phong Quân Dương vẫn bình tĩnh như trước.

“Vậy còn ta thì sao?” Thần Niên lại hỏi.

Hắn đáp: “Ở bên cạnh ta, ta sẽ luôn mang nàng theo bên mình, ta sống, thì nàng sống chung với ta, ta chết, thì nàng chết cùng với ta.”

Đáy mắt Thần Niên bùng lên lửa giận, rút phất thanh chủy thủ ra, không chút do dự đâm thẳng vào bả vai trái của Phong Quân Dương. Phong Quân Dương không hề nhúc nhích, chỉ là cơ thể đột nhiên cứng lại, sau đó lại lập tức thả lỏng, thậm chí khóe miệng còn nhẹ nhàng cong lên, tiếp tục dịu dàng nhìn Thần Niên.

Hốc mắt Thần Niên không nhìn được ửng đỏ, nghiêng rằng hỏi hần: “Vậy tại sao lúc đầu chàng còn hứa với ta?”.

Máu nhanh chóng chảy ra theo lưỡi dao, loáng cái đã thấm ướt đầm chiếc áo mỏng mùa hè, tí tách rơi xuống sàn nhà bằng đá xanh. Phong Quân Dương giống như không hề nhận ra điều đó, vẫn khẽ mỉm cười nhìn nàng, đáp: “Ta sẽ cưới nàng, Thần Niên, cho ta thêm vài năm nữa, sớm muộn gì ta cũng sẽ quang minh chính đại cưới nàng làm vợ.”

“Tại sao?” Thần Niên trừng lớn hai mắt, cố nén những giọt lệ trong đáy mắt, nhưng cánh môi lại không kiềm chế được khẽ run lên, “Tại sao bây giờ không thể lấy ta? Tại sao phải lấy Vân Sinh? Cũng là vì mối liên hôn giữa đám môn phiệt các chàng sao?”.

Phong Quân Dương nhấc tay phải lên, dịu dàng mơn man gò má Thần Niên, nhẹ giọng giải thích: “Thần Niên, nàng không biết những cuộc tranh đoạt quyền thế trong các đại gia tộc thế gia tàn khốc đến mức nào, và càng không hiểu những trò bẩn thỉu phía sau tiểu viện của bọn họ đâu. Cho dù hiện giờ ta có thể không màng đến hết thấy lấy nàng, thì ta cũng không có cách nào bảo vệ cho nàng an toàn được. Nếu nàng là Thái tử phi, thì tất nhiên phải ở lại trong phủ của Vân Tây vương, còn ta lại không thể cứ mãi ở trong vương phủ chăm sóc nàng. Tính khí nàng bướng bỉnh như vậy, một thân một mình ở trong hậu viện vương phủ, chưa đến một năm sẽ bị người ta ăn sạch đến mảnh vụn cũng chả còn. Ta không bảo vệ được nàng, Thần Niên, hiện giờ ta vẫn chưa bảo vệ được nàng.”

Nước mắt của nàng ngân ngấn ngập đầy hốc mắt, nhưng vẫn nghiêng chặt rằng không chịu để nó rơi xuống, sống chết gắt gao nhìn hần.

Trái tim Phong Quân Dương đau đớn, ngón cái nhẹ nhàng lau khóe mắt nàng, chậm rãi nói: “Thần Niên, cho ta thêm vài năm nữa, ta nhất định sẽ để nàng trở thành người phụ nữ tôn quý nhất thế gian này, đến lúc đó không ai có thể không chế được ta, cũng không có ai có thể làm tổn thương đến nàng.”

Hần cố sức đuổi cánh tay kia ra vén mái tóc đang xõa tung của nàng lại, sau đó muốn ôm nàng vào lòng mình. Nhưng Thần Niên lại đột nhiên dùng sức giãy ra, sống chết không chịu để cho hần ôm mình. Nàng là người luyện võ, nên cơ thể rất khỏe, nhưng hiện giờ võ công của Phong Quân Dương đã khôi phục được đến bảy tám phần, dù vai trái bị thương hành động không tiện, nhưng vẫn có thể dễ dàng không chế được nàng.

Cuối cùng, chỉ một cánh tay Phong Quân Dương đã từ phía sau khóa chặt Thần Niên vào lòng, Thần Niên dùng sức giãy ra mấy lần mà không được, chỉ biết giận dữ hét lên: “Phong Quân Dương, chàng buông ta ra!”.

Hành động và lời nói của Phong Quân Dương mang theo vài phần vô lại, ghé sát vào tai nàng nói: “Không buông, chết cũng không buông, chính nàng cũng đã từng nói, ngày đó khi chữa thương, nàng đã bảo rằng sau này chúng ta sẽ không bao xa nhau nữa.”

Sau khi hần sớm nhận được hồi âm ở Thịnh Đô thì đã biết chuyện lấy Thần Niên là vô vọng, cũng từ đó trở đi, hần bắt đầu suy tính làm thế nào để xoa dịu Thần Niên. Vết dao trên bả vai vẫn đang chảy máu, những giờ phút này hần hoàn toàn không bận tâm đến, chỉ ôm chặt lấy Thần Niên từ phía sau, thấp giọng nói: “Thần Niên, Thần Niên, ngoài trừ cái hư danh Thái tử phi kia ra, thứ gì ta cũng có thể cho nàng. Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, bất luận là đi tới nơi đâu ta đều mang nàng theo, như vậy không tốt sao?”.

Dòng máu nóng hồi hồi rất nhanh đã thấm ướt lưng áo Thần Niên, giống như bị nhiệt độ của máu đốt cháy, cả người Thần Niên không kiểm soát được run mình, nàng không muốn bản thân mình trở nên yếu đuối vào lúc này, nên sống chết cắn chặt rằng, dùng sức gỡ tay hần ra.

Sự việc phát triển không giống với dự liệu của hần, trái tim Phong Quân Dương không tìm được có chút hoảng loạn, hần vốn cho rằng nàng có quật cường có bướng bỉnh đến mức nào cũng thì vẫn chỉ là một tiểu cô nương, lại yếu hần như vậy, vì hần không màng đến chuyện sống chết, càng đừng nói đến chuyện đã thất

thân cho hấn từ lâu, chỉ cần hấn vừa đâm vừa xoa, nói lý để nàng hiểu, dùng tình khiến nàng cảm động, nhất định có thể dỗ cho nàng mỉm lòng.

Ai ngờ hấn thực sự đã đánh giá sai nàng! Hấn sớm biết nàng là một cô nương dám yêu dám hận, nhưng chỉ nhìn thấy mặt dám yêu của nàng, mà quên mất nàng cũng dám hận. Trái tim Phong Quân Dương càng hoảng, thì tay ôm lại càng chặt. Sức lực Thần Niên không bằng hấn, đã thử mấy lần mà không giã thoát được sự giam cầm của hấn, liền dứt khoát dừng lại, lạnh lùng nói: “Phong Quân Dương, chàng buông ta ra.”

Giờ phút này làm sao Phong Quân Dương dám buông, nghe vậy lại càng cố hết sức nhấc cánh tay bị thương lên, ôm siết nàng vào lòng, trầm giọng nói: “Ta không buông.”

Thần Niên đột nhiên lật tay nhanh nhẹn rút thanh chủy thủ cắm trên vai hấn ra, sau đó không chút ngần ngại đâm lưỡi dao sắc nhọn lên đùi Phong Quân Dương, trong lúc hấn đang đau đến co rúm cả người, thì khuỷu tay của nàng đã huých về phía sau, thoát khỏi lồng ngực của hấn như một con cá.

Chịu liên tiếp hai đòn tấn công nặng, Phong Quân Dương không thể đứng vững được nữa, đành quỳ một gối xuống sàn, ngược mặt lên nở nụ cười gượng gạo với Thần Niên, hỏi nàng: “Hết giận chưa?”

Sắc mặt hấn vốn dĩ đã nhợt nhạt, giờ lại càng không còn chút huyết sắc nào, chỉ có khuôn mặt là vẫn tuấn tú như trước, tinh tế như một bức họa.

Chính chàng trai trước mặt, đã khiến nàng một lòng một dạ thích hấn, khiến nàng sẵn sàng đồng sinh cộng tử với hấn, cam tâm tình nguyện lấy mạng của mình ra để đổi lấy mạng của hấn. Còn hấn lại bắt nạt nàng giấu diếm nàng, khiến nàng trở thành con hồ ly chuyên đi quyến rũ đàn ông trong mắt người khác, trở thành đồ chơi của gã công tử thế gia..... khiến nàng trở thành trò cười trước mặt mọi người!

Nụ cười thay nàng lại còn mong chờ được báỉ đường thành thân với hấn, đợi hấn lấy mình! Là lời ngon tiếng ngọt của hấn quá lợi hại? Hay tại chính bản thân nàng ngu ngốc tự bịt mắt mình?

Trái tim Thần Niên vừa tức giận vừa bị thương, thấy hấn quỳ phục trước mặt mình như vậy, nổi chua xót cùng cực lại trào ra tự tận đáy lòng. Nàng khép mắt lại, ép nước mắt dâng ăm ắp trong hốc mắt quay ngược vào trong, dè hết tất cả những phần nộ và bị thương xuống sâu trong trái tim. Lúc mở mắt ra, cả người đã bình tĩnh hơn nhiều, chỉ nhìn hấn, rồi hỏi: “Chàng cảm thấy xuất thân của ta thấp hèn, nên không xứng với chàng, chỉ xứng làm một nàng thiếp của chàng, một ả tình nhân bên cạnh chàng mà thôi, đúng không?”

Phong Quân Dương cười khổ lắc đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Thần Niên, vừa nãy ta đã nói nhiều như vậy, lẽ nào nàng không hiểu sao?”

Thần Niên chậm rãi rũ rèm mi xuống, đáp: “Ta hiểu rồi, ta hiểu cả rồi. Chàng phải lấy Vân Sinh làm Thái tử phi, để trong phủ Vân Tây vương giữ thể diện cho chàng, còn ta đi theo bên cạnh chàng, làm hồng nhan tri kỷ, ngày đêm bầu bạn với chàng.” Nàng đột nhiên ngược mặt lên nhìn hấn, con người tuy hơi đỏ nhưng lại lạnh lùng trong veo, “Phong Quân Dương, ta nhìn lầm chàng rồi, nhưng chính chàng cũng đã nhìn lầm ta.”

Trong lòng Phong Quân Dương như tắc nghẹn, cố gắng từ dưới đất chống người đứng dậy, lần đầu tiên hấn nhìn nàng với ánh mắt sợ hãi tội cùng như vậy, “Thần Niên.....”

Thần Niên cúi người nhặt thanh chủy thủ vừa rơi xuống đất lúc nãy lên, móc ra một cái khăn cần thận lau sạch vết máu dính trên lưỡi dao, sau đó nhét thanh chủy thủ vào trong vỏ, rồi mới quay lại nhìn Phong Quân Dương, hồ hững nói: “Phong Quân Dương, tuy chàng ti bỉ vô sỉ lừa gạt ta, nhưng cũng chỉ trách ta ngu xuẩn không biết gì nên mới mắc bẫy. Bản thân đã nhìn lầm người, làm sai nhiều việc, thì giờ ta phải tự mình gánh lấy hậu quả. Chàng lừa ta một màn, ta đâm chàng hai dao, hai chúng ta sau này ân oán nghĩa tuyệt, không ai nợ ai nữa. Từ nay về sau, chàng làm Thái tử Vân Tây vương của chàng, ta làm Tà Thần Niên của ta.”

Nói đoạn nàng bỏ đi, Phong Quân Dương cuống quýt tóm lấy bả vai nàng, “Thần Niên.....”

Nàng không chịu quay đầu lại, chỉ lạnh giọng nói: “Buông tay ra.”

Sao Phong Quân Dương có thể buông tay được, ngược lại hấn còn nắm chặt hơn, “Không buông.”

Thần Niên nghiêng mặt quay lại nhìn hần, khoe môi hơi cong lên thoáng mỉm cười mỉa mai, hỏi hần: “Chàng muốn giữ lại một cánh tay của ta? Vậy được, ta để lại cho chàng!”.

Phong Quân Dương còn đang ngăn người, chưa kịp hiểu lời nàng nói, thì Thần Niên đã nhanh nhẹn vung tay kia lên chém xuống cánh tay còn lại, thế dao rất mạnh, như muốn phế bỏ cánh tay đang đang bị hần giữ chặt của mình. Phong Quân Dương thấy nàng tàn nhẫn tuyệt tình như vậy, trong lòng vô cùng hoảng hốt, lập tức đổi chiêu đẩy nàng về hướng ngược lại, đồng thời gơ tay cản cánh tay đang chuẩn bị chém xuống của nàng.

98. Q.1 - Chương 98: Ngoại Truyện Về Trang Thiểu Khâm

Lúc tu vi của Trang Thiểu Khâm đạt đến mức nhìn thấu được đạo trời, thì cũng là lúc đạo môn lâm vào tình cảnh bấp bênh. Mấy năm qua tư tưởng đạo gia nổi lên khắp nơi, xung đột giữa yêu quái và đạo sĩ càng lúc càng khốc liệt, gần như đã trở thành cuộc tranh đấu giữa chính đạo và gian tà. Không ít yêu quái được nuôi dưỡng đều bị rơi vào tình cảnh đuổi giết không chút nể nang, hoặc liều mình chống trả hoặc bỏ trốn đi nơi khác. Thượng Dương tông đưa Hà Miêu đến sau núi trông chừng rất nghiêm ngặt, chỉ sợ chuyện tông phái mình nuôi yêu quái truyền ra ngoài.

Cuối cùng có một ngày, yêu quái và đạo sĩ hoàn toàn đứng ở hai bên bờ chiến tuyến. Để bảo vệ những yêu sủng có tu vi bất phàm của bản thân, các tu sĩ đã đặt một quy tắc — Yêu sủng nào giết được nhiều yêu quái nhất, có lòng trung thành bảo vệ chủ nhân nhất, thì được giữ lại chăm nuôi. Phàm là yêu sủng nào không giết yêu quái hoặc giết được ít nhất sẽ bị bắt giết.

Lúc Trang Thiểu Khâm tới, hốc cây Hà Miêu ngủ đông đã bị băng tuyết bao phủ, hần thở dài, lệnh cho đệ tử đào Hà Miêu từ trong hốc ra. Nàng đã lạnh cóng tới mức đóng thành một cục băng.

Hần mang Hà Miêu về phòng mình, đặt bên cạnh lò sưởi, để nàng từ từ tỉnh lại.

Hà Miêu mở mắt nhìn thấy ánh lửa ấm áp trong phòng, cả người Trang Thiểu Khâm mặc bộ y phục đơn sắc của đạo gia, dựa vào bên lò sưởi yên lặng đọc sách. Nàng đột nhiên nhớ tới năm ấy, Hoa Đà bị Tào Thào chặt đầu, Trang Thiểu Khâm đã cướp được rất nhiều sách y thuật nói về cách tránh được lửa liếm lên người từ trên tay vị phu nhân của ông ta. Lúc ấy hần cũng ngồi bên cạnh hàng cổ thụ giữa núi hoang như thế này, chớp mắt mà đã mấy tháng rồi.

Lúc ấy cơ thể hần đã là của địa tiên, tích cốc nhiều năm, không sợ đói rét, không biết đến ốm đau bệnh tật. Hà Miêu lặng lẽ nằm bò ra bên cạnh hần, tiết trời dần dần lạnh hơn, tuyết rơi dày, khiến nàng đông cứng thành tảng, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt ngủ đông. Lúc Trang Thiểu Khâm phát hiện ra cũng chỉ đành mang nàng đến quán trọ, đốt lò sưởi thật ấm, hần dùng rượu nóng làm ấm thân thể cho nàng, ánh mắt đau đớn cùng cực: “Xin lỗi Miêu Miêu, xin lỗi nàng.....”

(Địa tiên là để chỉ những vị tiên nhưng lại thường sống ở nhân gian.)

(Tích cốc là một trong những phương pháp dưỡng sinh cổ xưa của đạo gia, nghĩa là không ăn ngũ cốc. Phương pháp này có nguồn gốc từ thời nhà Tần, thịnh hành vào thời nhà Đường, người dưỡng sinh theo cách này sẽ không ăn các loại ngũ cốc, chỉ hít gió và uống sương để sống, thông qua việc tuyệt thực để điều chỉnh khí tức.)

Trang Thiểu Khâm biết nàng đã tỉnh, hần đặt quyển sách trong tay xuống, thần sắc trầm tĩnh từ tốn nói: “Ngày mai đi tới núi Hoa Đình một chuyến.”

Hà Miêu gật đầu, không hỏi đi làm gì, nàng rất ngoan, hơn tám trăm năm nay chưa từng hỏi Trang Thiểu Khâm muốn làm gì.

Trang Thiểu Khâm giống như nhớ ra điều gì, khẽ thở dài một tiếng, hơi nhấc tay lên, muốn xoa xoa đầu nàng, thì Hà Miêu bỗng co rúm người lại, tránh bàn tay hần. Phản ứng quá đột ngột, khiến cả hai bên đều sững sờ, thấy bàn tay hần khựng lại giữa không trung, Hà Miêu ngại ngùng dựa đầu lại gần, cái mào ngăn cao cọ cọ vào lòng bàn tay hần.

Rất khê, một cái đụng chạm đầy cẩn thận e dè. Kể từ khi có một người tên là Tư Mã Viêm báỉ hấn làm quốc sư, bọn họ chưa từng có hành động nào thân mật như vậy. Thời gian quá lâu, ngay cả đường vân trong lòng bàn tay hấn cũng đã trở nên xa lạ.

(Tư Mã Viêm chính là Tấn Vũ Đế, hoàng đế đầu tiên của nhà Tây Tấn (266-316) trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người có công thống nhất Trung Hoa, chấm dứt thời chia cắt Tam Quốc.)

Tuyết tích tụ bên ngoài cửa sổ bắt đầu tan ra, thỉnh thoảng có vài tiếng cành cây khô gãy vang lên trong gió tuyết, âm thanh giòn tan. Trái tim như chiếc giếng không một gợn sóng của Trang Thiếu Khâm đột nhiên nổi lên một thoáng xao động, hấn nhẹ nhàng gọi nàng: “Miêu Miêu.”

Hà Miêu vẫn còn mang máng nhớ đến ánh mắt và giọng điệu ấy, nàng hiểu tâm tư của Trang Thiếu Khâm. Nàng thấy hơi sợ, nhưng không dám cự tuyệt. Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân hiện giờ đã không còn là Trang Thiếu Khâm biết chiều chuộng, biết yêu thương nàng của năm đó nữa rồi. Hấn có thể đánh nàng, đánh đến chết.

(Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân có nghĩa là vị chân nhân huyền diệu khắp trời đất không vướng tạp niệm bụi trần thông hiểu cai quản cửu thiên.)

Hơn nữa nàng vẫn đang rất lạnh, vẩy trên thân rắn bị rụng chưa kịp mọc lại, trong phòng ẩm áp như vậy, khiến nàng không muốn ra ngoài.

Đêm đó nàng ở trong phòng của Trang Thiếu Khâm, sau khi hầu hạ hấn xong lại biến trở về thân rắn, không dám khoan tròn trên người hấn như rất lâu trước đây nữa. Nàng xuống giường, lặng lẽ cuộn mình bên cạnh lò sưởi, lắng nghe gió tuyết.

Núi Hoa Dinh thuộc nước Thục, là nơi địa linh nhân kiệt, là vùng đất thiêng của những người tu tiên.

Hà Miêu cùng đi với Trang Thiếu Khâm, Trang Thiếu Khâm ngồi kiểm, nàng cười mây. Trước khi lên núi, Trang Thiếu Khâm đưa cho nàng một cái hộp: “Lên núi thăm Hoa Dinh, bên trong hộp là quà mừng thọ rất quý, không được tự ý mở ra!”

Hà Miêu biết Hoa Dinh, ông ta chính là chủ nhân của ngọn núi này, lúc Hà Miêu vừa mới đắc đạo cũng đã từng tới thăm ông ta. Giờ nghe Trang Thiếu Khâm nói thế, nàng liền nhận lấy chiếc hộp, vui vẻ đi lên núi.

Hôm nay là ngày mừng thọ của Hoa Dinh, ông ta là người hảo sảng, không hề kỳ thị yêu tộc, nhiều năm nay đã kết giao với rất nhiều bằng hữu. Vào ngày này hàng năm, đều có vô số yêu tộc đến chúc thọ. Hà Miêu từ nhỏ đã lớn lên trên núi Hoa Dinh, hộ tịch vốn dĩ thuộc núi Hoa Dinh, nên được dẫn vào buổi tiệc một cách rất thuận lợi.

Lễ vật Trang Thiếu Khâm lệnh cho Hà Miêu mang đi mừng thọ là một cây đàn siêu bình, Hoa Dinh rất thích, còn mang ra gảy một khúc nhạc. Ai ngờ bữa tiệc còn chưa diễn ra được một nửa, thì Hoa Dinh đột nhiên đột tử. Trong tâm trạng phẫn nộ của mọi người, cũng chỉ điều tra được rằng cơ thể ông ta trúng kỳ độc, nhưng lại không không tìm ra được kỳ độc từ đâu tới.

Danh tiếng đạo phái của Hoa Dinh rất tốt, giờ đột nhiên bị hại, tông phái nhận định ngay là do yêu quái làm, lập tức bao vây toàn bộ núi Hoa Dinh, ra tay tàn sát toàn bộ yêu quái có mặt ở đây. Lúc xảy ra sự việc Hà Miêu ngồi ở cuối bàn tiệc, vị tu sĩ dẫn nàng vào giết sạch tất cả yêu quái có trên núi, chỉ tha cho duy nhất một mình nàng.

Hà Miêu đứng giữa không trung, nơi dưới chân từng là nhà của nàng, là nơi đã sinh ra và nuôi dưỡng nàng. Nhưng giờ mặt đất thấm đẫm máu tươi, vô số những đóa hoa phủ đầy xương khô, nàng không còn nhà nữa rồi.

Cái đuôi của nàng quét qua những cành cây khô rơi đầy trên núi, vẩy rắn vừa mới mọc lại bị bong ra rơi rụng lá tả: “Chàng lừa ta, chàng lừa ta! Chàng muốn giết sạch chúng ta!!”

Giọng nói của nàng như đang gào đang khóc, Trang Thiếu Khâm lấy khóa yêu lần lượt chặn lên đuôi của nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn quang cảnh vụ thảm sát, giọng nói của hấn từ hờ hững đến tàn khốc: “Là bọn chúng, ta và nàng, mới là chúng ta.”

Hà Miêu gào khóc giữa núi rừng, cây đàn siêu bình được làm từ cây thuốc bản, cái chết của Hoa Dinh, chẳng qua chỉ là cái cớ đạo gia dùng để diệt yêu mà thôi. Còn nàng, đích thân nàng mang tặng chiếc đàn siêu bình đó đến cho Hoa Dinh, vì nàng là yêu quái xuất thân từ núi Hoa Dinh, nên Hoa Dinh không may có chút đề phòng.

(Cây thuốc bản tên Hán Việt là tiền độc mộc, đây là một loại cây có độc tố vô cùng kinh khủng, khi nhựa của nó đi vào cơ thể người và động vật máu nóng thì cái chết sẽ đến rất nhanh, các cơ giãn ra trong đó có cơ tim, khiến nhịp tim chậm dần và ngừng hẳn, người nhão, mềm, mắt nhắm nghiền và mặt xanh tái. Từ xa xưa các thợ săn đã biết dùng nhựa của loại cây này tẩm vào mũi tên để săn thú rừng, chỉ cần một phát trúng đích thì ngay cả một con bò rừng cũng không có cơ hội sống sót.)

“Trang chuông giáo, lần này sủng yêu của ngài lập được đại công, sau này đạo tông sợ là cũng không thể làm khó được nàng ta.” Cung chủ của Cửu Thượng cung chậm rãi đi tới, phát trần vẩy vẩy trong tay, ông ta cười đến là tiên phong đạo cốt. Trang Thiếu Khâm chỉ mãi nhìn đến Hà Miêu ở dưới chân, hẳn nhìn thấy sự đau đớn của nàng, hẳn nhận ra rằng Hà Miêu đã không còn trung thành với hắn nữa.

Từ thời Chiến quốc đến Đại Đường, thời gian hơn tám trăm năm, mọi người đều đã thay đổi rồi.

“Hạo Thiên vẫn khỏe chứ?” Hắc không mặn không nhạt hỏi đến đệ tử của mình, không nhìn đến Hà Miêu đang phủ phục dưới đất, đã thay đổi rồi, năm rộng thảng dài vốn dĩ chỉ là một hồi biến ảo, giang sơn, đế vương còn trăm thay ngàn đổi chỉ trong chớp mắt, huống hồ là hắn và Hà Miêu?

“Chuông giáo yên tâm, dù cánh tay của lệnh đồ bị Côn Bằng gây thương tích, nhưng được điều dưỡng bằng phương pháp bí truyền của cung ta, thì đã không còn trở ngại gì nữa.” Hắc sấn lại gần Trang Thiếu Khâm, khuôn mặt vô cùng đắc ý, “Cung của ta mới nghiên cứu chế tạo ra một loại đan dược, được điều chế bí mật từ phần cây để hươu thêm vào đó cỏ vong ưu, có tên là Liệu Sầu, ăn vào sẽ quên hết phiền não. Nếu yêu sủng của chuông giáo ăn thứ này, nàng ta nhất định sẽ quên hết những chuyện không vui vẻ này, phục tùng chuông giáo như thuở ban đầu.”

(Liệu Sầu dịch nghĩa là chữa trị sầu lo.)

Trang Thiếu Khâm nhận lấy bình bạch ngọc của ông ta đưa cho, dốc ra một viên thuốc có màu xanh, hẳn tách miệng Hà Miêu ra, ép nàng phải ăn: “Cũng tốt, đã không vui, thì chi bằng nên quên hết đi.”

Hà Miêu tỉnh giấc vào một buổi sáng sớm mùa xuân, cây cối trên núi vừa mới đâm chồi nảy lộc mới, những đàn chim di cư từ phương Nam bay trở về, ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, nhỏ nhắn mịn màng, như những sợi tơ ngũ sắc.

Hà Miêu thấy rất vui, nàng giành thời gian đuổi bắt sóc ở trong núi, thỉnh thoảng gặp Trang Thiếu Khâm, nàng lại dính lấy hắn như ngày xưa, còn dùng đuôi giữ nịt chặt cổ hắn không cho hắn đi. Để thoát thân, Trang Thiếu Khâm đã đồng ý với nàng rất nhiều việc, ví dụ như đi bắt chuột đồng cho nàng, ví dụ như mua y phục thật đẹp cho nàng, ví dụ như dẫn nàng đi ngắm núi Côn Luân.

Nhưng hẳn chẳng bao giờ thực hiện những điều đó, hắn chỉ cần cho nàng ăn một viên Liệu Sầu, nàng sẽ quên hết tất cả những chờ đợi sẽ khiến bản thân nàng phải đau khổ, cũng quên luôn bản thân đang chờ đợi điều gì.

Trang Thiếu Khâm thường bảo Trang Hạo Vũ dẫn nàng xuống núi giết yêu, mỗi lần nàng đều tưởng rằng đó là lần đầu tiên, và cũng tưởng rằng đó là lần cuối cùng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy rất vui vẻ.

Không bao lâu sau, cung chủ của Cửu Thượng cung dẫn theo yêu sủng của mình tới Thượng Dương tông làm khách. Yêu sủng của hắn là một con sói đen, tu vi cũng không dưới một ngàn năm. Hắc dẫn theo con yêu sói ngồi trong sảnh, khuôn mặt tươi cười như hoa xuân nở tháng Ba: “Trang chuông giáo, yêu sủng Tham Lộc của bản đạo, hiện giờ đã một ngàn hai trăm sáu mươi một tuổi rồi, trước giờ bản đạo vẫn đau đầu vì không có cách nào tìm được một thần thú xứng đôi với nó. Hôm nay nhìn thấy Hà Miêu của trưởng giáo ngồi dưới đây vô cùng thích hợp, chỉ không biết chuông giáo có đồng ý bán cho bản đạo một nhân tình này không?”.

Trang Thiếu Khâm khẽ nâng mí mắt lên, giống như đang cẩn thận đánh giá con sói yêu tên là Tham Lộc kia. Cung chủ của Cửu Thượng cung là loại người giảo hoạt đến mức nào chứ, lập tức mở miệng nói: “Trang huynh, hiện giờ đạo hạnh của huynh đã đạt đến cảnh giới tuyệt hảo rồi, việc đắc đạo thăng thiên chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi. Có một vài thứ cho dù là không nữ, thì cuối cùng cũng phải bỏ xuống thôi.”

Trang Thiếu Khâm cầm chén trà nhưng không uống, cũng không nói câu nào. Chủ cung của Cửu Thượng cung lời nói sắc bén: “Đạo hữu à, tuy Tham Lộc là yêu sủng của bản cung, nhưng trước giờ bản cung chủ coi nó như con dê, sau này đắc đạo, có lẽ sẽ kế thừa Cửu Thượng cung cũng chưa biết chừng. Huynh và ta là bằng hữu chí thân, lẽ nào đạo hữu còn lo lắng bản đạo bạc đãi hậu bối sao?”

Từng câu từng chữ của ông ta đều đánh trúng vào điểm yếu hại, sau khi suy nghĩ hồi lâu cuối cùng Trang Thiếu Khâm nói: “Huynh tạm thời quay về trước đi, để ta thư thả suy nghĩ vài hôm nữa đã.”

Ngày hôm sau, Hà Miêu lại được dẫn đến phòng của Trang Thiếu Khâm. Phòng của hắn bày biện rất đơn giản, trong bình hoa đặt trước cửa sổ cắm một bó hoa anh đào rất lớn, mùi thơm nhẹ nhàng tinh tế. Trang Thiếu Khâm ngồi trên chiếc ghế hồng mộc trước bình hoa, vẻ mặt dừng đứng lạnh nhạt: “Nàng thu dọn chút đồ đạc đi, hai ngày nữa..... gả đến Cửu Thượng cung.”

Hà Miêu ngẩng đầu lên nhìn nhẩn, hắn quay mặt đi, tránh ánh mắt của nàng. Có người dẫn nàng ra ngoài, đã đi được rất xa rồi, đột nhiên nàng quay đầu lại hỏi: “Thiếu Khâm, không phải Miêu Miêu vẫn luôn rất ngoan sao?”

Trang Thiếu Khâm cúi đầu, hồi lâu mới trả lời: “Ừ.”

Ánh mắt của nàng tràn ngập vẻ hoang mang và bi thương “Vậy tại sao chàng không cần ta nữa? Chàng nói ta rất ngoan, nên ta mới theo chàng xuống núi. Ta vẫn luôn rất ngoan, vậy tại sao chàng lại không cần ta nữa?”

Năm ấy trên núi Hoa Dinh, hoa nở rộ rực rỡ, nước suối trong lành mát lạnh. Một Trang Thiếu Khâm với hai bàn tay trắng nhẹ xoa đầu Hà Miêu, giọng nói dịu dàng: “Miêu Miêu ngoan, Miêu Miêu có theo Thiếu Khâm xuống núi không?”

(Vậy mới nói làm con gái thì đừng có nghe lời dụ dỗ của đàn ông con trai. Xưa thì bị phụ tình, nay thì vợ vẫn là sang biên giới Trung Quốc ngay.)

“Xuống núi có chuột đồng non không?”

“Có, xuống núi rồi, ngày ngày Thiếu Khâm sẽ bắt chuột đồng non cho Miêu Miêu, đợi khi nào kiếm đủ tiền, Thiếu Khâm sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân. Chỉ cần Miêu Miêu nghe lời, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

(Lời khuyên thứ hai, đừng có mấy nghe câu ngọt nhạt của cánh đàn ông, lúc hứa hẹn thì không ai bằng, lúc phủ tay thì còn giỏi hơn gấp bội.)

Trước thời Tần Hán, Chiến quốc xuân thu, những lời chàng nói ta đều nhớ, ta vẫn luôn luôn nhớ. Nhưng tại sao chàng không cần ta nữa?

Trang Thiếu Khâm đứng nguyên tại chỗ, dưới lớp màn bụi phủ suốt tám trăm năm, trái tim trào lên cơn đau âm ỉ.

Hai ngày sau, Hà Miêu xuất giá.

Trang Thiếu Khâm mặc bộ y phục đạo sĩ màu thiên thanh, trầm mặc đưa tiễn. Bộ áo cưới màu đỏ tươi kia như đang cháy lên trong mắt hắn, hắn có cảm giác có lẽ bản thân cũng cần đến một viên Liệt Sầu. Thì ra quãng thời gian gần bó khăng khít không rời, chẳng qua cũng chỉ là tiễn nhau đi một đoạn cuối cùng thế này mà thôi.

Hắn vẫn luôn tỉnh táo để biết bản thân cần gì. Điều hắn muốn là trí thông minh sự thấu hiểu của niêm hoa vi tiểu, chứ không phải là nhảy múa tiêu dao giữa chốn nhân gian. Vì thế cảnh sắc giữa những ngã rẽ dễ khiến con người ta mê mẩn lạc lối, dù có không nữ đến đâu, rồi cũng sẽ phải buông bỏ.

(Niêm hoa vi tiểu nghĩa là cầm hoa mỉm cười, đây là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười. Đây là biểu thị cho sự giao cảm, rung động giữa hai tâm thức, giữa thầy và trò đã đồng nhất với nhau.)

Hắn đổ một viên Liệu Sầu ra, nhưng cuối cùng lại từ từ thả vào trong bình ngọc, đã buông bỏ rồi, có thể không quên được không? Thiên thu hoa nở hoa tàn, hắn là hóa thân của sự thông minh, vậy ngoài kia ai sẽ là hóa thân của hắn?

Một tháng sau, đạo hạnh của Trang Thiếu Khâm mãn hạn, đại kiếp sắp tới. Trước khi bế quan hắn mời khắp lượt những bằng hữu xa gần, tới tụ tập trong cùng một ngày. Trong bàn tiệc Hoa Dương chân nhân vô tình nhắc đến một chuyện: “Mấy ngày trước nghe nói Cửu Thượng cung muốn điều chế thuốc Trường Sinh, nhưng lại thiếu mất mật rắn ngàn năm, giờ đã đầy đủ rồi thì phải?”

Trang Thiếu Khâm quay ngoắt đầu lại hỏi: “Thiếu thứ gì cơ?”

Hoa Dương chân nhân hoàn toàn không nhận ra điều gì khác lạ, lặp lại lần nữa: “Mật rắn ngàn năm. Yêu quái bây giờ đều đã bị giết gần hết rồi, biết đi đâu tìm mật.....”

Trang Thiếu Khâm không nghe ông ta nói gì thêm, cười kiêu vội vàng lao tới Cửu Thượng cung.

Bên trong mật thất của Cửu Thượng cung, một con rắn lớn dài năm trượng bị trói chặt trên tường, bụng của nó được nối với một chiếc ống tre to cỡ ngón tay, thứ con người chuyên dùng để hút mật.

Thành Hàm Đan năm ấy, hoa thu nở khắp nơi. Lúc Trang Thiếu Khâm trừ tà cho người ta gặp phải ác thú Đào Ngột, nên cơ thể bị trọng thương, lại không có tiền chữa bệnh. Lần đó đã phải hút mật rắn để đổi lấy tiền trị bệnh. Khi ấy nàng bịt miệng vết thương, mỉm cười mơ hồ xa xăm: “Miêu Miêu không đau, Miêu Miêu là yêu mà, sẽ lành nhanh thôi.” Nàng xoa xoa vết thương, tự mình dỗ mình, “Sẽ lành nhanh thôi.....”

(Đào Ngột là một trong những quái vật trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, tương truyền, Đào Ngột có thân hình và móng vuốt giống hổ, lông dài, mặt người, răng nanh to lớn.)

Và hôm nay trong căn mật thất tối tăm, con rắn đó ngẩng đầu lên, giọng nói thấp như đang rên rỉ: “Thiếu Khâm, Miêu Miêu đau, rất đau.....”

Giọt nước mắt ấy, đã rơi suốt từ năm 282 trước Công Nguyên cho đến giờ, xuyên qua bụi mờ năm tháng suốt hơn tám trăm năm, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn ôm lấy Hà Miêu giết sạch toàn bộ Cửu Thượng cung, hận ý trong lòng dâng lên ngập trời, ghét người cũng ghét luôn cả bản thân mình, hận không thể san bằng cả thế gian này thành bình địa, Miêu Miêu trong lòng hắn đang hấp hối.

Về sau Miêu Miêu cực kỳ sợ người, cho dù hắn thân thiết lại gần cách mấy, nàng cũng sẽ cuộn thân mình lại, thè lưỡi bày ra tư thế chuẩn bị tấn công.

Hắn biết đại kiếp của mình đã đến rất gần, đó là một đòn thiên lôi, có thể vượt qua được sẽ trở thành tiên, không vượt qua được thì tan tành mây khói, nhưng hắn thực sự không yên tâm về tình hình hiện giờ của Hà Miêu. Ngày nào hắn cũng bắt chuột đồng non cho nàng, vết thương của nàng đau, nên không thể ăn được gì. Chỉ biết ngày ngày trốn trong hốc cây, ai gọi cũng không trả lời.

Trang Thiếu Khâm bắt lực, lại cho nàng ăn Liệu Sầu. Vào một đêm tháng Năm đầu hè, ánh sao như những viên ngọc rải rác trên màn trời, tiếng côn trùng vang lên khắp nơi. Hà Miêu cắn một viên đan dược trong bàn tay hắn, vô cùng vô cùng yên tĩnh. Trang Thiếu Khâm xoa xoa đầu nàng, nhồm người định đi, mấy ngày trước Hà Miêu không hề thân cận với hắn thì nay đột nhiên túm lấy ống tay áo hắn, Trang Thiếu Khâm quay đầu lại, thấy nàng hóa thành hình người, long lanh rạng rỡ, đường nét khuôn mặt đẹp như tranh.

Bất giác giọng nói của Trang Thiếu Khâm dịu dàng hẳn đi: “Miêu Miêu ngoan, ngủ đi nhé. Ngày mai chúng ta đi bắt chuột đồng. Đợi Miêu Miêu khỏi bệnh, ta sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân.”

Hà Miêu từ từ buông tay.

Khi những tia nắng đầu tiên xuyên qua những tầng mây lơ lửng, Hà Miêu mở mắt ra, thấy núi rừng xanh tươi đẹp đẽ, những con suối đua nhau chảy róc rách, ánh sáng long lanh rực rỡ.

Trang Thiếu Khâm nắm lấy tay nàng: “Đi thôi Miêu Miêu, chúng ta đi bắt chuột đồng.”

Hà Miêu nhìn hắn, lại nhìn mấy tên đệ tử đứng sau lưng hắn, Trang Thiếu Khâm liền dịu dàng nói: “Đây là nhị đệ tử của ta Trang Hạo Vũ, Miêu Miêu không biết sao?”

Hà Miêu lại quay sang hướng khác, Trang Thiếu Khâm xoa xoa đầu nàng: “Đây là đại đệ tử của ta, Trang Hạo Thiên, trước đây bọn nàng vẫn cùng chơi với nhau mà.”

Cuối cùng nàng nhìn chăm chăm vào hắn, hỏi: “Vậy người thì sao, người là ai?”

Nụ cười của Trang Thiếu Khâm ngưng lại trong đáy mắt nàng.

Hà Miêu đã quên rất nhiều chuyện, nàng chỉ nhớ mình tên là Hà Miêu, là xà tinh trên núi Hoa Dinh, nàng không biết mình đang ở đâu, nàng cũng không thích Thượng Dương tông. Cuối cùng vào một buổi tối không trăng lặng gió, nàng tranh thủ lúc Trang Thiếu Khâm bế quan, lén lút trốn trở về núi Hoa Dinh.

Núi Hoa Dinh đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, nàng sớm đã chẳng còn động phủ nữa. Nhưng nàng vẫn rất thích nơi này, nàng tìm một cái sơn động cạnh một con suối, lại nhờ một con tê tê tới tu sửa hộ cho. Chưa được vài ngày đã có một chỗ sạch sẽ, đủ để dung thân.

Núi Hoa Dinh có một con trăn Tử Tinh, kể từ khi hai con rắn gặp nhau ở bên suối, hắn thường xuyên tới động phủ của Hà Miêu làm khách. Vết thương của Hà Miêu vẫn chưa khỏi hẳn, cử động không tiện, nên ngày ngày hắn bắt chuột non cho nàng, thậm chí còn kiếm cả thuốc trị thương để nàng bôi ngoài da nữa, kiên nhẫn tỉ mỉ vô cùng.

Vào một đêm tháng Sáu, trời mưa rất to.

Tiếng sấm ầm ầm cuộn cuộn lao đến từ phía chân trời, rít gào như muốn phá hủy trời đất. Hà Miêu nằm trong động phủ thò đầu ra ngoài, trong cơn mưa tầm tã, có một người ngã vào vũng nước, mưa gió thấm ướt cả bộ đạo bào màu thiên thanh của hắn, vết máu loang lổ hãi hùng.

Hà Miêu ở bên cạnh nhìn ngó hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi hắn vào một cái sơn động nhỏ nho gần đấy.

Trang Thiếu Khâm hôn mê rất lâu, hắn không biết tại sao mình lại tới đây, hắn đã vượt qua được tiên kiếp, sẽ mau chóng đứng vào hàng ngũ thần tiên. Chỉ là kiếp nạn thiên lôi kia gần như đã nghiền vỡ xương cốt toàn thân hắn thành bột, ngay cả đầu ngón tay hắn cũng không nhúc nhích được.

Đang trong cơn đau đớn đến cùng cực, thì có một con rắn lắc đầu rung đuôi bò tới từ trong màn mưa, trên cổ nó có treo một cái giỏ trúc nhỏ, bên trong có rất nhiều thuốc trị thương. Nó thả chiếc giỏ trúc xuống đất, dúi đầu vào người hắn.

Mưa gió tạnh dần, cơn sấm sét kinh khủng ấy đã xé toạc vết thương cũ năm xưa, tái hiện cảnh quá khứ máu tươi đầm đìa. Thì ra hồng trần trắc trở, hơn tám trăm năm tìm kiếm, nơi yên bình nhất lại là bên cạnh nàng.

Thuật sĩ giang hồ Trang Thiếu Khâm chán nản khôn cùng khi đó nay đã trở thành thần tiên chốn cửu thiên, hắn vẫn luôn cho rằng mọi thứ đã thay đổi, bao gồm cả ái tình và lập trường của năm đó. Nhưng đêm nay của tám trăm năm sau, hắn mới phát hiện ra rằng nàng chưa từng thay đổi.

Liệu Sầu quét sạch cát bụi của năm tháng, còn nàng thì vẫn luôn dừng lại ở thành Hàm Đan năm 262 trước Công Nguyên, trái tim từ đầu đến cuối vẫn chan chứa tình cảm dịu dàng.

Đêm hè ngắn ngủi, khi gió ngừng, mưa tạnh, bầu trời hưng hửng sáng.

Có một giọng nói trong veo như bạc cất lên: “Miêu Miêu? Nàng đang ở đâu, mau ra đây, chúng ta đi thôi!”

Hà Miêu nằm trong động phủ vẫn chưa tỉnh hẳn, giọng nói yêu kiều như chồi non hoa xuân: “Nhưng ta vẫn còn muốn ngủ thêm lúc nữa.....”

“Không phải nàng nói muốn đi ngắm núi Côn Luân sao?”

“Ta có thể ngủ thêm lúc nữa rồi đi không?”.

“Đồ lười, qua đây, ta công nàng!”.

“Ôi, đây là cái gì vậy?”.

“Chuột đồng đây, bắt cho nàng ăn đường.”

“Hi, Tử Tinh người thật là tốt!”.

“Hừ.”

Trong cơn mưa phùn lất phất giữa trời hè, hắc đắc đạo thăng thiên, còn nàng đã tìm thấy người đưa nàng đi ngắm núi Côn Luân.

99. Q.1 - Chương 99: Chương 99: Dừng Tình Lay Động

Hạ Trạch đã quá hiểu tình tính em gái mình, thấy nàng như vậy, sợ nàng lại mềm lòng, ban phát lòng tốt không đâu, đành dặn dò thêm: “Vân Sinh, muội hãy nghe lời Thập nhị ca, chuyện này nhất định không được mềm lòng. Nếu chỉ là một nàng thiếp bình thường, Thập nhị ca tuyệt đối sẽ không tính toán chi li với nàng ta như những người phụ nữ ngu dốt khác. Nhưng Phong Quân Dương đã từng cùng nàng ta đồng sinh cộng tử chung hoạn nạn, tình cảm không hề tầm thường. Thập nhị ca là đàn ông, hiểu rõ trái tim đàn ông một khi đã nghiêng ngả rồi, thì cho dù muội có hiền lương thực đức hơn nữa, cũng không chia được nửa phần về phía mình. Nếu như muội làm vợ hắn, thì tuyệt đối không được giữ lại cái họa này.”

Vân Sinh hồi lâu không nói gì, cuối cùng yên lặng gật đầu.

Hạ Trạch lại dặn dò nàng thêm mấy câu nữa, rồi mới đưa nàng đến phủ của Phong Quân Dương, thấy sắc mặt Phong Quân Dương quả nhiên trắng nhợt nhạt nằm trên giường, đầu tiên cẩn thận đánh giá hắc một lượt, sau đó mới cười trên bảo: “Hi, ta còn tưởng tên tiểu tử Thuận Bình kia nói quá, không ngờ đệ lại bị thương thật. Rốt cuộc là thích khách phương nào mà lại lợi hại thế? Hai người Trịnh Luân và lão Kiều cũng không ngăn cản được.”

Phong Quân Dương nhướng mắt lên nhìn hắn, chậm chạp hỏi: “Hạ Thập nhị, huynh vẫn chưa nói xong sao?”.

Hạ Trạch cười, tung vạt áo ngồi xuống chiếc ghế tròn bên cạnh giường, xuôi theo: “Xong rồi, xong rồi.”

Vân Sinh cũng ngồi bên cạnh giường của Phong Quân Dương, hốc mắt ửng đỏ hỏi hắn: “Biểu ca, vết thương của huynh còn đau không?”.

Phong Quân Dương nở nụ cười ôn hòa với nàng ta đáp: “Ta không sao, muội đừng khóc.”

Hắn nói vậy, lại càng khiến Vân Sinh không nhịn được rơi nước mắt, cúi đầu lấy khăn tay lau nước mắt, phải mất một lúc lâu sau mới đột nhiên nhẹ giọng nói: “Biểu ca, đợi vết thương của huynh khỏi rồi, chúng ta đến Thịnh Đô gặp đại tỷ sớm một chút nhé, muội không thích Thanh Châu.”

Phong Quân Dương lặng lẽ nhìn nàng, gật đầu đồng ý: “Ừ.”

Bấy giờ Vân Sinh mới nhướn miệng cười, rồi nắm lấy bả vai Phong Quân Dương, nói với giọng điệu vui vẻ: “Biểu ca, đã rất nhiều năm rồi muội không được gặp đại tỷ tỷ, từ lúc tỷ ấy được gả tới Thịnh Đô, muội chưa được gặp lại tỷ ấy. Lúc còn nhỏ, tỷ ấy đối xử với muội tốt nhất, mỗi lần huynh và Thập nhị ca bắt nạt muội, đều là tỷ ấy đứng ra bên vực trút giận cho muội.” Nàng nói xong quay đầu nhìn Hạ Trạch, “Thập nhị ca, huynh vẫn còn nhớ chứ? Có một lần hai người hại muội bị rơi xuống nước, đại tỷ tỷ còn lấy gậy đánh huynh và biểu ca nữa!”.

Hạ Trạch vội xua tay cười nói: “Đừng có nhắc đến nữa, thiếu gia ta lần đầu tiên bị người ta lấy gậy đánh đấy! Lại còn bị lột quần ra đánh nữa chứ, mất mặt chết đi được, cả đời này cũng không quên nổi.”

Có lẽ là do nhớ đến những chuyện thú vị hồi còn nhỏ, nên khóe môi Phong Quân Dương bất giác cũng mang theo vẻ ấm áp hơn. Mấy người ngồi nói cười một lúc lâu, mãi cho đến khi Thuận Bình bưng thuốc vào mới

dừng. Vân Sinh đón lấy bát thuốc từ tay Thuận Bình, đích thân đút cho Phong Quân Dương uống, rồi sau đó mới cùng Hạ Trạch đi ra.

Thuận Bình thay Phong Quân Dương tiễn hai người ra khỏi cửa, lúc quay lại thì thấy Phong Quân Dương đang lặng lẽ dựa người vào đầu giường, nghe thấy tiếng bước chân của hắn liền ngược mắt lên nhìn, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng ấy thế nào rồi?”

Thuận Bình không dám giấu giếm, đành thành thực trả lời: “Vẫn không chịu mở cửa phòng, cũng không chịu ăn cơm.”

Phong Quân Dương rũ mắt ngậy người một lúc, rồi mới từ từ nhấc người khỏi giường, dặn dò: “Người dìu ta qua đó.”

Thuận Bình thấy hắn như vậy mà vẫn muốn đi thăm Thần Niên, chỉ biết vội vàng khuyên: “Thế tử gia tạm thời đợi một lát đã, tiểu nhân đi gọi người khiêng kiệu tới.”

Nhưng Phong Quân Dương lại lắc đầu, “Không sao đâu, người dìu ta từ từ đi.”

Trên đùi hắn tuy rằng bị Thần Niên đâm một dao, nhưng không chưa bị thương đến gân cốt, ngoài trừ có hơi đau ra, thì cũng không ảnh hưởng gì lớn đến việc đi lại. Thuận Bình thấy hắn kiên quyết như vậy, đành dìu hắn từ từ đi ra khỏi phòng, tới chỗ ở của Thần Niên.

Hồi đầu vì để đảm bảo an toàn và giữ yên tĩnh, nên lúc chọn tiểu viện đã chọn tiểu viện vắng vẻ một chút, cách chỗ ở của Phong Quân Dương khá xa. Hiện giờ trên đùi Phong Quân Dương lại bị thương, khi đi lại càng cảm thấy xa hơn, phải mất non một khắc, mới tới được bên ngoài tiểu viện của Thần Niên. Trên trán của Phong Quân Dương đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, vịn vào cửa tiểu viện nghỉ một lúc, rồi mới giẫy khởi sự dìu đỡ của Thuận Bình, một mình chậm chậm bước vào trong.

Lão Kiêu vẫn đang đứng canh ở ngoài, nhìn thấy Phong Quân Dương tiến vào trong sân, liền bước tới hành lễ. Phong Quân Dương khoát khoát tay, tỏ ý bảo ông ta và đám người Thuận Bình lui xuống, một mình đứng lặng lẽ đứng giữa tiểu viện hồi lâu, mới đi từng bước tới trước cửa, nhấc tay lên nhẹ nhàng gõ cửa, gọi: “Thần Niên, mở cửa.”

Nhưng gọi liền mấy lần như vậy, mà bên trong căn phòng vẫn không có chút động tĩnh nào, Phong Quân Dương sững người một lúc, liền quay người lại dựa vào cửa phòng từ từ ngồi phệt xuống đất. “Ta biết nàng đang ở sau cánh cửa.” Hắn đột nhiên nhẹ nhàng nói, “Nhưng nàng không chịu mở cửa, nàng không muốn gặp ta.”

Phong Quân Dương ngẩng đầu, đầu của hắn tựa vào khung cửa, chậm rãi nói: “Thần Niên, bất kể hiện giờ nàng có còn tin ta hay không, ta đều muốn nói với nàng rằng, ta thật sự muốn lấy nàng, không phải là làm thiếp, mà là làm vợ của A Sách ta.”

Tuy lúc mới bắt đầu hắn chỉ muốn giữ nàng lại bên mình, ở cùng hắn, bầu bạn với hắn, nên mới ti bỉ dụ dỗ nàng quy thuận hắn, muốn dùng lưới tình từng lớp từng lớp trói chặt nàng lại, để nàng trốn không thoát, giẫy không ra. Nhưng đến khi nàng dùng tính mạng của nàng để đổi lấy tính mạng của hắn, thì hắn đã không thể nào tiếp tục lý trí được nữa. Hắn muốn lấy nàng, hắn thật sự muốn lấy nàng. Hắn gửi thư cầu cứu đại tỷ ở Thịnh Đô, muốn giả tạo cho nàng một thân phận mới, để nàng có thể quang minh chính đại gả cho hắn. Nhưng đại tỷ không những không chịu giúp hắn, mà trong thư còn quở trách hắn rất nặng nề, bảo hắn không được trầm mê trong tư tình nhi nữ, dặn hắn phải lấy đại cục làm trọng.

“..... Từ nhỏ ta đã lớn lên trong vương phủ, nơi ngấm ngấm tranh đấu, bày mưu tính kế. Người khác đối xử tốt với ta, chẳng qua là có yêu cầu đối với ta, còn ta đối xử tốt với người khác, cũng là vì có ý đồ khác. Chỉ có cô gái khờ khạo nàng, mới không để tâm đến thân phận của ta, đối xử thật lòng thật dạ với ta, lúc ta còn mãi tính kế với nàng, thì nàng lại thẳng thắn đối đãi với ta, sống chết đều ở bên.”

Hắn mãi mãi không bao giờ quên quãng thời gian khó khăn hai người bọn họ đi từ Thanh Châu tới trại Thanh Phong, nàng rõ ràng mệt đến mức cả người đều run rẩy, nhưng vẫn nghiêng rằng dìu hắn đi, lấy thân hình mảnh khảnh chống đỡ hơn phân nửa cơ thể hắn, vất vả tha hắn hết trèo đèo lại lội suối, sau này lúc đối mặt với lũ sói hoang đói khát hung dữ trong núi, đã không chút do dự che chắn hắn sau lưng, còn bản thân nắm chủy thủ xông vào liều mạng với lũ sói hoang.

Lúc ấy, nàng vẫn chưa hề rung động với hắn, thậm chí trước đó nàng còn oán hận hắn, nhưng trong lúc nguy cấp, nàng vẫn đứng chắn trước người hắn. Cô gái vừa quật cường tàn nhẫn lại vừa lương thiện thẳng thắn ấy, đã từng chút từng chút một phá tan bức tường phòng bị vững chắc, xông thẳng vào tận sâu thẳm trái tim hắn.

“Thần Niên, trước giờ A Sách chỉ muốn lấy một mình nàng, muốn cùng nàng vĩnh kết đồng tâm, sống đến đầu bạc răng long.” Khóe môi Phong Quân Dương khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười cay đắng, “Nhưng, Phong Quân Dương thì không thể. A Sách có thể chỉ là A Sách của một mình Thần Niên, nhưng Phong Quân Dương trước tiên phải là Phong Quân Dương của Vân Tây, hắn là Thế tử của Vân Tây vương. Vì ngôi vị Thế tử này của ta, mà đại tỷ phải đến Thịnh Đô hòa thân, chia sẻ chồng với vô số những người phụ nữ khác trong hậu cung. Cũng là vì ta, mà tiểu muội sắp phải từ Vân Tây đến Thanh Châu xa xôi, gả cho một người đàn ông con bé chưa từng được gặp mặt.”

Thanh âm của hắn bình thản, nói chậm rãi từng câu từng chữ, nhưng lại toát lên nỗi chua xót cùng cực. Mẫu thân chỉ sinh được ba người con, bên trong vương phủ Vân Tây rộng lớn, trên danh nghĩa huynh đệ tỷ muội của hắn cực nhiều, nhưng thân thiết thật sự cũng chỉ có người chị cả và em gái út. Vì hắn, mà hôn nhân của chị cả và em gái đều trở thành những cuộc giao dịch, sao hắn có thể tùy tiện ích kỷ chỉ nghĩ cho riêng mình được chứ?

“..... Nếu phải liên hôn, thì Vân Sinh chính là đối tượng thích hợp nhất, không chỉ bởi vì muội ấy là con gái của Hạ gia ở Thái Hưng, mà còn vì tính tình muội ấy hiền lành, con người lương thiện, có thể bao dung được nàng, sau này cũng có thể bao dung được cho..... con trai con gái của chúng ta.” Giọng nói của Phong Quân Dương càng lúc càng thấp, những từ sau cuối cùng biến mất không chút vết tích trong không khí. Hắn là Thế tử của Vân Tây vương, hắn không thể thích gì làm nấy, tùy ý làm bậy được, hắn vẫn còn quá nhiều điều phải đắn đo, quá nhiều điều ràng buộc.

Cánh cửa phía sau lặng lẽ mở ra, Phong Quân Dương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thần Niên đang cúi mặt nhìn hắn. Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua mái nhà cong hất ngược trở lại, nhưng cũng chỉ có thể rơi xuống góc váy của nàng, không chiếu được lên khuôn mặt nàng.

“Phong Quân Dương.” Thần Niên mở miệng nói, ngoài trừ giọng nói có hơi khàn sạn ra, thì đã không còn thấy chút gì khác thường nữa, “Chàng có còn nhớ ta đã từng nói với chàng một câu không?”

Hắn đã từng hứa với nàng, bất luận hắn có bày mưu tính kế với ai đi chăng nữa, nhưng chỉ cần có liên quan đến chuyện của nàng thì không được lừa nàng, không được giấu nàng. Phong Quân Dương khẽ khàng đáp: “Ta nhớ.”

“Vậy thì tốt.” Thần Niên gật đầu, “Hiện giờ ta hỏi chàng, sau này chàng sẽ cùng Vân Sinh báỉ đường thành thân phải không?”

Phong Quân Dương im lặng hồi lâu, khó khăn trả lời: “Phải.”

“Chàng sẽ cùng Vân Sinh sinh con đẻ cái, nuôi dưỡng chăm sóc chúng phải không?” Thần Niên lại hỏi.

Vân Sinh là biểu muội của hắn, là vợ cả sau này của hắn, tuy hắn không yêu muội ấy, nhưng đời này hắn không thể phụ lòng muội ấy được. Phong Quân Dương nhắm mắt, cố gắng lắm mới có thể thốt ra được một chữ tối nghĩa đó, “.....Phải.”

Thần Niên giật giật khóe miệng, hỏi ngược lại hắn: “Phong Quân Dương, chàng còn muốn ta phải thế nào nữa đây?”

Phong Quân Dương im lặng không lên tiếng, qua một lúc rất lâu, hắn vịn vào khung cửa khó nhọc đứng dậy, nhìn thẳng vào Thần Niên, hỏi nàng: “Vậy nàng muốn ta phải làm thế nào? Vứt bỏ quốc gia, không màng đến cha mẹ chị em, sau đó dẫn nàng bỏ đi sao? Thần Niên, nàng muốn ta làm vậy sao?”

Thần Niên nhìn lại hắn, cái nhìn giống như trước giờ chưa từng quen biết hắn, đột nhiên nàng khẽ mỉm cười, nụ cười từ khóe miêng lan dần đi, nụ cười ấy giống như một đóa hoa từ từ hé nở trên khuôn mặt xinh đẹp, nhưng lại không tài nào chạm được đến đáy mắt. Ánh mắt rạng ngời lấp lánh như mặt trời dường như đã bị bao phủ bởi một lớp sương mù, giấu kín hết mọi cảm xúc trong đó.

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, khẽ nói: “Không, ta chẳng cần chàng phải làm gì cả, ta chỉ không cần chàng thôi, bất kể chàng là Phong Quân Dương hay A Sách, ta đều không cần chàng nữa. Chàng lấy ai làm vợ, nạp ai làm thiếp, đều không liên quan gì tới ta. Chàng đi làm vương tử của chàng, còn ta đi làm sơn phỉ của ta, từ này về sau, hai người chúng ta không liên quan gì tới nhau nữa.”

Thân thể Phong Quân Dương cứng đờ, cả người giống như bị đóng đinh tại chỗ, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích được. Cô gái trước mặt vẫn đang khẽ mỉm cười, đó là nụ cười dịu dàng hiền ngoan nhất mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy, nhưng những lời nàng nói ra lại tàn nhẫn vô tình đến thế, giống như lưỡi dao lạnh buốt, đâm thẳng vào chính giữa tim hắn.

Đầu tiên là đau đến tê tâm liệt phế, sau đó là lửa giận bùng bùng bốc lên không thể dập tắt.

100. Q.1 - Chương 100: Chương 100: Vui Quá Nên Khó

Cánh môi Phong Quân Dương mím chặt, đứng lặng lẽ nhìn Thần Niên hồi lâu, rồi mới gằn rõ ràng từng câu từng chữ: “Tạ Thần Niên, ta sẽ không bao giờ thả nàng đi, không thả nàng đi, có chết cũng không thả nàng đi.”

Nhưng Thần Niên chỉ nhếch môi, coi đó như câu trả lời giành, sau đó đóng cửa lại dưới cái nhìn chăm chú của hắn. Đột nhiên Phong Quân Dương duỗi tay ra chặn ở chính giữa khe cửa, chỉ lạnh lùng buông một câu: “Đến giờ rồi, phải đi vận công bức độc.”

Thần Niên chỉ nhẹ nhàng đáp “ừ” một tiếng, cũng không vì chuyện vừa nãy mà giận đối với hắn, sải bước ra khỏi phòng đến tiểu viện ngồi yên, đón ánh mặt trời rải xuống để bức độc. Nàng vừa mới ngồi xong, thì nghe thấy giọng nói có đôi phần chói tai của Triều Dương Tử vang lên từ bên ngoài cánh cửa của tiểu viện, “Kiều Vũ, đệ chặn ta lại làm gì? Cho dù đệ có chặn ta lại, thì con nha đầu đó cũng không thể lười biếng được.”

Sắc mặt nặng nề của Phong Quân Dương khôi phục lại vẻ bình tĩnh thông dong, thản nhiên dặn dò: “Thuận Bình, mời đạo trưởng vào đây.”

Sau một thoáng, đã thấy Thuận Bình cúi người dẫn Triều Dương Tử đi vào trong. Đầu tiên Triều Dương Tử lườm Thần Niên một phát, rồi mới cung tay một cái cho có lệ với Phong Quân Dương, nói: “Thế tử gia.”

Phong Quân Dương cười nhạt, dặn dò Thuận Bình kê một cái ghế ra đặt dưới bóng cây cho Triều Dương Tử ngồi, rồi lại đứng nguyên ở chỗ cũ lặng lẽ nhìn Thần Niên vận công một lúc, sau đó mới quay người chậm rãi rời đi. Chấn trước của hắn vừa rồi đi, thì Triều Dương Tử đã không chờ được nhảy tót ra khỏi bóng cây, cúi người ghé lại gần khuôn mặt của Thần Niên, cặp mắt sáng chớp chớp cẩn thận đánh giá nàng.

Thần Niên vốn dĩ đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng động liền mở mắt ra nhìn, vừa hay đập vào mắt là khuôn mặt đen sì vừa khô vừa gầy của Triều Dương Tử, theo bản năng ngửa ngửa ra sau tránh đi, cau mày hỏi: “Đạo trưởng đang làm gì vậy?”

Triều Dương Tử hỏi ngược lại nàng: “Người và gã Thế tử gia đó cãi nhau vì chuyện gì vậy?”

Câu hỏi này quả thực không phù hợp với thân phận của ông ta chút nào, Thần Niên hít vào một hơi thật sâu mới dần được những lời cay nghiệt đang chực chờ trong miệng xuống, khuôn mặt không chút cảm xúc nói: “Xin đạo trưởng hãy tránh ra đi ạ, người che hết ánh sáng của ta rồi.”

Tối qua Triều Dương Tử đã nghe thấy trận huyên náo, vừa nãy nhìn thấy lão Kiều đứng ở bên ngoài, nhưng lại chỉ nghe ngóng được lôm bôm, nên đang rất tò mò về chuyện của Phong Quân Dương và Thần Niên, nghe vậy liền không chút để tâm nói: “Không sao, không sao, phơi hay không phơi cũng không có vấn đề gì hết.”

Ông ta chỉ vô tâm nói vậy thôi, nhưng lại khiến Thần Niên mở bừng mắt ra, ánh mắt thăm dò lướt trên khuôn mặt của ông ta một vòng. Sau đó lại cúi mặt xuống giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nữa

thật nửa giả nói: “Thật ra cũng chẳng có chuyện gì cả, tối qua hấn ta tâm sự đàm ba câu với cô gái khác, ta nhất thời tức giận nên đã động tay động chân với hấn.”

Triều Dương Tử không tin lắm, ông ta là lương y, chỉ cần lướt nhìn Phong Quân Dương một cái là đã biết trên người hấn chịu hai vết thương, một vết ở trên vai trái, một vết ở trên đùi phải, tuy đều không là những vị trí yếu hại, nhưng nhìn từ động tác của Phong Quân Dương có thể thấy rằng hai vết thương này không nhẹ chút nào, có thể khiến Tạ Thần Niên xuống tay nhẫn tâm như vậy, nhất định không đơn giản chỉ là do nói đàm ba câu với cô gái khác.

Triều Dương Tử hừ khê một tiếng, đứng thẳng người dậy nhìn Thần Niên hồi lâu, rồi nói: “Hai vị trí người đâm đều không chuẩn, sau này nếu muốn đâm kẻ khác nhưng lại không muốn lấy tính mạng hấn ta, thì người nên cầm dao đâm vào đây.” Nói đoạn ông ta duỗi ngón tay vạch mấy đường ở chỗ thắt lưng, bổ sung thêm: “Chính là chỗ này, nhắm thật chuẩn, đâm một dao, nhìn thì dọa người vậy thôi, nhưng không khiến kẻ đó phải mất mạng đâu.”

Thần Niên trao tâm ý nhằm người, trong lòng vốn dĩ rất khó chịu, bản thân hoàn toàn dựa vào cá tính không muốn thể hiện sự yếu đuối trước mặt người khác mới có thể gắng gượng ngồi được ở đây, nhưng Triều Dương Tử lại cứ nói mấy lời dông dài với nàng, nàng ngẩng đầu lên ngơ ngác ra nhìn ông ta hồi lâu, muốn nặn ra một nụ cười thông dong bình tĩnh, nhưng khóe miệng nhếch nhếch ấy lần cũng không thể nào cong lên được, mà nước mắt thì lại cứ chảy xuống.

Triều Dương Tử bất giác ngây người, lại cúi người xuống ghé sát lại quan sát nàng, tò mò hỏi: “Rốt cuộc là người muốn khóc hay là muốn cười?”

Ông ta hỏi một câu như vậy, lại khiến trái tim Thần Niên cảm thấy tê tái. Tính cách của nàng tuy mạnh mẽ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi đầu mà thôi, trước đêm hôm qua trong lòng nàng vẫn còn tràn đầy niềm vui, nghĩ tới việc có thể cùng hấn nguyện cùng chàng thề ước, nắm tay chàng thân thuộc, gắn bó tới bạc đầu, giống như trong sách đã viết, ai ngờ cuối cùng tất cả đều là dối gian lừa gạt. Ngay từ lúc bắt đầu Phong Quân Dương đã biết không thể cưới nàng, người hấn phải cưới là Vân Sinh, là đại tiểu thư ngàn vàng của Hạ gia giàu có ở Thái Hưng, chứ không phải là một nha đầu hoang dã lớn lên trong trại Thanh Phong.

Vân Sinh trên có cha mẹ thương yêu, bên cạnh có huynh trưởng bảo vệ, còn nàng lại là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, thậm chí ngay cả nghĩa phụ người nàng vẫn luôn sống nương tựa vào cũng không thấy bóng dáng đâu, chỉ có một mình nàng, giữa trời đất bao la rộng lớn này, chỉ có một mình nàng mà thôi.

Vậy mà nàng còn khờ khạo đến vậy, Phong Quân Dương đã năm lần bảy lượt nói cho nàng nghe về cục diện trong thiên hạ, giảng giải về những mối quan hệ rắc rối phức tạp của các thế lực môn phiệt, kể về những mối liên hôn của bọn họ, tuy nàng vẫn luôn nghe kỹ nhớ kỹ, nhưng vẫn tưởng rằng những chuyện đó chẳng bao giờ liên quan đến mình, mà lại quên mất Phong Quân Dương là một trong số những người đó, hấn, cũng là người sẽ phải liên hôn!

Thần Niên hận nhất là khóc trước mặt người khác, nàng ngồi lặng lẽ trong phòng suốt cả một đêm, mới có thể nhẫn nhịn không khóc trước mặt Phong Quân Dương, nhưng giờ phút này lại không sao khống chế được nước mắt đang không ngừng trào ra trong hốc mắt. Nàng vừa thấy đau khổ vừa thấy tủi thân, lại càng oán hận Triều Dương Tử không tinh ý chạy tới khoét sâu vào vết thương của người khác, nhất thời không thể chịu đựng được nữa, quả quyết đã rách thì cho nát luôn, nàng liền cúi đầu hai tay tóm chặt lấy góc áo của Triều Dương Tử, bật khóc thật to.

Triều Dương Tử bị tiếng khóc ầm ĩ của đứa trẻ con như nàng dọa cho giật nảy mình, phản ứng đầu tiên là muốn giỡn ra, nhưng góc áo bị nàng tóm, lại còn tóm rất chặt nữa, khiến người ta muốn giỡn ra cũng không giỡn nổi.

Tiếng khóc lóc đột nhiên vang lên ấy lập tức kinh động tới Trịnh Luân đang trông chừng ngoài tiểu viện, hấn vội sải bước qua cửa đi thẳng vào bên trong quét ánh mắt nhìn, bất giác lông mày nhíu chặt, thoáng chần chờ một lúc, rồi dặn dò tên thị vệ bên cạnh đi bẩm báo việc này cho Phong Quân Dương biết.

Vừa khéo Triều Dương Tử quay đầu lại nhìn thấy, không khỏi cuống quýt, Phong Quân Dương vừa mới dẫn người rời đi, tuy đi đứng không tiện, nhưng chẳng cần mất thời gian cũng có thể quay lại đây ngay. Triều

Dương Tử tay vừa vội vàng kéo góc áo của mình ra, miệng vừa hốt hoảng nói: “Người đừng khóc, đừng có khóc.”

Ông ta nói vậy, không ngờ lại càng khiến Thần Niên khóc dữ hơn, còn kéo góc áo của ông ta lại làm khăn tay, bôi hết cả nước mắt nước mũi tèm nhem lên đó.

Triều Dương Tử vừa tức vừa cuống, nhưng lại bó tay chịu chết với một Thần Niên đang khóc lóc nức nở kia, ông tay quay đầu liếc nhìn về phía cổng tiểu viện, thấy Trịnh Luân vẫn đang cau mày nhìn về phía này, liền vội vàng thỏa hiệp với Thần Niên: “Người đừng có khóc, sau này ta sẽ không bắt người phải phơi nắng nữa, thế đã được chưa?”

Nhưng bàn tay Thần Niên nắm vạt áo ông ta lại càng chặt hơn, sụt sịt hỏi: “Vậy còn việc bức độc thì sao?”

“Không bức độc nữa, không cần phải bức độc nữa.” Triều Dương Tử vội đáp.

Thần Niên mắng thầm trong bụng một câu “Tổ sư nhà ông, lão đạo sĩ đen này quả nhiên dám lừa mình!” Trong lòng nằng nặc căm phẫn, lại kéo lấy vạt áo của ông ta hung hăng chùi nước mũi, xong xuôi mới buông tay ra.

Triều Dương Tử được giải thoát, lập tức nhảy lùi về sau, rũ hết đồng nước mắt nước mũi tèm nhem Thần Niên chùi vào vạt áo của mình với vẻ vô cùng buồn nôn, cúi tiết nói: “Con nha đầu này, thật là đáng hận.”

Đang nói chuyện, thì thấy Phong Quân Dương hốt hải quay lại, vì đi quá vội, nên vết thương trên đùi bị vỡ, máu tươi rất nhanh đã thấm ướt quần áo hần, nhưng dường như hần không phát hiện ra, chỉ hồi hải sải bước tới trước mặt Thần Niên, lo lắng nhìn nàng suốt một lượt từ trên xuống dưới, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thần Niên khóc thỏa thích một hồi, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, ngồi đó lau nước mắt vương trên mặt, thong dong đứng từ dưới đất dậy, bình tĩnh trả lời: “Vừa nãy nghe đạo trưởng nói âm độc trên người ta đã được trừ hết, ta nhất thời vui quá nên mới khóc, là khóc mừng.”

Khóc đến đứt ruột đứt gan như thế, lại còn bảo là khóc mừng? Lời vừa thốt ra, khiến đám người Thuận Bình và lão Kiều thiếu chút là ngã sông xoài ra đất, ở bên này khước miệng Phong Quân Dương khẽ mím chặt lại, nhìn Thần Niên không nói gì. Thần Niên cũng chẳng thèm liếc nhìn hần đến một cái, chỉ quay người lại nghiêm túc hỏi Triều Dương Tử: “Đạo trưởng, độc trong cơ thể ta thật sự không sao chứ?”

Triều Dương Tử đang cau mày nhìn đạo bào của mình bị vằn vò đến nhàu nhĩ, sốt ruột nói: “Không sao, không sao.”

Thần Niên chần chờ một lúc, lại hỏi: “Nhưng thỉnh thoảng huyết đạo của ta vẫn thấy đau?”

Triều Dương Tử đầu cũng không ngẩng lên khoát tay, “Không cần phải để ý đến nó, qua vài ngày nữa tự nó sẽ khỏi.”

“Được, được lắm, khá khen cho lão đạo sĩ đen, đen mặt đen cả lòng!” Thần Niên đột nhiên lạnh mặt nghiêm rắng mắng liền mấy chữ được, sau đó quay người đi vào phòng, đóng cửa đánh “sầm” một tiếng. Tuy nàng chưa nói ra những lời cay nghiệt nào, nhưng tiếng đóng cửa vang trời như thế chẳng khác nào đánh một cú vào mặt Triều Dương Tử, khiến ông ta tức đến nổi giẫm chân bình bịch, lập tức định đuổi theo gây sự với Thần Niên.

Lão Kiều vội vàng kéo ông ta lại, hận không thể lập tức đóng gói vị sư huynh không biết điều này trả về sư môn. Một mặt lão vừa khóa chặt Triều Dương Tử không cho ông ta động dậy, mặt khác liếc mắt nhìn về phía Phong Quân Dương, nhưng lại thấy vẻ băng giá u ám vương trên đầu mày khước mắt hần có chút tan đi, thần sắc dường như hòa hoãn đi đôi phần. Lão thở phào nhẹ nhõm, lại sợ Triều Dương Tử lại gào thét ra những lời khác người, nên vội vàng lấy cổ kéo Triều Dương Tử đi chỗ khác.

Trong tiểu viện chỉ còn lại ba người Phong Quân Dương, Thuận Bình và Trịnh Luân, Thuận Bình do dự mấy lần, cuối cùng vẫn mở lời khuyên nhủ Phong Quân Dương: “Thế tử gia, tính khí Tạ cô nương bướng bỉnh, nhất thời nghĩ không thông cũng là chuyện thường, hôm nay cô nương ấy đã khóc lóc thỏa mái một trận rồi như vậy ngược lại còn tốt hơn nhiều so với việc cứ để nó đè nặng mãi trong lòng. Đợi qua vài hôm nữa, cô nương ấy nhớ đến những điều tốt đẹp Thế tử gia giành cho mình, có lẽ sẽ ổn thôi.”

Phong Quân Dương không nói gì, lặng lẽ đứng đó một lúc, rồi quay người chậm chậm bước ra khỏi tiểu viện. Ngoài cửa viện sớm đã có tùy tùng khiêng ghế kiệu chờ hầu, lần này Phong Quân Dương không gắng gượng nữa, mà để mặc Thuận Bình dìu lên kiệu quay về nơi ở của mình.

Chạng vạng tối, Vân Sinh dẫn theo thị nữ đến, bưng một bát canh thuốc do đích thân nàng sắc, cười hi hi với Phong Quân Dương: “Biểu ca, đây là thuốc do tự tay muội sắc đây, huynh nếm thử đi, xem xem mùi vị có ngon hơn Thuận Bình sắc nhiều không?”.

Canh thuốc sắc ra từ cùng một đơn, bất kể là ai sắc, thì mùi vị có thể khác được bao nhiêu chứ? Nàng nói như vậy rõ ràng là vì muốn dỗ dành Phong Quân Dương uống thuốc. Phong Quân Dương không nỡ từ chối ý tốt của nàng, nhận lấy bát thuốc uống một hơi cạn sạch, đoạn nói: “Ngon hơn so với Thuận Bình sắc nhiều.”

Được hần khen, Vân Sinh lập tức đắc ý đến quên trời đất, nên không cẩn thận nói thật, “Đương nhiên, muội đã canh chừng các nàng ấy sắc rất kỹ, tốt nhất là phải nắm được thời gian canh lửa!”.

Phong Quân Dương nghe vậy bất giác hơi hơi nhếch khóe miệng. Thấy hần như vậy, Thuận Bình đứng ở bên cạnh, cũng chiều theo, đằng hắng cổ họng, ra sức nháy mắt với Vân Sinh. Vân Sinh thấy lạ, bèn hỏi: “Thuận Bình, ngươi muốn nói gì với ta à? Cứ nói thẳng ra đi, biểu ca cũng đâu phải người ngoài.”

Thuận Bình nghe vậy cố ý làm ra vẻ mặt đau khổ đáp: “Vân Sinh tiểu thư, tiểu thư mới mới bảo với Thế tử gia rằng thuốc này do đích thân người sắc, sao giờ lại biến thành canh chừng các nàng ấy sắc rất kỹ rồi?”.

Vân Sinh ngây người, vội vàng lấy tay bịt miệng mình lại, quay ra cười ngượng với Phong Quân Dương: “Áy, không cẩn thận để lộ ra mất rồi.”

Phong Quân Dương cười cười, “Không sao, có thể được đại tiểu thư muội canh chừng người sắc thuốc cho, đã là điều không dễ dàng gì rồi.”

Vân Sinh nhìn thấy hần cười, trong lòng vô cùng vui vẻ, càng nói nhiều thêm, nói chuyện tào lào thêm nữa canh giờ nữa, nói từ chuyện Thanh Châu đến Thịnh Đô, mãi cho đến khi sắc trời bên ngoài tối sẫm, mới dẫn thị nữ rời đi. Thuận Bình thay Phong Quân Dương tiễn Vân Sinh ra cửa, nhưng đến lúc quay lại lại nhìn thấy khuôn mặt âm u nặng nề của Phong Quân Dương, nụ cười trên mặt đã tắt lịm từ lâu. Trong lòng hần đang trầm thấp thối, thì nghe thấy Phong Quân Dương hồ hững dạn dò: “Đi ra cửa quỳ một canh giờ rồi hãy vào đây.”

101. Q.1 - Chương 101: Mỗi Người Một Tâm Tư

Thuận Bình không dám làm trái mệnh lệnh của hần, thậm chí còn không dám hỏi tại sao lại thế, cúi đầu đi ra khỏi cửa quỳ dưới hành lang, cứ như vậy suốt một canh giờ, mới dè dặt quay trở lại phòng, nhưng chỉ cúi mặt xuống không dám ngược nhìn Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương hỏi: “Biết sai ở đâu chưa?”.

Thuận Bình lại quỳ sụp xuống, nhỏ giọng đáp: “Tiểu nhân tự cho mình là thông minh.”

Phong Quân Dương lạnh lùng nói: “Người đi theo ta, là thân tín của thân tín bên cạnh ta, nếu ngay cả tâm tư của ta cũng không đoán được, thì còn làm tâm phúc của ta làm gì nữa?”.

Thuận Bình bị dọa cho hoảng sợ vội vàng rạp mình xuống đất, “Thế tử gia, tiểu nhân biết sai rồi.”

Hồi lâu sau, mới nghe Phong Quân Dương hồ hững nói: “Đứng lên đi.”

Thuận Bình cẩn thận bò dậy, thông tay đứng im một lúc, thấy Phong Quân Dương không có dặn dò gì khác, mới cúi người dè dặt lui ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, hần mới thở phào nhẹ nhõm, ngoác tay gọi một tên hầu tới đứng ở hành lang đợi nghe Phong Quân Dương sai bảo, còn mình thì đích thân chạy tới chỗ ở của Thần Niên.

So với tiểu viện đèn đuốc sáng trưng của Phong Quân Dương, thì tiểu viện của Thần Niên tối hơn nhiều, ngoài trừ cánh cửa ngoài sân có treo hai chiếc đèn lồng ra, thì trong sân và trong phòng đều là một mảng tối đen. Thị nữ mới đổi từ trong sân ra đón, nhún người với Thuận Bình một cái, rồi khẽ gọi: “Bình gia.”

Lúc tối, hai thị nữ bên cạnh Thần Niên đều đã được đổi hoàn toàn, hiện giờ nàng thị nữ này là do đích thân Thuận Bình sắp xếp, nói là thị nữ, nhưng thực tế là ám vệ được vương phủ huấn luyện, người nào người nấy đều biết võ công. Thuận Bình liếc nhìn về phía phòng chính, thì thầm hỏi nàng ta: “Thế nào rồi?”

Nàng thị nữ đáp: “Bữa tối đã chịu ăn rồi, sau bữa cơm còn đi dạo hai vòng trong sân, chỉ là vẫn không chịu gọi người vào hầu hạ.”

Thuận Bình gật gật đầu, nghĩ một lúc, lại dặn dò: “Trông chừng cho cẩn thận, tuyệt đối không được có chút khinh mạn nào, nếu có chuyện gì xảy ra phải nhanh chóng báo lại với ta.”

Nàng thị nữ cung kính vâng lời, lúc ấy Thuận Bình mới yên tâm quay về chỗ Phong Quân Dương, không đợi hần hỏi, đã cẩn thận bẩm báo chi tiết tình hình bên chỗ Thần Niên cho hần nghe. Nghe xong sắc mặt Phong Quân Dương mới dịu đi đôi chút, xua xua tay với hần, “Biết rồi, lui xuống đi.”

Thuận Bình vừa ra khỏi cửa liền lau mồ hôi lạnh, lén lút nhìn thấy Trịnh Luân, lập tức than thở: “Thế tử gia thật sự đã đặt Tạ cô nương vào trong tim rồi, không chấp nhận được người khác có mấy may bề trề lạnh nhạt, nếu không phải cách biệt thân phận thật sự quá lớn, thì không chừng sẽ bắt chấp tất cả lấy cô nương ấy về làm Thái tử phi mất. Mà Tạ cô nương bình thường nhìn hiền hòa dễ tính vậy, nhưng tàn nhẫn lên rồi thì chẳng còn chút mềm lòng nào nữa, thẳng tay cầm dao đâm Thế tử gia hai nhát. Chẹp, với cái tính khí này, người cứ đợi mà xem, cho dù tiểu thư Vân Sinh có bao dung được với cô nương ấy, thì đến khi về tới vương phủ, cũng chẳng thiếu những chuyện ồn ào.”

Hàng mây rậm của Trịnh Luân cau lại, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới thấp giọng nói một câu, “Ta chỉ là thấy bất bình cho tiểu thư Vân Sinh thôi.”

Thuận Bình nghe vậy bất giác liếc nhìn Trịnh Luân một cái, mở miệng định nói gì đó nhưng rồi lại dè những lời đó xuống, nghĩ ngợi một lúc, quay lại thì thầm bảo: “Ta nói nhỏ với người, ta thấy có vẻ như ý của Thế tử gia là để người ở lại Thanh Châu, không gọi người cùng đến Thịnh Đô đâu.”

“Ở lại Thanh Châu?” Trịnh Luân có chút kinh ngạc, hần là thống lĩnh thị vệ cho Phong Quân Dương, theo lý mà nói nên đi theo bên cạnh Phong Quân Dương, sao lại có thể bắt hần ở lại Thanh Châu được?”

Thuận Bình đáp: “Dương Thành chết ở đèo Phi Long, tuy chụp mũ hết lên đầu trại Thanh Phong, nhưng Trương gia ở Tĩnh Dương cũng đâu phải là gã ngốc, sao lại không nhìn ra sự tình đó? Bọn họ nhất định không chịu từ bỏ ý đồ đâu. Thế tử gia đi Thịnh Đô cũng là vì muốn giải quyết chuyện này, muốn biến sự việc ở Thanh Châu thành ván đã đóng thuyền. Ngài ấy luôn lo lắng về Thanh Châu, nên nhất định sẽ để lại một thân tín ở đây, bên ngoài thì nói rằng giúp đỡ cho Tiết Thịnh Anh quản lý binh lính, nhưng trên thực tế cũng là khống chế hần.”

Trịnh Luân chậm rãi gật gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

Thuận Bình thấy hần như vậy, bèn sán lại gần hần thì thầm nói: “Người chẳng hiểu gì hết.”

Trịnh Luân nghi ngờ nhìn Thuận Bình, hần liền đi ra cửa, cẩn thận liếc nhìn ra bên ngoài, thấy xung quanh không có bóng dáng ai khác, mới đóng cửa lại quay người nói nhỏ với Trịnh Luân: “Nể tình chúng ta cùng xông pha mưa gió với nhau suốt bao nhiêu năm qua, những lời này ta chỉ nói một lần duy nhất với người thôi, người nghe vào thì nghe, không nghe vào thì cho qua. Trịnh Luân, nếu người ở lại Thanh Châu làm tướng, thì từ đây về sau sẽ không còn giống ta nữa. Người là ngoại tướng, tương lai sẽ là cận thần đắc lực của Thế tử gia, ngàn vạn lần không được nói những lời bất bình thay cho ai đó như vậy nữa. Ta là nô tài của Thế tử gia, chỉ cần còn ở bên cạnh hầu hạ người, thì sau này sẽ không thể nào tránh được việc có giao tiếp qua lại với hậu viện, cho dù có phạm chút lỗi nhỏ, thì Thế tử gia cũng có thể sẽ tha thứ cho ta. Nhưng người thì không giống vậy, chủ tử của người chỉ có thể là một mình Thế tử gia, bất luận là tiểu thư Vân Sinh hay Tạ cô nương, đều không liên quan gì đến người. Bất luận người đã từng nảy sinh tình cảm gì với tiểu thư Vân Sinh.....”

“Thuận Bình!” Trịnh Luân nổi câu cắt ngang lời hắn, nóng nảy nói: “Người nói vớ vẩn cái gì vậy hả! Ta chưa từng nảy sinh tình cảm gì với tiểu thư Vân Sinh cả!”

“Không có là tốt nhất!” Thuận Bình khẽ mỉm cười an ủi hắn, duỗi tay vỗ vỗ lên bả vai Trịnh Luân, cười bảo: “Chỉ dựa vào hùng tâm chí lớn của Thế tử gia nhà chúng ta, sau này người nhất định sẽ thắng quan tiền chức rất nhanh, tương lai sáng lạn còn ở phía sau kia.”

Thế nhưng khuôn mặt Trịnh Luân lại chẳng thấy có chút vui vẻ, khóe miệng bình tĩnh không nói lời nào. Thuận Bình thấy vậy chỉ đành khẽ thở dài một tiếng, không tiếp tục khuyên nhủ nữa, mà tiến hẳn ra khỏi cửa. Đêm đó Trịnh Luân mất ngủ, lúc sắp đến canh năm mới thở dài chán nản, quét sạch mọi tạp niệm trong lòng đi, ngả xuống giường kéo chăn trùm đầu ngủ vùi một giấc.

Trên phố loáng thoáng truyền đến tiếng trống canh bốn nhanh một chậm, mới chỉ vừa qua giờ Dần, nhưng nô bộc ở khắp nơi đã bắt đầu chuẩn bị thức giấc, người trực đêm chịu đựng cả một tối cũng đã đến lúc buồn ngủ nhất. Thần Niên nghỉ ngơi dưỡng sức quá nửa đêm, đợi đến đúng giờ khắc này, nằng nhẹ nhàng thức dậy rời giường, nhẹ tay nhẹ chân đi về phía cổng, ai ngờ vừa mở cửa phòng, thì thị nữ ở ngoài hành lang đã bước đến đón đầu, cúi đầu ngoan ngoãn hỏi: “Cô nương có gì cần dặn dò?”

Tay Thần Niên vịn lên khung cửa đứng im hồi lâu, mới lạnh lùng nói: “Không có gì.”

Nàng nói xong liền đi thẳng ra khỏi cửa vào trong sân để luyện quyền. Nàng thị nữ kia thấy vậy cũng không đi theo nữa, mà lo chuẩn bị nước sạch, khăn mặt và những vật dụng khác đứng hầu ngay bên cạnh, chờ Thần Niên đánh quyền xong, liền nhanh nhẹn hiểu ý dâng khăn ướt đến. Thần Niên nhận khăn lau qua mồ hôi trên trán, vô tình liếc nhìn nàng thị nữ đó một cái, bèn mở miệng hỏi: “Cô biết võ?”

Nàng thị nữ thoáng chần chừ giây lát, rồi khiêm tốn đáp: “Chỉ biết võ vẽ chút công phu thôi.”

“Được.” Thần Niên ném chiếc khăn vào chậu nước, lùi về sau hai bước, đoạn nói: “Nào, đấu với ta vài chiêu.”

Nàng thị nữ còn đang do dự, thì ở bên này Thần Niên đã nhanh nhẹn ôm nắm tay đẩy ra từ phía ngực trái coi như chào hỏi, sau đó không chút khách khí tung quyền đánh về phía mặt cô gái. Nàng thị nữ vội vàng lạng người tránh đi, theo bản năng duỗi tay gạt cánh tay Thần Niên ra, tay còn lại quét ngang xuống khoảng trống sơ hở dưới sườn của Thần Niên. Thần Niên mỉm cười, thu tay lại che chắn, trong nháy mắt, hai người đã giao đấu liên tiếp mấy chiêu liền.

Thần Niên cố ý thăm dò công phu của nàng ta, nên xuất chiêu vừa nhanh lại vừa mạnh, hoàn toàn không nể tình. Còn nàng thị nữ kia đầu tiên tuy có mất tiên cơ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, hóa giải hết tất cả những chiêu thức tấn công của Thần Niên, phòng thủ cẩn thận kín kẽ. Lại qua thêm hai mươi ba mươi chiêu nữa, trong lòng Thần Niên đã nắm rõ, liền thu tay lại trước rồi nhảy lùi ra sau, đoạn nói: “Không đánh nữa, ta đánh không lại cô.”

Nàng thị nữ kia chỉ sợ chọc giận khiến Thần Niên không vui, vội vàng xin lỗi nàng, nhưng Thần Niên lại không chút để bụng bảo: “Là tài năng của ta không bằng người, chẳng liên quan gì tới cô cả.”

Nàng thị nữ thấy thần sắc Thần Niên không giống như đang giận dữ, lúc đó mới hơi yên yên dạ, quay người bưng nước tới hầu Thần Niên rửa mặt chải đầu. Đợi đến khi ăn điểm tâm xong, Thuận Bình lại lén lút chạy tới, hắn vốn dĩ muốn gọi nàng thị nữ ra ngoài để hỏi, không ngờ lại bị Thần Niên nhìn thấy, gọi lại.

Thuận Bình chỉ còn cách đi tới, cung kính chào một tiếng, “Tạ cô nương.”

Thần Niên liếc nhìn hắn, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Thế tử gia nhà các người có dặn dò rằng ta có thể được gặp Lục Kiều không?”

Thuận Bình nghe xong câu này chỉ cảm giác đầu mình như sưng lên, nhủ thầm bà trẻ của ta ơi cô nương thật đúng là biết cách hỏi khó ta rồi, cô nương bảo ta phải trả lời cô nương thế nào đây? Chuyện này còn cần Thế tử gia dặn dò sao? Hiện giờ cả hai người đều bế tắc đến mức độ này, cô nương còn muốn đi gặp Lục Kiều nữa, cô nương sợ không thể chọc Thế tử gia tức đến thổ huyết phải không? Thuận Bình oán thầm vài câu, rồi mới cúi đầu ngoan ngoãn trả lời Thần Niên: “Từ hôm qua Thế tử gia về đến phòng là ngủ mê man suốt, vẫn chưa kịp dặn dò gì tiểu nhân.”

Thần Niên hơi nhướn nhướn mày, khuôn mặt lộ ra chút ngạc nhiên, hỏi lại: “Ngủ mê man suốt?”

Thuận Bình lập tức trưng ra khuôn mặt khổ sở, gật đầu đáp: “Cô nương cũng biết mà từ khi quay về từ trong núi thân thể của Thế tử gia vẫn luôn không tốt, lần này tuy không bị thương đến chỗ yếu hại, nhưng lại mất máu quá nhiều, lang trung đã kê đơn thuốc bổ máu cho Thế tử gia rồi, nhưng ngài ấy lại không chịu uống, tiểu nhân khuyên thế nào cũng không nghe. Hôm qua đường thì xa như vậy, mà ngài ấy cứ nặng nề đòi đến bằng được, kết quả là vết thương ở đùi bị rách, lúc quay về còn chảy nhiều máu hơn!!”.

Thuận Bình thủ thỉ kể lể hồi lâu, miêu tả tình hình của Phong Quân Dương vô cùng thâm trầm.

Thủ đoạn kiểu này nếu như dùng với người khác thì có lẽ còn có tác dụng, chứ hiện giờ mà dùng chiêu này với Thần Niên thì đúng là đại sai cực sai. Nàng của lúc trước bị chữ “tình” làm cho mờ mắt, nên mới bị Phong Quân Dương che giấu lừa gạt, nay nàng đã tỉnh táo lại rồi, những lời này của Thuận Bình sao còn có thể qua mắt nàng được nữa! Thần Niên nhìn ra được Thuận Bình có ý phóng đại lên để khiến nàng mềm lòng, nghĩ ngợi một lúc bèn tương kế tựu kế, chơi cùng với hắn.

Từ đầu đến cuối Thuận Bình vẫn âm thầm quan sát sắc mặt của Thần Niên, thấy nàng lắng nghe mà đầu mày cau cả lại, vội vàng lén cấu vào đùi mình một cái, hốc mắt liền đỏ lên nói: “Lúc sáng khi tiểu nhân đến đây, Thế tử gia vẫn còn đang hôn mê, nhưng vẫn giục tiểu nhân tới nói với cô nương rằng không được ăn đồ lạnh, luyện công xong phải vào trong nhà nghỉ ngơi một lúc rồi mới có thể ăn những món đồ được ướp đá.”

Ánh mắt của Thần Niên thoáng chút ngây ngẩn, qua một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, nói: “Hắn không chịu uống thuốc, thì ngươi bịt mũi rồi cứ thế đổ thẳng vào miệng hắn là được, dù sao thì hắn vẫn còn đang hôn mê, sau này nếu hắn có hỏi đến, ngươi cứ sống chết không chịu thừa nhận là được.”

Thuận Bình thâm than thế thì có mà xong đời, nếu là cô nương đổ thì đương nhiên là không sao, chứ đổi lại là ta mà dám làm vậy, thì sau này chắc chắn ngài ấy sẽ lột da ta luôn mà không cần phải hỏi. Tuy hắn nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ do dự, nói: “Vậy để tiểu nhân về thử xem sao?”.

Thần Niên giống như quên luôn chuyện phải gặp Lục Kiêu, chỉ khoát khoát tay giục Thuận Bình, “Đi mau, đi mau đi.”

Thuận Bình có được mấy lời này của nàng liền quay người chạy về tiểu viện của Phong Quân Dương. Lúc ấy Phong Quân Dương vừa uống thuốc xong, đang nghiêng người trên sập đọc quân báo của Tiết Thịnh Anh đưa tới, nghe Thuận Bình tường thuật lại, liền tiện tay vớ luôn miếng ngọc bội gần đấy ném vào người hắn, khẽ quát: “Toàn nói hươu nói vượn!”

Thuận Bình vội đưa hai tay bắt lấy miếng ngọc, cọt nhả nói: “Tiểu nhân đa tạ Thế tử gia ban thưởng.”

Phong Quân Dương lườm hắn một cái, nhưng bản thân lại không kiềm chế được khóe miệng hơi cong lên, hỏi lại hắn: “Có thật là nàng ấy nói như vậy không?”.

102. Q.1 - Chương 102: Khó Phân Thật Giả

Thuận Bình cười hì hì giấu miếng ngọc vào trong người, cười đáp: “Thế tử gia không biết đâu, tiểu nhân vừa nói Thế tử gia mất máu quá nhiều nên hôn mê mãi không tỉnh, ánh mắt Tà cô nương liền thất thần đi, lại nghe nói Thế tử gia không chịu uống thuốc, bèn bảo tiểu nhân bóp mũi Thế tử đổ thuốc vào miệng, còn dặn tiểu nhân không cần phải sợ, sau này nếu Thế tử có hỏi đến, thì cứ sống chết không thừa nhận là được.”

Những lời vô lại này đúng thật là chỉ có Thần Niên mới có thể nói ra được, độ cong của khóe miệng Phong Quân Dương bất giác lại lớn thêm chút nữa, lát sau, mới lại hỏi Thuận Bình: “Nàng ấy nói muốn gặp Lục Kiêu?”.

Thuận Bình gật gật đầu, trả lời: “Lúc đầu Tà cô nương có nói vậy, nhưng sau nghe tiểu nhân kể về thương thế của Thế tử gia, thì thôi không nhắc đến chuyện đó nữa, giống như nhất thời quên mất vậy.”

Phong Quân Dương theo bản năng giơ tay sờ sờ lên vết thương trên bả vai, thoáng trầm ngâm một lúc, rồi dặn dò Thuận Bình: “Người đi tới chỗ Lục Kiều mời hẳn ta tới đây, nói rằng ta có chuyện muốn thương lượng với hẳn.”

Thuận Bình vội chạy đi mời Lục Kiều. Một lát sau, Lục Kiều cùng với Thuận Bình đi tới, vừa vào đến nơi chỉ nhìn thấy có mỗi Phong Quân Dương, hẳn lấy làm lạ bèn hỏi: “Ta còn tưởng là Tạ Thần Niên lừa ta cơ, không ngờ thật sự là người, nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Phong Quân Dương ngồi trên sập, hơi hơi cúi người xuống, cười cười tỏ ý xin lỗi Lục Kiều, đoạn nói: “Đùi ta cử động không tiện, không ngồi dậy đón tiếp Lục huynh được, cứ ngồi tự nhiên nhé.”

Lục Kiều trước giờ không chú ý đến những chuyện kiểu này, hẳn kéo ghế ngồi xuống đối diện với Phong Quân Dương, ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoang trong không khí, bèn hỏi: “Người bị thương?”

Phong Quân Dương khoát tay cho Thuận Bình lui xuống, rồi mới hờ hững nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

Lục Kiều nhớ tới mấy hôm trước trong phủ có một trận náo loạn, hẳn nghe thấy tiếng ồn ào nên chạy ra xem, nghe Thuận Bình nói không sao nên lại quay trở về. Giờ nhìn thấy Phong Quân Dương bị thương, hẳn có chút kinh ngạc hỏi Phong Quân Dương: “Là do mấy ngày trước bị thích khách tấn công trong đêm à? Lúc đó Thuận Bình nói không sao mà, sao người lại bị thương thế này? Tạ Thần Niên thì sao? Năng ta vẫn ổn chứ?”

Phong Quân Dương cười khê, lắc lắc đầu, “Thần Niên không sao.”

Lúc ấy Lục Kiều mới “ồ” một tiếng, bình tâm lại.

Phong Quân Dương liếc nhìn Lục Kiều mấy lần, do dự hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Thật ra, vết thương của ta là do Thần Niên đâm.”

Lục Kiều nghe xong ngây người sững sờ, ngược mắt lên nhìn Phong Quân Dương, kinh hãi hỏi: “Hai người các người sao lại đánh nhau đến mức ấy?”

Phong Quân Dương khê thở dài, thật thật giả giả kể cho Lục Kiều nghe chuyện Thần Niên bị người ta bày mưu tính kế hiểu lầm hẳn có ý định lấy người khác, giấu nhẹm không nhắc nhỡ gì đến chuyện hẳn thực sự phải lấy Vân Sinh, chỉ nói Thần Niên hiểu lầm không chịu nghe hẳn giải thích, đoạn nói tiếp: “Lục huynh, ta không sợ huynh chê cười, ta thật sự không biết nên làm thế nào với Thần Niên nữa, tính cách của nàng ấy vừa bướng bỉnh lại quật cường, thậm chí chẳng thèm nói với ta dù chỉ một câu, đâm ta hai đao rồi bỏ đi! Ta thật sự hết cách rồi, đành phải bảo người tạm thời quản thúc nàng ấy ở trong tiểu viện.”

Lục Kiều nghe xong đầu như thể sưng lên, vội vàng thoái thác: “Người nói với ta cũng vô dụng thôi, ta cũng hãi Tạ Thần Niên lắm, huống hồ dù ta có khuyên nàng ta, thì nàng ta cũng không để mấy lời ấy lọt tai đâu.”

“Không phải ta muốn Lục huynh đi khuyên nàng ấy, chỉ là ta...” Phong Quân Dương khê mím môi, khổ sở nói, “Chỉ là sợ nàng ấy vì tức giận ta mà muốn Lục huynh dẫn nàng ấy rời đi, nàng ấy tính tình trẻ con, lại đang giận dữ, chẳng có chuyện gì mà nàng ấy không làm được cả. Nếu có nghĩa phụ của nàng ấy ở đây, thì ta còn có thể mời ông ấy ra mặt quản thúc Thần Niên, nhưng hiện giờ lại không tìm được Mục tiên sinh. Nếu như Thần Niên cứ nhất định muốn đi, tuy rằng ta có thể cứng rắn ngăn nàng ấy, nhưng suy cho cùng cũng không danh chính ngôn thuận được. Chẹp, ta thực sự không biết nên làm thế nào mới ổn nữa.”

Lục Kiều thấy bộ dạng Phong Quân Dương như vậy, khuôn mặt không tìm được lộ ra vẻ đồng tình, nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Hiện giờ ta cũng chỉ có thể trông chừng nàng ta cẩn thận thôi, đợi qua vài ngày nữa nàng ta nguôi giận rồi, người hãy từ từ mà dỗ.”

Phong Quân Dương cau mày thở dài, bảo: “Cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Hẳn dừng lại một lúc, rồi lại ngược mắt lên nhìn Lục Kiều, hỏi: “Lục huynh đi gặp Thần Niên một lát đi, vừa này nàng ấy cứ náo loạn lên đòi gặp huynh đây.”

Lục Kiều vội vàng xua xua tay: “Thôi, ta không đi đâu, nói không chừng lại giống như người đoán, bảo ta cùng rời Thanh Châu với nàng ấy cũng nên.”

Không ngờ Phong Quân Dương lại rất kiên quyết, từ từ nhóm người dậy từ trên sập, nói: “Đi đi, ta đưa Lục huynh qua đó.”

Lục Kiêu không lay chuyển được hần, đành phải đi cùng hần đến tiểu viện của Thần Niên, quả nhiên thủ vệ bên ngoài tiểu viện so với ngày trước nhiều hơn hần. Phong Quân Dương dừng bước ở bên ngoài, nói với Lục Kiêu: “Thần Niên vẫn còn đang giận, ta không vào gặp nàng ấy đâu, để ta bảo Thuận Bình dẫn Lục huynh vào đó.”

Lục Kiêu gật gật đầu, cùng đi với Thuận Bình vào tiểu viện của Thần Niên.

Lúc trước Thần Niên bảo muốn gặp Lục Kiêu chẳng qua chỉ là thử lòng nhau thôi, không ngờ Thuận Bình lại thực sự dẫn Lục Kiêu tới, nàng có chút kinh ngạc nhìn Thuận Bình, vẫn là đáng về cúi đầu tuân lệnh ấy, không nhìn ra được manh mối nào, nàng nghĩ ngợi một hồi rồi nghiêm mặt nói: “Thuận Bình, người ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với Lục Kiêu.”

Thuận Bình cung kính tuân lệnh, thật sự lui ra khỏi phòng. Thần Niên vô cùng hiếu kỳ, vội vàng cẩn thận kéo Lục Kiêu sang một bên, thì thầm hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao bọn họ lại dễ dàng để người vào đây gặp ta thế?”

Lục Kiêu hỏi ngược lại: “Tại sao bọn họ lại không để ta vào đây gặp cô?”

Thần Niên bắt giác chau mày, liếc nhìn Lục Kiêu, lại hỏi: “Là người chủ động định tới tìm ta, hay bọn họ tìm người tới?”

Lục Kiêu ngạc nhiên đáp: “Không phải cô đang tìm ta sao?”

Hần nhướng nhướng đuôi mày, vẻ mặt quả thực rất ngạc nhiên, hoàn toàn không giống như đang đùa. Thần Niên lặng lẽ đánh giá hần một lúc, hỏi: “Người có nhìn thấy rất nhiều thủ vệ đang canh giữ nghiêm ngặt bên ngoài tiểu viện của ta không? Có biết là vì sao không?”

Lục Kiêu vốn dĩ đang cố ý giả vờ với Thần Niên, nghe vậy cười đáp: “Đúng là nhiều hơn thật, nhưng không phải là do mấy đêm hôm trước gặp phải thích khách à?”

Phản ứng của hần như vậy, khiến Thần Niên nhất thời cũng thấy hơi hoang mang, không đoán được rốt cuộc là hần ngốc thật hay giả ngu, hoặc giả là có điều gì khó nói nên mới phải như vậy, nàng nhần nhần cánh môi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, nghiêng răng thì thầm nói: “Lục Kiêu, ta không ngại nói với người, người nghe đây, ta đòi chia tay với Phong Quân Dương, rất nhiều ám vệ bên ngoài kia không phải để đề phòng thích khách, mà là để phòng ta bỏ trốn. Ta tìm người, cũng là vì muốn nói chuyện này với người, người đã là người nghĩa phụ ta tìm tới bảo vệ cho ta, thì hãy nghĩ cách giúp ta trốn khỏi đây.”

Nàng vừa nói xong, thì ở bên này Lục Kiêu bắt giác cau mày, hỏi Thần Niên: “Cô lại cãi nhau với Phong Quân Dương?”

“Không phải cãi nhau, là chia tay.” Thần Niên ngừng một lát, đè nén cảm giác xấu hổ xuống tận đáy lòng, lại giải thích: “Phong Quân Dương lừa ta, hần muốn lấy người khác.”

Lục Kiêu cau mày càng chặt hơn, nhưng lại hỏi: “Hần đã nói chuyện đó với ta rồi, có người cố ý muốn ly gián các người. Tà Thần Niên, ta thật không tài nào hiểu nổi cô, cô có thể vì hần mà vứt bỏ cả mạng sống, vậy tại sao lại không chịu tin tưởng hần?”

Thần Niên lập tức cứng đờ cả người, nhất thời hiểu ra tại sao hôm nay Lục Kiêu lại phản ứng như vậy, có lẽ Phong Quân Dương gặp mặt hần từ trước, còn đối trắng thay đen kể chuyện này cho hần rồi cũng nên. Thấy phản ứng của hần như vậy, trong lòng Thần Niên vừa thấy âm ức lại vừa giận dữ, nàng nhìn chăm chăm Lục Kiêu không chớp mắt, chậm rãi hỏi hần: “Lục Kiêu, ta chỉ hơi người một câu thôi, người tin ta hay tin Phong Quân Dương?”

Vấn đề này hiển nhiên là đã vô cùng làm khó Lục Kiêu, hần ấp úng hồi lâu, rồi mới trả lời: “Đương nhiên là ta tin cô rồi.”

Thần Niên nghe ra giọng điệu nói một đằng nghĩ một nẻo của hần, không nhịn được cười hì hì hai tiếng lạnh lùng, nói: “Lục Kiêu, ta cũng chẳng lạ gì cái ý nghĩ tin tưởng này của người, người quay về nói Phong

Quân Dương, cho dù không có sự giúp đỡ của Lục Kiêu người, thì Tạ Thần Niên ta cũng có thể trốn khỏi đây! Người đi đi, đi đi!” Nói đoạn nàng liền thật sự đứng dậy đuổi Lục Kiêu ra ngoài.

Lục Kiêu nghe xong bất giác cũng sầm mặt xuống, nổi cáu nói: “Tạ Thần Niên, cô đang làm gì vậy hả?”

Trong lúc nói chuyện Thần Niên đã đẩy hẳn ra ngoài cửa, nổi giận đùng đùng lao đến chỗ Thuận Bình nói: “Thuận Bình, đưa gã này đi đi, quay về bẩm báo với chủ tử nhà ngươi!”

Lục Kiêu hừ lạnh một tiếng, dỗi thật bực mình quay người bỏ đi, ra khỏi cửa tiểu viện nhìn thấy Phong Quân Dương vẫn còn đang đợi ở ngoài, không khỏi nổi giận nói: “Nha đầu như vậy cũng chỉ có người là coi nàng ta như bảo bối, nếu để ta nói thì toàn do người chiều quá nên mới thế! Tình lang của mình không tin, lại đi tin mấy lời đồn đại vớ vẩn, còn rút dao đâm người mấy nhát, người không giận thì cũng coi như thôi, lại còn phải dỗ dành nàng ta nữa. Hừ, nếu như ở Bắc Mạc bọn ta, thì đã sớm trói nàng ta lại quất cho một trận nên thân rồi!”

Phong Quân Dương khóc dở mếu dở, đành phải khuyên: “Lục huynh bớt giận, Thần Niên tuổi vẫn còn nhỏ, không nên tính toán với nàng ấy như vậy.”

Lục Kiêu nghe thế liền lườm cho Phong Quân Dương một cái bực mình vì sự nín nhịn của hẳn, bảo: “Bỏ đi, tính ra, ta cũng chẳng quản được việc giữa hai người các người, dù sao nghĩa phụ ông ấy cũng chỉ dặn ta bảo vệ tính mạng cho nàng ta, chứ không dặn ta chọn chồng hộ!”

Nói xong, Lục Kiêu sải bước bỏ đi.

Phong Quân Dương nhìn theo bóng lưng đùng đùng tức giận của hẳn, bất giác bật cười.

Lúc ấy Thuận Bình cũng từ trong vườn đi ra, tiến đến nhỏ giọng bẩm báo với hẳn: “Có vẻ Tạ cô nương bị Lục Kiêu chọc cho tức lắm, tiểu nhân cũng bị mắng theo mấy câu, hình như cô nương ấy đoán ra được Thế tử gia đã nói gì đó với Lục Kiêu, nên bảo tiểu nhân về báo cáo lại với Thế tử gia, sau đó lại đóng sầm cửa lại không chịu cho ai vào.”

Phong Quân Dương hơi gật đầu, “Ta biết rồi.”

Thuận Bình chần chờ một lúc, lại hỏi: “Thế tử gia có muốn vào xem Tạ cô nương thế nào không?”

Phong Quân Dương cười khế, lắc đầu nói: “Không, giờ nàng ấy đang giận, ta mà vào chỉ chọc nàng ấy giận thêm thôi, đợi nàng ấy nguôi giận đã rồi tính.”

Những lời này nghe thì rất đơn giản, nhưng Thần Niên nào có thật sự nguôi giận chứ. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy Lục Kiêu đúng là một cái chày gỗ chết tiệt, vậy mà nàng còn đang lo lắng nếu một mình mình chạy trốn, thì Phong Quân Dương sẽ trút giận lên người Lục Kiêu, nhưng với tình hình hiện giờ, xem ra nàng thật sự không cần phải bận tâm rồi.

Hồi đầu Thần Niên chỉ thấy tức giận, về sau lại cảm thấy hối hận, lúc trước vì muốn giảm bớt sự cảnh giác của Phong Quân Dương, nên mới cố ý giả vờ mình đang cực kỳ lo lắng cho hẳn để Thuận Bình xem, giờ lửa giận bốc lên, màn kịch lúc trước coi như thành công cốc. Cứ cái giận mãi như vậy, khiến cả một đêm Thần Niên trần trọc không tài nào ngủ nổi, cảm thấy sắp qua canh tư, nàng đang định lên lĩnh ra xem xem mấy nàng thị nữ ngoài cửa có lơ là không, nhưng người vừa đến gần cửa, thì đột nhiên nhìn thấy một lưỡi đao mỏng xiên qua khe cửa.

Thần Niên hoảng hốt, vội nhẹ nhàng đứng tránh sang bên cạnh hai bước, lách người trốn sau cánh cửa. Chỉ thấy lưỡi đao trượt vào thuận vào khe cửa, nhẹ nhàng rơi xuống chót còi, chỉ một loáng sau đã gạt được ra. Cánh cửa chậm rãi bị người đó đẩy mở, bóng dáng cao lớn từ bên ngoài lĩnh vào, rồi lật tay lẳng lẽ đóng cửa lại.

103. Q.1 - Chương 103: Kế Hoạch Bỏ Trốn

Có là do tạm thời chưa thể thích ứng được với bóng tối trong phòng, nên người đó cứ đứng ở trước cửa, rồi mới khẽ khàng đi hẳn vào trong phòng. Chỉ một lát vậy thôi, mà Thần Niên đã nhận ra người đó là ai, vội vàng bám theo sau, nhỏ giọng gọi: “Lục Kiêu!”

Bóng người mới tới khựng lại, quay ra sau nhìn, Thần Niên vừa mới mở miệng đặt câu hỏi, Lục Kiêu đã đưa ngón trỏ lên môi suýt khe, hơi lắc lắc đầu với nàng tỏ ý không được lên tiếng, sau đó lại kéo nàng đi sâu vào bên trong phòng vài bước, đến tận chỗ giường ngủ mới đề thấp giọng nói: “Ta nằm bò trên nóc nhà phòng cô đến nửa đêm, khó khăn lắm mới đợi được thị nữ canh bên ngoài ngủ gật, để có thể trèo xuống được đây, chúng ta nói chuyện cẩn thận vào, đừng để nàng ta giật mình tỉnh giấc.”

Thần Niên nghe vậy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội hỏi: “Sao ngươi lại đến đây? Ngươi chịu tin lời ta nói rồi hả?”

“Ta không tin cô, chẳng lẽ đi tin lời kẻ khác?” Giọng điệu của Lục Kiêu lộ ra đôi chút khinh thường, lại hỏi lại: “Tạ Thần Niên, có phải cô cũng chỉ coi ta là tên man di Bắc Mạc vừa ngổ vừa ngốc đúng không?”

Giờ khắc này sao Thần Niên dám nói thật, nghe thế vội đáp: “Không hề, ta không hề nghĩ thế.”

Nhưng Lục Kiêu lại cười nhạt một tiếng khe khẽ, đoạn nói: “Ta nói với cô này Tạ Thần Niên, lúc trước ta không đi theo cô, một là vì nhìn thấy thủ vệ ở trong tiểu viện của cô nghiêm ngặt như thế, lại có cả hai cao thủ là lão Kiều và Trịnh Luân ở đây, sự an toàn của cô không còn là vấn đề nữa. Hai là lòng dạ của gã tình lang nhà cô quả thực quá nhỏ mọn, nếu thật sự ngày nào ta cũng tới canh chừng cho cô, thì không biết hẳn sẽ còn như thế nào nữa.”

Hắn nói câu nào đúng câu ấy, khiến Thần Niên không thể phản bác gì được.

Lục Kiêu lại nói: “Đêm hôm trước cô hét bắt thích khách, ta chạy ra không tìm thấy cô, chỉ nhìn thấy Thuận Bình, hắn nói là do sợ bóng sợ gió vậy thôi, nhưng ta lại cảm thấy có gì đó không đúng, về sau để ý thấy lão Kiều đưa cô về. Tình lang của cô lại nói.....”

“Là Phong Quân Dương.” Thần Niên đột nhiên cắt ngang lời hắn, nghiêm mặt đính chính: “Hắn không phải là tình lang của ta, hắn là Thế tử Văn Tây vương, tên là Phong Quân Dương.”

Lục Kiêu nhìn nàng hồi lâu, rồi cũng thật sự sửa lại, tiếp tục nói: “Phong Quân Dương nói cô bị người khác khích bác, nên hiểu nhầm hắn, sợ tình tình cô bướng bỉnh sẽ bỏ trốn nên mới bảo người tới trông chừng, ta thấy cách hắn nói chuyện không thật chút nào.”

Thần Niên nghe đến đây vô cùng hiếu kỳ, bắt giắc hỏi: “Sao ngươi nhìn ra được?”

Lục Kiêu đáp: “Chỉ dựa vào chút xú công phu đó của cô, nếu chỉ đơn giản là muốn trông chừng, thì thật sự không cần thiết phải phải hai người là lão Kiều và Trịnh Luân thay nhau canh giữ bên ngoài. Hai người bọn họ ở đây, không phải vì cô, mà e là vì ta thì đúng hơn.”

Thần Niên không thể nào ngờ được rằng tâm tư Lục Kiêu lại kín đáo như vậy, ngạc nhiên qua đi lại bắt giắc thấy thất vọng buồn bã, nàng luôn tự nhận mình là người thông minh, và coi Lục Kiêu là một gã ngốc, nhưng không ngờ bản thân mình mới là người ngốc nhất, ngây thơ nhất, người khác hồ đồ chẳng qua là giả vờ hồ đồ mà thôi, chỉ có nàng là thật sự hồ đồ nhưng lại tưởng mình thông minh.

Lục Kiêu thấy nàng hồi lâu không nói năng câu nào, không biết nàng đang nghĩ gì, lại hỏi: “Cô và Phong Quân Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Khóe miệng Thần Niên nhếch lên một nụ cười khe khẽ tự giễu, dứt khoát không giấu Lục Kiêu nữa, kể hết đầu đuôi mọi việc cho hắn nghe, “Hắn đã có vị hôn thê từ trước rồi, chính là biểu tiểu thư của nhà họ Hạ, hắn toàn lừa gạt ta thôi, chưa từng có ý định sẽ lấy ta, chỉ muốn giữ ta ở bên cạnh làm...” Thần Niên cắn chặt răng, vẫn không tài nào thốt nổi ra hai từ “đồ chơi”.

“Nên cô đã đâm hắn hai dao?” Lục Kiêu hỏi.

Thần Niên nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Sao nào, không nên à?”

Lục Kiêu cau mày, đoạn nói: “Hắn đã có lỗi với cô, tại sao cô không trực tiếp chém hắn?”.

Thần Niên ngậy người, Phong Quân Dương dễ dàng lừa gạt nàng, nàng hận hắn đến tận xương tủy, tuy lúc đó hận hắn đến mức ấy, nàng cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ giết chết Phong Quân Dương. Nàng cúi đầu, trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Ta không xuống tay được.”

Lục Kiêu cũng không dây dưa về đề tài này thêm nữa, chỉ trầm giọng hỏi: “Vậy giờ cô tính thế nào?”.

Thần Niên cứng rắn hẳn lên, nghiêng chặt rằng nói: “Hắn lừa ta một vỏ, ta đâm hắn hai dao, coi như hai bên không còn nợ nần gì nhau nữa. Từ nay về sau, hắn làm Thế tử của hắn, cưới danh môn khuê tú của hắn, còn ta tự về giang hồ của ta, gả cho người đàn ông của ta!”,.

Tuy Lục Kiêu cảm thấy Thần Niên không bằng được những cô gái Tiên thị bọn hắn dám yêu dám hận, nhưng cũng phải thừa nhận rằng nàng là một trong số ít những cô gái Nam Hạ nhanh nhẹn dứt khoát mà hắn đã từng được gặp, bèn nói: “Được, vậy thì đi. Ta thấy cô cứ tiếp tục ở lại đây nữa, thì sắp không còn là Tạ Thần Niên có thể kẻ vai sát cánh cùng ta giết địch, mỉm cười bàn chuyện sinh tử nữa rồi.”

Thần Niên gật đầu, trầm ngâm hồi lâu lại hỏi Lục Kiêu: “Vừa nãy ngươi vào đây có thuận lợi không? Nếu như dẫn theo cả ta, liệu có thể cùng nhau thoát ra khỏi Hi viên không?”.

Lục Kiêu lắc đầu đáp: “Không thể, bản thân ta vào được đây cũng muôn vàn khó khăn rồi, không dẫn theo cô được đâu.”

Trong lòng Thần Niên bất giác có hơi thất vọng, nhưng rồi lập tức xốc lại tinh thần, cân nhắc một lúc, thấp giọng nói: “Không sao, chúng ta chia nhau ra đi, ngươi đi trước đi. Ngươi ở lại đây sẽ bị bọn họ giám sát, chỉ bằng cứ đi trước từ ngoài sáng đi vào trong tối, ngược lại sẽ giúp được ta.”

Lục Kiêu cũng nghĩ thế, nghe vậy bèn gật gật đầu, nói: “Vậy ta đi trước, cô ngoan ngoãn đợi thêm vài ngày nữa, đợi khi bọn chúng lơ là phòng bị, ta sẽ quay lại cứu cô ra.”

“Không cần đâu, tự ta trốn thoát có khi lại thuận tiện hơn.” Thần Niên nghĩ ngợi xong, lại nói: “Ngươi đột nhiên muốn đi, cần phải có một cái cớ, cái cớ này cần phải nghĩ cho cẩn thận, nhất định không được để Phong Quân Dương nảy sinh nghi ngờ.”

Lục Kiêu lại nói: “Ta tự tìm được cớ rồi đi, chỉ là cô nên nghĩ cho kỹ xem ra khỏi Thanh Châu rồi sẽ đi đâu, để ta còn chuẩn bị cho tốt.”

Hắn nói câu này khiến Thần Niên ngẩn người, trong lòng đột nhiên nảy sinh nỗi bi thương không thể lý giải nổi, cho dù nàng có thể trốn thoát khỏi Hi viên, thuận lời ra khỏi Thanh Châu, nhưng ra khỏi Thanh Châu rồi sẽ đi đâu đây? Trại Thanh Phong đã hoang tàn, tung tích đám người Diệp Tiểu Thất không rõ, nghĩa phụ không biết giờ đang ở nơi nào, nàng còn có thể đi đâu được chứ? Thấy nàng trầm mặc hồi lâu, rồi mới hỏi lại Lục Kiêu: “Rốt cuộc nghĩa phụ ta đang ở đâu? Hiện giờ ngươi không thể nói với ta được sao?”.

Lục Kiêu đáp: “Không thể, ta không thể nói cho cô biết nơi ông ấy đi được.”

Thần Niên bất giác cười khổ, “Cái miệng của ngươi cũng thật là kín.”

Thấy nàng như vậy, trong lòng Lục Kiêu cũng có chút không ổn, muốn nói vài câu an ủi nàng, nhưng lại chẳng biết nói gì. Thần Niên nhìn ra được tâm tư của hắn, khoát khoát tay, “Bỏ đi, tạm thời không nói chuyện này nữa, hay là đợi chúng ta thoát được khỏi Thanh Châu rồi nói tiếp vậy.” Nàng ngược mắt lên nhìn Lục Kiêu, lại hỏi: “Ngươi lấy cớ gì để có thể rời khỏi đây mà không khiến Phong Quân Dương nghi ngờ.”

Chuyện này nhìn qua thì có vẻ rất đơn giản, nhưng lại cực kỳ khó thực hiện, Phong Quân Dương biết Lục Kiêu tới đây là để bảo vệ Thần Niên, hiện giờ nàng vẫn còn ở trong phủ, nếu như Lục Kiêu dễ dàng bỏ đi như vậy, nhất định sẽ khiến hắn nghi ngờ.

Ai ngờ Lục Kiêu không chịu nói, chỉ bảo: “Việc này không cần cô lo, tự ta sẽ có cách.”

Thần Niên không hỏi tiếp nữa, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Được, ta tin ngươi. Nhưng ngươi đừng vội vàng rời đi quá, thư thả hai ba ngày rồi hẵng cáo từ với Phong Quân Dương, ngoài mặt nhất định không được

mấy may để lộ điều gì khác thường, còn phải nhờ hần trong khoảng thời gian người không có ở đây hãy chăm sóc tốt cho ta nữa.”

Lục Kiêu gật đầu đồng ý, hai người lại bàn bạc tiếp đến việc sau khi thoát ra được, đến khi nói tới kế hoạch sau khi ra khỏi Thanh Châu, Thần Niên bèn trầm ngâm bảo: “Chúng ta ra khỏi Thanh Châu rồi không thể đi về hướng núi Thái Hành được, hướng Đông và hướng Nam cũng không ổn, hiện giờ những nơi này đều nằm trong phạm vi thể lực của Phong Quân Dương. Nếu muốn tránh né sự truy bắt của hần, chỉ bằng chúng ta đi về hướng Bắc đi!”

Lục Kiêu nghe xong, bất giác cau mày, “Cô muốn đi Mạc Bắc?”

Nhưng Thần Niên lại lắc đầu, “Không, không phải thật sự muốn đi Mạc Bắc, mà là để Phong Quân Dương hiểu lầm rằng chúng ta sẽ đi Mạc Bắc. Chúng ta sau khi vượt qua núi Yến Thứ sẽ lên lút quay lại, đi qua Tuyên Châu, từ Ký Châu vòng ngược lại, tiến vào Thái Hành từ phía Đông!”

Vừa nghe Thần Niên nói không phải thật sự muốn đến Mạc Bắc, lòng mày Lục Kiêu lúc ấy mới giãn ra, đồng ý đáp: “Được, đi thế nào tùy ý cô hết.”

Thấy sắc trời dần sáng, Thần Niên đang định giục Lục Kiêu nhanh chóng rời đi, thì ai ngờ Lục Kiêu lại đột nhiên vén màn che lên, kéo nạng nhảy lên giường, “Suyt, bên ngoài có người tới!” Lục Kiêu ghé sát vào tai Thần Niên nói nhỏ.

Thần Niên nghe vậy liền nín thở, quả nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân từ xa truyền đến trong tiểu viện, mãi đến tận hành lang mới dừng lại, sau đó nghe thấy giọng của thị nữ đứng canh bên ngoài phòng gọi khẽ: “Bình gia.”

Thuận Bình đè giọng ừ khẽ một tiếng, hỏi: “Tình hình buổi tối thế nào?”

Thị nữ đáp: “Tạ cô nương vẫn ngủ rất say, không có bất cứ động tĩnh gì.”

Thuận Bình lại nói: “Canh chừng cẩn thận, tỉnh táo lên!”

Chỉ nghe thấy nạng thị nữ đó thì thảo đồng ý, cung kính đáp: “Bình gia yên tâm, nô tỳ vẫn luôn canh chừng ở đây, không dám chợp mắt một phút nào hết.”

Trong khi hai người ở bên ngoài ta hỏi người đáp, thì Lục Kiêu trốn trên giường của Thần Niên lại không nhận được phi cười thành tiếng, dọa khiến Thần Niên phải vội vàng gơ tay bịt miệng hần lại, nạt khẽ bên tai hần: “Không được cười!”

Lục Kiêu gật gật đầu, gạt tay Thần Niên ra, lại quay đầu ghé sát vào tai nạng, đè giọng xuống cực thấp, nói: “Cô gái này nói dối, trước lúc ta đến, cô ta đang dựa vào cái cột ở ngoài hành lang ngủ ngon lành, còn dám nói mình không dám chợp mắt một phút nào hết, lại còn nói cái gì mà cô ngủ rất say, ta thấy có cô ta ngủ say thì có!”

Nghe hần nói vậy, Thần Niên cũng bất giác bật cười, nạng mím môi để cười không phát ra âm thanh, xoay đầu Lục Kiêu thẳng lại, bản thân ghé sát vào tai hần nói: “Chỉ có thể nói như vậy thôi, không thì biết trả lời thế nào? Không lẽ bảo Bình gia, thật vô cùng xin lỗi, vừa rồi nô tỳ không cẩn thận ngủ quên, không biết tình hình trong phòng thế nào, hay là ngài tự đi hỏi đi?”

Lục Kiêu không nhận được lại định cười, dọa khiến Thần Niên phải vội vàng bịt miệng hần lại.

Thuận Bình và nạng thị nữ kia lại thì thầm thêm vài câu nữa dưới hiên, sau đó mới đi, trên tấm giấy dán cửa sổ chỉ còn lại bóng dáng của nạng thị nữ. Thần Niên đợi thêm một lúc nữa, thấy nạng thị nữ vẫn đứng nghiêm bất động, liền thì thầm nói với Lục Kiêu: “Cứ thế này thì hỏng, nếu nạng ta thật sự không chợp mắt, thì người ra khỏi đây kiểu gì?”

Lục Kiêu nói: “Nếu không cô gọi cô ta vào đi, ta sẽ đánh cho nạng ta ngất xỉu.”

“Đánh nạng ta ngất xỉu? Vậy ngày mai nạng ta tỉnh dậy thì làm thế nào?” Thần Niên hỏi.

Lục Kiêu rất khổ não, nghĩ ngợi hồi lâu, bèn đáp: “Cô nói xem nếu tay chân ta nhanh nhẹn, không để nạng ta nhìn thấy bóng dáng ta, thì liệu nạng ta có tin là mình đột nhiên chóng mặt ngất đi không?”

Thần Niên không nói năng gì, nằm ở trên giường lặng lẽ nhìn lên đỉnh màn hồi lâu, mới thì thầm nói: “Cứ đợi thêm lúc nữa đã, nếu như nàng ta vẫn không ngủ, thì sáng sớm ngày mai ta sẽ tìm nàng ta luyện quyền dụ nàng ta đi chỗ khác, đến lúc đó ngươi hãy lên chạy đi, chỉ là lúc đi ra vẫn phải cẩn thận ám vệ bên ngoài.”

Giờ Lục Kiêu cũng không nghĩ ra được cách nào khác, bất kể là đánh nàng thị nữ kia ngất xỉu hay giết chết nàng ta, thì sáng sớm ngày mai nhất định đều sẽ bị lộ tẩy, còn không bằng đợi Thần Niên dụ nàng thị nữ đó ra chỗ khác, rồi hắt lên lút lĩnh đi. Nghĩ đến sự an nguy của đám thủ vệ nghiêm ngặt bên ngoài phòng, hắt bèn nói thêm: “Sáng sớm ngày mai cô nhất định phải dậy luyện quyền, nếu trời sáng quá không tiện che giấu thân mình đâu.”

104. Q.1 - Chương 104: Ngoại Truyện Về Trang Thiếu Khâm

Lúc tu vi của Trang Thiếu Khâm đạt đến mức nhìn thấu được đạo trời, thì cũng là lúc đạo môn lâm vào tình cảnh bấp bênh. Mấy năm qua tư tưởng đạo gia nổi lên khắp nơi, xung đột giữa yêu quái và đạo sĩ càng lúc càng khốc liệt, gần như đã trở thành cuộc tranh đấu giữa chính đạo và gian tà. Không ít yêu quái được nuôi dưỡng đều bị rơi vào tình cảnh đuổi giết không chút nể nang, hoặc liều mình chống trả hoặc bỏ trốn đi nơi khác. Thượng Dương tông đưa Hà Miêu đến sau núi trông chừng rất nghiêm ngặt, chỉ sợ chuyện tông phái mình nuôi yêu quái truyền ra ngoài.

Cuối cùng có một ngày, yêu quái và đạo sĩ hoàn toàn đứng ở hai bên bờ chiến tuyến. Để bảo vệ những yêu sủng có tu vi bất phàm của bản thân, các tu sĩ đã đặt một quy tắc — Yêu sủng nào giết được nhiều yêu quái nhất, có lòng trung thành bảo vệ chủ nhân nhất, thì được giữ lại chăm nuôi. Phàm là yêu sủng nào không giết yêu quái hoặc giết được ít nhất sẽ bị bắt giết.

Lúc Trang Thiếu Khâm tới, hốc cây Hà Miêu ngủ đông đã bị băng tuyết bao phủ, hắt thở dài, lệnh cho đệ tử đào Hà Miêu từ trong hốc ra. Nàng đã lạnh cóng tới mức đóng thành một cục băng.

Hắt mang Hà Miêu về phòng mình, đặt bên cạnh lò sưởi, để nàng từ từ tỉnh lại.

Hà Miêu mở mắt nhìn thấy ánh lửa ấm áp trong phòng, cả người Trang Thiếu Khâm mặc bộ y phục đơn sắc của đạo gia, dựa vào bên lò sưởi yên lặng đọc sách. Nàng đột nhiên nhớ tới năm ấy, Hoa Đà bị Tào Thào chặt đầu, Trang Thiếu Khâm đã cướp được rất nhiều sách y thuật nói về cách tránh được lửa liếm lên người từ trên tay vị phu nhân của ông ta. Lúc ấy hắt cũng ngồi bên cạnh hàng cổ thụ giữa núi hoang như thế này, chớp mắt mà đã mấy tháng rồi.

Lúc ấy cơ thể hắt đã là của địa tiên, tích cốc nhiều năm, không sợ đói rét, không biết đến ốm đau bệnh tật. Hà Miêu lặng lẽ nằm bò ra bên cạnh hắt, tiết trời dần dần lạnh hơn, tuyết rơi dày, khiến nàng đông cứng thành tảng, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt ngủ đông. Lúc Trang Thiếu Khâm phát hiện ra cũng chỉ đành mang nàng đến quán trọ, đốt lò sưởi thật ấm, hắt dùng rượu nóng làm ấm thân thể cho nàng, ánh mắt đau đớn cùng cực: “Xin lỗi Miêu Miêu, xin lỗi nàng.....”

(Địa tiên là để chỉ những vị tiên nhưng lại thường sống ở nhân gian.)

(Tích cốc là một trong những phương pháp dưỡng sinh cổ xưa của đạo gia, nghĩa là không ăn ngũ cốc. Phương pháp này có nguồn gốc từ thời nhà Tần, thịnh hành vào thời nhà Đường, người dưỡng sinh theo cách này sẽ không ăn các loại ngũ cốc, chỉ hít gió và uống sương để sống, thông qua việc tuyệt thực để điều chỉnh khí tức.)

Trang Thiếu Khâm biết nàng đã tỉnh, hắt đặt quyển sách trong tay xuống, thần sắc trầm tĩnh từ tốn nói: “Ngày mai đi tới núi Hoa Đình một chuyến.”

Hà Miêu gật đầu, không hỏi đi làm gì, nàng rất ngoan, hơn tám trăm năm nay chưa từng hỏi Trang Thiếu Khâm muốn làm gì.

Trang Thiếu Khâm giống như nhớ ra điều gì, khẽ thở dài một tiếng, hơi nhấc tay lên, muốn xoa xoa đầu nàng, thì Hà Miêu bỗng co rúm người lại, tránh bàn tay hắt. Phản ứng quá đột ngột, khiến cả hai bên đều

sững sờ, thấy bàn tay hắc khựng lại giữa không trung, Hà Miêu ngại ngừng dựa đầu lại gần, cái mào ngẩng cao cọ cọ vào lòng bàn tay hắc.

Rất khế, một cái đụng chạm đầy cẩn thận e dè. Kể từ khi có một người tên là Tư Mã Viêm bá hắc làm quốc sư, bọn họ chưa từng có hành động nào thân mật như vậy. Thời gian quá lâu, ngay cả đường vân trong lòng bàn tay hắc cũng đã trở nên xa lạ.

(Tư Mã Viêm chính là Tần Vũ Đế, hoàng đế đầu tiên của nhà Tây Tần (266-316) trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người có công thống nhất Trung Hoa, chấm dứt thời chia cắt Tam Quốc.)

Tuyệt tích tụ bên ngoài cửa sổ bắt đầu tan ra, thỉnh thoảng có vài tiếng cành cây khô gãy vang lên trong gió tuyết, âm thanh giòn tan. Trái tim như chiếc giếng không một gợn sóng của Trang Thiếu Khâm đột nhiên nổi lên một thoáng xao động, hắc nhẹ nhàng gọi nàng: “Miêu Miêu.”

Hà Miêu vẫn còn mang máng nhớ đến ánh mắt và giọng điệu ấy, nàng hiểu tâm tư của Trang Thiếu Khâm. Nàng thấy hơi sợ, nhưng không dám cự tuyệt. Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân hiện giờ đã không còn là Trang Thiếu Khâm biết chiều chuộng, biết yêu thương nàng của năm đó nữa rồi. Hắc có thể đánh nàng, đánh đến chết.

(Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân có nghĩa là vị chân nhân huyền diệu khắp trời đất không vướng tạp niệm bụi trần thông hiểu cai quản cửu thiên.)

Hơn nữa nàng vẫn đang rất lạnh, vậy trên thân rắn bị rụng chưa kịp mọc lại, trong phòng ẩm áp như vậy, khiến nàng không muốn ra ngoài.

Đêm đó nàng ở trong phòng của Trang Thiếu Khâm, sau khi hầu hạ hắc xong lại biến trở về thân rắn, không dám khoan thò trên người hắc như rất lâu trước đây nữa. Nàng xuống giường, lặng lẽ cuộn mình bên cạnh lò sưởi, lắng nghe gió tuyết.

Núi Hoa Dinh thuộc nước Thục, là nơi địa linh nhân kiệt, là vùng đất thiêng của những người tu tiên.

Hà Miêu cùng đi với Trang Thiếu Khâm, Trang Thiếu Khâm ngồi kiểng, nàng cười mây. Trước khi lên núi, Trang Thiếu Khâm đưa cho nàng một cái hộp: “Lên núi thăm Hoa Dinh, bên trong hộp là quà mừng thọ rất quý, không được tự ý mở ra!”

Hà Miêu biết Hoa Dinh, ông ta chính là chủ nhân của ngọn núi này, lúc Hà Miêu vừa mới đắc đạo cũng đã từng tới thăm ông ta. Giờ nghe Trang Thiếu Khâm nói thế, nàng liền nhận lấy chiếc hộp, vui vẻ đi lên núi.

Hôm nay là ngày mừng thọ của Hoa Dinh, ông ta là người hảo sảng, không hề kỳ thị yêu tộc, nhiều năm nay đã kết giao với rất nhiều bằng hữu. Vào ngày này hàng năm, đều có vô số yêu tộc đến chúc thọ. Hà Miêu từ nhỏ đã lớn lên trên núi Hoa Dinh, hộ tịch vốn dĩ thuộc núi Hoa Dinh, nên được dẫn vào buổi tiệc một cách rất thuận lợi.

Lễ vật Trang Thiếu Khâm lệnh cho Hà Miêu mang đi mừng thọ là một cây đàn siêu bình, Hoa Dinh rất thích, còn mang ra gảy một khúc nhạc. Ai ngờ bữa tiệc còn chưa diễn ra được một nửa, thì Hoa Dinh đột nhiên đột tử. Trong tâm trạng phẫn nộ của mọi người, cũng chỉ điều tra được rằng cơ thể ông ta trúng kỳ độc, nhưng lại không tìm ra được kỳ độc từ đâu tới.

Danh tiếng đạo phái của Hoa Dinh rất tốt, giờ đột nhiên bị hại, tông phái nhận định ngay là do yêu quái làm, lập tức bao vây toàn bộ núi Hoa Dinh, ra tay tàn sát toàn bộ yêu quái có mặt ở đây. Lúc xảy ra sự việc Hà Miêu ngồi ở cuối bàn tiệc, vị tu sĩ dẫn nàng vào giết sạch tất cả yêu quái có trên núi, chỉ tha cho duy nhất một mình nàng.

Hà Miêu đứng giữa không trung, nơi dưới chân từng là nhà của nàng, là nơi đã sinh ra và nuôi dưỡng nàng. Nhưng giờ mặt đất thẫm đẫm máu tươi, vô số những đóa hoa phủ đầy xương khô, nàng không còn nhà nữa rồi.

Cái đuôi của nàng quét qua những cành cây khô rơi đầy trên núi, vậy rắn vừa mới mọc lại bị bong ra rơi rụng lả tả: “Chàng lừa ta, chàng lừa ta! Chàng muốn giết sạch chúng ta!!”

Giọng nói của nàng như đang gào đang khóc, Trang Thiếu Khâm lấy khóa yêu lần lượt chặn lên đuôi của nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn quang cảnh vụ thảm sát, giọng nói của hắc từ hồ hững đến tàn khốc: “Là

bọn chúng, ta và nàng, mới là chúng ta.”

Hà Miêu gào khóc giữa núi rừng, cây đàn siêu bình được làm từ cây thuốc bản, cái chết của Hoa Dinh, chẳng qua chỉ là cái cơ đạo gia dùng để diệt yêu mà thôi. Còn nàng, đích thân nàng mang tặng chiếc đàn siêu bình đó đến cho Hoa Dinh, vì nàng là yêu quái xuất thân từ núi Hoa Dinh, nên Hoa Dinh không may có chút đề phòng.

(Cây thuốc bản tên Hán Việt là tiền độc mộc, đây là một loại cây có độc tố vô cùng kinh khủng, khi nhựa của nó đi vào cơ thể người và động vật máu nóng thì cái chết sẽ đến rất nhanh, các cơ giãn ra trong đó có cơ tim, khiến nhịp tim chậm dần và ngừng hẳn, người nhão, mềm, mắt nhắm nghiền và mặt xanh tái. Từ xa xưa các thợ săn đã biết dùng nhựa của loại cây này tẩm vào mũi tên để săn thú rừng, chỉ cần một phát trúng đích thì ngay cả một con bò rừng cũng không có cơ hội sống sót.)

“Trang chuông giáo, lần này sủng yêu của ngài lập được đại công, sau này đạo tông sợ là cũng không thể làm khó được nàng ta.” Cung chủ của Cửu Thượng cung chậm rãi đi tới, phát trần vẩy vẩy trong tay, ông ta cười đến là tiên phong đạo cốt. Trang Thiếu Khâm chỉ mải nhìn đến Hà Miêu ở dưới chân, hần nhìn thấy sự đau đớn của nàng, hần nhận ra rằng Hà Miêu đã không còn trung thành với hần nữa.

Từ thời Chiến quốc đến Đại Đường, thời gian hơn tám trăm năm, mọi người đều đã thay đổi rồi.

“Hạo Thiên vẫn khỏe chứ?” Hần không mặn không nhạt hỏi đến đệ tử của mình, không nhìn đến Hà Miêu đang phủ phục dưới đất, đã thay đổi rồi, năm rộng thảng dài vốn dĩ chỉ là một hồi biến ảo, giang sơn, đế vương còn trăm thay ngàn đổi chỉ trong chớp mắt, huống hồ là hần và Hà Miêu?

“Chuông giáo yên tâm, dù cánh tay của lệnh đồ bị Côn Bằng gây thương tích, nhưng được điều dưỡng bằng phương pháp bí truyền của cung ta, thì đã không còn trở ngại gì nữa.” Hần sát lại gần Trang Thiếu Khâm, khuôn mặt vô cùng đặc ý, “Cung của ta mới nghiên cứu chế tạo ra một loại đan dược, được điều chế bí mật từ phần cây để lưu thêm vào đó cỏ vong ưu, có tên là Liệu Sầu, ăn vào sẽ quên hết phiền não. Nếu yêu sủng của chuông giáo ăn thứ này, nàng ta nhất định sẽ quên hết những chuyện không vui vẻ này, phục tùng chuông giáo như thuở ban đầu.”

(Liệu Sầu dịch nghĩa là chữa trị sầu lo.)

Trang Thiếu Khâm nhận lấy bình bạch ngọc của ông ta đưa cho, dốc ra một viên thuốc có màu xanh, hần tách miệng Hà Miêu ra, ép nàng phải ăn: “Cũng tốt, đã không vui, thì chi bằng nên quên hết đi.”

Hà Miêu tỉnh giấc vào một buổi sáng sớm mùa xuân, cây cối trên núi vừa mới đâm chồi nảy lộc mới, những đàn chim di cư từ phương Nam bay trở về, ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, nhỏ nhắn mịn màng, như những sợi tơ ngũ sắc.

Hà Miêu thấy rất vui, nàng giành thời gian đuổi bắt sóc ở trong núi, thỉnh thoảng gặp Trang Thiếu Khâm, nàng lại dính lấy hần như ngày xưa, còn dùng đuôi giữ núm chặt cổ hần không cho hần đi. Để thoát thân, Trang Thiếu Khâm đã đồng ý với nàng rất nhiều việc, ví dụ như đi bắt chuột đồng cho nàng, ví dụ như mua y phục thật đẹp cho nàng, ví dụ như dẫn nàng đi ngắm núi Côn Luân.

Nhưng hần chẳng bao giờ thực hiện những điều đó, hần chỉ cần cho nàng ăn một viên Liệu Sầu, nàng sẽ quên hết tất cả những chờ đợi sẽ khiến bản thân nàng phải đau khổ, cũng quên luôn bản thân đang chờ đợi điều gì.

Trang Thiếu Khâm thường bảo Trang Hạo Vũ dẫn nàng xuống núi giết yêu, mỗi lần nàng đều tưởng rằng đó là lần đầu tiên, và cũng tưởng rằng đó là lần cuối cùng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy rất vui vẻ.

Không bao lâu sau, cung chủ của Cửu Thượng cung dẫn theo yêu sủng của mình tới Thượng Dương tông làm khách. Yêu sủng của hần là một con sói đen, tu vi cũng không dưới một ngàn năm. Hần dẫn theo con yêu sói ngồi trong sảnh, khuôn mặt tươi cười như hoa xuân nở tháng Ba: “Trang chuông giáo, yêu sủng Tham Lộc của bản đạo, hiện giờ đã một ngàn hai trăm sáu mươi một tuổi rồi, trước giờ bản đạo vẫn đau đầu vì không có cách nào tìm được một thần thú xứng đôi với nó. Hôm nay nhìn thấy Hà Miêu của trưởng giáo ngồi dưới đây vô cùng thích hợp, chỉ không biết chuông giáo có đồng ý bán cho bản đạo mỗi nhân tình này không?”.

Trang Thiếu Khâm khẽ nâng mí mắt lên, giống như đang cẩn thận đánh giá con sói yêu tên là Tham Lộc kia. Cung chủ của Cửu Thượng cung là loại người giảo hoạt đến mức nào chứ, lập tức mở miệng nói: “Trang huynh, hiện giờ đạo hạnh của huynh đã đạt đến cảnh giới tuyệt hảo rồi, việc đắc đạo thăng thiên chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi. Có một vài thứ cho dù là không nữ, thì cuối cùng cũng phải bỏ xuống thôi.”

Trang Thiếu Khâm cầm chén trà nhưng không uống, cũng không nói câu nào. Chủ cung của Cửu Thượng cung lời nói sắc bén: “Đạo hữu à, tuy Tham Lộc là yêu sủng của bản cung, nhưng trước giờ bản cung chủ coi nó như con đẻ, sau này đắc đạo, có lẽ sẽ kế thừa Cửu Thượng cung cũng chưa biết chừng. Huynh và ta là bằng hữu chí thân, lẽ nào đạo hữu còn lo lắng bản đạo bạc đãi hậu bối sao?”

Từng câu từng chữ của ông ta đều đánh trúng vào điểm yếu hại, sau khi suy nghĩ hồi lâu cuối cùng Trang Thiếu Khâm nói: “Huynh tạm thời quay về trước đi, để ta thư thả suy nghĩ vài hôm nữa đã.”

Ngày hôm sau, Hà Miêu lại được dẫn đến phòng của Trang Thiếu Khâm. Phòng của hắn bày biện rất đơn giản, trong bình hoa đặt trước cửa sổ cắm một bó hoa anh đào rất lớn, mùi thơm nhẹ nhàng tinh tế. Trang Thiếu Khâm ngồi trên chiếc ghế hồng mộc trước bình hoa, vẻ mặt dừng đứng lạnh nhạt: “Nàng thu dọn chút đồ đạc đi, hai ngày nữa..... gả đến Cửu Thượng cung.”

Hà Miêu ngẩng đầu lên nhìn nhẩn, hắn quay mặt đi, tránh ánh mắt của nàng. Có người dẫn nàng ra ngoài, đã đi được rất xa rồi, đột nhiên nàng quay đầu lại hỏi: “Thiếu Khâm, không phải Miêu Miêu vẫn luôn rất ngoan sao?”

Trang Thiếu Khâm cúi đầu, hồi lâu mới trả lời: “Ừ.”

Ánh mắt của nàng tràn ngập vẻ hoang mang và bi thương “Vậy tại sao chàng không cần ta nữa? Chàng nói ta rất ngoan, nên ta mới theo chàng xuống núi. Ta vẫn luôn rất ngoan, vậy tại sao chàng lại không cần ta nữa?”

Năm ấy trên núi Hoa Dinh, hoa nở rộ rực rỡ, nước suối trong lành mát lạnh. Một Trang Thiếu Khâm với hai bàn tay trắng nhẹ xoa đầu Hà Miêu, giọng nói dịu dàng: “Miêu Miêu ngoan, Miêu Miêu có theo Thiếu Khâm xuống núi không?”

(Vậy mới nói làm con gái thì đừng có nghe lời dụ dỗ của đàn ông con trai. Xưa thì bị phụ tình, nay thì vợ vẫn là sang biên giới Trung Quốc ngay.)

“Xuống núi có chuột đồng non không?”

“Có, xuống núi rồi, ngày ngày Thiếu Khâm sẽ bắt chuột đồng non cho Miêu Miêu, đợi khi nào kiếm đủ tiền, Thiếu Khâm sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân. Chỉ cần Miêu Miêu nghe lời, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

(Lời khuyên thứ hai, đừng có mấy nghe câu ngọt nhạt của cánh đàn ông, lúc hứa hẹn thì không ai bằng, lúc phủ tay thì còn giỏi hơn gấp bội.)

Trước thời Tần Hán, Chiến quốc xuân thu, những lời chàng nói ta đều nhớ, ta vẫn luôn luôn nhớ. Nhưng tại sao chàng không cần ta nữa?

Trang Thiếu Khâm đứng nguyên tại chỗ, dưới lớp màn bụi phủ suốt tám trăm năm, trái tim trào lên cơn đau âm ỉ.

Hai ngày sau, Hà Miêu xuất giá.

Trang Thiếu Khâm mặc bộ y phục đạo sĩ màu thiên thanh, trầm mặc đưa tiễn. Bộ áo cưới màu đỏ tươi kia như đang cháy lên trong mắt hắn, hắn có cảm giác có lẽ bản thân cũng cần đến một viên Liệt Sầu. Thì ra quãng thời gian gần bó khăng khít không rời, chẳng qua cũng chỉ là tiễn nhau đi một đoạn cuối cùng thế này mà thôi.

Hắn vẫn luôn tỉnh táo để biết bản thân cần gì. Điều hắn muốn là trí thông minh sự thấu hiểu của niêm hoa vi tiểu, chứ không phải là nhảy múa tiêu dao giữa chốn nhân gian. Vì thế cảnh sắc giữa những ngã rẽ dễ khiến con người ta mê mẩn lạc lối, dù có không nữ đến đâu, rồi cũng sẽ phải buông bỏ.

(Niêm hoa vi tiểu nghĩa là cầm hoa mỉm cười, đây là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười. Đây là biểu thị cho sự giao cảm, rung động giữa hai tâm thức, giữa thầy và trò đã đồng nhất với nhau.)

Hắn đổ một viên Liệu Sầu ra, nhưng cuối cùng lại từ từ thả vào trong bình ngọc, đã buông bỏ rồi, có thể không quên được không? Thiên thu hoa nở hoa tàn, hắn là hóa thân của sự thông minh, vậy ngoài kia ai sẽ là hóa thân của hắn?

Một tháng sau, đạo hạnh của Trang Thiếu Khâm mãn hạn, đại kiếp sắp tới. Trước khi bế quan hắn mời khắp lượt những bằng hữu xa gần, tới tụ tập trong cùng một ngày. Trong bàn tiệc Hoa Dương chân nhân vô tình nhắc đến một chuyện: “Mấy ngày trước nghe nói Cửu Thượng cung muốn điều chế thuốc Trường Sinh, nhưng lại thiếu mất mật rắn ngàn năm, giờ đã đầy đủ rồi thì phải?”

Trang Thiếu Khâm quay ngoắt đầu lại hỏi: “Thiếu thứ gì cơ?”

Hoa Dương chân nhân hoàn toàn không nhận ra điều gì khác lạ, lặp lại lần nữa: “Mật rắn ngàn năm. Yêu quái bây giờ đều đã bị giết gần hết rồi, biết đi đâu tìm mật.....”

Trang Thiếu Khâm không nghe ông ta nói gì thêm, cười kiêu vội vàng lao tới Cửu Thượng cung.

Bên trong mật thất của Cửu Thượng cung, một con rắn lớn dài năm trượng bị trói chặt trên tường, bụng của nó được nối với một chiếc ống tre to cỡ ngón tay, thứ con người chuyên dùng để hút mật.

Thành Hàm Đan năm ấy, hoa thu nở khắp nơi. Lúc Trang Thiếu Khâm trừ tà cho người ta gặp phải ác thú Đào Ngột, nên cơ thể bị trọng thương, lại không có tiền chữa bệnh. Lần đó đã phải hút mật rắn để đổi lấy tiền trị bệnh. Khi ấy nàng bịt miệng vết thương, mỉm cười mơ hồ xa xăm: “Miêu Miêu không đau, Miêu Miêu là yêu mà, sẽ lành nhanh thôi.” Nàng xoa xoa vết thương, tự mình dỗ mình, “Sẽ lành nhanh thôi.....”

(Đào Ngột là một trong những quái vật trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, tương truyền, Đào Ngột có thân hình và móng vuốt giống hổ, lông dài, mặt người, răng nanh to lớn.)

Và hôm nay trong căn mật thất tối tăm, con rắn đó ngẩng đầu lên, giọng nói thấp như đang rên rỉ: “Thiếu Khâm, Miêu Miêu đau, rất đau.....”

Giọt nước mắt ấy, đã rơi suốt từ năm 282 trước Công Nguyên cho đến giờ, xuyên qua bụi mờ năm tháng suốt hơn tám trăm năm, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn ôm lấy Hà Miêu giết sạch toàn bộ Cửu Thượng cung, hận ý trong lòng dâng lên ngập trời, ghét người cũng ghét luôn cả bản thân mình, hận không thể san bằng cả thế gian này thành bình địa, Miêu Miêu trong lòng hắn đang hấp hối.

Về sau Miêu Miêu cực kỳ sợ người, cho dù hắn thân thiết lại gần cách mấy, nàng cũng sẽ cuộn thân mình lại, thè lưỡi bày ra tư thế chuẩn bị tấn công.

Hắn biết đại kiếp của mình đã đến rất gần, đó là một đòn thiên lôi, có thể vượt qua được sẽ trở thành tiên, không vượt qua được thì tan tành mây khói, nhưng hắn thực sự không yên tâm về tình hình hiện giờ của Hà Miêu. Ngày nào hắn cũng bắt chuột đồng non cho nàng, vết thương của nàng đau, nên không thể ăn được gì. Chỉ biết ngày ngày trốn trong hốc cây, ai gọi cũng không trả lời.

Trang Thiếu Khâm bắt lực, lại cho nàng ăn Liệu Sầu. Vào một đêm tháng Năm đầu hè, ánh sao như những viên ngọc rải rác trên màn trời, tiếng côn trùng vang lên khắp nơi. Hà Miêu cắn một viên đan dược trong bàn tay hắn, vô cùng vô cùng yên tĩnh. Trang Thiếu Khâm xoa xoa đầu nàng, nhồm người định đi, mấy ngày trước Hà Miêu không hề thân cận với hắn thì nay đột nhiên túm lấy ống tay áo hắn, Trang Thiếu Khâm quay đầu lại, thấy nàng hóa thành hình người, long lanh rạng rỡ, đường nét khuôn mặt đẹp như tranh.

Bất giác giọng nói của Trang Thiếu Khâm dịu dàng hẳn đi: “Miêu Miêu ngoan, ngủ đi nhé. Ngày mai chúng ta đi bắt chuột đồng. Đợi Miêu Miêu khỏi bệnh, ta sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân.”

Hà Miêu từ từ buông tay.

Khi những tia nắng đầu tiên xuyên qua những tầng mây lơ lửng, Hà Miêu mở mắt ra, thấy núi rừng xanh tươi đẹp đẽ, những con suối đua nhau chảy róc rách, ánh sáng long lanh rực rỡ.

Trang Thiếu Khâm nắm lấy tay nàng: “Đi thôi Miêu Miêu, chúng ta đi bắt chuột đồng.”

Hà Miêu nhìn hắn, lại nhìn mấy tên đệ tử đứng sau lưng hắn, Trang Thiếu Khâm liền dịu dàng nói: “Đây là nhị đệ tử của ta Trang Hạo Vũ, Miêu Miêu không biết sao?”

Hà Miêu lại quay sang hướng khác, Trang Thiếu Khâm xoa xoa đầu nàng: “Đây là đại đệ tử của ta, Trang Hạo Thiên, trước đây bọn nàng vẫn cùng chơi với nhau mà.”

Cuối cùng nàng nhìn chăm chăm vào hắn, hỏi: “Vậy người thì sao, người là ai?”

Nụ cười của Trang Thiếu Khâm ngưng lại trong đáy mắt nàng.

Hà Miêu đã quên rất nhiều chuyện, nàng chỉ nhớ mình tên là Hà Miêu, là xà tinh trên núi Hoa Dinh, nàng không biết mình đang ở đâu, nàng cũng không thích Thượng Dương tông. Cuối cùng vào một buổi tối không trăng lặng gió, nàng tranh thủ lúc Trang Thiếu Khâm bế quan, lén lút trốn trở về núi Hoa Dinh.

Núi Hoa Dinh đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, nàng sớm đã chẳng còn động phủ nữa. Nhưng nàng vẫn rất thích nơi này, nàng tìm một cái sơn động cạnh một con suối, lại nhờ một con tê tê tới tu sửa hộ cho. Chưa được vài ngày đã có một chỗ sạch sẽ, đủ để dung thân.

Núi Hoa Dinh có một con trăn Tử Tinh, kể từ khi hai con rắn gặp nhau ở bên suối, hắn thường xuyên tới động phủ của Hà Miêu làm khách. Vết thương của Hà Miêu vẫn chưa khỏi hẳn, cử động không tiện, nên ngày ngày hắn bắt chuột non cho nàng, thậm chí còn kiếm cả thuốc trị thương để nàng bôi ngoài da nữa, kiên nhẫn tỉ mỉ vô cùng.

Vào một đêm tháng Sáu, trời mưa rất to.

Tiếng sấm ầm ầm cuộn cuộn lao đến từ phía chân trời, rít gào như muốn phá hủy trời đất. Hà Miêu nằm trong động phủ thò đầu ra ngoài, trong cơn mưa tầm tã, có một người ngã vào vũng nước, mưa gió thấm ướt cả bộ đạo bào màu thiên thanh của hắn, vết máu loang lổ hãi hùng.

Hà Miêu ở bên cạnh nhìn ngó hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi hắn vào một cái sơn động nhỏ nho gần đấy.

Trang Thiếu Khâm hôn mê rất lâu, hắn không biết tại sao mình lại tới đây, hắn đã vượt qua được tiên kiếp, sẽ mau chóng đứng vào hàng ngũ thần tiên. Chỉ là kiếp nạn thiên lôi kia gần như đã nghiền vỡ xương cốt toàn thân hắn thành bột, ngay cả đầu ngón tay hắn cũng không nhúc nhích được.

Đang trong cơn đau đớn đến cùng cực, thì có một con rắn lắc đầu rung đuôi bò tới từ trong màn mưa, trên cổ nó có treo một cái giỏ trúc nhỏ, bên trong có rất nhiều thuốc trị thương. Nó thả chiếc giỏ trúc xuống đất, dúi đầu vào người hắn.

Mưa gió tạnh dần, cơn sấm sét kinh khủng ấy đã xé toạc vết thương cũ năm xưa, tái hiện cảnh quá khứ máu tươi đầm đìa. Thì ra hồng trần trắc trở, hơn tám trăm năm tìm kiếm, nơi yên bình nhất lại là bên cạnh nàng.

Thuật sĩ giang hồ Trang Thiếu Khâm chán nản khôn cùng khi đó nay đã trở thành thần tiên chốn cửu thiên, hắn vẫn luôn cho rằng mọi thứ đã thay đổi, bao gồm cả ái tình và lập trường của năm đó. Nhưng đêm nay của tám trăm năm sau, hắn mới phát hiện ra rằng nàng chưa từng thay đổi.

Liệu Sầu quét sạch cát bụi của năm tháng, còn nàng thì vẫn luôn dừng lại ở thành Hàm Đan năm 262 trước Công Nguyên, trái tim từ đầu đến cuối vẫn chan chứa tình cảm dịu dàng.

Đêm hè ngắn ngủi, khi gió ngừng, mưa tạnh, bầu trời hưng hửng sáng.

Có một giọng nói trong veo như bạc cất lên: “Miêu Miêu? Nàng đang ở đâu, mau ra đây, chúng ta đi thôi!”

Hà Miêu nằm trong động phủ vẫn chưa tỉnh hẳn, giọng nói yêu kiều như chồi non hoa xuân: “Nhưng ta vẫn còn muốn ngủ thêm lúc nữa.....”

“Không phải nàng nói muốn đi ngắm núi Côn Luân sao?”

“Ta có thể ngủ thêm lúc nữa rồi đi không?”.

“Đồ lười, qua đây, ta công nàng!”.

“Ôi, đây là cái gì vậy?”.

“Chuột đồng đây, bắt cho nàng ăn đường.”

“Hi, Tử Tinh người thật là tốt!”.

“Hừ.”

Trong cơn mưa phùn lất phất giữa trời hè, hắc đạo trưởng thiên, còn nàng đã tìm thấy người đưa nàng đi ngắm núi Côn Luân.

105. Q.1 - Chương 105: Ngoại Truyện Về Trang Thiếu Khâm

Lúc tu vi của Trang Thiếu Khâm đạt đến mức nhìn thấu được đạo trời, thì cũng là lúc đạo môn lâm vào tình cảnh bấp bênh. Mấy năm qua tư tưởng đạo gia nổi lên khắp nơi, xung đột giữa yêu quái và đạo sĩ càng lúc càng khốc liệt, gần như đã trở thành cuộc tranh đấu giữa chính đạo và gian tà. Không ít yêu quái được nuôi dưỡng đều bị rơi vào tình cảnh đuổi giết không chút nể nang, hoặc liều mình chống trả hoặc bỏ trốn đi nơi khác. Thượng Dương tông đưa Hà Miêu đến sau núi trông chừng rất nghiêm ngặt, chỉ sợ chuyện tông phái mình nuôi yêu quái truyền ra ngoài.

Cuối cùng có một ngày, yêu quái và đạo sĩ hoàn toàn đứng ở hai bên bờ chiến tuyến. Để bảo vệ những yêu sủng có tu vi bất phàm của bản thân, các tu sĩ đã đặt một quy tắc —— Yêu sủng nào giết được nhiều yêu quái nhất, có lòng trung thành bảo vệ chủ nhân nhất, thì được giữ lại chăm nuôi. Phàm là yêu sủng nào không giết yêu quái hoặc giết được ít nhất sẽ bị bắt giết.

Lúc Trang Thiếu Khâm tới, hốc cây Hà Miêu ngủ đông đã bị băng tuyết bao phủ, hắc thử dài, lệnh cho đệ tử đào Hà Miêu từ trong hốc ra. Nàng đã lạnh cóng tới mức đóng thành một cục băng.

Hắn mang Hà Miêu về phòng mình, đặt bên cạnh lò sưởi, để nàng từ từ tỉnh lại.

Hà Miêu mở mắt nhìn thấy ánh lửa ấm áp trong phòng, cả người Trang Thiếu Khâm mặc bộ y phục đơn sắc của đạo gia, dựa vào bên lò sưởi yên lặng đọc sách. Nàng đột nhiên nhớ tới năm ấy, Hoa Đà bị Tào Thào chặt đầu, Trang Thiếu Khâm đã cướp được rất nhiều sách y thuật nói về cách tránh được lửa liêm lên người từ trên tay vị phu nhân của ông ta. Lúc ấy hắn cũng ngồi bên cạnh hàng cổ thụ giữa núi hoang như thế này, chớp mắt mà đã mấy tháng rồi.

Lúc ấy cơ thể hắn đã là của địa tiên, tích cốc nhiều năm, không sợ đói rét, không biết đến ốm đau bệnh tật. Hà Miêu lặng lẽ nằm bò ra bên cạnh hắn, tiết trời dần dần lạnh hơn, tuyết rơi dày, khiến nàng đông cứng thành tảng, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt ngủ đông. Lúc Trang Thiếu Khâm phát hiện ra cũng chỉ đành mang nàng đến quán trọ, đốt lò sưởi thật ấm, hắn dùng rượu nóng làm ấm thân thể cho nàng, ánh mắt đau đớn cùng cực: “Xin lỗi Miêu Miêu, xin lỗi nàng.....”

(Địa tiên là để chỉ những vị tiên nhưng lại thường sống ở nhân gian.)

(Tích cốc là một trong những phương pháp dưỡng sinh cổ xưa của đạo gia, nghĩa là không ăn ngũ cốc. Phương pháp này có nguồn gốc từ thời nhà Tần, thịnh hành vào thời nhà Đường, người dưỡng sinh theo cách này sẽ không ăn các loại ngũ cốc, chỉ hít gió và uống sương để sống, thông qua việc tuyệt thực để điều chỉnh khí tức.)

Trang Thiếu Khâm biết nàng đã tỉnh, hắn đặt quyển sách trong tay xuống, thần sắc trầm tĩnh từ tốn nói: “Ngày mai đi tới núi Hoa Dinh một chuyến.”

Hà Miêu gật đầu, không hỏi đi làm gì, nàng rất ngoan, hơn tám trăm năm nay chưa từng hỏi Trang Thiếu Khâm muốn làm gì.

Trang Thiếu Khâm giống như nhớ ra điều gì, khẽ thở dài một tiếng, hơi nhấc tay lên, muốn xoa xoa đầu nàng, thì Hà Miêu bỗng co rúm người lại, tránh bàn tay hắn. Phản ứng quá đột ngột, khiến cả hai bên đều

sững sờ, thấy bàn tay hắc khựng lại giữa không trung, Hà Miêu ngại ngừng dựa đầu lại gần, cái mào ngẩng cao cọ cọ vào lòng bàn tay hắc.

Rất khẽ, một cái đụng chạm đầy cẩn thận e dè. Kể từ khi có một người tên là Tư Mã Viêm bá hắc làm quốc sư, bọn họ chưa từng có hành động nào thân mật như vậy. Thời gian quá lâu, ngay cả đường vân trong lòng bàn tay hắc cũng đã trở nên xa lạ.

(Tư Mã Viêm chính là Tần Vũ Đế, hoàng đế đầu tiên của nhà Tây Tần (266-316) trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người có công thống nhất Trung Hoa, chấm dứt thời chia cắt Tam Quốc.)

Tuyệt tích tụ bên ngoài cửa sổ bắt đầu tan ra, thỉnh thoảng có vài tiếng cành cây khô gãy vang lên trong gió tuyết, âm thanh giòn tan. Trái tim như chiếc giếng không một gợn sóng của Trang Thiếu Khâm đột nhiên nổi lên một thoáng xao động, hắc nhẹ nhàng gọi nàng: “Miêu Miêu.”

Hà Miêu vẫn còn mang máng nhớ đến ánh mắt và giọng điệu ấy, nàng hiểu tâm tư của Trang Thiếu Khâm. Nàng thấy hơi sợ, nhưng không dám cự tuyệt. Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân hiện giờ đã không còn là Trang Thiếu Khâm biết chiều chuộng, biết yêu thương nàng của năm đó nữa rồi. Hắc có thể đánh nàng, đánh đến chết.

(Huyền Thiên Diệu Di Chân Pháp Vô Trần Vô Cấu Tịnh Thể Chính Ngộ Cửu Ngự chân nhân có nghĩa là vị chân nhân huyền diệu khắp trời đất không vướng tạp niệm bụi trần thông hiểu cai quản cửu thiên.)

Hơn nữa nàng vẫn đang rất lạnh, vậy trên thân rắn bị rụng chưa kịp mọc lại, trong phòng ấm áp như vậy, khiến nàng không muốn ra ngoài.

Đêm đó nàng ở trong phòng của Trang Thiếu Khâm, sau khi hầu hạ hắc xong lại biến trở về thân rắn, không dám khoan thò trên người hắc như rất lâu trước đây nữa. Nàng xuống giường, lặng lẽ cuộn mình bên cạnh lò sưởi, lắng nghe gió tuyết.

Núi Hoa Dinh thuộc nước Thục, là nơi địa linh nhân kiệt, là vùng đất thiêng của những người tu tiên.

Hà Miêu cùng đi với Trang Thiếu Khâm, Trang Thiếu Khâm ngồi kiểng, nàng cười mây. Trước khi lên núi, Trang Thiếu Khâm đưa cho nàng một cái hộp: “Lên núi thăm Hoa Dinh, bên trong hộp là quà mừng thọ rất quý, không được tự ý mở ra!”

Hà Miêu biết Hoa Dinh, ông ta chính là chủ nhân của ngọn núi này, lúc Hà Miêu vừa mới đắc đạo cũng đã từng tới thăm ông ta. Giờ nghe Trang Thiếu Khâm nói thế, nàng liền nhận lấy chiếc hộp, vui vẻ đi lên núi.

Hôm nay là ngày mừng thọ của Hoa Dinh, ông ta là người hảo sảng, không hề kỳ thị yêu tộc, nhiều năm nay đã kết giao với rất nhiều bằng hữu. Vào ngày này hàng năm, đều có vô số yêu tộc đến chúc thọ. Hà Miêu từ nhỏ đã lớn lên trên núi Hoa Dinh, hộ tịch vốn dĩ thuộc núi Hoa Dinh, nên được dẫn vào buổi tiệc một cách rất thuận lợi.

Lễ vật Trang Thiếu Khâm lệnh cho Hà Miêu mang đi mừng thọ là một cây đàn siêu bình, Hoa Dinh rất thích, còn mang ra gảy một khúc nhạc. Ai ngờ bữa tiệc còn chưa diễn ra được một nửa, thì Hoa Dinh đột nhiên đột tử. Trong tâm trạng phẫn nộ của mọi người, cũng chỉ điều tra được rằng cơ thể ông ta trúng kỳ độc, nhưng lại không tìm ra được kỳ độc từ đâu tới.

Danh tiếng đạo phái của Hoa Dinh rất tốt, giờ đột nhiên bị hại, tông phái nhận định ngay là do yêu quái làm, lập tức bao vây toàn bộ núi Hoa Dinh, ra tay tàn sát toàn bộ yêu quái có mặt ở đây. Lúc xảy ra sự việc Hà Miêu ngồi ở cuối bàn tiệc, vị tu sĩ dẫn nàng vào giết sạch tất cả yêu quái có trên núi, chỉ tha cho duy nhất một mình nàng.

Hà Miêu đứng giữa không trung, nơi dưới chân từng là nhà của nàng, là nơi đã sinh ra và nuôi dưỡng nàng. Nhưng giờ mặt đất thẫm đẫm máu tươi, vô số những đóa hoa phủ đầy xương khô, nàng không còn nhà nữa rồi.

Cái đuôi của nàng quét qua những cành cây khô rơi đầy trên núi, vậy rắn vừa mới mọc lại bị bong ra rơi rụng lá tả: “Chàng lừa ta, chàng lừa ta! Chàng muốn giết sạch chúng ta!!”

Giọng nói của nàng như đang gào đang khóc, Trang Thiếu Khâm lấy khóa yêu lần lượt chặn lên đuôi của nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn quang cảnh vụ thảm sát, giọng nói của hắc từ hồ hững đến tàn khốc: “Là

bọn chúng, ta và nàng, mới là chúng ta.”

Hà Miêu gào khóc giữa núi rừng, cây đàn siêu bình được làm từ cây thuốc bản, cái chết của Hoa Dinh, chẳng qua chỉ là cái cơ đạo gia dùng để diệt yêu mà thôi. Còn nàng, đích thân nàng mang tặng chiếc đàn siêu bình đó đến cho Hoa Dinh, vì nàng là yêu quái xuất thân từ núi Hoa Dinh, nên Hoa Dinh không may có chút đề phòng.

(Cây thuốc bản tên Hán Việt là tiền độc mộc, đây là một loại cây có độc tố vô cùng kinh khủng, khi nhựa của nó đi vào cơ thể người và động vật máu nóng thì cái chết sẽ đến rất nhanh, các cơ giãn ra trong đó có cơ tim, khiến nhịp tim chậm dần và ngừng hẳn, người nhão, mềm, mắt nhắm nghiền và mặt xanh tái. Từ xa xưa các thợ săn đã biết dùng nhựa của loại cây này tẩm vào mũi tên để săn thú rừng, chỉ cần một phát trúng đích thì ngay cả một con bò rừng cũng không có cơ hội sống sót.)

“Trang chuông giáo, lần này sủng yêu của ngài lập được đại công, sau này đạo tông sợ là cũng không thể làm khó được nàng ta.” Cung chủ của Cửu Thượng cung chậm rãi đi tới, phát trần vẩy vẩy trong tay, ông ta cười đến là tiên phong đạo cốt. Trang Thiếu Khâm chỉ mải nhìn đến Hà Miêu ở dưới chân, hần nhìn thấy sự đau đớn của nàng, hần nhận ra rằng Hà Miêu đã không còn trung thành với hần nữa.

Từ thời Chiến quốc đến Đại Đường, thời gian hơn tám trăm năm, mọi người đều đã thay đổi rồi.

“Hạo Thiên vẫn khỏe chứ?” Hần không mặn không nhạt hỏi đến đệ tử của mình, không nhìn đến Hà Miêu đang phủ phục dưới đất, đã thay đổi rồi, năm rộng thảng dài vốn dĩ chỉ là một hồi biến ảo, giang sơn, đế vương còn trăm thay ngàn đổi chỉ trong chớp mắt, huống hồ là hần và Hà Miêu?

“Chuông giáo yên tâm, dù cánh tay của lệnh đồ bị Côn Bằng gây thương tích, nhưng được điều dưỡng bằng phương pháp bí truyền của cung ta, thì đã không còn trở ngại gì nữa.” Hần sát lại gần Trang Thiếu Khâm, khuôn mặt vô cùng đặc ý, “Cung của ta mới nghiên cứu chế tạo ra một loại đan dược, được điều chế bí mật từ phần cây để lưu thêm vào đó cỏ vong ưu, có tên là Liệu Sầu, ăn vào sẽ quên hết phiền não. Nếu yêu sủng của chuông giáo ăn thứ này, nàng ta nhất định sẽ quên hết những chuyện không vui vẻ này, phục tùng chuông giáo như thuở ban đầu.”

(Liệu Sầu dịch nghĩa là chữa trị sầu lo.)

Trang Thiếu Khâm nhận lấy bình bạch ngọc của ông ta đưa cho, dốc ra một viên thuốc có màu xanh, hần tách miệng Hà Miêu ra, ép nàng phải ăn: “Cũng tốt, đã không vui, thì chi bằng nên quên hết đi.”

Hà Miêu tỉnh giấc vào một buổi sáng sớm mùa xuân, cây cối trên núi vừa mới đâm chồi nảy lộc mới, những đàn chim di cư từ phương Nam bay trở về, ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, nhỏ nhắn mịn màng, như những sợi tơ ngũ sắc.

Hà Miêu thấy rất vui, nàng giành thời gian đuổi bắt sóc ở trong núi, thỉnh thoảng gặp Trang Thiếu Khâm, nàng lại dính lấy hần như ngày xưa, còn dùng đuôi giữ núm chặt cổ hần không cho hần đi. Để thoát thân, Trang Thiếu Khâm đã đồng ý với nàng rất nhiều việc, ví dụ như đi bắt chuột đồng cho nàng, ví dụ như mua y phục thật đẹp cho nàng, ví dụ như dẫn nàng đi ngắm núi Côn Luân.

Nhưng hần chẳng bao giờ thực hiện những điều đó, hần chỉ cần cho nàng ăn một viên Liệu Sầu, nàng sẽ quên hết tất cả những chờ đợi sẽ khiến bản thân nàng phải đau khổ, cũng quên luôn bản thân đang chờ đợi điều gì.

Trang Thiếu Khâm thường bảo Trang Hạo Vũ dẫn nàng xuống núi giết yêu, mỗi lần nàng đều tưởng rằng đó là lần đầu tiên, và cũng tưởng rằng đó là lần cuối cùng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy rất vui vẻ.

Không bao lâu sau, cung chủ của Cửu Thượng cung dẫn theo yêu sủng của mình tới Thượng Dương tông làm khách. Yêu sủng của hần là một con sói đen, tu vi cũng không dưới một ngàn năm. Hần dẫn theo con yêu sói ngồi trong sảnh, khuôn mặt tươi cười như hoa xuân nở tháng Ba: “Trang chuông giáo, yêu sủng Tham Lộc của bản đạo, hiện giờ đã một ngàn hai trăm sáu mươi một tuổi rồi, trước giờ bản đạo vẫn đau đầu vì không có cách nào tìm được một thần thú xứng đôi với nó. Hôm nay nhìn thấy Hà Miêu của trưởng giáo ngồi dưới đây vô cùng thích hợp, chỉ không biết chuông giáo có đồng ý bán cho bản đạo mỗi nhân tình này không?”.

Trang Thiếu Khâm khẽ nâng mí mắt lên, giống như đang cẩn thận đánh giá con sói yêu tên là Tham Lộc kia. Cung chủ của Cửu Thượng cung là loại người giảo hoạt đến mức nào chứ, lập tức mở miệng nói: “Trang huynh, hiện giờ đạo hạnh của huynh đã đạt đến cảnh giới tuyệt hảo rồi, việc đắc đạo thăng thiên chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi. Có một vài thứ cho dù là không nữ, thì cuối cùng cũng phải bỏ xuống thôi.”

Trang Thiếu Khâm cầm ly trà nhưng không uống, cũng không nói câu nào. Chủ cung của Cửu Thượng cung lời nói sắc bén: “Đạo hữu à, tuy Tham Lộc là yêu sủng của bản cung, nhưng trước giờ bản cung chủ coi nó như con đẻ, sau này đắc đạo, có lẽ sẽ kế thừa Cửu Thượng cung cũng chưa biết chừng. Huynh và ta là bằng hữu chí thân, lẽ nào đạo hữu còn lo lắng bản đạo bạc đãi hậu bối sao?”

Từng câu từng chữ của ông ta đều đánh trúng vào điểm yếu hại, sau khi suy nghĩ hồi lâu cuối cùng Trang Thiếu Khâm nói: “Huynh tạm thời quay về trước đi, để ta thư thả suy nghĩ vài hôm nữa đã.”

Ngày hôm sau, Hà Miêu lại được dẫn đến phòng của Trang Thiếu Khâm. Phòng của hắn bày biện rất đơn giản, trong bình hoa đặt trước cửa sổ cắm một bó hoa anh đào rất lớn, mùi thơm nhẹ nhàng tinh tế. Trang Thiếu Khâm ngồi trên chiếc ghế hồng mộc trước bình hoa, vẻ mặt dừng đứng lạnh nhạt: “Nàng thu dọn chút đồ đạc đi, hai ngày nữa..... gả đến Cửu Thượng cung.”

Hà Miêu ngẩng đầu lên nhìn nhẩn, hắn quay mặt đi, tránh ánh mắt của nàng. Có người dẫn nàng ra ngoài, đã đi được rất xa rồi, đột nhiên nàng quay đầu lại hỏi: “Thiếu Khâm, không phải Miêu Miêu vẫn luôn rất ngoan sao?”

Trang Thiếu Khâm cúi đầu, hồi lâu mới trả lời: “Ừ.”

Ánh mắt của nàng tràn ngập vẻ hoang mang và bi thương “Vậy tại sao chàng không cần ta nữa? Chàng nói ta rất ngoan, nên ta mới theo chàng xuống núi. Ta vẫn luôn rất ngoan, vậy tại sao chàng lại không cần ta nữa?”

Năm ấy trên núi Hoa Dinh, hoa nở rộ rực rỡ, nước suối trong lành mát lạnh. Một Trang Thiếu Khâm với hai bàn tay trắng nhẹ xoa đầu Hà Miêu, giọng nói dịu dàng: “Miêu Miêu ngoan, Miêu Miêu có theo Thiếu Khâm xuống núi không?”

(Vậy mới nói làm con gái thì đừng có nghe lời dụ dỗ của đàn ông con trai. Xưa thì bị phụ tình, nay thì vợ vẫn là sang biên giới Trung Quốc ngay.)

“Xuống núi có chuột đồng non không?”

“Có, xuống núi rồi, ngày ngày Thiếu Khâm sẽ bắt chuột đồng non cho Miêu Miêu, đợi khi nào kiếm đủ tiền, Thiếu Khâm sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân. Chỉ cần Miêu Miêu nghe lời, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

(Lời khuyên thứ hai, đừng có mấy nghe câu ngọt nhạt của cánh đàn ông, lúc hứa hẹn thì không ai bằng, lúc phủ tay thì còn giỏi hơn gấp bội.)

Trước thời Tần Hán, Chiến quốc xuân thu, những lời chàng nói ta đều nhớ, ta vẫn luôn luôn nhớ. Nhưng tại sao chàng không cần ta nữa?

Trang Thiếu Khâm đứng nguyên tại chỗ, dưới lớp màn bụi phủ suốt tám trăm năm, trái tim trào lên cơn đau âm ỉ.

Hai ngày sau, Hà Miêu xuất giá.

Trang Thiếu Khâm mặc bộ y phục đạo sĩ màu thiên thanh, trầm mặc đưa tiễn. Bộ áo cưới màu đỏ tươi kia như đang cháy lên trong mắt hắn, hắn có cảm giác có lẽ bản thân cũng cần đến một viên Liệt Sầu. Thì ra quãng thời gian gần bó khăng khít không rời, chẳng qua cũng chỉ là tiễn nhau đi một đoạn cuối cùng thế này mà thôi.

Hắn vẫn luôn tỉnh táo để biết bản thân cần gì. Điều hắn muốn là trí thông minh sự thấu hiểu của niêm hoa vi tiểu, chứ không phải là nhảy múa tiêu dao giữa chốn nhân gian. Vì thế cảnh sắc giữa những ngã rẽ dễ khiến con người ta mê mẩn lạc lối, dù có không nữ đến đâu, rồi cũng sẽ phải buông bỏ.

(Niêm hoa vi tiểu nghĩa là cầm hoa mỉm cười, đây là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười. Đây là biểu thị cho sự giao cảm, rung động giữa hai tâm thức, giữa thầy và trò đã đồng nhất với nhau.)

Hắn đổ một viên Liệu Sầu ra, nhưng cuối cùng lại từ từ thả vào trong bình ngọc, đã buông bỏ rồi, có thể không quên được không? Thiên thu hoa nở hoa tàn, hắn là hóa thân của sự thông minh, vậy ngoài kia ai sẽ là hóa thân của hắn?

Một tháng sau, đạo hạnh của Trang Thiếu Khâm mãn hạn, đại kiếp sắp tới. Trước khi bế quan hắn mời khắp lượt những bằng hữu xa gần, tới tụ tập trong cùng một ngày. Trong bàn tiệc Hoa Dương chân nhân vô tình nhắc đến một chuyện: “Mấy ngày trước nghe nói Cửu Thượng cung muốn điều chế thuốc Trường Sinh, nhưng lại thiếu mất mật rắn ngàn năm, giờ đã đầy đủ rồi thì phải?”

Trang Thiếu Khâm quay ngoắt đầu lại hỏi: “Thiếu thứ gì cơ?”

Hoa Dương chân nhân hoàn toàn không nhận ra điều gì khác lạ, lặp lại lần nữa: “Mật rắn ngàn năm. Yêu quái bây giờ đều đã bị giết gần hết rồi, biết đi đâu tìm mật.....”

Trang Thiếu Khâm không nghe ông ta nói gì thêm, cười kiêu vội vàng lao tới Cửu Thượng cung.

Bên trong mật thất của Cửu Thượng cung, một con rắn lớn dài năm trượng bị trói chặt trên tường, bụng của nó được nối với một chiếc ống tre to cỡ ngón tay, thứ con người chuyên dùng để hút mật.

Thành Hàm Đan năm ấy, hoa thu nở khắp nơi. Lúc Trang Thiếu Khâm trừ tà cho người ta gặp phải ác thú Đào Ngột, nên cơ thể bị trọng thương, lại không có tiền chữa bệnh. Lần đó đã phải hút mật rắn để đổi lấy tiền trị bệnh. Khi ấy nàng bịt miệng vết thương, mỉm cười mơ hồ xa xăm: “Miêu Miêu không đau, Miêu Miêu là yêu mà, sẽ lành nhanh thôi.” Nàng xoa xoa vết thương, tự mình dỗ mình, “Sẽ lành nhanh thôi.....”

(Đào Ngột là một trong những quái vật trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, tương truyền, Đào Ngột có thân hình và móng vuốt giống hổ, lông dài, mặt người, răng nanh to lớn.)

Và hôm nay trong căn mật thất tối tăm, con rắn đó ngẩng đầu lên, giọng nói thấp như đang rên rỉ: “Thiếu Khâm, Miêu Miêu đau, rất đau.....”

Giọt nước mắt ấy, đã rơi suốt từ năm 282 trước Công Nguyên cho đến giờ, xuyên qua bụi mờ năm tháng suốt hơn tám trăm năm, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn ôm lấy Hà Miêu giết sạch toàn bộ Cửu Thượng cung, hận ý trong lòng dâng lên ngập trời, ghét người cũng ghét luôn cả bản thân mình, hận không thể san bằng cả thế gian này thành bình địa, Miêu Miêu trong lòng hắn đang hấp hối.

Về sau Miêu Miêu cực kỳ sợ người, cho dù hắn thân thiết lại gần cách mấy, nàng cũng sẽ cuộn thân mình lại, thè lưỡi bày ra tư thế chuẩn bị tấn công.

Hắn biết đại kiếp của mình đã đến rất gần, đó là một đòn thiên lôi, có thể vượt qua được sẽ trở thành tiên, không vượt qua được thì tan tành mây khói, nhưng hắn thực sự không yên tâm về tình hình hiện giờ của Hà Miêu. Ngày nào hắn cũng bắt chuột đồng non cho nàng, vết thương của nàng đau, nên không thể ăn được gì. Chỉ biết ngày ngày trốn trong hốc cây, ai gọi cũng không trả lời.

Trang Thiếu Khâm bắt lực, lại cho nàng ăn Liệu Sầu. Vào một đêm tháng Năm đầu hè, ánh sao như những viên ngọc rải rác trên màn trời, tiếng côn trùng vang lên khắp nơi. Hà Miêu cắn một viên đan dược trong bàn tay hắn, vô cùng vô cùng yên tĩnh. Trang Thiếu Khâm xoa xoa đầu nàng, nhòm người định đi, mấy ngày trước Hà Miêu không hề thân cận với hắn thì nay đột nhiên túm lấy ống tay áo hắn, Trang Thiếu Khâm quay đầu lại, thấy nàng hóa thành hình người, long lanh rạng rỡ, đường nét khuôn mặt đẹp như tranh.

Bất giác giọng nói của Trang Thiếu Khâm dịu dàng hẳn đi: “Miêu Miêu ngoan, ngủ đi nhé. Ngày mai chúng ta đi bắt chuột đồng. Đợi Miêu Miêu khỏi bệnh, ta sẽ dẫn Miêu Miêu đi ngắm núi Côn Luân.”

Hà Miêu từ từ buông tay.

Khi những tia nắng đầu tiên xuyên qua những tầng mây lơ lửng, Hà Miêu mở mắt ra, thấy núi rừng xanh tươi đẹp đẽ, những con suối đua nhau chảy róc rách, ánh sáng long lanh rực rỡ.

Trang Thiều Khâm nắm lấy tay nàng: “Đi thôi Miêu Miêu, chúng ta đi bắt chuột đồng.”

Hà Miêu nhìn hắn, lại nhìn mấy tên đệ tử đứng sau lưng hắn, Trang Thiều Khâm liền dịu dàng nói: “Đây là nhị đệ tử của ta Trang Hạo Vũ, Miêu Miêu không biết sao?”

Hà Miêu lại quay sang hướng khác, Trang Thiều Khâm xoa xoa đầu nàng: “Đây là đại đệ tử của ta, Trang Hạo Thiên, trước đây bọn nàng vẫn cùng chơi với nhau mà.”

Cuối cùng nàng nhìn chăm chăm vào hắn, hỏi: “Vậy người thì sao, người là ai?”

Nụ cười của Trang Thiều Khâm ngưng lại trong đáy mắt nàng.

Hà Miêu đã quên rất nhiều chuyện, nàng chỉ nhớ mình tên là Hà Miêu, là xà tinh trên núi Hoa Dinh, nàng không biết mình đang ở đâu, nàng cũng không thích Thượng Dương tông. Cuối cùng vào một buổi tối không trăng lặng gió, nàng tranh thủ lúc Trang Thiều Khâm bế quan, lén lút trốn trở về núi Hoa Dinh.

Núi Hoa Dinh đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, nàng sớm đã chẳng còn động phủ nữa. Nhưng nàng vẫn rất thích nơi này, nàng tìm một cái sơn động cạnh một con suối, lại nhờ một con tê tê tới tu sửa hộ cho. Chưa được vài ngày đã có một chỗ sạch sẽ, đủ để dung thân.

Núi Hoa Dinh có một con trăn Tử Tinh, kể từ khi hai con rắn gặp nhau ở bên suối, hắn thường xuyên tới động phủ của Hà Miêu làm khách. Vết thương của Hà Miêu vẫn chưa khỏi hẳn, cử động không tiện, nên ngày ngày hắn bắt chuột non cho nàng, thậm chí còn kiếm cả thuốc trị thương để nàng bôi ngoài da nữa, kiên nhẫn tỉ mỉ vô cùng.

Vào một đêm tháng Sáu, trời mưa rất to.

Tiếng sấm ầm ầm cuộn cuộn lao đến từ phía chân trời, rít gào như muốn phá hủy trời đất. Hà Miêu nằm trong động phủ thò đầu ra ngoài, trong cơn mưa tầm tã, có một người ngã vào vũng nước, mưa gió thấm ướt cả bộ đạo bào màu thiên thanh của hắn, vết máu loang lổ hãi hùng.

Hà Miêu ở bên cạnh nhìn ngó hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi hắn vào một cái sơn động nhỏ nho gần đấy.

Trang Thiều Khâm hôn mê rất lâu, hắn không biết tại sao mình lại tới đây, hắn đã vượt qua được tiên kiếp, sẽ mau chóng đứng vào hàng ngũ thần tiên. Chỉ là kiếp nạn thiên lôi kia gần như đã nghiền vỡ xương cốt toàn thân hắn thành bột, ngay cả đầu ngón tay hắn cũng không nhúc nhích được.

Đang trong cơn đau đớn đến cùng cực, thì có một con rắn lắc đầu rung đuôi bò tới từ trong màn mưa, trên cổ nó có treo một cái giỏ trúc nhỏ, bên trong có rất nhiều thuốc trị thương. Nó thả chiếc giỏ trúc xuống đất, dúi đầu vào người hắn.

Mưa gió tạnh dần, cơn sấm sét kinh khủng ấy đã xé toạc vết thương cũ năm xưa, tái hiện cảnh quá khứ máu tươi đầm đìa. Thì ra hồng trần trắc trở, hơn tám trăm năm tìm kiếm, nơi yên bình nhất lại là bên cạnh nàng.

Thuật sĩ giang hồ Trang Thiều Khâm chán nản khôn cùng khi đó nay đã trở thành thần tiên chốn cửu thiên, hắn vẫn luôn cho rằng mọi thứ đã thay đổi, bao gồm cả ái tình và lập trường của năm đó. Nhưng đêm nay của tám trăm năm sau, hắn mới phát hiện ra rằng nàng chưa từng thay đổi.

Liệu Sầu quét sạch cát bụi của năm tháng, còn nàng thì vẫn luôn dừng lại ở thành Hàm Đan năm 262 trước Công Nguyên, trái tim từ đầu đến cuối vẫn chan chứa tình cảm dịu dàng.

Đêm hè ngắn ngủi, khi gió ngừng, mưa tạnh, bầu trời hưng hửng sáng.

Có một giọng nói trong veo như bạc cất lên: “Miêu Miêu? Nàng đang ở đâu, mau ra đây, chúng ta đi thôi!”

Hà Miêu nằm trong động phủ vẫn chưa tỉnh hẳn, giọng nói yêu kiều như chồi non hoa xuân: “Nhưng ta vẫn còn muốn ngủ thêm lúc nữa.....”

“Không phải nàng nói muốn đi ngắm núi Côn Luân sao?”

“Ta có thể ngủ thêm lúc nữa rồi đi không?”.

“Đồ lười, qua đây, ta cõng nàng!”.

“Ôi, đây là cái gì vậy?”.

“Chuột đồng đây, bắt cho nàng ăn đường.”

“Hi, Tử Tinh người thật là tốt!”.

“Hừ.”

Trong cơn mưa phùn lất phất giữa trời hè, hắc đắc đạo thăng thiên, còn nàng đã tìm thấy người đưa nàng đi ngắm núi Côn Luân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-bac-nu-phi>